COORDONATOR: Prof. Dragon Claudiu

LUCRĂRILE PROIECTULUI EDUCAŢIONAL NAŢIONAL

„PROFESORUL – FACTOR DE BAZĂ ÎN PROCESUL INSTRUCTIV – EDUCATIV”

BUFTEA, 2023

Telefon: 0757789585
E-mail: office@cadredidactice.ro
Site: www.cadredidactice.ro

LUCRÃRILE PROIECTULUI EDUCATIONAL INTERNAŢIONAL
„PROFESORUL – FACTOR DE BAZA IN PROCESUL INSTRUCTIV - EDUCATIV”

ISBN 978-973-0-39187-9.

REFERENTI STIINTIFICI:

Prof. dr. Purcărescu Oana-Angela - Colegiul Național Pedagogic „Stefan Velovan”, Craiova
Prof. dr. Pirvu Simona-Elena - Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan” Craiova
Prof. dr. Martiniuc Adriana - Colegiul Economic Administrativ Iași
Prof. dr. Pompilia Georgeta Chifu - Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Galați
Prof. dr Iulia Elena Frențescu - Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Galați
Prof.dr.Gheorghina Liliana BÎRLĂDEANU Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu” / Colegiul Național ”Onisifor Ghibu„ Oradea, jud. Bihor
Prof. Balea Liliana Carmen - Director Gradinitia „Casuta Copilariei” , Buftea

EDITOR:

Prof. Balea Liliana Carmen

REDACTOR:

Prof. Balea Liliana Carmen

AUTORII ISI ASUMA INTREAGA RESPONSABILITATE PENTRU CONTINUTUL MATERIALELOR PUBLICATE !

BUFTEA, 2023

Cuprins

I. LUCRĂRILE PROIECTULUI MULTIDISCIPLINAR INTERNAȚIONAL
***„PROFESORUL – FACTOR DE BAZA IN PROCESUL INSTRUCTIV - EDUCATIV”*..... 4**

1. Secţiunea I - Studii de specialitate, studii de caz, articole, proiecte didactice;…….....5

2. Secţiunea II - Proiecte educationale inovatoare (educatie parentala, educatie ecologica, educatie pentru sanatate, educatie financiara, educatie interculturala, educatie emotionala, educatie incluziva, educatie civica, educatie patriotica, etc.);……...…….376

LUCRĂRILE PROIECTULUI MULTIDISCIPLINAR INTERNAȚIONAL

„PROFESORUL – FACTOR DE BAZA IN PROCESUL INSTRUCTIV - EDUCATIV”

Secţiunea I

Studii de specialitate, studii de caz, articole, proiecte didactice

PROFESORUL, FACTORUL DE BAZĂ ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

PANFIL ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 126, BUCUREȘTI

Profesorul bun și dedicat este un profesionist în domeniul său, competent în materie de disciplină predată. Acesta cunoaște ultimele evoluții și descoperiri la disciplina sa și în domeniul pedagogiei, își actualizează constant competențele în aceste domenii și își modifică practicile prin adoptarea celor mai relevante metode de facilitare a învățării. În același timp, personalizează educația și se instruiește în folosirea tehnologiilor de predare. Profesorul bun și dedicat creează contexte de învățare care răspund particularităților fiecărui elev, astfel încât să permită acestuia să își construiască identitatea și să își dezvolte competențele în cel mai eficient mod posibil. Scopul principal al tuturor activităților profesorului este să sprijine creșterea, dezvoltarea și succesul fiecărui elev.

Profesorul este astăzi un veritabil agent al schimbării, pregătindu-și elevii în această perspectivă, care se constituie tot mai mult într-o dimensiune a omului contemporan. Nu în ultimul rând, profesorul este chemat să se implice în luarea deciziilor de politică educațională la diferite niveluri, precum și în procesul complex, dificil de inserție profesională și socială corespunzătoare noilor condiții. O seamă de roluri noi derivă și din implicațiile educației permanente asupra programelor școlare. Acestea tind să se integreze atât în plan orizontal, cât și pe verticală, să fie centrate pe valori, atitudini și motivație, să cultive independența, propria respon- sabilitate, flexibilitatea, facilitând dezvoltarea oamenilor. Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Fiecare școală trebuie să asigure calitatea educației. Calitatea educației este ansamblul de caracteristici ale unui program de studiu şi ale furnizorului acestuia, prin care sunt îndeplinite aşteptările beneficiarilor, precum şi standardele de calitate.

Profesorul nu mai este un simplu transmiţător de cunoştinţe, ci, el are marele rol de a facilita înțelegerea și însușirea acestora de către elevii săi. In relaţia cu elevii, pe baza dialogului, a coope- rării și colaborării, el va şti să transforme procesul educativ, astfel încât să faciliteze elevului, accesul la înțelegerea noțiunilor predate, fapt ce va conduce la atingerea obiectivelor stabilite de către toți elevii săi.

Calitatea în educaţie reprezintă un model pedagogic care vizează sistemul de educaţie, procesul de învăţământ, acti- vitatea de predare-învăţare-evaluare, proiectarea activităţii de educaţie/instruire. Modelul pedagogic construit special pentru definirea calităţii în educaţie creează premise teoretice şi metodologice pentru explicarea şi înţelegerea unei realităţi psihosociale specifice (educaţia/instruirea). Aceste premise sînt relevante pentru ceea ce înseamnă sau ar trebui să însemne educaţia de calitate. Analiza noastră are în vedere ambele aspecte ale conceptului – calitatea în educaţie, educaţia de cali- tate – privite în complementaritatea, interacţiunea şi interdependenţa lor. Calitatea în educaţie, privită ca şi „construct” sau model pedagogic, constituie indicatorul de bază al dezvoltării sociale în contextul societăţii cunoaşterii sau al societăţii informa- ţionale. Are în vedere toate structurile de funcţionare ale educaţiei/instruirii concen- trate, în mod special, la

nivelul sistemului de educaţie, al procesului de învăţământ, al organizaţiei şcolare, al clasei de elevi.

Pentru a crește calitatea în educație, un rol deosebit îl are procesul instructiv- educativ, modul lui de organizare, atmosfera plăcută din școală, relațiile bune dintre școală și familie, așteptările cadrelor didactice și ale părinților privind perfor- manța elevilor. O răspundere destul de mare pentru cadrele didactice o reprezintă gestionarea clasei de elevi și de aceea ele au sarcina de a stabil norme, reguli, ceea ce le este permis elevilor și ceea ce le este interzis, care sunt recompensele pe care le vor primi dacă au un comportament pozitiv și cum sunt sancționați dacă vor avea un comportament inadecvat. Nu doar folosirea unor mijloace didactice moderne, a unor metode moderne de predare duc la creșterea calității învățământului, ci și implicarea elevilor în crearea materialelor. Întotdeauna profesorii trebuie să îmbine tradiționalul cu modernul, pentru a obține un act educațional eficient, iar
elevii să fie responsabili în educația proprie printr-o implicare activă.

Un studiu arată că cel mai important factor care determină calitatea educației pe care o primește un copil este calitatea profesorului său. Însă, care sunt caracte- risticile unui profesor bun? Pe lângă cunoștințele largi despre materia predată și standardele curriculare, un profesor excepțional are și entuziasm, atitudine grijulie și pasiune pentru educație, cunoașterea disciplinei și a tehnicilor de gestionare a clasei, precum și dorința de a face diferența în viața tinerilor.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui.

Profesorul, ca expert al actului de predare-învățare: el poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ. Profesorul, ca agent motivator declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare. Profesorul, ca lider conduce un grup de elevi, exercitându-și puterea asupra principalelor fenomene ce se produc aici. Este un prieten și confident al elevilor, un substitut al părinților, obiect de afecțiune, sprijin în ameliorarea stărilor de anxietate. Profesorul, în ipostază de consilier este un observator sensibil al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv și un sfătuitor al acestora. Profesorul, ca model prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile, comportamentul său este un exemplu pozitiv pentru elevi. Profesorul, ca profesionist reflexiv se străduiește tot timpul să înțeleagă și să reflecteze asupra întâmplărilor inedite din clasă, să studieze și să analizeze fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă. Profe- sorul, ca manager supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părinții și cu ceilalți factori. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui.

Totodată, profesorul apare și ca pedagog social animat de grija pentru ridi- carea gradului de cultură și al națiunii sale.

Societatea contemporană – care este una a cunoaşterii şi schimbărilor permanente – solicită cadrului didactic o nouă dinamică de adaptare la condiţiile şi cerinţele actuale, necesare pentru a se realiza atât în plan personal, precum şi în cel profesional. În acest context, standardele de competenţă profesională ale cadrelor didactice din învăţământul general identifică condiţiile şi determină scopuri de implementare a dezvoltării

profesionale: motivarea cadrelor didactice pentru învăţarea pe tot parcursul vieţii, creşterea responsabilităţii fiecărui cadru didacticpentru reuşita propriei cariere profesionale.

PROFESORUL – STEA CĂLĂUZITOARE PENTRU ELEVII CU CES

Prof. CIUBOTARIU BEATRICE LILIANA
Școala Gimnazială Specială” C-tin Păunescu” Tecuci/Galați

Motto ”Omul poate deveni om numai prin educație. El nu e nimic decât ce face educația din el” ***Immanuel Kant***

Transformările majore prin care trece societatea noastră contemporană duc la creșterea exigențelor față de activitățile oamenilor din toate sectoarele în care-și desfășoară activitatea, de conduita lor și profesionalismul cu care-și exercită meseria.

În domeniul educației, conduita, atitudinea, moralitatea și modestia primează. În societatea românească, școala este elementul principal care îi pregătește pe oameni pentru viață.

Profesorul, prin misiunea sa nobilă și de o importanță majoră are sarcina de a educa, îndruma și instrui tinerele vlăstare în raport cu cerințele exigente și mereu în schimbare ale societății, contribuind la realizarea produsului final- diamantul șlefuit, omul.

Pentru a răzbi în viață, omul, trebuie să posede anumite calități: să fie instruit, responsabil, cinstit, integru, calificat, capabil să se integreze și să se adapteze în societate și pe piața muncii, contribuind astfel și el la progresul societății.

Cadrul didactic este principalul factor al educației și instruirii tinerilor. Cu rolul său de îndrumător și contribuind la pregătirea tinerilor pentru viață și societate, profesorul reprezintă „fundamentul formării personalității umane ”. Pentru aceasta o primă condiție ar fi aceea de a se perfecționa permanent, de a se autodepăși , de a fi cu un pas înaintea schimbării și de a fi pregătit pentru ea .

A fi un profesor bun înseamnă să te dedici întru totul celor pe care-i educi, să fii deschis dialogului, să ai sentimente pozitive pentru toți chiar dacă nu merită întotdeauna, să-i respecți ca oameni, să le dai încredere în forțele proprii , să-i încurajezi atunci când nimeni nu o face și să fii conștient că le influențezi viața.

Profesorul este considerat un șlefuitor de diamante, un modelator al personalității elevului. Cu răbdare, înțelegere, perseverență și dăruire el modelează mintea celor cu care lucrează, îi învață cum să gândească , cum să-și aranjeze prioritățile, să-i încurajeze atunci când greșesc și să o ia de la capăt când situația o cere sporindu-le încrederea în forțele proprii și creșterea stimei de sine.

În cazul copiilor cu cerințe educative speciale –CES, activitatea didactică a profesorului la clasă decurge un pic mai anevoios și într-un ritm puțin mai lent. Cauza o reprezintă tipul și gradul deficienței de care suferă copii, vârsta, aglomerarea claselor, gradul de integrare în colectiv.

Lucrul cu copii C.E.S. cere multă răbdare , înțelegere, compasiune și empatie. Provenind din medii diferite, unii din familie, alții din centrele speciale, având deficiențe diferite, copii se adaptează greu programului școlar. O primă etapă ar fi acomodarea cu sala de clasă, cu colegii, cu personalul , cu programul de lucru.

În cazul copiilor autiști acest lucru nu se realizează peste noapte. Îți trebuie răbdare și înțelegere pentru problemele lor. Majoritatea sunt nonverbali, cu tulburări grave de adaptare, nu au formate abilități de autonomie personală (să se îmbrace singur, să se încalțe singur , să mănânce singur, să se spele singur, să folosească toaleta etc). În clasele primare (clasa pregătitoare, clasa I și chiar a - II –a) am observat că unii copii nu suportau zgomotele mai puternice (volumul televizorului, zgomotul unei mașini de găurit, o ușă trântită mai cu putere), puneau degetele în urechi și începeau să plângă sau închideau ușa și în timpul pauzei să nu intre persoane străine în clasă sau să nu audă zgomote de afară. Practic erau timorați. Am început să ies cu ei pe holul școlii cu câteva minute înainte de a începe pauza să ne plimbăm pentru a ne acomoda , să intrăm și la alte clase să salutăm pe colegii de acolo, apoi să mergem la baie pentru a ne spăla pe mâini. Și încet ,încet și-au însușit câteva automatisme și au început să mai socializeze.

O primă etapă în demersul educativ îl constituie crearea unui mediu ambiental favorabil, un mediu prietenos care să îi dea încredere și să-l facă să se simtă în siguranță.

Am observat că la unele lecții, când foloseam tabla magnetică sau diferite planșe unii elevi se tot frecau la ochi și clipeau des cu toate că o parte purtau și ochelari. Am încercat să aflu ce au pățit și mi-am dat seama că au probleme cu vederea. I-am așezat în prima bancă cât mai aproape de tablă cu posibilitatea de a se apropia și de a pipăi planșa, harta, cifrele, literele.

În cadrul tuturor activităților instructiv-educative se pune accent pe faptul că fiecare copil să fie stimulat și încurajat pozitiv prin laude și aprecieri verbale indiferent de ritmul său de lucru , de corectitudinea cu care a dus la bun sfârșit sarcina de lucru pentru a-i întări încrederea în forțele proprii și creșterea motivației pentru învățare .

În învățământul special activitățile au un caracter ludic și practic - educativ. Prin joc copiii cu C.E.S. își pot exprima propriile capacități și dorințe. Astfel ei pot căpăta informații despre lumea înconjurătoare, învață să socializeze și să lucreze în echipă, capătă noțiuni despre orientarea în timp și spațiu. Consider că exercițiile cu sarcină didactică și cu formă ludică au o serie de avantaje în activitatea de recuperare a copiilor cu C.E.S. deoarece receptivitatea de învățare a acestuia este mult influențată de tonusul afectiv, de metode, procedee. Pe baza acestora copiii învață să acționeze, să gândească și să verbalizeze, să simtă, să ducă la bun sfârșit o sarcină dată.

Un rol important în dezvoltarea copilului cu C.E.S. îl au și activitățile extrașcolare de grup (plimbări, excursii, vizite, activități sportive) care prin tematica lor flexibilă stimulează comunicarea și relaționarea interpersonală.

Un rol hotărâtor în evoluția și integrarea copiilor în societate îl are comunicarea și colaborarea strânsă cu familia. Familia trebuie să fie partenerul de nădejde al școlii. Toate deciziile importante legate de copii să fie luate de comun acord.

Fiecare copil este unic și are valoarea sa indiferent de problemele cu care se confruntă, are aceleași trebuințe, aceleași nevoi de creștere și dezvoltare ca orice alt copil. Reușita activităților depinde de implicarea cadrelor care lucrează cu acești copii, de felul în care reușesc să pătrundă în lumea lor și să-i facă să iasă din carapacea care-i înconjoară. Raporturile profesorului cu fiecare elev în parte sunt importante și hotărâtoare,

elevii cu C.E.S. având nevoie de a dezvolta relații afective cu cei cu care interacționează. Ei văd în profesorul de la clasă un model după care să se ghideze.

Din constatările făcute la clasă am tras concluzia că activitatea cu copii C.E.S., este grea, că efectele scontate nu sunt spectaculoase, nu apar rapid, uneori deloc, dar valorificarea maximă a copilului este necesară, imperios cerută de societatea în care trăim privind recuperarea și socializarea lui. Profesorul este o stea călăuzitoare pentru elevii cu C.E.S. deoarece el este cel care le îndrumă primii pași în viață prin activitățile desfășurate, sfaturile oferite și mai ales pentru timpul acordat de fiecare dată elevilor. Chipul profesorului și modelul oferit de acesta îl vor sprijini și călăuzi pe tot parcursul vieții.

BIBLIOGRAFIE :

1. Barna, Andrei, (2003) – Curs de pedagogie – Introducere în pedagogie - teoria educației și teoria curriculum-ului, editura Sinteze, Galați;
2. Cucoș, Constantin, Dafinoiu, Ion, (1998) – Psihopedagogie – pentru examenele de definitivare și grade didactice, editura Polirom, Iași;
3. Gherguț, Alois, (2007) – Sinteze de psihopedagogie specială – Ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice, ediția a II –a , editura Polirom, Iași;

Rolul profesorului în procesul instructiv-educativ

Prof.înv. preșc. Coteț Eugenia-Iuliana
Grădinița cu P.N.Nr.1 Furcenii Noi, Jud. Galați

Profesia de educator este complexa și nobilă prin misiunea pe care o are de îndeplinit: formarea unor personalități autonome integrabile social, cu capacitați de gândire critică si creativă, cu un profil moral autentic și cu o înaltă profesionalitate. Deși în timp profesia de cadru didactic și-a câștigat un loc de frunte în repertoriul de profesiuni, în societatea contemporană, statutul social al profesorului pare să fie mai degrabă statutul clasei mijlocii.

Aceasta profesie nu se gasește între cele mai solicitate, dar nici între cele mai evitate. Este o profesiune intelectuală respectată, ce nu conferă deținătorului putere, influență sau venituri superioare, dar confera prestigiu și satisfacții, mai ales atunci când vocația a stat la baza alegerii profesiunii. Mulți dintre cei care optează pentru această profesie provin din familii în care profesiile intelectuale sunt prețuite sau în care părinții sunt cadre didactice.În majoritatea țărilor dezvoltate s-a constatat că este mai degrabă o profesie feminină și pare să convină mai bine femeilor. Salariile mai puțin ridicate îi indepărtează pe barbații care au aspirații înalte. Pe de altă parte această profesie oferă o redusă perspectivă de carieră (mai puțin la nivelul învațământului superior) presupunând puține diferențe între debutanți și cei cu experiență. Totodată, nu se poate schimba cu usurință, iar din altă profesie se pătrunde cu dificultate datorită pregătirii complexe necesare.

Statutul social al profesorului, în societatea contemporană, pare să fie statutul clasei mijlocii. În societățile dezvoltate, clasa de mijloc detine 45% si este baza funcționării sistemului social. Profesia intelectuală, conferă deținătorului prestigiu, siguranța locului de muncă și satisfacție de a fi model pentru tineri. Societatile democratice sunt societăți deschise: caracterizate de mobilitate socială. Astfel, tinerii au șansa de a-și schimba statutul social, urcând sau coborând pe scara mobilității sociale. Educaţia este considerată drept o sarcină ambiţioasă pentru dezvoltarea individului şi a societăţii. Fiecare individ este încurajat şi ajutat să se folosească de posibilităţile de a învăţa oferite pe parcursul întregii sale vieţi. Importanţa rolului pe care îl deţine dascălul, ca agent al schimbării, care promovează înţelegerea şi toleranţa, este foarte mare. De aceea, şi responsabilitatea aşezată pe umerii profesorilor este enormă, fiindcă ei sunt printre cei care participă la modelarea caracterelor noii generaţii. În clasă se învaţă mai mult decât o materie, se învaţă adevărate lecţii de viaţă. Învăţătorul stimulează şi întreţine curiozitatea elevilor pentru lucruri noi, le modelează comportamentele sociale, le întăreşte încrederea în forţele proprii şi îi ajută să îşi găsească identitatea. Accentul pus pe performanţă, pe eficienţa actului didactic, a determinat orientarea studiilor de specialitate spre identificarea acelor trăsături de personalitate care influenţează randamentul la învăţătură al elevului. Este semnificativ rolul profesorului și în calitate de conducator al colectivului de elevi, al muncii acestuia în școală și în afară de școală. El își aduce contribuția la formarea elevilor și prin sprijinirea altor factori educativi ce se asociază eforturilor școlii: familia, instituțiile cultural - educative, mass - media etc. Pe lângă sarcinile didactice și educative realizate în cadrul școlii, profesorul desfășoară și o rodnică activitate extrașcolară. El este un participant activ la evenimentele și framântările social - culturale ce au loc în viața comunității din care face parte, contribuind prin activitatea sa la toate prefacerile ce au loc în cadrul acesteia. Este exponent și purtător de cuvant al tinerilor și adulților, transmițător de valori culturale și animator al vieții culturale și sociale etc.

Influența profesorului lasă adesea urme adânci, pe căi încă neelucidate complet, asupra elevilor pentru toată viața. Nu se pot uita profesorii din gimnaziu, liceu și facultate care prin competența și responsabilitatea lor profesională, științifică și socială, prin înalta ținută morală, prin măiestria și tactul lor pedagogic, prin spiritul lor de creație, exigența și înțelegere depun toate eforturile pentru a sprijini elevii să pătrundă treptat în tainele diferitelor științe, să-i formeze ca specialiști, ca cetățeni și înainte de toate ca oameni capabili să contribuie la progresul societății noastre. Personalitatea și pregătirea profesorului afectează în mod direct calitatea activității instructiv - educative. În același timp influențează asupra elevilor cu puterea exemplului concret și sugestiv, oferindu-le un model permanent de comportament. Măiestria pedagogică nu se însușește din cărți, dar nici nu se poate forma fără o temeinică pregatire de specialitate și psihopedagogică. Ea se formează în contactul

permanent cu elevii, prin preocuparea continuă de perfecționare a activității sale. Munca unui asemenea profesor va fi artă nu un simplu meșteșug.

BIBLIOGRAFIE

Cerghit I. s.a., "Didactica", E.D.P., 1990
Dancsuly A. s.a., "Didactica", E.D.P., 1979
Dottrens R., "Institutori ieri, educatori maine" (trad.), E.D.P., 1971
Gonobolin F. N., "Cu privire la aptitudinile pedagogice ale profesorului", in vol. Probleme psihologice ale personalitatii, Bucuresti, E.D.P., 1963

RELAŢIA ŞCOALĂ – FAMILIE

Prof. înv. primar FRANDEŞ CAMELIA LENUŢA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ HODAC

Formarea personalității și instruirea copiilor depinde într-o anumită măsură de relația dintre **școală, familie și comunitate**. Între cele trei entități trebuie să existe o relație strânsă pentru a sta la baza educației permanente, de calitate. Relația bună dintre școală, familie și comunitate influențează dezvoltarea copilului la diferite vârste.

Cu un rol important în maturizarea psiho-socială a copiilor, în special în conturarea imaginii de sine, familia este cea care pune bazele educației încă din primii ani de viață. Școala continuă acest proces, diversificând și aprofundând, cu scopul de a forma integral personalitatea copiilor. Doar o comunicare eficientă dintre școală și familie conduce creșterea calității acțiunilor și a influențelor familiei și a școlii.

Temeiul comunicării și colaborării eficiente a familiei cu școala și cu comunitatea este reprezentat de înțelegere, susținere, respect și dragoste. Astăzi, din ce în ce mai mulți părinți plasează problemele legate de buna educație a copiilor lor în sarcina școlii. Există însă printre ei și părini care mențin o relație strânsă cu cadrele didactice din școală. Îndrumați de aceștia din urmă, părinții încearcă să creeze și să mențină în mediul familial o ambianță prielnică dezvoltării sănătoase a copiilor lor. Așa se explică cum influența favorabilă exercitată de școală asupra elevilor continuă și acasă. Există însă situații în care părinții nu consideră că această relație este importantă și nu comunică cu reprezentanții școlii eficient. În această situație intervine rolul pe care îl are școala, prin găsirea unor metode de atragere a părinților într-un dialog eficace.

Şcoala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea si respectarea identităţii sale cu familia, prin recunoaşterea importanţei acesteia şi atragerea în procesul didactic şi cu toate resursele educative ale societaţii pe care le identifică şi le foloseşte activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relaţiile şcoală-familie. Acest concept este parteneriatul educaţional.

Parteneriatul educaţional este forma de comunicare, cooperare şi colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educaţional. Acesta presupune o unitate de cerinţe, opţiuni, decizii şi acţiuni educative între factorii educaţionali.

Parteneriatul educaţional se realizează între:

- instituţiile educaţiei : familie, scoală si comunitate ;
- agenţii educaţionali : copil, părinţi, profesori, specialişti în rezolvarea unor probleme educaţionale ;
- membrii ai comunităţii cu influenţă asupra creşterii, educării si dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanţi ai bisericii, ai poliţiei) ;
- influentele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creştere, îngrijire şi educare a copilului.

Părintii, copiii şi comunităţile se influentează puternic unii pe alţii. Mediul în care trăiesc părinţii poate sprijini sau devia vieţile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea , părinţii pot influenţa comunitatea şi pot contribui la dezvoltarea valorilor comunităţii. Activitatea educativă ce se realizează în şcoală nu poate fi separată, izolată de alte influenţe educative ce se exercită asupra copilului. Educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană, educaţia pe care copilul o primeşte în familie, în şcoală şi de la comunitate. Implicarea părinţilor joacă un rol important în cadrul intervenţiei şcolare.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudine, adică ,, cei şapte ani de acasă ’’. Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor acestuia. Se întâmplă totuşi ca ceea ce consideră părinţii a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situaţie, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunţarea la intervenţii din partea părinţilor care sunt depăşiţi de situaţie . Între familie şi şcoală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce , şedinţe şi lectorate cu părinţii.

Un parteneriat familie – şcoală este relaţia cea mai profitabilă pentru toti cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reţine că acelaşi subiect este copilul nostru şi şcolarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează şi-l pasionează, iar părinţii vor cunoaşte în ce momente să-l susţină pe şcolar, în ce fel să-l motiveze şi să-l ajute . Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii . Ea este factorul decisiv şi pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societaţii, să ia parte activă la viaţa, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învăţământ este cel care conferă şcolii rolul decisiv în formarea omului. Menirea şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educaţional se aplică la nivelul tuturor acestor relaţii. Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune o comunicare efectivă şi eficientă, o unitate de cerinţe şi o unitate de acţiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinţilor în problemele şcolii se referă la construirea unor relaţii pozitive între familie şi şcoală . Colaborarea şi cooperarea părinţilor cu şcoala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori şi părinţi, se iau în calcul:

- calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori şi părinţi);
- percepţiile fiecăruia;
- atitudinile care îi caracterizează;
- caracteristicile instituţiei şcolare;
- caracteristicile familiei;
- modul de comunicare.

Implicarea părinţilor în rezolvarea problemelor şcolare şi în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivaţii, dintre care enumerăm : părinţii îşi cunosc copiii şi doresc să îi descopere ca elevi,

părinţii au nevoie de informaţii referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinţilor cu şcoala:

- prezenţa la şedinţe şi lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activităţi cultural- artistice şi sportive ;
- organizarea unor expoziţii, serbări, excursii ;
- organizarea unui colţ verde în şcoală ;
- atragerea unor fonduri pentru şcoală ;
- susţinerea bibliotecii prin donaţii de cărţi.

O comunicare optimă învăţător/ diriginte/ familie are rolul de a acţiona în mod pozitiv asupra copilului şi de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăţi de comunicare şi de dezvoltare a relaţiei şcoală- familie. De aceea trebuie cunoscuţi factorii care favorizeaza dar şi blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluţia elevului, rezultatele şcolare şi natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informaţiilor de către învăţător/ diriginte într-o formă accesibilă părinţilor ;
- evitarea analizării critice sau blamării părintelui ;
- mediul ambiant de discuţie să fie plăcut ;
- capacitatea învăţătorului de a mobiliza părinţii să comunice şi să le asculte problemele
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuţii individuale cu aceştia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluţii ;
- sprijinirea, încurajarea părinţilor pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Părinţii trebuie să vadă în şcoală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afişăm. Asadar, e o sarcină a şcolii să identifice situaţiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în fa voarea elevului şi să conştientizeze că relaţia de colaborare şcoală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Procesul de învăţământ este cel care conferă şcolii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea şcolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerinţele vieţii sociale.

Menirea şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştiinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om

. Ora de dirigenţie este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi.

În acestă oră se urmăreşte valorificarea abilităţilor de interrelaţionare, de asumare a responsabilităţii, d e descoperire a propriilor aspiraţii spre formarea şcolară si profesională.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educaţia părinţilor . Strategii şi programe, E.D.P., Bucureşti, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea şi educaţia părinţilor , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Ţopa L. – Colaborarea şcolii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , Bucureşti, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinţilor, E.D.P., Bucureşti, 1972.

Educația pentru noua generație= calitatea ca formă primordială în educație

Prof. Dinu-Pătrașcu Mădălina
Școala Gimnazială “ Ion Câmpineanu” Câmpina,
Prof. Dinu-Pătrașcu Mihail,
L.T.A.S. ”V. Slăvescu” , Ploiești

Potrivit lui J. Stuart Mill: ” Educația înseamnă tot ceea ce facem noi înșine și tot ceea ce fac alții pentru noi, spre a ne apropia de perfecțiunea materiei noastre”, așadar suntem tot timpul datori să ne ajutăm în cunoaștere și să-i ajutăm pe ceilalți!

Conform prevederilor Convenției O.N.U. copilul trebuie tratat cu respect, iar statul este obligat să îi asigure cele mai bune condiții de dezvoltare, să respecte drepturile copilului și normele de protecție. Aceste drepturi trebuie să fie aplicate fără discriminare, copilul având dreptul la viață, la educație și la o dezvoltare armonioasă. România și-a propus după semnarea acestei convenții să asigure cele mai bune condiții pentru ca ei să crească sănătoși, să aibă o educație de calitate și să participe activ la viața comunității. Și asupra noastră a profesorilor au acționat alți educatori care și-au pus amprenta atât mental cât și sufletește!

“Sculptorul poate să facă din blocul de piatră sau de marmoră ce vrea, dacă este un bun mânuitor al instrumentelor de sculptură. Prin educație este vorba de a forma substanță vie, un organism viu. Piatra este moartă și primește orice formă. Sufletul omenesc însă este un organism viu, care se caracterizează prin aceea că nu acceptă condițiunile, pe cari le imprimăm noi, afară numai dacă aceste condițiuni externe se subordonează unor condițiuni interne, indicate de însuși organismul căruia ne adresăm” G. G. Antonescu.

Așadar dezvoltarea noastră a tuturor depinde și de exterior de ceea ce imprimăm și de interior care este atât de diferit pentru fiecare în parte.

Potrivit declarației de la Copenhaga din 2002 privind întărirea cooperării europene în domeniul formării profesionale o prioritate majoră ar fi asigurarea calității, punându-se accentul în special pe schimbul de metode și modele, precum și pe criterii comune ale calității în formarea profesională. Luarea în considerare a nevoilor de învățare ale profesorilor și formatorilor în toate formele de educație și formare profesională.

O problemă deosebită a calității este aceea a faptului că nevoile indivizilor și ale unor grupuri defavorizate se află în conflict cu procesele sociale în curs de desfășurare, precum și menținerea unei stabilități sociale în cadrul unui context în care există un anumit grad de inegalitate.

Calitatea în învățământ este condiționată de tactul sau lipsa de tact pedagogic. Există buni profesori care nu știu să-și predea materia respectivă datorită lipsei de tact pedagogic. Această măiestrie este condiționată de : atitudinea corectă față de elev (să exprime respect față de personalitatea fiecărui elev, înțelegereși exigență pedagogică în deplină concordanță cu particularitățile individuale ale acestuia) și stăpânire perfecta, adecvată a “tehnicii” instructiv-educative (capacitatea de a găsi rapid și de a aplica cu măiestrie mijloacele pedagogice de influențare a elevilor).

După părerea lui T. N. Bondaresvskaia: “tactul pedagogic reprezintă contactul între profesor și universul lăuntric al copilului, al adolescentului, apropierea sinceră de acesta, apropiere bazată pe înțelegere

reciprocă, tactul reprezintă arta de a pătrunde și desluși conștiința individuală, de a prevedea reacția posibilă a celui pe care-l educ, respectând în același timp simțul măsurii”.

Exigența trebuie să fie în deplină concordanță cu posibilitățile spirituale ale elevului, să nu-l subjuge, să nu-i creeze conflicte interioare, să nu-l frustreze, să nu-i provoace teamă, să nu-i știrbească încrederea în sine, să nu-i genereze complexe, din contra să-i imprime o dezvoltare sănătoasă, multilaterală, optimă.

Avem nevoie de inovație iar, aceasta presupune o înnoire intenționată satisfăcând următoarele: caracter conștient, deliberat, intenționat, planificat. K. Havelock identifică șase tipuri de schimbări mărindu-se calitatea:

- substituirea (înlocuirea unui manual cu altul).
- remanierea sau schimbarea unor opinii sau practici, chemarea unui specialist în cadrul orelor de consiliere.
- adăugirea, evaluarea pe bază de portofoliu, utilizarea calculatorului în predare-evaluare.
- restructurarea sub forma introducerii unor noi metode de instruire.
- eliminarea unei maniere de lucru neproductive (nu învățare mecanică ci învățare logică).
- consolidarea unor moduri de lucru care și-au dovedit eficiența (metode active).

Potrivit lui Șt. Iosifescu principalii actori ai schimbării profesorii trebuie formați în spiritul schimbării, înoirii atitudinilor, concepțiilor.

Indiferent de tipul, natura, conținutul inovațiilor importantă este atitudinea cadrului didactic în raport ce acestea, maniera în care le percepe, le conștientizează, le interiorizează. Oamenii preferă certitudinea, siguranța, stabilitatea. În cazul nostru al profesorilor, atitudinea și comportamentul depinde de personalitatea fiecăruia cât și de instituția în care lucrăm. Ignoranța, rutina, obișnuința, pasivitatea, conformismul, teama de risc, autosuficiența, pe de o parte sau lipsa sprijinului instituțional, conservatorismul, atitudinea autoritară a directorilor constituie tot atâtea obstacole sau bariere în calea schimbării.

Educatorul intră în relație cu competențe general umane (echilibru biopsihic), competențe profesionale (cultură generală, cultură de specialitate) și didactice. La rândul lui, cel care se educă vine în această relație cu competențe general umane, cu o experiență de cunoaștere în curs de constituire, cu o receptivitate nativă și dobândită pentru cunoaștere, cu motivații instinctive și dobândite, cu disponibilitatea de a comunica și de a răspunde solicitărilor, cu capacitate de recepție, prelucrare și integrare, experiență , cu particularități de sănătate psihosomatică.

Genetic fiecare individ este diferit, unic și irepetabil în raport cu toți ceilalți din trecut, prezent sau viitor. Potențialul de formare sau epigenetic la om este preponderent de natură psihică.Se ține cont de elementul preformat, cel care face imposibilă depășirea unui anumit nivel de educație în condițiile unui retard intelectual, oricât de bine ar fi organizată și exercitată influența educativă, dar și de elementul format, acesta dovedește că dacă din doi indivizi cu potențial intelectual apropiat unul beneficiază de un mediu educogen superior, acesta va dovedi performanțe superioare celuilalt.

Calitatea are la bază în timpurile actuale accesarea transdisciplinarității. Organizarea trandisciplinară a conținuturilor care urmează a fi studiate prin realizarea de legături între subiecte, fără a altera specificitatea acestora, este relevantă din punct de vedere obiectiv (dezvoltarea științei contemporane, natura multidisciplinară

a problemelor specifice care urmează să fie rezolvate) și din punct de vedere subiectiv (a nevoilor celui care învață).

Abordarea trandisciplinară oferă posibilitatea de a răspunde dorinței de cunoaștere și de a forma pârghiile, instrumentele necesare acestei cunoașteri. Având în centrul ei demersurile intelectuale și afective ale elevilor, această activitate are ca finalitate formarea unor competențe cu caracter transdisciplinar, ce țin nu numai de cunoaștere, ci și de comunicare, creație, interacțiune socială.

Calitatea ține de competență, iar aceasta depășește simpla combinație a unor deprinderi sau comportamente obișnuite. Reprezintă starea, abilitatea, calitatea de a realiza într-un mod adecvat, bine calificat sarcini specifice.

Competențele de comunicare și relaționare vizează: manifestarea comportamentului empatic și a orientării “helping”, accesarea diverselor surse de informare în scopul documentării, stăpânirea conceptelor și teoriilor moderne de comunicare (orizontală, verticală, multiplă, diversificată și specifică).

Competențele de management al carierei vizează: adoptarea de conduite eficiente pentru depășirea “situațiilor de criză”, deschiderea față de schimbările care au loc în situațiile de competiție, examen, concurs, asumarea integrală a diferitelor roluri, manifestarea unei conduite reflexive asupra activităților didactice proprii, manifestarea deschiderii față de tendințele inovatoare necesare dezvoltării profesionale, asimilarea cunoștințelor de tip organizațional, utilizarea metodelor și tehnicilor de autocontrol psiho-comportamental.

“Calitatea nu este niciodată accidentală. Este întotdeauna rezultatul unui efort inteligent. Este modul de a produce ceva superior”.

Educația presupune calitate, atunci când suntem educatori trebuie să ne facem datoria până la capăt (ne respectăm pe noi înșine și pe toți ceilalți).

“Educația nu este un remediu miraculos, ci unul din principalele mijloace disponibile pentru a cultiva o formă de dezvoltare umană mai adâncă și mai armonioasă, ducând astfel la reducerea sărăciei, excluderii sociale, ignoranței, opresiunii și războiului. Educația este o expresie a încrederii și afecțiunii noastre față de copii și tineri, pe care trebuie să-i ajutăm să-și găsească locul de drept în sistemul educațional, dar și în familie, în comunitatea locală și națională” Delors.

Bibliografie:

1. Radu I. T. , “Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului”, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1981;

2. Lăscuș Voicu, “Cercetări asupra opțiunii profesionale”, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1972;

3. Crețu Daniela., Nicu Adrian, “Pedagogie și elemente de pedagogie pentru formarea continuă a cadrelor didactice”, Sibiu, Ed. Lucian Blaga, 2004;

4. Cerghit I., “Perfecționarea lecției în școala modernă”, București, Ed. Didactică și Pedagogică”, București, 1983;

5. Ghica V., Rădulescu M., Movilă Gh., Cațan Fl., “Diriginții despre educație”, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1978;

6. Coord. Dogaru V., Drăghicescu Luminița, “Educație și dezvoltare profesională”, Craiova, Ed. Scrisul Românesc, 2011;

7. Babanski I. K., “Optimizarea procesului de învățământ”, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1979;

8. Stefanovic Jozef, “Psihologia tactului pedagogic”, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1979;

9. Stoica A., “Evaluarea curentă și examenele” Ghid pentru profesori., București, Ed. ProGnosis, 2001.

Efecte cognitive şi noncognitive ale învăţării la clasele cu predare simultană

profesor învățământ primar Pop Ilișca
Școala Gimnazială Nr.7 Vișeu de Sus

Pentru a putea vorbi de efectele învăţării la clasele cu predare simultană trebuie să răspundem la următoarea întrebare: De fapt ce înseamnă învăţământ simultan? Învăţământul simultan este o realitate a meleagurilor noastre. Datorită realităţilor obiective privind aşezarea populaţiei pe teritoriul tării noastre şi datorită dreptului oricărui cetăţean la instruire şi educaţie statul deplasează şcoala către copii şi nu invers. Astfel copiii fiind într-un număr mic nu întrunesc numărul unei clase obişnuite creându-se una sau maxim două clase în care predarea va fi simultană la două, la trei sau chiar la patru clase. Învăţătorul care lucrează simultan cu două sau mai multe clase alternează munca directă efectuată la o clasă cu activitatea independentă a elevilor la cealaltă sau celelalte clase.

Desigur nu este deloc uşor să instruieşti simultan elevi de vârste diferite, dar noi trebuie să acordăm copiilor care frecventează învăţământul simultan şanse egale de dezvoltare cu ale celorlalţi. Pentru aceasta ar trebui să intervenim cu o serie de schimbări astfel încât:

-demersul didactic să fie organizat în funcţie de nevoile şi interesele acestora, combinând optim tipurile de strategii didactice;

-timpul petrecut la şcoală să fie folosit eficient; învăţătorul trebuie să pregătească extrem de minuţios lecţia ca atare şi în mod special conţinutul muncii independente a elevilor şi să se gândească în mod unitar atunci când planifică conţinuturile din programă.

Ştiute fiind condiţiile în care se lucrează la clasele simultane, acest lucru face ca munca simultană să aibă anumite particularităţi, un anumit specific. Voi atrage atenţia asupra patru probleme organizatorice deosebit de importante: gruparea claselor, alcătuirea orarului, planificarea activităţilor didactice şi organizarea sălii de clasă.

Organizarea şi programarea zilnică a activităţilor didactice cu elevii în condiţii simultane la două sau mai multe clase, are o importanţă hotărâtoare în realizarea sarcinilor complexe ale procesului de învăţământ, ce se realizează şi prin întocmirea unor orare bine chibzuite.

Un stil educaţional eficient porneşte întotdeauna de la cunoaşterea atitudinii faţă de învăţare a elevilor. Cine proiectează o activitate presupunând că va lucra cu elevi puternic motivaţi pentru studiu şi fără probleme îşi creează singur dificultăţi. Oricine a lucrat cu copiii ştie că aspectul cel mai dificil, activitatea cea mai dificilă în activitatea educativă este să-i determini să vrea să înveţe şi să-i faci să persiste în efortul lor atunci când se confruntă cu dificultatea. Uneori pot avea o atitudine negativă.

În activitatea educativă pot interveni anumite dificultăţi generatoare de eşec cum ar fi: percepţia vagă care determină scăderi în executarea operaţiilor logice; incapacitatea de a disocia informaţia relevantă de cea irelevantă, în cazul unei situaţii-problemă; incapacitatea de a înţelege ceea ce li se cere; folosirea la întâmplare a încercării şi erorii şi tendinţa de a trece la actul instantaneu, care evită gândirea; oboseala, atunci când se cere

efort prelungit şi conduitele de demisie; dificultăţi în reţinerea informaţiei; pragul scăzut al frustrării, ce determină fenomene de perseverare şi folosirea ineficientă a strategiilor; rigiditatea gândirii; incapacitatea de a depăşi concretul nemijlocit; perturbări ale funcţiei semiotice, etc.

Aceste dificultăţi cresc cu atât mai mult în condiţiile predării simultane unde timpul de parcurgere al conţinuturilor învăţării este mai puţin iar ritmul parcurgerii acestora este mai alert. Timpul activităţii directe cu copilul este mai puţin crescând astfel ponderea timpului rezervat activităţii individuale, muncii independente.

Din acest punct de vedere munca simultană cu două sau mai multe clase unele dezavantaje, dar cum desigur în tot răul este şi un bine, şi unele avantaje.

Numărul mic de copii dă posibilitatea unui contact mai frecvent al învăţătorului cu fiecare elev, de mai bună cunoaştere a personalităţii lor şi de urmărire mai atentă a progresului şcolar.

Cunoscând îndeaproape personalitatea fiecărui elev, învăţătorul are posibilitatea să construiască colective omogene la fiecare clasă, care să se manifeste prin colaborare şi cooperare, şi care să fie integrate organic în colectivul mare al claselor care-şi desfăşoară activitatea simultan.

În susţinerea unui astfel de tip de predare s-a adus ca argument, studiat şi recunoscut astăzi de către cei care au tangenţă cu această problemă, formarea la aceşti elevi a unor *deprinderi de muncă intelectuală independentă superioare* celor care urmează cursurile cu predare la o singură clasă. Studiile de specialitate scot în evidenţă, pe de o parte complexitatea activităţii didactice în aceste condiţii, dificultăţile sporite pe care le are de depăşit cadrul didactic, dar în acelaşi timp reliefează şi unele avantaje pe care le prezintă activitatea simultană.

În predarea la două sau mai multe clase simultane – din diferite motive care pot fi involuntare sau voluntare –se poate întâmpla ca unul sau mai mulţi elevi, care ar trebui să desfăşoare activitatea individuală printr-o muncă independentă, să asculte sau să privească la activitatea pe care învăţătorul o desfăşoară direct cu elevii din altă clasă. Astfel atenţia lui este atrasă de o activitate care nu-i este adresată. Şi totuşi, activitatea respectivă poate deveni interesantă pentru acest elev, dacă el este ajutat să valorifice această experienţă. Acest mod de însuşire a unor informaţii de la cealaltă clasă se numeşte, convenţional, transfer de cunoştinţe. Fenomenul ar putea fi numit interferenţă de cunoştinţe. În psihologie, „influenţa pozitivă a vechilor deprinderi asupra unor deprinderi noi în curs de formare se numeşte transfer şi, dimpotrivă, influenţa negativă a căpătat denumirea de interferenţă”(personal am optat pentru denumirea care semnifică aspectul pozitiv al interrelaţiei).

În fiecare clipă a existenţei sale, omul recepţionează un număr mare de informaţii venite fie din exterior fie din interiorul organismului. Astfel, elevul care se află într-o clasă primeşte informaţii asupra luminozităţii şi temperaturii sălii recepţionează prezenţa celorlalţi mai ales când sunt gălăgioşi, simte dacă este obosit sau odihnit, însă poate urmări atent numai la spusele învăţătoarei. Dacă la vârsta de 6-7 ani atenţia prezintă mai multe laturi ce trebuie avute în vedere, volumul şi intensitatea ei fiind relativ reduse la micul şcolar, distribuirea atenţiei fiind dificilă încât şcolarul nu poate să cuprindă şi să rezolve în acelaşi timp mai multe activităţi, atunci ne întrebăm pe bună dreptate-cât de greu îi poate fi unui elev care face parte din clase simultane)în cel mai fericit caz două clase),să-şi concentreze atenţia asupra unei sarcini de lucru, realizarea acesteia însemnând

activitate independentă, când în aceeaşi clasă, la aceeaşi oră se desfăşoară o altă activitate cu un alt conţinut ,prezentată altor elevi - cât funcţionează transferul de cunoştinţe?

Întrucât atenţia nu are o existenţă de sine stătătoare, ci se află în „slujba” unei activităţi de cunoaştere, elaborarea şi perfecţionarea ei are loc ca un proces implicit, pe măsura antrenării, exercitării activităţii date. Acest caracter cognitiv –creativ al atenţiei ne permite să înţelegem atât efectele sale facilitatoare asupra proceselor de cunoaştere cât şi menţinerea sa concentrată pe obiectul sau activitatea efectuată; atenţia nu este cauza selecţiei informaţiei, ci este un efect. Este efectul activării unor unităţi informaţionale (în limbaj conexionist am spune efectul activării unor moduri dintr-o reţea)care inhibă alte unităţi cognitive.

La elevii claselor simultane pot apărea unele efecte negative dintre care amintim, *apariţia „precoce” la elev a oboselii*, care după concentrare de câteva minute, rămânând singur cu tema dată ,îşi pierde din concentrare, abandonează sarcina şi se îndeletniceşte cu altceva(răsfoirea cărţii, discută cu colegul de bancă - dar nu referitor la tema primită - se joacă cu diverse obiecte).

Prin munca independentă se rezolvă o mare parte a problemelor predării şi învăţării. Rostul acestei forme de organizare a activităţii nu se limitează la formarea deprinderilor de muncă independentă la elevi, ci prin ea se îndeplinesc sarcinile fundamentale a le procesului de învăţământ: dobândirea noilor cunoştinţe, priceperi şi deprinderi, aplicarea lor în practică, repetarea şi sistematizarea cunoştinţelor, autoevaluarea. Prin activitatea independentă se urmăreşte şi realizarea unor obiective importante ca: formarea spiritului d observaţie, dezvoltarea proceselor psihice de cunoaştere(a gândirii, memoriei, imaginaţiei), formarea spiritului de independenţă şi a iniţiativei, formarea unor trăsături pozitive de voinţă şi caracter ca: dârzenie, perseverenţă, curajul de a învinge dificultăţile, etc.

Activitatea independentă pe care elevii o desfăşoară sub supravegherea cadrului ddactic constituie un exerciţiu preţios pentru dezvoltarea iniţiativei, a priceperii de a-şi organiza munca intelectuală, precum şi pentru a-şi forma deprinderi privind activitatea de învăţare.

Faptul că o mare parte din timp, învăţarea se produce sub forma muncii independente, adică sub forma exersării personale, conduce la formarea unor deprinderi stabilizate de citire, observare, calcul, etc. acestea constituie o condiţie principală a succesului şcolar.

În multe împrejurări, în munca independentă, elevul este pus în situaţia de a se descurca singur. Acest fapt duce la cultivarea spiritului de independenţă, de creativitate şi inventivitate, acesta căpătând mai multă încredere în puterile proprii.

Activitatea independentă a elevilor are o deosebită valoare educativă în formarea intelectuală deoarece contribuie într-o mare măsură la dezvoltarea proceselor de cunoaştere a elevilor, a spiritului de iniţiativă şi organizare, a voinţei, la formarea deprinderii de a lucra ordonat şi măreşte încrederea elevului în forţele proprii. Este de menţionat faptul că ea, reclamă din partea noastră, a cadrului didactic, grija pentru a o organiza în mod raţional.

BIBLIOGRAFIE

1. Ciolan, L.,şi Ciolan,E.,(2006), *Demersuri integrate în învăţământul simultan,* PIR, MEC
2. Creţu, E.,(1999), *Psihopedagogia şcolară pentru învăţământul primar*, Editura Aramis, Bucureşti;
3. Gârleanu- Costea, R. şi Alexandru, Gh.(1996), *Activitatea simultană la două sau mai multe clase în ciclul primar*, Craiova;
4. Molan, V., (2008), *Managementul şcolar. Managementul învăţământului simultan,* Proiectul pentru Învăţământul Rural, MEC
5. Pavela, D. T., (2004), *Metodica activităţii didactice simultane la două şi mai multe clase la ciclul primar*, Editura” Gheorghe Alexandru”, Craiova;
6. Stoicescu, D., (2005)*Predarea simultană, Modul de dezvoltare profesională a cadrelor didactice,* Ministerul Educaţiei şi cercetării, Bucureşti,.

Asertivitatea în conduita profesională a dascălului de success

Prof.dr.Gheorghina Liliana Bîrlădeanu
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”
Colegiul Național ”Onisifor Ghibu„ Oradea, jud. Bihor

„Asertivitatea este un comportament care tinde spre o finalitate de tip win-win, către un rezultat satisfăcător pentru ambele părți implicate” (Potts, 2017.pag.15)

Asertivitatea este abilitatea de a spune nu, de a exprima sentimentele pozitive şi negative, de a iniţia, continua şi finisa o conversaţie generală precizând categoriile asertivităţii: a da şi a primi complimente; a face solicitări, a iniţia şi a menţine o conversaţie, apărarea drepturilor; refuzul cererilor, exprimarea opiniilor personale, a nemulţumirilor, a mâniei şi a sentimentelor pozitive. Asertivitatea înseamnă să fii pregătit pentru ceea ce vrei să obţii, înseamnă să ştii foarte clar ce nevoi ai, înseamnă confruntare şi cere foarte mult curaj.

Unii spun că este greu să fii asertiv, alţii, prin stilul lor propriu, spun că este foarte uşor. Un lucru este sigur: este nevoie de exerciţiu pentru a putea fi asertiv. Asertivitatea nu presupune nici renunţare nici lipsă de combativitate. Răspunsul asertiv nu este întotdeauna uşor. El reclamă adesea o alegere conştientă, un mare grad de flexibilitate şi abilitate, curaj şi încredere în procesul comunicării.

Asertivitatea asigură echilibrul personal la nivelul triadei minte trup suflet - gândesc, exprim, simt. Din această cauză accentul trebuie pus pe dezvoltarea comportamentului asertiv. În multe momente din viaţă am ezitat să-mi exprim trăirile pentru a evita lucruri neplăcute sau respingeri. Un comportament asertiv implică: autocunoaştere, autoacceptare, autovalorizare, comunicare şi respect.

Pentru a conștientiza gradul de asertivitate, e util a fi aplicat un chestionar (Anexa 1). Analizând datele și scorul obținut prin aplicare se poate identifica gradul de asertivitate, urmând a se trece la ameliorare pentru a deveni o persoană asertivă. Astfel, în vederea creşterii asertivităţii personale se pot propune diverse obiective:

- Creşterea încrederii în forţele proprii şi dezvoltarea stimei de sine;
- Concentrarea pe ceea ce simt şi să pot folosi cuvântul: “eu”;
- Formularea unor aşteptări realiste şi să accept faptul că nu trebuie să fii perfect pentru a te simţi bine sau de a reuşi în viaţă;
- Cunoașterea obstacolelor care mă împiedică să fiu asertiv;
- Împărtăşirea cu ceilalţi din propria mea experienţă;
- Dezvoltarea relaţiilor de comunicare cu ceilalţi;
- Să spun “nu” în diferite situaţii fară a avea sentimente de vinovăţie sau de a-i ofensa pe ceilalți;
- Dezvoltarea de comportamente variate, utilizabile în situaţii diferite;
- Cunoașterea propriilor drepturi şi respectarea drepturilor şi nevoilor celorlalţi.

Demersul personal fiecărui dascăl de succes în deprinderea unor tehnici şi moduri concrete de exprimare asertivă, a unei atitudini pro-asertive în relaţiile cu ceilalţi este un deziderat.. Atingerea acestui scop necesită anumiţi paşi necesari îmbunătăţirii asertivităţii: Primul pas constă în recunoaşterea şi înţelegerea comportamentului asertiv. Astfel, se începe prin a analiza momente variate din viaţa de zi cu zi în care ai avut o abordare nonasertivă a diferitelor situaţiilor ivite. Apoi se analizează şi felul în care ai fi putut reacţiona într-un mod asertiv şi cum această atitudine personală ar fi schimbat cursul evenimentelor respective. Îți explici diferitele tipuri de comportament şi impactul lor asupra celorlalţi. Analizând diferite tipuri de reacţie ale semenilor în situaţii concrete de viaţă, vei reuşi să faci diferenţa dintre comportamentul asertiv, comportamentul pasiv şi comportamentul agresiv.

Dacă intenţia comportamentului nonasertiv este aceea de a evita conflictele, intenţia comportamentului agresiv este dominarea, percepi intenţia comportamentului asertiv ca fiind aceea de a comunica sincer, clar şi direct, de a-ți susţine ideile fără a deranja pe ceilalţi sau fără a-ți face rău ție. Deoarece nonasertivitatea cât şi agresivitatea se datorează, în mare parte, unei învăţări greşite a căilor de a reacţiona în interacţiunile cu ceilalţi,

e bine să îți propui îmbunătăţirea relaţiilor interpersonale, dezvoltarea unor noi căi adecvate de a relaţiona cu semenii.

Numai înţelegerea naturii asertivităţii va facilita acest deziderat. Pentru a deveni asertiv trebuie să îți propui a-ți susţine drepturile, să conştientizezi faptul că ai faţă de ceilalţi un set de drepturi. Pentru ca drepturile noastre să fie respectate, trebuie să ni le construim, în timp, învăţându-i pe ceilalţi să ne trateze aşa cum dorim. De asemenea nu trebuie să avem o abordare agresivă şi trebuie să avem mereu în vedere faptul că şi ceilalţi, la rândul lor, au aceleaşi drepturi de care noi trebuie să ţinem seama.

Pentru a reuși să devenim asertivi, trebuie să trecem printr-un pas obligatoriu: să învăţăm să comunicăm. În comunicare nu contează ceea ce spunem, contează ceea ce a înţeles interlocutorul. Scopul pentru care comunicăm nu este să transmitem un mesaj, ci primirea unui răspuns sau obţinerea unui rezultat: o schimbare de atitudine, de comportament, o modificare a stării actuale.

În vederea formării unui comportament asertiv trebuie să deprindem elemente care ţin de componenta comportamentală a asertivităţii și anume comportamentul nonverbal.

- Să privim interlocutorul în faţă deoarece numai contactul vizual poate asigura transmiterea corectă a unui mesaj;
- Să utilizăm un ton al vocii adecvat, nici prea tare pentru a nu fi perceput ca agresiv şi nici prea încet pentru a nu da impresia de nesiguranţă;
- Să adoptăm o poziţie a corpului adecvată situaţiei deoarece postura unei persoane asertive diferă de la o situaţie la alta (nici prea rigidă, nici prea relaxată);
- Mimică adecvată conţinutului comunicării;
- Alegerea momentului oportun pentru adresarea unui mesaj;
- Conţinutul mesajului să fie precis, descriptiv si direct, fără a fi agresiv.
- Un alt element de care trebuie să ținem cont pentru a ne dezvolta comunicarea asertivă este adoptarea unor tehnici de comunicare asertivă.
- Folosirea formulărilor la persoana I (Eu vreau; Eu am nevoie; Eu mă simt) când vrem să transmitem mesaje altor persoane.
- Folosirea afirmațiilor care arată consecințele comportamentului celuilalt (“Faptul că nu îmi răspunzi la mesaje, îmi face imposibilă terminarea proiectului la termenul limită stabilit și mă pune în situația de a întârzia munca celorlalte departamente”.)
- Utilizarea afirmațiilor empatice (“Înțeleg că situația cu care te confrunți în familie te afectează, dar solicitarea domnului trebuie rezolvată în cele mai bune condiții”).
- Acordarea atenției comunicării nonverbale (contact vizual cu interlocutorul, adoptarea unei poziții a corpului care să exprime deschidere, volumul vocii normal). Pentru a dezvolta comunicarea asertivă trebuie să învățăm cum să reacționăm în anumite situații-limită, de fapt să învățăm să formulăm răspunsuri:

- Când cineva ridică tonul la noi, cel mai bine este să spunem:
- “Când ridici tonul la mine, mă simt umilit. Ceea ce aș vrea este să mă simt mai bine când discut o problemă cu tine”.
- Când cineva vă perturbă frecvent activitatea, răspunsul optim este: “Când trebuie să-mi replanific activitatea aș vrea să fiu informat din timp”.
- Atunci când trebuie să refuzăm cele mai indicate cuvinte sunt următoarele: “Mi-ar plăcea să fac acest lucru pentru tine. Totuși, nu pot să mă apuc de el până nu termin ceea ce am de faci acum”.
- Când cineva nu reușește să termine la timp o anumită lucrare, cel mai indicat este să-i spun: “Când îți trebuie mai mult timp să-ți îndeplinești obligațiile, eu trebuie să știu cât timp, pentru a putea să-mi reevaluez posibilitățile.”

Deprinderea de a fi asertiv se formează în timp şi trebuie exersată mereu. Pentru a ne evalua asertivitatea, nu trebuie să ne întrebăm dacă am avut acest comportament în orice situaţie, ci cât de des am fost asertivi. Chiar dacă este dificil să devii asertiv, beneficiile unui asemenea comportament merită tot efortul fiindcă obţinem lucrurile la care avem dreptul, evităm disconfortul şi sentimentul de vinovăţie pe care-l avem când spunem „nu”, ne creşte încrederea în noi înşine şi propriul respect.

Bibliografie:

Andronic, Anca, (2018), Selfmanagement-note de curs;
Băban, Adriana, (2001), Consiliere educațională, Cluj-Napoca, Editura Psi
Potts, Conrad &Suzanne, (2017), Asertivitatea, București, Editura Trei

Anexa 1

Sunt o persoana asertivă?

Citește cu atenție situațiile prezentate mai jos și în functie de cât de confortabil de simți în fiecare caz, îti acorzi urmatorul punctaj: 1 (pentru inconfortabil), 2 (rezonabil), 3 (foarte confortabil)

1. Vorbești tare și pui întrebări în clasă.
2. Atunci când te întrerupe cineva, îți exprimi dezacordul.
3. Îți exprimi opiniile în fața persoanelor cu autoritate.
4. Intri sau ieși dintr-o încăpere plină cu oameni.
5. Vorbești în fața unui grup.
6. Menții contactul vizual în timpul unei conversații.
7. Îți folosești autoritatea fără să te consideri nepoliticos sau agresiv.
8. Soliciți din nou când nu ai primit ceva ce ai cerut.
9. Deși cineva asteaptă să te scuzi, nu o faci pentru ca simți că tu ai dreptate.
10. Ceri să ți se înapoieze ceva ce ai împrumutat, fără să te scuzi.
11. Primești un compliment și spui ceva prin care ești de acord.
12. Accepți o respingere.
13. Nu ai obținut o aprobare de la o persoană importantă pentru tine.
14. Discuți deschis cu o persoană care te critică.
15. Îi spui cuiva că ceea ce a făcut te deranjează.
16. Refuzi să faci ce ți se cere atunci când nu doresti.
17. Refuzi o cerere de întâlnire cu cineva.

Misiunea magică a cadrului didactic

Prof. înv. preșc. Laza Aurelia Maria
Liceul Ortodox ”Episcop Roman Ciorogariu”
Oradea, Structura G.P.P. nr.23

Toate demersurile exercitate asupra personalității copilului la vârsta școlară de către cadrul didactic au un rol fundamental. Relația dintre profesor și elev, între educator și educat are multiple implicații educaționale. R. Dottrens spunea că aceasta constituie elementul fundamental al vieții școlare. Daca aceste relații nu satisfac nevoile afective ale copiilor, atunci devine iluzorie imbunătățirea programelor și metodelor".

Cunoștintele cuprinse în documentele școlare reprezintă doar premise latente din punct de vedere al formării personalității elevilor. Ele capătă însă forța formativă numai în urma prelucrării și transmiterii lor de către profesor. Același lucru putem spune despre mijloacele de învățământ. Oricât de perfecționate și moderne ar fi ele, cel care pune în valoare întregul lor potențial pedagogic este tot profesorul. Rudolf Steiner, inițiatorul pedagogiei Waldorf, considera că bogăția sufletească a omenirii este în mâna educatorilor tineretului.

Prin tot ceea ce întreprinde și prin exemplu său personal, profesorul este un modelator al structurii personalității umane într-o perioadă hotărâtoare a deveniri sale.

Este semnificativ rolul profesorului și în calitate de conducăator al colectivului de elevi, al muncii acestuia în școală și în afara acesteia. El își aduce contribuția la formarea elevilor și prin sprijinirea altor factori educativi ce se asociază eforturilor școlii: familia, instituțiile cultural-educative, mass-media, ONG-uri etc.

Influența profesorului produce adesea urme adânci, pe căi încă neelucidate complet, asupra elevilor pentru toata viața. Nu se pot uita dascălii din grădiniță, școala primară, gimnaziu, liceu și facultate, care prin competența și responsabilitatea lor profesională, științifică și socială, prin înalta ținută morală, prin maiestria și tactul lor pedagogic, prin spiritul lor de creativitate, exigență și înțelegere depun toate eforturile pentru a sprijini elevii să patrundă treptat tainele diferitelor științe, să-i formeze ca specialiști, ca cetățeni și inainte de toate ca oameni capabili să contribuie la progresul societății noastre.

Nu există alta profesiune care să ceară posesorului ei atâta competență, dăruire și umanism ca cea de educator pentru că în niciuna nu se lucrează cu un material mai prețios, mai complet și mai sensibil decât este omul în devenire - copilul/adolescentul.

Există numeroase dovezi care atestă frumusețea și dificultățile acestei nobile profesiuni. Se poate vorbi chiar despre o adevarată literatură consacrată educatorului care cuprinde atât operele literare cât și cele pedagogice. Este semnificativ în aceste sens portretul educatorului realizat de Drouin Anne Marie pe care il redam mai jos:

"Meseria de educator este o mare și frumoasă profesie, care nu seamănă cu nici o alta, care nu se părăsește seara odata cu hainele de lucru, o meserie aspră și placută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregătirea exceptională este abia satisfacută, o meserie în

care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea este sterilă fără forța spirituală, o meserie când apăsătoare, când implacabilă, ingrată și plină de farmec".

Registrul activitatii profesorului s-a largit mereu prin cuprinderea unui număr tot mai mare și variat de activități: transmițător de cunoștinte, formator de competențe, dirijor și organizator al "invățării", colaborator al elevului în orientare și autoeducație, conducător al educației complete, integrale, organizator al educației permanente și al educației integrate, îndrumător, realizator, coordonator și evaluator al activităților instructiv-educative.

Pe lângă sarcinile didactice și educative realizate în cadrul scolii, profesorul desfășoară și o bogată activitate extrascolară. El este un participant proactiv la evenimentele și frământările social-culturale ce au loc în viața comunității din care face parte, contribuind prin activitatea sa la toate prefacerile ce au loc în cadrul acesteia. Este exponent și purtător de cuvânt al tinerilor și adulților, transmițător de valori culturale și animator al vieții culturale și sociale etc.

Literatura de specialitate și beletristica înfățisează nenumărate figuri ilustrate de dascăli, din toate treptele învățământului, care și-au consacrat o bună parte din timpul și activitatea lor ridicării nivelului de cultură și civilizație al poporului, îmbunătățirii condițiilor de muncă și de viață a celor în mijlocul cărora au trăit și au luptat pentru democrație, dreptate socială și evoluție tehnologică.

Cele doua laturi ale activității profesorului, cea școlară și cea extrașcolară, se presupun și se completează reciproc, formând un tot indivizibil care imprimă acestei profesiuni un rol din ce în ce mai mare în progresul general al societății noastre.

Bibliografie

1. Salade, D., Educație și personalitate, Editura Casa Cărțiide Știință, 1995;
2. Oprescu, N., Reforma formării educatorilor, Revista de pedagogie nr. 7-8, 1991.

Competenţele psihopedagogice ale cadrului didactic

Mirela Nemţoc
Şcoala Gimnazială „Andrei Şaguna”
Topliţa, jud. Harghita

Deloc uşoară misiunea „dată" profesorului - edificarea viitorului umanităţii, dar frumoase sunt roadele pe care le culege şi ni le dăruie - Oamenii.

Profesorul are un rol crucial în viaţa elevilor. Atât abilităţile profesorale cât şi însuşirile de personalitate au repercusiuni profunde în inima discipolilor, provocând reverberaţii încă mulţi ani după terminarea studiilor. Prin felul său de a fi ori de a nu fi, prin comportamente şi atitudini, profesorul apropie ori îndepărtează copiii: motivează, pedepseşte, povăţuieşte, blamează, încurajează etc.

Studiile de specialitate susţin că elevului "îi place" sau "nu-i place" o disciplină în funcţie de personalitatea profesorului, în ceea ce priveşte randamentul şcolar, responsabilitatea cadrului didactic este enormă: pe de o parte, contează competenţa sa profesională, iar pe de altă parte, este la fel de importantă şi personalitatea acestuia.

Propun în continuare câteva caracteristici ce concură la formarea profilului unui profesor eficient.

Abilitatea de a motiva elevii

Motivaţia elevilor este, în mod firesc, în relaţie directă cu dorinţa acestora de a participa activ în procesul instructiv-educativ, cu scopurile şi cauzele pentru care se implică sau nu în activitatea de instruire. Pentru a spori motivaţia copiilor, profesorul poate acţiona prin intermediul a trei factori de bază:

- valoarea disciplinei/cursului/temei etc. percepută de elevi;
- încrederea elevilor în propriul succes;
- abilitatea elevilor de a dirija procesul educaţional.

Managementul clasei

Pentru a realiza un management excelent, profesorul trebuie să fie atent la comportamentul elevilor şi la reuşita lor şcolară, utilizând un spectru larg de tehnologii de predare-învăţare.

Abilitatea de a crea şi a menţine o ambianţă plăcută, de susţinere şi cooperare

Profesorul transformă atmosfera din sala de clasă în una agreabilă. Problemele de disciplină sau disensiunile care apar sunt rezolvate în mod constructiv. Elevii sunt apreciaţi pentru rezultatele lor atât în public cât şi în particular. Profesorul îi încurajează să coopereze şi să se susţină reciproc.

Interdisciplinaritatea

Atunci cînd o cere contextul, profesorul transferă cunoştinţele şi abilităţile achiziţionate de elevi în cadrul unei discipline la alta.

Abilitatea de a echilibra cerinţele în creştere şi competenţele elevilor

Profesorul stabileşte expectanţe înalte, dar realiste, şi-i îndeamnă pe elevi să execute sarcini mai provocatoare şi mai dificile.

Încurajarea elevilor să se autodirijeze

În loc să le indice elevilor deprinderile sau strategiile ce pot fi aplicate la realizarea unei sarcini, profesorul îi stimulează să decidă singuri care ar fi acestea.

Respectarea curriculumului

Racordarea procesului de predare-învăţare

Profesorul trebuie să ţină cont de *feedback-ul* oferit de elevii săi în organizarea procesului educaţional, prezentarea şi structurarea temelor etc., fără a "compromite" însă standardele şi scopurile stabilite anterior.

Acestea sunt doar câteva dintre caracteristicile unui profesor de succes, îmbinându-le între ele în proporţii diferite sau subsumându-le cu altele, neenumerate aici, putem admira "portretul" unui profesor "de vis".

Profesorul eficient este, înainte de toate, "discipolul" elevilor săi, care încearcă să înveţe în permanenţă de la dânşii, pentru a ţine pasul cu aceştia şi pentru a putea să discute orice subiect. El trebuie să **fie liderul** care să inspire şi să influenţeze copiii prin ; intermediul personalităţii sale, asemeni unui **expert sau consilier,** şi nicidecum utilizând puterea coercitivă. Un astfel de profesor îşi cunoaşte bine disciplina şi este respectuos cu elevii săi.

Explorator fiind, încurajează elevii să-şi descopere Sinele, ajutându-i astfel să atingă cel mai înalt nivel de performanţă. Un profesor eficient se mândreşte cu discipolii care-l depăşesc. Urmărindu-i, el poate să menţină echilibrul dintre necesităţile de instruire ale fiecărui individ şi cele ale întregului grup, realizând prin aceasta idealul educaţional: *învăţământ pentru toţi, învăţământ pentru fiecare.* Un atare profesor este corect şi obiectiv în aprecieri, poartă dialoguri deschise şi răspunde mereu la solicitare.

Profesorul eficient este un **entuziast** incurabil nu doar în ceea ce priveşte cursul pe care îl tine; elanul său contagios cuprinde procesul educaţional în general. Manifestând exuberanţă, atitudini pozitive, pasiune şi dăruire, el încearcă să-i pătrundă pe copii de gândul că anume acesta este locul împlinirii sale, şi nu altul.

Un astfel de profesor este un **inovator** care modifică sau înlocuieşte strategiile, tehnicile, textele atunci când a descoperit altele mai eficiente sau când cele existente au devenit plicticoase pentru elevi. Inventând diverse combinaţii de tehnologii, el adaptează predarea la diferite stiluri de învăţare şi prezintă subiectul din variate unghiuri de vedere, ceea ce facilitează înţelegerea.

Profesorul eficient este acel **"tezaurizator",** care valorifică la maxim ideile elevilor săi, utilizându-le în speţă cu scopul de a îmbunătăţi calitatea procesului de predare-învăţare.

El este şi **"comediant",** care ştie când şi cum să recurgă la umor, fără a-1 considera un factor ce ar distrage atenţia sau ar periclita educaţia.

Profesorul eficient este **ghidul** care conduce elevii spre perfecţionarea deprinderilor şi abilităţilor de lucru şi, totodată, îi pune în situaţia de a descoperi singuri soluţia şi de a învăţa din greşeli. Returnând lucrările la timp şi cu avize constructive, disponibil să acorde oricând asistenţă, profesorul dezvoltă astfel responsabilitatea elevilor pentru actul de învăţare şi încrederea în propriile forţe.

Fiinţă umană genuină, profesorul eficient este un **umanist,** care ştie să fie critic cu sine însuşi şi absurdităţile vieţii, fără a fi cinic sau disperat. Este o persoană care se autodezvăluie, astfel încât elevii îi pot

vedea şi virtuţile, şi imperfecţiunile. Păşind sigur pe pământ, profesorul de succes, prin exemplul propriu, ajută elevii să-şi dezvolte voinţa, curajul şi speranţa în realizarea potenţialului.

Oferind un mediu - focar de siguranţă intelectuală - în care pot fi prezentate idei opuse fără teama de a fi ridiculizat sau rejectat, profesorul eficient este **santinela** ce păzeşte inviolabilitatea acestuia.

Profesorul eficient este un bun **colaborator,** acordând o mare valoare colegialităţii. El îşi împărtăşeşte ideile, solicită implicarea părinţilor în activitatea de predare-învăţare şi caută sprijinul colegilor atunci când nu poate surmonta de unul singur anumite probleme.

Profesorul de succes este un **idealist,** un alt fel de idealist, fiind ferm convins că fără ideal nu poate exista evoluţie. El se recunoaşte în fiecare elev, realizând care i-a fost contribuţia şi influenţa în vieţile învăţăceilor săi.

Un profesor este eficient când aspiră la toate cele menţionate anterior şi încă la multe altele. El apreciază adevărul şi corectitudinea, dar nu popularitatea sa. încercând să schimbe lumea, un astfel de profesor se transformă zilnic, transformându-i şi pe alţii.

Un profesor eficient este un **revoluţionar** care ştie că rolul său este unul dintre cele mai vitale pe pământ în păstrarea sanctităţii vieţii şi a rezultatului ei firesc — *elevaţia umanităţii.*

Câteva caracteristici menţionate de elevi pentru "profesorul ideal":

- să respecte şi să iubească elevii
- să ţină cont de opinia elevilor
- să fie un bun organizator
- să încurajeze elevii
- să fie indulgent
- să fie inventiv
- să fie coerent şi explicit
- bun psiholog
- non-discriminativ
- democrat
- să nu fie zgârcit la note
- calm
- prietenos
- generos la laude
- să fie **OM**

Noi, profesorii, suntem cei care trebuie să facem alegerea: rămânem cum suntem, schimbăm ceea ce nu e tocmai bine sau achiziţionăm tot ce e nou. Profitul este incomensurabil: succesul profesional şi respectul copiilor.

În loc de concluzii:

- Profesorul trebuie să acorde o atenţie sporită configurării ethosului comunicativ, date fiind influenţele acestui subsistem asupra tuturor componentelor activităţii educative.

- Profesorul trebuie să se asigure o instrumentializare şi o initiere a elevilor în strategiile de discurs, astfel încât aceştia să fie în stare să sesizeze, să înteleagă, să ierarhizeze, să-si formeze competenţă informaţională – premisă a învaţării eficiente.
- Un profesor bun trebuie să aiba raspuns la orice întrebare .
- Profesorul trebuie să-i arate elevului că absolut tot în lume poate fi pus în discutie.
- Profesorul trebuie să fie un model pentru toţi elevii şi să respecte intimitatea şi confidenţialitatea unor informaţii cu privire la viaţa personală a elevului.
- Profesorul trebuie să le facă elevilor cunoscute diferitele obiective ce urmează a fi atinse în activitatea lor.
- Profesorul trebuie să formeze pe elev pentru societatea în care s-a nascut şi în care se dezvoltă, deoarece valorile spirituale nu se creează decât în societate şi pentru societate.
- Profesorul trebuie să înveţe elevul cum să înveţe, trebuie să-l facă să aibă încredere în el, în opţiunile lui să poată să se exprime liber fără inhibiţii.
- Un profesor ideal este acela care stie să - şi formuleze ideile, poate să se facă înţeles.
- Un profesor ideal ştie să-şi iubească şi să-şi respecte elevii, făcându-se la rândul lui iubit şi respectat de aceştia.

Bibliografie

- Corina ,Cace- Psihologia educatiei: teorie, metodologie si practica , Editura ASE, Bucureşti, 2007
- Olga , Ciobanu Didactica disciplinelor economice , Editura ASE, Bucureşti, 2004
- Mihaela , Cozarescu - Psihologia educatiei : teorie si aplicatii ,Editura ASE, Bucureşti, 2004
- Mihai , DIACONU; Ioan JINGA – Pedagogie , Editura A.S.E, Bucureşti, 2004
- Maria-Elena, Drută, coord. - Psihologia educaţiei : portofoliul seminariilor ,Editura ASE, Bucureşti , 2005
- Ioan , Jinga-Managementul învăţământului , Editura A.S.E, Bucureşti , 2003
- Marcus, S., 1999, Competenţa didactică, Editura All, Bucureşti.
- Mitrofan,N., 1988, Aptitudinea pedagogică, Editura Academiei, Bucureşti.
- Tomuleţiu,E.A.,Fundamentele pedagogiei.Teoria şi metodologia curiculum-ului.-note de curs,Tg.Mureş,2009
- www.edu.ro

Profesorul - Factorul de bază în procesul instructiv-educativ

Profesor: Țăroiu Elena
Școala Spectrum București

Profesorul este considerat factorul de bază în procesul educațional, factor ce reușește transmiterea cunoștințelor, informațiilor și conceptelor esențiale elevilor. El aduce expertiza din domeniul lui și ajută elevii să înțeleagă subiectele complexe și să dezvolte competențe.

Profesorii pot avea un impact semnificativ asupra motivației și interesului elevilor pentru învățare. Prin prezentarea materiei într-un mod captivant și prin demonstrarea pasiunii pentru subiect, profesorii pot inspira elevii să se implice mai profund în procesul de învățare.

De asemenea, aceștia joacă rolul de mentori și ghizi pentru elevi. Ei oferă direcție și susținere în procesul de învățare, ajutând elevii să își identifice obiectivele, să-și dezvolte abilitățile și să depășească obstacolele.Ei pot influența modul în care elevii abordează învățarea, relațiile interpersonale și etica muncii.

Acest rol implică mai mult decât simpla predare a materiei, ci și construirea relațiilor, dezvoltarea abilităților de viață și orientarea în dezvoltarea personală și profesională. Cadrul didactic servește ca model de comportament și etică profesională pentru elevi. Prin exemplul personal, el poate transmite valori precum integritatea, respectul și responsabilitatea. Un profesor-mentor nu este doar un furnizor de cunoștințe, ci și un ghid, un model și un sprijin pentru elevi. Acesta oferă un spațiu sigur în care elevii pot discuta probleme personale, emoționale sau academice. El îi poate ajuta să găsească soluții și să facă față provocărilor.

Un alt rol important al profesorului este acela de evaluator. El oferă feedback și evaluări constante asupra performanțelor elevilor. Acest feedback este esențial pentru îmbunătățirea continuă și pentru înțelegerea punctelor forte și a celor care necesită îmbunătățiri.

Profesorii contribuie la crearea unei culturi școlare pozitive și a unui climat de învățare stimulant. Relația profesor-elev poate influența semnificativ modul în care elevii se simt în școală și încrederea lor în procesul de învățare.

Deși profesorul este un factor esențial în procesul educațional, este important să subliniem că educația nu este limitată doar la interacțiunea cu profesorii. Alți factori precum conținutul curricular, tehnologia, resursele educaționale și sprijinul familial joacă, de asemenea, roluri importante în modelarea experienței de învățare a elevilor.

5 METODE ACTIVE DE ÎNVĂŢARE PRIN COOPERARE

P.i.p Agi-Amet Dalila
Liceul Teoretic Murfatlar
Murfatlar/Constanța

Există un număr mare de strategii de învăţare prin cooperare.Ele sunt limitate doar de imaginaţia şi creativitatea profesorilor şi elevilor.Cel mai important lucru este că elevii sunt angajaţi,antrenaţi şi lucrează în grupuri, au roluri bine definite,comunică între ei,îşi dezvoltă competenţele de inter-relaţionare.

I.DEPLASAŢI-VĂ/OPRIŢI-VĂ/LUCRAŢI ÎN PERECHI (Kagan 1994)

Este o metodă potrivită pentru faza de evocare a lecţiei.Cu ajutorul ei,elevii sunt puşi în situaţia de a lucra şi cu alţi elevi din clasă decât colegii de bancă sau colegii cu care lucrează de obicei.

DESCRIERE

- Cerând elevilor să se mişte prin clasă,acest lucru îi energizează şi îi face să fie mai atenţi la ceea ce urmează.Identificarea unui partener la întâmplare cu care apoi să lucreze pentru a rezolva o problemă,dezvoltă competenţele sociale,în special abilitatea de a lucra în cooperare pentru a rezolva o problemă.
- Mărime grup ţintă: de la 10 la 30 elevi
- Timp:5-7 minute

DERULAREA ACTIVITĂŢII

1.Învăţătorul se gândeşte la o întrebare sau mai multe înainte de începerea activităţii

2.Pentru a evita haosul,nvăţătorul dă instrucţiunile pentru desfăşurarea activităţii înainte de începerea acesteia.Instrucţiunile sunt:la semnalul cadrului didactic,elevii trebuie să se ridice de pe scaun şi să înceapă să se deplaseze prin sala de clasă.Când învăţătorul spune “Opriţi-vă” elevii trebuie să se oprească şi să identifice colegul/colega cea mai aproape de el/ea şi să formeze pereche cu acesta/aceasta.

3.Învăţătorul enunţă sarcina de lucru.

4.Se dă elevilor o perioadă de timp pentru îndeplinirea sarcinilor de lucru.Apoi se invită elevii înapoi la locurile lor.

II.MOZAICUL (Slavin 1994)

Este o metodă de învăţare prin cooperare ce poate fi utilizată în etapa de realizare a sensului sau în etapa de reflecţie a lecţiei.Aceasta presupune că elevii se sprijină unii pe alţii în activitatea de învăţare.Metoda poate fi utilizată atunci când elevii citesc un text.ascultă o prezentare sau realizează o activitate de investigare în grup.Ca şi alte metode de învăţare prin cooperare,metoda mozaicului presupune “grupuri de experţi” şi “grupuri de casă”.Această metodă implică şi pregătirea fişelor de expert înainte de începerea lecţiei.

DESCRIERE

- Metoda Mozaic sprijină elevii în a învăţa întreg materialul/conţinutul.Elevii devin experţi pe măsură ce îi învaţă pe colegii lor părţi ale lecţiei.Fiecare elev are un rol active pe parcursul lecţiei şi experimentează înţelegerea şi gândirea de ordin superior.
- Mărime grup ţintă: de la 9 la 30 elevi
- Timp:45-50 minute

DERULAREA ACTIVITĂŢII

1.Cadrul didactic pregăteşte fişele de experţi.Revizuieşte materialul ce urmează a fi studiat de către elevi şi scrie întrebări care să ghideze învăţarea elevilor.Cadrul didactic pregăteşte atâtea seturi de întrebări căte grupuri de experţi sunt-de obicei 4-5 grupuri.

2.Cadrul didactic împarte elevii în “grupuri casă” formate din 4 sau 5 membrii.Aceste grupuri sunt eterogene din punct de vedere al capacităţii elevilor.

3.Cadrul didactic organizează un exerciţiu de încălzire sau de tip team-building atunci când grupurile lucrează pentru prima dată împreună si apoi periodic.Un foarte util exerciţiu de încălzire constă în identificarea unui salut al echipei.Tipm de 3 minute echipa stabileşte propriul salut şi apoi,fiecare grup prezintă clasei propriul salut.

4.Elevii citesc materialul sau ascultă o prelegere a cadrului didactic sau experimentează în orice alt fel conţinutul lecţiei.Dacă nu este un text,profesorul poate citi sau spune o poveste,realize o prezentare sau să conducă elevii într-o activitate de învăţare.

5.Cadrul didactic formează grupurile de experţi şi împarte elevilor fişele de experţi.Dacă întrebările nu sunt scrise pe coli separate,atunci acestea pot fi notate pe tablă.Pentru a forma grupurile de experţi,elevii din grupul casă numără de la 1 la 4(dacă sunt 4 grupuri)sau la 5(dacă sunt 5 grupuri).Cadrul didactic indică în ce parte a clasei se vor aduna elevii care au avut numărul 1(aceştia vor forma grupul de experţi 1),elevii care au avut numărul 2(vor forma grupul de experţi 2) şi tot aşa.

6.Pentru fiecare grup de experţi se allege un lider

7.Fiecare grup de experţi primeşte setul de fişe de expert ce conţine întrebări referitoare la materialul studiat.Grupurile vor învăţa materialul şi vor găsi răspuns la întrebările de pe fişă.

8.Se acordă timp sufficient pentru rezolvarea sarcinilor.

9.Elevii din grupurile de experţi se întor la grupurile casă de unde au plecat.Se discută şi în cadrul grupurilor casă rezolvările sarcinilor.

III.ESEUL DE 5 MINUTE

Este o activitate de scriere a unei reflecţii scurte despre o temă.

DESCRIERE

- Eseul de 5 minute are rolul de a capta ideile.Este un text scris informal-importanta sunt ideile şi nu calitatea scrisului
- Mărime grup ţintă: toată clasa
- Timp: 5 minute la începutul,mijlocul sau finalul lecţiei.

DERULAREA ACTIVITĂŢII

1.Spuneţi elevilor că doriţi ca ei să scrie foarte pe scurt despre un subiect pe care il oferiţi.

2.Anunţaţi tema.

3.Cronometraţi elevii în timp ce scriu.

4.Elevii pot să păstreze eseul în propriul portofoliu pentru a le utilize la evaluare.

IV.SINELG

Acestă metodă monitorizează înţelegerea(Vaughan şi Estes,1986) şi este o strategie utilizată pentru a menţine elevii implicaţi in timpul citirii unui text.

DESCRIERE

- Teoria învăţării ne spune că în achiziţionarea de noi cunoştinţe este esenţial să susţinem eforturile elevilor in monitorizarea propriei înţelegeri.Cei care învaţa sau citesc în mod efficient îşi monitorizează propria înţelegere când întâlnesc informaţii noi.Această metodă permite implicarea activă a elevilor pe parcursul lecturii unui text non-fictiv.
- Mărime grup ţintă: toată clasa
- Timp: 50 minute la începutul,mijlocul sau finalul lecţiei.

DERULAREA ACTIVITĂŢII

1.Alegeţi un text potrivit pentru a fi posibilă atingerea obiectivelor lecţiei.

2.Invitaţi elevii să citească textul cu atenţie.

3.Pe parcursul lecturării textului elevii trebuie să noteze pe marginea lui nişte semen ce au o anumită semnificaţie.

^ dacă ceva din ce au citit confirmă ceva ce ştiau

- dacă o anumită informaţie pe care au citit-o contrazice sau diferă de ceea ce ştiau

\+ dacă o informaţie citită este nouă pentru ei

? dacă e o informaţie confuză sau doresc să ştie mai multe despre un anumit lucru citit

4.Elevii reflectează asupra celor citite.Fiecare elev îşi face un table individual pentru a categoriza informaţiile.

5.Elevii discută în grup textul pe care l-au parcurs.

V.BRAINSTORMING

O metodă utilizată pentru a genera numeroase idei cu privire la o temă.

DESCRIERE

- Regula este de a gândi idei multe şi diferite si de a nu judeca ideile altora.Această metodă ajută la “deschiderea minţilor” elevilor pentru că se pot gândi la idei care în mod normal nu le trec prin minte.Nu toate ideile vor fi la fel de utile,dar gândind diferit elevii pot descoperi idei valoroase.
- Mărime grup ţintă: toată clasa

Timp: 5-10 minute

DERULAREA ACTIVITĂŢII

1.Prezentaţi metoda.

2.Anunţaţi clar tema sau problema dezbatută.

3.Anunţaţi timpul.

4.Încurajaţi elevii să-şi împărtăşească ideile legate de problemă,indifferent cât de bizarre ar fi.reamintiţi-le să nu critice ideile celorlalţi.Nu petreceţi prea mult timp asupra unei singure idei.

5.Scrieţi ideile pe măsură ce sunt spuse de elevi.

6.După ce elevii învaţă metoda,utilizaţi si brainstorming-ul în perechi şi cel individual.

BIBLIOGRAFIE:

Proiectul “Lectura şi Scrierea pentru Dezvoltarea gândirii Critice”din România şi în Teaching and Learning Strategies for the Thinking Classroom,RWCT Project 2006

Curs CCD “Metode active de învăţare prin cooperare”,Formatori: Prof.Cheltuianu Maria,Institutor Popov Anaida, Constanţa, februarie 2008

Relația profesor-elev în procesul educațional

NĂFORNIȚĂ FLORINA-EUGENIA
COLEGIUL DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ
”ELENA DOAMNA” GALAȚI

Eficienţa actului educativ, ca act ce aparţine domeniului relaţiilor interpersonale, depinde de raporturile concrete zilnice dintre profesor şi elev. Pe lângă incontestabila experienţă pozitivă, acumulată în decursul anilor, în relaţia profesor-elev, se manifestă uneori prezenţa arbitrariului, a unor practici învechite şi a unor prejudecăţi, menţinute de o atitudine conservatoare a profesorilor. Astfel că reconsiderarea corelării obiectivelor educaţiei cu psihologia tineretului contemporan devine imperios necesară pentru perfecționarea acestei relații.

În general, relaţiile dintre profesor şi elev se polarizează în jurul sentimentelor de simpatie şi încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și ostilitate. Sunt situaţii în care contactul spiritual dintre profesor şi elev rămâne în zona indiferenţei, cei doi actori ai actului educativ ignorându-se reciproc. În acest caz profesorul trebuie să ia atitudine aplicînd o condiţie esenţială a relaţiilor afective interumane, potrivit căreia simpatia şi încrederea nasc simpatie și încredere, în timp ce antipatia şi ostilitatea trezesc sentimente de asemănătoare.

Profesorul trebuie să implementeze aceste relaţii, materializându-le în colaborare şi respect reciproc. Studiile efectuate în domeniu au relevat că unii profesori nu reacţionează principial nici atunci când elevii răspund corect, nici când răspund eronat. După cum afirmă elevii, unii profesori nu numai că nu se bucură când aceştia dau răspunsuri corecte, dar chiar îşi arată surprinderea, îi ironizează și ezită să îi noteze în catalog.

Aceste reacţii prezintă un interes deosebit pentru studiile psihologice, care în urma cercetărilor au evidenţiat, că în acest fel se încalcă un principiu fundamental al educaţiei – stimularea prin utilizarea corectă a laudei sau a dojanei. Dacă un profesor laudă mai puțin, dar dojeneştemai mult mult, în mod evident foloseşte eronat criteriile aprecierii pozitive pentru formarea comportamentului elevului şi influenţarea pozitivă a acestuia.Imaginea deformată, pe care pe care unii elevi o au despre profesori şi unii profesori despre elevi, reprezintă sursa de nemulţumire a elevilor. Ea îşi are originea în comportamentul inadecvat al unor cadre didactice.

Utilizarea unor strategii şi tehnologii didactice moderne, centrate pe aspectul formativ al educaţiei, asigură selecţionarea şi întărirea comportamentelor adecvate, realizarea în condiţii optime a conexiunii inverse, aprecierea performanţelor şcolare ale elevilor pe baze ştiinţifice, obiective. Conform constatărilor unor sondaje realizate în rândul elevilor, unii profesori pun accentul, în aprecierile pe care le fac asupra acestora, cu precădere pe eşecurile lor, fac prognoze descurajatoare, pierzând din vedere perspectiva optimistă a evoluţiei. Autoritatea profesorului bazată pe principiul „magister dixit” trebuie înlocuită cu una întemeiată pe relaţii în care profesorul

are rol de îndrumător, coordonator şi partener al activităţii elevului. Controlul agresiv al profesorului asupra elevilor are consecinţe dezastruoase. Orice încercare de a umili sau încurca un elev, mai ales în prezenţa colegilor săi, va genera un rezultat nedorit: elevul ori se inchide în sine, refuzând să mai comunice, ori reacţionează violent. Ignorarea personalităţii elevului de către profesor ameninţă nevoile şi trebuinţele spirituale de bază ale acestuia, respectul de sine, nevoia de răspuns afectiv din partea celor din jur, nevoia de securitate pe termen lung, de succes, precum şi nevoia de a aparţine unui grup şi de a fi acceptat de acesta. Metodele şi tehnicile educative tradiţionale au lăsat imaginea profesorului care încearcă să-şi domine elevii, subordonându-i, impunându-le ascultare prin metode coercitive. Este necesar ca profesorii, în totalitate, să adopte față de elevii lor, relații bazate pe colaborare, respect interpersonal, îndrumare, cu accentul mutat de pe „ce ştie” elevul, pe „ce ştie să facă” acesta. Astfel, principala activitate în procesul educativ nu este predarea, ci angajarea elevilor în investigaţii şi lucrări independente sau în echipe. Stima şi respectul reciproc între elevi și profesori presupun şi un limbaj adecvat.Expresiile ironice şi jignitoare tulbură atitudinea elevilor față de profesorul lor, îi provoacă pe aceştia, obstrucţionează crearea unui climat favorabil în activitatea educativă.

Cercetările psihopedagogice au pus în evidență faptul că folosirea abuzivă a formelor de penalizare, cum sunt ironia, jignirea, ridiculizarea, notele proaste, duce la scăderea sau chiar la dispariţia efectului lor. Profesorul care cunoaşte valoarea aprecierii pozitive nu va evita chiar o ușoară supraapreciere a performanţelor elevului. Aprecierea unui elev mai mult decât merită, îl va motiva pe acesta să încerce să se ridice la nivelul aprecierii făcute, pentru a merita şi a menţine pe viitor aprecierea.

Faptul că profesorul le acordă elevilor suficientă apreciere pozitivă conduce la imbunătățirea relaţiilor cu elevii slabi și la obținerea unor rezultate bune în activitatea la catedră. Chiar şi pentru unele performanţe şcolare minore, profesorul care cunoaşte valoarea aprecierii pozitive, o foloseşte încercând să dezvolte în mod permanent încrederea elevilor în propriile lor forţe. Latura intelectuală a raportului profesor-elev este completată şi influenţată decisiv de factorul afectiv, care prezintă o importanţă deosebită asupra randamentului intelectual al elevului. Crearea unei atmosfere de bună dispoziţie în clasă, reprezintă o condiţie absolut necesară pentru asigurarea succesului şcolar şi evitarea eşecului şcolar. Fiecare lecţie trebuie să se deşfăsoare într-un climat afectiv particular, dispoziţia elevilor variind în funcţie de cea a profesorului. Pentru a nu încălca principiile pedagogice și a reduce procesul didactic la o simplă activitate de transmitere de cunoştinţe, elevul trebuie permanent considerat un partener real de comunicare, iar mesajele din partea acestuia luate în considerare. Lipsa factorului afectiv poate îmbrăca şi forme mai grave: gesturi, priviri amenințătoare, însoţite de atitudini discriminative şi marginalizarea unora dintre elevi. Manifestările de acest tip din partea unor profesori, chiar dacă sunt rare și se raportează numai la unii dintre elevi, au implicaţii grave atât asupra climatului şcolar, cât mai ales asupra elevilor: reduce motivaţia pentru învăţare, influenţează negativ stima de sine, transformă şcoala într-un spațiu neprimitor și incomod pentru aceștia. Ca bun pedagog, pus în fața elevului pentru a-l forma şi nu numai de a-i transmite cunoştinţe de specialitate, profesorul trebuie să acorde o atenţie sporită modului de distribuire a pedepselor şi recompenselor, a aprecierii pozitive şi negative, pentru ca acestea să-şi atingă scopul,

generând efectul scontat. Dacă foloseşte în mod exagerat dojana şi dacă aceasta nu păstrează un caracter limitat, ci ia forma unei deprecieri globale, de genul „nimic nu știi”, „nu eşti bun de nimic”, se poate ajunge la o depreciere a personalităţii elevului. Cadrele didactice care stimulează elevii prin laudă, obţin rezultate mai bune în procesul educaţional. Aceştia apreciază pozitiv elevii aşa-zis „problemă” chiar şi pentru unele progrese minore, încercând astfel, să le dezvolte acestora, în mod permanent, încrederea în forţele proprii.

Dacă profesorul foloseşte corect aprecierea elevului, va asigura succesul demersului său educativ. Atunci când un profesor îi spune unui elev „nimic n-o să se aleagă de tine”, el nu apreciază numai o situaţie prezentă, ci îşi exprimă convingerea personală, previziunea asupra dezvoltării viitoare a acestuia, ceea ce ar putea conduce la influenţarea decisivă a viitorului acestuia, prin scăderea stimei de sine, prin demoralizare şi abandon.

Performanţele elevului nu numai că nu vor creşte, ci vor scădea atât de mult încât ar putea pune în pericol dezvoltarea psihică viitoare a acestuia. Profesorul/ educatorul trebuie să conştientizeze răspunderea covârşitoare pe care o are în configurarea premiselor succesului sau eşecului şcolar al elevului, să aibă grijă ca, în derularea procesului instructiv-educativ, să nu-i lezeze acestuia personalitatea, demoralizându-l. El are obligaţia, legală şi morală, să contribuie la formarea şi dezvoltarea personalităţii elevului, să-l stimuleze pe acesta să înveţe să gândească şi să acţioneze singur, pentru ca, la finalul studiilor, să îşi poată construi singur viitorul.

Bibliografie

1. Iucu, R., 2001. Managementul şi gestiunea clasei de elevi fundamente teoretico -metodologice”. Editura Polirom: Iaşi, 2001.
2. Şoitu, L., 1997. Pedagogia comunicării. Editura Didactică şi Pedagogică:Bucureşti.
3. Răşcanu, R., 2002. Psihologie şi comunicare. Editura Universității: București.
4. Pânişoară, I.O., 2004. Comunicarea eficientă. Editura Polirom: Iaşi.
5. Stanton, N., 1995. Comunicarea. Editura Ştiinţă şi Tehnică: Bucureşti.
6. Cosmovici, A. & Iacob, L, 1999, Psihologie şcolară. Editura Polirom: Iaşi.

PROIECT DE LECŢIE

Nume, prenume: Temelescu Adrian;
LICEUL TEORETIC “MIRCEA ELIADE”
LUPENI – ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1

Disciplina: Consiliere și dezvoltare personală;

Clasa: a V-a ;

Subiectul lecţiei: Reguli de bază ale dreptului umanitar internațional;

Tipul lecţiei: comunicare de noi cunoştinţe;

Obiective operaţionale: La sfârşitul lecţiei elevii vor fi capabili:

O_1) identificarea și ânșelegerea principiiile dreptului umanitar international;

O_2) să conștientizeze importanța respectării principiile dreptului umanitar international;

O_3) să cunoască consecințele nerespectării principiior și regulilor dreptului umanitar international;

Strategii didactice:

a) *Metode şi procedee didactice*: explicaţia, conversaţia;
b) *Mijloace didactice*: fişă de lucru;
c) *Mod de lucru:* individual, frontal;

Bibliografie:

Mini Explorarea Dreptului Umanitar, Crucea Rosie

Desfăşurarea metodică a lecţiei

Evocarea

Se notează absenţele; se creează condiţiile optime pentru desfăşurarea lecţiei;

Se anunţă titlul lecţiei şi obiectivele;

Realizarea sensului

Elevilor li se prezintă conţinutul lecţiei.

Noţiunea de conflict armat: O lupta între state (conflict armat internaţional); sau o Lupta între forţele armate ale statului şi grupuri armate sau între grupuri armate (conflict armat intern).

Câteva reguli care ilustrează principiile DIU – dreptul umanitar internațional:

• Principiul umanităţii: Civilii şi răniţii, bolnavii, prizonierii sau soldaţii care se predau trebuie trataţi uman.

• Principiul distincţiei: Combatanţii trebuie să se distingă de civili

• Principiul proporţionalităţii şi precauţiei: Metodele şi mijloacele de luptă sunt limitate

IDEI CHEIE

• În cazul unui conflict armat regulile sunt necesare pentru a se asigura că demnitatea umană este păstrată iar cei vulnerabili protejaţi

• Principiile de bază ale DIU sunt umanitate, distincţie, proporţionalitate şi precauţie

• DIU este un set de reguli care au drept scop păstrare demnităţii umane în timpul unui conflict armat prin protejarea celor care sunt vulnerabili şi limitând modul în care războiul este desfăşurat.

DIU este un set de reguli a căror scop este **păstrarea** demnităţii umane în timpul unui conflict armat prin protejarea celor mai vulnerabile persoane şi **limitarea** mijloacelor de purtare a războaielor.
DIU păstrează un echilibru între principiul **umanităţii** şi cel al **necesităţii militare**

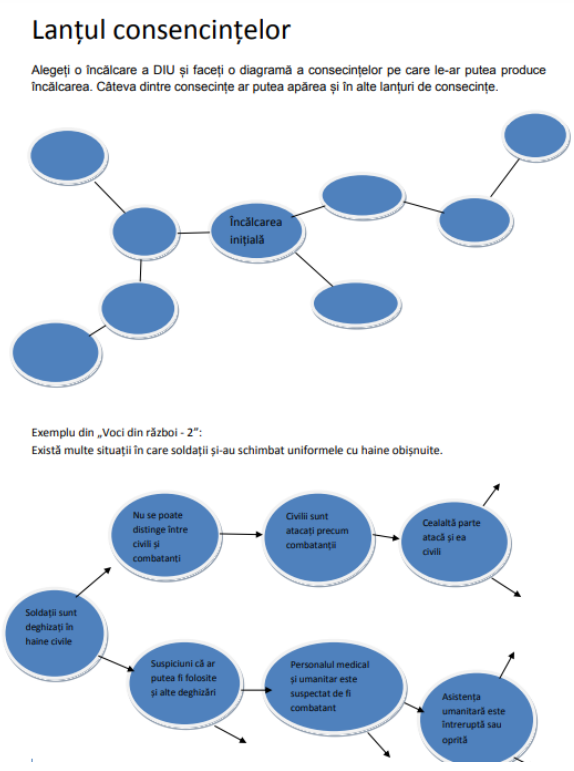
	INTERDICŢII	OBLIGAŢII
PROTEJAREA CELOR MAI VULNERABILE PERSOANE civili răniţi şi bolnavi deţinuţi personalul medical	Este interzisă: •Atacarea civililor şi obiectelor civile (şcoli, locuinţe, lăcaşuri de cult, monumente istorice şi culturale, etc) • crima şi tortura • comiterea actelor de violenţă sexuală • relocarea forţată sau înfometarea civililor • atacul asupra spitalelor, ambulanţelor sau a personalului medical • distrugerea stocurilor de alimente, a fermelor şi a alimentării cu apă • recrutarea sau folosirea copiilor sub 15 ani în conflictul armat • abuzarea semnelor Crucii Roşii/Semiluna Roşie/Cristalul Roşu • a deturna sau a stopa livrarea asistenţei umanitare • deteriorarea mediului înconjurător.	Civilii capturaţi şi combatanţii inamici: • trebuie să primească mâncare, apă, haine, adăpost şi îngrijire medicală adecvată • trebuie să le fie permis să ţină legătura cu familia Copii şi femeile trebuie ţinuţi separat de bărbaţi, în măsura în care este posibil. Combatanţii care sunt răniţi, bolnavi, naufragiaţi sau se predau: • trebuie să fie căutaţi, colectaţi şi îngrijiţi • nu trebuie să primească tratament preferenţial cu excepţia tratamentului medical. Un inamic care se predă nu trebuie rănit sau omorât Protecţia specifică, asistenţa medicală şi nevoile specifice femeilor afectate de conflictul armat trebuie respectate Toată lumea are dreptul la un proces corect
LIMITAREA MODULUI ÎN CARE ESTE DESFĂŞURAT RĂZBOIUL arme folosirea forţei	Este interzis să: • se folosească arme care provoacă suferinţă inutilă (precum otrava, arme nucleare, arme cu laser care orbesc) • folosirea armelor care nu disting între civili şi obiectivele militare (precum minele antipersoană) • luarea ostatecilor • fapta de a te deghiza în civil • ordinul sau ameninţarea că nu vor exista supravieţuitori	Cei care luptă trebuie să se distingă de cei care nu luptă. Atacurile trebuie limitate doar asupra obiectivelor militare. În timpul unui atac toate măsurile de precauţie trebuie luate pentru a proteja populaţia şi obiectele civile

Definiţii
Civil: orice persoană care nu este combatant. Când civilii iau parte la conflictul armat îşi pierd protecţia împotriva atacului (dacă există dubii cu privire la statutul unei persoane va fi considerat civil)

Combatant: membru al forţelor armate, membru al unui grup armat aflat sub comanda unui comandant responsabil.
Hors de combat: "ieşit din luptă" – combatantul care a fost capturat, rănit sau naufragiat şi nu mai poate lupta

Obiect civil: orice obiect care nu este obiectiv militar. Când un obiect civil este folosit în scop militar devine o ţintă legitimă şi pierde protecţia (când există dubii cu privire la statut va fi considerat obiect civil)
Obiectiv Miliar: obiecte care prin natură, amplasare , scop sau folosire aduc un sprijin armatei şi a cărei distrugere ar aduce un avantaj militar

Elevilor li se cere să completeze diagrama de mai jos:

Reflecţia

Reflectaţi asupra răspunsurilor personale la enunţurile de mai jos:

Ce efecte au asupra victimelor încălcările DIU:

- de a lua măsuri împotriva autorilor?
- de a nu lua măsuri împotriva autorilor ?

Ce efecte au asupra societăţii încălcările DIU:

- de a lua măsuri împotriva autorilor?
- de a nu lua măsuri împotriva autorilor?

PROFESORUL-DIRIGINTE
IN CENTRUL PARTENERIATULUI EDUCATIV

PROF NĂSTASE DANIELA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALA „SMARANDA GHEORGHIU”

Activitatea peofesorului-diriginte implică un înalt grad de responsabilitate personală şi civică, deoarece de modalităţile concrete de realizare a educaţiei depinde, în mare măsură, întreaga dezvoltare și a personalităţii copilului.

Educația este actul de învățare a lucrurilor din jurul nostru.

Profesorul ajută elevul să perceapa lucrurile cu ușurință și să se descurce, orice fel de problemă am întâmpina.

Educația reprezintă una dintre cele mai importante drepturi ale fiecărei ființe umane. Fără aceasta suntem incompleți. De asemenea, educația are un rol important în viața noastră deoarece aceasta ne îmbunătește cunoștințele, aptitudinile, nivelul de încredere și personalitatea.

Școala este o instituție sau o organizație socială care are un rol foarte important în educarea generațiilor tinere, cum ar fi cei din școala primară, care sunt la început de drum și care au nevoie de un sprijin, ca să poată să își formeze o viziune despre lumea în care trăiesc și în care o să se dezvolte treptat. În această etapă a vieții, copilul are nevoie de comunicare, de o conexiune, atât în școala, cât și în familie. Școala trebuie să aibă metodele sale de a educa și de a atrage copilul spre educație, încât acesta să fie mândru de performanțele sale și de a da un impuls la ceea ce va urma în continuare.

- Pentru reuşita actului educaţional, munca depusă de către cadrele didactice din școală trebuie continuată, susţinută şi întărită de familie.
- În acest sens, dirigintele trebuie să asigure o permanentă colaborare cu familia şi să-i convingă pe părinţi sa se implice activ ca parteneri reali, în probleme specifice educaţiei si al elevilor cu elevilor cu CES şi instrucţiei tuturor copiilor .

- La educarea şi formarea elevilor noştri colaborează mai mulţi factori educaţionali: școala, familia, societatea.
- Este recunoscut faptul că, în cadrul acestui complex formativ, rolul preponderent revine școlii, instituţie specializată, cu cadre anume pregătite pentru realizarea obiectivelor educaţiei şcolare.
- Acest lucru se face în diverse moduri, prin metode şi procedee alese cu mult tact , consultaţii cu părinţii, participarea acestora la unele activităţi din școală , realizându-se un învăţământ modern .
  - În acelaşi timp se poate face cunoscuta activitatea cadrelor didactice în rândul părinţilor.
  - Bazele unei relaţii bune intre școală şi familie, adică intre profesorul -consilier şi părinţi sunt puse de:
- Comunicarea dintre cei doi factori (părinte -diriginte);
- Respectul reciproc care trebuie să existe intre ei;
- Acceptarea diferenţelor sociale şi materiale între diferiţi părinţi;
- Implicarea tuturor în căutarea şi promovarea intereselor copilului.

UNELE MODALITĂŢI DE COLABORARE INTRE SCOALĂ ŞI FAMILIE:

- Comunicarea directa cu familia
  - Aceasta comunicare se poate realiza prin implicarea directa a părinţilor, aceştia primind diferite responsabilităţi cum ar fi:

- planifică şi organizează alături de diriginte diferite întruniri, petreceri, vizite, sărbători de evenimente, excursii;
- participă la şedinţele cu părinţii, în care se discută aspecte necesare , progresele copiilor sau alte subiecte de interes;
- participă la consultaţiile individuale (zilele de consiliere cu părinţii) - acestea creează un climat de încredere reciprocă şi oferă posibilitatea de a analiza cauzele diferitelor manifestări şi de a lua masuri educative comune),etc

- Participarea directa a familiei la activităţile din școală
    - Implicarea directa familiei se poate face în doua moduri:
- ca observatori
- ca voluntari
    - . Astfel, părinţii au posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire a copilului, deprinderile, prietenii copilului, metodele şi procedeele didactice folosite , relaţiile copii-copii şi copii-adulţi, etc.
    - Ca voluntari părinţii au prilejul să participe activ la diverse activităţi sau chiar să le conducă.
    - Constituirea parteneriatului educativ trebuie sa pornească întotdeauna de la cadrul didactic. El trebuie sa înceapă prin şedinţa cu părinţii de la începutul anului şcolar.
- La educarea şi formarea elevilor noştri colaborează mai mulţi factori educaţionali: școala, familia, societatea.
- Este recunoscut faptul că, în cadrul acestui complex formativ, rolul preponderent revine școlii, instituţie specializată, cu cadre anume pregătite pentru realizarea obiectivelor educaţiei şcolare.
- După nevoile şi scopul urmărit există mai multe tipuri de parteneriat:
- ▪ parteneriate care au ca scop modernizarea bazei materiale şi a spaţiilor de învăţământ; diversificarea, înnoirea materialului didactic aferent procesului de învăţământ;
- ▪ parteneriate ce vizează atenuarea problemelor copiilor cu nevoi speciale;
- ▪ parteneriate pentru cunoaşterea reciprocă şi buna relaţionare;
- ▪ parteneriate ce vizeză o cât mai bună integrare a copiilor în societate;
- ▪ parteneriate profesionale, ce vizează formarea continuă a cadrelor didactice;
- ▪ parteneriate de imagine, în scopul popularizării experienţelor pozitive
- Astfel vom îndeplini cu succes misiunea noastră nobilă, de DASCĂL.

BIBLIOGRAFIE

- Mircea Agabrian, Vlad Millea, „Parteneriate şcoală-familie-comunitate”, Institutul European 2005;
- V. Cojocariu, N. Barabaş, V. Mitocaru, „Pedagogie muzeală”, 1998;
- Internet

Profesorul-facilitator în dezvoltarea emoțională a elevului și factor decizional în educația emoțională

Prof. Prodănescu Fabiola
CNI Matei Basarab, Rm.Vâlcea

În aceaste vremuri în care tot mai multi copii si tineri nu reușesc să-și stăpânească supararea, să asculte sau să se concentreze, saă-și domolească impulsurile, să-și asume răspunderea pentru ceea ce fac sau să-și manifeste sentimentele față de ceea ce află sau învață, demersurile care sigur merită atenția, cu totul specială, din partea sistemului educational, sunt programele de educație emoțională si comunicare empatică.

Bunăstarea socială și emoțională a copiilor este la fel de importantă ca și sănătatea fizică, influențând capacitatea lor de a se dezvolta și potențialul de a duce o viață împlinită.

Dezvoltarea socio-emoțională implică trei aspecte: felul în care se comportă copilul în societate, felul în care înțelege emoțiile altora și capacitatea de a face față propriilor emoții, felul în care gândește- cum își exprimă gândurile și importanța pe care o acordă acestora. Profesorii pot promova sănătatea socială și emoțională a copiilor în multe moduri. De pildă, pot organiza activități pentru a stimula interacțiunile sociale între copii.

Copiii se dezvoltă și învață în contextul relațiilor. O relație profesor-elev, bazată pe încredere și afecțiune, este esențială pentru dezvoltarea optimă a copiilor. Cei care construiesc o conexiune bună cu profesorii sunt mai dispuși să adreseze întrebări, să rezolve probleme, să încerce activități noi și să se exprime liber când discută cu ceilalți colegii. Urmărind ceea ce scriu oamenii de ştiinţă despre inteligenţă, se observă interesul special acordat inteligenţei emoţionale şi sociale care se referă la abilitatea de a te înţelege pe tine şi de a-i înţelege pe ceilalţi. Un număr tot mai mare de educatori şi cercetători în domeniul educaţiei recunosc faptul că la sfârşitul anilor de şcoală, elevii sunt nepregătiţi să facă faţă provocările vieţii de fiecare zi, atât ca indivizi cât şi ca membrii ai societăţii. Abordarea prin excelenţă cognitivă a demersurilor curriculare şi didactice nu este suficientă pentru a avea succes şi a fi fericit. În consecinţă, la ora actuală, aria învăţării emoţionale se dezvoltă pe baza cercetărilor în domeniu, respectiv al noilor teorii privind natura emoţiilor şi a inteligenţei în relaţie cu succesul şi fericirea. Prin învăţare socială şi emoţională, inteligenţa emoţională a copiilor este dezvoltată, constituind un bagaj enorm pentru viitorul lor personal şi profesional.

În momentul în care cadrele didactice reușesc să creeze relații apropiate, bazate pe încredere, cu elevii, aceștia beneficiază atât din punct de vedere educațional, cât și social și emoțional. De multe ori, este dificil pentru un profesor să câștige încrederea copiilor, însă, dacă se comportă respectuos de la început, manifestă empatie și are o atitudine pozitivă față de elevi, șansele de a avea succes în dezvoltarea unor relații sănătoase, bazate pe încredere, cresc considerabil. Când elevii știu care sunt așteptările celorlalți de la ei și care sunt sarcinile lor, riscul să manifeste tulburări de comportament este mai mic. În general, comportamentele dificile ale copiilor rezultă din plictiseală, frustrare, anxietate, confuzie, dar și din perfecționism, stimulare limitată și dificultăți în a găsi colegi cu interese similare.

Activitățile la școală pot fi concepute în așa fel încât nevoia de manifestare a unor astfel de sentimente să fie minimă, iar sarcinile care le sunt alocate elevilor să fie adecvate nevoilor acestora. Drept urmare, ar fi bine ca mediul de dezvoltare școlar să ofere oportunități multiple de joacă și învățare, să susțină implicarea elevilor și să să îi încurajeze să-și depășească limitele. În acest context, este indicat ca profesorii să recunoască diferențele, preferințele și stilurile de învățare ale copiilor și să răspundă corespunzător nevoilor acestora. Totodată, pentru crearea unui mediu școlar sigur, este importantă și relația profesor-părinți, astfel încât cadrele didactice să poată ține cont, încă de la început, de personalitatea elevilor, de necesitățile și dorințele lor.

Atitudinea profesorilor joacă un rol important în dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Mereu pozitiv și cu zâmbetul pe buze, profesorul le poate induce elevilor o atitudine similară. Persoanele prietenoase sunt mai mai ușor de abordat, astfel că elevii pot avea mai multă încredere să le ceară ajutor profesorilor, să discute cu ei despre emoțiile și sentimentele lor și să accepte feedback din partea lor. Totodată, ar fi bine ca profesorii să evite și să limiteze, pe cât posibil, afirmațiile negative și directivele. Pe de altă parte, comunicarea pozitivă, poate fi verbală sau nonverbală. Aprecierea elevilor când rezolvă sarcini dificile („Bravo, te-ai descurcat grozav!“, „Felicitări, ai rezolvat foarte bine această problemă!“, „Ai răspuns minunat la această întrebare, meriți felicitări!“, „Eforturile tale nu au fost în zadar, ai reușit să rezolvi o sarcină dificilă, bravo!“) este necesară pentru ca aceștia să își întărească încrederea în sine și să prindă curaj pentru a accepta noi provocări. Pe de altă parte, comunicarea pozitivă nonverbală poate include, zâmbete, îmbrățișări și expresii faciale care arată interesul și bucuria din partea profesorului, când elevii spun o poveste, reușesc să rezolve probleme dificile sau comunică sănătos cu ceilalți colegi. O oră de curs destinsă, selectând și utilizând metode activ-participative stimulative menite să incurajeze exprimarea emotiilor va activa dorința și motivația elevilor de a se implica , de a colabora, de a invăța, de a acumula noi cunostințe.Jocul didactic, jocul de rol, metoda inteligentelor multiple, metoda cubului sau a pălăriilor gânditoare sunt antrenante pentru a dezvolta elevilor gândirea critică și analitică, dar și de a activa inteligența lor emotională, determinându-i să se transpună sau să se identifice situațiilor problematice și să-și gestioneze în mod eficient stările emoționale în situații de viață reală.

Felul în care un profesor vorbește și se comportă poate influența semnificativ dezvoltarea socio-emoțională a elevilor. Când cadrele didactice folosesc un ton al vocii adecvat (nici prea slab, dar nici prea sever sau ferm), copiii se simt în siguranță și sunt mai dispuși să asculte discursul acestora. Țipetele și furia pot afecta dezvoltarea unui copil. Acesta poate deveni temător și închis în sine, atât în timpul orelor, cât și în pauze. De aceea, comportamentul cadrelor didactice ar trebui să fie mereu calm, chiar și atunci când au de rezolvat situații dificile. Pe lângă tonul vocii, care poate fi un indicator al afecțiunii pe care un profesor o are pentru copil, gesturile sale pot fi, de asemenea, benefice pentru a construi o relație de încredere cu elevii. Astfel, profesorii se pot apleca la nivelul elevilor, pentru a crea o mai bună conexiune, îi pot atinge ușor pe umăr, când vin la școală sau îi pot îmbrățisa la plecare, Personal, am remarcat o deschidere si o atitudine colaborativă din partea elevilor, folosind , în procesul educativ, aceste tehnici axate pe educația emotională, complementare actului didactic. O vorbă bună, o incurajare, o comunicare deschisă și onestă, o imbrătisare, pot face minuni. Copilul simte emoțional conexiunea cu dascălul pe care îl percepe apropiat sufleteste de el și devine receptiv și coparticipant în derularea activităților educative.

De multe ori, elevilor le este dificil să-și arate emoțiile sau să-și exprime, într-o manieră adecvată, sentimentele. Pentru a sprijini dezvoltarea socio-emoțională a copiilor, profesorii îi pot încuraja să-și exprime atât frustrările, supărările și nemulțumirile, cât și bucuriile. Frica, furia și panica pot fi emoții frecvente în rândul elevilor. Dacă unii dintre ei reușesc să exprime aceste stări, cu toate că, uneori, comportamentul lor îi afectează pe ceilalți, există și elevi care își inhibă toate sentimentele, iar motivele pentru care fac acest lucru sunt diverse: de la teama de a fi criticați, neînțeleși sau marginalizați la grija de a nu-i afecta pe cei din jur. Profesorii îi pot ajuta pe elevi să identifice emoțiile pe care le trăiesc și să-și exprime sentimentele într-o manieră care să nu îi afecteze pe ceilalți.

Modalitățile eficiente de gestionare și rezolvare a situațiilor tensionate, uneori conflictuale-cu sine sau cu ceilalți- sunt: empatia, comunicarea asertivă și cooperarea. Empatia presupune a-ţi şti măsura ta , a celorlaţi şi a situaţiei , acţionând în mod adecvat având o oarecare perspectivă asupra acestor distanţe, ceea ce este deosebit de important, porecum și ientificarea sentimentelor proprii cu situaţia de rezolvat. Comunicarea în cultivarea unor relaţii de calitate are efect pozitiv asupra mediului. Entuziasmul şi optimismul sunt la fel de contagioase ca şi pesimismul şi negativitatea.A exprima îngrijorări personale fără supărare sau pasivitate este o abilitate- cheie. Cooperarea înseamnă să ştii când să preiei conducerea şi când să urmezi altora. Un leadership eficient nu se bazează pe dominare, ci pe arta de a-i ajuta pe oameni să lucreze împreună spre scopuri comune. Recunoaşterea valorii contribuţiei celorlalţi şi încurajarea participării lor poate produce mai mult bine decât a da ordine şi tendința de lamentație. De asemenea, este nevoie de asumarea unor responsabilităţi şi de înțelegera consecinţelor deciziilor şi actelor personale..Pentru a rezolva conflictele trebuie înțelese, în primul rând ,mecanismele care s-au activat.

Bibliografie selectivă

• Anderson Walter, Curs practic de încredere în sine, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2000
• Cosmovici Andrei, Luminiţa Iacob, Psihologie şcolară, Editura Polirom, Iaşi, 1999
• Faber A, Elaine Mazlish, Comunicarea eficientă cu copiii, acasă şi la şcoală, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2002
• Goleman D, Inteligenţa emoţională, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2001

ROLUL EMOŢIILOR ÎN OPTIMIZAREA ABILITĂŢILOR DE ÎNVĂŢARE

Prof. înv. primar Goșa Ramona-Lavinia
Școala Gimnazială Constantin Săvoiu, Tg-Jiu

Până nu demult, se perpetua ideea că succesul adaptării la cerinţele mediului depinde de nivelul de dezvoltare al abilităţilor intelectuale (funcţii cognitive: memorie, atenţie, raţionament, decizie, etc.), realizând o separare a raţionamentului de emoţii. Cu cât o persoană avea un nivel mai ridicat de inteligenţă, cu atât şansele sale de adaptare şi reuşită în viaţă păreau să fie mai mari, ignorând aproape total trăirile emoţionale ale persoanei şi efectele acestora asupra sa şi a celorlalţi. Astfel că, emoţiile capătă un loc din ce în ce mai important în supravieţuirea persoanei. Ceea ce numim noi emoţie este de fapt combinaţia mai multor modificări survenite la nivel subiectiv, cognitiv, biologic şi comportamental.

Profesorii pot să încurajeze şi să sprijine copiii în achiziţionarea abilităţilor de reglare emoţională, în special gestionarea în mod adecvat a reacţiilor de furie.

Emoţiile sunt impulsuri ce te determină să acţionezi, planuri imediate de abordare a vieţii, planuri pe care le avem înnăscute. Cuvântul „emoţie” îşi are originea în verbul latinesc „motere” care înseamnă „a mişca” plus prefixul „e”, adică „ a te da la o parte”, sugerând că tendinţa de a acţiona este implicită în orice emoţie. Emoţiile rezultă din procesele cerebrale şi sunt necesare adaptării şi ordonării comportamentului uman.

Inteligenţa emoţională reprezintă *„capacitatea individului de a fi în stare să se motiveze şi să persevereze în faţa frustrărilor; de a-şi stăpâni impulsurile şi de a amâna satisfacţiile, de a-şi regla stările de spirit şi de a împiedica necazurile să-i întunece gândirea, de a fi stăruitor şi de a spera”*. (D. Goleman, 1994

Competenţele emoţionale se pot dobândi şi îmbunătăţi pornind de la vârsta copilăriei, cu condiţia de a face efortul să îi învăţăm pe copii. Lecţiile emoţionale pe care le învăţăm în copilărie, acasă şi la şcoală, modelează circuitele emoţionale, făcându-ne mai uşor adaptabili sau inadaptabili.

Problemele copiilor pe care încercăm să-i educăm şi care duc la scăderea nivelurilor de competenţă emoţională pot fi de la izolare sau problemele sociale, anxietate şi depresie, probleme de atenţie şi gândire până la delincvenţă sau agresivitate. Pentru a evita naufragiul celor care au eşuat în stăpânirea domeniului emoţiilor, şcoala trebuie să-i înveţe pe copii ce înseamnă capacităţile emoţionale şi sociale de care au nevoie pentru a rămâne pe calea cea bună în viaţă.

Pentru a avea şanse de succes în educaţia copiilor trebuie să urmăm o regulă simplă: dacă învăţarea este asociată unei emoţii percepute pozitiv, se va facilita succesul, la fel cum o percepţie negativă a emoţiilor ataşate învăţării implică eşecul şi slabe rezultate. Această regulă se poate traduce mai ales prin necesitatea stabilirii unui climat propice, plăcut şi motivat pentru învăţare- participativ, deschis, creativ, democratic, flexibil. În locul predării unui şir de date despre un anumit subiect, putem să implicăm crearea de imagini, de povestioare, care să implice afectiv elevii în activitate şi să transforme informaţia în fapte de viaţă, în cunoştinţe care se regăsesc

în experienţa lor. Activităţile practice în clasă nu reprezintă o soluţie pentru implicarea copiilor în ceea ce învaţă, atâta timp cât aceste activităţi nu sunt corelate cu emoţiile şi imaginaţia copiilor, atât timp cât nu fascinează.

Copiii care îşi pot controla sentimentele/emoţiile şi au răbdare suficientă se dovedesc a fi capabili nu numai din punct de vedere emoţional, ci şi mai competenţi la şcoală şi-n viaţa de toate zilele. Dacă copiii sunt educaţi să-şi stăpânească mânia- prin controlarea sentimentelor, prin conştientizarea senzaţiilor fizice, vor învăţa şi să se controleze. Dezvoltarea emoţională a elevilor este decisivă pentru succesul lor în viaţă şi nu doar pentru rezultate şcolare.

Fiecare copil prezintă particularităţi individuale şi de relaţie cu mediul, trăsături care necesită o evaluare şi o abordare personalizate. Copiii cu deficienţă au şi ei aceleaşi trebuinţe de bază în creştere şi dezvoltare ca toţi copiii: nevoia de afectivitate şi securitate, de apreciere şi întărire pozitivă, de încredere în sine, de responsabilitate şi independenţă. Aceşti copii au în acelaşi timp şi anumite necesităţi particulare, specifice şi individualizate. Ei sunt la rândul lor diferiţi din punct de vedere al temperamentului, capacităţilor, motivaţiei, chiar dacă prezintă acelaşi tip de deficienţă.

Tulburările în plan intelectual şi comportamental se influenţează şi se intensifică reciproc, ducând la neadaptarea copilului la şcoală şi societate. Acestor copii li se accentuează nemulţumirea şi starea de disconfort psihic, de neliniște permanentă, pentru că situaţiile de inferioritate continuă în care se află conduc la insuccese, datorate în primul rând incapacităţii de a-şi însuşi materiile predate. Starea de tensiune în care trăiesc aceşti copii dă naştere la reacţii de comportament care îngreunează exersarea funcţiilor intelectuale şi în acelaşi timp înrăutăţeşte relaţiile sociale dintre copil şi familie, pe de o parte, şi dintre copil şi şcoală, pe de altă parte.

Manifestările emoţionale ale copiilor întârziaţi mintal sunt adeseori exagerat de puternice în raport cu cauza care le-a produs. Astfel, unii copii prezintă frici nejustificate. Acestea se explică printr-o lipsă de diferenţiere a situaţiei prezente, de o altă situaţie adeseori necunoscută observatorului în legătură cu care copilul a avut o experienţă neplăcută.

Emoţia de mânie ia uneori proporţiile unei crize de furie, însoţită de reacţii agresive faţă de cei din jur, distrugerea obiectelor, lovirea propriului corp.

Veselia se poate transforma în crize de râs nestăpânit. Lipsa de reţinere se constată de asemenea în manifestările de simpatie.

Înţelegerea şi recunoaşterea emoţiilor se referă mai întâi la identificarea emoţiilor pe baza indicilor non-verbali- mimică, gesturi, tonalitatea vocii. De exemplu, ştim că atunci când o persoană este încruntată şi foloseşte un ton ameninţător, este furioasă. Dificultăţile în recunoaşterea emoţiilor celorlalţi crează probleme în interpretarea corectă a mesajelor emoţionale, apărând probleme de relaţionare şi situaţii conflictuale caracterizate prin manifestarea agresivităţii. Dacă un copil este capabil să identifice starea emoţională pe care o trăieşte şi cunoaşte eticheta verbală pentru acea emoţie, acest lucru facilitează transmiterea verbală a emoţiilor. Învăţând copiii să comunice emoţiile, ei pot să le exprime adecvat, putând să accepte punctul de vedere al celorlalţi şi să negocieze soluţii la situaţiile conflictuale. Verbalizarea ajută extrem de mult la gestionarea corectă a emoţiilor, reacţiile de furie devin controlabile (*„Sunt furios...Stop! Acum respir adânc de trei ori! Mă calmez şi mă gândesc la o soluţie!”*)

Dobândirea abilităţii de înţelegere a cauzelor emoţiilor presupune identificarea unor asocieri între emoţii şi situaţii. Copiii îşi dau seama de faptul că resimt anumite emoţii în funcţie de situaţie, de exemplu *„sunt bucuros/ă că mergem în excursie”* sau *„îmi este frică atunci când mergem la dentist”*.

Antrenamentul emoţiilor presupune a învăţa copiii ce sunt emoţiile **şi** cum funcţionează ele. Este important să alocăm timp dezvoltării empatiei, la fel cum este necesară dezvoltarea elementelor de logică în gândirea elevilor. Copiii antrenaţi vor avea încredere în propriile emoţii, se clădeşte încredere şi conduce la relaţii mai apropiate între adulţi şi copii. În cadrul procesului de învăţare empatia şi încrederea au un rol decisiv, acestea constituind o bază pentru înţelegere, comunicare şi relaţionare. În acest sens, activităţile realizate cu elevii clasei a II-a urmăresc exact acest aspect. Câteva dintre activităţile realizate cu elevii au fost următoarele:

“Harta emoţiilor”- emoţiile de bază- bucurie, tristeţe, furie, teamă, dezgust, surprindere. Se citeşte povestea “*Cei trei purceluşi”.* Acolo unde se pot identifica reacţii emoţionale ale personajelor, se cere copiilor să le indice, cu ajutorul “Hărţii emoţiilor” şi se numesc etichetele verbale corespunzătoare fiecărei emoţii. În a doua parte a orei, se prezintă elevilor *“Cutia cu emoţii”*, în care sunt puse jetoane cu diferite stări emoţionale. Fiecare elev va alege un jeton, având ca sarcină să denumească emoţia indicată de jeton şi să mimeze emoţia respectivă, tinând o oglină în mână. Dacă este nevoie, profesorul va mima emoţia, pentru a oferi un exemplu.

“Cum mă simt azi…” -Se pun într-o cutie toate cartonaşele cu emoţii pozitive, iar în cea de-a doua pe cele cu emoţii negative. Se cere fiecărui copil să scoată din cele două cutii câte un cartonaş, unul cu emoţie negativă şi unul cu emoţie pozitivă. Sarcina copiilor este de a identifica denumirile emoţiilor de pe cartonaşe şi de a da exemple de situaţii în care s-au simţit bucuroşi, respectiv o situaţie în care au simţit teamă, furie, tristeţe. Fiecare elev este rugat să se gândească la starea sa emoţională şi să numească emoţia pe care o are, apoi să aleagă cartonaşul pe care este reprezentată emoţia sa. Fiecare elev primeşte câte o coală de hârtie, hârtie glasată, lipici şi creioane colorate. Sarcina copiilor este de a desena sau de a realiza faţa lor cu emoţia pe care o trăiesc, de a reprezenta prin desen cum se simt. Se cere copiilor să denumească emoţia desenată şi să descrie ce reacţii presupune (ce simt, ce fac, etc.

Emoţiile personajelor din poveste- Pentru această lecţie sunt alese mai multe cărţi ilustrate cu poveşti cunoscute de copii. Elevii îşi vor aminti firul epic al poveştii respective, apoi vor identifica emoţiile personajelor din poveşti. Se va purta o discuţie cu elevii despre cât este de important să vadă ceilalţi ce simţim sau să vedem ce simt ceilalţi, insistând asupra cuvântului emoții.

Evaluarea. Pe o foaie, vor fi prezentate 6 cercuri, ce vor reprezenta o faţă umană. Pentru fiecare faţă, elevii vor reprezenta un copil fericit, unul care primeşte un cadou, un copil furios, un copil căruia i se ia jucăria, un copil trist şi un copil certat de doamna învăţătoare.

În concluzie, dacă îi ajutăm pe copii să îşi îmbunătăţească conştiinţa de sine şi încrederea în sine, să îşi controleze emoţiile şi impulsurile supărătoare şi să-şi dezvolte empatia, răsplata lor nu va consta doar într-un comportament îmbunătăţit, ci şi în performanţe academice măsurabile.

Bibliografie

1. **Gherguţ, A.** (2005/2007). *Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri şi examene de obţinere a gradelor didactice.* Ed. Polirom, Iaşi.
2. **Goleman, D.** (2005). *Inteligenţa emoţională*. Ed. Curtea Veche, Bucureşti.
3. **Roco, M.** (2004). *Creativitate şi inteligenţă emoţională*. Ed. Polirom. Bucureşti.

ŞCOALA CONTEMPORANĂ-O INSTITUŢIE CARE PROMOVEAZĂ EDUCAŢIA INTERCULTURALĂ

Prof. dr. Pompilia Georgeta Chifu
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Galați,
Prof. dr Iulia Elena Frențescu
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Galați

În societatea contemporană, asistăm la o avalanşă de schimbări atât pe plan social, cât şi educativ, economic şi politic, toate acestea contribuind la răsturnarea unor sisteme de valori, la instaurarea unor noi criterii de valorizare şi de raportare la realitate. Acesta este un proces permanent, accelerat şi implică o paradigmă educativă în curs de schimbare: dacă educaţia până în prezent era una naţională, în actualul context românesc, european şi mondial va fi necesară promovarea unei educaţii interculturale. De fapt, aici, intervine rolul educaţiei ca factor de schimbare şi, mai ales, de adaptare la schimbare; din acest punct de vedere, putem vorbi chiar de o revigorare a teoriei şi practicii educative, de modificarea scopurilor educaţiei.

Educaţia interculturală reprezintă un concept integrator, atotcuprinzător şi poate fi efectiv aplicată în practica educativă, mai puţin ca disciplină specifică şi mai mult ca infuzii de cunoştinţe, dar, mai ales, de atitudini în conţinutul altor discipline căci poate depăşi cadrul instituţional, formal, prelungindu-se în social. De aceea, putem afirma că o şcoală interculturală nu înseamnă doar existenţa unor clase „colorate etnic” şi prezenţa unor elevi minoritari, ci reprezintă un spaţiu pătruns în toate articulaţiile sale de diversitate şi de modalităţile adecvate de respectare a acesteia. În plus, o şcoală interculturală este un organism viu, care se exprimă nu numai prin elemente statice, ci şi prin interrelaţionările cotidiene, comunicările şi schimburile culturale permanente.

Rolul cel mai important în promovarea acestor valori îi revine bineînţeles cadrului didactic, cel care are misiunea de a descoperi căile şi mijloacele necesare pentru realizarea efectivă a unui climat de bună înţelegere, toleranţă şi recunoaştere reciprocă. Din acest punct de vedere, profesorul este cel care trebuie să se remarce prin creativitate căci educaţia interculturală nu beneficiază neapărat de un pachet de metode proprii, specifice, care aplicate ar produce minuni. În atingerea obiectivelor sale, această pedagogie apelează la acelaşi ansamblu de metode specifice educaţiei moderne, bazate pe cooperare, comunicare, echitate. Pot fi nominalizate aici metodele activ-participative, învăţarea bazată pe proiect, pe descoperire, învăţarea prin cooperare, tehnicile de muncă individualizată (care iau în calcul specificul elevilor, stilul lor de învăţare şi relaţionare). Este important de subliniat şi faptul că profesorul trebuie să se preocupe pentru ca toate strategiile utilizate să asigure oportunităţi de comunicare şi cooperare între grupuri, să asigure şanse egale în ceea ce priveşte participarea la interacţiunile din clasă, la procesul educaţional. În plus, este importantă atitudinea cadrului didactic, aşteptările pe care le are de la elevii de diferite etnii, ştiut fiind ca submotivarea unora dintre ei sau aşteptările nestimulate au efecte negative în formare. Ca atare, indiferent de tipurile sau denumirile metodelor utilizate, acestea sunt eficiente dacă, împreună cu întregul ansamblu educaţional, reuşesc să-i ajute pe elevi să fie încrezători în propria identitate culturală şi în interacţiunile cu ceilalţi, să-şi formeze o bună imagine de sine şi o percepţie echilibrată despre lumea în care trăiesc.

Dacă ar fi să realizăm un portret robot al şcolii interculturale ar trebui să menţionăm că aceasta reprezintă un spaţiu al comunicării şi al respectului pentru cei diferiţi, în care toţi elevii sunt valorizaţi şi stimulaţi să-şi dezvolte propriul potenţial, a oportunităţilor egale de învăţare fiind favorizate interacţiunile dintre elevi, schimbul cultural, munca în echipă. Tot în acest sens, cultura şcolii este favorabilă promovării diversităţii, principiul respectului pentru diferenţe sau cel al egalităţii şanselor fundamentează toate acţiunile şi interacţiunile din şcoală. În ceea ce priveşte, cadrele didactice, acestea promovează dialoguri interculturale în interiorul clasei, prin valorificarea specificităţii fiecărui elev şi gestionează adecvat diferenţele culturale dintre medii. Într-o asemenea şcoală se desfăşoară activităţi şcolare şi extraşcolare care solicită adecvat toate categoriile de elevi, care ţin cont de specificul acestora, de stilurile de învăţare, de resursele culturale pe care aceştia le pot aduce în spaţiul şcolii, de comunitatea din care fac parte. Curriculumul este intercultural, atât în dimensiunile sale explicite, dar şi în ceea ce priveşte aspectele „ascunse”. Mediul de învăţare din şcoală stimulează dezvoltarea şi participarea adecvată la viaţa şcolară a fiecărui elev, indiferent de apartenenţa sa culturală. În spaţiul fiecărei clasei sunt organizate grupuri mixte din punct de vedere cultural, fără separarea elevilor minoritari. În acest context, şcoala este a tuturor elevilor şi a întregii comunităţii.

O modalitate modernă, eficientă şi atractivă în acelaşi timp, pentru promovarea interculturalităţii în rândul tinerilor, este schimbul cultural. Trebuie menţionat faptul că un schimb cultural nu este doar o excursie, ci o modalitate de a lua contact cu un alt mod de a gândi, cu o altă lume pe care eşti invitat să o explorezi, în detaliu, cu multă curiozitate, mai ales atunci când te afli la vârsta minunată a adolescenţei. Schimbul cultural dintre tineri influenţează dezvoltarea personală a elevilor, aceştia îmbunătăţindu-şi, pe parcursul activităţilor, abilităţile de lucru în echipă, de comunicare, capacitatea de a argumenta, respectul şi toleranţa faţă de opiniile celorlalţi. Putem remarca faptul că un schimb cultural reprezintă un mod neconvenţional, dar eficient de a învăţa şi de a aplica într-o manieră constructivă cunoştinţele dobândite în cadrul orelor de limbi străine şi nu numai. Acest tip de activitate are mare succes în rândul elevilor şi este o şansă unică de a lua contact cu alte culturi europene, dar şi de a promova valorile societăţii noastre peste hotare.

Educaţia interculturală acţionează pentru: promovarea unor atitudini tolerante, deschise, de acceptare şi înţelegere firească a raportului eu – celălalt şi a noţiunii de străin; recunoaşterea şi respectarea diferenţelor culturale prin valorificarea pozitivă a relaţiilor de egalitate între oameni şi nu prin aplicarea polarităţii superior – inferior; promovarea unor politici şcolare care să promoveze egalizarea şanselor în educaţie; strategii de valorificare a diferenţelor culturale pentru a le transforma în resurse pedagogice.

Şcoala este spaţiul învăţării pluralităţii culturale prin preţuirea diversităţii, a notei distincte aduse de cultura fiecărui actor social participant. Scopul acţiunii şcolii în optica interculturalităţii este educaţia pentru diversitate prin diversitate. Şcoala trebuie să formeze deprinderea preţuirii valorilor pluriculturale, ideea că nu există valori superioare sau inferioare; există valori specifice care nu trebuie judecate pornind de la criterii apriori etnocentriste, ci preţuite prin aportul lor la nuanţarea şi îmbogăţirea celorlalte culturi cu care vin în contact. În şcoală, direcţia concretă de aplicare a acestui principiu este moderarea orgoliului etnic al majorităţii şi întărirea încrederii în sine a minorităţii.

Putem trage concluzia că, în societatea actuală, realităţile sociale, culturale şi politice impun studiul susţinut al limbilor, căci Uniunea Europeană se construieşte cu ajutorul mai multor ţări. În această mare familie, fiecare popor trebuie să vină cu tradiţiile sale, cu valorile sale culturale, rămânându-ne să găsim mijloacele de a ne înţelege. Şi iată că elevii noştri au înţeles acest lucru şi mai ales sunt conştienţi că atât italienii, cât şi englezii sau francezii, spaniolii îşi aduc contribuţia pentru a construi acest vis de a ne găsi într-o Europă unită, trăind, lucrând şi respectându-ne pentru ceea ce suntem.

Bibliografie selectivă:

1. **Beacco, Jean-Claude**, *Les dimensions culturelles des enseignements de langues*, Paris, ed. Hachette Livre, 2000
2. **Giddens, Anthony**, *Sociologie*, Bucureşti, ed. Big All, 2000
3. **Lévi-Strausse, Claude**, *L'homme sage,* în *Le français dans le monde*, nr.325, 2003 p.8-9
4. **Ploquin, Françoise**, *L'Europe: évidente et introuvable*, în *Le française dans le monde*, nr.326/2003, p.44-47
5. **Tagliante, Christine**, *Le contexte européen*, în *Le français dans le monde*, nr.324, 2003, p.30-32
6. **Stoica, Marin**, *Pedagogie şi psihologie*, ed. Gheorghe Alexandru, 2002

CLIMA -FENOMEN ÎN CONTINUĂ SCHIMBARE

Profesor Șerban Magdalena
Colegiul de Științe Grigore Antipa Brașov,Brașov

Sistemul climatic terestru actual este orientat spre schimbare. Ultimele prognoze conduc spre concluzia că schimbarea se va produce tot mai rapid si se va ajunge ca temperatura să fie mai ridicată ca oricare alta întâlnită de-a lungul istoriei societății umane.

În ultimii 1000 de ani, au mai fost identificate două fluctuatii climatice majore. Acestea au fost descrise ca Optimul climatic medieval din jurul anului 1200 si Mica glaciațiune medievală care a afectat perioada dintre secolele al XVI-lea si al XIX-lea.

Mica glaciatiune medievală s-a manfiestat prin scăderea temperaturii cu peste 0,5’C, în jurul anilor 1570, apogeul fiind atins în perioada 1650-1750, îndeosebi în Europa, când Tamisa putea fi traversată pe un pod de gheață. Minime de scurtă durată au mai fost înregistrate și în jurul anilor 1350 si 1450 , iar maxime, tot de scurtă durată, s-au înregistrat în jurul anilor 1570-1770.

Dacă schimbările climatice din ultimul mileniu au avut cauze naturale sau cosmice , nu acelasi lucru se poate spune despre schimbarea (încălzirea) climei globale în perioada modernă , când acestea sunt efectiv antropice, iar efectele vor fi dintre cele mai devastatoare și păgubitoare pentru societatea umană.

Clima, în ansamblul planetar, resimte influența societății, în special în domeniul compoziției chimice a atmosferei, carbonul fiind elemental a cărui pondere este deosebit de însemnată pentru procesele din atmosferă. Ponderea carbonului s-a modificat aproape permanent, în ritm și în proporții corespunzătoare cu evolutia Terrei și în mod deosebit cu cea a vieții, dar, mai ales , cu cea a progresului tehnic al societății.

Perioada actuală din punctul de vedere al raportului direct dintre energia solară emisă și temperatura aerului, se află într-o tendintă de răcire climatică. Totusi, ca urmare a prezenței în excedent a gazelor de seră în atmosferă și îndeosebire a dioxidului de carbon, trendul climatic global este cel de încălzire.

Unii autori, între care și Al. Berger (1992), susțin că ne găsim la sfârsitul unei perioade interglaciare și cursul firesc al climei terestre ne conduce spre o fază glaciară majoră în următorii aprox. 25.000 de ani.

În anul 1995, concentratia dioxidului de carbon a atins 360 ppm, cea mai mare valoarea din ultimiii 150.000 de ani, mult mai mare decât cea atinsă la începuturile utilizării combustibililor fosili(260ppm), marcând o crestere de (38%), iar în 2005 concentrația a fost de peste 375 ppm.

În productia de dioxid de carbon pe cap de locuitor Australia si Canada se situează între primii, întrucât ambele tări au o industrie puternică și o populatie redusă, iar în Arabia Saudită deține pe teritoriul său mari capacități de rafinare a petrolului, care de altfel aparțin în marea lor majoritate, unor companii americane, dar are și o populatie redusă.

Între tările cu cele mai reduse emisii de dioxid de carbon se află: Slovenia(14 mil. tone metrice), Irlanda(40 mil. tone metrice), Suedia(47 mil. tone metrice), Danemarca(50 mil. tone metrice), Portugalia(60 mil. tone metrice), Israel(61 mil. tone metrice), Austria(62 mil. tone metrice), România(80 mil. tone metrice).

Chiar dacă nu este posibilă în prezent o predicție precisă si detaliată a schimbărilor climatice, se poate estima că încălzirea climei va afecta componentele naturale și antropice ale mediului în mai multe moduri.

Astfel, dintre consecințele (efectele) încălzirii globale a climei menționăm:

- topirea partială sau chiar totală a calotelor glaciare și a ghețarilor montani;
- cresterea nivelului Oceanului Planetar;
- accelerarea curenților marini si a vânțurilor;
- schimbări climatice severe și declansarea unor fenomene meteorologice;
- intensificarea furtunilor distrugătoare;
- modificarea proceselor geomorfologice actuale;
- afectarea drastică a biodiversității a culturilor agricole și a societății umane;

Este lesne de înteles că toate aceste schimbări ale mediului natural vor produce,în mod iminent, un adevărat impact asupra societății în întregul ei și pe componente, existând riscul ca actuala civilizație să suporte schimbări dintre cele mai dramatice.

Bibliografie:

1. Glenn M. (2008) - Incălzirea globală, Ed. Rao Books
2. Gridan T (2006) - Incălzire Globală sau Glaciațiune, Ed. Didactica si Pedagogică
3. Ambika Chawla (2009) - Starea Lumiii 2009 - Despre încălzirea globală, Ed. Tehnică

Autoeficacitatea școlară

Hiciu Ionela Andreea
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă
„Rudolf Steiner” Hunedoara

Procesul de predare-învățare-evaluare presupune modalități, tehnici și strategii moderne de învățare. „A învăța să înveți” devine o dorință majoră pentru învățământul actual, procesul de predare învățare evaluare implică tehnici, strategii de memorare, organizare și asimilare a informațiilor relevante dar mai ales capacități de planificare, evaluare și în monitorizare a învățării.

Interesul cercetătorilor este îndreptat spre formarea unor deprinderi de învățare independentă. Se poate afirma că eficiența învățării, devine o finalitate, una dintre problemele majore ale educației actuale. Se poate considera că eficiența învățării depinde într-o măsură de bagajul de cunoștințe acumulate de către elevi, dar sunt foarte importante și aspectele motivaționale, emoționale și personalitatea elevilor.

Un model socio-cognitiv al motivaţiei se axează pe rolul percepţiilor asupra eficienţei (eficacităţii). Teoria a fost propusă de Albert Bandura, care a definit autoeficacitatea astfel: „credinţa individului în abilitatea sa de a organiza şi executa o anumită acţiune, pentru a rezolva o problemă sau îndeplini o sarcină”. Bandura face distincţie între două tipuri de convingeri- aşteptări: primul, aşteptările legate de rezultat, care sunt convingerile că anumite comportamente vor conduce la anumite rezultate pentru o anumită persoană. Al doilea, aşteptările legate de eficacitate, care înseamnă cât anume de convinsă este o persoană că este capabilă să adopte eficient comportamentele necesare să conducă la rezultatul aşteptat.

Oamenii cu un grad înalt de autoeficacitate în realizarea unei sarcini sunt mai predispuşi să facă eforturi mai mari, să insiste mai mult, decât cei cu eficienţa scăzută. Cu cât autoeficacitatea sau aşteptările sunt mai puternice, cu atât mai active sunt eforturile. D'Amico & Cardaci (2003) au investigat autoeficacitatea şi succesele şcolare pe un grup de 151 de elevi, şi au ajuns la concluzia că toate punctajele obţinute la autoeficienţă au fost semnificativ şi pozitiv corelate cu succesul şcolar.

„Autoeficacitatea percepută se referă la încrederea în propriile capacităţi de a organiza şi executa acţiunile necesare pentru a produce anumite realizări” (Bandura, 1997). Autoeficacitatea trebuie delimitată de conceptul de sine, de autopercepţii ale competenţei, de convingeri ale controlului și de expectanţele de outcome. În contrast cu autoeficacitatea, conceptul de sine și autopercepțiile competenței reprezintă constructe mai generale, mai stabile și mai statice, iar conceptul de sine este deseori însoțit și de evaluări ale valorii sau stimei (Pajares, 2008, Schunk și colab., 2008). În mod asemănător, și controlul perceput poate fi considerat un construct mai larg, sistemul de control personal fiind alcătuit în teoria autoeficacității din autoeficacitate și expectanțe (Schunk, 1991). Iar diferența dintre autoeficacitate și expectanțele de outcome este că cele din urmă se referă la consecinţele considerate probabile ce pot fi produse de anumite 7 comportamente, iar autoeficacitarea la convingerea de a produce aceste consecințe.

Sursele principale ale autoeficacității sunt: experinţa anterioară, experienţa vicariantă, convingerea verbală şi stările fiziologice şi afective (Bandura,1997). În cazul tuturor surselor, nu informațiile obiective sunt importante,

ci interpretarea acestora de către elevi (Pajares, 2008). Cu privire la proprietățile funcționale ale autoeficacității, studii din diferite domenii au demonstrat efectul acestui construct asupra alegerilor, efortului depus și persistenței). Acest efect este mediat, conform lui Bandura (1993), de patru procese majore: procese cognitive (conținutul scopurilor formulate, utilizarea strategiilor cognitive), motivaţionale (atribuțiile cauzale, expectanțele și scopurile), afective (nivelul de stres şi de depresie resimțit în situaţii dificile) şi de selecţie (alegerile făcute).

În domeniul școlar pot fi identificate următoarele categorii de cercetare: investigarea relaţiei dintre autoeficacitate şi alegerea masteratului sau a carierei, mai ales în domeniul ştiinţelor naturii şi a matematicii, şi evaluarea relațiilor dintre convingerile de autoeficacitate, constructe psihologice asociate, motivaţie şi performanţă şcolară (Pajares, 1996). Studiile cu eșantioane de studenți indică faptul că autoeficacitatea este un predictor pozitiv al angajamentului cognitiv (Walker, Greene şi Mansell, 2006), un factor important în autoreglare (Klassen, Krawchuk și Rajani, 2008) și un mediator în relația performanță anterioară – performanță subsecventă (Diseth, 2011, Lane, Lane și Kyprianou, 2004).

Cercetările conțin și rezultate conform cărora efectul autoeficacității asupra performanței nu este unul direct – mediatorii identificați fiind scopurile de realizare (Diseth, 2011) – sau universal – asocierea dintre autoeficacitate și performanță fiind negativă într-un grup cu încredere în sine exagerată (Moores şi Chang, 2009).

Învățarea școlară, dar și cea realizată în contexte extrașcolare determină dezvoltarea abilităților și atitudinilor față de și în învățare. De asemenea, se poate spune că și aptitudinile școlare contribuie esențial la creșterea capacității de învățare, la însușirea temeinică a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor de bază, precum și la sporirea posibilităților de aplicare a acestora în viața socială și în cea profesională.

Abilitățile autoreglatorii sunt considerate cele mai importante prerechizite ale învățării independente (Mih, V., 2010). Pentru însușirea cunoștințelor în activitatea de învățare, în clasele mari, este importantă constituirea unor strategii metacognitive în scopul autonomizării acesteia. Învățământul tradițional nu abordează stimularea competențelor strategice, în sensul că setul de cunoștințele declarative și procedurale stabilite de către profesor nu vizează și acest aspect.

Statusul metacognitiv influențează semnificativ performanțele școlare ale elevilor. Așadar, elaborarea, selecția și implementarea la nivelul procesului de predare-învățare-evaluare a unor strategii eficiente de facilitare metacognitivă a învățării va conduce la creșterea nivelului de conștientizare metacognitivă, a sentimentului de autoeficacitate școlară, la valorificarea într-un grad mare a potențialului intelectual.

Una dintre diferenţele majore dintre persoanele cu performanţe ridicate şi cele cu performanţe mai scăzute, într-un domeniul de activitate, o reprezintă setul de strategii motivaţionale necesar realizării sarcinilor specifice domeniului. Persoanele cu performanţe mai reduse vor fi în general mai puţin dispuse să persevereze în finalizarea unei sarcini, renunţând sau abandonând-o pe parcurs. Elevii cu mai multe reuşite depun efort mai susţinut în realizarea sarcinilor şi găsesc modalităţi prin care să se automotiveze pentru a-şi atinge scopurile. De asemenea, aceşti elevi utilizează strategii proprii de învăţare, sporindu-şi astfel nivelul autoeficacităţii şi de

nivelul motivaţiei pentru învăţare. Efortul pe care elevii îl depun pentru a avea o învățare autoreglată este asociat cu un grad mare de eficacitate în sfera matematică și verbală.(Zimmerman, 1990).

Învățarea autoreglată, de tip metacognitiv nu își găsește locul în învățarea tradițională, care se axează, predominant, pe memorare și reproducere. Procesul învățării autoreglate este o interacțiune a mai multor factori – personali (motivaționali, strategici și de autocontrol), comportamentali și contextuali – cu impact asupra performanțelor școlare ale elevilor (Zimmerman, 2000).

Este necesar ca învățământul actual să își eficientizeze strategiile și metodele pentru a pregăti elevul pentru a deveni managerul propriei activități de învățare. Elevul trebuie învățat să fie implicat, să aibă inițiativă, să își planifice și să își organizeze munca intelectuală, să își programeze eficient ritmul și timpul de studiu, să își evalueze propriile activități.

Bibliografie

Zimmerman, *Student Differences in Self-Regulated Learning: Relating Grade, Sex, and Giftedness to Self-Efficacy and Strategy Use*, 1990, Journal of educational psychology, vol. 82

Orban, Ioan-Ștefan *Optimizarea procesului de predare-învățare prin tehnici de facilitate metacognitivă la elevii din ciclul gimnazial*, 2015, Cluj-Napoca (Teză)

Wagner Edith, *Factori motivaționali ai performanței școlare la studenți*, Cluj-Napoca, 2012 (Teză)

Schunk, D. H. (1991). Self-efficacy and academic motivation. *Educational Psychologist, 26*, 207-231.

VECHEA ȘI NOUA GENERAȚIE

Prof. Voicu Tatiana Maria
Colegiul Național „Octavian Goga”
Marghita, Bihor

Din când în când, particip ca profesor la tot felul de întâlniri, mese rotunde, webinarii, cursuri, unde interacționez cu diverse personae care au tangență cu sistemul educațional românesc. La prima vedere, pare că acest sistem este format din mai multe tabere, cu interese și abordări diferite. La acestea se adaugă și diferența de generații, care iese frecvent în evidență.

După ce dezbatem, discutăm, explicăm, ajungem însă la o concluzie comună: toți ne dorim să contribuim pozitiv la dezvoltarea noii generații și pentru noi toți, rezultatul final și relevant este reprezentat de felul în care arată nouă generație, ce știe, ce face cu ceea ce știe și care îi sunt valorile definitorii.

Astăzi lucrăm cu tinerii care vor intra pe piața muncii peste 5-10 ani și vor fi activi până în 2070. Noi cei care îi pregătim prin diverse forme, îi pregătim pentru job-uri care încă nu s-au inventat. Având asta în minte, trebuie să le dezvoltăm două competențe cheie: adaptabilitate și cooperare.

Educația este la baza societății armonioase spre care tindem. Cu siguranță sunt multe lucruri care pot fi îmbunătățite în sistemul educațional românesc. De mulți ani căutăm modele, reforme în educație care să ne ducă acolo unde sunt și alții. Din fericire, după multe încercări de tip încercare-eroare, înțelegem că modelele nu pot fi copiate. Ele rămân la nivel de inspirație și solicită adaptare și răbdare. Admirăm ceea ce se întâmplă în țările nordice, ne luăm notițe și începem să aplicăm.

Poate că nu putem să contribuim cu toții direct la reforma în educație dar cu siguranță putem să dăm un exemplu pozitiv, putem face o schimbare la nivel individual care să inspire.

Schimbarea începe la nivel de individ urmând să se propage în jurul nostru, “Fii tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume” asta cum spunea Mahatma Gandhi în perioadă în care inițiia revolta nonviolentă din India.

Iar dacă te întrebi ce poți face tu, iată 4 lucruri pe care le poți face pentru a contribui la dezvoltarea noii generații, pentru a o pregăti pentru viață:

1. Evită să critici școala sau profesorii de față cu învățăceii!
   De ce? Pentru că, educația este jocul suprem de încredere, încredere care este pierdută imediat ce adulții pun la îndoială profesorii sau instituția. În fond și noi suntem produsul sistemului educațional românesc, imperfect așa cum este el;
2. Oferă mentorat pentru un tânăr!
   Te pricepi de minune la ceva? Identifică un tânăr care are nevoie de experiența ta și ia-l cu ține în călătoria mentoratului;
3. Promovează călătoriile realizate cu un scop precis!
   Ești sociabil? Participă la excursii în mod organizat, prin programe de tip Erasmus+ , stagii de practică, schimburi de tineret, excursii sau individual, cu grupul de prietenii;

4. Lucrezi într-o companie? Convinge-ți echipa să organizați stagii de practică sau job shadowing la voi în companie.

În acest fel, o să contribui la dezvoltarea unei societăți formate din adulți mai fericiți cu propriile alegeri profesionale, poate nu azi, dar cu siguranță mâine. În plus, te vei simți împlinit și motivat să continui, iar locul și rolul tău în noua societate să fie relevant.

PROFESORUL MODERN

Prof. Mișcoi Ioana Larisa,
Grădinița P.P. ,,Curcubeul copiilor”, Arad

Profesorul este cel care pregătește și educă copiii și tineriisocietății noastre.

Noțiunea de professor este asociată cu ,,portretul unei anumite personae care întruchipează tot ceea ce credem noi că rreprezintă modelul de dascăl”.

Profesorul organizează și coordonează activitatea didactică care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în curriculum.

Educația cuprinde toate activitățile desfășurate în dezvoltarea și modelarea copilului, având ca scop integrarea cu success în societate.

Educația modern are ca scop dezvoltarea potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de cerințele societății actuale.

În învățământul modern, procesul didactic a devenit tot mai centrat pe elev, datorită tehnologiilor modern.

Profesorul modern, pentru a ține pas cu schimbările trebuie să stăpânească foarte bine didactica, dar și tehnologia și să parcurgă mai multe etape de evoluție ale perfecționării.

Profesorul modern se diferențiază de ceilalți prin vocație, talent, însușirea unui system complex de cunoștințe teoretice, formarea unor deprinderi, abilități, competențe și calități într-o manieră riguroasă și controlată, reprezentând astfel profesionalismul său.

Profesorul modern se evidențiază mai ales prin activitatea de predare-învățare de la clasă.

GRĂDINIȚA-lumea lui *de ce*

Prof. înv. preșc. Constantinică Marilena
Liceul Pedagogic „Nicolae Iorga’’, Botoșani

Motto: „De ce’’-urile sunt simultan farmecul și poticneala minții. Ele semnalează inocența curiozității unei specii febrile, în perpetuă expansiune intelectuală. (Andrei Pleșu, Despre îngeri).

Conduși de curiozitate, oamenii caută în permanență să exploreze lumea, să descopere lucruri noi, să găsească răspunsuri pentru întrebările lor cele mai aprinse. Însă, în niciun moment în viață, curiozitatea nu este mai puternică decât în copilărie.

Universul unui copil este plin de lucruri noi: prieteni, figuri care apar zilnic în drumul său, mâncăruri noi, descoperiri neașteptate, în locuri neașteptate, posibilități infinite de a explora lumea prin toate simțurile lor.

Copilăria este o perioadă de mare explorare. Pentru a nu opri acest proces natural extrem de frumos, provocarea este aceea de a le oferi copiilor un cadru sigur și supravegheat, astfel încât ei să-și poată exprima curiozitatea în moduri productive și sănătoase.

Psihologul elvețian J. Piaget consideră că între 2-4 ani are loc o trecere la un stadiu mai avansat, a planului mental numit stadiul preoperațional (2-7/8 ani), când se dezvoltă foarte intens funcția simbolică a gândirii și limbajului, funcția reprezentativă (imitația și jocul simbolic).

Din punctul de vedere al lui J. Piaget, copiii se află între 3/4-5 ani într-o etapă de gândire cauzală, etapă interogativă, perioada lui *De ce?* și a lui *Ce este/ înseamnă asta?,* întrebări prin care copiii descoperă lumea și învață o multitudine de informații noi. În această perioadă ei sunt repetitivi, copiii foarte mici, repetând își repetă de fapt lor. Răspunsul la întrebarea *de ce?* duce către o nouă întrebare, ei neavând bagajul nostru de cunoștințe. Această perioadă și caracterizează prin curiozitatea *vreau să știu!* ,iar această curiozitate împinge spre învățare.

Activitatea cerebrală a copilului în perioada preșcolarității este extrem de intensă, nicicând creierul nostru nu este mai activ și mai pregătit să învețe ca în preșcolaritate, de aceea este recomandat să se răspundă cu răbdare și cu blândețe tuturor întrebărilor copiilor, deoarece în primii ani de viață, copilul acumulează cele mai multe informații. Copilul rămâne receptiv și implicat, atâta vreme cât i se permite să își manifeste curiozitatea în mod constructiv și își pierde interesul și răbdarea atunci când se simte limitat sau nu este stimulat cognitiv.

În toată această perioadă copilul poate fi comparat cu un ***burete*** ,că cel ***absoarbe*** fiecare informație, fiind în permanență dornic să afle cât mai multe despre ceea ce îl înconjoară, astfel este tentat să asculte, să vadă, să încerce, să exploreze totul fără a părea că obosește. De asemenea, acum copilul va trece încet de la o gândire concretă, la utilizarea unor structuri cognitive mai complexe și încărcate de nuanțe, astfel apar ***De ce-urile*** și continuă cu ***Ce?/Cum?/Cât?/Unde?***

De ce-ul este și modul lui de a socializa, de a interacționa cu adulții, de a atrage atenția, de a semnaliza că există și că se află în miezul evenimentelor. El a descoperit că între fenomene există relație de dependență,

de cauzalitate, de condiționare.

Din punct de vedere al ***dezvoltării inteligenței*** ,manifestarea curiozității și prin întrebări este o dovadă de progres. Când copilul începe să întrebe ***de ce?*** înseamnă că a trecut deja într-o etapă superioară a dezvoltării inteligenței sale.

Copiii au deci tendință na-turală de a pune un număr mare de întrebări despre tot și despre orice. Acest șir de întrebări este normal, el dovedește interesul copilului pentru lumea care-l înconjoară. ***Curiozitatea*** este un element important în dezvoltarea copilului. Răspunzându-i la întrebări, încurajăm o atitudine de deschidere și un spirit de analiză sau de critică față de lumea din jur.

Educatoarea este cea care are rolul de a stimula creativitatea prin orice mijloace, în funcție de diverse contexte și situații. Răspunsurile pe care le dăm copilului trebuie să aibă un rol educativ, dar și de informare. Ele vor fi, de multe ori, chiar punctul de plecare pentru alte întrebări pe care copilul le va adresa în continuare. Să folosim perioada lui ***de ce?*** pentru a construi ***încrederea*** copilului ***în sine*** și în lume, să nu-i refuzăm niciodată răspunsul la o întrebare, oricât de incomodă ar fi ea. În acest context este necesar ca răspunsul la fiecare întrebare să fie sincer, folosind un vocabular adecvat, cât mai aproape de adevăr, pentru a nu crea o imagine distorsionată a lumii în mintea copilului. De asemenea, ne folosim de exemple și scenarii familiare lui atunci când oferim răspunsuri la întrebări, le permitem să exploreze lucruri și locații noi în loc să-i răspundă verbal la o întrebare, astfel va învăța mai ușor dacă se confruntă cu ele, jocurile și cărțile sunt un mijloc esențial de satisfacere a curiozității la copil.

Închei prin a spune că, ***perioada preșcolară*** sau ***vârsta de aur a copilăriei*** este una foarte importantă în dezvoltarea și că a copilului, iar educatoarea trebuie să îi fie alături și mai ales să îl sprijine pe acesta în toată ***aventura*** sa prin lume, pentru că în mare parte dezvoltarea lui va depinde de modul în care aceasta l-a susținut și educat. ***Vârsta de ce-urilor*** este vârsta la care cel mic este interesat să știe ce se întâmplă în jurul lui. Psihologia copilului arată că, atunci când copilul manifestă interes gnoseologic, exact atunci trebuie să fie ajutat să cunoască, iar atenția educatorului să fie concentrată spre a-l conduce către alte activități de cunoaștere, care să-i dezvolte imaginația, creativitatea, atenția distributivă, percepția corectă a lucrurilor, limbajul, gândirea, inteligența, prin crearea acelor pârghii cu care copilul va putea pătrunde în cunoașterea ***cărții vieții***. Comunicarea verbală și nonverbală, afectivă, gestica față de copil reprezintă trepte pe care, cu răbdare, trebuie să urci cu copilul de mână - *TU - EDUCATOR* -. Pentru a-l ajuta să-și dezvolte armonios personalitatea. Nu jucăriile îl vor face mai fericit, ci dragostea ta, răspunsul calm și dat din suflet la întrebările puse de micuți în drumul cunoașterii.

Bibliografie:

1. Cojocaru C., (1972), Creativitate și inovație. Editura Enciclopedică Română, București;
2. Jinga I., Istrate E., (2006), Manual de pedagogie, Editura All, București;
3. Nicola I., (2003), Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București;
4. Sălăvăstru D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași;
5. Stoica Constantin A., (2004), Creativitatea pentru studenți și profesori, Editura Institutul European, Iași.

Educaţia - punte între generaţii

Ibănescu Giorgiana Claudia
Liceul Tehnologic “Vintila Bratianu” - GPP Dragomireşti-Vale, Ilfov

Școala nu este singura responsabilă pentru educarea noilor generații, cum pare să se acrediteze ideea în ultimul timp, cel puțin la fel de importantă este și prezența activă a părinților în actul educațional. Dacă ar fi să-mi doresc ceva pentru școala românească ar fi revenirea părinților în ȘCOALĂ. Nu în calitate de elevi, desigur, ci în calitate de parteneri ai școlii, asumându-și un rol activ în educația copiilor lor.

Rolul părinților este foarte important în educarea copiilor, ei trebuie să-i pregătească și să-i susțină din punct de vedere emoțional, comportamental, social și financiar, în afara școlii.

Părinții și școala

Eu cred însă că PĂRINȚII se pot implica activ în educarea copiilor și în cadrul școlii. Este important să renunțe la mentalitatea, din ce în ce mai prezentă, că, odată copilul înscris la școală, profesorii devin singurii responsabili de educarea copilului. Ei trebuie să comunice des și deschis cu profesorii copiilor lor și să participe la cât mai multe dintre activitățile formale, dar mai ales non-formale din școală. Școala nu este un loc doar al profesorilor și al elevilor, ci trebuie să fie și al părinților. Ei trebuie să fie o prezență mult mai activă în școală și să renunțe la ideea eronată că își fac de râs copiii (mai ales pe cei de vârstă mai mare) dacă participă la activitățile lor.

Concret, cum încerc să-i implic eu părinți în viața școlii? I-am invitat pe părinți să asiste la lecții, pentru că am observat că mulți au o percepție eronată despre cum se desfășoară, de fapt, lucrurile în școală. N-am reușit încă să conving nici unul. În afară de lipsa de timp, cred că e și motivul despre care am vorbit mai sus.

Vocea părinților

Cred că ar fi utilă o platformă (online) a părinților, o PUNTE ÎNTRE GENERAȚII (poate chiar cu denumirea asta), unde părinții să le împărtășească elevilor din experiența lor legată de diverse subiecte: carieră, alimentație sănătoasă (poate chiar o colecție de rețete :)), timp liber (da, și părinții au câte ceva de spus despre timpul liber), călătorii în locuri interesante, tradiții și obiceiuri în locurile de unde provin și altele, în funcție de interesele comunității de părinți și de elevi din școală.

Copiii au nevoie sa se simta sustinuti de parintii lor in absolut orice fac si spun in societate, sa stie ca orice se va intampla cu ei vor gasi acasa un spatiu in care se vor simti in siguranta, ca cineva ii va crede si le va oferi suport moral. Au nevoie de toate acestea si, daca nu o veti face dvs. se va gasi cineva, poate nu asa de bine intentionat.

Nu toate activitatile pe care le vor face copiii dumneavoastra vor fi incununate cu succes. Relatia dintre voi va fi formata exact de atitudinea pe care parintii o au cand copilul va esua. Esecurile sunt parte din viata si o atitudine sanatoasa de sustinere il va ajuta pe copil sa stie ca cerul este limita si ca va reusi in orice va depune efort.

Sigur că e nevoie de timp și de multă determinare pentru realizarea acestui proiect, dar cred că e o OPORTUNITATE extraordinară pentru realizarea unei punți intre generații.

TIPURI DE BULLYNG

Prof. Florea Elena
Liceul Tehnologic Construcții de Mașini Mioveni Argeș

”Bullyingul reprezintă comportamentul abuziv, realizat în mod repetat şi cu intenţie directă sau indirectă, care duce la prejudicierea fizică și/sau psihică a victimei/victimelor, prin umilire, rănire, persecuţie, intimidare sau alte fapte. **Acest tip de comportament se manifestă prin forme diverse, putând fi verbal, emoţional/ nonverbal, fizic, relaţional inclusiv sexual, deposedare de lucruri și electronic (cyberbullyin**g)”,

Tipurile de acțiuni din categoria bullyingului, manifestate în mediul școlar:

1. **Bullying elev – elev;**
2. **Bullying elev – profesor;**
3. **Bullying profesor – elev;**
4. **Bullying părinte – elev, în spațiul școlii;**
5. **Bullying părinte – profesor, în spațiul școlii;**
6. **Bullying profesor – părinte, în spațiul școlii**

Forme de bullying

Bullying elev-elev:

1. ***Verbal:*** Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
2. ***Emoţional/nonverbal:*** Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de excludere, ignorare etc
3. ***Fizic***: Lovire, bătaie, pus piedică, îmbâncire, plesnit, blocarea căii, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc
4. ***Relaţional inclusiv sexual:*** Comportamente repetate de: respingere, subminare, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc
5. ***Deposedare de lucruri:*** Comportamente repetate de: cerere de bani, bunuri sau echipamente, însoțite de amenințări; furt; provocarea sau forțarea de a fura, ascunderea de lucruri, vandalism, distrugere, incendiere etc.
6. ***Electronic (cyber bullying)***: Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc

Bullying elev-profesor:

1. ***Verbal:*** Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
2. ***Emoţional/nonverbal:*** Priviri/ gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc.
3. ***Fizic***: Lovire, îmbâncire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc
4. ***Relaţional inclusiv sexual:*** Comportament e repetate de: subminare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale, comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.

5. ***Deposedare de lucruri:*** Comportamente repetate de furt; ascunderea de lucruri, vandalism, distrugere, incendiere etc.
6. ***Electronic (cyber bullying)***: Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bullying profesor-elev:

1. ***Verbal:*** Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomic etc.
2. ***Emoţional/nonverbal:*** Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc
3. ***Fizic***: Lovire, bătaie, îmbâncire, plesnit, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc.
4. ***Relaţional inclusiv sexual:*** Comportamente repetate de: respingere, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, insulte în locuri publice etc.
5. ***Electronic (cyber bullying)***: Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bullying părinte-elev, în spațiul școlii:

1. ***Verbal:*** Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc.
2. ***Emoţional/nonverbal:*** Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea, gesturi de ignorare etc
3. ***Fizic***: Lovire, bătaie, pus piedică, îmbâncire, plesnit, blocarea căii, înghesuire, împingere, agresiuni fizice diverse repetate etc.
4. ***Relaţional inclusiv sexual:*** Comportamente repetate de: respingere, excludere, izolare, ignorare, intimidare, agresiuni sexuale; comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.
5. ***Electronic (cyber bullying)***: Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conţinând informaţii umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bullying părinte-profesor, în spațiul școlii:

1. ***Verbal:*** Apelative denigratoare, tachinare, insulte, poreclire, țipete, sarcasm, minciună, bârfă, amenințări verbale, șantaj, jigniri repetate referitoare la: trăsături fizice sau psihice, orientarea sexuală, dizabilitate, gen, religie, etnie, naționalitate; situația socioeconomică etc
2. ***Emoţional/nonverbal:*** Priviri/gesturi amenințătoare repetate; intimidarea etc.
3. ***Fizic***: Lovire, bătaie, îmbâncire, blocarea căii, agresiuni fizice diverse repetate etc.
4. ***Relaţional inclusiv sexual:*** Comportamente repetate de: respingere, subminare, ignorare, intimidare, agresiuni

sexuale (hărțuire, atingere, avansuri etc.), comportament ironic, răspândirea de zvonuri malițioase, insulte în locuri publice etc.

5. ***Deposedare de lucruri:*** Comportamente repetate de: furt; vandalism, distrugere, incendiere etc
6. ***Electronic (cyber bullying)***: Mesaje repetate supărătoare, amenințătoare, insultătoare, obscene, filmări/imagini/mesaje denigratoare la telefon, computer; ridiculizare a unui elev prin crearea unui profil sau a unui blog fals, conținând informații umilitoare; publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză etc.

Bibliografie:

https://sparknews.ro/2020/01/28/sase-tipuri-de-bullying-in-scoli-solutii-si-etape-de-interventie-normele-metodologice-de-aplicare-a-legii-anti-bullying-proiect

CALITATEA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ACTUAL

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR :
CÎNCEA SIMONA DORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȚUGLUI,DOLJ

Conceptul de calitate a educației a generat numeroase cercetări, studii, controverse, fiind destul de instabil în ceea ce privește valabilitatea sa generală și în timp. O explicație logică a acestei instabilități de conținut este dată de progresul firesc al societății umane, de modificarea în timp a nevoilor de instrucție și educație ale indivizilor săi. Definiția calității este astfel în permanentă evoluție, transformare, în funcție de nevoile indivizilor, comunităților și societății care sunt și ele într-o continuă schimbare. Pentru a asigura calitatea în educație trebuie avut în vedere nu numai nevoile actuale ale beneficiarilor ci și pe cele viitoare. Pe parcursul dezvoltării lor, toate disciplinele serioase, cu atât mai mult cele responsabile de educația omului, ajung, la un moment dat, să se interogheze asupra finalităților și limitelor lor, își analizează din interior întregul arsenal de concepte, teorii, strategii cu scopul firesc de a atinge o maturitate teoretică și practică. Liantul acestei interogativități este însuși omul, omul modern, omul postmodern, omul contemporan. Conceptul de calitate a fost asociat cu un anume nivel sau grad de excelenţă , valoare sau merit, deci cu valorile explicite şi implicite ale culturii unei comunităţi sau unei naţiuni. Un concept propriu al calităţii ar trebui să se fundamenteze pe : cultura, tradiţiile şi valorile naţionale, cultura şi valorile pe care dorim să le promovăm prin politicile şi strategiile dezvoltării sociale şi economice durabile.

Calitatea educaţiei poate fi privită ca un ansamblu de caracteristici ale unui program de studiu şi ale furnizorului acestuia prin care sunt îndeplinite aşteptările beneficiarilor, precum şi standardele de calitate . Beneficiarii şi clienţii educaţiei de calitate (elevii, părinţii, societatea) ar fi de dorit să fie consultaţi permanent în ceea ce priveşte satisfacţia lor faţă de serviciile educaţionale de care beneficiază.

Îmbunătăţirea calităţii educaţiei presupune evaluare, analiză şi acţiune corectivă continuă din partea organizaţiei furnizoare de educaţie, bazată pe selectarea şi adoptarea celor mai potrivite proceduri , precum şi pe alegerea şi aplicarea celor mai relevante standarde de referinţă. Metodologia asigurării calităţii educaţiei precizează că asigurarea calităţii educaţiei este centrată preponderent pe rezultatele învăţării. Rezultatele învăţării sun exprimate în termeni de cunoştinţe, competenţe, valori, atitudini care se obţin prin parcurgerea şi finalizarea unui nivel de învăţământ sau program de studiu.

Calitatea în educaţie este asigurată prin următoarele procese: planificarea şi realizarea efectivă a rezultatelor aşteptate ale învăţării, monitorizarea rezultatelor, evaluarea internă a rezultatelor, evaluarea externă a rezultatelor şi prin îmbunătăţirea continuă a rezultatelor în educaţie.

Calitatea este dependentă de valorile sociale în care funcţionează sistemul respectiv de educaţie. Calitatea se realizează pe un anume subiect, pentru un anume beneficiar, după anumite interese.

Cadrele didactice contribuie la asigurarea calității în educație prin activitate didactică în conformitate cu documentele normative şi bazate pe o metodologie centrată pe elev, prin formare continua, prin adecvarea întregii activităţi la nevoile elevilor şi ale comunităţii, prin evaluare şi autoevaluare permanent.

Calitatea educației se generează la nivelul relației cadru didactic – elev atunci când se înregistrează progres școlar pentru fiecare elev, cultura calității într-o instituție de învățământ începe să prindă contur numai după ce toți membrii ei gândesc prin prisma etapelor proiectare – realizare – evaluare – îmbunătățire, autoevaluarea personală și instituțională ne confirmă faptul că suntem buni și ne arată cum putem fi mai buni și, poate ce este mai important, munca în echipă în cadrul unui colectiv, al unei comisii sau grup de lucru și comunicarea sunt fundamentale în dezvoltarea instituțională.

Calitatea trebuie înţeleasă drept măsura standardizată a excelenţei pe care beneficiarii o stabilesc pentru anumite servicii educaţionale: elevii, părinţii, angajatorii sunt cei care stabilesc cum trebuie să fie un program educaţional de calitate, iar unitatea școlară respectivă trebuie să ofere acel program așa cum a fost el definit de către beneficiari. Deci, calitatea este asigurată de școală dar este definită de beneficiari.

Bibliografie:

1. Josan, Simona, ,,Lecţii de management şi calitatea educaţiei” , „Tribuna învătământului” nr.649, 2005.
2. Iosifescu, Ș, ”Calitatea în educație-concept, principii, metodologii”, 2007
3. Cucoș, Constantin, Pedagogie, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2006;
4. Managementul și cultura calității la nivelul unității școlare, Institutul de științe ale educației – laboratorul de management educațional, București, 2005;
5. Bontaș, Ioan, ”Pedagogie-tratat”, Editura BIC-ALL, București,2001;
6. Orțan Florica, ”Management educațional”, Ed. Universității din Oradea, 2003.

PROVOCĂRI ÎN EDUCAȚIA NOILOR GENERAȚII

Prof. Corcodel Mariana
Liceul Tehnologic ,,Clisura Dunării”,
Moldova Nouă,jud. Caraș-Severin

În lumea contemporană educația are un rol fundamental în pregătirea unei noi generații de tineri pentru a ne modela viitorul în mod semnificativ și a conduce societățile noastre să abordeze provocările și nevoile globale. Gândirea critică, creativitatea, comunicarea, adaptabilitatea, leadershipul, multitaskingul și munca în echipă sunt citate în mod repetat de experții de top în educație și pe piața muncii drept cele mai căutate calități în lumea de astăzi.

Reziliența, autonomia și încrederea sunt trăsături de caracter care se dezvoltă în timp în mediul potrivit și cu sprijinul potrivit. Capacitatea de a dobândi și de a procesa critic noi cunoștințe, abilitatea de a cunoaște și de a lucra cu propriile puncte tari și puncte slabe, precum și curajul de a accepta noi provocări și oportunități, la asta trebuie să lucreze profesorii cu studenții noii generații.

Sunt pregătiți elevii și studenții pentru provocările de pe piața muncii?

În realitate aproape 12 milioane de elevi care au susținut testul PISA (Programul pentru Evaluarea Internațională a Studenților) nu au reușit să finalizeze nici măcar cele mai elementare sarcini de citire, matematică sau știință – și aceștia erau tineri de 15 ani care trăiau în țările cu venituri medii care au participat la ultimul test în 2015.

În ultimul deceniu, nu a existat practic nicio îmbunătățire a rezultatelor învățării elevilor din lumea occidentală, chiar dacă cheltuielile pentru școlarizare au crescut cu aproape 20% în această perioadă. Se pune întrebarea dacă se poate schimba ceva, dacă putem vorbi de îmbunătățirea educației. Ei bine, rezultatele învățării în rândul celor mai dezavantajați 10% dintre studenții vietnamezi și estonieni de 15 ani se compară acum favorabil cu cei dintre cei mai bogați 10% dintre familii din cea mai mare parte a Americii Latine și sunt la egalitate cu cele ale studentului mediu din Statele Unite şi Europa.

Luând în considerare că, în majoritatea țărilor, putem găsi excelență în educație în unele dintre cele mai dezavantajate școli – și că multe dintre sistemele de învățământ de vârf de astăzi au atins aceste poziții de vârf abia recent. Deci se poate face.

Dar schimbarea poate fi dificilă. Este mai puțin probabil ca tinerii să-și investească timpul și energia într-o educație mai bună dacă aceasta pare irelevantă pentru cerințele lumii „reale”. Întreprinderile sunt mai puțin probabil să investească în învățarea pe tot parcursul vieții a angajaților lor dacă angajații s-ar putea muta pentru un loc de muncă mai bun. Și factorii de decizie politică au adesea mai multe șanse să acorde prioritate preocupărilor imediate față de problemele pe termen lung.

Pentru cei cu cunoștințele și abilitățile potrivite, digitalizarea și globalizarea au fost eliberatoare și incitante, în timp ce pentru cei care sunt insuficient pregătiți, acestea pot însemna muncă vulnerabilă și nesigură și o viață cu puține perspective. Economiile noastre se îndreaptă către centre regionale de producție, legate prin lanțuri globale de informații și bunuri, dar concentrate acolo unde avantajul comparativ poate fi construit și

reînnoit. Acest lucru face ca distribuirea cunoștințelor și a bogăției să fie crucială, iar aceasta este strâns legată de distribuirea oportunităților educaționale.

În această eră globală digitalizată, următoarea generație de tineri va crea locuri de muncă, nu le va căuta și va colabora pentru a promova o lume din ce în ce mai complexă. Acest lucru va necesita imaginație, empatie, rezistență și antreprenoriat, capacitatea de a eșua înainte de a reuși. E greu să găsești capacitatea și motivația pentru învățarea pe tot parcursul vieții.

Trebuie să existe o apreciere pentru valoarea învățării dincolo de liceu, dincolo de absolvirea facultății. Oamenii trebuie să preia stăpânirea a ceea ce învață, a modului în care învață, unde învață și când învață, iar învățarea pe tot parcursul vieții cere oamenilor nu numai să învețe constant lucruri noi, ci și să dezvețe și să reînvețe pe măsură ce lumea se schimbă.

Sistemele educaționale pot fi stimulate pentru a ajuta studenții să aleagă un domeniu de studiu care rezonează cu pasiunile lor, în care pot excela și care le permite să contribuie la societate. Din păcate, multe instituții de învățământ încă se concentrează pe domenii de studiu de marketing care sunt ușor de furnizat, ceea ce îi face pe unii absolvenți de universități să lupte să găsească locuri de muncă bune, chiar dacă angajatorii spun că nu găsesc oamenii cu abilitățile necesare. În multe țări, astfel de nepotriviri de competențe continuă să crească.

De asemenea, este necesară trecerea de la sistemele de certificare bazate pe calificări la sisteme de certificare bazate mai mult pe cunoștințe și competențe. Aceasta înseamnă trecerea de la documentarea căilor și diplomelor de educație la evidențierea a ceea ce indivizii pot face de fapt, indiferent de cum și de unde și-au dobândit cunoștințele, abilitățile și calitățile de caracter. Pe măsură ce transformarea digitală diversifică oportunitățile de formare și învățare, această certificare a cunoștințelor și competențelor devine din ce în ce mai importantă, iar companiile testează din ce în ce mai mult cunoștințele și abilitățile pe cont propriu, în timp ce se bazează mai puțin pe diplome.

Dilema pentru educație este că tipurile de lucruri care sunt ușor de predat au devenit ușor de digitizat și automatizat. Nu există nicio îndoială că abilitățile și cunoștințele de ultimă generație într-o disciplină vor rămâne întotdeauna importante. Dar lumea modernă nu ne mai răsplătește doar pentru ceea ce știm – Google știe totul – ci pentru că extrapolăm din ceea ce știm și aplicăm aceste cunoștințe în mod creativ în era inteligenței artificiale, va trebui să ne gândim mai mult la modul în care putem asocia inteligența artificială a computerelor cu abilitățile și valorile cognitive, sociale și emoționale ale oamenilor. Dacă inteligența artificială va distruge sau va crea mai multe locuri de muncă, va depinde foarte mult de modul în care valorificăm tehnologia pentru a modela lumea în bine.

Mai mult, tehnologia și inteligența artificială nu sunt puteri magice; sunt doar amplificatoare și acceleratoare extraordinare care adaugă viteză și precizie. Inteligența artificială va amplifica ideile bune și bunele practici în același mod în care amplifică ideile și practicile negative; adică inteligența artificială este neutră din punct de vedere etic.

Nu în ultimul rând, abilitățile sociale cresc în relevanță pe piața muncii, așa că cetățenii de mâine vor trebui să gândească singuri și să se alăture altora, cu empatie, în muncă și în cetățenie. Inovația este acum rareori produsul unor indivizi care lucrează în mod izolat, ci mai degrabă un rezultat al modului în care împărtășim și integrăm cunoștințele. Angajatorii caută din ce în ce mai mult să atragă cursanți care se adaptează cu ușurință și pot împărtăși, aplica și transfera abilitățile și cunoștințele lor. La locul de muncă, acasă și în comunitate, oamenii vor avea nevoie de o înțelegere profundă a modului în care alții trăiesc în diferite culturi și tradiții și a modului în care gândesc alții, fie că sunt oameni de știință sau artiști. Digitalizarea poate îmbogăți această capacitate, dar o poate pune și în pericol.

Provocarea este că dezvoltarea unor astfel de capacități cognitive, sociale și emoționale necesită o abordare foarte diferită a predării și învățării, mult dincolo de transmiterea și absorbția de cunoștințe prefabricate. Învățarea prin colaborare îmbunătățește orientarea spre obiective, motivația, persistența și dezvoltarea unor strategii eficiente de învățare.

Există exemple bune de tehnologie care îmbunătățește învățarea prin descoperire, bazată pe experiență, prin sprijinirea metodelor de predare bazate pe proiecte și investigații, prin facilitarea activităților practice și a învățării prin cooperare și prin furnizarea de evaluări formative în timp real. Acestea sunt tocmai instrumentele de învățare care sunt necesare pentru a dezvolta cunoștințele și abilitățile secolului în care trăim. Nu în ultimul rând, un profesor poate acum educa și inspira milioane de cursanți și poate comunica idei întregii lumi.

În mod similar, tehnologia poate construi comunități de profesori pentru a împărtăși și îmbogăți resursele și practicile de predare și pentru a colabora la creșterea profesională și la instituționalizarea practicii profesionale. Poate ajuta liderii de sistem și guvernele să dezvolte și să împărtășească cele mai bune practici în ceea ce privește proiectarea curriculumului, politicile și pedagogia.

Când ești educat, ghidezi următoarea generație către iluminare.

Bibliografie

https://www.google.com/search?client=avast1&q=google+translate&oq=google&aqs=avast.0.69i59j69i57j69i59j0l5.664702394j0j15&ie=UTF-8

https://world-schools.com/role-of-education-in-preparing-a-new-generation-of-young-people/

Tehnologia în educație – Avantaje și dezavantaje

Educatoare: Gavril Cristina
Grădinița cu Program Prelungit „Dumbrava Minunată” nr. 18 Brașov

Experți ai tehnologiei consideră că schimbările din sistemul de învățământ nu pot merge înainte decât datorită unei creșteri incredibile a progreselor tehnologice care schimbă continuu descrierea profesiilor existente. În acest sens, se consideră că educația tradițională va fi în curând înlocuită complet din cauza insuficiențelor pe care le prezintă în pregătirea elevilor pentru noile provocări și cerințe ale lumii reale. În momentul în care tehnologia este încorporată în lecțiile de zi cu zi alături de metode excelente de predare, învățarea devine mult mai eficientă și distractivă pentru copiii de toate vârstele. Tehnologia este pe cale să aducă numeroase avantaje atât elevilor, cât și profesorilor care se află în domeniul educației.

Am observat cum societatea noastră avansează într-un ritm fără precedent în spațiul tehnologic. Doar reflectând asupra ultimilor ani în care s-a introdus accesul la internet de mare viteză, telefoane mobile inteligente, ceasuri inteligente etc., nu este surprinzător faptul că utilizarea tehnologiei în scopuri de formare și educație a câștigat din ce în ce mai multă importanță. Pentru a ne adapta la propriile obiceiuri digitale moderne, este un fapt logic să încorporăm tehnologia în educație. Dincolo de adaptare, tehnologia utilizată în mod corespunzător poate duce, de fapt, la o învățare mai eficientă, pregătindu-i pe cei mici să înfrunte provocările de carieră.

Pentru a putea folosi tehnologia în educație și învățare este necesar ca profesorul și elevul să aibă un minim de competențe digitale.

Cadrul didactic trebuie să învețe despre cele mai noi tehnici pe care le poate folosi în procesul de predare, pentru a putea utiliza tehnologia în educație. Acest lucru nu este dificil, deoarece internetul este plin de filmulețe și articole pe care le poate utiliza pentru sprijin și îndrumări.

O competență extrem de folositoare este programarea. Dacă un cadru didactic știe să lucreze, chiar și cu HTML, care este cel mai ușor limbaj de programare, atunci poate crea site-uri foarte interesante. Dar, chiar dacă cadrul didactic nu are cele mai bune abilități în folosirea calculatorului și tehnologiei, poate începe cu prezentări scurte, dar interactive. Acestea le poate realiza în PowerPoint sau Canva. Cu ajutorul acestor două aplicații pe care le poate folosi pentru a preda sau recapitula, profesorul va reuși să atragă atenția elevilor.

Un alt aspect care trebuie luat în considerare este nivelul competențelor digitale ale elevilor. În cazul în care aceștia nu se descurcă foarte bine, nu este o problemă majoră. Copiii și tinerii învață foarte repede și sunt curioși să afle lucruri noi. Astfel, când profesorul aduce o metodă sau platformă nouă de pe care elevii pot învăța, aceștia se vor obișnui repede cu ea.

Deci, folosirea tehnologie în educație, la clasa de elevi, poate începe de la un nivel mic de competențe digitale, dar pe parcurs va veni de la sine dorința de a afla mai multe.

Avantajele tehnologiei în educație

1. Tehnologia în educație are ca prim avantaj diversificarea metodelor de predare. Prin utilizarea prezentărilor, videoclipurilor sau jocurilor online educative, profesorul oferă posibilitatea elevilor de a învăța despre subiectele discutate, prin metode inovative care îi captivează.
2. De asemenea, prin anumite jocuri și aplicații pentru mai mulți jucători, elevii pot interacționa unul cu celălalt. În acest mod vor reuși să lucreze ca o echipă pentru a duce la final scopul exercițiului.
3. Prin utilizarea tehnologiei, profesorilor le va fi mai ușor să realizeze fișe de lucru. Folosind un calculator, pot schimba cu ușurință structura sau formularea din acestea. De exemplu, în cazul meseriilor care se schimbă, profesorul poate să adauge sau să scoată anumite meserii de pe fișa de lucru pentru a fi la curent cu cele mai noi joburi. Iar, în acest mod nu trebuie să refacă toată fișa de lucru.
4. Nu în ultimul rând, când se rezolvă sarcinile pe o aplicație, în general sunt mai concise. Adică, se utilizează de multe ori întrebările grilă sau cele cu răspuns scurt. Dar, cu siguranță că există și anumite aplicații și moduri în care tehnologia poate fi folosită în educație.

Dezavantajele tehnologiei în educație

1. Un prim dezavantaj pentru tehnologia în educație este faptul că în acest context copiii lucrează cu anumite noțiuni abstracte. Lucru care e dificil pentru elevii până în clasa a patra, deoarece ei au dificultăți în a recunoaște o noțiune care nu este concretă, palpabilă.
2. În cazul în care elevii ar folosi telefonul personal pentru rezolvarea acestor sarcini, s-ar putea ca aceștia să fie distrași. Deoarece sunt obișnuiți să folosească telefonul respectiv pentru alte jocuri și activități de relaxare, sunt șanse mari ca aceștia să uite că trebuie să fie atenți și să înceapă să se joace cu telefonul sau să facă complet altceva. Pentru această problemă, soluția ar fi utilizarea unor telefoane sau alte device-uri doar în timpul orelor de curs.

Nu sunt multe dezavantajele pentru utilizarea tehnologiei în procesul educativ, mai ales dacă luăm în considerare ce procent mare are aceasta în viața noastră. Așadar, pentru elevi ar fi un beneficiu foarte mare să poată învăța prin intermediul tehnologiei. Așadar, tehnologia în educație este benefică, deoarece în acest mod elevii vor putea folosi ceva cunoscut pentru a învăța lucruri noi și interesante. Totul poate începe de la cinci minute o dată pe săptămână, până la încadrarea platformelor online la fiecare curs.

Webografie:

https://www.miciideveloperi.ro/articol/top-avantaje-ale-tehnologiei-in-educatie https://didacto.ro/tehnologia-in-educatie-avantaje-si-dezavantaje/

DEZVOLTAREA GÂNDIRII ŞI A LIMBAJULUI LA ELEVI, PRIN LECTURA PROZEI MODERNE

Irina Perianu, Colegiul Național „Ion Minulescu”, Slatina, Olt

Se apreciază că perioada hipermodernă care îi urmează postmodernității va schimba paradigma hedonistă în așa fel încât insul se va raporta la celălalt, determinând comunități care își refac propriile legi şi trasee.

Momentul pe care îl traversăm ne solicită preocupări referitoare la maniere de lectură variate, în funcție de profiluri diverse de cititori, eliberați de constrângeri. Experiența de lectură îi îmbogățește interior pe cei doi parteneri ai dialogului – profesori şi elevi – le pune întrebări, le dă sentimentul autenticității, ajutându-i ca o carte citită să devină realmente a lor, proprie. În felul acesta, cartea le va aparține tinerilor, lumea cărții îi va locui, îi va ajuta să aibă viziuni personale asupra lecturii.

Complexitatea lecturii, ca act de cultură**,** își găsește configurația în opinia lui Claude Tannery : „ Fără o cultură comună, oamenii de astăzi nu s-ar putea reuni, ci ar trebui să se mulțumească cu ipostaza de a fi juxtapuși.”[1]

Lectura este o activitate rezolutivă, în care cititorul este în întregime implicat şi rezonează cu toate fragmentele realității expuse la nivel scriptic, ajută la dezvoltarea comunicării interpersonale. Pusă în termeni comunicaționali, relația autor – carte - cititor este percepută ca fiind un sistem complementar prin care se transmite un mesaj la receptor, în cazul nostru, lectorul, prin intermediul unui canal, adică textul tipărit.

La nivel cognitiv, lectura conduce la realizarea unor reprezentări dinamice, de transformare, deoarece creierul va avea o paleta mai largă de informații, reușind mai ușor să regizeze propriul nostru film. Ca metodă folosită în predarea disciplinei limba şi literatura română, lectura are ca finalități:

- Dezvoltarea competenței informaționale
- Formarea, dezvoltarea unor aptitudini comunicaționale de bază: a pune întrebări şi a răspunde, a scrie un text cu diverse destinații extraliterare;
- Asimilarea unor informații
- Cultivarea aptitudinilor şi atitudinilor cognitive deschise

„Citind se formează fondul nostru de cunoștințe, al cărui volum este elastic, deci cu cât vom citi mai mult, cu atât vom ști mai mult, vom avea o cultură generală mai întinsă. Când vorbim de gândire, ca proces psihic cognitiv superior, și impactul pe care îl are citirea asupra ei, trebuie menționat că prin lectură scade probabilitatea fixității funcționale, se dezvoltă capacitatea de analogie și, gândirea are tendința de a deveni divergentă, orientându-se spre strategii euristice în rezolvarea de probleme, astfel omul va fi capabil să iasă mai ușor din unele probleme noi.”[2]

---

[1] Michel Byram şi Genevieve Zarate, *Definition, objectif et evaluation de la competence socioculturelle,* C.E.L.V., Consiliul Europei

[2] W.w.w. Cognosis.ro

Actul lecturii presupune conceptul de calitate – concept specific, operațional, care ne provoacă în vederea găsirii unor răspunsuri la întrebări de tipul : Ce înseamnă o carte bună, de calitate, adresată tinerilor? Motivăm elevul pentru actul lecturii? Îi construim tânărului un sistem corect de valori care să stabilească un raport de opoziție cu nonvalorile?

Din perspectiva lecturii ca metodă, derivă tehnici şi strategii specifice, aplicabile pe textul literar şi nonliterar. Acestea presupun accesul elevilor la cheile de lectură, identificarea formelor retorice, a funcțiilor comunicative și a referințelor culturale specifice.

Prin studiul limbii și al literaturii române se creează un spațiu structural comportamental care conduce la formarea personalității autonome a elevilor, care au conștiința propriei identități culturale şi devin capabili de discernământ, de spirit critic în argumentarea propriilor opțiuni, în exprimarea sensibilității estetice și în perfecționarea metalimbajului propriu disciplinei. Orientați de către profesor, elevii vor înțelege mecanismele structurale ale textului literar / nonliterar.

Ne-am întrebat deseori cum poate trece studiul literaturii române pentru elevi – în abordarea lui fundamentală – dincolo de zidul școlii, pentru a atinge idealul educațional specific acestui domeniu, în sensul unei finalități practice. Urmarea ar fi delimitarea între individul instruit formal, față de individul, parțial instruit sau deloc instruit, adică dihotomia operată între tânărul creativ, capabil să-și exprime gândurile ca reflex al lecturilor şi tânărul limitat, care reproduce în mod mecanic și fragmentar semnificațiile.

Lectura**,** prin virtuțile sale, îl determină pe receptor să descopere semnificații suplimentare, noi relaționări. Interpretarea textului înseamnă, pentru profesor și elevi, înțelegere, descoperire, intuiție a operei ca un tot unitar, ca act de creație. Fiecare contact cu textul se constituie într-un moment de revelație, dar și de conturare a opiniei personale, a creativității, de dezvoltare a gândirii critice. Lectorul va da viață operei, lăsând o urmă a propriei personalități.

Profesorul trebuie să îl învețe pe elev tehnica lecturii, să-l deprindă cu lectura sistematică prin educarea voinței, să-i formeze atenția voluntară. Totul trebuie gradat, de la o lectură trenantă spre cărți cu descrieri mai ample.

Inițiativa lectorului constă în „a face o conjectură în ce privește *intentio operis”*[3]. Această conjectură vizează textul ca tot unitar, organic pentru că textul fiind un artificiu, își construiește singur propriul cititor. Lectura trebuie să creeze structuri formative care să transforme elevii în coordonatori dinamici și activi ai lecturii.

De exemplu, *brainstormingul* stimulează, prin declanșarea unei *furtuni* în creierul elevilor, gândirea inventivă, imaginația creatoare, fără nicio barieră pe marginea unui conținut, unei teme. Ideile sunt scrise după care se grupează și sunt expuse spre dezbatere, analiză, argumentare până se ajunge la conturul unui punct de vedere. Lectura, cum spunea și Borges, devine „*o formă a fericirii”* în ciuda audiovizualului.

Cum am procedat ca acest fenomen să se producă?

În primul rând, am avut în vedere, mereu, ca textele solicitate să nu vizeze doar spațiul literar românesc,

[3] Umberto Eco, Limitele interpretării, Polirom, 2007, p.42

ci și literatura universală. De exemplu, când le-am dat să citească, la unitatea *proza modernă*, Camil Petrescu, am avut în vedere și proza lui Joyce şi Proust.

În al doilea rând, am încercat ca din punct de vedere psihologic să creez o platformă interdisciplinară a lecturii, să fac trimiteri la mai multe domenii, să corelez conținuturile prozei moderne românești, cu alte sfere de activitate: psihanaliza, semiotica, psihologia, matematica tocmai pentru a le deschide apetitul pentru lectură:

- am încercat să creez o prezentare a unor cărți, ambiționând elevii să le citească, povestesc fragmentar anumite secvențe, lăsând elevilor curiozitatea descoperirii finalizării acțiunilor, creez paralelisme, în caracterizarea personajelor, cu alți actanți din literatura universală, controlez dacă elevii au citit romanele prin enunțarea unor cerințe de verificare: „narează secvența în care…”

Cred că aceste activități sunt în măsură să ofere soluții pentru modelarea conștiinței tinerilor prin intermediul literaturii, dând satisfacții elevilor, care vor aborda dintr-o perspectivă novatoare, stimulativă, acest segment al literaturii. Întregul demers al orelor de curs și strategiile utilizate au în vedere abordarea ludică a textului literar vizavi de interpretarea stereotipă, libertatea / falsa libertate în selecția lecturilor, rigoarea / confuzia în interpretare, delimitarea creativității de clișeu, astfel încât să se creeze în final premisele unei armonii cu sine, cu semenii, cu universul. De fapt, *cercurile de lectură, lecția de limba şi literatura română, activitățile culturale* bine articulate au ca finalitate cultivarea gustului estetic, dezvoltarea competențelor de receptare a textului literar şi implicit bucuria lecturii.

Geoff Petty, autorul lucrării *Profesorul azi. Metode moderne de predare*, identifică trei abordări ale lecturii, ca metodă:

a. „*Procesarea de suprafață*, în care elevii sunt pasivi şi sunt preocupați să:

• acopere conţinutul;

• ştie cât de mult au reţinut;

• găsească răspunsul corect;

• asimileze informații neprelucrate;

• înveţe cuvânt cu cuvânt.

b. *Procesarea de adâncime*, în care elevii au o atitudine mentală activă şi sunt preocupați de:

• ideea centrală;

• ce există în spatele raționamentului;

• imaginea de ansamblu;

• concluziile spre care conduce;

• lucrurile la care se raportează;

• logica argumentelor;

• idei care nu sunt clare;

• propria părere despre concluziile textului. [...]

c. *Procesarea de grad zero*, în care elevul doar face gestul de a trece prin text, crezând că înțelegerea lui va fi urmată automat de un proces de tip osmoză. Elevul este preocupat să:

• termine textul cât mai repede cu putință;

• iasă în oraș la o cafea”[4]

De exemplu, Judit Langer a identificat patru relații care se stabilesc între cititor și text:

• a păși din exterior spre interior (este vorba de intrarea în universul textului)

• a fi în interior și a explora lumea

• a se întoarce pentru a regândi datele de care dispunem

• a ieși din universul creat de text şi a obiectiva experiența

Lectura predictivă direcționează interesul elevilor pentru lectura textelor epice, motivându-i să se implice în decodarea textelor. Am folosit această metodă pentru abordarea unor texte din proza modernă, la prima vedere, care oferă mai multe chei de lectură, care vizează mai multe interpretări. Parcurgând etapele lecturii predictive, elevii intervin, aplică diverse teorii, devenind ei înșiși creatori. Am prezentat titlul operei „ *În căutarea timpului pierdut”*, iar prin metoda brainstormingului am putut stabili ce semnificație are pentru elevi această structură titulară. Am notat pe tablă explicațiile date de aceștia. Le-am împărțit foi cu fragmentul selectat din operă şi le-am cerut să facă o primă predicție, completând tabelul:

Ce crezi că se va întâmpla?	Ce s-a întâmplat?
I.	
II.	

Metodele folosite au urmărit formarea, la elevi, a unei gândiri critice, prin încurajarea unei atitudini active, participative, față de actul predării, a exprimării creative şi originale, a opiniei libere, avizate și argumentate.

[4] Geoff Petty, *Profesorul azi. Metode moderne de predare*, Prima ediţie în limba română, Coordonator traducere: Adriana Ţepelea, Editura Atelier Didactic, Bucureşti, 2007, p. 279-280.

METODE TRADIŢIONALE ŞI MODERNE DE PREDARE A NOŢIUNILOR DE VOCABULAR ÎN GRĂDINIŢĂ

Prof. înv.preşcolar.Trif Mariana Gabriela
Grădinița cu P.P. Nr.3 Șimleu Silvaniei
Județul Sălaj

Metodele constituie instrumente de prim rang în mâna educatorului, sunt calea eficientă de organizare şi conducere a activităţilor, un mod comun de a proceda care reuneşte într-un tot familiar eforturile educatoarei şi ale copiilor. Plecând de la literatura de specialitate, metodele didactice sunt împărţite din punct de vedere istoric în :

- metode tradiţionale/clasice: povestirea, explicaţia, observaţia, demonstraţia, exerciţiul, conversaţia, descrierea, activittaeta cu cartea, jocul didactic;
- metode moderne: algoritmizarea, problematizarea, modelul ştiinţă şi tehnică, brainstorming-ul, metoda pălăriilor gânditoare, tehnica Lotus, explozia solară, piramida şi diamantul, metoda - ştiu/vreau să ştiu/am învăţat, metoda cubului, bula dublă, schimbă perechea, turul galeriei, harta cu figuri, mozaicul, cvintetul.

Însă nu tot ce este „vechi” este neapărat şi demodat, după cum nu tot ceea ce este „nou” este şi modern. Alegerea şi folosirea metodelor de învăţare a notiunilor de vocabular depinde de următorii factori : vârsta elevilor, de felul cum sunt educate pronunţia, auzul, atenţia precum si de posibilităţile intelectuale ale elevilor

METODE TRADIŢIONALE

Comunicarea tradiţională în cadrul activităţii se bazează exclusiv pe transmiterea de cunoştinţe de către educator, pe receptare şi imitare de către copil. Acest model de comunicare are la bază ideea că anumite cunoştinţe şi informaţii nu trebuie descoperite de copil ci se transmit şi se comunică copilului prin intermediul limbajului.

Expunerea, conversatia, descrierea, explicaţia, povestirea, lucrul cu manualul, sunt câteva metode la care recurg educatiorii ce utilizează modelul de comunicare tradiţională în cadrul activităţilor.

Noua metodologie didactică, pune accent pe metodele care măresc potenţialul intelectual al copiilor prin angajarea lor într-un efort personal în actul învăţării, care se soldează cu o eficienţă formativă maximă. Se folosesc aşadar, cu prioritate, metodele cu caracter mobilizator, activizant.

„Prin intermediul metodelor active, educatorul stăpâneşte acţiunea instructivă, o dirijează, o corectează şi o reglează continuu în direcţia impusă de finalităţile actului instrucţional”.

Pentru realizarea acestor deziderate ale învăţământului modern, nu este vorba de utilizarea în principal a unor metode noi, transplantate din alte sisteme de învăţământ, ci de utilizarea în maniera modernă a metodelor clasice de învăţământ.

Metodele de învăţământ care se folosesc la toate disciplinele, nu sunt nici vechi, nici noi, metodele vechi pot să se înnoiască pentru a răspunde cerinţelor unui învăţământ modern, dar şi metodele „ moderne” pot

deveni cu timpul tradiţionale. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul metodelor active şi pasive. Orice metodă incumbă un oarecare grad de activizare. Important este de a avea în vedere în ce măsură este adecvată conţinutului pe care îl transmite şi scopului pe care îl urmăreşte .

Imperativele la care trebuie să răspundă orice metodă de învăţământ şi după care se apreciază eficienţa ei se referă la modul în care este prezentată informaţia şi la gradul de antrenare al copiilor în procesul învăţării. Orice metodă poate genera pasivizarea copilului sau activizarea sa.

Capacitatea de activizare a unei metode ţine mai mult de priceperea de folosire a ei decât de existenţa sa. Astfel expunerea cunoştinţelor, ca şi conversaţia pot să acţioneze în sensul stimulării activităţii de cunoaştere a copiilor, dar pot să şi frâneze, să menţină gândirea la suprafaţa fenomenului, să nu conducă la cunoaşterea esenţialului. Deci are importanţă nu metoda ca atare, ci concepţia, spiritul (tradiţional sau modern) în care este utilizată aceasta.

Dintre metodele tradiţionale optimizate, folosite în procesul instructiv - educativ din grădiniţă, în valoarea realizării obiectivelor educaţiei limbajului voi prezenta următoarele:

METODE MODERNE

Metodele de învăţare activă fac lecţiile interesante, ajută copiii să realizeze judecăţi de substanţă şi fundamentate, sprijină copiii în înţelegerea conţinuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viaţa reală.

Printre metodele care activizează predarea – învăţarea sunt şi cele prin care copiii lucrează productiv unii cu alţii, îşi dezvoltă abilităţi de colaborare şi ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra copiilor datorită denumirilor, caracterului ludic şi oferă alternative de învăţare cu „ priză ” la copii.

În vederea dezvoltării vocabularului la copii, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ – participative care să le îmbogăţească exprimarea . Acestea nu trebuie rupte de cele tradiţionale, ele marcând un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice. Vorbind despre necesitatea inovării în domeniul metodologiei didactice şi a căutării de noi variante pentru a spori eficienţa activităţii instructiv-educative din grădiniţă, prin directa implicare a copilului şi mobilizarea efortului său cognitiv, *profesorul Ioan Cerghit* afirmă: „ Pedagogia modernă nu caută să impună nici un fel de reţetar rigid, dimpotrivă, consideră că fixitatea metodelor, conservatorismul educatorilor, rutina excesivă, indiferenţa etc. aduc mari prejudicii efortului actual de ridicare a învăţământului pe noi trepte; ea nu se opune în nici un fel iniţiativei şi originalităţii individuale sau colective de regândire şi reconsiderare în spirit creator a oricăror aspecte care privesc perfecţionarea şi modernizarea metodologiei învăţământului de toate gradele. În fond creaţia, în materie de metodologie, înseamnă necontenită căutare, reînnoire şi îmbunătăţire a condiţiilor de muncă în instituţiile şcolare.”

Din multitudinea de strategii moderne iată o sinteză a câtorva strategii : Algoritmizarea, Problematizare, Modelarea în ştiinţă şi tehnică, Brainstorming- ul,) *metoda FRISCO,* metoda pălăriilor gânditoare, Tehnica lotus (floarea de nufar) (lotus blossom technique)*, Ciorchinele, Starbursting (explozia stelară), Piramida şi diamantul, Metoda „Ştiu/Vreau să ştiu/Am învăţat”, Cubul, Turul Galeriei, Schimba perechea, Harta cu figuri,

Brainstorming- ul

Este cea mai utilizată metodă de stimulare a creativităţii preşcolarilor şi este cunoscută şi sub numele de „ asalt de idei”.

Etimologic, brainstorming provine din engleză, din cuvintele „brain” = creier şi „ storm” = furtună, ceea ce înseamnă furtună în creier, efervescentă, aflux de idei, o stare de intensă activitate imaginativă, un asalt de idei.

Este modalitatea complexă de a elabora în cadrul unui grup, în mod spontan şi în flux continuu anumite idei, modele, soluţii noi, originale, necesare rezolvării unor teme sau probleme teoretice sau practice.Este supranumită metoda evaluării amânate pentru că este retinuţă orice idee, se acceptă totul , nu se respinge nimic. Ceea ce contează este cantitatea, productivitatea creativă cât mai mare, de aceea se admit toate ideile oricât ar fi de trăznite sau neobişnuite. Această metodă am folosit-o cu succes în activităţile de tipul „Cum numim povestea?” , „ Ce putem face din?” , „ Completează tabloul !”

Este o metodă prin care se dezvoltă creativitatea copiilor prin exersarea gândirii divergente, care solicită găsirea unor soluţii proprii pentru problemele propuse.

Un principiu al brainstorming-ului este : cantitatea generează calitatea. Conform acestui principiu, pentru a ajunge la idei viabile şi inedite este necesară o productivitate creativă cât mai mare.

Brainstorming-ul poate avea mai multe variante :

a) brainstorming-ul cu schimbare de roluri – care solicită copiilor abordarea problemei din mai multe puncte prin schimbarea rolurilor.

Exemplu de introducere a metodei :

„ Ce aţi face în locul Scufiţei roşii la aflarea veştii că bunica a fost mâncată de lup? ”

b) ***metoda FRISCO*** este o metodă prin care copiii „joacă” o atitudine faţă de o problemă. Atitudinile pot fi:

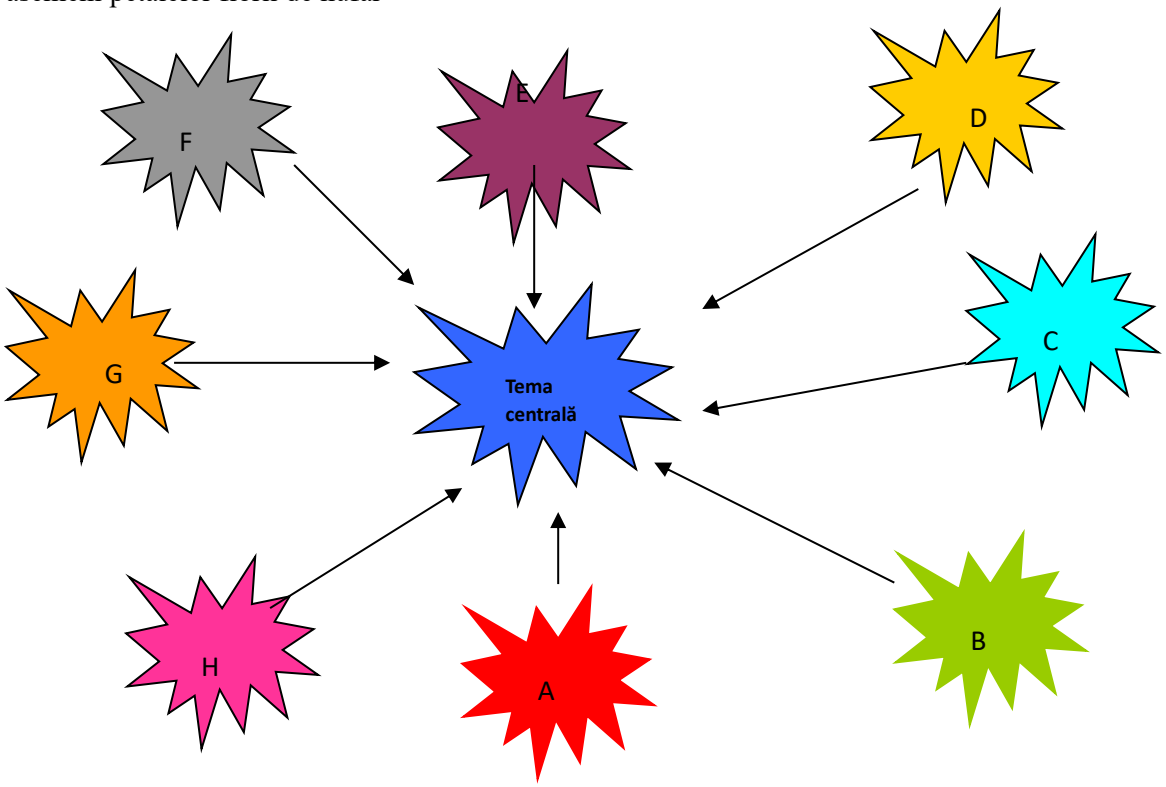
- optimistul – sigur că problema se poate rezolva şi va găsi soluţii;
- realistul – caută soluţii, argumente pro şi contra;
- exuberantul – foarte încântat de situaţie;
- pesimistul – sigur că problema nu se poate rezolva;
- scepticul – nesigur, se îndoieşte.

Exemplu: „Căţeluşul şchiop” de Elena Farago - Posibile reacţii ale copiilor:

- *optimistul*: Ne ducem la doctor şi îl vindecă.
- r*ealistul* : Îl ducem la doctor, încercăm sa îl vindecăm, dar dacă e prea târziu şi nu se mai poate vindeca vom avea noi grijă de el.
- *exuberantul*: Ce drăgălaş e! N-am mai văzut un căţel aşa de frumos!
- *pesimistul:* E prea târziu. Nici nu are rost să încercăm.
- *scepticul:* Nu cred că se mai poate face nimic. Dacă e prea târziu?

*Tehnica lotus (floarea de nufar) (lotus blossom technique)**

Tehnica florii de nufăr presupune deducerea de conexiuni între idei, concepte, pornind de la o temă centrală. Problema sau tema centrală determină cele 8 idei secundare care se construiesc în jurul celei principale, asemeni petalelor florii de nufăr

Cele 8 idei secundare sunt trecute în jurul temei centrale, urmând ca apoi ele să devină la rândul lor teme principale, pentru alte 8 flori de nufăr. Pentru fiecare din aceste noi teme centrale se vor construi câte alte noi 8 idei secundare. Atfel, pornind de la o temă centrală, sunt generate noi teme de studiu pentru care trebuie dezvoltate conexiuni noi şi noi concepte

Etapele tehnicii florii de nufăr:

1. Construirea diagramei, conform figurii prezentate;
2. Scrierea temei centrale în centrul diagramei;
3. Participanţii se gândesc la ideile sau aplicaţiile legate de tema centrală.Acestea se trec în cele 8 „ petale” (cercuri) ce înconjoară tema centrală, de la A la H, în sensul acelor de ceasornic ;
4. Folosirea celor 8 idei deduse, drept noi teme centrale pentru celelalte 8 cadrane („ flori denufăr ”) ;
5. Etapa construirii de noi conexiuni pentru cele 8 noi teme centrale şi consemnarea lor îndiagramă. Se completează în acest mod cât mai multe cadrane. („flori de nufăr”) ;
6. Etapa evaluării ideilor. Se analizează diagramele şi se apreciază rezultatele din punct devedere calitativ şi cantitativ. Ideile emise se pot folosi ca sursă de noi aplicaţii şi teme destudiu în lecţiile viitoare.

Exemple: 1. Tema centrală: plantele medicinale Cele 8 idei secundare: sunătoare, muşeţel, coada şoricelului, tei, mentă, gălbenele, pelin,rostopască.

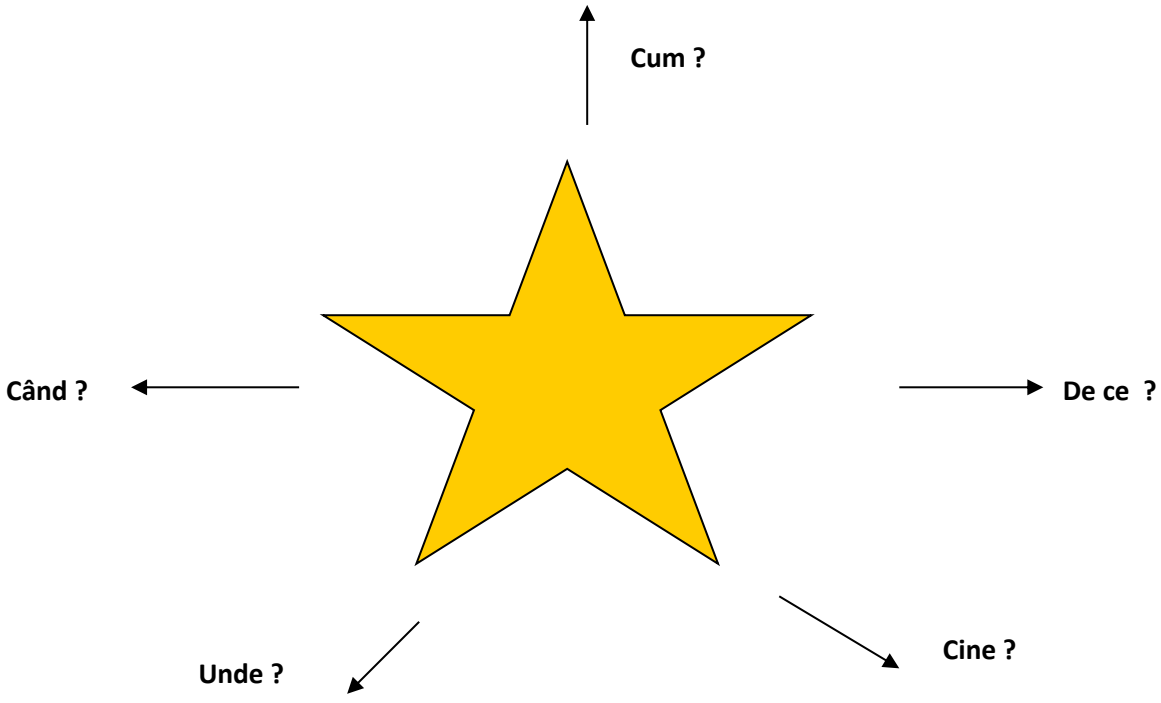
1. Tema centrală: modalităţi de stimulare a potenţialului creativ al copiilor.

Cele 8 idei secundare:− conduita creativă a educatoarei; − climatul creativ din grupă; − relaţia copil-copil ; − relaţia educatoare-copil;− modalitatea de evaluare; − modalităţile de organizare a colectivului; − atitudinea cretivă a educatoarei; − cerinţele de evaluare. Evaluarea ideilor cu privire la stimularea şi dezvoltarea potenţialului creativ poate avea şi o utilitate practică. Astfel, ţinându-se cont de sugestiile oferite, se poate reamenaja sala de grupă, creându-se astfel un “colţ al creativităţii”, în conformitate cu expectaţiile copiilor: se poate decora grupa cu picturi făcute de copii, cu fotografii din timpul copilăriei, cu peisaje desenate sau fotografiate, cu cărţi ilustrate (pentru cei mici) sau cărţi însoţite de teste şi jocuri creative (pentru cei mai mari), cu jucării/jocuri menite să stimuleze creativitatea şi alte materiale didactice, materiale video cu activităţi creative sau spectacole realizate de ei sau de colegii lor.Tehnica Lotus poate fi desfăşurată cu succes în grup, fiind adaptabilă unor largi categorii de vârstă şi de domenii.Există şi posibilitatea dezvoltării unui Lotus individual, ca un exerciţiu de stimulare a creativităţii şi de autoevaluare.

Starbursting (explozia stelară)

Starbursting (eng. „star” = stea; eng. „burst” = a exploda), este o metodă nouă de dezvoltare a creativităţii, similară brainstormingului. Scopul metodei este de a obţine cât mai multe întrebări şi astfel cât mai multe conexiuni între concepte. Este o modalitate destimulare a creativităţii individuale şi de grup. Organizată în grup, starbursting facilitează participarea întregului colectiv, stimulează crearea de întrebări la întrebări, aşa cum brainstormingul dezvoltă construcţia de idei pe idei.

Modul de procedure este simplu, se scrie problema a cărei soluţie trebuie „descoperită” pe o foaie, apoi se înşiră cât mai multe întrebări care au legătură cu ea. Un bun punct de plecare îl constituie cele de tipul ce?, când?, cum?, de ce? – unele întrebări ducând la altele din ce în ce mai complexe care necesită o concentrare tot mai mare.Cum ? Când?

> Prin intermediul metodelor moderne copiii învaţă să capete încredere în capacităţile proprii devenind motivaţi intrinsec şi îşi dezvoltă capacităţi de ascultare, cooperare, implicare activă în rezolvarea independentă a unei sarcini;

> La vârsta preşcolară, activitatea de învăţare are o mare încărcătură afectivă. Prezentarea poveştilor vor fi cu atât mai accesibile, cu cât vor fi prezentate în cadrul unei forme de activitate mai atractive, mai interesante.

Observaţiile pe care le-am cules de la grupa pe care am condus-o, îmi permit să afirm că dacă se desfăşoară activităţi utilizând metodele moderne în activităţile de educarea limbajului atunci influenţăm pozitiv dezvoltarea gândirii, a capacităţii de investigaţie a preşcolarilor, precum şi participarea lor activă la însuşirea cunoştinţelor.

Bibliografie: Balint, M.(2008), Metodica activităţilor de educare a limbajului în învăţământul preşcolar. *Didactica limbii şi literaturii române,* Universitatea Babeş - Bolyai Cluj-Napoca, Facultatea de psihologie şi ştiinţe ale educaţiei .

Bărbulescu, G., Beşliu, D.,(2009) Metodica predării limbii şi literaturii române în învăţământul *primar, Editura Corint.* **Chergit, I.,** *Metode de învaăţământ* , Editura Polirom, Bucureşti, 1997

Autor : Trif Mariana Gabriela

Titlu *: M*etode tradiţionale şi moderne de predare a noţiunilor de vocabular în grădiniță
Localitate : Șimleu Silvanei, Județul Sălaj

An: 2023

Rolul profesorului de matematica

Stanciu Nicoleta Claudia
Scoala Gimnaziala Nr.1 Malu Spart,
judetul Giurgiu

„Fără școală să nu aștepte nimeni nici părinți buni, nici fii buni, și prin urmare nici stat bine organizat și bine cârmuit și păstorit” Ion Heliade Rădulescu.

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească. Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, mangementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educational pentru comunitate etc.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare.

Este binecunoscut faptul că, pentru a fi un bun profesor, nu este suficientă doar o bună pregătire științifică ci o mare importanță o are modul în care este expus subiectul. Mai mult decât atât, știm că profesorii cu care am studiat diferite cursuri (de matematică și nu numai) ne-au marcat și modelat atitudinile, comportamentul, uneori și exprimările.

Exemplificăm, în acest sens, cu un fragment dintr-o mărturisire a unui desăvârșit mânuitor al discursului matematic din timpul unei lecții, ilustrul profesor universitar al Facultății de Matematică din București, cel care a fost Miron Nicolescu (1903-1975): „*De la toți am învățat, mă surprind vorbind olimpian ca Pompeiu, apăsat ca Țițeica, senin și simplu ca David Emmanuel”.*

Iată și o impresie despre conferințele ținute de Grigore Moisil (dar la fel îi erau și lecțiile): „*Cine a avut șansa să asculte măcar una dintre aceste emisiuni, nu va uita niciodată farmecul singular al rostirii, ondulațiile vocii savantului, mai ales pendulările pe registrul grav…Desigur că, prin transcriere, acest farmec se risipește”.* Dar iată părerea chiar a celui despre care am amintit mai sus: „*…un cuvânt, o intonație, o pauză, un gest, o ordonare a expunerii, asta e ceea ce înseamnă un profesor bun, o lecție bună, chiar când subiectul e foarte banal”.*

Dan Barbilian, cu talentul său poetic, evocă lecțiile ținute de Țițeica: „*Bătălia se desfășoară albă, hotărâtă, într-un mers de fapt suveran. Ochii profesorului preciși, albaștrii în planul median al amfiteatrului par materializarea punctelor circulare de la infinit: organizatori și absoluți. Pe când fața se desface pe fondul negru al tablei ca Masca însăși a geometriei….Însemnătatea acestor lecții nu-ți îngăduie însă o prea lungă pasivitate.*

Scoți repede hârtia, creionul și intri în bătălie. Atunci simți lângă tine o mână singură de neîntrecut combatant. Aici îndepărtează fierul cu care inerția somnolenței voia să le întunece; dincolo arată o potecă singură în spatele taberei de întuneric”.

Constatăm așadar că, în toate aceste amintiri și evocări, autorii nu se referă la conținutul concret al lecțiilor audiate ci la forma, la stilul de predare, la gesturile făcute de către profesor, la impresia lăsată de omul de la catedră.

Vom concretiza sfaturile explicite sau implicite care rezultă din citatele menționate:

- Expunerea trebuie să fie limpede, clară, cu folosirea unui limbaj adecvat nivelului clasei la care predăm dar care să includă rigoarea specifică matematicii. Sunt foarte importante în expunere intonația, accentuarea pe anumite aspecte ale predării, entuziasmul la „descoperirea” proprietății de demonstrat sau de predat dând astfel culoare și rigoare lecției.
- Elevii trebuie să fie atrași și să li se trezească interesul și afecțiunea folosind, cu voce caldă, expresii care să-i încurajeze în încercările lor de a descoperi noțiunile și rezultatele pe care le caută, fără a le pune în evidență micile „poticneli”.
- Ritmul folosit în predare trebuie mereu ajustat în funcție de gradul de receptivitate al clasei (acesta depinzând de o serie de factori, cum ar fi nivelul clasei, gradul de oboseală al elevilor datorită orarului din ziua respectivă, perioada din zi la care este programată ora respectivă etc.).

Se știe că, multor elevi, matematica le trezește un sentiment de teamă (uneori chiar repulsie) datorită caracterului său abstract, a dificultăților create de unele capitole și de încărcarea uneori neechilibrată a programelor școlare.

La o oarecare distanțare a elevilor față de matematică își aduc o „contribuție” importantă și unii învățători sau profesori care nu s-au aplecat îndeajuns asupra aspectelor metodice în procesul de predare-învățare-evaluare, elevii pierzând astfel unele verigi importante din matematica învățată în clasele precedente.

Rolul profesorului de matematică devine esențial în „recuperarea” elementelor pierdute, atât cele legate de materia insuficient înțeleasă, cât și aspectele legate de sentimentele și atitudinea elevilor față de această disciplină.

În „Arta didactică” marele filosof și pedagog J. A. Comenius spune: „*Modul de a preda constă în iscusința metodică și asta cere ca întotdeauna și pretutindeni profesorul să știe în primul rând să pregătească sufletele elevilor pentru învățare, apoi să transmită însăși învățătura și în sfârșit să întărească ceea ce s-a transmis și perceput. Căci după cum un pictor, având să picteze un tablou, mai întâi întinde planșa sau pânza pe care urmează să picteze, o netezește și chiar îi unge unele părți pentru a o face capabilă a de a primi culorile, apoi pictează și, în sfârșit, după ce i-a dat cu grijă ultima culoare nu se teme s-o expună la soare, sau la aer, ca să se întărească și să se usuce, la fel de potrivit va fi procedeul celui ce cu mâna, mintea, limba are să formeze știința altuia, dacă știe mai întâi să prepare sufletele pentru învățătură, apoi să le transmită învățătura și, în cele din urmă, s-o consolideze”.*

Așadar profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea de a asigura formarea și pregătirea tinerelor generații, o pregătire socio-profesională, morală și cetățenească.

Bibliografie:

Ardelean Liviu, Secelean Nicolae - *Didactica matematicii-noțiuni generale; comunicare didactică specifică matematicii,* Ed. Univ. „Lucian Blaga” , Sibiu, 2007.

PROFESORUL - MODELATOR AL PERSONALITĂŢII ELEVILOR

Sîrba Mihaela Ramona
Liceul Tehnologic Petre Ionescu Muscel, Domnești

Transformările importante intervenite în dezvoltarea societăţii afectează într-o măsură importantă şi viaţa şcolii. Cererea crescândă de educaţie, educaţie permanentă, integrarea învăţământului cu cercetarea şi producţia, obligă şcoala să-şi revizuiască principiile, obiectivele, structura, metodologia şi stilul de lucru, pentru a răspunde adecvat exigenţelor tot mai mari pe care societatea i le pune în faţă.

Obiectivele care stau în faţa şcolii contemporane, numeroase şi complexe, pot fi îndeplinite numai cu un personal devotat, temeinic pregătit şi înzestrat cu valoroase calităţi personale şi profesionale. Este subliniată, cu deosebire, sarcina formativă ce revine personalului didactic în educarea tinerei generaţii şi nu numai aceea de instruire a elevilor. Inversarea de accent de pe informativ pe formativ, nu poate fi realizată doar prin simpla formulare a unor deziderate elevate, întrucât reclamă o reconsiderare a întregului sistem de învăţământ şi, în special, o subliniere specială a locului şi rolului profesorului în acest sistem, el fiind specialistul care participă la formarea cadrelor pentru toate sectoarele de activitate. Fiecare educator, învăţător şi profesor din întregul sistem de învăţământ, trebuie să fie atât un bun specialist în domeniu, cât şi un bun educator. Numai îmbinând aceste două calităţi, cadrele didactice îşi vor îndeplini în bune condiţii sarcina de înaltă responsabilitate şi onoare în formarea tinerei generaţii.

Rolul profesorului rămâne mereu în prim- plan în opera de formare a personalităţii elevilor. Cu toate că a sporit şi influenţa altor factori în procesul educaţiei, profesorul îşi păstrează numeroase prerogative în acest domeniu, el fiind principalul modelator al personalităţii elevilor, începând de la imprimarea unei conduite externe, până la formularea aspiraţiilor şi idealurilor lor de viaţă.

Efectele activităţii şi personalităţii profesorului au făcut obiectul unor cercetări de pedagogie, psihologie pedagogică şi de sociologia educaţiei, urmărindu-se ridicarea eficienţei activităţii pedagogice în general şi a profesorului în special. Sporirea funcţiei profesorului de confident, consilier, transmiţător al valorilor culturale, a lărgit câmpul de activitate şi a accentuat interdependenţele.

Multe cercetări pedagogice analizează procesul de învăţământ, rolul şcolii şi al profesorului în condiţiile societăţii, influenţându-le orientarea.

Principalele direcţii de cercetare ştiinţifică privind rolul profesorului, care a îmbogăţit domeniul didacticii sunt:

- Personalitatea sa;
- Rolul şi funcţiile sale;
- Comunicarea şi relaţiile cu elevii;
- Pregătirea şi perfecţionarea;
- Eficienţa activităţii sale;

Concluziile desprinse din aceste cercetări au îmbogăţit tabloul caracteristicilor educatorilor, au sporit caracterul ştiinţific al unor recomandări pedagogice, au fundamentat unele observaţii şi date acumulate în timp şi au conferit un caracter ştiinţific deciziilor privind organizarea şi conducerea procesului de învăţământ.

Statutul educatorului se cere şi el reconsiderat la toate treptele de învăţământ, de la educator până la profesor universitar.

A reconsidera statutul cadrelor didactice înseamnă a reexamina dintr-o perspectivă nouă, a-i aduce îmbunătăţirile care i se impun, a revedea funcţiile acestor cadre şi poziţia lor în relaţiile lor cu elevii şi cu ceilalţi factori educativi, a le spori ponderea formativă în ansamblul activităţilor ce le desfăşoară. A revedea statutul cadrului didactic mai înseamnă a-l pune de acord cu noile obiective ale şcolii, cu noile date ale cercetării

ştiinţifice, cu noile modalităţi de lucru în activitatea didactico – educativă. Noul statut al profesorului impune o pregătire mai complexă, mai largă şi mai temeinică, determinată şi de responsabilitatea ce îi revine şi de rolul accentuat al elevului în procesul propriei formări, precum şi de modernizarea tehnologiei didactice.

Profesorul ocupă o poziţie cheie în activitatea de programare, de organizare, realizare şi evaluare a procesului educaţional. Extinderea educaţiei permanente impune şi ea modificări substanţiale în statutul profesorului, datorită apariţiei unor noi specialişti în învăţământ, cum sunt planificatorii, animatorii culturali, etc. Creşterea atribuţiilor educative, atât ca activist cultural, cât şi ca specialist în coordonarea influenţelor educative, fac din cadrul didactic un valoros colaborator al noilor generaţii în munca de auto-formare şi de afirmare a idealului de viaţă.

Reflectând concepţia care se află la baza pregătirii tineretului şi a creşterii nivelului cultural, educativ al populaţiei, profesiunile didactice, asigură prin specificul lor, realizarea parametrilor principali, caracteristici omului nou cerut de societate. Profesiunile didactice reflectă trăsăturile importante pe care societatea vrea să le posede tânăra generaţie. Aceste profesiuni constituie o verigă însemnată în mecanismul vieţii sociale, ele vizează realizarea unuia dintre marile imperative ale societăţii noastre şi anume: transmiterea valorilor culturale şi asigurarea continuităţii şi creativităţii sociale.

Încercarea şcolii de a pregăti cadre pe măsura exigenţelor societăţii actuale, a impus o necontenită prefacere a sistemului de învăţământ, o înnoire şi îmbogăţire a profilului profesiunilor respective.

Profesorul a constituit punctul de plecare în construirea unei concepţii pedagogice despre învăţământ şi educaţie, cărora li s-a imprimat o puternică notă socială.

Problematica funcţiei profesorului este foarte bogată şi complexă, iar aspectele cele mai apropiate de munca sa didactica sunt:

- profesorul – coordonator al procesului didactic;
- profesorul – diriginte;
- pregătirea şi perfecţionarea sa.

Didactica modernă şi teoria educaţiei, militează deopotrivă pentru creşterea rolului elevilor în procesul propriilor lor formări, rolul conducător al profesorului în activitatea educaţională rămâne un fapt real. Schimbările înregistrate până acum nu fac decât să sporească rolul activ, formativ, de organizator şi conducător, al profesorului în activitatea de pregătire a tinerelor generaţii pentru muncă şi viaţă.

Pregătirea şi specializarea profesorului în activitatea didactică şi educativă îl îndreptăţeşte să devină proiectantul, organizatorul şi conducătorul principal al operei de formare a personalităţii elevilor. Profesorul, fiind cel care cunoaşte modelul de personalitate ce trebuie format într-o etapă dată, care înţelege mecanismul complicat al construirii stăpâneşte tehnologia activităţii educaţionale, care posedă aptitudinile necesare conducerii unui colectiv şi priceperea organizării vieţii acestuia, este firesc să fie principalul specialist şi participant la opera educativă. Aceste calităţi îl îndreptăţesc pe profesor să fie conducătorul procesului educativ.

Profesorul trebuie să-şi proiecteze activitatea în toate detaliile (obiective, resurse, tehnologie, evaluare, decizie) stabilind precis ceea ce vrea să realizeze. Proiectarea muncii didactice şi educative pe o perioadă mai apropiată sau mai îndelungată, presupune utilizarea unei tehnici pretenţioase, sprijinită pe datele cercetării ştiinţifice.

Ca ***proiectant***, profesorul trebuie să cunoască bine cel puţin următorii trei parametri:

- obiectivele ce stau în faţa şcolii;
- materia cu care va lucra elevul;
- tehnologia specifică proceselor respective, didactice şi educative, pe care le va conduce în activitatea sa.

Profesorul va căuta să afle care sunt disponibilităţile fiecărui elev, pe care va trebui să le pună în valoare.

În calitate de ***conducător*** el trebuie să creeze condiţii optime de lucru şi viaţă, să imprime un stil de muncă plăcut, să introducă o notă de optimism, să menţină o disciplină liber consimţită, să aplice principiile ştiinţifice în stabilirea regimului zilnic, a orarului de lucru, a alternării timpului de lucru cu cel liber, să stimuleze la muncă pe fiecare elev şi să facă din colectivul clasei un factor educativ. Calitatea de educator îl obligă să exercite şi să transpună în practica, la nivelul clasei, toate funcţiile conducerii:

- organizarea ;
- planificarea;
- îndrumarea;
- coordonarea;
- evaluarea;
- decizia.

Ca ***organizator*** profesorul trebuie să dovedească însuşiri obiective în activitatea didactică şi educativă, în predarea specialităţii prin care acţionează asupra formării elevilor. Conducerea activităţii de învăţare, crearea motivaţiei necesare, dozarea sarcinilor şi stimularea interesului pentru obiectul de învăţat pe care îl predă, evaluarea sistematică a rezultatelor obţinute şi înarmarea elevilor cu un stil de muncă intelectuală, constituie cerinţe de bază ale activităţii sale.

Profesorul trebuie să fie principalul animator al vieţii colectivului, sarcină pretenţioasă, dar importantă şi delicată. A şti să insufle entuziasm, să inspire încredere, să mobilizeze forţele, să polarizeze toate energiile şi toţi factorii, să creeze o atmosferă tonică, optimistă, să producă un climat favorabil muncii, înseamnă să fie o personalitate puternică, să dispună de calităţi deosebite şi să-i cucerească pe cei cu care lucrează.

Animator al vieţii unui colectiv de elevi poţi fi numai dacă eşti încălzit de dragoste pentru copii, pasionat pentru munca educativă, animat de dorinţa de a-i ajuta pe alţii, numai dacă te poţi transpune în situaţia altora, dacă eşti generos, capabil de sacrificiu şi de dăruire. A şti să lupţi pentru un scop comun, a şti să-i atragi şi pe alţii în această acţiune, a şti să perseverezi şi să obţii ceea ce vrei. Mai mult decât oricare altă profesiune, cea de educator impune să fii entuziast, întrucât este vorba de o activitate colectivă care se desfăşoară cu tineri în formare, care au nevoie de entuziasm, de încredere în ei înşişi, în cel ce-i îndrumă şi de asemenea, încredere în viitor.

Aşadar, educatorul trebuie să ştie care sunt coordonatele unei activităţi colective reuşite, condiţiile antrenării membrilor unui colectiv în realizarea unui scop comun, ce fel de perspective i-ar putea atrage şi ce stimulente le-ar putea întreţine elanul în muncă un timp îndelungat. Aici se îmbină cel mai mult ştiinţa cu arta, tehnica de lucru cu talentul, experienţa cu iniţiativa, tactul cu măiestria, calmul cu entuziasmul, căutările cu siguranţa.

METODE INOVATIVE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE CENTRATE PE ELEV ȘI NEVOILE SALE EDUCAȚIONALE
MODELE DE BUNĂ PRACTICĂ

prof. Olteanu Dorina Mariana
Liceul Teoretic Videle, județul Teleorman

„Scopul educației nu este să crești volumul de cunoștințe,
ci să creezi posibilitatea ca un copil să descopere și să inventeze,
de a crea oameni care sunt capabili de lucruri noi”
Jean Piaget

Procesul de învăţământ reprezintă mijlocul principal prin care societatea noastră educă şi instruieşte noile generaţii, responsabilitatea organizării şi conducerii acestui proces revenind şcolii.

Procesul de învăţământ ne apare, astfel, ca un ansamblu de activităţi organizate şi dirijate, care se desfaşoară etapizat, în cadrul unor instituţii specializate, sub îndrumarea unor persoane pregatite în acest scop, în vederea atingerii anumitor obiective instructiv-educative.

În *şcoala modernă*, dimensiunea de bază în funcţie de care metodele de învăţământ sunt considerate inovative este ***caracterul lor activ,*** adică măsura în care sunt capabile să declanşeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivaţia, capacităţile cognitive şi creatoare.

Aceste metode inovative se numesc ***metodele interactive centrate pe elev,*** acele modalităţi moderne de stimulare a învăţării şi dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experienţe, de cunoştinţe.

Interactivitatea presupune o învăţare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii şi argumente, creează situaţii de învăţare centrate pe disponibilitatea şi dorinţa de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă şi activă, pe influenţa reciprocă din interiorul microgrupurilor şi interacţiunea socială a membrilor unui grup.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calităţi şi disponibilităţi din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorinţă de autoperfecţionare, gândire reflexivă şi modernă, creativitate, inteligenţa de a accepta noul şi o mare flexibilitate în concepţii.

Datorită progresului tehnologic şi accesului sporit la cunoaştere şi la resurse ne putem propune şi realiza schimbări la care, cu câtva timp în urmă nici nu ne puteam gândi.

E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societăţii cunoaşterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare şi cooperare, abilităţi de relaţionare şi lucru în echipă, atitudini pozitive şi adaptabilitate, responsabilitate şi implicare.

Un învăţământ modern, bine conceput permite iniţiativa, spontaneitatea şi creativitatea copiilor, dar şi dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valenţe, depăşind optica tradiţională prin care era un furnizor de informaţii.

În organizarea unui învăţământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activităţile desfăşurate. El însoţeşte şi încadrează copilul pe drumul spre cunoaştere.

Utilizarea metodelor interactive de predare–învăţare în activitatea didactică contribuie la îmbunătăţirea calităţii procesului instructiv-educativ, având un caracter activ–participativ.

PRINCIPIILE CARE STAU LA BAZA ÎNVĂŢĂRII EFICIENTE CENTRATE PE ELEV SUNT:

- Accentul activităţii de învăţare trebuie să fie pe persoana care învaţă şi nu pe profesor.
- Recunoaşterea faptului că procesul de predare în sensul tradiţional al cuvântului nu este decât unul dintre instrumentele care pot fi utilizate pentru a-i ajuta pe elevi să înveţe.
- Rolul profesorului este acela de a administra procesul de învăţare al elevilor pe care îi are în grijă.
- Înţelegerea procesului de învăţare nu trebuie să aparţină doar profesorului – ea trebuie împărtăşită şi elevilor.
- Profesorii trebuie să încurajeze şi să faciliteze implicarea activă a elevilor în planificarea şi administraţia propriului lor proces de învăţare prin proiectarea structurată a oportunităţilor de învăţare atât în sala de clasă, cât şi în afara ei.
- Luaţi individual, elevii pot învăţa în mod eficient în moduri foarte diferite. Se pune de asemenea accentul pe autoevaluarea cadrului didactic şi pe practica reflecţiei, pentru a facilita dezvoltarea profesională continuă. Dezvoltarea profesională a personalului trebuie să ofere cadrelor didactice aptitudinile şi încrederea necesară pentru:
- a identifica necesităţile individuale de învăţare ale elevilor;
- a încuraja şi a facilita învăţarea independentă, ajutând elevii să „înveţe cum să înveţe”;
- a practica principiile învăţării pe baza includerii;
- a înţelege şi a utiliza strategii de învăţare activă, centrate pe elev;
- a înţelege şi a utiliza strategii de diferenţiere.
- pentru a sprijini instruirea centrată pe elev şi utilizarea metodologiilor moderne de lucru la clasă, se va pune accent pe strategii de predare, care să corespundă stilurilor individuale de învăţare.

DE CE ÎNVĂŢĂMÂNTUL CENTRAT PE ELEV?

- Elevul devine subiectul procesului educaţional; îşi asumă responsabilitatea pentru rezultatele învăţării; participă activ în luarea deciziilor la nivel şcolar; învaţă independent şi posedă capacităţi de autoformare; este capabil să gândească autonom şi critic; poate aplica tehnologii informaţionale moderne; poate genera noi idei, poate lucra în echipă.

AVANTAJELE METODELOR INTERACTIVE CENTRATE PE ELEV

- Creşterea motivaţiei elevilor, deoarece aceştia sunt conştienţi că pot influenţa procesul de învăţare; eficacitate mai mare a învăţării şi a aplicării celor învăţate, deoarece aceste abordări folosesc învăţarea activă; învăţarea dobândeşte sens, deoarece a stăpâni materia înseamnă a o înţelege; posibilitatea mai mare de includere – poate fi în funcţie de potenţialul fiecărui elev, de capacităţile diferite de învăţare, de contextele de învăţare specifice; sprijină abilităţile pentru învăţarea pe parcursul întregii vieţi; o pregătire mai bună pentru exercitarea unei profesii;

CLASIFICAREA METODELOR ŞI TEHNICILOR INTERACTIVE

- ***Metode de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor şi de verificare:***

-harta cognitivă sau harta conceptuală (Cognitive map, Conceptual map); matricele; diagrama cauzelor şi a efectului; pânza de păianjăn (Spider map – Webs); tehnica florii de nufăr (Lotus Blossom Technique); metoda R.A.I.

- ***Metode de rezolvare de probleme prin stimularea creativităţii:***

-brainstorming; starbursting (Explozia stelară); caruselul; masa rotundă; interviul de grup; studiul de caz; phillips 6/6; tehnica 6/3/5; fishbowl (tehnica acvariului); sinectica; metoda Delphi.

- ***Metode de cercetare în grup****:* tema sau proiectul de cercetare în grup; experimentul pe echipe; portofoliul de grup.

EXEMPLE DE METODE INOVATIVE CENTRATE PE ELEV REPREZENTATIVE

ACTIVITATEA PRACTICĂ NR. 1

Proiectul ca instrument de evaluare a competenţelor profesionale cu exemplificare în cadrul modulului -

Proiectul de evaluare a competenţelor profesionale este un instrument de evaluare complex, recomandat pentru evaluarea sumativă. În timpul realizării proiectului sunt evaluate următoarele capacităţi/ competenţe:

-alegerea metodelor de lucru; măsurarea şi compararea rezultatelor; utilizarea corespunzătoare a bibliografiei, materialelor şi a echipamentelor; corectitudinea şi acurateţea tehnică; organizarea ideilor şi materialelor într-un raport; calitatea prezentării.

- Titlul/subiectul este ales de către profesor, elevi sau împreună, profesor-elevi.

Este important ca elevii:

-să aibă un anumit interes pentru subiectul respectiv; să cunoască dinainte unde îşi vor găsi resursele materiale; să fie nerăbdători pentru a crea un produs de care să fie mândri; să spere că părinţii vor fi înţelegători şi interesaţi de subiect.

- Pentru folosirea cu succes a acestei metode de evaluare este obligatoriu ca elevii să dispună de anumite precondiţii *(idem):*
  - să prezinte interes pentru subiectul respectiv; să cunoască și să fie informați unde vor găsi sursele bibliografice și resursele materiale; să fie nerăbdători să finalizeze produsul; să iasă din rutină etc.

Avantaje

- pune subiectul într-o situaţie autentică de cercetare şi acţiune; cultivă încrederea în forţele proprii; stimulează creativitatea; cultivă gândirea proiectivă; facilitează achiziţionarea unor metode de muncă specifice; facilitează achiziţionarea unor tehnici de elaborare şi de execuţie a unei lucrări ştiinţifice, practice.

Criterii care vizează calitatea proiectului

- validitatea proiectului; completitudinea proiectului; elaborarea şi structurarea proiectului; calitatea materialului utilizat; creativitatea.

Exemplificare

Din lista de proiecte propuse, în care s-au implicat profesorii, elevii şi agenţii economici, elevul îşi alege *o temă,* de exemplu ***„Formarea, pregătirea și exploatarea mașinilor pentru semănat cereale păioase”,*** precum şi *agentul economic* unde îşi va desfăşura activitatea practică respectiv S.C Savagricer Corod

Activitatea teoretică

*Elevului i se oferă**:***

- Planul lucrării care poate suferi modificări:bibliografie; grafic de activitate în care sunt programate atât întâlnirile cu îndrumătorul de proiect, cât şi cele cu agentul economic; intervalul orar când au acces în sala multimedia şi bibliotecă; activitatea teoretică este stimulată prin posibilitatea ca elevul să poată interveni, de comun acord cu îndrumătorul asupra structurii şi conţinutului proiectului.

Activitatea practică

- După studiul teoretic şi întocmirea fiecărui capitol al proiectului, elevul se deplasează la agentul economic cu care este în parteneriat pentru *identificarea aspectelor teoretice în practică.*
- Totodată elevul îşi pregăteşte şi proba practică, cu ajutorul agentului economic care îi pune la dispoziţie agregatele agricole necesare, respectiv tractor+semănătoare pentru cereale păioase necesare studiului practic: „Verificarea normei de sămânţă”.
- După culegerea datelor, prelucrarea lor, împreună cu îndrumătorul de proiect interpretează rezultatele.

Activitatea de evaluare

- Elevul, pe parcursul desfăşurării activităţii de elaborare a proiectului, are posibilitatea de autoevaluare.
- Pentru o autoevaluare cât mai obiectivă, elevul primeşte ajutor de la îndrumător şi agentul economic.

- După elaborarea proiectului, elevul va stăpâni atât aspectele teoretice, cât şi cele practice astfel încât integrarea lui în producţie este uşurată.

Activitatea practică nr. 2

FIRMA DE EXERCIŢIU

Firma de exercițiu reprezintă o metodă interactivă de învăţare pentru dezvoltarea spiritului antreprenorial, o conceptie modernă de integrare şi aplicare interdisciplinară a cunoştintelor, o abordare a procesului de predare-învătare, care asigură condiţii pentru probarea şi aprofundarea practică a competenţelor dobândite de elevi în pregătirea profesională.

Firma de exercițiu este structurată pe departamente, elevii desfășurând activitățile specifice fiecărui departament.

- Firma de exercițiu este înregistrată la ROCT-Centrul de coordonare a firmelor de exercițiu din învățământul preuniversitar.
- In firma de exercițiu sunt puse în practică cunostințele teoretice asimilate la modulele studiate în clasa a XI-a si a XII-a, profil agricultură ecologică.

Activități care se desfășoară în cadrul laboratorului

Firma de exercițiu

- Înființarea firmei la începutul anului școlar la nivelul clasei a XI a, respectiv preluarea firmei de exercițiu la sfârsitul clasei a XII a.
- Organizarea procesuală și structurală a firmei de exercițiu.
- Activități în cadrul departamentelor constituite, exersând tranzacții economice pe baza proceselor dintr-o întreprindere reală.
- Derularea de tranzacții comerciale cu alte firme de exercițiu din școală și din țară.
- Participarea la târguri naționale-pregătirea pentru un mediu competițional.
- Evidența operativă și contabilă a operațiilor patrimoniale din cadrul firmei de exercițiu
- Analiza activității economico-financiare pe baza datelor din balanța de verificare .

CONCLUZII

- Inovarea didactică este un proces progresist, în derulare, se poate continua şi în alte ocazii.
- Elevul trebuie pus permanent în situaţia de a face, a judeca, a coopera, a da răspunsuri, a avea păreri pentru a deveni responsabil şi creativ.
- Pentru a realiza un învăţământ de calitate şi pentru a obţine cele mai bune rezultate trebuie să folosim atât metodele clasice de predare-învăţare-evaluare cât şi metodele moderne.
- Pofesorii trebuie să posede pe lângă cunoştinţele teoretice şi practice aferente disciplinei studiate şi abilităţi de utilizare a TIC.

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit., I. − *Metode de învăţământ.* Ediţia a IV-a revizuită şi adăugită. Ed. Polirom Bucureşti, 2006.

- *www.didactic.ro/.../58127_**metode-moderne-de-predare-învăţare***
- *www.didactic.ro/.../13662_**metode-moderne-de-predare-învăţare**-strategii-didactice-inovative -*
- *proiecte.pmu.ro/c/document_library/get_file?p_l_id=88569*
- *www.educatori.isjbihor.ro/.../forum;...**metode**...**predare**..*
- *facultate.regielive.ro/.../**metode**-tradiţionale-versus-**metode-moderne-de-predare-învăţare**-52589*
- *www.elearning.ro/**metode-moderne-de-predare**-a-educaţiei-tehnologice*
- *www.slideshare.net/cicero102/**metode**-de-**predare***

2. Cojocariu, Venera Mihaela – *“Teoria şi metodologia instruirii”, EDP, Bucureşti,* **2004**

3. Oprea, Crenguţa-Lăcrămioara – *“Strategii didactice interactive”, ed. a III-a, EDP, Bucureşti,* **2008**

4. Pânișoară, Ion- Ovidiu – *“Comunicarea eficientă”, ediţia a III-a, Editura Polirom, Iaşi,* **2006**

PROIECT DIDACTIC
CO_2 ŞI POLUAREA AERULUI - EFECTUL DE SERĂ

Prof.Burtescu Marinela
Liceul Teoretic Tudor Vladimirescu Drăgănești-Olt

Disciplina: Chimie

Clasa: a VIII- a

Liceul Teoretic Tudor Vladimirescu Drăgănești-Olt

Profesor: Burtescu Marinela

Titlul lecţiei: CO_2 ŞI POLUAREA AERULUI - EFECTUL DE SERĂ

Unitatea de învăţare: Poluarea aerului prin produse gazoase ale arderii

Tipul lecţiei: Comunicare – Însuşire de cunoştinţe noi

Obiective cognitive:

- înţelegerea fenomenului de „efect de seră” şi a cauzelor care îl produc;
- identificarea unor metode care să limiteze acest fenomen;

Obiective operaţionale:

O_1 – Observarea efectelor CO_2;

O_2 – Testarea gazului CO_2 la diferite concentraţii;

O_3 – Compararea concentraţiilor de CO_2;

O_4 –Concluzionarea că: valori ridicate ale concentraţiilor de CO_2 sunt dăunătoare oamenilor;

Metode didactice: explicaţia, conversaţia, experimentul, problematizarea.

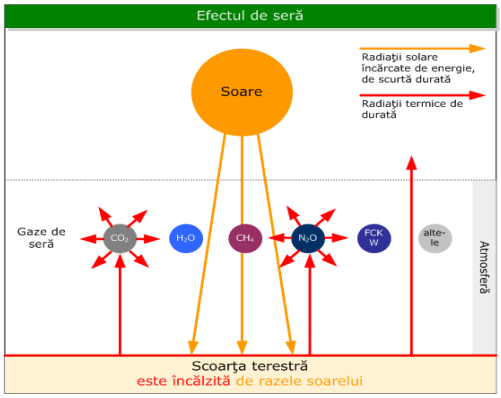
Materiale didactice: chibrituri, bicarbonat de sodiu, oţet, albastru de metil, paie, lumânare, 2 căni curate sau pahare pentru fiecare grup de elevi, baloane rotunde.

Mijloace de învăţământ: retroproiectorul.

Scenariul didactic

Captarea atenţiei

Soarele, principala sursă de energie pe Pământ luminează şi încălzeşte planeta noastră, făcând astfel posibilă existenţa vieţii. O parte din energia radiantă a Soarelui este absorbită de Pământ şi reemisă de acesta înapoi în spaţiu, sub formă de radiaţii infraroşii (radiaţii termice).

Anumite gaze din compoziţia atmosferei, numite şi **gaze de seră,** lasă să treacă radiaţiile UV scurte, pline de energie ale Soarelui spre Pământ, dar absorb o parte din radiaţiile infraroşii emise de Pământ. În urma acestui fenomen, are loc încălzirea păturii inferioare a atmosferei şi implicit a suprafeţii Pământului până la o temperatură medie de circa 15-20ºC, propice vieţii.Acesta este efectul natural de

seră. În lipsa lui, Pământul ar fi o planetă rece, cu o temperatură de aproximativ -18ºC, neprielnică vieţii.

Oamenii de ştiinţă sunt de părere că aceasta creştere de temperatură va continua şi după toate aşteptările până la mijlocul secolului următor va ajunge la valoarea de 1,5 - 4,5 º C.

În ultimele decenii, ca urmare a exploziei demografice şi a dezvoltării vertiginoase a activităţii umane, concentraţia poluanţilor atmosferici, înspecial a gazelor de seră a crescut alarmant.

Gazele de seră şi procentele de participare a lor la producerea efectului de seră sunt: dioxidul de carbon (49%), metanul (18%), freonii(14%), oxizii de azot(6%), oxizii de sulf, ozonul şi alte gaze(13%). În ultimul timp, creşterea cea mai spectaculoasă a înregistrat-o CO_2, fiind cauzată de despăduririle masive, arderea combustibililor fosili, arderile industriale şi distrugerea fitoplanctonului.

Se apreciază că în fiecare zi, activitatea oamenilor încarcă atmosfera cu 24 miliarde tone CO_2. În urma măsurătorilor efectuate s-a estimat că până la mijlocul acestui secol se va dubla cantitatea de CO_2 din atmosferă, ceea ce va duce la creşterea temperaturii medii globale cu 2-6ºC. Practic efectul de seră antropogen potenţează efectul de seră natural şi conduce inevitabil la supraîncălzirea planetei.

Se presupune că ridicarea temperaturii va avea repercursiuni asupra nivelului oceanelor care va creşte. Nivelul oceanelor a crescut în ultimii o sută de ani cu 10 cm. Conform actualelor modele climatologice se prevede ca pâna în anul 2030 nivelul oceanelor să crească cu 20 cm. O asemenea creştere de nivel va fi provocată de topirea gheţii şi prin expansiunea termică a apei sub efectul căldurii. În aceste condiţii vor avea loc inundaţii în zonele de coastă. Dar cum 50% din populaţia mondială trăieşte în zona de coastă, un asemenea fenomen va implica deplasarea masivă a habitatelor umane. De asemenea vor avea loc pierderi importante de terenuri agricole, vor fi afectate pădurile şi deranjate multe ecosisteme.

Se preconizează că amplificarea efectului de seră va modifica drastic clima pe întreg globul, fapt ce va determina:

-creşterea nivelului apei mărilor şi oceanelor prin topirea calotelor de gheaţă de la poli şi inundarea unor zone de uscat;

-modificarea anotimpurilor;

-dispariţia unor specii de floră şi de faună;

-transformarea unor mari zone de vegetaţie în deşert;

-creşterea frecvenţei şi intensităţii fenomenelor meteorologice extreme (furtuni, uragane, inundaţii, secetă).

Reactualizarea cunoştinţelor:

Se solicită elevilor să răspundă la următoarele întrebări:

1. Care sunt consecinţele poluării atmosferice ?
2. Ce sunt combustibilii şi ce produse rezultă prin arderea acestora?
3. Care sunt gazele denumite « gaze de seră »?

Comunicarea obiectivelor

La sfârşitul orei va trebui să explicaţi mecanismul de formare a efectului de seră, să testaţi concentraţiile CO_2 şi să argumentaţi, folosind cunoştinţele de la biologie, principalele consecinţe ecologice ale acestora. De asemenea, va trebui să găsiţi metode pentru reducerea acestor fenomene.

Conducerea învăţării

Informaţie :

În timpul zilei, lumina soarelui face ca particulele din atmosferă să se mişte mai repede, generând căldură datorită frecării. Din cauza nivelului ridicat de CO_2, căldura acumulată ce s-a format acolo, nu poate trece prin atmosferă în spaţiu, pentru că undele infraroşii ale căldurii sunt prea mari.Aceasta explică creşterea temperaturii aerului pe Pământ, cunoscută ca fiind ***efectul de seră.***

Anumiţi oameni de ştiinţă se tem că această creştere a temperaturii va provoca dereglări ale condiţiilor climaterice, cauzând topirea gheţarilor şi astfel scurgerea de mai multă apă în ocean. Această creştere a nivelului apei poate provoca scăderea concentraţiei saline, ameninţând speciile marine.

Apariţia CO_2 în atmosferă este cauzată de procesul de despădurire, care reduce numărul copacilor capabili să absoarbă CO_2, precum şi de arderea combustibililor fosili în uzinele electrice.

CO_2 se produce atunci când oţetul şi bicarbonatul de sodiu sunt amestecate. Se poate apoi „turna” gazul (CO_2 este mai greu decât aerul) peste o flacără şi să-l stingă. Gazul va înlocui oxigenul, iar fără oxigen flacăra se stinge.

Albastrul de metil este un indicator pentru CO_2. Albastrul de metil îşi va schimba culoarea din albastru închis în albastru deschis, din verde în galben, în funcţie de concentraţia de CO_2.

Elevii pot testa concentraţia CO_2, utilizând gazul produs atunci când ei expiră şi când oţetul şi bicarbonatul de sodiu se amestecă.

Activitate independentă:

Demonstraţi modul în care gazul CO_2 va stinge o flacără. Amestecaţi oţetul şi bicarbonatul de sodiu într-un recipient. Încălziţi gazul deasupra unei lumânări ce arde. Înclinaţi recipientul sau sticla, dar nu atât de mult astfel încât lichidul să se reverse şi să stingă flacăra. Explicaţi de ce gazul rezultat, va stinge flacăra.

Concluzia :

Deoarece dioxidul de carbon este un gaz mai greu decât aerul, atunci când recipientul este înclinat, CO_2 va dezlocui oxigenul, şi cum acesta nu întreţine arderea, va stinge flacăra.

Activitate experimentală:

Turnaţi 50 ml oţet într-o sticlă cu gât subţire. Puneţi 45 g bicarbonat de sodiu într-un balon. Aplecaţi balonul astfel încât bicarbonatul de sodiu să cadă în oţet. Observaţi inflamarea balonului. Răsuciţi balonul strâns la capete, pentru ca gazul să nu poată ieşi. Puneţi un pai în balon; ar putea ieşi puţin CO_2. Turnaţi 50 ml de

soluţie de albastru de metil într-un vas curat şi plasaţi paiul în soluţie.Permiteţi CO_2 să fie eliberat în soluţie. Observaţi, comentaţi ce s-a întâmplat şi notaţi rezultatele în fişele de lucru.

Concluzia :

Elevii au observat că CO_2 s-a produs când bicarbonatul de sodiu şi oţetul sau combinat, au înregistrat în fişele de lucru schimbarea culorii albastrului de metil şi au concluzionat că acesta reprezintă un test pentru CO_2.

Sarcină de lucru:

Numiţi gazul pe care oamenii îl expiră. Repetaţi procedura pentru a testa concentraţia dioxidului de carbon expirat de voi. Estimaţi dacă rezultatele vor fi aceleaşi sau diferite cu cele din experimentul anterior şi notaţi în fişe.

Asigurarea retenţiei şi transferului:

Cunoscând mecanismul de formare a efectului de seră, precum şi efectele sale devastatoare, identificaţi metode care să limiteze acest fenomen.

Bibliografie

1. Bâclea D., Constantinescu M. – **Chimie. Planuri de lecţie –** Editura Polirom, Iaşi, 1999
2. Buga A. **– Elemente de protecţie a mediului ambiant în predarea chimiei –** Chişinău, 2004
3. Reiss A. – **Poluarea şi protecţia mediului -** Editura Sitech, Craiova, 2003

Gestionarea situaţiilor de criză în clasa de elevi

Autor: Prof. Ghiga Mihaela Adina
Școala Gimnazială “Alexandru Ioan Cuza” Roman

Educația pentru noua generație a devenit din ce în ce mai dificilă în ultimii ani, prezentând diverse provocări de ordin comportamental, emoțional, socio-economic, etc.Nu puține sunt situaţiile în care cadrul didactic se confruntă cu unele situaţii aparent insolvabile care afectează prin obstaculare bunul mers al activităţilor din clasă. O privire ofensivă, o replică depreciativă sunt capabile să determine un conflict.

Situaţia de *criză educaţională* poate fi definită ca un eveniment sau complex de evenimente inopinante, neaşteptate, neplanificate, generatoare de periculozitate pentru climatul, sănătatea sau siguranţa clasei şi membrilor acesteia. Mecanismele de a prevedea, delimita, defini, controla şi soluţiona o situaţie de criză presupune efort, strategii de intervenţie ferme, consum de energie, cu şanse de a determina consecinţe greu de evaluat în planul echilibrului psihic al persoanelor implicate.

Deoarece oamenii trăiesc şi muncesc împreună este important că trebuie să se înţeleagă unii cu alţii. Chiar dacă s-au stabilit de la început reguli ale clasei, rutini, o relaţie foarte deschisă cu elevii, este normal să apară şi comportamente problematice. Chiar şi într-un mediu pozitiv de învăţare adulţii stabilesc limite care nu sunt pe placul elevilor.

Fiecare cadru didactic poate identifica cu uşurinţă probleme de disciplină, precum *agresivitate, refuz, sfidare, ignorare*, care împidică desfăşurarea optimă a activităţii şi eficienţa învăţării. De multe ori soluţionarea acestora este dificilă deoarece sub denumirea acestor probleme se „ascund” mai multe aspecte care trebuie gestionate.

Operaţia de gestionare a crizelor, este o *iniţiativă managerială prin excelenţă care se organizează, se conduce şi se desfăşoară după legităţi, principii şi funcţiuni cu o solidă specificitate managerială.*

Prima etapă a activităţii de gestiune a situaţiilor de criză o reprezintă:

1. Identificarea şi cunoaşterea situaţiilor de criză:

Ce fenomene şcolare în interiorul clasei de elevi pot constitui adevărate crize: **conflicte şi situaţii relaţionale greu controlabile:**

între: **elevi:** certuri injurioase, bătăi soldate cu traume fizice şi psihice (rănirea elevilor) care au implicat mai mulţi elevi ai clasei şi au condus la divizarea grupului; prezenţa şi infiltrarea unor grupări delicvente, implicarea mai multor elevi ai clasei în asemenea acţiuni: furturi, consum de droguri, abuzuri sexuale, tentative de sinucidere, omor;

profesori-părinţi*:* conflicte care pot impieta incomensurabil coeziunea organizaţiei clasei şi a echilibrului atitudinal al cadrului didactic; denigrări; mituiri;

inter-clase: prin exacerbarea stărilor de emulaţie în diverse împrejurări, prin conflicte deschise între membri marcanţi ai celor două colective, toate însă cu proiecţii ample în planul relaţiilor ori a stabilităţii organizaţiei clasei şi identificabile prin scăderea eficienţei activităţilor educaţionale.

2. Etiologia situaţiei de criză: necesitatea cunoaşterii profunde a situaţiei, dar şi a cauzelor acesteia constituie o a două etapa în procesele de gestionare a crizelor şcolare.

3. Decizia reprezintă *selectarea unui anumit curs al acţiunii dintr-un număr de alternative, hotărând astfel declanşarea anumitor acţiuni care conduc la realizarea obiectivelor stabilite*.

4. Program de intervenţie: înainte de a trece la măsurile imediate de soluţionare e necesar să se alcătuiască un set de *operaţii planificate* în funcţie de parametrii de definiţie ai crizei. **- Aplicarea măsurilor** -e bine să se alinieze strategic intervenţiile prin ajustarea lor permanentă la situaţie, la oameni, la caracteristicile momentului ales.

- Controlul trebuie să însoţească orice demers acţional. Importanţa acestuia constă în grija pentru localizarea cât mai fidela a fenomenului, evitarea şi prevenirea altor efecte ale crizei sau chiar micro-crize paralele.

- Evaluarea: are în vedere măsurarea şi aprecierea stării finale a clasei în urma încheierii demersurilor rezolutive. Un obiectiv esenţial al etapei evaluative îl constituie ***concluziile*** inferate în urma impactului cu starea de criză şi angajarea tuturor celor implicaţi în acţiuni de cunoaştere şi de prevenire a viitoarelor situaţii de acest gen.

Strategii de intervenţie

Un cadru didactic trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte:

- Să înţeleagă cum se explică apariţia şi menţinerea comportamentelor dezirabile sau cele problematice ale elevilor;
- Să dezvolte o atitudine profesională asupra problemelor de disciplină care să susţină aplicarea metodelor şi principiilor gestionării clasei de elevi;
- Să anticipeze răspunsurile comportamentale ale elevilor şi să şi să-şi adapteze propriul comportament acestora;
- Să adopte o poziţie strategică în situaţiile de disciplinare întâlnite la clasă astfel încât să promoveze succesul, dezvoltarea socială şi emoţională a elevilor;
- Să dobândească metode practice de acţiune pe care să le folosească imediat în situaţii concrete de management al comportamentului;
- Să identifice soluţii de rezolvare a unor probleme disciplinare întâlnite zi de zi.

Pe parcursul acestui demers vă vor susţine câteva principii de bază ale psihologiei copiilor:

- Copiii sunt diferiţi, de aceea e important să tratăm fiecare elev în mod diferit;
- Comportamentele copiilor se învaţă, adică îi putem învăţa pe elevi noi comportamente sau putem diminua frecvenţa comportamentelor negative;
- Comportamentele se pot explica(au o cauză) şi pe baza acesteia putem găsi metodele cele mai eficiente de a interveni;

- Un comportament problematic al copilului este un semnal pe care trebuie să-l analizăm şi să intervenim asupra lui.
- Trebuie adoptate strategii diferite pentru rezolvarea unor asemenea situaţii. Fiecare strategie ocupă locul său şi nu trebuie să existe o singură metodă de rezolvare. Se poate alege o strategie sau alta în funcţie de situaţie

Gestionarea situaţiilor conflictuale în clasa de copii ca grup social – *Agresivităţii la copiii preşcolari*-Studiu de caz

La copii, agresivitatea a devenit un subiect din ce în ce mai vehiculat, ocupând la ora actuală una dintre preocuparile şi frământările de bază ale părinţilor si ale cadrelor didactice. Această problemă a ridicat si ridică în continuare întrebări precum: ***ce măsuri trebuie luate, când şi cum să reactioneze, s.a.m.d.***

Fie că este vorba de agresivitate în familie, la grădiniţă, faţă de alţi copii, faţă de obiecte sau împotriva copilului însuşi, simptomul devine rapid un motiv de îngrijorare şi chiar de excludere a copilului uneori.

De-a lungul activităţii mele didactice, m-am confruntat cu numeroase manifestări de agresivitate în rândul copiilor. Am încercat intervenţia imediată în situaţiile de criză create, îndeosebi în timpul jocurilor, atunci când, predilecţia pentru acte reprobabile creşte.

Voi prezenta în continuare cazul unei fetiţe cu probleme de agresivitate şi modalităţile pe care le-am abordat în încercarea de a modifica comportamentele indezirabile.

Studiu de caz

Descrierea problemei

B.S., băiat în vârstă de 10 ani, care manifestă un comportament foarte agresiv. Elevul manifestă acest comportament în mod special la şcoală, dar şi în societate, inclusiv împotriva adulţilor.

Părinţii şi bunicii sunt nedumeriţi, fără să poată găsi o explicaţie, cu atât mai mult cu cât zilnic primesc reclamaţii de la ceilalţi părinţi, vecini şi chiar personae necunoscute. Furia şi agresivitatea este însoțită de stări de agitație și lipsă de concentrare. Copilul este o fire sociabilă, dar nu poate menține o relație stabilă de prietenie.Este dezordonat, mereu încruntat și nemulțumit de ceilalți.

Activități derulate

În urma discuțiilor insistente cu părinții, elevul a urmat un tratament atât medicamentos cât și de terapie comportamentală, ceea ce a avut rezultate uimitor de bune. Acest lucru demenstrează faptul că numai prin înțelegerea și acceptarea de către părinți a problemelor comportamentale ale copilului, se pot obține progrese în educația și performanța școlară a noii generații.

BIBLIOGRAFIE

PETREA, I, *Si tu poti fi supernanny – cum să iti cresti bine copilul*. Ed TREI, Bucuresti, 2007

http://www.gradinite.com/site/Articole/detalii/1021-*Cum se naste gresivitatea la copii*-psihologie.html

http://www.copilasul.com/copilul-1-3-ani/18-20-luni/Agresivitatea şi muşcăturile BM-COM.php

http://www.elady.ro/articole/Psihologie/*Agresivitatea la copii*.html

http://www.parinti.com/*Agresivitatea* copiilor-articol-176.html

” CADRUL DIDACTIC-FACTOR IMPORTANT ÎN ADAPTAREA ȘI REUȘITA ȘCOLARĂ A NOII GENERAȚII“

Autor: profesor pentru învățământ primar,
Delia-Mariana CANTACUZ
Școala Gimnazială nr.179, București

Societatea de azi, aflată într-o continuă schimbare şi dezvoltare, se confruntă cu o serie de probleme care, inevitabil afectează viaţa oamenilor. Una dintre aceste probleme este adaptarea copilului la mediul școlii, unde se pun bazele unei personalităţi capabile de a face faţă mai târziu solicitărilor societăţii. Cu cât se complică mai mult viaţa socială, iar lumea modernă impune noi şi noi cerinţe, devine tot mai clar că este nevoie de o strategie optimă de cunoaștere a personalității elevilor,de autocunoaștere a acestora a propriilor personalități, toate acestea putând fi posibile printr-o personalizare a procesului didactic și o adaptare a metodelor,tehnicilor și strategiilor de învățare la
specificul dezvoltării fiecărui copil în parte.

Mediul şcolar este mult diferit de cel de la gradiniţă. Dacă la gradiniţă, activitatea primordială este jocul, iar relaţiile dintre copil şi educatoare sunt mult mai calde, deschise, la şcoală acest lucru se schimbă. Mediul instuctiv-educativ este un mediu bazat pe mai multă disciplină, mai rece, unde copilul nu se întâlneşte mereu cu atitudinea deschisă şi caldă a educatoarei, învăţătoarea adoptând o atitudine mai rece, distantă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru colegii de clasă, care nu mai constituie un simplu grup de joacă, ci un grup mult mai complex. Şcoala constituie un mediu care, în locul grupului restrâns (cel de joc), oferă copilului o colectivitate şi un loc de muncă, cu numeroase întrepătrunderi - mentale, afective, morale - care se constituie ca un important resort al dezvoltării lui psihice.

În meseria de învăţător este esenţială înţelegerea relaţiilor dintre adaptarea și reușita școlară, dar mai ales a cauzelor ce duc la insuccesul şcolar, precum și a consecințelor acestuia. În clasa pregătitoare învăţătorul întâmpină multe probleme de adaptare a elevilor la mediul şcolar. Nu puţine sunt situaţiile când, după o perioadă de timp, copiii încă nu se pot obişnui cu programul impus, cu cerinţele şcolii, dar mai ales le este greu să se desprindă de părinţi, cu precădere cei care n-au frecventat grădiniţa. Sunt multe problemele care apar în primele zile de şcoală, dar mult mai grave sunt cele care persistă în timp. De aceea sunt necesare anumite studii, informări pe această temă, pentru ca dascălul să ştie ce se petrece cu cel mic, să-l înţeleagă şi să-l ajute în această trecere de la gradiniţă la şcoală.

Educația reprezintă una dintre principalele fundații la baza căreia se află dezvoltarea copilului și, de asemenea, dezvoltarea resurselor umane ale unei țări. Eșecul școlar, insuccesul școlar reprezintă una dintre cele mai mari îngrijorări atât în rândul profesorilor și părinților, cât și în rândul copiilor.

În ultima perioadă, au fost înregistrare rate din ce în ce mai crescute ale insuccesului școlar, dar și ale cazurilor de repetenți, fapt care a devenit o caracteristică distinctivă în cazul claselor primare, chiar și în țările înalt dezvoltate.

Se estimează că aproximativ 16% dintre copiii din clasele primare repetă cel puțin o clasă. Peste 20% dintre copiii din clasele primare sunt în urmă cu materia și nu reușesc să atingă nici un fel de performanță școlară.

Insuccesul școlar, dacă nu este tratat, poate avea consecințe grave, astfel elevul ajungând să se simtă descurajat, să își piardă încrederea în sine, să depună un efort din ce în ce mai scăzut pentru a învăța, iar în cele din urmă, insuccesul școlar crește.

Reuşita şcolară este condiţionată de adaptarea optimă a copilului la cerinţele şcolii. Adaptarea şcolară presupune acomodarea elevului la sarcinile pe care i le impune procesul de învăţământ,la programul impus de acesta, la tot ceea ce înseamnă şcoala. Adaptarea şcolară este dată de calitatea şi eficienţa realizării concordanţei relaţiei dintre personalitatea elevului şi cerinţele şcolare, concretizate într-un rezultat favorabil al procesului de învăţământ.

Inadaptarea şcolară se referă la situaţia în care copilul nu se acomodează la solicitările şcolii, nu le poate face faţă, din cauza unor tulburări de ordin intelectual, afectiv sau alte cause exterioare obiective. Dacă inadaptarea şcolară se reflect în insuccesul copilului, insuccesul nu este întotdeauna urmare a inadaptării şcolare.

Prin utilizarea strategiilor de lucru individualizate și diferențiate, printr-o foarte bună cunoaștere a particularităților individuale și de vârstă, procesul adaptării școlare poate fi parcurs cu succes de către micii școlari, asigurându-le un optim start în viață.

Facilitarea de către cadrul didactic a autocunoșterii și intercunoașterii copiilor, asigurarea unui climat afectiv optim în cadrul relațiilor din grupul clasei, sprijinirea copiilor cu dificultăți de adaptare, creearea unor programe de lucru individualizate și diferențiate pentru fiecare copil în parte, constituie o premisă pentru reușita școlară.

Meseria de dascăl este poate una dintre cele mai frumoase meserii, este cea responsabilă cu formarea şi dezvoltarea unei personalităţi armonioase a copiilor care să-i facă apţi de a se descurca în viaţa de zi cu zi de mai târziu şi de a face faţă cerinţelor tot mai complexe ale societăţii.

Tema prezentului referat a venit ca urmare a problemelor cu care se confruntă școala din ce în ce mai des, ca o necesitate de a descoperi principalele cauze și consecințe ale insuccesului școlar- premisa unei adaptări optime a copiilor la cerințele și exigențele școlii.

La începutul clasei pregătitoare, încă nu se poate vorbi de succes sau insucces școlar, întrucât copilul străbate etapa achizițiilor fundamentale; însă, se poate vorbi de cauzele care stau la baza insuccesului de mai târziu, cauzele inadaptării școlare, precum și despre o facilitare a procesului adaptării școlare.

Informațiile desprinse din munca de la catedră sau din lectura de specialitate, au condus la concluzia, conform căreia, utilizarea unor strategii didactice personalizate pentru fiecare elev facilitează adaptarea optimă la mediul școlar, iar o foarte bună cunoaștere a particularităților individuale ale elevilor, precum și facilitarea autocunoașterii și intercunoașterea copiilor, constituie o premisă pentru reușita școlară.

Un cadru didactic care cunoaşte elevul, ţine seama de nevoile şi particularităţile sale individuale, găseşte cele mai potrivite şi mai atractive strategii didactice,poate contribui cu succes la dezvoltarea compentenţelor din domeniul dezvoltării personale, îi poate asigura elevului de clasă pregătitoare un start bun la şcoală, ceea ce

înseamnă că îi facilitează procesul adaptării școlare în ciclul primar, prin valorificarea strategiilor de interacțiunie didactică cu caracter diferențiat și personalizat.

Evaluarea inițială a gradului de adaptare, conceperea unor programe educaționale cu caracter diferențiat și personalizat, aplicarea programelor și monitorizarea efectelor programului educațional în planul adaptării copiilor la mediul școlar, precum și evaluarea finală a comportamentului elevilor, reprezintă demersurile necesare optimizării adaptării școlare, la care se adaugă utilizarea strategiilor de lucru diferențiate și individualizate, precum și atenția sporită a cadrului didactic la nevoile și cerințele fiecărui elev.

Procesul adaptării școlare a copiilor de clasă pregătitoare poate fi un proces dificil, anevoios, prin prisma complexității sale și a valențelor socio-emoționale implicate. Dar, prin utilizarea strategiilor de lucru individualizate și diferențiate, printr-o foarte bună cunoaștere a particularităților individuale și de vârstă, prin măiestria cadrului didactic de a utiliza informațiile oferite de elevi în procesul instructiv-educativ, prin observarea permanentă a comportamentelor copiilor, acest proces poate fi parcurs cu succes de către micii școlari, asigurându-le un optim start în viață.

Facilitarea de către cadrul didactic a autocunoșterii și intercunoașterii copiilor, asigurarea unui climat afectiv optim în cadrul relațiilor din grupul clasei, sprijinirea copiilor cu dificultăți de adaptare, creearea unor programe de lucru individualizate și diferențiate pentru fiecare copil în parte, constituie premise pentru reușita școlară.

BIBLIOGRAFIE

1. Baran, Pescaru A . (2004) „Parteneriat în educaţie”, Bucureşti, Editura Aramis
2. Bicajan, E.O., (2014), „Aplicaţii ale predării integrate la ciclul achiziţiilor fundamentale”, Editura Vladimed-Rovimed
3. Bonchiş, E., (2004), „Psihologia copilului”, Oradea, Editura Universităţii din Oradea
4. Boroş, M.,(1994), „Profesorul şi elevii”, Baia Mare, Editura Gutinul
5. Coasan, A.; Vasilescu A, (1988), „Adaptarea şcolară”, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică
6. Crețu, C., (1998), „Curriculum diferențiat și personalizat”, Editura Polirom, Iași

EDUCAȚIA DIGITALĂ ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

Prof.înv.preşc.SUCEAVA MARIA
Prof.înv.preşc.DUMBRAVĂ DANIELA
LICEUL SILVIC GURGHIU- JUD.MUREŞ

Procesul de educație este într-o continuă transformare, încercând să aducă în rândul elevilor, studenților și profesorilor tehnici cât mai utile și atractive pentru a eficientiza învătământul. Suntem cu toții conștienți că există diferențe între predarea în sala de clasă și învățarea la distanță - în special interacțiunile sociale și medierea dintre profesori și elevi.. Totuși, contextul actual aduce noi provocări pentru care trebuie să găsim soluții și să profităm de oportunitățile oferite de mijloacele digitale de învățare.

Digitalizarea reprezintă o operaţie specializată de transformare a informaţiilor din format analogic, în format digital, cu ajutorul echipamentelor digitale. În învăţământ şi în educaţie, ea prezintă o serie de aplicaţii relevante, care se află în continuă dezvoltare. Dintre acestea, amintim digitalizarea curriculară/ digitalizarea curriculumului şi digitalizarea conţinuturilor curriculare, care stau la baza elaborării manualelor digitale, a softurilor educaţionale, a platformelor educaţionale etc. Învățarea digitală înlocuiește din ce în ce mai mult metodele educaționale tradiționale.De azi este recomandat să uităm de metodele pe care le foloseam acum 10-15 ani la școală și trebuie să gândim la abordarea altor tehnici de predare și învățare, bazate pe instrumente și tehnologii digitale. Includerea învățării digitale în sălile de clasă poate varia de la utilizarea pur și simplu a tabletelor în loc de hârtie, la utilizarea unor programe și echipamente software elaborate, precum platforma educațională Școala365.Indiferent de cât de multă sau puțină tehnologie este integrată în clasă, învățarea digitală a ajuns să joace un rol crucial în educație. Cum? Prin faptul că îi face pe elevi să fie mai interesați să învețe și să-și extindă orizonturile, iar astfel să se renunțe la metodele tradiționale de educație.Educația digitală îi face mai inteligenşi şi creativi pe elevi, Instrumentele digitale și tehnologia le dezvoltă elevilor abilități auto-didactice eficiente de învățare. Aceștia devin capabili să identifice ceea ce au nevoie pentru a învăța, găsesc și utilizează resursele online, și aplică informațiile inclusiv la școală, la teme și proiecte. Acest lucru le sporește eficiența și productivitatea. Instrumentele și tehnologia digitală de învățare și predare în clasele primare, secundare și licee pregătesc elevii pentru studiile superioare și carierele pe care le vor urma, ajutându-i să dobândească abilități specifice, inclusive familiarizarea cu tehnologiile emergente și auto-motivația. Ajutând copiii să gândească în afara cadrului tradițional și rigid de învățare, prin instrumente și metode digitale, le este stimulată creativitatea și le oferă sentimental de încredere în propriile capacități.

Adevărata provocare e aceea de a consolida creativitatea prin intermediul cursurilor online. Fiecare copil se naște plin de creativitate, iar dezvoltarea acesteia este una dintre cele mai importante misiuni ale educatorilor. Creativitatea face ca elevii să devină mai buni comunicatori, să pună bazele unor relații de colaborare și să rezolve problemele. Îi pregătește să prospere în lumea de azi și să modeleze ziua de mâine.Apple creează constant resurse pentru a ajuta educatorii să facă procesul de învățare cât mai eficient și plăcut. Nu numai produse puternice, ci și instrumente și aplicații pentru a crea experiențe magice de învățare și pentru ca fiecare moment petrecut în fața ecranului să merite.Aplicația Classroom transformă dispozitivul iPad sau

computerul Mac într-un puternic asistent de predare, care ajută un profesor să îndrume elevii care au dispozitive iPad de-a lungul unei lecții, să le vadă progresul și să se asigure că aceștia rămân în pas cu procesul de învățare. Prin intermediul acestei aplicații poți să lansezi cu ușurință, simultan aceeași aplicație pe dispozitivul fiecărui elev sau poți să lansezi aplicații diferite pentru fiecare grup de elevi. Aceasta ajută profesorii să se concentreze pe procesul de predare, astfel încât elevii să se poată concentra pe procesul de învățare. Unele dintre cele mai utile materiale educaționale se găsesc în aplicații. Profesorii pot să răsfoiască aplicațiile compatibile, pentru a găsi conținut adaptat programei școlare și apoi să partajeze activitățile specifice aplicației cu elevii. Cu o singură atingere, aceștia pot naviga direct la activitatea potrivită. Printre beneficiile oferite de digitalizarea procesului de învățare, beneficii observate de fiecare dintre aceste școli, se regăsesc :stimularea creativității și a colaborării;personalizarea procesului educațional;eliminarea manualelor fizice;pregătirea competențelor digitale pentru job-urile viitorului;acces nelimitat la resurse online.

Soluțiile digitale simplifică muncă profesorilor, îi ajută pe elevi în procesul de învățare și asigură o comunicare excelentă între școală și părinți.

Concluziile desprinse de cadrele didactice care folosesc tehnologia și resursele digitale în procesul educaţional ar fi următoarele:

- Tehnologia digitală este o componentă importantă a vieții de zi cu zi. Prin interacțiunile pe care le au cu aceasta, elevii au dobândit, în mod informal, calitatea de experți naivi în utilizarea tehnologiei. Este rolul profesioniștilor în educație să-i aducă la nivelul de experți digitali.
- Resursele educaționale deschise sunt o componentă cheie a educației contemporane. Acestea vin cu o serie de beneficii (costuri reduse, flexibilitate, accesibilitate, oferirea de recunoaștere pentru munca depusă etc.), dar și cu o serie de cerințe fără de care potențialul lor nu este activat la maximum. Cheia în accesarea acestui potențial este formarea cadrelor didactice, iar proiectul CRED are o componentă semnificativă în această zonă.
- La nivel european, au fost create instrumente care pot facilita integrarea tehnologiei digitale în procesul educațional, cum ar fi: cadrul competențelor digitale ale DigCompEdu sau al instrumentului de autoevaluare SELFIE - pentru autoreflecție și autoevaluare; rețeaua eTwinning - pentru facilitarea comunicării și organizării de proiecte comune; EU Code week - pentru exersarea abilităților de programare.
- Competențele digitale nu se dobândesc doar la ora de TIC. Acestea sunt transversale și trebuie să fie responsabilitatea întregului corp didactic să le dezvolte la elevi și să le ofere cadre în care să fie aplicate.
- Ca să se dezvolte și să-și atingă obiectivele, educația digitală și resursele educaționale deschise au nevoie de susținerea unor comunități de practică

Bibilografie:

1. ,, Conferința internațională ”Educație Online- webinarii
2. ,, Școala365,,
3. ,,www.Edu-pedu.ro,,

Cadrul didactic, de la om la specialist

Prof. Înv. Primar Bratu Aura Cristina
Şcoala Gimnazială “Anton Pann” Craiova

Procesul de învăţământ este unitatea dintre instrucţie şi educaţie, instrucţia fiind partea din procesul de învăţământ reprezentată de informare şi de o anumită formare (îndeosebi cu privire la deprinderi, priceperi, strategii) iar educaţia este partea reprezentată de acea formare îndeosebi de natură moral cetăţenească şi cu privire la concepţia dintre lume şi viaţă. Trebuie să se acorde o atenţie specială pregătirii acelora care sunt agenţii principali ai procesului instructiv – educativ, alături de elevi. Este pe deplin întemeiată afirmaţia că valoarea şcolii este dată de calitatea şi profesionalismul slujitorilor ei: educatoare, învăţători, profesori.

Cadrul didactic are, în primul rând, rolul de a organiza şi conduce activitatea didactică. Succesul în munca instructiv- educativă depinde, în cea mai mare măsură, de cadrele didactice, de competenţa şi dragostea lor pentru profesie. Educatorul creează condiţiile necesare de muncă, organizează şi conduce activitatea elevului, prin care dispoziţiile lui se dezvoltă necontenit şi se transformă în calităţi. Misiunea cadrelor didactice este înaltă, nobilă. Învăţătorii şi profesorii transmit generaţiilor tinere, în mod organizat şi planificat, valorile culturale create de generaţiile trecute, le îndrumă primii paşi în vastul domeniu al ştiinţelor, veghează asupra formării personalităţii lor, asupra orientării lor şcolare şi profesionale.

Calităţile care se cer oricărui profesionist derivă din esenţa activităţii lui, din ceea ce cere societatea de la un asemenea profesionist. Pe lângă unele însuşiri generale cerute fiecărui om într-o anumită orânduire socială, fiecărui profesionist i se cer însuşiri specifice meseriei, care să asigure randamentul maxim al profesiei lui. În primul rând, orice profesor trebuie să fie mesagerul unor valori sociale, al unui ideal de viaţă. În munca sa cu elevii el îi conduce pas cu pas, treptat, spre a-i pregăti pentru sarcinile prezente şi de viitor ale societăţii şi această calitate este printre cele mai importante ale cadrului didactic. Pe lângă această calitate mai sus menţionată, cadrul didactic trebuie să deţină şi calităţi fizice, calităţi intelectuale, calităţi afective şi calităţi de voinţă şi de caracter. Dintre calităţile fizice cerute cadrului didactic face parte, în primul rând, o bună sănătate. Profesia didactică provoacă mai ales un mare consum de energie nervoasă: atenţie continuă, efort de gândire şi imaginaţie, stăpânire de sine. E necesar ca profesorul să aibă un sistem nervos echilibrat. O calitate care-l caracterizează pe profesor este dragostea faţă de copii. Cine iubeşte copiii şi ştie să şi-i apropie găseşte mai uşor drumul spre inima lor şi-i poate influenţa mai profund.. Dascălul care-şi iubeşte elevii are o atitudine atentă, caldă, delicată faţă de fiecare dintre ei, este sensibil la toate succesele şi insuccesele lor, dar dragostea faţă de copii nu trebuie să capete forma sentimentalismului dulceag. Ea trebuie să fie o dragoste exigentă, să îmbine blândeţea cu severitatea.

Optimismul pedagogic este o altă trăsătură caracteristică educatorului. Încrederea în elev, în posibilităţile lui de dezvoltare, încrederea în reuşita acţiunilor educative stau la baza muncii multor învăţători şi profesori. Ei sunt siguri că în fiecare elev, dacă este ajutat şi îndrumat la timp, se poate

forma un cetăţean capabil să desfăşoare o muncă folositoare. În activitatea de instruire şi educare a elevilor, cadrul didactic poate să aibă uneori şi insuccese, care îi provoacă sentimente de amărăciune şi nemulţumire. În ceea ce priveşte calităţile de voinţă şi de caracter, principala caracteristică este răbdarea pentru că atunci când lucrează cu copiii de vârstă mică, cadrul didactic trebuie să fie răbdător.

În concluzie, un cadru didactic trebuie să aibă calităţile pozitive a unui om, o pregătire de specialitate să deţină un orizont cultural larg, deci să ştie să lucreze cu copiii şi să le ofere acestora informaţii necesare în viaţa de zi cu zi.

Bibliografie:

1. Constantin Cucoș – Pedagogie (Editia a II-a revăzută si adăugită)
2. Lucia Gliga – Standarde profesionale pentru profesia didactică (București 2002)
3. Dorina Sălăvăstru-Psihologia Educației (Polirom 2004)
4. Miron Ionescu, Vasile Chiș - Pedagogie Aplicată
5. Dorina Sălăvăstru- Didactica psihologiei

NOILE GENERAȚII SUB LUPA TEHNOLOGIEI

Frăsineanu Gheorghița – Adriana
Grădinița cu Program Prelungit ”Ion Creangă” Slatina, Olt

Motto: „Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății”- Nicolae Iorga

Într-o societate în care tehnologia este folosită atât acasă, cât și la locul de muncă, găsirea unei modalități echilibrate de a le oferi celor mici oportunități de a o explora și de a promova abilitățile digitale este esențială. Când tehnologia este implicată controlat în mediul educațional și folosită în moduri specifice și concentrate, poate susține și atinge obiectivele setate în educația timpurie și învățarea preșcolară. În prezent, întrebarea nu mai este dacă ar trebui să introducem tehnologia în educația timpurie a copilului, ci când și cum să o facem pentru a îmbunătăți cu adevărat experiența de învățare.

Lumea se mișcă rapid și tehnologia evoluează constant, iar preșcolarii de astăzi sunt nativi digitali. Trebuie să recunoaștem schimbările și să răspundem cerințelor prezentului, precum și nevoilor viitoare ale copiilor, astfel încât să fie pregătiți pentru succes. Cu siguranță, mediul în care crește un copil astăzi este diferit de cel pe care l-au experimentat părinții, iar tehnologia este o modalitate excelentă de a completa procesul educațional al copilului. Implementarea tehnologiei în tandem cu activități tradiționale precum jocul în aer liber și învățarea tactilă, cum ar fi blocurile de lemn și coșurile senzoriale, permite copiilor mai multe oportunități de a se implica, comunica și explora.

Navigăm în era digitală și căutăm căi sănătoase pentru copiii mici, însă preșcolarii de astăzi sunt nativi digitali. Au fost crescuți înconjurați de tehnologie și sunt familiarizați cu aceasta încă de la o vârstă fragedă. Noile medii digitale au transformat crearea de conținut educativ pentru copii, care acum pot urmări un leu într-un habitat efectiv, mai degrabă decât să citească despre el sau să vadă o imagine statică, pot interacționa cu numerele pe ecran, pot desena și pot auzi diferite sunete.

Tehnologia îmbunătățește abilitățile de interacțiune socială

Accesul la tehnologia nu trebuie nici să dăuneze, nici să interfereze cu dezvoltarea socială a copilului. În schimb, tehnologia folosită în educația timpurie ar trebui să sprijine mediile de învățare colaborativă și, prin urmare, să îmbogățească interacțiunile dintre copii. Un avantaj esențial al utilizării tehnologiei în educația timpurie a copilului este că, atunci când este folosită în mod corect, ajută la îmbunătățirea abilităților de interacțiune socială. Tehnologia poate fi utilizată în colaborare cu alte persoane, iar acest lucru le oferă posibilitatea copiilor de a împărtăși idei. Prin urmare, educatorii pot încorpora soluții interactive, special concepute pentru mediul educațional. Un exemplu în acest sens îl reprezintă walkie-talkies. Le explicăm copiilor cum să le folosească, ce butoane să apese pentru a vorbi și cum să asculte, familiarizându-i și cu rolurile de emițător și receptor.

Tehnologia dezvoltă abilitățile de învățare ale copilului

Utilizarea tehnologiei potrivite poate spori abilitățile cognitive și sociale ale copiilor mici. De exemplu, ocazional, puteți folosi un proiector. Copiii mici adoră jocurile și activitățile antrenante și sunt atrași, în special, de culorile vii și de caracteristicile de animație.

Acest lucru le îmbunătățește gândirea și îi ajută să dezvolte abilități precum spiritul de observație. Videoclipurile animate îi fac pe cei mici să se implice mai ușor, învățarea devenind facilă, inconștientă. Utilizarea tehnologiei în educația timpurie face ca învățarea să fie un proces distractiv și plăcut. Pentru ca tehnologia să aibă valoare în educația timpurie, ea trebuie să ofere perspective copiilor pentru a dobândi abilitățile necesare pentru școală. Viziunea noastră este de a folosi resurse și instrumente pe care copilul să le poate manevra cu un anumit nivel de independență, resurse introduse în contexte naturale de învățare – zone de joacă, gătit, explorare – cu scopul de a consolida și stimula experiența, nu de a învăța doar aptitudini de manevrare sau operare.

În general, părinții sunt preocupați de numărul de minute pe care cei mici le petrec în fața unui ecran digital, însă, la fel de important, este să analizăm conținutul și contextul în care folosesc tehnologia. Utilizarea eficientă a tehnologiei în educație a schimbat procesul educațional și a creat mai multe oportunități pentru educatori și profesori.

Tehnologiile informaționale s-au dezvoltat atât de rapid încât afectează fiecare aspect al procesului educațional. TIC este un catalizator al schimbării în educație, începând de la nivelul preșcolar. Avantajele implementării lor în educație sunt: dezvoltarea creativității, a motivației, a abilităților de comunicare, informații accesibile etc.Tehnologia Informației și Comunicațiilor (TIC), competență digitală, informatizare a educației, inteligență online. Un computer este, de asemenea, foarte util deoarece poate simula procese și fenomene atât de complexe încât nicio altă metodă de predare nu poate ieși în evidență. Astfel, prin intermediul acestuia, preșcolarilor li se oferă modele, justificări și ilustrări ale conceptelor abstracte, precum și ilustrări ale proceselor și fenomenelor care sunt neobservabile sau greu de observat din diverse motive. Permite experimente care sunt practic imposibile din cauza lipsei de materiale didactice. Utilizarea TIC în grădinițe nu ar trebui să devină o obsesie, întrucât fiecare preșcolar are dreptul de a reuși în grădiniță și de a atinge cele mai înalte standarde posibile de curriculum și, prin urmare, trebuie găsită metoda de predare adecvată în fiecare caz. Așa că nu trebuie să renunțăm la metodele tradiționale, să folosim auxiliarele, să rezolvăm probleme și să facem experimente practice. În concluzie, putem spune că pentru a realiza o educație de calitate și a obține cele mai bune rezultate în grădiniță, trebuie să folosim atât predarea clasică, metodele de învățare, de evaluare, cât și metodele moderne.Utilizarea aleatorie a computerelor la ore nepotrivite în clasă fără un scop anume, rezultând din plictiseală, monotonie și ineficiență în învățare din cauza unor perșcolari care nu participă la clasă, nereușind să atingă obiectivele clasei și posibil respingând această predare-învățare modernă -metoda de evaluare.

BIBLIOGRAFIE

1. ISTRATE O. Efecte și rezultate ale utilizării TIC în educație. București, 2010.
2. NOVEANU E.(coord.). Impactul formativ al utilizării TIC în educație. București, 2004.
3. NOVEANU, G. N., VLĂDOIU, D. Folosirea TIC în procesul de predare-învățare. București: Educația 2000+, 2009
4. http://www.romaniaeducata.eu/wp-content/uploads/2018/11/Romania-EducataViziune.pdf;
5. https://www.acorns.ro/2019/12/implicarea-controlata-a-noilor-tehnologii-in-mediul-educational/;

Stratégies didactiques innovantes pour la nouvelle génération

Ciocotișan Dana,
Școala Gimnazială Baia-Sprie

Projet didactique innovant

Classe: VIeme

Public: II ^{ème} année d'étude; VIe B

Niveau: A 1; débutants

Professeur: Dana Ciocotişan

Sujet: Les parties du corps humain

Type de leçon: acquisition de nouvelles connaissances

Niveau taxonomique: compréhension, application

Compétences générales:

-CO: compréhension de l'oral;

-PO: production de l'oral;

-CE: compréhension des écrits;

-PE: production des écrits.

Objectifs opérationnels:

A la fin de la classe, les élèves seront capables de:

O.1. identifier et repérer les parties du corps dans un texte;

O.2. associer les parties du corps aux images correspondantes;

O.3. employer correctement les mots et les expressions acquises dans des contextes et des situations de communication.

Formes d'organisation:

-frontale;

-individuelle;

Stratégie didactique:

1. Méthodes et procédés:

-la conversation;

-la problématisation (les exercices);

-les jeux didactiques

2. Moyens et matériels:

Fiche de travail

WorldWall.net

Moodle

Zoom

Bonjour Monsieur, Matt Maxwell, la chanson sur youtube

3. Ressources psychologiques:

-le développement de la créativité, de l´imagination;

-l´enrichissement du vocabulaire.

Durée: 40 min

Évaluation:

-formative (par des appréciations);

-sommative (par des remarques, par de notes);

-orale (conversation);

-écrite (devoir en classe, devoir à la maison).

Déroulement de l'activité:

1. ANTICIPATION

C'est la première étape de la classe pendant laquelle le professeur doit préparer ses élèves pour le travail de la nouvelle leçon.

Le professeur propose aux élèves de regarder une vidéo sans l'image.

La vidéo suivie se trouve sur le lien:

https://www.youtube.com/watch?v=oJ5zj3YQ0Tg

Après avoir regardé la vidéo le professeur demande :

Qui chante ? un monsieur/une dame/ des enfants

Comment ça va le monsieur ?

Où est-ce qu'il a mal ?

Les élèves vont identifier dans le texte quelques parties du corps humain. Dans ce contexte, le professeur introduit le titre de la leçon et les objectifs : *Les parties du corps humain.*

2. ACQUISITION DES STRUCTURES

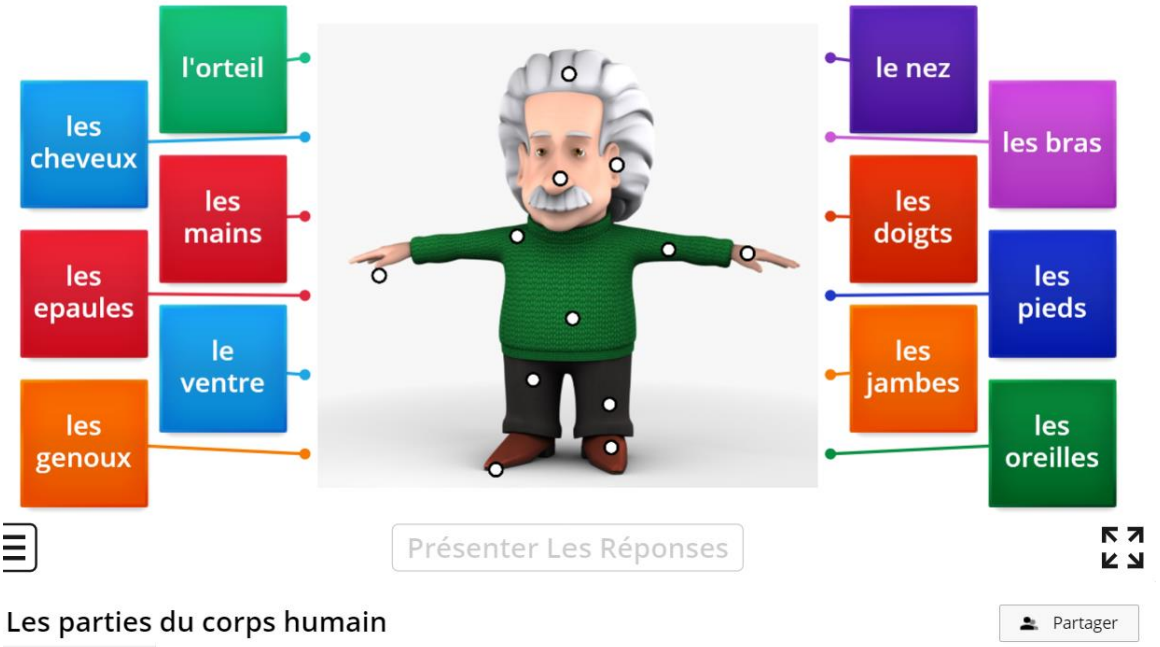
On écoute encore une fois la chanson avec l'image et les élèves doivent repérer les parties du corps. Puis ils vont noter les parties du corps dans le cahier.

Le professeur présente aux élèves un jeu Diagramme étiqueté sur le site :

https://wordwall.net/fr/resource/6972014/les-parties-du-corps-humain

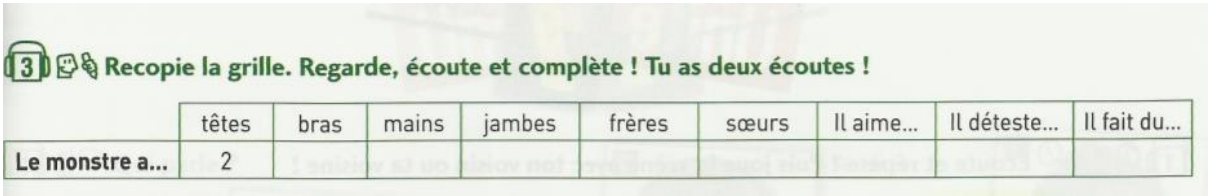
Glissez et déposez les axes à leur bonne place sur l' image.

Les élèves vont étiqueter chaque partie du corps humain.

3. REPÉRAGE

Le professeur propose aux élèves d`écouter un enregistrement. Ils vont écouter la description d`un monstre, puis ils vont compléter une grille.

4. FIXATION

Dessinez un personnage imaginaire (3 bras, 2 yeux, 4 jambes). Ensuite, décrivez le personnage.

5) LE FEED-BACK

On propose aux élèves le jeu : *Jacques a dit*, avec les parties du corps humain.

Quand la demande est précédée de Jacques a dit *il faut obéir, au contraire il ne faut pas bouger. ex : Jacques a dit touche les yeux !/ Touche la tète !*

6) L`ÉVALUATION

Le professeur propose aux élèves plusieurs jeux sur la plateforme éducationnelle Moodle. https://scoalabaiasprie.ro/scoalaonline/course/view.php?id=73#section-3

7) DEVOIR. Le professeur annonce le devoir: Page 78, exercices A et B du livre de français https://catalog.manualedigitaleart.ro/art-fr6-lm-2/v1/index.html#page/78

CLIMATUL EDUCATIV ŞI INFLUENŢA LUI ASUPRA REDUCERII ABANDONULUI ŞCOLAR

PROF. ÎNV. PRIMAR ROMANIUC CRISTINA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE ALECSANDRI” ROMAN, NEAMŢ

Reformele şi demersurile de modernizare întreprinse la nivelul majorităţii sistemelor de învăţământ din Europa şi Statele Unite au condus la schimbarea percepţiei rolurilor şi funcţiilor pe care le are profesorul. Este unanim acceptată ideea că succesul oricărei reforme a învăţământului depinde, în mare măsură, de calitatea cadrelor didactice, de ,,mutaţiile” în structura şi calitatea activităţii lor profesionale, de capacitatea de înţelegere şi aplicare în realitatea educaţională a mesajului reformei. ,,Orice inovaţie pedagogică, oricât de importantă ar fi ea, rămâne doar o valoare potenţială atâta timp cât nu este integrată în concepţia şi repertoriul comportamentelor didactice ale educatorului”, subliniază Dan Potolea .

Un educator profesionist trebuie să probeze capacitatea de a analiza situaţii complexe prin raportarea la mai multe ,,grile de lectură”, să selecteze rapid şi adecvat strategii educaţionale în concordanţă cu obiectivele şi exigenţele etice, să opereze eficient cu cunoştinţele, tehnicile şi mijloacele potrivite situaţiei educaţionale. Adaptarea rapidă a proiectelor sale în funcţie de experienţa didactică dobândită şi de contextul pedagogic, analiza în manieră critică a acţiunilor şi rezultatelor sale, pentru a identifica noi posibilităţi de dezvoltare profesională, reprezintă componente structurale ale personalităţii educatorului profesionist .

Noile structuri instituţionale promovate în învăţământul din Europa, diversitatea curriculum-ului şi a modelelor formării propuse se corelează cu demersurile teoretice de reconsiderare a rolului educatorului, de construire a unei noi identităţi profesionale şi de conturare a unui tip de profesionalism dedus chiar din modelele de predare, structurate şi dezvoltate în timp. Confruntând opiniile exprimate în literatura de specialitate străină şi din ţara noastră referitoare la rolurile şi competenţele educatorului, am constatat un consens general din partea autorilor privind necesitatea reevaluării funcţiilor profesionale clasice şi a inovării formelor de expresie a rolurilor educatorului. Educatorului îi revin o multitudine de funcţii şi roluri, prezentate, totuşi, diferit, în literatura de specialitate. S-au conturat câteva ipostaze dominante, în funcţie de importanţa acordată de autori anumitor dimensiuni ale exercitării profesiei didactice. Astfel, Anita E. Woolfolk se opreşte asupra următoarelor roluri ale profesorului:

- expert al actului de predare-învăţare;
- agent motivator ce declanşează şi menţine interesul elevului pentru activitatea de învăţare;
- lider al clasei de elevi;
- consilier ce observă comportamentul elevilor, îi îndrumă, îi sfătuieşte;
- model pentru elevi;
- profesionist reflexiv;
- manager al clasei de elevi.

În opinia lui I. Cerghit, funcţiile educatorului sunt: planificarea, organizarea, conducerea şi dirijarea elevilor, stimularea acestora, controlul şi decizia, proiectarea şi ameliorarea operativă a actului didactic, cercetarea şi inovarea procesului de învăţământ. Pentru promovarea unei învăţări eficiente , participative şi

creative , educatorul trebuie să realizeze o multitudine de sarcini, printre care: să promoveze explicit obiectivele operaţionale adecvate, să cunoască principiile de planificare a învăţării, să cunoască teoriile instruirii şi învăţării, adecvate pentru atingerea obiectivelor şi conţinuturilor alese, să cunoască procesualitatea învăţării, să descifreze natura proceselor interne implicate într-un anumit tip de învăţare, să descrie situaţiile educaţionale şi mediile interacţionale favorabile instruirii şi învăţării, să determine în ce condiţii a avut loc învăţarea, dacă într-un mod eficient sau nu. Analiza atentă a funcţiilor enumerate ne conduce la concluzia că acestea pot fi asociate cu cele trei etape ale conceperii şi realizării unui proiect pedagogic: proiectarea, implementarea proiectului şi evaluarea.

Care sunt competenţele pe care îşi fondează un educator profesionalitatea sa? Ce tipuri de cunoştinţe, capacităţi, abilităţi mobilizează el şi cum acestea se articulează cu alte resurse cognitive? Teoriile de sens comun care sunt frecvent întâlnite în mediul formării iniţiale a educatorilor realizează o distincţie generală între, cunoştinţele teoretice” şi cunoştinţele „practice”. Primele includ „cunoştinţele disciplinare şi culturale”, „cunoştinţele pedagogice şi didactice” (maniera de a organiza condiţiile de învăţare şi gestionarea lor). A doua categorie cuprinde „abilităţile practice”, „a şti să faci aici şi acum”, achiziţionate direct, în practică.

Însă, pentru a putea răspunde atâtor cerinţe şi a articula oferta sa comportamentală unor solicitări diverse, profesorul trebuie să aibă conştiinţa misiunii sale, are obligaţia de a observa şi evalua, disponibilitatea de a primi sugestii , aptitudinea de a organiza şi regiza procesul de instruire. De foarte multe ori, acesta se găseşte în situaţii conflictuale. O primă situaţie conflictuală ar putea rezulta din relaţiile sale pe care le are cu părinţii elevilor dar şi cu instituţia şcolii. De cele mai multe ori, părinţii cer o atenţie deosebită faţă de copiii lor, însă , profesorul este obligat să-şi distribuie imparţial atenţia sa tuturor elevilor. În relaţiile pe care le are cu elevii, profesorul se orientează după principiul „stimulare şi selecţie , iar acesta poate veni în contradicţie cu obligaţia de a pretinde performanţe din partea tuturor elevilor. Profesorii sunt puşi adesea în dificultate de două sarcini aparent diferite: pe de o parte ei sunt responsabili de transmiterea corectă a unui volum de informaţii şi verificarea asimilării acestor cunoştinţe, iar pe de altă parte, el are datoria de a dezvolta elevilor „aptitudini critice”, strategia fiind punerea sub semnul îndoielii a unor adevăruri, prezentarea materialului ca pe o confruntare între teze diferite. Totuşi, cel mai important conflict de rol este acela dintre transmiterea cunoştinţelor de specialitate şi calitatea de educator a profesorului. Stările tensionale sunt inevitabile. Soluţia e organizarea unui „învăţământ educativ”, articulând cele două tendinţe: educaţia fără instrucţie e imposibilă, componenta educativă stimulează şi motivează instruirea.

La noi, există o bogată literatură de specialitate privind calităţile şi aptitudinile educatorului. Astfel, I. Sulea Firu sublinia următoarele însuşiri ale unui bun profesor:

1. normalitate, inteligenţă, moralitate, sănătate;
2. caracter moral: cinste, conştiinciozitate, seriozitate, demnitate, bunătate, modestie, sinceritate;
3. putere de muncă şi creaţie: ordonat , iniţiativă, îndemânare;
4. iubire: putere de a te apropia de copii, înţelegere şi interes pentru ei ;
5. cadrul explicării lămurite, frumoase, atractive, putere de însufleţire, incitarea şi încurajarea altora; 6. vocaţie-conştiinţa propriilor însuşiri şi dorinţa de a le folosi în educaţie, chemarea pentru această muncă;
7. pregătirea-câştigarea de cunoştinţe şi exercitarea lor în munca educativă.

V. Pavelcu defineşte măiestria didactică drept aptitudinea de a face accesibilă materia, corelată cu alte aptitudini, ca: limbajul concret, plastic, convingător, spiritul de observaţie, spiritul creator de muncă, tactul pedagogic, interes şi dragoste pedagogică pentru copii, exigenţă pedagogică.

I. Jinga apreciază ca principale aptitudini ale unui bun pedagog: disponibilitatea pentru comunicare, spirit organizatoric, receptivitatea faţă de nou, coerenţa gândirii, logica exprimării, acurateţea limbajului, dicţia, răbdarea, stăpânirea de sine. După alţi autori, aptitudinea pedagogică poate fi considerată o modalitate relaţională, prin intermediul căreia orice influenţă educativă trebuie să devină un ,,bun circulant” între educator şi educat. În acest sens, aptitudinea pedagogică este definită ca o formaţiune psihologică complexă la nivelul personalităţii didactice, bazată pe un anumit nivel de dezvoltare şi funcţionare a proceselor şi funcţiilor psihice, care asigură un comportament acţional-educativ eficient.

Alte cercetări sunt centrate pe dezvoltarea tactului pedagogic, a empatiei, a comunicativităţii. Există o bogată literatură şi numeroase cercetări destinate conturării unui trunchi comun, care să întrunească în mod armonios competenţele pedagogice de ordin teoretic şi aplicativ specifice profesiunii didactice.

Noile vremuri propun o nouă ierarhizare a obiectivelor şcolii, care vizează orientarea învăţării spre formarea de capacităţi, folosirea metodelor interactive, stimularea gândirii creative şi critice, a activităţii independente a elevului, a spiritului interogativ, a competenţelor proprii rezolvării de probleme, utilizarea informaţiei în contexte noi, legate de situaţii concrete din sfera vieţii sociale. În aceste condiţii, profesorul este solicitat să conştientizeze aplicarea curriculum-ului. Dascălul este preocupat de optimizarea şi eficientizarea activităţii sale printr-o cunoaştere temeinică a restructurărilor din învăţământ, prin selectarea conţinuturilor în raport cu obiectivele-cadru şi obiectivele de referinţă prevăzute în programele şcolare pe an şi discipline, prin identificarea unor demersuri didactice care să promoveze un învăţământ cu prioritate formativ-educativ şi prin iniţierea şi finalizarea unor forme de activitate supuse evaluării prin comunicare eficientă, autoevaluării şi autoreglării. Dacă înfăptuirea reformei este privită prin prisma resurselor umane ale şcolii, aceasta va şti să-şi pregătească slujitorii, asigurându-le competenţa ştiinţifică şi psihopedagogică profund umană. Profesorul există şi dăinuie prin elevii săi, îi învaţă să gândească, să creeze. Pentru aceasta trebuie să fie mereu aproape de ei, să le identifice atât particularităţile de vârstă, cât şi formele individuale de manifestare. Profesorul pătrunde sensul lucrurilor şi stabileşte anumite tipuri de relaţii în comunicarea didactică, care să realizeze un echilibru între solicitările cognitive, afective , psihomotrice. Îl ajută pe elev în formarea şi dezvoltarea deprinderilor de exprimare a observaţiilor, gândurilor, ideilor şi sentimentelor, în mod logic, coerent, concis. Permanent are grijă să vorbească aceeaşi limbă cu elevii, căutând acele cuvinte care-şi găsesc ecou în mintea şi în sufletul acestuia. Dacă modelele se topesc în generaţii, fie ca truda educatorului de azi să lumineze chipul oamenilor de mâine”.

„ Şcoala – aşa cum spunea, pe bună dreptate Simion Mehedinţi – este singura cale pentru înălţarea unei societăţi omeneşti în orice fază s-ar afla, iar munca, departe de a fi numai o datorie a celor săraci, e însuşirea fundamentală a omului”.

Bibliografie:

1. Dumitriu Constanţa, „Strategii alternative de evaluare - Modele teoretico- experimentale” , Bucureşti , E.D.P., 2003;
2. Cucoş Constantin (coord.), „Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice”, Ed. Polirom, 1998 ;
3. Nicola Ioan , „Pedagogie”, Bucureşti , E.D.P., 1994 ;
4. I. Cerghit, L. Vlăsceanu (coord.), „Curs de pedagogie”, Bucureşti, E.D.P., 1988.

Concepte și tendințe actuale în abordarea individualizată a copilului cu cerințe educative speciale

Autor: prof. înv.preșc. Constantinescu Cristina
Grădinița cu program prelungit ”Dumbrava Minunată” Nr. 18 Brașov

Educaţia este un drept fundamental al omului! Astfel, educaţia incluzivă, care are ca principiu fundamental - un învăţământ pentru toţi, se constituie ca un deziderat şi o realitate ce se concretizează în practici bune în întreaga lume. Educaţia incluzivă se definește ca fiind un proces continuu/permanent de perfecţionare a instituţiei de învățământ, cu accesarea eficientă a resurselor (materiale, umane,de timp), care asigură și stimulează participarea la procesul educațional a tuturor copiilor, în conformitate cu particularitățile de dezvoltare și potențialul acestora. Trecem astfel de la o abordare deficitară, care pune accentul pe probleme și patologii, la abordarea din perspectiva a ceea ce poate si reușește mai bine individul. O revizuire a literaturii de specialitate sugerează că abordarea individualizată este o viziune filozofică generală, care este aplicată în domeniile de bază ce vizează copilul și necesitățile lui, inclusiv în educație, și aplicarea căreia este în beneficiul copiilor prin: influențarea gradului de implicare a lor în programele/serviciile de suport; creșterea eficacității intervențiilor și crearea rețelelor de sprijin multidisciplinar; implicarea și responsabilizarea familiilor în valorificarea punctelor forte ale propriilor copii.[5]

Abordarea individualizată este strâns legată de principiul respectării interesului superior al copilului, ceea ce presupune că toate intervențiile care vizează copilul se vor face cu luarea în considerare a ceea ce este esențial în beneficiul copilului. Conceptele de bază aferente acestei abordări sunt: identificarea și intervenția timpurie, abordarea holistică, centrarea pe copil.

În contextul dezvoltării educației incluzive și a diferitelor modele de incluziune a copiilor cu cerințe educaționale speciale, un rol extrem de important îl au *identificarea și intervenția timpurie.* Identificarea se referă la detectarea unor probleme, reale sau potențiale, privind dezvoltarea copilului de la cele mai mici vârste (probleme comportamentale, de dezvoltare emoțională, intelectuală). Subiectul se referă la detectarea precoce a debutului timpuriu al acelor indicatori care induc ideea existenței unor tulburări sau deficiențe în dezvoltarea copilului. Identificarea timpurie atrage după sine necesitatea intervenției timpurii, care presupune crearea conexiunilor între furnizorii de servicii cu responsabilități în abordarea și asigurarea dezvoltării copiilor. Intervenția timpurie este definită ca un sistem de servicii medicale, sociale și psihopedagogice oferite copiilor pentru identificarea, evaluarea și asistența tulburărilor de dezvoltare și a riscurilor de apariție a acestora, în vederea stimulării dezvoltării fizice, motorii, senzoriale, inclusiv a vederii și auzului, dezvoltării cognitive, comunicative, sociale, psiho-emoționale și a celei adaptive. La fel de importantă este considerată experiența părinților în îngrijirea copilului, precum și sprijinirea părinților pentru a asigura sănătatea și siguranța copilului. Din această perspectivă, intervenția timpurie este un sistem conceput pentru a sprijini modelele familiale de

[5] Green B. L., McAllister C. I., Tarte J. M. The strengths-based practices inventory: A tool for measuring strengths-based service delivery in early childhood and family support programs. Families in Society, 85(3), 327–334, 2004.

interacțiune care promovează și determină buna dezvoltare a copilului.[6] În accepțiunea Agenției Europene pentru Dezvoltarea Educației Speciale, intervenția timpurie este un complex de servicii/resurse pentru copiii mici și familiile lor, de activități/măsuri realizate cu scopul de a sprijini copilul/familia.[7] Deși există mai multe definiții emise de diferite entități, esența lor este aceeași: identificarea de la vârste cât mai timpurii a problemelor în dezvoltarea copiilor este crucială și sistemele trebuie să intervină, la fel de timpuriu, prin oferirea unei game largi de servicii de sprijin. Suportul este necesar de la primele etape de viață a copiilor cu tulburări de dezvoltare sau cu risc de apariție a acestora, iar implicarea părinților, familiei și a mediului în care se află copilul în intervenția timpurie trebuie să devină o normă de acțiune în abordarea copiilor și a necesităților lor.

Împreună cu identificarea și intervenția timpurie, un alt concept derivat din principiul individualizării este *abordarea holistică*, însemnând, la modul general, o viziune potrivit căreia personalitatea umană este considerată un construct multidimensional, bio-psiho-social, cu multitudinea de aspecte/fațete ce rezultă din această abordare: materiale și imateriale, conștiente și inconștiente, raționale și iraționale.Abordarea holistică presupune adoptarea unui model de educație care, adițional la componenta tradițională, academică, țintește dezvoltarea personalității copilului ca un tot întreg – cu emoții, abilități sociale, credințe spirituale, participare comunitară și inserție socială generală. Abordarea holistică în educație se bazează pe premisa că fiecare persoană își găsește identitatea, sensul și scopul în viață prin legăturile cu comunitatea, cu lumea naturală și cu valorile spirituale. Această viziune este tot mai frecvent abordată atât de factorii de decizie din educație, cât și de practicieni, pornind de la carențele educației: sistemele educaționale actuale nu garantează, în mod neapărat, un adult bine echilibrat și sănătos pe toate planurile, chiar dacă rezultatele lui școlare arată că a studiat toate materiile. Raționamentele de bază în susținerea acestei aserțiuni sunt următoarele[8]: emoțiile au impact asupra învățării, un copil care se simte încrezător și sănătos va fi mai în măsură să audieze o prelegere sau să însușească un material nou, dacă starea emoțională a lui la momentul învățării este echilibrată; învățarea nu se referă doar la achiziționarea de cunoștințe, cunoștințele trebuie să fie aplicate la viața reală; sănătatea emoțională este crucială pentru succesul învățării, în cazul apariției unor probleme emoționale (depresie, anxietate etc.), este afectată capacitatea persoanei de a-și manifesta competențele; creativitatea este necesară pentru inovare, creativitatea nu poate fi exprimată decât dacă starea de spirit a individului este de așa natură încât va fi capabil să aplice cunoștințele într-un mod innovator.Abordarea holistică este foarte indicată pentru copiii cu dizabilități de învățare. Este vorba despre diferențele în potențialul de învățare: viteză, stil, productivitate etc. Procesul educațional care ia în considerare abilitățile (sau dizabilitățile) copiilor va fi adaptat la potențialul de învățare al acestora într-un mod care să ofere șanse egale pentru toți. Astfel, potrivit UNESCO, dezvoltarea educației

[6] Guralnick M. J. Early intervention for young children with developmental delays: Contributions of the developmental systems approach. In: H. Sukkar, C.J. Dunst, & J. Kirkby (Eds.). Early childhood intervention: Working with families of young children, pp. 17-35. Oxon, UK: Routledge, 2017.

[7] Early Childhood Intervention Analysis of Situations in Europe. Key Aspects and Recommendations. Summary Report. European Agency for Development in Special Needs Education, 2005 https://www.european-agency.org/sites/default/ files/early-childhood-intervention-analysis-of-situations-in-europe-key-aspects-and-recommendations_eci_en.pdf

[8] Holistic Teaching: 20 reasosns Why Educators Should Consider a Student’sEmotional Well-Being http://www. opencolleges.edu.au/informed/other/holistic-teaching-20-reasons-why-educators-should-consider-a-students-emotionalwell-being/

incluzive va viza, între altele, crearea și promovarea unei abordări holistice a educației care să garanteze că grupurile marginalizate și excluse sunt incluse în toate activitățile educaționale.[9]

Centrarea pe copil vizează abordarea potrivit căreia în toate intervențiile ce vizează copilul, cerințele individuale, interesele, preferințele, alegerile etc. vor fi prioritare și vor guverna toate acțiunile adulților în raport cu copilul, iar acțiunile adulților vor fi adaptate la nivelul de dezvoltare și punctele forte ale copilului. Învățarea centrată pe copil presupune o gamă largă de programe educaționale, experiențe de învățare, abordări instructive și strategii de suport educațional orientate spre satisfacerea nevoilor, intereselor, aspirațiilor copiilor. Pentru a realiza acest obiectiv, instituțiile de învățământ și personalul didactic au la dispoziție o multitudine de metode de la modificarea tehnologiilor de predare-învățare-evaluare până la modificarea integrală a conținutului învățării. Există câteva principii directoare în acest sens, care clarifică esența conceptului:

Toți copiii au dreptul la o educație care îi ajută să crească și să se dezvolte la maximum. Această premisă de bază este însăși esența conceptului centrării pe copil.

Fiecare copil este un individ unic și special. Respectiv, educația trebuie să țină seama de unicitatea copiilor, să țină cont de vârstă, potențial, temperament, stil de învățare etc.

Copiii sunt participanți activi la propria lor educație și dezvoltare. Aceasta presupune că ei ar trebui sa fie implicați în toate procesele aferente actului educațional care îi vizează. Sugestiile copiilor, preferințele, stilurile de învățare și interesele sunt luate în considerare în planificarea și implementarea practicilor educaționale.

Importanța învățării centrate pe copil derivă și dintr-o abordare societală mai largă, conform căreia societatea este din ce în ce mai interesată ca școala de toate nivelurile să ”producă” cetățeni integri, sănătoși fizic și spiritual, având cunoștințe și competențe care îi abilitează pentru viața independentă. Preocuparea pentru bunăstarea copiilor pe toate domeniile de dezvoltare este tot mai evidentă și atestă o conștientizare tot mai accentuată de către publicul larg. Centrarea pe copil implică organizarea educației într-un mod în care copilul devine subiect al învățării: i se oferă oportunități de a conduce activități de învățare, de a participa activ la discuții, de a proiecta propriile trasee și moduri de învățare și a explora subiecte care îl interesează etc. Învățarea centrată pe copil presupune resetarea procesului, dar și a mediului educațional. De exemplu, aranjarea băncilor în cerc, semicerc sau în grupuri mici este considerată mult mai adecvată decât înșiruirea tradițională în rânduri, când copiii stau unii în spatele altora. Conceptul centrarea pe copil este încă în dezvoltare, susținătorii acestuia fiind preocupați de definirea cât mai exactă a respectivei abordări. Până la moment, au fost identificate câteva caracteristici fundamentale: predarea și învățarea sunt ”personalizate”, ceea ce înseamnă că abordează cerințele speciale și necesitățile distincte de învățare, interesele , aspirațiile copiilor concreți; copiii progresează în educație atunci când li se demonstrează ca au dobândit cunoștințele și abilitățile pe care le așteaptă; există o mare doză de flexibilitate în procesul de învățare: copiii pot învăța ”oricând și oriunde”, adică în afara clasei

[9] Guidelines for Inclusion: Ensuring Access to Education for All. UNESCO, 2005. http://unesdoc.unesco.org/ images/0014/001402/140224e.pdf

tradiționale și a mediului școlar classic; copiii au oportunitatea de face alegeri în privința propriului parcurs de învățare și de a contribui la proiectarea experiențelor de învățare.

Bibliografie:

1. Early Childhood Intervention Analysis of Situations in Europe. Key Aspects and Recommendations. Summary Report. European Agency for Development in Special Needs Education, 2005 https://www.european-agency.org/sites/default/ files/early-childhood-intervention-analysis-of-situations-in-europe-key-aspects-and-recommendations_eci_en.pdf

2. Green B. L., McAllister C. I., Tarte J. M. The strengths-based practices inventory: A tool for measuring strengths-based service delivery in early childhood and family support programs. Families in Society, 85(3), 327–334, 2004.

3. Guidelines for Inclusion: Ensuring Access to Education for All. UNESCO, 2005. http://unesdoc.unesco.org/images/0014/001402/140224e.pdf

4. Guralnick M. J. Early intervention for young children with developmental delays: Contributions of the developmental systems approach. In: H. Sukkar, C.J. Dunst, & J. Kirkby (Eds.). Early childhood intervention: Working with families of young children, pp. 17-35. Oxon, UK: Routledge, 2017.

5. Holistic Teaching: 20 reasosns Why Educators Should Consider a Student’sEmotional Well-Being http://www. opencolleges.edu.au/informed/other/holistic-teaching-20-reasons-why-educators-should-consider-a-students-emotionalwell-being/

ASPECTE BIOMECANICE ŞI ANATOMICE PARTICULARE ALE EFECTUĂRII PRELUĂRII ÎN JOCUL DE VOLEI

Prof. Ghiran Alexandru Ioan
Colegiul Tehnic „ Iuliu Maniu ”
Şimleu Silvaniei, jud. Sălaj

Biomecanica educaţiei fizice şi sportului este acea parte a biomecanicii care se ocupă cu studiul mişcării şi poziţiilor corpului, prevăzute în cadrul programei şcolare şi a antrenamentului sportiv. Ea a apărut ca o necesitate legată de continua dezvoltare a mişcării de educaţie fizică şi sport.

Biomecanica studiază modul în care legile mecanicii generale se aplică la particularităţile biologice ale corpului omenesc, cum iau naştere forţele musculare şi cum acţionează în interdependenţă cu forţele exterioare care se exercită asupra corpului.

Pentru a asigura activitatea dinamică, multilaterală musculatura corpului este solicitată la un efort foarte variat în cadrul fiecărei execuţii.

Jocul de volei nu face notă discordantă în sfera biomecanicii, mai mult chiar, execuţiile tehnice specifice, pentru a fi eficiente trebuie să se impună, mai ales în stadiul învăţărilor, unui riguros regim, în conformitate cu toate cerinţele şi legile biomecanicii.

1. Biomecanica preluării din serviciu

În jocul de volei toate acţiunile impun un anumit grad de precizie şi constanţă în execuţie. Această precizie implică o bună stare de echilibru din care se începe, în care se desfăşoară şi se încheie acţiunea. Pentru activitatea dinamică specifică fiecărei acţiuni solicitările adresate musculaturii corpului sunt variate. Acţiunea diferitelor grupe şi lanţuri musculare, în condiţii de coordonare variate impuse membrelor superioare, inferioare, trunchiului necesită un fond de dezvoltare superioară a calităţilor motrice, în special viteză-forţă şi forţă-viteză cât şi manifestarea forţei în regim de rezistenţă.

Preluarea, acţiune de apărare, se realizează cu participarea membrelor superioare la contactul cu mingea pe principiul pârghiilor mobilizate, la nivelul articulaţiilor scapulo-humerale.

Acţiunea de lovire a mingii este devansată de o serie de deplasări, opriri în poziţii stabile echilibrate. Echilibrarea se obţine prin mărirea bazei de susţinere picioarele plasate cu toată talpa pe sol, depărtate în afara planului umerilor, membrele superioare în anteducţie uşoară orientate oblic în jos în vederea efectuării acţiunii.

Poziţia centrului de greutate este determinată de traiectoria mingii, prin flexia mai mult sau mai puţin accentuată la nivelul membrelor inferioare. Lanţul muscular implicat în aceste poziţii este cel al triplei extensii, aflat în activitate dinamică de cedare, cu ajutorul căruia unghiul de flexie necesar preluării va fi realizat în mod optim.

Contactul cu mingea se va face după o mişcare lentă de extensie a membrelor inferioare şi de îndreptare a trunchiului, palmele fiind unite şi prinse în uşoară supinaţie, oferind o suprafaţă de contact cât mai mare cu mingea. Prin mobilizarea articulaţiei scapulo-humerale se realizează anteducţia membrelor superioare dar articulaţiile corpului sunt blocate în extensie.

Lovirea mingii la preluare se realizează fie prin amortizare sau cedare în cazul preluărilor din atac sau în cazul preluării serviciilor în forţă, fie prin învingere în cazul preluării din servicii plutitoare sau alte execuţii fără forţă. În această acţiune de lovire a mingii efortul este cu caracter static şi dinamic. Se solicită precizie, deşi suprafaţa de lovire este mică, execuţia corectă, eficientă şi constantă impune o coordonare nervoasă perfectă. Prin aferenţele proprioceptive, vizuale şi vestibulare, pe calea aferentaţiei inverse, urmărirea fiecărui detaliu al execuţiei se realizează continuu.

Efortul static este asigurat de lanţurile musculare ale trunchiului şi membrelor care menţin echilibrul prin activitatea de fixare. Participă şi lanţurile musculare ale trunchiului, membrelor, ale triplei extensii (pentru asigurarea echilibrului în plan sagital) adductorii şi abductorii coapsei, pronatorii şi supinatorii plantei (pentru asigurarea echilibrului în plan frontal).

Echilibrul trunchiului se asigură printr-un efort static de menţinere, conjugat, al muşchilor şanţurilor vertebrale şi al lanţurilor încrucişate ale pereţilor abdominali. La nivelul membrelor superioare se realizează o activitate dinamică, asigurată de lanţurile musculare ce fac abducţia şi anteducţia în articulaţia umărului şi muşchii ce deplasează scapula în sens cranial şi ventro-lateral.

Ceilalţi muşchi ai membrelor superioare prin efortul lor static global fixează articulaţia cotului blocată în extensie, antebraţele în uşoară supinaţie, palmele în extensie uşoară. Deplasarea la locul de contact cu mingea, ca şi orientarea membrelor superioare pe traiectoria intenţionată este asigurată de lanţurile musculare ale trunchiului şi membrelor inferioare printr-o activitate de tip dinamic.

Lovirea angrenează musculatura în activitatea dinamică redusă, cu mică amplitudine, dar realizată precis şi suplu.

Mişcările trunchiului şi membrelor sunt variate în funcţie de traiectoria mingii necesitând o coordonare nervoasă şi rapidă.

2. Biomecanica preluării din atac

Biomecanica preluării din atac este asemănătoare cu cea din serviciu la care se mai adaugă câteva caracteristici specifice preluării din atac. Aceste caracteristici sunt date în mare măsură de viteza crescută a mingii. Se ştie faptul că mingea venită din atac are o intensitate şi forţă net superioară faţă de cea venită din serviciu.

Acest lucru implică o deplasare mult mai rapidă a jucătorului pe direcţia mingii, dublată de o anticipare prealabilă a acesteia. Lanţurile musculare ale membrelor inferioare şi trunchiului desfăşoară în acest caz o activitate dinamică superioară faţă de cea de la preluarea din serviciu.

De asemenea viteza mare a mingii implică adoptarea unei poziţii cât mai echilibrate şi favorabile a jucătorului. Jucătorul se va afla cu tălpile picioarelor mult depărtate centrul de greutate fiind coborât până sub nivelul genunchilor. Menţinerea acestei poziţii statice va fi asigurată de lanţurile musculare ale trunchiului şi membrelor care menţin echilibrul prin activitatea de fixare.

Preluarea din atac este însoţită în majoritatea cazurilor de acţiunea de amortizare amingii. Amortizarea se va face printr-o accentuare a flexiei articulaţiilor trenului inferior, printr-un efort de cedare, concomitent cu

o retragere a braţelor înapoi jos prelungindu-se astfel contactul cu mingea determinându-se un bun control al mingii. Amortizarea va fi mai amplă sau mai puţin amplă în funcţie de intensitatea loviturii de atac.

3. Aspecte anatomice particulare ale efectuării preluării

Efectuarea unei preluări corecte şi precise necesită câteva cerinţe şi calităţi din partea celui care o execută.

S-ar părea la prima vedere că o bună preluare este determinată de însuşirea unei tehnici cât mai corecte, incluzând aici, lucrul picioarelor, trunchiului şi a membrelor superioare în special, dintr-o poziţie corectă. Totuşi deşi tehnica de execuţie influenţiază cel mai mult executarea unei preluări precise, mai intervin şi alţi factori care sunt mai puţin luaţi în considerare, dar care pot influenţa într-o oarecare măsură finalitatea acţiunii de preluare.

Între aceşti factori putem include, aspectele anatomice particulare ale voleibaliştilor.

Este ştiut faptul că în jocul de volei predomină ca şi tip somatic, tipul longilin.

Voleiul modern presupune o selecţie a jucătorilor înalţi şi foarte înalţi, cerinţă actuală necesară marilor valori voleibalistice pe plan mondial. Privind acest aspect al jucătorilor foarte înalţi am putea să ne punem întrebarea: nu este oare înălţimea jucătorului în detrimentul acţiunii de preluare?

În susţinerea acestei ipoteze putem aminti faptul că pentru a efectua o preluare în condiţii cât mai sigure şi preluarea să fie cât mai precisă, jucătorul trebuie să se găsească într-o poziţie cât mai echilibrată. Echilibrarea corpului se realizează în special pe seama centrului de greutate.

Cu cât centrul de greutate va fi mai jos cu atât echilibrul corpului va fi mai stabil.

În cazul jucătorilor foarte înalţi centrul de greutate se află la distanţă mare de sol echilibrul având de suferit. Totodată la aceşti jucători cu anvergură mare se măreşte distanţa dintre creier şi locul de contact cu mingea (braţele fiind mai lungi), acest lucru determinând o îndemânare mai slabă a acestor jucători.

Din aceste două cazuri putem concluziona că jucătorii mai puţin înalţi ar fi mai preferaţi pentru acţiunea de preluare a mingii, având un echilibru mai bun şi o îndemânarea mai mare, fapt demonstrat şi de jucătorii specializaţi pentru preluare (jucătorii „ libero ”) care au de regulă înălţime mai mică.

Pe lângă aceste aspecte o altă particularitate cu o anumită influenţă în acţiunea de preluare, este dată de mărimea suprafeţei de contact cu mingea. Cu cât suprafaţa de contact este mai mare atât şi precizia preluării va fi mai mare. Mărirea suprafeţei de contact se poate realiza prin mărirea unghiului dintre cele două braţe, unghi format în urma împreunării mâinilor.

BIBLIOGRAFIE

1. Bâc, O - Volleyball- Editura Universităţii din Oradea 1999
2. Ghenadi, V. - Volei - Modelarea instruirii copiilor şi juniorilor - Ed.Sport-Turism,
3. Ghenadi, V. şi colab. - Model şi modelare în voleiul de performanţă - Ed. Plumb, Bacău, 1994.
4. Ghenadi, V. - Volei - Obiectivizarea înstruirii - Ed. Plumb, Bacău,1995.
5. Mateiu, M. Bâc, O. - Curs de volei - Ed. I.I.S. Oradea, 1978.
6. Murafa, N. Stroie, St. - Jocul de volei - Ed. U.C.F.S. Bucureşti, 1967.
7. Stroie, St. - Volei - Curs de bază - Ed. IEFS, Bucureşti, 1987.

LITERATURA ȘI CELELALTE ARTE

Nume: Trofin Veronica Daniela
Liceul Tehnologic „Elena Caragiani”, Tecuci

Henri Berkson sublinia că arta are un rol esențial în a ridica de pe ochii noștri vălul care nu ne permite să vedem lucrurile în esența lor. Arta ne revelează viața, ne pune față în față cu realitate și nu ne îndepărtează de ea. Dacă realitatea ne-ar activa în mod direct simțurile și conștiința, dacă am putea intra în comunicare imediată cu lucrurile și cu noi înșine, arta ar fi inutilă cu adevărat sau mai curând am fi cu toții artiști, deoarece inima noastră ar vibra atunci continuu la unison cu natura. Ochii noștri, ajutați de memorie, ar decupa în spațiu și ar fixa în timp tablouri inimitabile. Vom auzi cântând în inimile noastre, ca o muzică uneori veselă, deseori tristă, întotdeauna originală melodia neîntreruptă a vieții noastre interioare. Toate acestea sunt în jurul nostru, toate sunt în noi și totuși nu percepem nimic în mod distinct.

De ce literatură și alte arte? Același H. Berkson spunea că fiecare artă se naște pe baza unui simț. Astfel, el obervă că fiecare artist, printr-un anume simț este devotat artei, de aici rezultă diversitatea artei.

- **Pictura:** pictorul se leagă de culori și de forme ca și cum iubește culoarea de dragul culorii, forma de dragul formei. Dincolo de acete culori și forme vedem că transpare viața interioară a lucurilor, pe care el o face să intre puțin câte puțin în percepția noastră.
- **Literatură. Poezia**:scriitorul se repliază, mai degrabă, asupra lui însuși. El se leagă de cuvinte banale și sociale care acoperă și exprimă o stare sufletească individuală.
- **Muzica:** muzicianul sesizează prin vibrațiile sunetelor anumite ritmuri ale vieții și ale respirației care sunt inferioare omului , și nu sentimentelor sale cele mai interioare, regăsind legea vie cu fiecare persoană.
- **Teatrul:** regizorul, prin actori, aduce în lumina rampei o realitate profundă învăluită uneori în necesitățile vieții.

Astfel, arta vizează individualul, dar ea generalizează dincolo de obiectul ei, scopul ei, căci adevărul pe care îl relevă e universal. Am ales o abordare **altfel** a textului literar, cu atât mai mult cu cât specia literară studiată, nocturna presupune o astfel de deschidere didactică

Nocturnele lui Macedonski:

1. **Ca specie artistică, nocturna reprezintă o compoziție muzicală, literară sau plastică cu caracter liric, melancolic, meditativ frecvent în secolele XVIII-XIX în romantism și simbolism.**
2. **Autorii de nocturne în literatură: Alfred de Musset „Ciclul nopților”, D. Bolintineanu „O noapte la morminte”, George Bacovia „Nocturnă”; în muzică: Debussi „Clar de lună; în pictură: Claude Monet: „Amurg în Veneția”.**

3. Abordarea textelor lui Alexandru Macedonski:

Se dă textul „Noapte de iunie” de Alexandru Macedonski.

Cerințe:

1. Ascultând nocturna lui Debussi, realizează ilustrația textului-suport în una din tehnicile de mai jos: **creion, acuarelă, tempera.**Precizează asupra căror elemente te-ai oprit și de ce.
2. Identifică patru elemente simboliste din textul dat.
3. Precizează tema și motivele textului.
4. Comentează în 3-5 rânduri următorul citat: „Poezia Nocturnă exprimă starea sufletească a citadinului nelocalizat.”

Este necesar ca elevii să înțeleagă că toate disciplinele pe care le învață în școală au o finalitate comună: de a le înlesni accesul către cunoaștere și de a-i forma, ca oameni deplini și autentici.

BIBLIOGRAFIE

1. H. Berkson- „Teoria râsului”, Institutul European, 1998
2. Florentina Sâmihăian- „O didactică a limbii și literaturii române”, Editura Art Educațional

Modalităţi de educare a inteligenţei emoţionale la copiii de vârstă preşcolară

Prof.înv.preș. Micle Maria Liliana
L.T.O.„ Nicolae Steinhardt” Satu Mare

Inteligența emoțională la copii este un aspect tot mai des abordat, de o importanță semnificativă, căci aceasta reprezintă un factor decizional atât în viața personală, cât și cea profesională. Finalitatea ei constă în atingerea scopurilor noastre, cu un minim de conflicte inter şi intra-personale. Termenul de inteligență emoțională a fost popularizat în anii 1955, de către jurnalistul și psihologul în științe comportamentale Dr. Daniel Goleman. În cartea sa „Inteligența emoțională”, el definește inteligența emoțională ca fiind o zonă a abilităților cognitive care facilitează relațiile interpersonale. Cu alte cuvinte, inteligența emoțională reprezintă capacitatea de a conștientiza, controla și manifesta propriile emoții, respectiv de a gestiona relațiile interpersonale într-un mod cât mai eficient.

Lumea complexă în care trăim ne face să conştientizăm din de in ce mai mult că inteligenţa emoţională, modul în care ne stăpânim şi înţelegem emoţiile, are un rol important în dobândirea fericirii personale şi a succesului în viaţă. În genere, inteligenţa emoțională este definită ca abilitatea de a observa, diferenţia şi înţelege propriile emoţii, ale celor din jur şi de a folosi informaţiile obţinute în ghidarea propriilor acţiuni, propriului comportament . IQ-ul academic nu este suficient pentru a reuşi în viaţă. Inteligenţa emoţională fiind un ingredient cheie pentru succesul în viaţa personală şi profesională. Chiar dacă o persoană are suficiente cunoştinţe şi idei inteligente, dacă nu îşi cunoaşte şi nu reuşeşte să-şi gestioneze emoţiile şi sentimentele, poate întâmpina dificultăţi în încercarea de a-şi construi relaţiile cu ceilalţi sau o carieră profesională de succes. Persoanele cu un înalt grad de autocunoaştere îşi dau seama cum sentimentele lor îi afectează, atât pe ei, cât şi pe cei din jur. Dezvoltarea inteligenţei emoţionale ne permite să ne punem în valoare aptitudinile intelectuale, creativitatea. Ne asigură reuşita, atât în plan personal, cât şi în cel profesional. Nivelul ridicat al inteligenţei emoţionale este o caracteristică importantă a liderilor de succes. Inteligenţa emoţională trebuie dezvoltată în orice perioadă a vieţii Inteligenţa emoțională trebuie dezvoltată la copii din primii ani de viaţă, pentru a-i ajuta să se cunoască mai bine, să-şi înţeleagă emoţiile pentru a le folosi în cele mai diverse situaţii din viaţă. Specialiştii susţin că înainte de a încerca să creştem un copil inteligent emoţional, trebuie să ne învăţăm să folosim această abilitate în viaţa personală. Fiind determinată genetic inteligenţa emoţională are o puternică bază în funcţionarea neurobiologică a creierului.

Emoții care pot fi pozitive (bucurie, simpatie, entuziasm, siguranță etc), ele apar atunci când ceea ce îți dorești corespunde cu ceea ce se întâmplă. Emoții dureroase (frica, vinovăție, gelozie, dezamăgire, supărare etc) ele apar atunci când ceea ce îți dorești nu corespunde cu ceea ce se întâmplă. Simplu nu? Poate, dar **modul în care un copil învață cum să recunoască emoțiile, să le exprime, să le înțeleagă și să le regleze, îi ajută ulterior să creeze și să mențină relații de lungă durată, să se adapteze la creșă/grădiniță/școală, să prevină diferite probleme de comportament, să își dezvolte încrederea de sine și capacitatea de a fi empatic** (învață să identifice emoția unei persoane pentru a putea în felul acesta să răspundă corespunzător).

Înțelegerea emoțiilor personale şi ale altor persoane. Această abilitate se referă la capacitatea de a identifica şi denumi corect stările emoţionale, atât proprii, cât şi ale altor persoane, dar şi la capacitatea de a face discriminări fine între intensităţi diferite ale aceleiaşi emoţii, stări emoţionale, in special a celor mai fine, mai subtile. De exemplu, starea de agresivitate a unei persoane, mai mult sau mai puţin evidentă pentru alţi oameni. Este vorba, de fapt, despre dezvoltarea capacităţii de a vedea starea emoţională a altor persoane indiferent de modul în care aceştia se manifestă verbal sau comportamental. Această abilitate la copii începe să se dezvolte mai ales după vârsta de 4-5 ani, după ce neurologic, copilul a atins pragul de maturitate necesar pentru a înțelege ce gândesc alte persoane din perspectiva lor personală.

Exprimarea emoţională include manifestarea emoţiilor prin comportamente nonverbale (mimică, gest, pantomimică) şi verbale (utilizarea cuvintelor potrivite, tonalitatea şi intonaţia necesară limbajului, modularea limbajului pentru exprimarea corectă a stării emoţionale).

Autoreglarea emoţională constă în dezvoltarea capacităţii de autocontrol a emoţiilor, astfel încât comportamentul copilului să fie adaptat la cerinţele vieţii sociale. Autocontrolul înseamnă abilitatea de a inhiba sau de a modifica starea emoţională in funcţie de context. Aceasta este o abilitate care se îmbunătățește odată cu vârsta şi începe să devină vizibilă treptat abia după 5-6 ani, odată cu maturizarea lobului frontal al creierului, responsabil de acest lucru.

Pentru a dezvolta inteligenţa emoţională la copii este recomandat să combinăm cunoaşterea şi experienţa de viaţă cu empatia, înțelepciunea, conştiinţa de sine şi autocontrolul. Acestea sunt momentele de bază şi au o contribuţie importantă la adaptarea la contemporaneitate. Cadrul didactic, ca formator, are o influenţă puternică în acest sens, în special la vârstele mici, când comportamentul imitativ este dominant ; dacă el dovedeşte nediscriminare în respectarea drepturilor şi stabilirea îndatoririlor, iar clasa este un climat democratic, afectiv, copilul îşi formează mai uşor deprinderi de comportament în sensul respectării drepturilor reciproce. Curiozitatea şi receptivitatea specifice primelor etape în educaţia copilului constituie factori favorizanţi în asumarea acestor valori şi atitudini.

Mediul grădiniţei creează o atmosferă prielnică, stimulatoare pentru toţi copiii.Flexibilitatea programei determinată de formularea unor comportamente care se realizează pe întreaga perioadă a preşcolarităţii în funcţie de nivelul dezvoltării copiilor, cadrul educaţional variat şi funcţional prin amenajarea zonelor de interes şi nu în ultimul rând, natura relaţiilor educatoare – copil sunt atuuri care oferă certitudinea că în această treaptă de învăţământ poate să înceapă educaţia pentru democraţie şi personalitatea umană.

La vârsta preşcolară, accentul cade pe educarea copiilor în spiritul cooperării, întrajutorării, exprimării libere, responsabilizării şi toleranţei. Pentru a fi eficientă, educaţia emoţională trebuie să evite strategiile strict expozitive şi să utilizeze metode bazate pe acţiune şi joc. Este necesar să se asigure stimularea inteligenţei şi creativităţii prin toate mijloacele specifice vârstei, valorificarea maximală a funcţiilor stimulative şi formative ale jocului, antrenarea copilului în acţiunea directă, ca partener activ la formarea personalităţii sale.

Jocurile şi exerciţiile energizante urmăresc captarea atenţiei, exersarea memoriei, buna relaţionare, exprimarea liberă a sentimentelor cu o mimică şi gestică adecvate, cunoaşterea, autocunoaşterea, corectarea ieşirilor negative şi observarea percepţiei sociale a copiilor.

„Cercul numelor” – Copiii stau în cerc pe scăunele şi fiecare îşi spune numele asociindu-l cu ceva (plante, animale, fenomene). Astfel, copiii îşi cunosc bine numele şi se caracterizează printr-un cuvânt.

„Numele şi schimbarea de loc” - Copiii stau în cerc pe scăunele. Copilul care nu are scaun, merge la un coleg, îi spune numele, dă mâna cu el şi acesta îi cedează locul dacă a spus corect.

„Numele şi stări emoţionale diferite” – Copiii stau în aceeaşi formaţie. Copilul numit merge la un coleg spunându-i numele aşa cum i-a şoptit educatoarea. Copiii învaţă să diferenţieze diferite stări emoţionale (simpatie, supărare, furie, linguşire, poruncă, politeţe), atât din tonul vocii, cât şi din mimica interlocutorului.

„ Noii prieteni” – Copiii stau în semicerc pe scaune, vorbesc cu colegul din dreapta şi cu cel din stânga despre familie, ce le place mai mult să facă, să mănânce, ce jucării au şi apoi fiecare îşi prezintă vecinii. Este un exerciţiu de pozitivare prin care se pot corecta ieşirile negative.

Copiii aud numai lucruri bune unii despre ceilalţi şi sunt stimulaţi să fie prieteni, să se joace împreună cu jucăriile preferate.

Pentru a cunoaşte mai bine copiii cu care lucrăm (cum sunt trataţi în familie, cine le sunt prietenii), pentru a-i îndemna să se cunoască, să se exprime liber şi să aibă încredere în forţele proprii, am desfăşurat următoarele exerciţii cu grupuri de 5-6 copii: **„Trei persoane importante din viaţa mea” , „Cum mă simt când…?”, „Ce-mi trece prin cap acum?”, „Cel mai fericit moment din viaţa mea”**

Pentru a facilita deschiderea de sine într-un climat plăcut am desfăşurat jocul **„Rucsacul meu cu calităţi”. Plecaţi în vacanţă. Ce calităţi aveţi şi doriţi să le luaţi cu voi ?** Răspunsurile date de copii le-am dezvoltat în discuţiile ulterioare când i-am invitat să ne povestească de ce consideră ei că sunt harnici, generoși,curajoşi, buni, etc. Am încurajat afirmarea acestor calităţi şi extinderea lor la toţi copiii din grupă dându-i exemplu.

Jocurile de rol pe diferite teme determină copiii să interpreteze diferite statusuri sociale fiind o modalitate eficientă de educare a comportamentelor şi atitudinilor în spiritul valorilor morale, democratice şi sociale. Jocuri ca **„De-a aniversarea”, „De-a magazinul”, „De-a grădiniţa”, „De-a doctorul”**, pun copiii în situaţia de a relaţiona între ei, îi activează din punct de vedere cognitiv, afectiv şi motric-acţional, îi învaţă să negocieze în repartizarea rolurilor, să accepte părerile celorlalţi. Interacţiunile dintre participanţi permit autocontrolul conduitei, comportamentului, înlăturarea pornirilor negative, dominatoare. Apar situaţii problematice care favorizează înţelegerea complexă a situaţiei şi determină cooperarea, participarea activă a tuturor partenerilor în găsirea soluţiilor.

Poeziile, poveştile şi povestirile au un rol deosebit în dezvoltarea empatiei copiilor deoarece de cele mai multe ori se identifică cu personajele. Această structură complexă este absolut indispensabilă educatorului pentru a-şi simţi copiii şi pentru a folosi cele mai potrivite metode, tehnici şi strategii. În ceea ce mă priveşte, sunt atentă la interacţiunile mele cu copiii: cine se aşează mereu în apropierea mea, cine evită apropierea de mine, cine se oferă mai des să mă ajute, să rezolve sarcini şi cine stă deoparte.

În toate activităţile desfăşurate am antrenat fiecare copil în parte, le-am dat să rezolve sarcini în grup, am căutat să-i stimulă pe cei timizi să se afirme prin lucrări colective, colaje, pictură, puzzle.

Un copil inteligent din punct de vedere emoțional este conștient de emoțiile sale și vorbește liber despre ele, recunoscând în același timp emoțiile celor din jur. Acesta știe să își gestioneze emoțiile negative, având comportamente rezonabile chiar și atunci când lucrurile nu merg așa cum și-ar dori și nu abandonează o activitate atunci când aceasta devine dificilă. Pentru că, în acest fel, ei vor fi mai bine pregătiți pentru provocările vieții, devenind adulți echilibrați, care vor gestiona rațional și calm situații complicate. Totul începe în sânul familiei, acolo unde copiii deprind modelele de comportament și modalitățile de gestionare a emoțiilor. În general, copiii copiază comportamentele părinților, deci puterea exemplului este foarte importantă.

Construirea inteligenței emoționale este un proces care nu se încheie niciodată. Dezvoltarea personală continuă pe toată perioada vieții, maturitatea noastră emoțională fiind influențată de felul în care ne raportăm la experiențele și provocările de care avem parte. Comunicarea și integrarea în grupuri este extrem de importantă pentru copii, deoarece îi ajută să își formeze abilitatea de a empatiza cu cei din jur, respectiv îi ajută să își dezvolte inteligența emoțională. Foarte des însă, procesul de integrare într-un grup poate fi anevoios, există o multitudine de practici și jocuri care vor ajuta copilul să se integreze în grup.

Bibliografie

1. Bradberry T., Greaves J. Inteligenţa emoţională 2.0. Bucureşti: Litera, 2016.
2. Cury A. Eliberează-te de temniţa emoţiilor. Bucureşti: For You, 2013.
3. Dicţionar de psihologie. Coord. U. Şchiopu. Bucureşti: Babel, 1997.
4. Doron R., Parot F. Dicţionar de psihologie. Bucureşti: Humanitas, 2006. .
5. Elias M.J., Tobias S.E., Fridlander B.S. Inteligenţa emoţională în educaţia copiilor. Bucureşti: Curtea veche, 2002.
6. Goleman .D. Inteligenţa emoţională. Bucureşti: Curtea veche, 2001.
7. Goleman D. Inteligenţa emoţională. Cheia succesului în viaţă. B.: Alfa, 2004.
8. Pieron H. Vocabularul psihologiei. Bucureşti: Univers enciclopedic, 2001.
9. Segal J. Dezvoltarea inteligenţei emoţionale. Bucureşti: Teora, 2000.

Dezvoltarea inteligenţei emoţionale – premisă a creşterii performanţei şcolare

Prof. Micle George Alin
Şcoala Gimnazială ,,Dr.Vasile Lucaciu” Satu Mare

Inteligenţa emoţională a devenit una dintre cele mai puternice arme pentru educaţia copiilor în epoca modernă şi este considerată, de foarte mulţi specialişti, chiar mai importantă decât cea cognitivă. Lumea complexă în care trăim te face să conştientizezi din ce în ce mai mult că inteligenţa emoţională, adică modul în care îţi stăpâneşti şi înţelegi emoţiile, joacă un rol esenţial în dobândirea fericirii şi a succesului în viaţă.

Complexitatea mereu crescândă a societăţii contemporane face ca inteligenţa probată în context educaţional să fie insuficientă pentru mulţi dintre noi pentru rezolvarea problemelor cotidiene.Sunt numeroase cazuri de elevi cu mari performanţe pe durata şcolarizării, dar care nu reuşesc să-şi valorifice potenţialul, eşuând în plan profesional.Din dorinţa de a depăşi acest aparent paradox cercetătorii au introdus o serie de termeni noi: inteligenţa socială, practică, inteligenţa emoţională.

Există mai multe definiţii pentru “ inteligenţa emoţională”.Într-o primă accepţiune (Salovey & Mayer, 1990), termenul se referă la abilitaţile în baza cărora un individ poate discrimina şi monotoriza emoţiile proprii şi ale celorlalţi, precum şi la capacitatea acestuia de a utiliza informaţiile deţinute pentru a-şi ghida propria gândire şi acţiune. Două lucruri esenţiale sunt subliniate în această definiţie: procesele cognitive implicate, precum şi procesele prin care sunt monitorizate emoţiile proprii de cele implicate în monitorizarea emoţiilor celorlalţi. Această ultimă distincţie ne trimite cu gândul la autorul inteligenţelor multiple, Howard Gardner, care face distincţie între inteligenţa intrapersonala (etichetarea propriilor emoţii) şi cea interpersonală (înţelegerea emoţiilor celorlalţi).

Daniel Goleman (1995) propune o definiţie mai apropiată de preocupările noastre. Conform acestuia, inteligenţa emoţionala desemneaza o capacitate de control şi autocontrol al stresului şi emoţiilor negative; o meta-abilitate, care determină si influentează modul şi eficienţa cu care ne putem folosi celelalte capacităţi şi abilităti pe care le posedăm , inclusiv inteligenţa educaţională.Realitatea ne demonstrează ca cei care îşi stăpânesc emoţiile bine şi care abordează eficient emoţiile celorlalţi sunt în avantaj în orice domeniu al vieţii şi au şanse mai mari de a fi eficienţi şi multumiţi în viaţă.

Tema tratată reprezintă influenţa dezvoltării emoţionale asupra performanţei şcolare. Putem vorbi de educabilitate, dezvoltare, în cadrul inteligenţei emoţionale atât la copii cât şi la adulţi.Dezvoltarea acesteia pe perioada scolarităţii le va acorda elevilor , la maturitate, o şansă mai mare de a se adapta la cerinţele mereu crescânde ale societăţii. Un copil care nu reuşeşte la şcoala se va considera înfrânt şi reacţionează ca atare.Prin exercitii şi jocuri de dezvoltare a inteligenţei emoţionale elevii au şansa de a-şi îmbunătăti abilităţile de gândire critică şi, implicit, de a-şi optimiza sentimentul de autoeficacitate, graţie căruia însuşi traseul lor vocaţional şi stabilitatea acestuia se va limpezi.

Este necesar să acordam o mai mare atenţie dezvoltării emoţionale. Rolul nostru ca dascal este nu doar să oferim cunoştinţe tinerilor, ci şi să-i învăţăm abilităţile de supravieţuire necesare pentru a face faţă cu succes vieţii în lumea contemporană.

O concepţie îngustă asupra inteligenţei consideră că IQ este un dat genetic care nu se poate schimba prin experienţa de viaţă şi destinul nostru este stabilit de aceste aptitudini. Întrebarea este : « Ce anume putem schimba care să dea copiilor posibilitatea să se descurce mai bine în viaţă?.”Ce anume face ca persoane cu IQ ridicat să se descurce mediocru dacă nu chiar să eşueze lamentabil, în timp ce persoane cu IQ moderat să se descurce surprinzător de bine? Răspunsul poate să constea într-un set de abilităţi numite **inteligenţe emoţionale** care includ autocontrol, zel, tenacitate, capacitate de motivare, autoconstrângere, empatie etc. Este deosebit de important să cunoaştem şi să înţelegem emoţiile, să construim « emoţii inteligente », să aducem inteligenţă emoţiilor.

În cadrul inteligenţei emoţionale sunt incluse mai multe capacităţi grupate în cinci domenii:

1.Cunoaşterea de sine , a propriilor emoţii: introspecţia , asocierea şi recunoaşterea unui sentiment după generarea lui;

2.Stăpânirea emoţiilor : conştientizarea elementelor care stau în spatele sentimentelor, aflarea unor metode de a face faţă temerilor ,anxietăţii, mâniei şi supărărilor ;

3.Motivarea intrinsecă : canalizarea şi controlul emoţiilor şi sentimentelor pentru atingerea unui scop , reprimarea impulsurilor de abandon şi amânarea gratificaţiilor şi recompenselor ;

4. Empatia : capacitatea de a manifesta sensibilitate şi grijă faţă de sentimentele altora ;

5.Stabilirea şi dirijarea relaţiilor interumane : se referă la competenţa şi aptitudinile sociale (cunoaşterea, analiza şi controlul emoţiilor altora);

Controlarea propriilor emoţii şi înţelegerea trăirilor copilului te ajută să-l educi corespunzător şi să-l determini să coopereze mai uşor cu tine. La fel ca mulţi dintre oameni, copilul cooperează şi îşi dă interesul în ceea ce face dacă se simte: auzit, plăcut, apreciat sau iubit, motivat, încurajat.

Unul dintre obiectivele majore ale disciplinei dezvoltare personală în primii trei ani de şcoală este exprimarea adecvată a emoţiilor în interacţiunea cu copii şi adulţi cunoscuţi. Pentru formarea competenţelor de recunoaştere şi exprimare adecvată a emoţiilor programa şcolară oferă o serie de exemple de activităţi pe baza cărora am adunat câteva jocuri didactice ce pot fi utilizate la clasă.

1.Joc în trei

Câţiva copii vor imita, pe rând, diverse emoţii discutate anterior. Se poate organiza un „joc în trei”: un elev spune la ureche ce emoţie să fie prezentată de colegul lui, acesta mimează, clasa ghiceşte despre ce este vorba.

2. Arată ce s-ar fi întâmplat dacă...

Fiecare copil, pe rând, primeşte sarcina de a reda prin pantomimă o anumită expresie emoţională. Pornind de la situaţii trăite sau de la texte cunoscute, se creează o situaţie problemă, modificând evoluţia cunoscută de copii. De exemplu:

- Ce ai fi simţit dacă nu ai fi primit un cadou de Crăciun? Mimează emoţia.
- Ce ar fi simţit piticii dacă prinţul nu ar fi salvat-o pe Albă ca Zăpada? Mimează emoţia acestora.
- Ce s-ar fi întâmplat dacă ursul ar fi prins peşte? Mimează emoţia lui în această situaţie?

3.Invitaţie la spectacol
Se împarte clasa în două grupe – doi câte doi, elevii vor susţine un moment dintr-un spectacol imaginar, pe baza textelor în versuri memorate anterior, astfel: unul recită, celălalt spune acelaşi lucru prin semne, colegii aplaudă fiecare număr.

4.Micii actori
Activitatea constă în recitarea unei poezii cunoscute sau a unei strofe în diferite ipostaze:
vesel, speriat, uimit, furios.

5.„La Polul Nord, la Polul Sud”
Se trasează o linie la mijlocul sălii de clasă reprezentând Ecuatorul, de o parte şi de cealaltă a liniei fiind Polul Nord şi Polul Sud. Elevii stau pe linie şi se vor deplasa spre Polul Nord sau spre Polul Sud în funcţie de enunţurile rostite de conducătorul de joc. Dacă enunţul este apreciat ca fiind pozitiv se vor deplasa spre Polul Nord sau spre Polul Sud, dacă îl percep ca fiind negativ (exemplu: Voi participa la un curs de pictură/M-am mutat la altă şcoală/Am fost la dentist.). Conducătorul de joc poate solicita argumentarea fiecărei alegeri.

7.„Coşuleţul cu emoţii”
Într-un coşuleţ vor fi puse bileţele pe care sunt scrise diverse situaţii-problemă pentru care copiii trebuie să găsească soluţii („Un coleg nu este primit în jocul celorlalţi copii/ Un coleg mi-a vorbit urât şi sunt furios/ Am primit un calificativ slab şi mi-e teamă să le spun părinţilor, etc.). Jocul se poate desfăşura în echipe.

Fiecare joc poate fi completat de o activitate de creare a unor produse diverse, colorate, originale, care să valorifice imaginaţia şi creativitatea elevilor. Metodele şi tehnicile art-creative contribuie la înţelegerea şi aprofundarea conţinuturilor. Iată câteva exemple de activităţi: dese, modelaj, pictură, confecţionarea unor măşti care să exprime diverse stări emoţionale, ulterior putând fi folosite în cadrul jocurilor de rol, confecţionarea unor palete pe care sunt reprezentate chipuri exprimând diverse emoţii. O idee simplă de confecşionare a acestora ar fi folosirea paletelor de la „Jocul numerelor” pe care pot fi lipite chipurile desenate de copii.

8. Zarul emoţiilor:
Jocul se poate desfăşura frontal, în echipă sau în perechi. Sarcinile de lucru pot fi diverse: să recunoască şi să denumească emoţia exprimată pe faţa zarului, să mimeze emoţia respectivă, să descrie o situaţie trăită în care a simţit acea emoţie şi felul în care a gestionat-o, să redea prin tehnici art-creative emoţia. O alternativă a zarului este „roata emoţiilor”.

9.Puzzle-ul emoţiilor:
Jocul constă în asocierea corectă a expresiei exprimate de ochi cu cea exprimată de guriţe, copiii observă că în expresia facială specifică unei emoţii există concordanţă între toate elementele (un zâmbet larg nu poate fi asociat cu o privire încruntată).

10.Ce nu se potriveşte?
Pe o planşă cu imagini diferite, dar exprimând aceeaşi emoţie, apare şi o imagine care exprimă o altă emoţie. Copiii au sarcina de a recunoaşte emoţiile şi de a identifica intrusul.

Din păcate dezvoltarea emoţională este deseori trecută cu vederea, ca şi cum ar fi de la sine înţeleasă. Însă şi emoţiile trebuie învăţate, cunoscute, înţelese, şi în cele din urmă controlate.

Bibliografie:

1. Daniel Goleman: *„Inteligenţa socială”,* Editura Curtea veche, Bucureşti, 2007
2. Howard Gardner: „*Tratat de răzgândire”,* Editura Allfa, Bucureşti
3. Steven J. Stein, Howard E. Book: *„Forţa inteligenţei emoţionale”,* Editura Allfa, Bucureşti

Plasamentul familial- rolul personalului asupra sistemului psihic al adolescentului

Bodone Raluca Maria,
CJRAE, Maramureș

Experienţa istorică a demonstrat că familia este ,irevocabil, mediul cel mai prielnic creşterii şi dezvoltării copilului. Ea oferă copilului mediul uman cu orientarea constantă cea mai ridicată pentru asigurarea bunăstării lui, creând nu numai condiţiile materiale, darşi pe cele psihosfective şi sociale necesare dezvoltării şi formării copilului pentru viaţa matură. Părinţii sunt asociaţi cu „dragostea”, afecţiunea” şi „securitatea”. Cei mai mulţi îşiîndeplinesc cu succes rolul de parinte, asigurând un mediu corespunzător dezvoltării copiilor, prin adoptarea stilului lor de viaţă şi a comportamentului în funcţie de nevoile copilului , pecare le consideră prioritare în luarea deciziilor în cadrul familiei.

Dar există şi situaţii în care parinţii nu pot sau nu vor să-şi asume această responsabilitate din cauza dezechilibrului dintrenevoi şi resursele existente, problema tot mai accentuată în ultimul timp care are ca şi rezultat multitudinea de copii abandonaţi încă de la naştere în maternităţi care pot deveni mai apoicopii ai străzii sau încredinţaţi autorităţior locale.Una dintre cele mai bune soluţii pentru copii care sunt separaţi de familia lor naturalaeste şi plasamentul familial. După cum a arătat cercetătorul englez Vittilo, insituţiile de ocrotire, a căror menire a fost de a rezolva problemele celor neintegraţi sau excluşi dinsocietate, s-au înfiinţat încă din Evul mediu în cadrul bisericilorşi al mănăstirilor. În secolele XVIII – XIX , guvernele occidentale au început să conştientizeze răspundererea ce le reveneaîn ultimă instanţă pentru cei aflaţi în periferiile societăţii şi să adăpostească familiile cele mainevoiaşe în case ale săracilor, iar pe copiii oefani şi abandonaţi în orfelinate. (Vitillo R. Îngrijirea copiilor din instituţii.Bucureşti, 1997, p.50)

În perioada anilor 60 şi 70 în Occident a început refacerea sistemului bunăstării copilului pentru ca soluţiile pentru care să nu se opteze să fie „ de ultimă instanţă” , ci să fie o intervenţie terapeutică şi totodată centrată pe nevoile copilului, s-a extins ideea menţinerii legăturii cu familia naturală, pentru a se pastra continuitatea identitătţii copilului şi stabilirea relaţiilor sale emoţionale, în perspectiva reintegrării familiale după ce familia reuşeşte să-şi depăşească perioada de criză.

Astfel s-a conturat o nouă structură pentru îngrijirea copiilor care să substituie familia naturala şi anume plasamentul familial, în care parinţii sunt pregătiţi şi susţinuţi material siemoţional pentru a-şi îngriji, în propria familie, copilul aflat în dificultate.(Roth M. Protecţiacopilului : dileme, concepţii şi metode. Cluj, 2000, p 240).

Conform legii 272/2004 art.58 plasamentul copilului se defineşte ca „o masurade protectie speciala, avand caracter temporar, care poate fi dispusa, in conditiile prezentei legi, dupa caz, la:

a) o persoană sau familie;
b) un asistent maternal;
c) un serviciu de tip rezidenţial, prevăzut la art. 110 alin. (2) şi licenţiat în condiţiile legii.

Plasamentul este o încercare de a creea un mediu mai pozitiv atât pentru copil, cât şi pentrureebilitarea familiei. Dintre categoriile de copiii care pot fi daţi în plasament fac parte:-copiii neglijaţi sau

expuşi abuzurilor din partea parinţilor;-copiii din familiiile incapabile de a face faţa problemelor cu care se confruntă

Principiul fundamental care trebuie respectat în cazul plasamentului copilului constă în preocuparea prioritară a personalului de a proteja copilul de orice formă de abuz, de neglijenţă şi de a asigura securitatea şi bunăstarea necesare dezvoltării normale. Personalul mai trebuie să ţină cont de nevoile copilului deoarece multi dintre aceştia provindin familii monoparentale sau numeroase , cu o singură sursă de venit sau cu un nivel de traifoarte scăzut. Copilul are nevoie de dragoste, prin afecţiune fizică, prin satisfacerea celor vitale cumar fi căldura, hrana, somnul şi protecţia faţă de primejdii şi de securitate .O altă nevoie a copilului este cea de laudă şi de recunoştinţă, să dezvolte un sentiment de responsabilitate prin independenţă personală. Dar satisfacţia acestor nevoi trebuie adaptată la caracteristicile , personalitatea şi capacităţile fiecărui copil în parte. Recunoaşterea şi răspunsul adecvat la aceşti factori depind de continuitatea interacţiunilor sociale şi de dezvoltarea cunoaşterii fiecărui copil în parte, din acest motiv nevoile copiilor nu pot fisatisfăcute adecvat în instituţiile de ocrotire sau în instituţiile în care relaţiile dintre copiişi părinţi sau alţi îngrijitori sunt continuu întrerupte prin separarea sau prin schimbarea celor care îi îngrijesc.(Smith C. Adopţie şi plasament familial. Cum şi de ce?- Bucureşti 1993)

Bibliografie

Ciofu, C. *Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, București, 1998;*

Crețu, V. *Educația pentru drepturile copilului, Editura Semne, București, 1999;*

Crețu, V. *Adolescența și contextul său de dezvoltare, Editura Credis, București, 2001;*

Crețu, V. *Psihologia vârstelor, Editura Credis, București, 2001;*

Miftode, V. *Fundamnete ale asistenței sociale, Editura Eminescu, București, 1999;*

Mihăilescu, I. *Familia în societățile europene, Editura Universității, București, 1999;*

Osterrieth, P. *Copilul și familia (trad,), Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973;*

Păunescu, G. *Copilul abuzat, neglijat, Organizația „Salvați Copiii”, București, 1977;*

Pop, O. *Copilul abandonat, Editura Ando Tours, Timișoara, 1998;*

Smith, C.R. *Adopție și plasament familial. Cum și de ce?, Editura Alternative, Bucreşti , 1993;*

EDUCAȚIE PENTRU NOUA GENERAȚIE

Prof. înv. preșcolar: Matei Ionela Daniela
Grădinița cu P.P. nr. 16, Târgu-Mureș, jud. Mureș

Şcoala încearcă şi uneori reuşeşte, de multe ori însă nu reuşeşte, să pregătească copiii şi noile generaţii pentru viitor. Dovada este că mediul de business se plânge de vreo 20 de ani deja că absolvenţii de licee, şcoli profesionale şi facultăţi sunt oricum dar în niciun caz pregătiţi pentru activităţile practice ale căror profile le-au absolvit! Şi atunci? Cine îşi permite să aştepte liniştit/ă schimbarea când deciziile trebuie luate acum de fiecare părinte?

Copiii au nevoie de un nou tip de educaţie, una bazată pe nevoi reale, autentică, folositoare, care să dezvolte mintea şi intelectul nu doar memorizare, o educaţie axată pe descoperire personală, pe explorare, pe experiment, pe imersiune.

Este nevoie de **o educaţie deschisă**, bazată pe opţiuni şi înclinaţii personale ale copiilor şi deci personalizată. În plus, este nevoie de o educaţie pentru viitor, adică foarte dinamică, capabilă să reacţioneze rapid la ritmul alert al schimbărilor din viaţa de zi cu zi, deoarece copiii sunt într-un proces natural de explorare şi descoperire de sine.

- **Rolul părinților este unul hotărâtor**

Aici este marea misiune şi responsabilitate a părinţilor: să găsească **programele educaţionale alternative** şi complementare care să ţină copiii în prezent şi să îi orienteze spre viitor, nu spre trecut. Indiscutabil există un fond de cunoştinţe absolut necesare pentru cultura generală: trebuie să ştim Istorie, Geografie, Biologie, Chimie, Fizică, Matematică, etc. pentru a ne descurca în lume săi în viață cotidiană, dar mai ales pentru ca fiecare copil să intre în contact cu toate marile direcţii şi discipline ale cunoaşterii pentru a-şi descoperi şi testa înclinaţiile. Cum altfel ar putea ajunge cineva să îndrăgească Chimia (de exemplu) şi în timp să ajungă un expert de talie mondială altfel decât descoperind de mic/ă frumuseţea acestei discipline? Dar chiar şi aceste discipline ”fundamentale” ar trebui studiate într-un mod nou, axat pe descoperire şi experiment.

- **Educația trebuie să fie pentru viitorul noilor generații**

Pe de altă parte, sunt defavorizate, ca să nu zicem că în multe şcoli lipsesc cu desăvârşire, lecţii ori proiecte despre **Public Speaking**, **Managementul Timpului**, **Învățare Accelerată**, **Citire Rapidă**, **Inteligență Emoţională**, Negociere, **Antreprenoriat**, etc. Un curs de **Învățare Accelerată** poate economisi sute ori mii de ore de învățare ineficientă. Un curs de Public Speaking dezvoltă abilitățile de comunicare și afirmare personală. Un curs de **Citire Rapidă** ajută toată viața iar abilitățile astfel deprinse se perfecționează prin utilizare firească, fără efort. **Dezvoltarea Memoriei** este alt subiect fundamental, avalanșa de informații la care suntem supuși nu va înceta.

Este deci nevoie de **educație alternativă** pentru a compensa aceste nevoi. Este nevoie de programe educaţionale de calitate, de conţinut, axate pe nevoi concrete şi orientate spre viitor, totul într-un format modular

şi accesibil. Făcute devreme, astfel de cursuri produc efecte pozitive remarcabile pentru că o deprindere bună își amplifică rezultatele în timp.

Avem deci nevoie de un nou fel de a face educaţie pentru că viitorul se întâmplă de acum!

BIBLIOGRAFIE

- Mentalio.ro
- https://www.desprecopii.com- Copiii-din-generatia-Alpha-asimileaza-altfel-informatia
- Educatia-prin-gaming.htm

ACTIVITĂȚI DE RECAPITULARE SAU EVALUARE UTILIZATE ÎN CADRUL ORELOR DE EDUCAȚIE MUZICALĂ
-exemple de bune practici în eficientizarea demersului didactic-

Prof. Cioceanu – Angelescu Octavia Adriana
Colegiul de Artă „Carmen Sylva” - Ploiești

Activitățile prin care putem realiza lecții de recapitulare sau evaluare la diciplina educație muzicală sunt multiple și totodată caracterizate de o foarte mare diversitate. În continuare, vom menționa doar câteva dintre ele:

- Acompanierea unor melodii prin diferite mișcări corporale libere.
- Din următoarea succesiune de imagini, bifeaz-o pe cea corespunzătoare valsului/ marșului / horei (succesiunea imaginilor va fi aleasă de către cadrul didactic).
- Formulează cât mai multe întrebări despre dansul tău preferat și adresează-le colegilor.
- Marchează fiecare sunet X (a se completa cu sunetul dorit – DO, RE, MI... etc.) prin bătăi ușoare pe bancă în timp ce cânți.
- Intonează cântecul mimând mișcările sugerate de text.
- Cântă o melodie din folclorul copiilor; o melodie de vals; un menuet; o horă, etc.
- Recunoaște după audiție numele următorului vals.
- Răspunde la următoarele întrebări:
  - Care este pasiunea ta? Vorbește despre aceasta. Ce pasiuni au colegii tăi? Cum ar fi viața noastră fără pasiuni?
  - Ce muzică preferi? Ce importanță are muzica în viața noastră?
  - Ce simți când cânți? Dar când dansezi?
  - Ce dansuri cunoști? Cum te simți când asculți muzică?
  - De ce muzica însoțește toate evenimentele importante din viața noastră?
- Citește ritmic tactând măsura, notele muzicale ale cântecului. Cântați melodia pe note apoi pe cuvinte.
- Informează – te de pe internet, din cărți, reviste, enciclopedii și realizează un text de 7 – 9 enunțuri în care să prezinți dansul preferat.
- Interpretează în fața clasei o melodie modernă și însoțește-o de mișcări adecvate.
- Realizează programul unui concert. Ce lucrări te gandești să propui spre audiere? Cum este gândit spectacolul?
- Scrie instrumentele folosite pentru interpretarea melodiilor populare.
- Desenează o horă sau dansatori de vals.
- Ce părți ale corpului poți folosi pentru a face mișcări pe muzică? Scrie-le sau desenează-le.
- Scrie titluri de cântece pe ale căror melodii poți dansa.
- Completează cu 3 titluri următoarele coloane: cântece învățate/ reperoriu românesc/ repertoriu internațional.

- Scrie nume de dansuri pe care le cunoști.
- Scrie definiția horei/ valsului/ menuetului (alt dans învățat) folosind cuvintele tale.
- Ascultați următoarea melodie și apoi comentați-o astfel: ce atmosferă degajă melodia, ce mișcare sugerează ea, la ce este cântată, ce instrumente acompaniază sau interpretează.
- Exemplu de proiect:

o Alegeți un dans modern preferat și caută informații despre el. Când a apărut? Odată cu ce melodie a apărut? Ce solist/ formație interpretează acea melodie? Pe ce alte melodii se poate dansa? Completează informațiile cu desene care să redea mișcările dansului; poți adăuga fotografii cu persoane care dansează acel stil.

- Realizează pe o foaie A4, afișul unui spectacol vizionat de tine.
- O activitate foarte interesantă ce îi poate determina pe elevi să participare la concertele de muzică clasică poate fi intitulată *Pagina de jurnal muzical*. Se vor menționa următoarele:

- Data când a avut loc spectacolul, locul desfășurării
- Numele spectacolului
- Numele interpreților sau al echipei / formației care interpretează (de exemplu cor, orchestră)
- Numele dirijorului
- Denumirile pieselor din program însoțite de numele compozitorului/compozitorilor;

o Date despre compozitor
o Date despre piese
o Mișcarea (viteza), tempo-ul regăsit preponderent în lucrări
o Instrumentele muzicale utilizate
o Nuanțele preponderent folosite

- Impresiile tale
- Un desen sugestiv

Atât muzica cât și dansul reprezintă activități ce fac parte din viața majorității copiilor contemporani. Datorită canalelor media – internet și televiziune – ei iau contact în permanență cu ultimele noutăți legate de muzică și de dans. Lecția de *educație muzicală* este un bun prilej de manifestare a emoțiilor sau sentimentelor trezite de audierea sau interpretarea unor fragmente muzicale însoțite de dans. Tot în cadrul școlii, elevilor li se formează gustul pentru anumite genuri muzicale, genuri pe care ei singuri nu le-ar aborda (ne referim în mod special la muzica simfonică) dacă profesorul de educație muzicală nu le-ar face cunoscute.

În primii ani de școală, muzica se învață intuitiv prin asocierea cu elemente ale vieții copiilor ce le sunt deja cunoscute urmând ca, ulterior, peste bagajul acumulat să se adauge noi informații.

Mișcarea liberă, percuția corporală și pașii elementari ai anumitor dansuri pot determina înțelegerea și o mai mare apropiere față de fenomenul sonor.

În calitate de profesori de muzică avem rolul de a educa viitorul public al sălilor de concerte fie ele simfonice, camerale, operă sau de o altă natură.

BIBLIOGRAFIE

1. *** *Dicţionar de termeni muzicali*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 2010
2. BADIAN, Suzana. *Arta mişcării scenice*, Editura Didactică și Pedagogică, Bucureşti, 1970
3. CONSTANTINESCU, Grigore. *O istorie a muzicii în pași de dans*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007
4. CONSTANTINESCU, Grigore. BOGA, Irina. *O călătorie în istoria muzicii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2011
5. LEVITIN, Daniel. *Creierul nostru muzical*, Editura Humanitas, București, 2010
6. LUPU, Olguța. *Pledoarie pentru o altfel de educație muzicală*, articol în revista AkadeMusica, nr. 3, Editura Universității Naționale de Muzica din București, București, 2011
7. MUNTEANU, Gabriela. *Ghidul profesorului de educaţie muzicală*, Editura Sigma, București, 1999
8. MUNTEANU, Gabriela. *Jocul didactic muzical*, Editura Academiei de Muzică, Bucureşti, 1997

Noua abordare a didacticii privind calitățile necesare profesorului în actul educațional al școlii de azi

Prof. Oana Ramona Radomir
Colegiul Național „Gheorghe Șincai” Baia Mare
Prof. înv. primar Lavinia Flavia Boita
Școala gimnazială „Corneliu Coposu” Zalău

Educatorul (învățătorul, profesorul) este prin excelență o persoană ce răspunde de exercitarea unor influențe educative a căror rezultat este dezvoltarea armonioasă a personalității umane.

Actul educativ se realizează, încă din primele zile de școală, în contextul unor relații dinamice, în cadrul microgrupului social școlar. Elevii relaționează cu profesorii, cu membrii clasei, cu alți colegi din școală, așadar aceste relații multi-dimesionale au o încărcătură psihologică, emoțională, socială ce determină un anumit climat pedagogic, ce poate înlesni sau îngreuna actul de predare-învățare. În această atmosferă elevul trebuie să se integreze și să participe la activitățile actului educațional, de aceea modul în care profesorul își clădește atmosfera clasei este punctul de plecare în tot acest demers. Studiile de specialitate au demonstrat deja că un bun mediu școlar, lipsit de efecte negative sociale, a avut rezultate foarte bune ale învățării. Se poate afirma că eficiența actului educativ este determinată, în mare parte, de relațiile pedagogice existente în acel grup social. Raporturile deficitare dintre profesor și elevi sau dintre membrii clasei nu pot fi ignorate, mai ales în școala modernă, în care se promovează colaborarea în echipă, comunicarea directă între elevi și evaluarea colectivă.

Școala modernă este preocupată de dezvolatrea relațiilor echilibrate, sudate, între toți membrii acesteia. Astăzi este necesar să se producă modificări substanțiale în tratamentul pedagogic învechit, acolo unde este cazul, și să se instituie un nou tip de relații umane, specifice perioadei pe care o traversăm. Profesorul a avut şi va avea în continuare un rol esenţial în formarea elevului pe toată perioada scolarizării, în desăvârşirea personalităţii acestuia.

Dincolo de pregătirea profesională, educatorul/profesorul trebuie sa dispună de calități esențiale și specifice, ținând cont de influența sa asupra omului. În ceea ce privesc calitățile atitudinale, umanismul și dragostea pentru copii sunt indispensabile în actul educativ. Acestea se traduc prin sensibilitate față de elevi și nevoile lor, respect, atașament, empatie, încredere etc. O altă calitate este conștiința responsabilității și a misiunii sale, ce are la bază o dăruire total dezinteresată, un devotament exemplar pentru munca depusă în folosul dezvoltării personalității copiilor și a societății în general.

Calitățile aptitudinale ale dascălului sunt transpuse în actul educativ prin capacitatea de analiză și sinteză, flexibilitate, originalitate în expunerea cunoștințelor, expresivitatea limbajului, fluența vorbirii, capacitatea intuitivă, de sesizare rapidă a unor situații, spiritul de observație, spiritul organizatoric. Cei mai mulți pedagogi vorbesc despre două calități extrem de importante ce determină sau conturează personalitatea profesorului: tactul și măiestria pedagogică. Acesteau constau într-o sinteză a tuturor însușirilor umane, pasiune, dăruire, inventivitate, spirit creator, echilibru, atitudine pozitivă față de elevi, tratare diferențiată a unor situații și se diferențiază de tehnica didactică.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare. Profesia didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate etc.

Dorința de inovare şi de creativitate reprezintă un nou reper al şcolii, care propune soluții noi, în acord cu societatea globală contemporană: educaţia pentru pace, educaţia ecologică ori educaţia pentru o societate multiculturală.

Şcoala trebuie să încurajeze formarea spiritului critic, dobândirea unui set de valori dezirabil lumii în care trăim, promovarea studiului individual, antrenarea elevilor în activităţi diverse individuale şi colective, pentru a-i face să renunţe la rolul pasiv în actul educativ. Se pune din ce în ce mai mult accentul pe caracterul formativ al educației. Profesorul nu mai este un simplu transmițător al cunoștințelor, așa cum s-a perpetuat în școala tradițională, ci devine mediator, liant, facilitând dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii.

De asemenea, metodele preponderant folosite în actul educațional tradițional erau metodele expozitive, în care personajul principal era profesorul, în didactica modernă accentul cade pe strategiile euristice deoarece învăţarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conştientă a cunoştinţelor, le dezvoltă capacitatea de analiză, de sinteză și de aplicare a acestora în viața reală. Așadar, profesorul este cel care stimulează curiozitatea naturală și interesul elevilor pentru descoperire, cel care dirijează și încurajează activitatea de organizare şi integrare a informațiilor descoperite, soluţionarea problemelor date, încurajând libertatea de examinare a situației, a exprimării libere, analiză critică a unui text, independenţă în activitate, responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

Acțiunile profesorului determină buna desfășurare a orei, prin strategiile propuse, metodele folosite și atitudinea acestuia în relație cu clasa. Un profesor implicat trebuie să descopere personalitatea și interesele fiecărui elev și să introducă în actul educativ acele componente distincte care să ajute copiii să învețe și să se dezvolte continuu. El aplică reguli și coordonate pe care le respectă la rândul său, pentru a fi un exemplu de urmat, menținând la rândul său standardele pe care le dorește de la elevii săi.

În ceea ce privește rezolvarea cerințelor, profesorul trebuie să stabilească limitele în care elevii se pot exprima sau acționa, fie când elevii refuză să răspundă la întrebări sau să urmeze indicațiile profesorului, limitele fiind în acest caz cerințe pozitive impuse elevilor, care vor avea și consecințe în cazul nerespectării lor, acesta explicând la începutul activității în ce constau acestea. În locul regulilor, ce de multe ori sunt percepute negativ de către elevi, se vor folosi limitele, a căror urmare nu este negativă ci mai degrabă implică o atenție deosebită din parte profesorului, în sensul îndrumării și corectării de mai multe ori a elevului ce încalcă limitele impuse.

Un profesor bun este empatic, se identifică cu nevoile și preocupările elevilor săi, înțelege viața și activitățile acestora și va căuta să creeze o atmosferă cât mai plăcută în care se vor insera noile cunoștințe. Tendința acestuia va fi să stimuleze interesul și curiozitatea elevilor, să îi îndrume, să le încurajeze creativitatea și originalitatea, să le acorde atenție, să colaboreze cu aceștia, să fie deschis în interacțiunile cu aceștia. Orice profesor trebuie să dezvolte interesele, aptitudinile și talentele elevilor, ajutându-i să-și valorifice la maximum propriile calități. Pentru a încuraja dorința de cooperare a elevului, profesorul poate să îl motiveze prin premii speciale, scrisori de recunoaștere a talentului său, mesaje pozitive familiei etc.

Adaptabilitatea este o nouă cerință a societății de azi, pe care trebuie să o regăsim și în cadrul școlii. Rapiditatea cu care evoluează lucrurile în prezent indică faptul că oamenii trebuie să fie pregătiți pentru schimbările care se impun din mers. Profesorul trebuie să cunoască și să se perfecționeze continuu, nu doar din punct de vedere al disciplinei de predat sau noile strategii didactice, ci și din punct de vedere tehnic, al noilor tehnologii folosite în educație. Performanța la catedră se obține și printr-o adaptabilitate sporită, schimbând lecția sau activitățile spontan, pe fondul unei situații imprevizibile.

În concluzie, profilul profesorului dezirabil în didactia modernă presupune o sumă de calități profesionale, pedagogice și umane, a cărui acțiuni vor da naștere la un mod de lucru colaborativ care se bazează pe **încredere, comunicare, consecvență, organizare, flexibilitate, respect** și **sprijin reciproc.** Pregătirea elevului de-a lungul anilor în școală, astfel încât să se realizeze pe deplin, este cea mai autentică probă a unei acțiuni pedagogice reușite.

Bibliografie:

1. Cristea S., *Pedagogie generală. Managementul educației*, Editura Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1996
2. Gliga, L. (coord.) *Standarde profesionale pentru profesia didactică*, Bucureşti: M.Ed.C. – Proiectul de reformă a învățământului preuniversitar, 2002
3. Dumitru, G., *Psihologie si actiune didactică*, Editura Didactică și Științifică, Bacău, 1994
4. Nicola, I, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2000
5. Popovici, D. – *Didactica. Soluții noi la problem controversate*, Editura Aramis, București, 2000
6. Roșu E., Vașadi A., *Ghid metodic de pregătire pentru susținerea examenului de titularizare în invățământ și a examenului de definitivat*, Editura Didactica Militans-Casa Corpului Didactic, Oradea, 2013

Metode și procedee generale pentru corectarea tulburărilor de voce

Iriza Claudia
CJRAE Gorj/Școala Gimnazială Sf. Nicolae Tg-Jiu

1. Terapie cauzală - are la baza intervenția medicală.
2. Terapia simptomatica - se aplica în cazul disfoniei funcționale; caracteristici: tonus muscular redus, hipotonie și hipertonie, caz in care se recomanda repaus vocal chiar complet pentru destinderea funcției laringelui și pentru încetarea senzației anormale; se realizează prin masaj și mijloace electromagnetice.
3. Terapia logopedica are scopul de a reda subiectului reprezentarea mișcărilor necesare pentru executarea corecta a vorbirii și crearea unui nou automatism vocal.

Logopedul trebuie sa aplice exerciții de respirație și exerciții de corectare - educare a calităților sunetului prin psihoterapie.

Exercițiile de respirație sunt foarte utile datorita importantei respirației pentru fonație dar și pentru faptul ca la cei cu disfonie respirația este tulburata.

Cea mai buna voce este cea care se produce cu minimum de efort. Variația efortului vocal potrivit cu nevoile intensității timbrului menținând nivelul contracțiilor coardelor vocale la nivelul minim.

Exerciții de respirație - cu brațele încrucișate la nivelul umerilor împiedicându-se contracția gâtului. Se poate exersa mai întâi respirația muta și apoi pe vocale.

Corectarea înălțimii vocii

Se realizează prin exerciții de lectura cu voce monotona aleasa de terapeut, iar subiectul sa nu dea nici o intonație suplimentara.

Când notele sunt prea grave vocea trebuie adusa la o înălțime normala, și din când în când se exersează cu o vocala care necesita o deplasare a laringelui, apoi se exersează pe cuvânt menținând nivelul laringelui.

Exersarea se face cu bărbia în piept, pentru așezarea vocii - prin dirijarea curentului de aer spre alveolele incisivilor superiori la notele înalte, iar la cele joase dirijarea spre alveolele incisivilor inferiori.

Se pot folosi și instrumente muzicale.

Corectarea intensității vocii

Este dificila datorita faptului ca subiectul si-a automatizat un mecanism acustico-vocal; se poate realiza și prin imitație. S-a constatat ca mulți dintre copii vorbeau cu o intensitate scăzută deoarece urmau exemplul părinților (vocea normala-20-30 decibeli).

Cei care vorbesc încet au impresia ca tipa, iar cei care vorbesc tare au impresia ca vorbesc încet; ei nu sunt incomodați de acest lucru, ba chiar considera ca este un lucru normal. Este nevoie de foarte multa perseverenta și de exersarea la aceeași intensitate a anumitor lecturi și nepermiterea subiectului sa intensifice sunetul.

Corectarea timbrului vocii

- Se realizează atunci când timbrul nu este adaptat corect la actul vocal.
- Exercițiile de cântat duc la îmbunătățirea coordonări musculaturii;
- Urcatul și coborâtul gamei în surdina;
- Jocuri de roluri cu diferențierea vocala și exerciții de antrenament auditiv;
- Exerciții pentru ameliorarea tensiunii laringelui;
- Exerciții de căscat, murmurat, de vorbit la metronom într-un ritm impus;
- Exerciții de așezare a vocii.

Corectarea vocii eunucoidale

În plan psihic subiecții sunt timizi, închiși în sine, jenați și datorita acestor disconforturi psihice apar acele tulburări respiratorii. Se urmăreşte corectarea vocii eunucoidale prin următoarele exerciții:

- Exerciții pentru corectarea mișcării respiratorii în concordanta cu fonatia;
- Pentru obținerea unei emisii sonore grave, corespunzător anatomiei vocii logopedul exercita o presiune asupra cartilajului tiroid pentru a evita urcarea laringelui și a hipercontracției faringelui; se poate apasă limba cu o lingura în timp ce subiectul pronunță; timbrul nu se corectează odată cu emiterea sunetelor grave.

Tratamentul logopedic al retardului simplu și retardului complex

Iriza Claudia
CJRAE Gorj/Școala Gimnazială Sf. Nicolae Tg-Jiu

În vederea corectării retardului de limbaj se folosesc metode ortofonice, de orientare simptomatica care au în vedere structurarea și restructurarea limbajului. Metode centrate pe deficienta observata, metode de orientare psihoterapeutica precum și implicarea părinţilor - a mamei, în activitatea de învăţare a limbajului.

1. De orientare logopedică:

Sub forma de joc - logopedul propune o serie de exerciții sub o forma lurdica care sunt destinate sa dezvolte: memoria, atenţia, orientarea în spaţiu, coordonarea motrica.

Copilul trebuie sa fie solicitat sa reproducă atitudini corporale (cântece cu texte: înainte, înapoi, sus, jos cu efectuarea mișcărilor), manipularea unei păpuşi prin indicarea părţilor corpului; jocuri de clasare, exerciții de memorie auditiva și vizuala pe baza de sunete, imagini cu verbalizare.

Se pornește de la simplu la complex.

Se profita de fiecare exercițiu în funcţie de scop pentru a formaliza un model lingvistic complex, îmbogăţirea vocabularului, pronunțarea propozițiilor simple - complexe, articularea corecta, îmbogăţirea morfo-sintactică.

1. Prin psihoterapie:

Se are în vedere faptul ca limbajul este un mijloc de comunicare și o modalitate de a intra în relații. Copilul care nu vorbeşte sau vorbeşte defectuos ne adresează un mesaj, iar pentru a-l învăța trebuie să-l ascultam.

Terapia trebuie să-i trezească dorința de a vorbi, încurajând la maxim toate modalitățile de exprimare ale copilului.

Pentru trezirea dorinței de a vorbi este importanta stabilirea unor solide legături afective cu copilul.

2. Cooperarea sau participarea mamei:

Unii autori arata ca aşa cum limbajul se câștiga spontan la copilul normal, fără efort, la copilul cu tulburare trebuie să i se trezească plăcerea pentru comunicare.

Trebuie să se știe ca unele forme de interacțiune le dezvolta iar altele le inhiba. Pentru ca mama sa fie un bun model trebuie sa articuleze, utilizând propoziții scurte adaptate la nivelul copilului și experiența practica sa-l învețe sa repete, dar fără a-l forța ci doar furnizându-i acel feed-back necesar.

Educație pentru noua generație: Adaptare la schimbarea paradigmei educaționale

Înv. Cincu Bianca Ștefana
Școala Gimnazială „Ion I. Graure” Bălteni, jud. Olt

Educația joacă un rol vital în formarea viitorului societății. Într-o lume în continuă schimbare, cu avansuri tehnologice rapide și transformări sociale profunde, paradigma educațională trebuie să evolueze. Cu tehnologia, economia și societatea într-o transformare constantă, paradigma educațională trebuie redefinită pentru a răspunde nevoilor și aspirațiilor noii generații. Pentru că suntem într-o continuă evoluție, educația joacă un rol esențial în pregătirea generațiilor viitoare pentru provocările și oportunitățile secolului XXI.

Educația pentru noua generație nu mai poate fi limitată la transmiterea simplă a cunoștințelor. În era informațională, accesul la informații este la îndemâna tuturor, astfel încât accentul trebuie să fie pus pe dezvoltarea abilităților critice și analitice. Noua educație trebuie să încurajeze gândirea creativă, rezolvarea problemelor și luarea deciziilor.

De asemenea, educația trebuie să țină pasul cu cerințele pieței muncii în schimbare. Noua generație trebuie să fie pregătită pentru meserii care nu au existat sau nu există încă, prin cultivarea adaptabilității și învățarea continuă. Colaborarea și abilitățile interpersonale sunt tot mai importante într-o lume conectată global, unde colaborarea transculturală este esențială.

Tehnologia a devenit o parte integrantă a vieții cotidiene și poate fi un instrument puternic în educație. Tabletele, calculatoarele și accesul la internet aduc oportunități nelimitate de învățare. Cu toate acestea, este crucial ca utilizarea tehnologiei să fie echilibrată și să promoveze continuarea interacțiunii umane și a gândirii critice. Noua generație ar trebui să învețe cum să utilizeze tehnologia în mod responsabil și creativ.

Într-o lume agitată, dezvoltarea abilităților socio-emotionale devine la fel de importantă ca dezvoltarea abilităților academice. Sistemul educațional trebuie să încurajeze empatia, conștientizarea de sine, abilitățile de comunicare și gestionarea emoțiilor. Aceste abilități nu doar că sprijină bunăstarea mentală a elevilor, dar îi și pregătesc pentru relații interpersonale sănătoase și pentru rezolvarea eficientă a conflictelor.

Educația pentru noua generație ar trebui să promoveze învățarea activă și contextualizată. Elevii învață cel mai bine atunci când pot aplica cunoștințele în situații reale. Astfel, metodele de învățare ar trebui să includă proiecte, studii de caz și colaborări cu comunitatea locală. Acest tip de învățare dezvoltă nu doar cunoștințe solide, ci și abilități practice și înțelegerea profundă a materialelor.

Educația nu se limitează la cadrul școlar; părinții și comunitatea au, de asemenea, un rol semnificativ. Comunicarea deschisă între părinți și educatori poate asigura o susținere coerentă pentru elevi. De asemenea, parteneriatele cu comunitatea pot aduce resurse și experiențe variate în procesul educațional.

Educația pentru Noua Generație implică o abordare holistică, adaptată la exigențele secolului XXI. Prin dezvoltarea abilităților cheie, utilizarea tehnologiei, încurajarea învățării personalizate, cultivarea abilităților socio-emotionale și promovarea învățării experiențiale, se pregătește o generație capabilă să facă față provocărilor și să valorifice oportunități într-o lume în continuă schimbare. Prin cultivarea acestor elemente într-un mediu colaborativ care integrează tehnologia și învățarea bazată pe experiență, educația poate crea lideri și cetățeni ai viitorului, pregătiți pentru complexitatea și dinamica societății moderne. Implicarea tuturor factorilor, de la educatori la părinți și comunitate, este esențială pentru crearea unui mediu educațional stimulant și relevant, care să permită tinerilor să atingă potențialul maxim și să devină cetățeni activi, adaptați la realitățile moderne.

Bibliografie:

OpenAI. (2023). ChatGPT (August 3 version) [Large language model]. https://chat.openai.com/chat

Beneficiile participării tinerilor la proiecte internaționale pentru tineret – International Youth Projects

Francesca Luciana Irina Diaconu
profesor de limba engleză la Liceul Tehnologic ”Alexe Marin”, Slatina, Olt

În cei 20 de ani de carieră în lucrul cu adolescenții, ca profesor de limba engleză, am încercat mereu să îmi adaptez metodele de predare, pentru a se potrivi cu timpurile, nevoile specifice ale elevilor. Cel mai greu a fost, întotdeauna, să le susțin încrederea și motivația. Cursurile de educație nonformală mi-au venit enorm de mult în ajutor, însă cel mai puternic instrument, destul de recent testat de mine, mi s-a părut implicarea elevilor mei în proiecte internaționale pentru tineret. Cel mai recent la care am participat, a fost proiectul ”No water, no life!”, Veneția, 02 – 11 mai 2023, unde am însoțit și coordonat un grup de tineri cu vârste între 14 și 18 ani. Activitățile desfășurate în cele 9 zile au avut un impact neașteptat asupra tinerilor implicați și asta m-a determinat să explorez cu mai multă atenție aceste modalități de interacționare a unor tineri din diverse țări și culturi și beneficiile atât pentru tineri, cât și pentru societatea globală, în ansamblu.

1. Dezvoltarea competențelor interculturale

Participarea la proiecte internaționale pentru tineret implică interacțiunea cu tineri de alte culturi, fapt ce are rezultate spectaculoase în dezvoltarea de competențe interculturale, cum ar fi înțelegerea și respectul pentru diferențe culturale, comunicarea eficientă în contexte multucilturale și adaptarea la medii noi și neașteptate. Aceste abilități sunt atât de necesare într-o lume globalizată, în care colaborarea transnațională este esențială. Elevii mei au putut afla, din surse directe, informații despre cultura specifică tinerilor din 6 țări, în legătură cu stilul de viață, obiceiurile, tradițiile lor și elemente taboo. Au schimbat rețete, au cântat și dansat împreună.

2. Îmbunătățirea abilităților de comunicare

Participarea la proiecte internaționale implică colaborarea cu oameni din diferite țări, ceea ce stimulează dezvoltarea abilităților de comunicare. Tinerii învață să comunice eficient cu persoane cu diverse stiluri de comunicare și să depășească barierele lingvistice. Aceste abilități de comunicare sunt extrem de valoroase în lumea profesională și personală. În majoritatea activităților ”No water, no life!”, tinerii au trebuit să vorbească spontan, să își argumenteze părerile, să prezinte în fața celorlați participanți ceea ce au creat, să interpreteze diferite roluri, prin participarea la jocuri de rol și dezbateri. Au avut ocazia să asculte și să înțeleagă accente diverse și mesaje mai mult sau mai puțin corecte din punct de vedere lexical sau gramatical. Oportunitatea de a susține prezentări și de a lucra la proiecte în grup i-a obligat să folosească limba engleză într-un mod cât mai complex și să-și dezvolte abilitățile de vorbire în fața celorlalți tineri.

3. Creșterea încrederii și independenței

Tinerii au ocazia de a ieși din zona lor de confort și de a se descurca în medii necunoscute. Acest lucru contribuie la creșterea încrederii de sine și a independenței, pentru că învață să ia decizii importante, să își gestioneze resursele și să se adapteze la situații noi. Aceste abilități sunt esențiale pentru dezvoltarea lor personală și profesională ulterioară.

4. Creșterea conștiinței sociale și a spiritului de voluntariat

Multe proiecte internaționale pentru tineret au un element de voluntariat sau implică lucrul în comunități defavorizate. Aceste experiențe îi sensibilizează pe tineri la problemele sociale și îi motivează să devină cetățeni activi și responsabili ai lumii. Ei învață importanța implicării lor în acțiuni

de voluntariat și dezvoltă un spirit de implicare pentru binele comun. În cadrul activităților proiectului ”No water, no life!” tinerii participanți au învățat cum să evite risipa de apă și să prevină activitățile care pot polua resursele de apă înainte ca criza apei să atingă un nivel prea periculos. De asemenea, au înțeles cât este de necesar să se minimalizeze factorii umani în utilizarea apei, să se elimine inconștiența și metodele greșite.

5. Crearea rețelelor de contact la nivel global

Participarea la proiecte internaționale pentru tineret oferă oportunitatea de a cunoaște oameni din întreaga lume și de a construi rețele de contact globale. Aceste conexiuni pot fi extrem de valoroase în viitoarea carieră și pot deschide uși către colaborări internaționale și oportunități de carieră.

În concluzie, participarea tinerilor la proiecte internaționale pentru tineret aduce numeroase beneficii, cum ar fi dezvoltarea competențelor interculturale, îmbunătățirea abilităților de comunicare, creșterea încrederii și independenței, creșterea conștiinței sociale și a spiritului de voluntariat și crearea rețelelor de contact globale. Aceste experiențe nu numai că îi ajută pe tineri să-și dezvolte potențialul personal și profesional, dar contribuie și la construirea unui viitor mai bun și mai conectat pentru societatea globală. Astfel, încurajarea participării tinerilor la astfel de proiecte ar trebui să fie o prioritate pentru profesorii de limbi străine și pentru comunitatea globală.

Sursă:
ImpactOfMobilityOnYPFO.pdf (salto-youth.net)

Educația inovativă și conceptul STEAM

prof. Loredana Ivan
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Ploieşti

Educația rămâne un factor-cheie pentru pregătirea generațiilor tinere pentru viitor. Lumea s-a schimbat substanțial în ultimul secol, de aceea modul în care sunt educați copiii nu poate să rămână același. Forţa motrice a secolului XXI constă în capitalul intelectual al cetăţenilor. Progresul politic, social şi economic din acest mileniu va depinde de potenţialul intelectual al generaţiilor de oameni tineri. Prin urmare, nu ar trebui să rămânem indiferenţi la ceea ce învaţă elevii – cum anume învaţă şi în ce mod trebuie să investească în competenţele lor. Corect construită, educația care se adaptează nevoilor și unicității elevilor aduce beneficii reale în formarea lor ca adulți împliniți.

Educația inovativă cuprinde toate strategiile și metodele care contribuie la ajustarea ritmului de predare și a abordării didactice, la nevoile specifice ale elevului (individualizare și diferențiere), precum și conectarea cu interesele și experiențele copilului. În loc să primească în mod pasiv informații și să le reproducă, elevii secolului XXI care studiază într-un mediu personalizat și primesc un rol activ în procesul de învățare, contribuie ei înșiși la buna lor formare. Elevii au posibilitatea să colaboreze cu profesorii, înlesnindu-se astfel o legătură apropiată și deschisă cu cadrele didactice. Aceste modele de învățare stimulează implicarea, performanța și încununarea cu succes a eforturilor educaționale.

Albert Einstein a spus că știința și arta au rădăcini comune în mister, cele două domenii au o afinitate naturală. Astfel, A de la *arte* își găsește foarte ușor locul în mijlocul acronimului STEM (știință, tehnologie, inginerie și matematică), care devine STEAM: o abordare modernă, interdisciplinară a cercetării și inovării, care este în curs de a fi asimilată în învățământul preuniversitar. Elevii trebuie să deprindă modalități noi de a aborda problemele, de a dobândi competențe, de a crea și folosi instrumentele de lucru într-o manieră inovatoare. Un sistem de educație care îi izolează pe elevi de problemele reale nu mai poate reprezenta norma. Obiectivul educației trebuie să fie flexibilitatea și variația, pentru a-i pregăti pe tineri să folosească instrumentele în mod creativ, atât în comunitățile virtuale, cât și în cele reale, dintr-o perspectivă transdisciplinară. În mod evident, dislocarea disciplinelor tradiționale grație unor forme de învățare multidisciplinare, bazate pe fenomene, în care artele sunt integrate în procesul de soluționare a problemelor, adaugă o dimensiune umană și creativă, care poate da viață învățării.

Societatea cunoașterii va reprezenta și o noua etapă în cultură, pe primul plan va trece cultura cunoașterii care implica toate formele de cunoaștere, inclusiv cunoașterea artistică, literară etc. Astfel se va putea pregăti tranziția la societatea conștiinței (conscience society), a adevărului, moralității și spiritului. Se va dezvolta o nouă categorie ocupațională: wisdom worker, o persoană creativă având abilitatea de a gândi şi a acţiona utilizând cunoştinţele, experienţa, bunul simţ şi înţelegere, adică o persoană care poate face o aplicare judicioasă (înțeleaptă) a cunoştinţelor.

O validare, în plus, este dată și de faptul că marii inventatori și oameni de știință au fost, în același timp, și muzicieni, artiști, scriitori, poeți etc. Einstein era un pasionat student al viorii, Samuel Morse picta portrete, Galileo era și poet și critic literar, Leonardo Da Vinci era un expert atât în domeniul științei cât și al artei din acele vremuri . Leonardo Da Vinci a afirmat „Arta este regina tuturor științelor comunicând cunoștințe către toate generațiile din lume („Art is the queen of all sciences communicating knowledge to all the generations of the world.”). Această abordare integratoare a domeniului STEAM se răspândește într-un ritm rapid la nivel planetar! Ilustrăm conceptul prin experiența avută la o oră de dirigenție unde am îmbinat noțiuni de matematică, literatură, dezvoltare personală, artă. Banalul fulg de nea a fost un pretext pentru o călătorie științifică.

Rolul profesorului astăzi

Prof.Trușcă Anca Maria
Liceul Constantin Brâncoveanu

Educația este dreptul major al omului. Despre educaţie se vorbește foarte mult în toate mediile şi situaţiile sociale. Instituţiile, organizaţiile sociale, comunităţile umane, dar şi fiecare om, în numeroase contexte de viaţă, individuale şi colective , evocă puterea sau slăbiciunea educaţiei în faţa unor rezultate în activităţi care duc la satisfacţii sau insatisfacţii, la succes sau insucces.

În ultimii ani, şcoala romînească se confruntă cu o problemă gravă – absenteismul – ce duce la abandonul şcolar, implicit la eşecul şcolar. Elevii, din ciclul liceal, care acumulează un număr mare de absenţe nemotivate și locuiesc la distanţe mari faţă de şcoală, sunt reţinuţi de familii la treburile gospodăreşti sau provin din familii cu mulţi copii şi cu posibilităţi materiale reduse , unele dezorganizate . Numărul mare de absenţe duce la imposibilitatea încheierii situaţiei şcolare,respectiv a promovării care atrag după ele repetenţia şi abandonul şcolar mai apoi. Astfel, se încearcă prevenirea abandonului școlar prin ateliere de socializare, interrelaționare, cunoștere de sine, identificarea valorilor și a atitudinii pentru societate, descoperirea țelurilor, îndeplinirea dorințelor, punându-se accent pe creativitate și inovație din partea profesorilor diriginți și a directorilor.

Plan de activităţi

1.Activitatea: *Surse de stres şcolar* Obiectiv: Identificarea surselor de stres şcolar; Materiale necesare: coli A4, creioane; Durata: 25 min. Descriere: Se împarte clasa pe grupe de câte 4-5 elevi. Fiecare grupă realizează timp de 10 min. o listă cu surse de stres şcolar pe care o prezintă apoi întregii clase. Urmează discuţii cu întreaga clasă: pot fi înlăturate, diminuate, tolerate necesitând adaptare, etc.

2.Activitatea*: Reacţii la stres* Obiectiv : Conştientizarea reacţiilor la stress;Materiale necesare: coli A4, creioane; Durata : 40 min. Descriere: Se împarte clasa în grupuri de câte 4-5 elevi. Fiecare grupă notează timp de 15 min. reacţiile avute într-o situaţie considerată stresantă (test, teză, examen etc.), după care le vor prezenta întregii clase. Se vor nota reacţiile fizice/ fiziologice (ex:dureri de inimă, transpiraţii excesive, dureri de cap), cognitive (ce au gândit), emoţionale (ce au simţit), comportamentale (cum s-au comportat) .În final se vor identifica câteva modalităţi de reevaluare a evenimentului considerat stresant prin prisma gândirii pozitive.

3.Activitatea*: Cine sunt eu?* Obiectiv: Dezvoltarea stimei de sine;Materiale necesare: fişe, lipici, foarfece, creioane, carioca, reviste; Durata: 30 min. Descriere: Se înmânează fiecarui elev fişa “Cine sunt eu?” şi se pun la dispoziţie materialele. Elevii primesc ca sarcină realizarea timp de 15 min. a unui colaj/desen care să le ofere celorlalţi o idee despre cine sunt ei. Pentru realizarea sarcinii elevii pot folosi cuvinte, simboluri, desene la libera alegere. După realizarea sarcinii se fac grupuri de câte 3-4 elevi în care fiecare va împărtăşi celorlalţi ce a făcut. Grupurile vor discuta aspectele comune timp de 5 min. În final se reface grupul mare şi se discută timp de 10 min: a fost uşoară/grea sarcina, care sunt lucrurile comune descoperite, i-a ajutat exerciţiul să se cunoască mai bine etc.

4.Activitatea*: Cum mă văd eu, cum mă definesc ceilalţi?* Obiectiv: Construirea unei imagini de sine pozitivă; Materiale necesare: coli A4, markere, creioane colorate, tablă/flipchart; Durata: 50 min. Descriere: Acest exerciţiu oferă elevilor posibilitatea de a-şi defini calităţi personale care contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalităţii lor. Elevii sunt împărţiţi în grupe de 5 şi primesc câte o foaie A4 şi creioane colorate. Fiecare elev desenează conturul propriei palme pe foaie, pe care îşi va trece numele. Pe degetul mare îşi va trece o calitate proprie (trăsături de caracter, însuşiri morale; de ex.: generos, inteligent, simpatic, talentat etc.). Exerciţiul se continuă cu precizarea altor calităţi de către colegii de grup – fiecare membru al grupului va scrie o calitate a colegului său pe celelalte “degete” ale conturului palmei acestuia. În felul acesta, la sfârşit fiecare membru va avea un contur al palmei inscripţionat cu calităţi identificate atât de el, cât şi de colegii săi. În final se afişează toate colile cu desene pe tablă sau pe foaia de flipchart. O variantă a exerciţiului cuprinde precizarea unui comportament pozitiv (sau a mai multor comportamente). Se insistă ca elevii să identifice calităţi (aspecte

pozitive), nu defecte (aspecte negative) ale propriei personalităţi. Sugestii pentru profesori: Accentul se pune pe valorizare. Dacă profesorul observă că sunt elevi care nu reuşesc să identifice aspecte pozitive ale comportamentului sau caracterului lor, pot fi completate “degetele” doar de ceilalţi membri ai grupului. În felul acesta, elevul respectiv va reuşi, cu ajutorul celorlalţi, să se cunoască şi să autovalorizeze propriul potenţial.

5. Activitatea: *Punctele tari şi slăbiciunile mele* Obiectiv: Dezvoltarea stimei de sine; Materiale necesare: fişe, creioane; Durata: 30 min. Descriere: Fiecare elev primeşte o fişă cu titlul “Punctele tari şi slăbiciunile mele” pe care o completează având la dispoziţie 10 min. După completarea acesteia de către toţi elevii se vor realiza discuţii pe grupuri de câte 3-4 elevi timp de 5 min., în cadrul cărora fiecare va împărtăşi colegilor de grup răspunsurile date. In final se va realiza timp de 15 min. o discuţie la nivelul întregii clase în cadrul căreia unii dintre elevi vor fi ajutaţi să-şi completeze lista cu punctele tari. Se va urmări, de asemenea, deplasarea discuţiei pe posibilitatea remedierii unor aspecte mai puţin pozitive ale propriei persoane.

6. Activitatea: *Cum sunt şi cum doresc să fiu ?* Obiective: autocunoaştere, dezvoltare personal; Durata: 50 minute; Resurse materiale: fişele de lucru , folii de flipchart, markere. Descriere: se grupează elevii şi se defineşte, cu ajutorul elevilor, imaginea de sine (părerea pe care o avem despre noi înşine). Se discută despre faptul că fiecare avem atu-uri şi minusuri personale, minusuri pe care dorim să le ameliorăm. Se distribuie fiecărui elev fişa de lucru. După ce completează fişa, respectând instrucţiunile, îşi prezintă (atât cât doresc) de pe fişă colegilor de grup. Ierarhizează aspectele referitoare la propria persoană pe care doresc să le schimbe, după care gândesc nişte paşi prin care pot face acest lucru. Exerciţiul se poate continua rugând fiecare grup să selecteze (să negocieze) un aspect pe care doresc să lucreze şi să indice paşii necesari schimbării. Apoi listează toate ideile pe câte o folie de flipchart şi un reprezentant din fiecare grup prezintă ideile în faţa întregii clase.

Bibliografie

1. Robinson, Ken, Aronica, Lou, Școli creative. Revoluția de la bază a învățământului, Editura Publica, București, 2015

2. http://www.unicef.ro/wp-content/uploads/Ghid-de-lucru-pentru-prevenirea-si-combaterea-aba ndonului-scolar-ghid-pentru-directori-de-scoli-2012.pdf

Profesorul: model, mentor și facilitator în educație

Stainer Claudia Cristina
Colegiul Tehnic “George Barițiu”

Într-o lume în continuă evoluție, educația rămâne cheia succesului individual și colectiv. Profesorii, ca mentori și îndrumători, joacă un rol crucial în modelarea viitorului societății prin intermediul procesului instructiv-educativ. De la facilitarea învățării la dezvoltarea abilităților sociale, de la exemplul personal la personalizarea instruirii, profesorii influențează fiecare aspect al dezvoltării elevilor.

În contextul în care tehnologia ne facilitează accesul la informații, rolul profesorului s-a schimbat în mod semnificativ. Profesorii nu mai sunt doar purtători de cunoștințe, ci devin facilitatori ai procesului de învățare. Teoria constructivistă a învățării, propusă de Jean Piaget, subliniază că învățarea nu se rezumă doar la recepționarea pasivă a informațiilor, ci implică construirea activă a cunoștințelor prin intermediul experiențelor personale. Profesorii devin ghizi și mentori care creează medii propice explorării, întrebărilor și discuțiilor. Ei încurajează elevii să gândească critic, să cerceteze și să își dezvolte abilitățile de rezolvare a problemelor. Acest mod de abordare transformă profesorii în parteneri ai procesului instructive-educativ, învățând alături de elevi și creând o atmosferă în care cunoașterea este construită într-un mod activ și implicat.

Profesorii au un impact profund asupra dezvoltării caracterului elevilor. Comportamentul, etica și valorile personale ale unui profesor pot influența modul în care elevii își formează propria lor identitate și propriul sistem de valori. Teoria socială cognitivă a lui Albert Bandura subliniază puterea modelării comportamentale și a exemplului personal. Elevii învață nu doar prin cunoștințe academice, ci și prin observarea comportamentului și atitudinii profesorilor. Astfel, profesorii devin modele de etică și conduită, oferind exemplul pentru o dezvoltare morală și personală sănătoasă. Prin intermediul comportamentului lor pozitiv și a angajamentului în procesul educativ, profesorii pot motiva și inspira elevii să adopte trăsături și atitudini pozitive.

Într-o societate tot mai interconectată, abilitățile sociale și emoționale au devenit cruciale pentru succesul personal și profesional. Profesorii au oportunitatea de a contribui la dezvoltarea acestor abilități prin intermediul interacțiunilor zilnice. Prin organizarea activităților de grup, a proiectelor colaborative și a discuțiilor, profesorii pot promova învățarea socială și dezvoltarea abilităților de comunicare și lucru în echipă. Aceste abilități sunt esențiale pentru integrarea în societate și pentru gestionarea eficientă a relațiilor interpersonale în lumea reală. Profesorii pot crea un mediu sigur în care elevii să își exploreze emoțiile, să învețe să își exprime gândurile și să dezvolte empatia față de ceilalți.

Diversitatea este o caracteristică distinctivă a fiecărui grup de elevi. Fiecare elev are propriul ritm de învățare, stil preferat de învățare și interese individuale. Profesorii trebuie să abordeze această diversitate prin adoptarea unor strategii de predare personalizate. Teoria inteligențelor multiple dezvoltată de Howard Gardner sugerează că există multiple tipuri de inteligență, iar fiecare elev poate excela într-un domeniu diferit. Profesorii pot să identifice punctele forte ale fiecărui elev și să adapteze instruirea pentru a susține dezvoltarea acestor abilități. Prin individualizarea învățării, profesorii se asigură că fiecare elev are oportunitatea de a-și explora potențialul la maximum și de a-și dezvolta un sentiment de încredere în sine.

Rolul profesorului nu se oprește la transmiterea cunoștințelor pentru a satisface obiectivele imediate ale lecției. Profesorii pot deveni mentori care îndrumă elevii în dezvoltarea lor pe termen lung. Prin intermediul consilierii în alegerea carierei, profesorii pot ajuta elevii să își identifice pasiunile, interesele și să exploreze oportunitățile de carieră. Această relație de mentorat poate oferi orientare elevilor în momente critice de luare a deciziilor și poate ajuta la dezvoltarea unor obiective de dezvoltare pe termen lung.

Într-o eră marcată de inovație și tehnologie, profesorii trebuie să se adapteze pentru a rămâne relevanți în procesul educativ. Tehnologia oferă oportunități de a îmbogăți experiența de învățare. Platformele online, aplicațiile educaționale și instrumentele digitale pot facilita accesul la informații, pot îmbunătăți interacțiunea și pot personaliza instruirea. Profesorii pot să integreze tehnologia în planurile lor de lecții pentru a oferi o experiență mai captivantă și a permite elevilor să exploreze subiectele într-un mod interactiv și relevant.

Profesorii dețin un rol vital în dezvoltarea elevilor și în construirea viitorului societății. De la facilitarea învățării și exemplul personal până la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale, fiecare aspect al influenței lor contribuie la formarea cetățenilor conștienți, competenți și empatici. Într-o lume în continuă schimbare, profesorii au responsabilitatea de a pregăti elevii pentru provocările viitorului și de a-i ghida în dezvoltarea lor ca indivizi. Rolul profesorului este unul complex, care implică mult mai mult decât transmiterea cunoștințelor. Prin intermediul relației lor cu elevii, profesorii devin arhitecți ai formării viitoarei generații și modele pentru excelență și înțelepciune.

Bibliografie:

Piaget, J. (1970). Science of Education and the Psychology of the Child. Orion Press.
Bandura, A. (1989). Social Foundations of Thought and Action: A Social Cognitive Theory. Prentice-Hall.
Gardner, H. (2011). Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences. Basic Books.

Rolul proiectelor și parteneriatelor educaționale școlare în socializarea și valorizarea elevilor

Prof. Prunaru Constantina
Școala : C.S.E.I. ”Sf.Vasile” Craiova

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viaţă.

O şcoală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiţii şi criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educaţional şi civic pentru ceea ce produce în şi pentru societate. În al doilea rând, o astfel de şcoală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-şi recunoască, să-şi planifice şi să-şi evalueze resursele în termeni de scopuri şi rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiţii şi criterii, să-şi revizuiască scopurile, atitudinile, să-şi evalueze periodic rezultatele.

Şcoala este o organizaţie care învaţă, dar nu e totdeauna şi un loc al învăţării: şcolile rezistente la noutate şi la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizaţiile care învaţă sunt flexibile, adaptabile, inovatoare şi responsabile. Cel mai mare duşman al învăţării organizaţionale este incapacitatea de a ieşi din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experienţe şi de reguli, pe care organizaţia ajunge să le considere imuabile.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea şi implementarea unor activităţi extracurriculare şi extraşcolare, în şcoală şi în comunitate, pe baza proiectelor şi parteneriatelor dintre elevi, profesori şi membri ai comunităţii locale este o necesitate a activităţii didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părţi care acţionează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica şcolară există mai multe expresii destinate parteneriatului educaţional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educaţie, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenţie de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituţională, proiect de parteneriat şi altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulţi parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părţi decid să acţioneze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009).Constantin Cucoş clasifică diferitele tipuri de parteneriat educaţional:

- *în funcţie de domeniul de colaborare:*
- *în funcţie de scopul şi obiectivele urmărite:*
- *în funcţie de durata de desfăşurare:*

• *în funcţie de forma de finanţare:*
• *în funcţie de tipul de unitate:*

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – iniţiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acţionare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiţii de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare şi parteneriat. Procesul de colaborare porneşte de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relaţiei dintre două sau mai multe părţi, cooperarea şi coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părţi.

Condițiile realizării unui parteneriat reuşit implică:
-identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor şi comunităţii;
-găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
-organizarea şi conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
-identificarea competenţelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
-combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor şi tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
-utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituţiei.

Elaborarea, coordonarea şi desfăşurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenţia nu atât asupra importanţei acestora în sine, cât mai ales asupra implicaţiilor pe care le au asupra construirii şi modelării personalităţii viitorilor cetăţeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activităţi sunt apreciate de către copii şi factorii educaţionali în măsura în care:
urmăresc lărgirea şi adâncirea influenţelor exercitate în procesul de învăţământ :
-valorifică şi dezvolă interesele şi aptitudinile celor supuși actului educațional;
-organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
-formele de organizare ale acestor activităţi au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
-au un efect pozitiv pentru munca desfasurată în grup, creează un sentiment de siguranţă şi încredere.

Organizarea unor activităţi extraşcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creşterea calităţii vieţii în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educaţiei pe care o face şcoala. Acestea sunt:
– împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învaţă la şcoală poate fi aplicat în cadrul unei acţiuni concrete;
– acţiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea faţă de semenii lor;
– se creează legături la nivelul comunităţii;
– se stimulează gândirea critică;
– se educă percepţia multiculturalităţii;
– se dezvoltă stima de sine şi devotamentul pentru ideile civice.
Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menţiona:
-creşterea calităţii actului educaţional şi a rezultatelor învăţării;
-stimularea şi multiplicarea iniţiativelor tinerilor în dezvoltarea vieţii comunităţii şcolare/comunităţii;
-creşterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
-reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului şi absenteismului şcolar;
-creşterea ratei promovabilităţii şcolare;
-asigurarea şanselor egale de dezvoltare personală;
-ridicarea calităţii resursei umane din sistemul educaţional;
-formarea resursei umane necesare dezvoltării societăţii cunoaşterii;
-asigurarea sustenabilităţii proiectelor educative prin conştientizarea comunităţii cu privire la -potenţialul pe care programele educaţionale le au asupra formării tinerei generaţii ce urmează a se integra;

-transformarea educaţiei în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaţionale vizează întărirea relaţiilor dintre părinţi, elevi, dascăl şi comunitate, creşterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaţionali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relaţii de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalităţii elevului. Iniţierea diferitelor proiecte de parteneriat educaţionale sunt benefice atât pentru elevi, cât şi pentru toţi factorii implicaţi: şcoală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relaţiilor de colaborare îi revine managerului instituţiei şcolare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educaţional, care vizează întărirea relaţiilor dintre părinţi, elevi, profesori şi comunitate, care contribuie la creşterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaţionali. De faptul cum managerul instituţiei a reuşit să formeze o relaţie de comunicare, relaţionare, cooperare între părţile implicate depinde reuşita parteneriatului educaţional şcoală-familie-comunitate.

Şcoala şi familia sunt cei doi piloni de rezistenţă ai educaţiei, iar între aceştia şi comunitate, mediul extraşcolar şi extrafamilial, pendulează copilul, obiect şi subiect al educaţiei. Dacă aceste medii educaţionale se completează şi se susţin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea şcolară şi pe plan general în viaţa socială.

Școala face posibilă participarea grupurilor şi colectivităţilor la viaţa publică, elaborarea şi luarea deciziilor. Schimbul de informaţii favorizează interacţiunea socială şi permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluţionarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorinţa de a ajuta elevii să aibă succes la şcoală şi, mai târziu, în viaţă. Atunci când părinţii, elevii şi ceilalţi membri ai comunităţii se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esenţială în organizarea şcolii şi a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opţional sau o problemă de natura relaţiilor publice.

Astfel, elevii învaţă să gândească critic, complex, îşi dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilităţi de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranţă şi, nu în ultimul rând, socializează, învăţând să fie mai apropiaţi, să lege noi prietenii, să-şi împărtăşească experienţe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

Bibliografie

1.Bătrînu, E.. Educaţia în familie. Bucureşti: Editura Politică, 1980.
2. Cucoş, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice. Ediţia a III-a revăzută şi adăugită. Iaşi: Editura Polirom, 2009.

Evaluarea școlară la clasa pregătitoare

Prof. Nastase Loredana
Liceul Tehnologic Dorna Candrenilor

Clasa pregătitoare integrată învăţământului obligatoriu, stabilită prin Legea Educaţiei Naţionale nr.1/2011, propune atât o abordare educaţională sistematică, destinată formării şi testării aptitudinilor şcolare ale preşcolarilor, cât şi o abordare educaţională, care să eficientizeze inserţia şcolară, accesul şi participarea de succes în educaţie.

La clasa pregătitoare evaluarea are ca scop urmărirea progreselor copilului pentru a putea stimula, îmbunătăți sau dezvolta cunoştinţele, deprinderile, priceperile, capacităţile, atitudinile, abilităţile și aptitudinile.

Clasa pregătitoare asigură trecerea gradată a copilului de la educaţia din familie şi grădiniţă la formarea iniţială asigurată de şcoală. Acest demers are în vedere asigură baza de plecare pentru dezvoltarea celor opt competenţe-cheie.

Caracteristici ale evaluării:

- Evaluarea şcolară nu este decât un mijloc în slujba progresului elevului, nu un scop în sine.
- Evaluarea trebuie să fie în slujba procesului educativ şi integrată acestuia.
- Evaluarea trebuie să aprecieze înainte de toate drumul parcurs de elev: a făcut progrese sau nu?
- Evaluarea trebuie să stimuleze activitatea elevului şi să faciliteze progresul său.
- Pentru a fi corect, profesorul trebuie să fie neutru şi obiectiv pe cât posibil.
- A evalua un elev înseamnă a-i transmite informaţii utile privind posibilităţile şi limitele sale, din perspectiva ameliorării proceselor de învăţare şi de educaţie.
- Evaluarea trebuie să-l ajute pe elev, nu să-l clasifice şi nici să-l eticheteze.
- Evaluarea trebuie să se facă în folosul copilului; ea trebuie să-l ajute să-şi construiască viitorul.
- Evaluatorul trebuie să ţină seama de faptul că se adresează unei fiinţe în devenire, care nu a încheiat procesul de dezvoltare.

Curriculumul pentru clasa pregătitoare urmărește dezvoltarea fizică, socio-emoțională, cognitivă a limbajului și comunicării, precum și dezvoltarea capacităților și a atitudinilor în învățare, asigurând totodată punțile către dezvoltarea celor opt competențe-cheie.

Cercetările psihopedagogice ne arată că, de cele mai multe ori, cazurile de insucces școlar se întâlnesc la clasele de început de ciclu școlar (prima grupă de grădiniță, clasa pregătitoare, clasa a V-a, clasa a IX-a) și se datorează dificultăților de adaptare a copilului la noul regim de viață și de muncă intelectuală. Debutul școlar presupune un anumit nivel de dezvoltare socio-afectivă, intelectuală și morală a copilului, iar aptitudinea de școlaritate sau maturitatea școlară solicită dobândirea unor priceperi, deprinderi și capacități necesare activității școlare, bazată pe învățare de tip școlar, un act deosebit de complex.

Principiile care stau la baza evaluării elevilor la sfârşitul clasei pregătitoare sunt următoarele:

- Acces egal şi echitate pentru toţi elevii;
- Respect pentru diversitate;
- Incluziune şi non-discriminare;
- Calitate şi profesionalism;
- Parteneriat.

La nivelul învăţământului primar, în clasa pregătitoare trebuie să se acorde o atenţie sporită evaluării sub cele trei forme cunoscute: evaluare iniţială, continuă sau formativă şi sumativă, ca procese definitorii de cunoaştere a individualităţii copiilor de 5-6/7 ani, cuprinşi în procesul educaţional.

Observarea este fundamentul evaluării şi constă în urmărirea atentă şi sistematică a comportamentului unui copil fără a interveni, cu scopul de a sesiza aspectele sale caracteristice. Pentru a-l influenţa în mod optim, cadrul didactic trebuie să redescopere mereu copilul în dinamica ipostazelor inedite ale individualităţii lui în devenire, sub toate aspectele.

Cunoaşterea copilului necesită timp şi anumite competenţe din partea evaluatorului:

- să facă observaţii obiective;
- să aleagă şi să construiască instrumentele necesare pentru înregistrarea informaţiilor;
- să dea acestora o interpretare pertinentă.

Rezultatele evaluării se compară exclusiv cu performanţele copilului însuşi, cu succesele şi insuccesele proprii.

Randamentul evaluării se obţine dacă se trece de la evaluarea tradiţională la cea modernă, astfel:

• de la evaluarea care vizează măsurarea şi aprecierea cunoştinţelor (ce ştie elevul) la evaluarea care urmăreşte măsurarea şi aprecierea competenţelor (ce poate să facă elevul cu ceea ce ştie);

• de la evaluarea care pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informaţie deţine elevul) la evaluarea care pune accent pe valori şi atitudini;

• de la evaluarea care vizează clasificarea elevilor la evaluarea care vizează progresul la fiecare elev.

În pregătirea pentru procesul de evaluare la clasa pregătitoare este necesar să avem în vedere realizarea atmosferei corespunzătoare, stabilirea nivelului minim de performanţă la data evaluării, alegerea tipului de evaluare şi a categoriei de itemi folosiţi.

În clasa pregătitoare, evaluarea nu urmăreşte ierarhizarea elevilor, ci stabilirea nivelului cunoştinţelor, abilităţilor şi atitudinilor acestora, necesare pentru a aborda cu succes clasele următoare. Cadrul didactic responsabil trebuie să acorde atenţie atmosferei în care se desfăşoară evaluarea, întrucât la acest nivel aceasta are aspecte specifice. Astfel, în prima parte a anului școlar, activitatea de evaluare se face fără să se anunţe elevii pentru a nu crea o situaţie de stres. Rezultatele reprezintă informaţii doar pentru cadrul didactic, pentru a şti de unde începe şi cum continuă procesul de formare. Evaluările organizate și anunțate au loc în a doua jumătate a anului școlar, când elevii s-au obişnuit cu activitatea din clasă. Acestea se desfășoară în timpul lecţiilor, după parcurgerea unor teme, proiecte sau capitole prevăzute de programa şcolară. Rezultatele la evaluările planificate se consemnează în Raportul de monitorizare a progresului elevilor, iar profesorul analizează performanţele fiecărui elev şi constată dacă se află într-o situaţie de evoluţie sau involuţie, urmărind să stabilească măsurile ameliorative. Aceste măsuri pot constitui planul individualizat de învăţare, prevăzut de lege.

Cadrul didactic responsabil va informa părinţii asupra nivelului de dezvoltare atins de fiecare elev, precizând punctele forte şi pe cele slabe, aspectele care trebuie îmbunătăţite în dezvoltarea propriului copil.

Raportul de evaluare la finalul clasei pregătitoare este un document tip în care se consemnează nivelul realizării competenţelor generale, respectiv a competenţelor specifice asociate fiecărei discipline. Acesta are drept scop identificarea competenţelor specifice dobândite de elevii aflaţi la finalul clasei pregătitoare, prevăzute în programele școlare în vigoare.

Raportul cuprinde:

a) Date de identificare ale elevului;

b) Disciplinele: Comunicare în limba română, Comunicare în limba modernă 1, Matematică şi explorarea mediului, Religie, Arte vizuale şi abilități practice, Muzică şi mişcare, Educație fizică, respectiv Dezvoltare personală;

c) Competenţele generale, precum și competenţele specifice asociate fiecărei discipline, prevăzute în programele școlare în vigoare pentru clasa pregătitoare, în dreptul cărora cadrul didactic responsabil consemnează, în baza documentelor-suport, nivelul achiziției: „realizată” sau „în curs de realizare”, după caz;

d) Aprecieri şi recomandări.

Raportul se completează pentru toți elevii, de către cadrul didactic care predă la clasa respectivă, în format electronic, utilizând aplicația electronică de încărcare, pe platforma https://www.clasapregatitoare.rocnee.eu. Raportul de evaluare are ca scop orientarea şi optimizarea procesului educativ, în vederea pregătirii elevilor pentru a răspunde solicitărilor de tip şcolar. Procesul de evaluare se desfăşoară pe tot parcursul anului școlar și se finalizează în luna mai, prin completarea Raportului de evaluare.

Un exemplar al raportului de evaluare este tipărit, semnat de cadrul didactic și predat directorului unității de învățământ. Directorul asigură păstrarea rapoartelor de evaluare în arhivă, pe toată perioada de școlarizare a elevului. Raportul poate fi consultat de director, de cadrele didactice care predau la clasă, precum și de reprezentanți ai ISJ/ ME, în vederea monitorizării și analizei nivelului de atingere a competențelor în conformitate cu programele școlare. Conținutul raportului de evaluare are caracter confidențial. Este valorificat pentru optimizarea procesului educativ și pentru fundamentarea deciziilor de orientare și consiliere educațională, stând la baza întocmirii/actualizării planului individualizat de învățare pentru elevi. Raportul se prezintă părinților / reprezentanților legali ai elevilor, în mod individual, cu scopul de a-i implica pe aceștia în activitatea educativă, prin prezentarea rezultatelor pozitive ale activității elevilor, respectiv a rezultatelor care urmează să fie ameliorate. O copie a raportului de evaluare este înmânată părinților / reprezentanților legali ai copilului. Acest raport face parte integrantă din portofoliul educațional al elevului. În cazul în care, la încheierea clasei pregătitoare, elevul se transferă într-o altă unitate de învățământ, părintele/ reprezentantul legal al elevului primește o copie a raportului, care va purta ștampila ,,conform cu originalul”, precum și semnătura directorului unității de învățământ.

Bibliografie:

Ghid metodologic de evaluare a elevilor din clasa pregătitoare
http://www.isjbacau.ro/compartiment-curriculum/invatamant-primar/documente-an-scolar-2020-2021/noutati/clasa-pregatitoare/ghid-metodologic-de-evaluare-a-elevilor-din-clasa-pregatitoare/view
Metodologia de întocmire completare şi valorificare a Raportului de evaluare la finalul clasei pregătitoare
https://isj.educv.ro/sites/default/files/Metodologie_clasa_pregatitoare_2014_2015%20%282%29.pdf

Profesorul- element fundamental în modelarea de caractere

Cozma Valerica
Școala Gimnazială Racșa

Profesorii pot schimba vieți cu un mix bun de provocări și scris la tablă – Joyce Meyer
Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan alelevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare adatelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date,lăsându-le libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text;independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină
responsabilitate pentru ceea ce întreprind. Asumându-și o multitudine de roluri, profesorul trebuie să conștientizeze că exercitarea lordepinde de personalitatea pe care și-o modelează. În acest sens, un rol deosebit în exercitarea acesteiprofesiuni îl au anumite componente ale personalității: cultura profesională, calitățile atitudinale șicele aptitudinale. De fapt, pentru ca anumite cunoștințe să fie transmise de la o persoană la alta și acceptate, trebuie întotdeauna ca între ele să existe un schimb afectiv format din încredere și dispoziție receptivă dintr-o parte și din alta.Rolul profesorului poate să fie analizat și din perspectiva relației profesor-elev. Având în vedere valorile societății contemporane (libertate, responsabilitate, toleranță, cooperare), se impuneo nouă abordare a relației profesor-elev: asumarea de către profesor și elevi a unei responsabilitățimorale comune în cadrul relației educaționale, conducând la angajarea afectivă și efectivă în procesuleducațional; recunoașterea reciprocă a „dreptului de a fi altfel” și valorizarea fiecărei ființe umane înparte, indiferent de cât și de cum este diferită; încrederea în posibilitățile fiecărei ființe umane de aprogresa; recunoașterea faptului că toți elevii și profesorii sunt parteneri sociali cu funcții complementare, dar cu responsabilitate comună; considerarea școlii ca mediu de construcțieculturală; renunțarea la principiul „căii optime unice” și conștientizarea faptului că majoritateaproblemelor sociale și umane au mai multe soluții echifinale și echivalente; promovarea autenticității și sincerității –a fi tu însuți este mai important decât a avea dreptate. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare. Referitor la diversitatea rolurilor pe care le poate exercita profesorul, Anita E., menționează următoarele:
Profesorul, ca expert al actului de predare-învățare: el poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ.
Profesorul, ca agent motivator, declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare.
Profesorul, ca lider, conduce un grup de elevi, exercitându-și puterea asupra principalelor fenomene ce se produc aici. Este un prieten și confident al elevilor, un substitut al părinților, obiect de afecțiune, sprijin în ameliorarea stărilor de anxietate.
Profesorul, în ipostază de consilier, este un observator sensibil al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv și un sfătuitor al acestora.
Profesorul, ca model: prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile, comportamentul său este un exemplu pozitiv pentru elevi.
Profesorul, ca profesionist reflexiv, se străduiește tot timpul să înțeleagă și să reflecteze asupra întâmplărilor inedite din clasă, să studieze și să analizeze fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă.
Profesorul, ca manager, supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părinții și cu ceilalți factori.

Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. Dar pe lângă activitatea didactică profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă. În această ipostază, profesorul ne apare ca pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și al națiunii sale. Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare şi integrare a datelor culese,

a cunoştinţelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluţionarea problemelor date, lăsându-le libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conţinutului unui text; independenţă în activitate; operativitate şi rapiditate în reacţii (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind. Societatea contemporană – care este una a cunoaşterii şi schimbărilor permanente – solicită cadrului didactic o nouă dinamică de adaptare la condiţiile şi cerinţele actuale, necesare pentru a se realiza atât în plan personal, precum şi în cel profesional. Dezvoltarea profesională prin implicarea la cursurile de formarea continue este necesară pentru ca cadrul didcatic să poată oferi o imagine asupra lumii ştiinţifice contemporane şi să îşi însuşească maniere eficiente de interacţiune cu actanţii educaționali. În acest context, standardele de competenţă profesională ale cadrelor didactice din învăţământul general identifică condiţiile și determină scopuri de implementare a dezvoltării profesionale: motivarea cadrelor didactice pentru învăţarea pe tot parcursul vieţii, creşterea responsabilităţii fiecărui cadru didactic pentru reuşita propriei cariere profesionale. Astfel, dezvoltarea personală și profesională a cadrului didactic reprezintă cumulul activităţilor ce îmbunătăţesc conştientizarea şi imaginea. Cadrul didactic tinde spre vârf, iar timpul creează premise spre orizonturi de implementare pe scara valorică a dezvoltării sale. „Meseria de profesor este o mare şi frumoasă profesiune, care nu seamănă cu nici o alta, o meserie care nu se părăseşte seara odată cu hainele de lucru. O meserie aspră şi plăcută, umilă şi mândră, exigentă şi liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregătirea excepţională este abia satisfăcătoare, o meserie care epuizează şi înviorează, care te disperează şi exaltă, o meserie în care a şti nu înseamnă nimic fără emoţie, în care dragostea e sterilă fără forţa spirituală, o meserie când apăsătoare, când implacabilă, ingrată şi plină de farmec.”(apud A. Chircev, R. Dăscălescu, D. Salade, Contribuţii la orientarea şcolară şi profesională, p. 135) Pe lângă sarcinile didactice și educative realizate în cadrul școlii, profesorul desfășoară și o rodnică activitate extrașcolară. El este un participant activ la evenimentele și framântările social - culturale ce au loc în viața comunității din care face parte, contribuind prin activitatea sa la toate prefacerile ce au loc în cadrul acesteia. Este exponent și purtător de cuvânt al tinerilor și adulților, transmițător de valori culturale și animator al vieții culturale și sociale etc. Cele două laturi ale activității profesorului - cea școlară și cea extrașcolară se completează reciproc, formând un tot indivizibil care imprima acestei profesiuni un rol din ce în ce mai mare în progresul general al societății noastre. Profesorul are misiunea de a cultiva inteligenta elevilor și de a modela conduita acestora, ceea ce necesită o buna pregătire, o înaltă competență profesională. Temeinica pregatire de specialitate reprezinta suportul principal al autorității și prestigiului profesorului în fața elevilor; ii permite să le trezească și să le întrețină interesul și curiozitatea elevilor pentru disciplina predată. Stăpânind foarte bine disciplina pe care o predă, profesorul are posibilitatea să se concentreze asupra modului de a lucra cu elevii în desfășurarea lecției. Prin pregatirea de specialitate profesorul își însușește valorile create de omenire pe care le transmite elevilor, cultura psihopedagogică, îl ajută să realizeze cât mai eficient procesul pedagogic; îi asigură cunoașterea naturii și continutului educației și a obiectului acesteia - elevul. Pregătirea psihopedagogică îl înarmează pe profesor cu acele cunoștințe, priceperi și deprinderi care îi vor permite să transforme informațiile în mesaje educaționale ce se vor repercuta asupra personalității umane în ansamblul său. Fără declanșarea unei rezonanțe în psihicul celor cărora se adresează, acțiunile profesorului sunt neutre sub aspect educativ. Vocatia pentru profesiunea de educator înseamnă o atracție deosebită, o chemare și o angajare hotărâtă în direcția educării și formării omului. Vocația se bazează pe înțelegerea importanței, a valorii sociale și umane a profesiunii didactice, pe nevoia internă de a-și exercita influența sa, de a face ca alții să beneficieze de calitățile personale și pregătirea sa. Ea presupune, de asemenea, dorința și pasiunea de a preda, de a transmite altora, de a propaga specialitatea preferata. Pentru un profesor cu vocatie pedagogică, activitatea de instruire și educație reprezintă rostul principal al existenței sale. Profesorul care iubește copii știe să se apropie cu sinceritate de ei, are o atitudine caldă, delicată față de fiecare dintre elevi, este sensibil la succesele și insuccesele lor.Această virtute ține de sufletul profesorului, de facultatea de a înțelege aspirațiile lor, de a trăi problemele lor, de a fi tot timpul la dispoziția lor, de a fi sincer cu ei. Elevii înșiși sunt mai sensibili la această atitudine, dovedesc mai mult atașament față de un asemenea profesor decât față de unul distant, lipsit de căldura sufletească. Dragostea pentru elevi trebuie să fie dragoste rațională, să îmbine exigența cu blândețea. Ea

presupune respect și încredere față de posibilitățile latente ale copiilor urmărind perfecționarea continuă a acesteia.

Bibliografie:

Cerghit I., ”Didactica”, E.D.P., 1990
Dottrens R., ”Institutori ieri, educatori mâine” (trad.), E.D.P., 1971

Petcu I.-E., Cojocea M., Petcu S. Profesor vizibil, profesor invizibil; portret de dascăl. Edumi.ro.București 2021
Cristea S. Calitatea în educație – educația de calitate. București, 2008
https://revistaprofesorului.ro/rolul-cadrului-didactic-in-calitatea-educatiei/
https://edict.ro/factori-care-influenteaza-calitatea-educatiei/ https://tribunainvatamantului.ro/personalitatea-si-rolurile-profesorului-modern/

Metode tradiționale și moderne folosite în predarea- evaluarea basmului

Prof. Dumescu Mihaela Cristina
Liceul Tehnologic „Traian Grozăvescu” Nădrag, jud.Timiș

Pentru o reușită a procesului educațional, profesorul trebuie să realizeze un parteneriat cu elevul astfel încât demersul didactic să fie unul productiv. Toate activitățile desfășurate în timpul acestui proces vor fi corelate pentru a atinge competențele sau obiectivele propuse de cei implicați.

Pentru aceasta, este necesar să se evite rutina, monotonia sau chiar stereotipia, iar profesorul are libertatea de a opta pentru abordarea diversificată a tehnicilor de lucru și a formelor de organizare a activității.

Miron Ionescu în cercetarea de specialitate cu titlul *Didactica modernă* a propus o clasificare a acestor activități, în funcție de perechea profesor-elev astfel:

1. *„Activitatea frontală”* – una dintre cele mai vechi forme de organizare a elevilor, considerată a fi și cea mai importantă până nu demult, când a cedat locul principal celorlalte activități complementare. Cu toate că reprezintă o organizare tradițională a clasei, ea este folosită în procesul educațional, mai ales în timpul orelor de lectură, de prezentare de referate, de proiecte educaționale care au un caracter informativ.
2. *„ Activitatea pe grupe/în perechi”*– este utilă în cadrul orelor în care au loc dezbateri, studii de caz sau când solicităm diferite proiecte la disciplina limba și literatura română.
3. *„Activitatea individuală (independentă)”* este utilizată mai ales în evaluarea scrisă, la alcătuirea unor eseuri sau compuneri, fiind specifică reflecției personale, meditațiilor și consultaților. Ea este indispensabilă în descoperirea competențelor intelectuale ale elevului și asigură reușita la examenele naționale sau personale.

Metodele moderne de predare vin în ajutorul profesorilor pentru a crea un climat activ-participativ pentru elevi, astfel încât să-i stimuleze atât fizic, cât și psihic pentru a atinge nivelul optim în actul educațional. Elevii vor fi antrenați în diverse activități și își vor asuma roluri și responsabilități în formarea lor, căci metodele alternative vizează în mod direct elevul care trebuie să asigure transformarea lui.

Jocul de rol

Abordarea jocului în scop educativ s-a făcut încă din antichitate, de la Platon la Montessori, iar evoluția omenirii a atras după sine și evoluția sistemului educațional. El presupune spontaneitate „*restabilind un echilibru în activitatea școlarilor, jocul fortifică energiile intelectuale și fizice ale acestora, furnizează o motivație secundară, dar stimulatorie, o prezență indispensabilă în ritmul muncii școlare.”* [10]

Considerată o metodă de explorare, dar și de percepere a relațiilor interpersonale dintr-un grup, ea urmărește atingerea unui obiectiv într-un anumit context simulat, cu un subiect cunoscut de elevi și ales împreună cu profesorul de la clasă și care va provoca discuții. Pentru reușita acestei metode, elevii-participanți vor ține cont de următoarele reguli:

- Vor lua atitudine, asumându-și răspunderile dobândite o dată cu rolul jucat;
- Sunt obligați să socializeze, dezvoltând astfel relațiile interpersonale;
- Vor căuta modul optim de acțiune;
- Să se exprime natural și spontan.

Utilitatea ei este dovedită de învățarea modului de a gândi, a trăi și a acționa conform unui statut, dobândit prin rolul jucat. În același timp, dezvoltă competențele de rezolvare a situațiilor conflictuale și verifică corectitudinea comportamentelor deja formate și risipirea celor greșite, stimulează dialogul și deschide calea spre comunicare.

Exemplu clasa a V-a

[10]Ioan Cerghit, *Metode de învățământ*, Ed. Polirom, Iași, 2006 , p.262

Fiecare elev și-a ales un personaj dintr-un basm citit, ca mai apoi să punem în scenă personajele alese și împreună să găsească o soluție pentru învingerea răului. Interesant a fost faptul că a existat o varietate de personaje, din mai multe basme fiecare elev regăsindu-se într-o oarecare măsură în personajul respectiv, după cum ei au recunoscut:„*am ales personajul Setilă, deoarece mi-e sete tot timpul”* sau „*vreau să fiu Muma Pădurii, vrăjitoarea cea rea, fiindcă îmi place să-i necăjesc pe cei din jurul meu*”.

Această dramatizare a avut un impact neașteptat de bun, elevii au asimilat foarte repede caracteristicile basmului, au reușit să diferențieze personajele negative de cele pozitive, să identifice fantasticul prezent în scenă, dar și capacitatea elevului de a învăța mult mai bine prin joc.

Cu toate că nu toți elevii au vrut să participe la această dramatizare de prima dată și au fost doar spectatori, după ce au asistat la scenă și-au dat seama că este mult mai ușor și distractiv să învățăm particularitățile unei specii prin utilizarea acestei metode.

BIBLIOGRAFIE

- CERGHIT, Ioan, *Metode de învățământ*, Ed. Polirom, Iași, 2006
- IONESCU, M., CHIȘ V., *Didactica modernă*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2001

Educația noii generații pentru lectură

Prof. Tatiana-Cristina Căpățînă
Școala Gimnazială nr. 2, Videle, jud. Teleorman

Proiectele sunt o modalitate inovativă de a crea un context favorabil învățării; nu numai lucrul în echipă, cooperarea, resposabilitatea (competențe sociale) sunt vizate, ci și lărgirea orizontului cultural, asimilarea de informație, realizarea de conexiuni, (re)găsirea plăcerii de a citi. La disciplina *Limba și literatura română*, metoda proiectului poate stimula abilitatea de cercetare, alături de lectura propriu-zisă.

Consider că metoda proiectului pe tema lecturii/ privind lectura se poate aplica la nivelul celor 5 domenii de conținut ale disciplinei menționate, care se întrepătrund:

Pentru domeniul LECTURĂ: pot fi teme de proiect: texte epice, lirice sau dramatice (în epoci literare diverse); structurile textuale (narative, descriptive, dialogate, explicative, argumentative), personajele (ființe umane/ entități aparținând regnului animal ori mineral, feminine/ masculine, protagoniști/ antagoniști), cadrul spațial (în textele epice), firul acțiunii/ etapele acesteia/ momentele subiectului);

Pentru domeniul ELEMENTE DE CONSTRUCȚIE A COMUNICĂRII, pot fi teme de proiect: fonetica, vocabularul (structură, relații semantice, greșeli de limbă), părțile de vorbire (cu categoriile gramaticale specifice), părțile de propoziție (realizatori – inclusiv realizările propoziționale, punctuație), sintaxa frazei în diverse texte.

Pentru domeniul REDACTARE, pot fi teme de proiect: compuneri narative, compuneri descriptive, texte dialogate, nota de jurnal, scrisoarea, e-mailul, anunțul, textul discontinuu, pornind de la texte literare.

Pentru domeniul COMUNICARE ORALĂ, pot fi teme de proiect: schimbul de replici în textile epice studiate, mesajul și intenția emițătorului într-un anumit text dialogat, atitudinea comunicativă (principii, condiții pentru o comunicare eficientă).

Pentru domeniul ELEMENTE DE INTERCULTURALITATE, pot fi teme de proiect: grupuri etnice diferite în operele literare studiate, tradiții ale diferitelor comunități reflectate în literatură, viziunea diferitelor etnii asupra vieții, basmele și legendele etniilor din comunitatea proprie.

Propun, în cele ce urmează, un proiect pe tema lecturii, la nivelul secundar inferior (gimnaziu) disciplina *Limba și literatura română,* la clasele a VII-a și/sau a VIII-a. Proiectul poate fi derulat și sub forma unei activități extracurriculare, vizează și reflectarea experienței de viață a elevilor, dar și a universului/ a spațiului natal teleormănean într-o creație literară autentică, sensibilă.

Competențe cheie pe care le vor exersa elevii sunt competențe de alfabetizare, competențe digitale și competențe de sensibilizare și expresie culturală.

Durata aproximativă a proiectului: cel puțin 3 luni

Ideea proiectului: conștientizarea specificului literar al zonei, exprimarea tranpunerea acestui univers și a sensibiltății culturale în creații literare.

Metode de analiză a nevoilor comunității: chestionare, interviuri, analiza mass-media

Grupul țintă al proiectului: elevii claselor a VII-a și/ sau a VIII-a

Posibili parteneri comunitari: Primăria - Direcția Cultură, Casa de Cultură a orașului, unități economice din zonă.

Pregătire și planificare: eleviii vor vizita localitatea, vor citi presa locală, vor identifica problemele și nevoile comunității și vor decide, ghidați de profesor, că problema culturală (reprezentarea zonei la nivelul cultural) înseamnă un gol, ce poate fi depășit prin, de exemplu, publicarea unui volum electronic/ eleborarea unei publicații electronice ce ar cuprinde creații literare ale elevilor despre zona lor natală.

Acțiune: se stabilește planul acțiunii, în pașii următori:

1. Constituirea unei echipe de creație, care are rolul de identifica surse de inspirație/ motive/ teme literare în spațiul orașului/ al zonei

2. Constituirea unei redacții/ a unei echipe de (tehno)redactare, cu rolul de a alcătui și de a publica în mediul virtual culegerea de texte inedite

3. Desfășurarea de ateliere de lectură: lectură și dezbatere pe marginea unor scriitori teleormăneni cunoscuți: Marin Preda, Zaharia Stancu, Miron Radu Paraschivescu, Gala Galaction, cu identificarea temelor și a motivelor centrale legate de spațiul teleormănean (lumea satului, familia, muncile agricole, umorul/ zeflemeaua, iubirea, relațiile conflictuale etc.

4. Ateliere de redactare propriu-zisă a creațiilor literare

5. Redactare electronică. Alcătuirea culegerii. Publicare

Metode de reflecție

În cutea școlii, într-un spațiu verde amenajat cu băncuțe și mese, elevii vor desena harta experiențială și vor identifica, metaforic, obstacolele pe care le-au depășit (de exemplu, muntele indiferenței, câmpia motivelor literare, cascada versurilor, podișul elementelor de versificație).

Elevii vor dezbate ce au învățat, ce ar putea face diferit/ cum ar proceda în aceeași situație, la ce anume să fie mai atenți în cadrul viitoarelor proiecte și cum ar putea folosi în viața de zi cu zi cele învățate. Se vor reluat obiectivele învățării, sub forma unei discuții despre cum au fost atinse.

Demonstrația

Se realizează prin sărbătorirea proiectului: în cadrul unei excursii în natură sau la muzeul județean de istorie/ o casă memorială, se vor proiecta secvențe din timpul implementării proiectului (materiale audio, video – fotografii, scurte înregistrări audio și/ sau video amuzante), se vor înmâna diplome participanților. Totodată, se poate naște ideea unui alt proiect (de exemplu, „Să redescoperim personalitățile zonei Videle!”).

Mediatizarea proiectului

- Articole în presa locală/ județeană, pe site-ul școlii
- Publicare în format electronic/ letric a culegerii realizate

Surse de finanțare pentru proiect

Unități economice din zonă, Primăria

Așadar, locul fișelor de lectură, al jurnalului de lectură, al testelor din lecturile suplimentare poate fi luat de o activitate modernă, care să implice elevii în mod real în activitatea de cercetare a unui spațiu binecunoscut, iar apoi în activitatea de creație personală, menită să filtreze lectura anterioară și realitatea natală redescoperită.

Bibliografie:

https://www.noi-orizonturi.ro/wp-content/uploads/2021/11/Ghidul-proiectelor-de-Service-Learning_RO.pdf

STUDIU DE CAZ

Prof.Învăţ.Preşc:Lemhenyi Eleonora
G.P.P,,Voinicelul” Satu Mare

Date personale:

Nume:S .

Prenume:D .

Sex: Masculin

Vârsta: 6 ani

Domiciliul: B-dul Sănătăţi, Satu Mare

Grădiniţa:cu program prelungit “VOINICELUL” Satu Mare

Grupa: Mare

Anamneza

I.Date familiale

Familia lui S.D. este alcătuită din 4 membrii. Condiţiile de locuit sunt bune, apartamentul este aranjat frumos şi bine îngrijit. Relațiile din cadrul familiei sunt bune. Părinții au oferit copilului un climat afectiv care să contribuie în mod favorabil la dezvoltarea armonioasă a acestora.

II.Background-ul subiectului

Băiatul este mai retras, nu comunică foarte mult în grupă. Este nesigur şi timid, drept urmare vorbeşte destul de încet de frică să nu greşească. Răspunde la întrebările care îi sunt adresate, nu este obraznic şi încearcă să fie pe placul tuturor, să nu deranjeze.

III.Evaluarea logopedică

1. Limbajul impresiv.

În urma activităților desfășurate și a observațiilor realizate pe parcurs, s-a constatat că nivelul de înțelegere al vorbirii este, în general, destul de bun. Limbajul impresiv a fost studiat prin relatarea unor întâmplări scurte, a unor fragmente din povestioare, prin explicarea unor cuvinte.

2. Limbajul expresiv.

Vocabularul fetiţei este influenţat de condiţiile socio-cultural-educative de aceea uneori întâmpină dificultăţi de exprimare mai ales când foloseşte propoziţii lungi.

3. Nivelul vorbirii reflectate

Acesta s-a investigat mai ales prin seturile de logatomi, de propoziții și prin observațiile realizate. În urma aplicării acestora s-a constatat că băiatul S.D. prezintă unele dificultăți de coarticulare și în cazul structurilor logatomice în care apar sunetele „s”, „ş”, . Apar dificultăți de reproducere a ceea ce este auzit în cazul cuvintelor care sunt necunoscute, complexe precum (căpşuni - căpciuni, maşină – macină)

4. Nivelul vorbirii spontane

Băiatul are un vocabular activ destul bine dezvoltat , având parte de o stimulare verbală corespunzătoare. În urma prezentării unor imagini, a adresării unor întrebări și a observațiilor făcute în urma diverselor contacte și situații, se poate afirma faptul că aceasta folosește, diverse cuvinte pentru a descrie diverse imagini, pentru a răspunde la întrebările adresate.

5. Auzul fonematic

Aceast băiat nu prezintă, în general, dificultăți în identificarea, discriminarea și diferențierea sunetelor, doar în cazul sunetetelor s, ş, iar aceste dificultăți influențează în mod negativ situațiile de comunicare. Dar, s-au constatat unele tulburări în analiza și sinteza sonoră.

Diagnostic: SIGMATISM

IV.Concluzii și recomandări

Pentru a interveni în mod optim este important ca activitățile ce se vor realiza cu băiatul să stimuleze exprimarea orală precum şi corectarea tulburărilor de limbaj prezente. Activitățile care se vor desfășura sub

formă de joc trebuie să se orienteze spre dezvoltarea armonioasă a copilului în toate domeniile: cognitiv, limbaj şi comunicare.

Pentru o intervenţie eficientă în ceea ce priveşte corectarea sigmatismului, exerciţiile folosite constau în:

I. Gimnastică generală: - Rotirea braţelor („moara de vânt”);
- Aplecarea capului (bing-bang; tic-tac);
- Aplaudatul;
- Imitarea spălatului mâinilor;
- Mersul ritmat;
- Săritura broscuţei;
- Răsuciri şi extensii ale trunchiului;
- Rotiri ale umerilor.

II: Gimnastica fono-articulatorie:
- *Gimnastica facială:* deschiderea şi închiderea gurii, umflarea obrajilor, mişcări de închidere a ochilor cu reducerea treptată şi controlată a fantei palpebrale, închiderea şi deschiderea alternativă a ochilor („trasul cu ochiul”), ridicarea pometilor simultan şi alternativ, exersarea zâmbetului prin tragerea comisurilor bucale;
- *Gimnastică labială:* vibrarea buzelor, imitarea sforăitului calului, umflarea buzelor cu reţinerea aerului în gură, întinderea buzelor, rotunjirea buzelor, acoperirea unei buze cu cealaltă alternativ, rictusul şi ţuguierea buzelor, prinderea buzei inferioare cu dinţii superiori („fâşâitul frunzelor”: fff, apoi: vvv);
- *Gimnastică lingual:* lipirea limbii de palat astfel încât la dezlipire să se audă un pocnet, limba aşezată în spatele incisivilor inferiori şi colţurile gurii puternc retrase se produce un suflu: *sss* (se simte aer rece pe mână), mişcarea opusă: limba este ridicată în sus, înspre mijlocul vălului palatin, gura rotunjită şi se pronunţă *sss* („vine trenul”);
- *Gimnastică mandibulară:* proeminarea în faţă şi în spate; cu mandibula proeminată facem exerciţii de ridicare şi coborâre, mişcări spre dreapta şi spre stânga a mandibulei;
- *Gimnastică velopalatină:* imitarea tusei, imitarea căscatului, mişcări de deglutiţie.

III. Gimnastică respiratorie:
- Exerciţii pentru inspiraţie şi expiraţie-inspiraţie pe nas şi expiraţie cu gura larg deschisă, inspiraţie pe nas pe o singură nară, inspiraţie pe gură şi expiraţie pe nas, inspiraţie pe gură şi expiraţie pe gură;
- Suflarea într-o lumânare aprinsă
- Umflarea balonului;
- Aburirea unei oglinzi (alternativ cu nasul şi cu gura);
- Formarea de valuri într-un vas cu apă (prin suflare);
- Suflarea într-un instrument muzical (ex: flaut).

IV. Dezvoltarea auzului fonematic
- Reproducerea de către copil a unor ritmuri pe care logopedul le bate cu creionul în masă;
- Reproducerea ritmului pe care logopedul le bate într-o tobă;
- „Spune cum face” – se imită sunetele produse de diferite animale.
- „Repetă după mine”;
- „Ghiceşte vocea care te strigă”.

În cazul lui S.D., jocurile care au fost folosite pentru corectarea sunetelor „s”, „ş” au fost:

I. Piticot

Obiectiv: pronunţia sunetului „s” la nivelul cuvintelor
Materiale: joc Piticot
Procedura: la fiecare aruncare a zarului copilul av trebui să repete 3-4 cuvinte

Pentru ca să poţi să arunci cu zarul, va trebui să repeţi după mine câteva cuvinte
Sac, suc, sapă, sare, aseară, castel, paste, sus, fus, cos, dus

II. Şoaptele

Obiectiv: consolidarea sunetului „ş” în vorbirea reflectată

Materiale: cuvinte ce conţin sunetul ş

Procedura: copilul va repeta cuvintele în şoaptă (accentuând sunetul ş) şi ţinând degetul arătător la nivelul gurii.

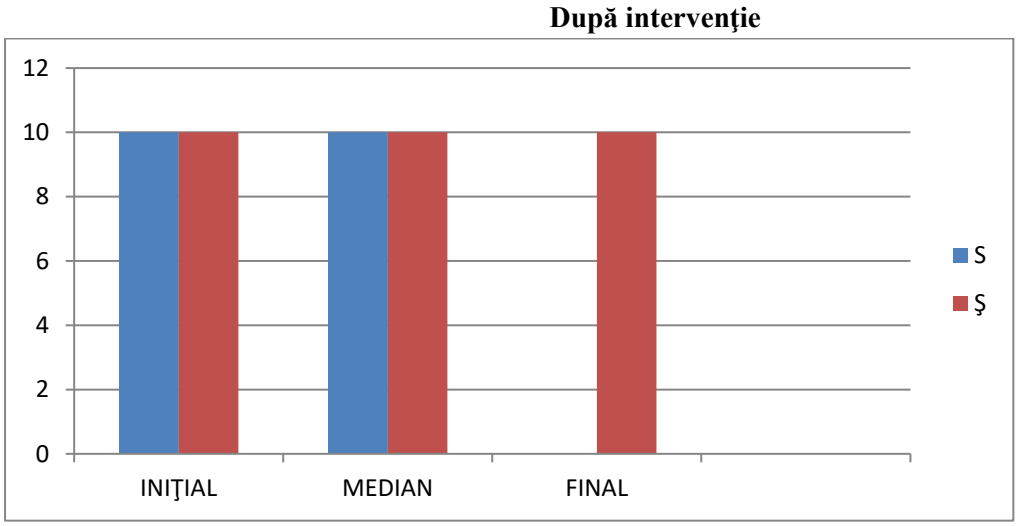
Vom vorbii în şoaptă să nu trezim jucăriile şi vom spune:
Şşşal, şşşapte, uşşşă, moşşşş, coşşş, şşşoricel, maşşşină, păpuşşşăm iepuraşşşş

Tabel 7. Tabelul sunetelor cu tulburări fono-articulatorii specifice în cazul subiectului S.D. înaintea şi după intervenţie

Fonemul afectat	Tipul erorii și poziția acesteia					
	OMISIUNI SUBSTITURI DEFORMĂRI					
	Înaintea interveţiei			*După intervenţie*		
	Iniţial	***Median***	***Final***	***Iniţial***	***Median***	***Final***
S	**O**	**O**	**O**	**X**	**X**	**O**
Ş	**O**	**O**	**O**	**X**	**X**	**X**

O-sunet absent

X- sunet prezent

STUDIU DE CAZ

PROF.ÎNVĂŢ.PREŞC:ELEK CRISTINA GEORGETA
G.P.P„VOINICELUL”SATU MARE

Date personale:
Nume: D.
Prenume: L.
Sex: Feminin
Vârsta: 5 ani
Domiciliul: Satu Mare, B-dul Universului/10
Grădiniţa:cu program prelungit “VOINICELUL” Satu Mare
Grupa: Mare

Anamneza

I.Date familiale

Relațiile din cadrul familiei sunt bune. Părinții au oferit copilului un climat afectiv care să contribuie în mod favorabil la dezvoltarea armonioasă a acestora. Familia manifestă o atitudine pozitivă faţă de educaţia copilului folosind toate mijloacele posibile pentru dezvoltarea armonioasă a copilului atât în plan educativ cât şi în plan social.

II.Background-ul subiectului

Este uşor nesigură şi timidă, drept urmare vorbeşte destul de încet de frică să nu greşească. Răspunde la întrebările care îi sunt adresate, nu este obraznică şi încearcă să fie pe placul tuturor, să nu deranjeze.

III.Evaluarea logopedică

1. Limbajul impresiv.

În urma activităților desfășurate și a observațiilor realizate pe parcurs, s-a constatat că nivelul de înțelegere al vorbirii este, în general, destul de bun în situațiile în care în comunicare sunt folosite cuvinte uzuale, cunoscute și care au legătură cu realitatea observabilă. Dacă în situația de comunicare sunt folosite cuvinte necunoscute, lungi și care nu au legătură cu realitatea observabilă și concretă, atunci aceasta prezintă un nivel de înțelegere al vorbirii mai slab.

2. Limbajul expresiv.

Fetiţa prezintă unele dificultăți de articulație și coarticulație în câteva situații. Prin activitățile desfășurate s-a observat dominanța termenilor concreți în diferitele situații de comunicare, persistența concretismului gândirii.

3. Nivelul vorbirii reflectate

Acesta s-a investigat mai ales prin seturile de logatomi, de propoziții și prin observațiile realizate. În urma aplicării acestora s-a constatat că fetița D.L. prezintă unele dificultăți de coarticulare și în cazul structurilor logatomice în care apar sunetele „f”, „v”. Apar dificultăți de reproducere a ceea ce este auzit în cazul cuvintelor care sunt necunoscute, complexe precum (fată - şată, vacă – sacă, etc.).

4. Nivelul vorbirii spontane

Fetiţa are un vocabular activ destul bine dezvoltat , având parte de o stimulare verbală corespunzătoare. În urma prezentării unor imagini, a adresării unor întrebări și a observațiilor făcute în urma diverselor contacte și situații, se poate afirma faptul că aceasta folosește, diverse cuvinte pentru a descrie diverse imagini, pentru a răspunde la întrebările adresate.

5. Auzul fonematic

Această fetiță nu prezintă, în general, dificultăți în identificarea, discriminarea și diferențierea sunetelor, doar în cazul sunetetelor „f”, „v”, iar aceste dificultăți influențează în mod negativ situațiile de comunicare.

Diagnostic: DISLALIE

IV.Concluzii şi recomandări

Fetiţa D.L. întâmpină unele dificultăți în sfera limbajului, tulburări de articulație și coarticulație ale sunetelor “f”, “v”. Aceste dificultăți au fost influențate de întârzierea în dezvoltarea cognitivă, de imitarea vorbirii deficitare a persoanelor din anturajul acesteia, de carențele socio-educative.

Pentru o intervenţie eficientă în ceea ce priveşte corectarea dislaliei, exerciţiile folosite constau în:

I. Gimnastică generală: - Rotirea braţelor („moara de vânt”);
- Aplecarea capului (bing-bang; tic-tac);
- Aplaudatul;
- Imitarea spălatului mâinilor;
- Mersul ritmat;
- Săritura broscuţei;
- Răsuciri şi extensii ale trunchiului;
- Rotiri ale umerilor.

II: Gimnastica fono-articulatorie:
- *Gimnastica facială:* deschiderea şi închiderea gurii, umflarea obrajilor, mişcări de închidere a ochilor cu reducerea treptată şi controlată a fantei palpebrale, închiderea şi deschiderea alternativă a ochilor („trasul cu ochiul”), ridicarea pometilor simultan şi alternativ, exersarea zâmbetului prin tragerea comisurilor bucale;
- *Gimnastică labială:* vibrarea buzelor, imitarea sforăitului calului, umflarea buzelor cu reţinerea aerului în gură, întinderea buzelor, rotunjirea buzelor, acoperirea unei buze cu cealaltă alternativ, rictusul şi ţuguierea buzelor, prinderea buzei inferioare cu dinţii superiori („fâşâitul frunzelor”: fff, apoi: vvv);
- *Gimnastică lingual*ă: lipirea limbii de palat astfel încât la dezlipire să se audă un pocnet, limba aşezată în spatele incisivilor inferiori şi colţurile gurii puternc retrase se produce un suflu: *sss* (se simte aer rece pe mână), mişcarea opusă: limba este ridicată în sus, înspre mijlocul vălului palatin, gura rotunjită şi se pronunţă *sss* („vine trenul”);
- *Gimnastică mandibulară:* proeminarea în faţă şi în spate; cu mandibula proeminată facem exerciţii de ridicare şi coborâre, mişcări spre dreapta şi spre stânga a mandibulei;
- *Gimnastică velopalatină:* imitarea tusei, imitarea căscatului, mişcări de deglutiţie.

III. Gimnastică respiratorie:
- Exerciţii pentru inspiraţie şi expiraţie-inspiraţie pe nas şi expiraţie cu gura larg deschisă, inspiraţie pe nas pe o singură nară, inspiraţie pe gură şi expiraţie pe nas, inspiraţie pe gură şi expiraţie pe gură;
- Suflarea într-o lumânare aprinsă
- Umflarea balonului;
- Aburirea unei oglinzi (alternativ cu nasul şi cu gura);
- Formarea de valuri într-un vas cu apă (prin suflare);
- Suflarea într-un instrument muzical (ex: flaut).

IV. Dezvoltarea auzului fonematic
- Reproducerea de către copil a unor ritmuri pe care logopedul le bate cu creionul în masă;
- Reproducerea ritmului pe care logopedul le bate într-o tobă;
- „Repetă după mine”;
- „Ghiceşte vocea care te strigă”.

Pentru corectarea sunetelor „f”, „v” au fost aplicate următoarele jocuri:

I. Iepuraşul Fifi

Obiectiv: emiterea sunetului „f” prin realizarea unui joc de rol

Materiale: un iepuraş de pluş

Procedura: se va cere copilului să apese uşor buza de jos pe dinţii de sus şi să pronunţe: fff, fa, fe, fi, af, ef, if, fafa, fefe, fifi, afa, efe, ufu, ofo, etc.

Ne jucăm de-a iepuraşul. Cum îşi ţine iepuraşul dinţii?

II. O bucăţică de şervetel

Obiectiv: pronunţia sunetului „v” introdus în silabe

Materiale: un şerveţel

Procedura: se va rupe o bucată din şerveţel, care va fi lăsat să cadă din mâna ridicată deasupra capului. Copilul va pronunţa silabe spuse de educatoare, prelungind sunetul „v”, până când şerveţelul va ajunge pe podea. Cu cât bucăţica de şerveţel va fi aruncată de la o ânălţime mai mare cu aţât pronunţia sunetului „v” va fi mai îndelungată.

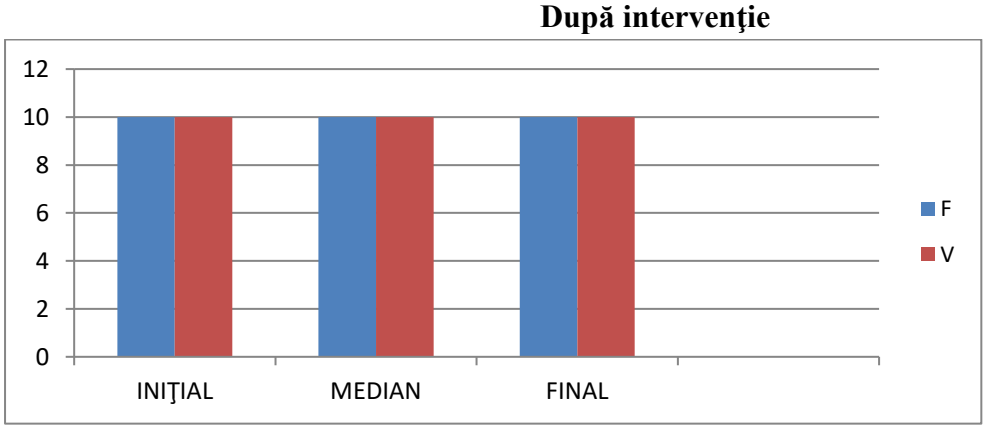
Vvvva, vve, vvvi, vvvo, vvvu, avvv, evvv, ivvv, ovvv, uvvv

Tabel 9. Tabelul sunetelor cu tulburări fono-articulatorii specifice în cazul subiectului D.L. înaintea şi după intervenţie

Fonemul afectat	Tipul erorii și poziția acesteia					
	OMISIUNI SUBSTITURI DEFORMĂRI					
	Înaintea interveţiei			*După intervenţie*		
	Iniţial	***Median***	***Final***	***Iniţial***	***Median***	***Final***
F	**O**	**O**	**O**	**X**	**X**	**X**
V	**O**	O	O	**X**	**X**	**X**

O-sunet absent

X- sunet prezent

STUDIU DE CAZ

Prof.Învăţ.Preşc:Stan Mădălina
G.P.P,,Voinicelul” Satu Mare

Date personale:

Nume:B .

Prenume: L.

Sex: Feminin

Vârsta: 5 ani

Domiciliul: strada Fagarasului, nr.11 Satu Mare

Grădiniţa:cu program prelungit “VOINICELUL” Satu Mare

Grupa: Mare

Anamneza

I.Date familiale

Fetiţa locuieşte împreună cu mama într-o garsonieră. Părinţii fetiţei sunt divorţaţi Condiţiile de locuit sunt bune, garsoniera este aranjată frumos. Relațiile din cadrul familiei sunt tensionate mai ales între cei doi părinţi. Mama manifestă o atitudine pozitivă faţă de educaţia copilului încearcă să se dezvolte armonios din toate punctele de vedere Mama fetiței participă la toate şedinţele organizate şi sunt receptivă la toate sugestiile primite din partea cadrelor didactice.

II.Background-ul subiectului

Fetiţa este mai retrasă, nu comunică foarte mult în grupă. Uneori se joacă cu cîteva fetiţe din grup. Este uşor nesigură şi timidă, drept urmare vorbeşte destul de încet de frică să nu greşească. Răspunde la întrebările care îi sunt adresate, nu este obraznică şi nu deranjează activităţile.

III. Evaluarea logopedică

1. Limbajul impresiv.

În urma observațiilor făcute, am constatat că nivelul de înțelegere al vorbirii este bun. Înţelege şi face tot ceea ce i se cere. De asemenea, fetița întâmpină dificultăți atunci cand în comunicare apar cuvinte polisemantice. Limbajul impresiv a fost studiat prin relatarea unor întâmplări scurte, a unor fragmente din povestioare, prin explicarea unor cuvinte.

2. Limbajul expresiv.

Vocabularul fetiţei este influenţat de condiţiile socio-cultural-educative. Prin activitățile desfășurate s-a observat dominanța termenilor concreți în diferitele situații de comunicare, persistența concretismului gândirii. De asemenea, s-a observat absența figurilor de stil.

3. Nivelul vorbirii reflectate

S-a evaluat prin pronunţia unor logatomi,cuvinte monosilabice, bisilabice şi o succesiune de propoziţii precum şi prin observațiile realizate. În urma aplicării acestora s-a constatat că fetița B.L. prezintă unele dificultăți de coarticulare și în cazul structurilor logatomice, cuvinte în care apare sunetul „r”.

4. Nivelul vorbirii spontane

Fetiţa are un vocabular dezvoltat, chiar dacă în familie nu are o stimulare verbală corespunzătoare. În urma prezentării unor imagini, a adresării unor întrebări și a observațiilor făcute în urma diverselor contacte și situații, se poate afirma faptul că aceasta folosește cuvinte simple pentru a descrie imagini.

5. Auzul fonematic

Această fetiță nu prezintă, în general, dificultăți în identificarea, discriminarea și diferențierea sunetelor, doar în cazul sunetului „r”, iar aceste dificultăți influențează în mod negativ situațiile de comunicare.

Diagnostic: ROTACISM

IV.Concluzii şi recomandări

B.L. întâmpină unele dificultăți în sfera limbajului, tulburări de articulație și coarticulație ale sunetului “r” Aceste dificultăți au influențe negative asupra limbajului, comportamentului şi personalităţii fetiţei.

Pentru a interveni în mod optim este important ca activitățile ce se vor realiza cu fetița să stimuleze exprimarea orală precum şi corectarea tulburărilor de limbaj prezente.

Pentru o intervenţie eficientă în ceea ce priveşte corectarea rotacismului, exerciţiile folosite constau în:

I. Gimnastică generală: - Rotirea braţelor („moara de vânt”);
- Aplecarea capului (bing-bang; tic-tac);
- Aplaudatul;
- Imitarea spălatului mâinilor;
- Mersul ritmat;
- Săritura broscuţei;
- Răsuciri şi extensii ale trunchiului;
- Rotiri ale umerilor.

II: Gimnastica fono-articulatorie:
- *Gimnastica facială:* deschiderea şi închiderea gurii, umflarea obrajilor, mişcări de închidere a ochilor cu reducerea treptată şi controlată a fantei palpebrale, închiderea şi deschiderea alternativă a ochilor („trasul cu ochiul”), ridicarea pometilor simultan şi alternativ, exersarea zâmbetului prin tragerea comisurilor bucale;
- *Gimnastică labială:* vibrarea buzelor, imitarea sforăitului calului, umflarea buzelor cu reţinerea aerului în gură, întinderea buzelor, rotunjirea buzelor, acoperirea unei buze cu cealaltă alternativ, rictusul şi ţuguierea buzelor, prinderea buzei inferioare cu dinţii superiori („fâşâitul frunzelor”: fff, apoi: vvv);
- *Gimnastică lingual*ă: lipirea limbii de palat astfel încât la dezlipire să se audă un pocnet, limba aşezată în spatele incisivilor inferiori şi colţurile gurii puternc retrase se produce un suflu: *sss* (se simte aer rece pe mână), mişcarea opusă: limba este ridicată în sus, înspre mijlocul vălului palatin, gura rotunjită şi se pronunţă *sss* („vine trenul”);
- *Gimnastică mandibulară:* proeminarea în faţă şi în spate; cu mandibula proeminată facem exerciţii de ridicare şi coborâre, mişcări spre dreapta şi spre stânga a mandibulei;
- *Gimnastică velopalatină:* imitarea tusei, imitarea căscatului, mişcări de deglutiţie.

III. Gimnastică respiratorie:
- Exerciţii pentru inspiraţie şi expiraţie-inspiraţie pe nas şi expiraţie cu gura larg deschisă, inspiraţie pe nas pe o singură nară, inspiraţie pe gură şi expiraţie pe nas, inspiraţie pe gură şi expiraţie pe gură;
- Suflarea într-o lumânare aprinsă
- Umflarea balonului;
- Aburirea unei oglinzi (alternativ cu nasul şi cu gura);
- Formarea de valuri într-un vas cu apă (prin suflare);
- Suflarea într-un instrument muzical (ex: flaut).

IV. Dezvoltarea auzului fonematic
- Reproducerea de către copil a unor ritmuri pe care logopedul le bate cu creionul în masă;
- Reproducerea ritmului pe care logopedul le bate într-o tobă;
- „Spune cum face” – se imită sunetele produse de diferite animale.
- „Repetă după mine”;
- „Ghiceşte vocea care te strigă”.

Pentru B.L., jocurile menite să o ajute în corectarea sunetului „r” au fost:

I. Turma de elefanţi

Obiectiv: emiterea spontană a sunetului „r”
Materiale: imaginea unui elefant
Procedura: Copilul va sta aşezat pe un scaun şi av lovi cu picioareel alternativ parchetul iar concomitent va pronunţa TRRROP-TRROP. Se va imita mersul apăsat al elefantului, pronunţând la fiecare pas pe care îl face (iniţial voce joasă, după care din ce în ce mai puternică).

II. Bebeluşul Ruru

Obiectiv: consolidarea sunetului „**r**”

Materiale: fişă cu un bebeluş care are scris pe corpul lui diverse cuvinte ce încep sunetul „r” şi un creion roşu.

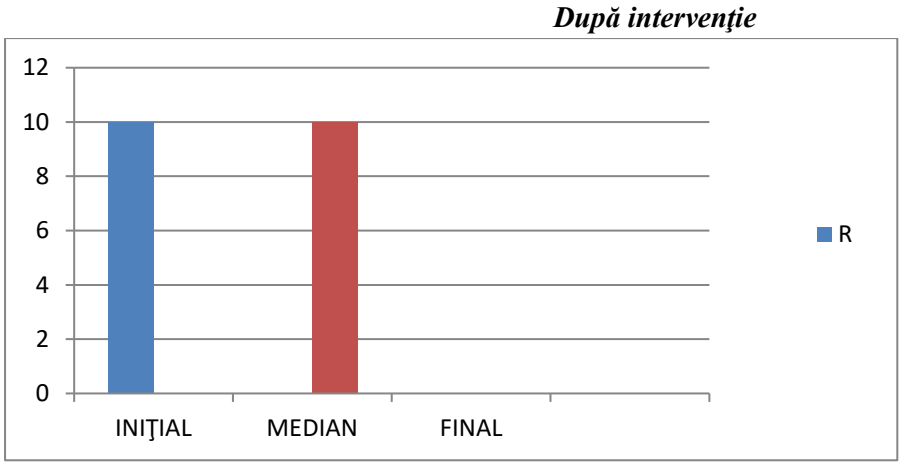
Procedura: copilul va desena un punct roşu pe zona de pe corpul bebeluşului a căror denumire începe cu sunetul „r”

Tabel 3. Tabelul sunetelor cu tulburări fono-articulatorii specifice în cazul subiectului B.L. înaintea şi după intervenţie

Fonemul afectat	Tipul erorii și poziția acesteia					
	OMISIUNI SUBSTITURI DEFORMĂRI					
	Înaintea interveţiei			*După intervenţie*		
	Iniţial	***Median***	***Final***	***Iniţial***	***Median***	***Final***
R	**O**	**O**	**O**	**X**	**X**	**X**

O-sunet absent

X- sunet prezent

Ethan și fata răpită

Bujor Maria – Izabela, clasa a IV-a B
Prof. coordonator: Roșcan – Enache Paula
Școala Gimnazială ”Iorgu Iordan”, Tecuci

A fost odată ca niciodată un tărâm magic, plin de dragoni, zâne, balauri, vrăjitori și multe altele. Acest tărâm, bineînțeles, avea și un regat care era condus de un dragon – ”Dragonul de Foc”. Regele stătea undeva sus, în ceruri, și se spunea că el a răpit-o pe fata Dragonului de Gheață, pe care o ținea ascunsă într-o pivniță.

Într-o zi, unul dintre oamenii care locuiau lângă palatul de gheață al Dragonului, a aflat povestea tragică a fetei răpite de Dragonul de Foc. Pentru că bietul Dragon de Gheață era disperat să-și recupereze fata, a decis să ofere o răsplată. El a decis ca acel bărbat care îi va aduce fata acasă, va deveni partenerul ei de viață.

Auzind aceste vorbe, Ethan s-a pornit direct spre tărâmul Dragonului de Foc. Vă dați seama că nu este ușor de ajuns acolo! Trebuia, mai întâi, să ajungă la vrăjitorul Jack pentru a lua poțiunea de invizibilitate și bila de gheață pentru a-l opri pe Dragonul de Foc. Apoi, urma să ajungă la zâna magică pe nume Petală de Lacrimă, pentru a lua cheia de la ușa pivniței în care se afla fata.

Luându-și la revedere de la familie și de la prieteni, Ethan a plecat în călătoria care putea dura chiar și...o veșnicie. Primele două zile au trecut foarte repede. Ce a fost mai important a fost că a făcut un popas lângă un copac plin de stele argintii, pentru a mânca. A treia zi însă, văzu în depărtare cabana vrăjitorului Jack, de unde, cumva, trebuia să facă rost de poțiunea de invizibilitate și bila de gheață. Ajuns acolo, îl văzu pe vrăjitor:

- Domnule! Dumneavoastră sunteți cumva vrăjitorul Jack?
- Da, eu sunt. Dar nu cumva să mă întrerupi pentru că știu deja ce dorești! Vrei de la mine o poțiune de invizibilitate și o bilă de gheață. Să nu spui nimănui, dar îți dau aceste lucruri gratis, pentru că și eu îmi doresc la fel de mult ca tine să o aduci pe fată înapoi.

Mulțumindu-i vrăjitorului, Ethan a plecat în continuare spre următorul obstacol pe care ăl avea de depășit.

Următoarea zi, dis-de-dimineață, a ajuns pe treptele care duceau spre mica zână Petală de Lacrimă. Urcând vreo două ore încontinuu, a ajuns la zâna magică pe care urma să o întâlnească:

- Dragă zână magică, îți pot oferi orice, doar oferă-mi cheia care deschide pivinița în care se află fata Dragonului de Gheață, te rog!
- Bine, dacă spui că îmi poți oferi orice, oferă-mi talismanul magic de la gâtul tău!

Lui Ethan i-a părut rău să dea tot ce avea mai important pentru o cheie, dar a promis că face orice pentru fată. Dându-și colierul jos de la gât și oferindu-i-l lui Petală de Lacrimă, a reușit să intre în posesia cheii. Tot ce mai avea de făcut era să ajungă la palatul unde era captivă fata.

Au trecut multe zile, în care Ethan nu mai putea, credea că nu va mai ajunge, dar, într-un final, a văzut în depărtare palatul Dragonului de Foc. Era plin de goblini care păzeau intrarea. Doar că băiatul a fost tare isteț la treaba aceasta. A observat o intrare prin spate, care nu era păzită și ducea fix sub castel, adică la pivnițe. În acel moment, Ethan a înghițit poțiunea pentru invizibilitate și s-a pornit spre locul cu pricina. Era foarte liniște. A dat peste fata căutată, a deschis pivnița, a luat fata în brațe de a liniștit-o și a rugat-o să creeze un covor magic cu care să zboare până acasă.

Îndepărtându-se de palat, Ethan a aruncat bila de gheață, iar castelul pur și simplu a dispărut de parcă nici nu ar fi fost vreodată acolo.

Ajunși acasă, Dragonul de Gheață a fost atât de fericit că și-a mai putut vedea măcar o dată fata, încât pentru a sărbători revenirea ei, a făcut nunta celor doi.

Și uite așa, cei doi tineri au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

ACTIVITATEA INTEGRATĂ

LAZĂR BIANCA ȘTEFANIA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR 8 BUZĂU

Învățarea depășește limitele școlii, mai ales în etapele inițiale ale vieții. O formă de învățare care depășește rigorile disciplinelor academice tradiționale poate fi mai benefică pentru nevoile omului modern. Procesul educativ trebuie să fie modernizat continuu, cu strategii riguros selectate și inovative, pentru a evita monotonia și a stimula dorința de învățare a copiilor. Abordarea interdisciplinară, predarea integrată, organizarea modulară și tehnologia asistată sunt inovații în organizarea conținuturilor de învățare. Instruirea interactivă implică activarea și implicarea subiecților instruirii, promovând schimbul de idei, opinii și argumente între aceștia.

Invățarea activă se bazează pe implicarea copilului în procesul de învățare, transformându-l într-un participant activ la propria instruire și educație. Prin accentuarea caracterului formativ și educativ al strategiilor, se contribuie la dezvoltarea potențialului individual, la abilitatea de a manipula informațiile asimilate și de a le aplica în practică, precum și la dezvoltarea capacității de investigare și găsire a soluțiilor pentru situații-problemă.

Predarea integrată a cunoștințelor reprezintă o metodă modernă și o strategie prin care se abordează predarea și învățarea cunoștințelor. Această modalitate de organizare a conținuturilor învățământului este asemănătoare interdisciplinarității, deoarece se concentrează pe o tematică unitară, în loc de o disciplină științifică specifică.

Diferența dintre organizarea interdisciplinară și cea integrată constă în faptul că interdisciplinaritatea se referă la componentele mediului pentru organizarea cunoașterii, în timp ce integrarea se concentrează pe idei sau principii comune care transcend granițele disciplinelor și grupează cunoașterea sub o nouă perspectivă sau temă.

Prin metoda predării integrate, copiii participă și se implică activ, atât din punct de vedere efectiv, cât și afectiv. Aceasta se realizează prin utilizarea unor variate surse de învățare, prezentarea conținutului prin experiențe diverse și prin exersarea tuturor analizatorilor învățării prin descoperire.

Cultivarea calităților precum curiozitatea, admirația, imaginația, gândirea critică, spontaneitatea și bucuria în fața experiențelor estetice se realizează prin predarea grupată pe subiecte sau unități tematice, numită și predare tematică. Această metodă susține dezvoltarea simultană a mai multor domenii, în loc să se concentreze pe un singur aspect izolat, fapt care nu este benefic pentru dezvoltarea copilului. Procesul educațional trebuie să fie creativ, interdisciplinar și complex, pentru a stimula asimilarea informațiilor de către copii.

În cadrul abordării integrate, educatoarea stabilește obiectivele și conținuturile activităților zilnice în mod clar și precis, creând un scenariu captivant pentru ziua respectivă. Scopul este de a distribui sarcinile activităților zilnice în fiecare domeniu experiențial, astfel încât obiectivele pentru fiecare domeniu să fie atinse. Programul se desfășoară în mod predominant prin joc, organizat cu grijă, permițând copiilor să exploreze diferite medii și să îndeplinească sarcini individual sau în grup.

Educatoarea are rolul de ghid, organizând activitățile în așa fel încât să ofere copiilor o gamă variată de opțiuni pentru a atinge obiectivele programului. În abordarea activităților integrate, accentul cade pe lucrul în grup, într-o manieră în care ideile transcind granițele diferitelor discipline și organizează cunoștințele în jurul unei perspective noi, respectând tema de interes.

În aceste activități integrate, abordarea realității se face într-un mod global, eliminând granițele dintre categorii și tipuri de activități, contopindu-le într-un scenariu unitar și adesea ciclic, unde tema este explorată folosind metode din diverse științe. Variația materialelor către care sunt îndreptați copiii îi încurajează să observe, să gândească, să-și exprime liber ideile, să interpreteze date și să facă predicții.

Abordarea integrată a activităților promovează învățarea centrată pe copil, oferindu-i următoarele beneficii:

- Posibilitatea de a se exprima natural, fără a simți că activitatea este impusă.
- Dezvoltarea personalității copilului.
- Învățarea prin intermediul acțiunii.
- Mai multă libertate în acțiune.
- Oportunități de implicare în pregătirea activităților prin aducerea de materiale de acasă.
- Încredere crescută în propriile abilități și capabilități de a-și îndeplini sarcinile.
- Dezvoltarea personalității prin finalizarea lucrărilor.
- Formarea capacității de a lucra în grup și de a contribui la eforturile echipei.
- Expresia creativității în toate domeniile.
- Sprijinirea stimei de sine și dezvoltarea participării active.

Pentru a reuși în abordarea integrată, educatoarea trebuie să creeze scenarii care să ofere situații de învățare captivante pentru copii. Aceasta are oportunitatea de a:

- Encuraja diferite tipuri de comportament.
- Cunoaște mai bine copiii.
- Aplica metode noi și participative.
- Stabili relații colaborative cu colegii și părinții copiilor.

Cei **patru** piloni ai învățării integrate sunt:

1. A ști: Stăpânirea instrumentelor de bază pentru comunicare, citit, scris, și socotit.
2. A face: Însușirea deprinderilor necesare pentru o profesie și dezvoltarea competențelor psihologice și sociale.
3. A lucra împreună cu ceilalți: Rezolvarea conflictelor în echipă și lucrul pentru atingerea obiectivelor comune.
4. A fi: Dezvoltarea personalității, acțiune autonomă și creativă în diverse situații, manifestarea gândirii critice și responsabilitate, aprecierea culturii și menținerea unui climat de pace.

În implementarea cu succes a abordării integrate în grădiniță, structurarea coerentă a conținutului cu finalități bine definite este crucială. Strategiile productive și metodele învățării integrate includ metoda proiectului, învățarea prin descoperire, cercetare, aventură, problematizare și dezbatere.

Evoluția continuă a cerințelor copiilor și societății necesită un sistem de instruire și metodologie didactică flexibile și adaptabile. Pentru a dezvolta creativitatea copiilor, trebuie să folosim metode activ-participative, păstrând echilibrul dintre metodele active și cele pasive. Fiecare metodă aduce un aport valoros în procesul educațional și ar trebui să fie integrată pentru a stimula creația copiilor.

Abordarea integrată permite copiilor să exploreze, să învețe și să aplice cunoștințele într-un mod captivant, dezvoltându-le abilitățile cognitive și sociale. Educatoarea are un rol esențial în facilitarea acestui proces, oferind oportunități pentru dezvoltarea personalității și a creativității copiilor.

BIBLIOGRAFIE

https://www.creeaza.com/didactica/gradinita/ACTIVITATEA-INTEGRATA-STRATEGI269.php
https://edict.ro/activitatea-integrata-exemple-de-bune-practici/

Cum învață noua generație?

Prof. Paizs Antonia
Școala Gimnazială ”Turóczi Mózes”,Târgu Secuiesc

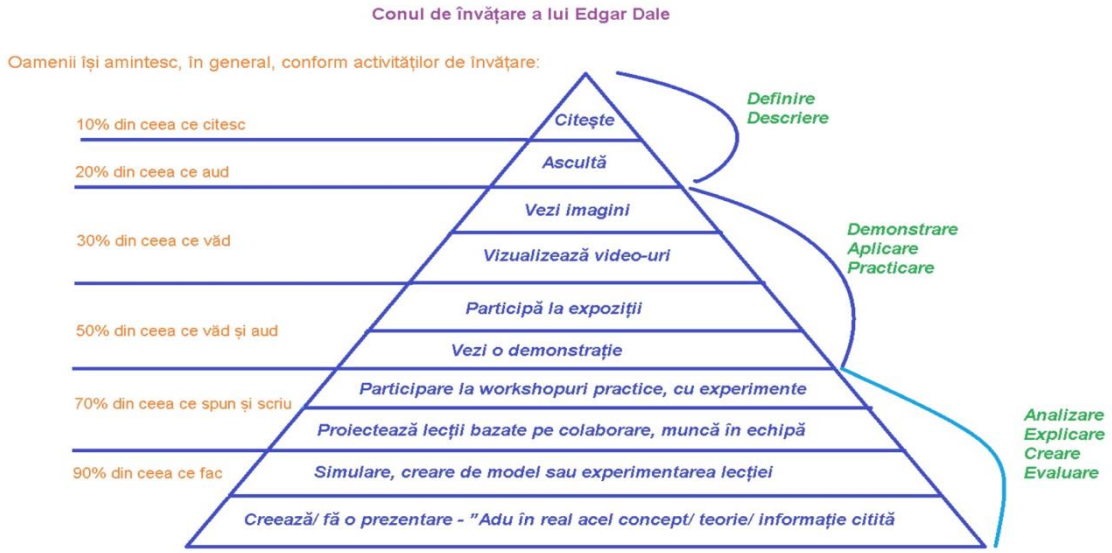
Știți deja că suntem o echipă pasionată de învățare. Nu trece o zi fără să citim, vedem, experimentăm ceva nou, ceva provocator, ceva care să ne trezească uimirea sau măcar o întrebare nouă.
Vă propun să mă acompaniați în a cunoaște cele 7 principii, astfel ca învățarea pentru noua generație de elevi să conducă la reușită.

Principiul 1: RECUNOAȘTE CĂ ESTE TIMPUL UNEI RECIPROCITĂȚI ÎN ÎNVĂȚARE

Pornind chiar de la locul unde este așezat profesorul și până la maniera în care se propune conținutul de învățat, elevul merită să fie cât mai implicat în propriul lui proces. Tehnicile de predare liniare, de tip monolog lung și cu tonul ridicat, nu sunt cele care produc cele mai bune rezultate pentru copiii și mai ales pentru adolescenții de azi. Tehnicile de flipped și blended learning (învățare răsturnată și amestecată) sunt deja maniere evident câștigătoare, de mulți ani în sisteme de învățământ riguroase. De la vârste mici, să propui un conținut teoretic pe care să-l livrezi către elevi, în calupuri video sau text, dar cu posibilitatea de a le studia acasă, iar la școală să fie făcute aplicațiile practice, să fie dezvoltate, dezbătute și analizate aceste informații, să fie explorate noi posibilități prin care acest conținut ne influențează viața; acestea sunt metode care transformă calitatea învățării la elevi.

Principiul 2: PIRAMIDA ÎNVĂȚĂRII SE CERE PUSĂ LA LUCRU

Se pare că Edgar Dale, un cunoscut educator din Statele Unite, a adus contribuții semnificative încă din 1946 la studiul percepțiilor vizuale și auditive, care l-au condus mai apoi la identificarea unor metode eficiente de predare. El susține că reținem aproximativ 10% dintr-un text scris, 30% dintr-un text auzit, 40% reușim să reținem dacă vorbim de imagini în mișcare, 60% atunci când explorăm teritorii ale conținuturilor de învățat și tot așa, avem șansa să atingem 100% doar când vorbim de experiențe directe, cu sens și în care ne implicăm motivat, complet și interactiv.

Piramida expusă de Dale: de la textul scris, imagini, scheme, video-uri, audio-uri, demonstrații, lecții bazate pe colaborare și lucru în grupuri mici… până la, evident simulări și prezentări ale participanților. Îmbinarea creativă a acestor diverse maniere de predare a unui conținut informațional ne-au demonstrat că oferă cele mai mari șanse să fie învățate și folosite pe o perioadă mai lungă de timp, în viața celui care le parcurge.

Principiul 3. DASCĂLUL DEVINE MAI MULT UN MENTOR?

Educatorul, învățătorul, profesorul are nevoie să-și știe materia. Da, dar nu-i destul! E nevoie să știe să o și predea mai departe, creativ și eficient. Cum poate face aceasta fără să aibă cunoștințe despre relaționare, calitățile unei comunicări deschise, vii, stimulative? Cum ar putea face o bună transmitere a acestor cunoștințe, fără să-și cunoască elevii, să-i stimuleze, provoace și susțină pe tot parcursul învățării? Dinamici sau apatici, nepăsători sau prea entuziaști, cu toată plaja de comportamente dintre aceste caracteristici ale copiilor, ele se cer puse la lucru în beneficiul unei învățări durabile.

Eu simt din ce în ce mai tare, că în fața copiilor, nu putem veni oricum. Relația cu ei, ne cere participare 100%, ne provoacă mintea și sufletul deopotrivă. În întâlnirea cu ei, întrebările și răspunsurile ce se nasc între noi, au șansa să ne ajute să devenim, mai buni, mai atenți, mai morali, mai productivi, mai responsabili, mai implicați. În relațiile cu copiii, este nevoie să le descoperim ce potențial vedem în fiecare dintre ei, care sunt abilitățile pe care se pot bizui fiecare pentru a crește și a învăța mai bine.

De aceea, în locul sfaturilor, poate putem pune întrebarea, în locul deversării de informații poate venim cu metode creative de a descoperi adevărurile acestei lumi. Și cum putem face aceasta fără să stăpânim arta de a fi. A fi înainte de toate, noi înșine autentici și mereu atenți la evoluția noastră?

Principiul 4: PĂRINTELE ESTE UN SUPORT

Școala ocupă astăzi o groază de timp și nu mereu culege rezultatele așteptate, iar părinții par a trece prin toate stările: îngrijorați, speriați, agresivi, apatici, nepăsători, prea posesivi sau controlling freak. Fără un parteneriat real, mână în mână cu părinții, învățarea nu poate aduce reușite. Dar cum să facă un biet părinte, care nu mai știe cum se rezolvă un amărât de radical, sau care sunt caracteristicile basmului cult, sau mai știu eu ce resurse minerale avem în Carpații Orientali? Cum poți fi un părinte valid, suportiv, fără să suferi nici tu, nici copilul tău? Păi, cum altfel decât tu însuți, instruindu-te! Și, nu atât pe conținut – căci aceasta rămâne responsabilitatea dascălului – cât mai degrabă, în ceea ce privește modul în care să cultivi abilități valoroase și obiceiuri utile la copil, folosindu-te de cele ce învață la școală și de ceea ce tu vezi sau, chiar și dascălii îți indică drept potențial de dezvoltat la copil. Să aibă acces la informații relevante despre proces și la timp, să fie prezent la momentul oportun și să cultive o relație de calitate, în care copilul să se simtă determinat să învețe, bucuros să descopere și să creeze, cam aceasta ar însemna să fii un bun suport-er …;) al propriului copil.

Principiul 5: E TIMPUL PEDAGOGIEI POZITIVE

Nu mai putem pierde din vedere calitatea relației prin care se produce învățarea. Orice conținut informațional, ajunge sau nu, întreg sau ciuntit la urechile, ochii sau mintea elevului, doar în funcție de relația pe care adulții o construiesc cu acesta. Relația e ceva ce nu se vede, dar ooo… ce mult influențează ea învățarea. Ce mult valorează cunoștințele dascălului și ale părintelui în ceea ce privește gestionarea emoțiilor, exprimarea sentimentelor, folosirea de demersuri relaționare adecvate, un vocabular divers și formulări autentice și adecvate schimbărilor pe care procesul de învățare le cere.

Să primești după fiecare temă o evaluare, o notă e tipic școlii, dar să primești un feed-back descriptiv, un feed-forward sau chiar să poți dialoga până ce toate îi devin clare personal participantului, pe exact conținutul ce l-a avut de învățat…ei bine asta da, pedagogie pozitivă.

Principiul 6: MODELUL DE ÎNVĂȚARE 20 – 80

“Mai simplu de-atât nu poate fi exprimat: 20% teorie, explicație și imediat la treabă! Aplicație practică 80%! Exersare, exersare, exersare!” spune Theo Godart că asigură o învățare ce asigură reușita noii generații.

Pentru aceasta noi, am văzut de 8 ani câtă nevoie este să gândești, ca dascăl, maniere diverse de a verifica un conținut reținut, de a construi întrebări sau modalități de rememorare care să ia în considerare Curba Uitării. E nevoie să construiești tipuri de teme care să stimuleze implicarea elevului, să provoace creativitatea de a combina informațiile, gândirea critică și producerea de conținut nou, relevant în vederea construirii de abilități, de competențe.

Învățarea are ca rezultat schimbarea. Dobândirea de cunoștințe, deprinderea de abilități, instalarea de obiceiuri, conștientizarea de comportamente și atitudini, sunt rezultate concrete, măsurabile ce apar grație învățării. Acum e important și cum, și în cât timp se produce această învățare.

Bătrânele învățături ale psihologului Benjamin Bloom, ne-au pregătit calea unei înțelegeri profunde a învățării. De la el am înțeles că ținta unei învățări valoroase este atingerea măiestriei.

La acest principiu, mi-ar plăcea să aloc ceva mai mult timp, căci Modelul 70-20-10 este unul ce din anii 90, continuu aduce dovezi, idei și actualizări valoroase.

Principiul 7: TINERII ÎNVAȚĂ MAI BINE DACĂ FAC PARTE DINTR-UN GRUP

Comunități pe toate rețelele de socializare unde tinerii sunt activi: Facebook, TikTok, Instagram, Whatsapp. Aici se susțin și se ajută. Iar eu găsesc foarte valoroasă și ideea lor de a-i invita pe tineri să completeze chiar o fișă unde își prezintă:

- abilitățile pe care le pot pune în slujba membrilor comunității
- timpul pe care îl pot dedica lor.

Învățarea în grup și în pereche, a crescut nivelul de implicare și reușita finală a elevilor la examene.

Bibliografie:

Learning Ecosystem

Educație în era digitală

Prof. Stahie Maria
Colegiul Tehnic de Transporturi, Piatra Neamț, jud. Neamț

Educația școlară pentru noua generație de elevi trebuie privită cu o abordare holistică și adaptabilă la contextul social actual.

Educația școlară pentru noua generație trebuie să fie un amestec între transmiterea de cunoștințe, dezvoltarea competențelor și formarea caracterului, pentru a pregăti elevii pentru provocările și oportunitățile societății actuale și viitoare.

Câteva puncte importante de luat în considerare sunt:

- **Flexibilitate și adaptabilitate:** Societatea se schimbă rapid, iar noile tehnologii și schimbările sociale pot afecta modul în care elevii învață și interacționează. Curriculumul școlar ar trebui să fie flexibil și adaptabil pentru a aborda aceste schimbări.
- **Competențe cheie:** În afară de cunoștințele academice, este important să se pună accent pe dezvoltarea unor competențe esențiale pentru viața reală, cum ar fi gândirea critică, rezolvarea de probleme, comunicarea eficientă, lucrul în echipă și abilitățile digitale.
- **Învățare activă și experiențială:** Elevii ar trebui încurajați să învețe prin experiență și prin participarea activă în procesul de învățare. Proiectele, colaborarea și experimentarea în medii practice pot consolida înțelegerea și aplicarea cunoștințelor.
- **Inclusivitate:** Educația ar trebui să fie accesibilă și relevantă pentru toți elevii, indiferent de background-ul lor social, etnic sau economic. Trebuie depuse eforturi pentru a asigura că toți elevii au oportunități egale de a învăța și a se dezvolta.
- **Abordare globală și interculturală:** Într-o lume tot mai interconectată, elevii ar trebui să fie pregătiți să înțeleagă și să aprecieze diversitatea culturală și să aibă o perspectivă globală asupra problemelor.
- **Educație pentru sănătate mentală:** Presiunile sociale și tehnologia pot afecta sănătatea mentală a elevilor. Educația ar trebui să includă componente legate de gestionarea stresului, dezvoltarea abilităților emoționale și promovarea bunăstării psihologice.
- **Educație financiară:** Înțelegerea finanțelor personale și a conceptelor economice ar trebui să facă parte din educație, ajutând elevii să-și dezvolte abilități pentru gestionarea eficientă a resurselor financiare.
- **Teaching through technology:** Incorporarea tehnologiei în procesul de învățare poate fi extrem de benefică, ajutând elevii să dezvolte abilități digitale esențiale și să învețe într-un mod mai interactiv și captivant.
- **Dezvoltarea caracterului:** Educația ar trebui să promoveze dezvoltarea unor valori precum empatia, respectul, etica și responsabilitatea. Aceste calități sunt esențiale pentru a forma indivizi bine echilibrați și contribuitori la societate.
- **Colaborarea școală-părinți-comunitate:** Educația reușită implică o colaborare strânsă între școli, părinți și comunitate. Comunicarea deschisă și implicarea tuturor părților pot crea un mediu de învățare mai susținător și eficient.

În era digitală educația poate fi implementată astfel:

- **Învățare online și cursuri digitale:** Platformele de învățare online oferă cursuri și materiale educaționale într-o varietate de domenii. Elevii pot învăța la ritmul lor, urmând cursurile potrivite pentru interesele și obiectivele lor.
- **Clase virtuale:** Profesorii pot ține lecții în mediul virtual, folosind platforme de videoconferință sau sisteme de gestionare a învățării. Aceasta permite interacțiunea în timp real între profesori și elevi, chiar și atunci când sunt la distanță fizică.
- **Resurse online:** Elevii pot accesa o gamă largă de resurse online, cum ar fi articole, videoclipuri, tutoriale și cărți digitale, pentru a-și aprofunda cunoștințele sau pentru a explora subiecte noi.

- **Simulări și jocuri educaționale:** Aplicațiile și jocurile educaționale pot ajuta elevii să învețe prin experiențe practice și interactive. Acestea pot aborda subiecte ca matematica, științele, limbile străine sau chiar abilități de rezolvare a problemelor.
- **Colaborare online:** Elevii pot lucra împreună pe proiecte sau sarcini folosind instrumente de colaborare online. Aceasta promovează învățarea în echipă și dezvoltarea abilităților de comunicare digitală.
- **Analiză de date și vizualizare:** Utilizarea instrumentelor digitale pentru analiza datelor și crearea de vizualizări poate ajuta elevii să înțeleagă mai bine tendințele și modelele din diverse domenii.
- **Platforme de gestionare a învățării (LMS):** Școlile pot folosi LMS-uri pentru a organiza resursele, comunicarea cu elevii și evaluarea. Elevii pot accesa materiale, pot încărca teme și pot interacționa cu profesorii prin aceste platforme.
- **Realitate virtuală (VR) și realitate augmentată (AR):** Aceste tehnologii pot aduce experiențe de învățare imersive, în care elevii pot explora locuri sau concepte dificile de înțeles prin intermediul mediilor digitale.
- **Evaluare digitală:** În locul tradiționalelor teste scrise, evaluarea digitală poate include proiecte online, teste interactive, portofolii digitale și multe altele.

Educația în era digitală reprezintă o temă deosebit de importantă, dat fiind impactul tehnologiei asupra societății și a procesului de învățare.

În contextul României, există câteva linii importante în ceea ce privește integrarea tehnologiei în educație:

- **Infrastructura digitală în școli:** O primă prioritate este asigurarea unei infrastructuri digitale adecvate în școli. Aceasta presupune dotarea școlilor cu echipamente și conexiuni internet stabile pentru a permite atât elevilor, cât și profesorilor să acceseze resurse online și să dezvolte abilități digitale.
- **Platforme și conținut digital:** Dezvoltarea și implementarea platformelor online de învățare, precum și furnizarea de conținut digital de calitate, joacă un rol esențial. Astfel de platforme pot oferi acces la materiale educaționale variate, pot facilita comunicarea între elevi și profesori și pot permite evaluări mai flexibile.
- **Formare continuă pentru cadrele didactice:** Profesorii au nevoie de formare în domeniul tehnologiei pentru a putea integra eficient instrumentele digitale în procesul de predare-învățare. Acest lucru implică dezvoltarea competențelor digitale, dar și abilități de adaptare la schimbările constante în tehnologie.
- **Evaluare și adaptare:** O componentă esențială în educația digitală este capacitatea de a evalua progresele elevilor și eficacitatea metodelor de învățare folosite. Datele colectate din interacțiunile online pot oferi insight-uri pentru îmbunătățirea procesului educațional.
- **Educația hibridă:** Combinația între învățarea tradițională în clasă și învățarea online poate crea un mediu educațional hibrid care să ofere flexibilitate atât elevilor, cât și profesorilor. Această abordare poate să pregătească elevii pentru mediul digital în care vor funcționa în viitor.
- **Soluții de securitate și protecție:** Întrucât utilizarea tehnologiei implică și aspecte legate de securitate și confidențialitate, este important să se dezvolte politici și soluții pentru a proteja datele elevilor și pentru a promova utilizarea responsabilă a tehnologiei.
- **Colaborare și conectivitate:** Tehnologia permite colaborarea la nivel global. Elevii pot interacționa cu alți elevi și experți din întreaga lume, ceea ce poate să îmbogățească experiența lor educațională și să le ofere perspective noi asupra diverselor subiecte.
- **Accesibilitate:** Asigurarea accesului la educație digitală pentru toți elevii, indiferent de mediu socio-economic sau de abilități, este un obiectiv important. Trebuie luate în considerare soluții pentru a reduce decalajele digitale și pentru a oferi suport celor care au nevoie.

Concluzie:

Educația în era digitală implică utilizarea tehnologiei pentru a îmbunătăți procesul de învățare și pentru a dezvolta abilități relevante pentru lumea modernă.

Educația în era digitală în România trebuie să fie direcționată către crearea unui mediu educațional adaptat la cerințele și oportunitățile oferite de tehnologie. Este esențială o abordare echilibrată care să integreze

tehnologia în mod eficient și să asigure că toți elevii beneficiază de avantajele oferite de acest mediu digital în evoluție.

Este important ca aceste instrumente digitale să fie utilizate în mod inteligent, într-un mod care să îmbunătățească calitatea educației și să pregătească elevii pentru cerințele societății digitale.

Bibliografie:

Constantin Cucoș, Ion-Ovidiu Pânișoară, Ciprian Ceobanu - Educația digitală, Editura Polirom, 2020
Radu Jugureanu, Istoria informaticii românești. Apariție, dezvoltare și impact, suport de curs, 2018
*** - Pledoarie pentru educație – Cheia creativității și inovării, Chișinău, 2011

Biblioterapia la clasă

prof. înv. primar Curpaș Ana-Cornelia
Școala Gimnazială ”Oltea Doamna” Oradea

În ultima perioadă se pune un accent sporit pe posibilităţile terapeutice pe care le poate dezvolta povestea. Astfel, în demersul didactic putem aborda biblioterapia care vine în sprijinul copiilor ce întâmpină dificultăţi în procesul de formare pentru viaţă. De obicei, aceste probleme sunt date de situaţii conflictuale cărora copiii trebuie să le facă faţă. Aceştia au de îndurat multe provocări atât acasă (abuz fizic, psihic, moartea unui membru din familie), cât şi la şcoală (eşec şcolar, discriminare, izolare).

Termenul de „biblioterapie” provine din limba greacă, din cuvintele ”vivlio”(=carte) şi „therapia” (= terapia) (Mzers, 1998). Zaccaria şi Moses (1968) arătau că biblioterapia a apărut odată cu primele materiale scrise în cadrul unei biblioteci din Grecia antică, bibliotecă numită „locul unde se vindecă suflete”. Cărţile erau considerate „consilieri tăcuţi” întrucât multe persoane şi-au găsit inspiraţia şi alinarea în cuvintele scrise.

Biblioterapia a fost utilizată pentru prima dată în medicină, poveştile fiind folosite ca suport în procesul de însănătoşire a pacienţilor. Biblioterapia a fost aplicată de-a lungul timpului de consilieri, de psihoterapeuţi, de medici, de dascăli şi de părinţi. În tot acest timp, specialiştii au abordat biblioterapia din două puncte de vedere.

O primă formă a biblioterapiei a apărut în jurul anilor 1930, fiind cunoscută sub numele de biblioterapie „reactivă”. Era o muncă în echipă a bibliotecarului şi a psihologului în care acesta din urmă diagnostica problemele cu care se confrunta clientul, în timp ce bibliotecarul identifica cartea care putea deveni un instrument terapeutic. Se urmărea o identificare a clientului cu personajele din literatură. Problema prin care treceau personajele literare era similară cu problema clientului, ceea ce îi oferea acestuia posibilitatea de a înţelege şi rezolva criza prin care trecea.

Ulterior a apărut biblioterapia „interactivă” care se axează pe procesul de transformare, de vindecare pe care îl parcurge clientul în timpul şedinţelor de terapie. În timpul şedinţelor au loc discuţii libere între client şi terapeut care au ca scop rezolvarea problemelor clientului.

Prater şi colaboratorii săi definesc biblioterapia ca fiind „simpla folosire a cărţilor cu scopul de a-i ajuta pe oameni să-şi rezolve problemele”. Ei folosesc termenul „oameni” pentru a demonstra că această metodă terapeutică se adresează atât copiilor, cât şi adulţilor. Ei observă că clienţii, fie ei copii sau adulţi, discută mai confortabil despre un personaj fictiv din literatură, despre problemele acestuia decât despre propia persoană.

Mero şi Koteman definesc biblioterapia ca fiind calea cea mai accesibilă de pătrundere în lumea plină de fantezie a copiilor. Pe aceeaşi linie se înscrie şi opinia lui Stamps care înţelege biblioterapia ca pe o strategie care prin intermediul cârţilor îi ajută pe copii să depăşească o problemă curentă apărută în viaţa lor.

Observăm că toate definiţiile care s-au elaborat au câteva elemente comune: cartea, materialul literar, copilul, clientul şi problema cu care se confruntă acesta. Astfel putem afirma că „biblioterapia este o metodă ce are ca şi mijloace terapeutice materiale literare (poveşti, basme) folosite de către consilieri, educatori (sau alţi agenţi educativi) în vederea rezolvării unor probleme cu care se confruntă la un moment dat un copil”.

În timpul lecturii, cititorul experimentează două stări: „ca şi cum ar fi acolo” şi „ca şi cum ar asculta”, ambele ducând la identificarea cu protagoniştii din materialul literar.Schrank şi Engels au prezentat încă două procese: cel de catharsis şi insight. Procesul de identificare constă în momentul în care clientul se regăseşte în personajul literar. Apoi urmează etapa de catharsis, când copilul urmăreşte şi trăieşte peripeţiile alături de protagonişti, trecând astfel printr-o anumită eliberare emoţională. Al treilea proces, cel de insight, presupune interiorizarea experienţei, însoţită de aplicarea lucrurilor învăţate în viaţa cotidiană. Unii specialişti adaugă şi al patrulea proces, acela de universalitate, conform căruia clientul înţelege că ceea ce i s-a întâmplat personajului literar poate să survină şi în propia viaţă, cât şi în viaţa altor oameni.

Referindu-ne la copii, în special la copiii de vârstă şcolară mică, observăm că povestirea terapeutică poate fi un instrument foarte eficient în schimbarea cogniţiilor, emoţiilor şi comportamentelor acestora, dacă

este folosită corect. Pe parcursul şedinţei, copiii nu sunt implicaţi în analiza propiei persoane, ci aceştia iau parte la analiza acţiunii, situaţiilor trăite de alte personaje. Copilul se identifică cu problema şi cu personajul, dezvăluind opinii şi emoţii în legătură cu acestea.

Biblioterapia poate fi aplicată şi de către cadrele didactice. În acest sens, Aiex a stabilit nouă motive pentru care dascălul ar trebui să aplice biblioterapia la clasă. Acesta arată că prezentându-i copilului o situaţie similară cu problema sa, el va înţelege că nu este prima persoană care se confruntă cu dilema respectivă. Va învăţa că o problemă are una sau mai multe soluţii. Astfel, copilul are posibilitatea să-şi exprime emoţiile şi să-şi îmbunătăţească imaginea de sine, dezvoltându-şi abilitatea de autoevaluare. Poveştile terapeutice îi oferă copilului calea corectă de explorare a universului imediat şi-l ajută să înţeleagă comportamentul uman.

În utilizarea biblioterapiei, cadrul didactic trebuie să colaboreze cu psihologul şcolar care îi va ajuta în stabilirea modului de desfăşurare a activităţii, dar şi cu bibliotecarul care va recomanda poveştile terapeutice potrivite. De asemenea, trebuie parcurse câteva etape, care au fost descrise pe larg de Prater şi colaboratorii săi.

- Dezvoltarea şi îmbunătăţirea relaţiei cu elevul

Înainte de a începe utilizarea biblioterapiei la clasa de elevi, dascălul trebuie să se asigure că la nivelul relaţiei lui cu elevii, cât şi între elevi există încredere. Dascălul trebuie să-şi cunoască elevii şi să dea dovadă de sinceritate şi confidenţialitate în relaţia cu aceştia.

- Identificarea altei persoane adulte cu care să colaboreze

Cadrul didactic va colabora cu psihologul şcolii care va identifica problema cu care se confruntă elevul. De asemenea, în alegerea materialului literar va colabora cu bibliotecarul. Cadrele didactice trebuie să fie conştiente că nu sunt singurele care trebuie să facă faţă problemei cu care se confruntă elevii.

- Solicitarea sprijinului şi colaborarea cu părinţii elevului

Părinţii trebuie implicaţi în rezolvarea problemei pe care o au copilul lor. Ei pot oferi informaţii suplimentare, ce pot veni în completarea datelor culese din discuţiile purtate cu elevul. De asemenea, ei pot continua şi susţine munca dascălului printr-o atitudine corespunzătoare faţă de actele săvârşite de copil în mediul extraşcolar.

- Definirea problemei pe care o trăieşte elevul

Cadrele didactice nu sunt abilitate să rezolve orice tip de problemă, ci doar acelea care sunt legate de experienţa lor şcolară. Este vorba despre biblioterapia de dezvoltare, ce se poate contura în jurul problemei de tipul ”Nu pot să-mi fac prieteni în clasă” sau „Nu doresc să scriu”.

- Stabilirea obiectivelor şi activităţilor specifice problemei existente

Pentru reuşita activităţii biblioterapeutice, cadrele didactice trebuie să stabilească corect obiectivele activităţii întrucât temele abordate sunt legate de emoţiile, gândurile elevilor. În această etapă trebuie să se decidă dacă problema se abordează cu întreaga clasă sau doar cu un grup mic de elevi.

- Documentarea şi selectarea poveştilor potrivite situaţiei

Atunci când se alege povestea terapeutică se ţine cont de particularităţile specifice nivelului de dezvoltare al copiilor, tema pe care o abordează cartea, credibilitatea personajelor şi acţiunii.

- Familiarizarea elevului cu povestea aleasă

Pentru a-l introduce pe copil în lumea poveştii terapeutice este vital ca învăţătorul să se implce afectiv, emoţional în lecturare. Aceasta presupune o citire expresivă, însoţită de o mimică adecvată.

- Citirea propriu-zisă a poveştii

Lectura poveştii poate fi parcursă de elevi, de cadru didactic sau împreună. Se impune explicarea termenilor necunoscuţi. Elevii sunt liberi să-şi exprime părerile şi sentimentele referitoare la povestea abordată.

- Discuţii în urma citirii materialului

Discuţiile pot fi realizate interactiv, urmărind înţelegerea mesajului şi interiorizarea învăţăturii. Elevii pot fi implicaţi în realizarea unui colaj de imagini şi cuvinte care redau emoţii, în întocmirea unui poster cu povestea respectivă, pictarea unei scene favorite, modelarea unui obiect/personaj preferat din poveste, dramatizarea unei secvenţe din poveste, întocmirea unei liste care să cuprindă asemănări şi deosebiri între personajele de poveste şi elev. Astfel, elevii vor concluziona că nu sunt singurii care se confruntă cu o problemă.

➢ Evaluarea activităţii

E necesară o evaluare a activităţii biblioterapeutice pentru a stabili în ce măsură obiectivele propuse au fost atinse, pentru a observa ce anume a fost corect şi eficient organizat şi unde anume există nevoie de îmbunătăţire.

Respectarea etapelor va duce la realizarea unei activităţi biblioterapeutice de succes. Elevii îşi vor dezvolta abilitatea de a-şi cunoaşte atât propia persoană, cât şi a celor din jur. O autocunoaştere corectă şi obiectivă a propiei persoane şi înţelegerea celor din jur poate să ajute la reducerea anxietăţii, depresiei, izolării.

Textele folosite în demersul didactic au un impact puternic cognitiv, educativ, estetic şi emoţional. Folosite cu dibăcie de către dascăl, aceste texte pot completa cunoştinţele elevului despre realitate, îl pot susţine în procesul de autocunoaştere şi de depăşire a unor conflicte datorate vârstei sau diverselor probleme. Copilul intră în contact, virtual, cu personaje şi situaţii care îl vor ajuta în formarea unui comportament etic. Cu siguranţă, în acest context, cuvintele aparţinând lui I.L. Caragiale sunt binevenite: „O carte bună de citit la vârsta fragedă este poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieţii unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărţi căzute la vreme bună în mâinile unui copil”.

Bibliografie:

Drugaş Ioana, Bîrle Delia (coordonatori),
Bonchiş Elena, Decsei Alina, Bochiş Laura, Ilisie Carmen - Educăm şi vindecăm prin...poveşti,
Editura Universităţii din Oradea, 2008
Şerdean Ioan - Didactica limbii şi literaturii române în învăţământul primar, Editura Corint, 2008

EDUCAŢIA UN DREPT FUNDAMENTAL PENTRU TOȚI COPIII

Prof. Racz Corina
Grădinița PP.Nr.14,Timișoara

E momentul pentru schimbare. E timpul pentru un sistem didactic în care copiii noștri învață să aibă încredere în ceea ce vor, descoperă la ce se pricep și sunt susținuți de adulții din viața lor să își îndeplinească visurile - cu încredere, pasiune și iubire.

Democratizarea învăţământului a fost şi este un deziderat permanent al societăţii contemporane. Procesul ca atare vizează perfecţiunea activităţii de conducere a şcolii, la toate nivelurile sale, în mod special, în planul organizării structurilor necesare pentru egalizarea şanselor ale tuturor preşcolarilor şi şcolarilor.

Egalizarea şanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate ţările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanţă majoră ale reformelor. Conceptul de “egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democraţii secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toţi cetăţenii; ea înseamnă o egalitate reală a şanselor individuale de promovare socială, iar educaţia este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor şanse.

În ştiinţele educaţiei, sintagma “educaţia pentru toţi”, introdusă la Conferinţa educaţiei de la Jomitien (Thailanda, 1990), reprezintă în acelaşi timp un concept şi un obiect.

Conceptul defineşte o pedagogie care acceptă şi valorizează, deopotrivă diferenţele dintre oameni surprinzând legătura dintre general şi particular. Dintre universalitate şi unicitate în acţiunea educativă.

Ca obiectiv, educaţia pentru toţi desemnează ţelul unei educaţii cu adresabilitate maximă, care surprinde necesitatea adaptării strategiilor şi metodelor în aşa fel încât nici un individ să nu rămână în afara acţiunii educaţionale. Se conturează tot mai mult ideea că fiecare individ reprezintă un izvor de experienţe în învăţare atât pentru propria sa formare, cât şi pentru ceilalţi, ceea ce subliniază ideea că învăţarea este un proces complex ce implică interrelaţii şi experienţe comune ale educatului şi educatorului.

Principiului democratic „societate pentru toţi” trebuie să i se asocieze cel de “educaţie pentru toţi”, ca expresie a drepturilor egale pentru toţi componenţii comunităţii. În prezent este promovată concepţia educării copiilor cu dizabilităţi laolaltă cu ceilalţi. Ea este sintetizată în sintagma”învăţământ integrat şi/ sau incluziv”, concretizată în instituţionalizarea şcolarităţii subiecţilor cu cerinţe speciale de educaţie împreună cu ceilalţi sau în structuri şcolare cât mai apropiate.

Principalul motiv pentru formarea şi educarea copiilor cu dizabilităţi în şcoli obişnuite este acela de a spori oportunităţile de învăţare, prin interacţiune cu ceilalţi copii şi de a stimula participarea acestor copii la viaţa comunităţii.

„Prin educaţie pentru toţi trebuie să se creeze posibilitatea ca toate fiinţele umane, inclusiv cele cu dizabilităţi, să-şi dezvolte în întregime potenţialul, să aibă contribuţii în societate şi, mai presus de toate, să fie valorizate, datorită diferenţelor lor. În lumea contemporană, alcătuită din diferenţe de toate felurile, nu cei cu dizabilităţi ci marea societate este cea care are nevoie de educaţie specială pentru a deveni o adevărată societate pentru toţi.” Federico Mayor

Conceptul de „Educaţie specială” semnifică, în cele mai multe cazuri, „educaţia persoanelor cu cerinţe speciale”, iar într-un sens mai restrâns, “educaţia persoanelor aflate în dificultate”. Aceasta este o formă de educaţie adaptată modului de dezvoltare a copilului.

Deci, acest concept priveşte învăţământul special, adică educaţia subiecţilor cu deficienţe, handicapuri de natură intelectuală şi/ sau senzorială. Copiii care au deficienţe fizice, senzoriale sau intelectuale se pot confrunta cu multe dificultăţi de învăţare şi de participare la viaţa comunităţii. De exemplu, copiii cu dizabilităţi datorită unui accident, sau a unor sechele de poliomelită, pentru că nu pot să meargă sau să urce scările, şansele de a participa la viaţa comunităţii sunt foarte puţine. Este posibil să se ruşineze de corpul său, îi lipseşte încrederea şi încearcă să evite să se joace cu alţi copii. O primă soluţie ar fi eliminarea deficienţei, dar dacă medical deficienţa respectivă nu se poate vindeca, atunci se poate acţiona în sensul de a schimba mediul pentru copil, astfel încât efectul deficienţei să fie mai puţin evident. Multe din efectele deficienţelor se pot reduce în cazul în care copiilor li se oferă şansa de a interacţiona cu colegii şi adulţii din comunitatea căruia îi aparţine, de a fi învăţaţi de părinţi şi profesori care să-i ajute să-şi însuşească noi abilităţi. Pe lângă nevoile fizice, copilul mai are şi alte nevoi care sunt vitale pentru dezvoltarea lor emoţională şi mentală: nevoia de a se simţi ocrotit şi în siguranţă, nevoia de interacţiune şi stimulare. Comunicarea, jocul şi afecţiunea sunt esenţiale pentru dezvoltarea fizică, mentală şi emoţională a copilului.

Familiile şi şcoala trebuie să găsească modalităţi de a antrena copii cu cerinţe speciale la activităţi curente din viaţa cotidiană.

Între toate dizabilităţile, cele intelectuale sunt cele mai frecvente. Cauzele acestora pot fi multiple: afecţiuni genetice, intrauterine, la naştere, accidente şi boli, cauze psihosociale. Profesorii care lucrează cu aceşti copii vor lua măsuri de adaptare a copiilor în clasă, ocupându-se în activitatea de predare-învăţare în mod special de copilul cu astfel de dizabilităţi. Profesorul trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru toţi elevii din clasă, chiar dacă există un ajutor suplimentar, pentru copii cu cerinţe speciale, pe perioade limitate de timp într-un mod sau altul. Va fi încurajat, ajutat, sarcinile ce îi revin vor fi descompuse în etape. Copilul va lucra împreună cu alt coleg care îl va ajuta în rezolvarea sarcinilor.

Fiecare dintre noi are înăuntrul său o chemare, o pasiune pe care dorește să o transforme în carieră, dar care de multe ori ajunge să rămână doar un vis imposibil, de cele mai multe ori îngreunat de un sistem educațional deficitar. Un sistem ale cărui lipsuri sunt întărite prin lecții și curricule rigide, trase la indigo, unde elevul ajunge să fie strivit de greutatea și presiunea alegerii - alegerea timpurie a unei cariere, a unui „viitor”, fără să știe de fapt cum arată acesta din prisma propriilor talente.

Ce este mai frumos și mai împlinitor decât să facem toți ceea ce iubim, ceea ce ni se potrivește?

Un profesor bun, te crește, unul nepriceput, te face să te simți mărunt.

Copiii trebuie încurajați pentru ca visurile lor să devină realitate. Fiecare copil merită grijă și iubire pentru a crește și pentru a-și găsi locul în societate. Fiecare copil, din fiecare școală, contează. Viitorul lor contează.

Valoarea educaţiei incluzive, o educație pentru noua generație, pentru orice elev constă în faptul că este împreună şi poate să colaboreze cu alţi elevi. Profesorii au datoria de a încuraja acest lucru, deoarece experienţa demonstrează că elevii cu cerinţe speciale pot fi izolaţi chiar şi atunci când se află în clase sau în şcoli. Ceilalţi

copii trebuie să înţeleagă de ce unii colegi de-ai lor nu pot vorbi, sau se comportă altfel. Diversitatea trebuie recunoscută şi respectată.

Cel mai mare obstacol în faţa incluziunii este atitudinea negativă. Copiii nu sunt obişnuiţi cu alţi copii care arată şi se comportă „altfel” decât ei. Părinţii îşi pot face probleme privind „scăderea standardelor” copilului, dacă în clase obişnuite sunt incluşi şi copii cu dizabilităţi sau alte cerinţe speciale. Profesorii sunt cei care deţin instrumentele formării unor atitudini pozitive ale părinţilor şi ale copiilor, dar şi ale celorlalte cadre didactice.

Sintagma „Educaţie pentru noua generaţie” înseamnă educaţie pentru toţi copiii, inclusiv cei cu dizabilităţi sau cei care provin din grupuri marginalizate ale societăţii. Educaţia incluzivă apare, astfel, ca fiind un răspuns complex pe care pedagogia îl oferă şcolii care aspiră să realizeze o unitate în diversitate. În felul acesta ea militează pentru respectul faţă de fiecare individ şi pentru recunoaşterea diferenţelor drept principiu fundamental al realizării educaţiei de bază pentru toţi.

Educaţia pentru toţi şi pentru fiecare este o educaţie deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă, condiţie socială sau alte criterii, o educaţie flexibilă adaptată şi adaptabilă necesităţilor specifice individuale, într-o societate deschisă, democratică care aşează efectiv omul, ca valoare supremă, în centru.

COPIII PREZENTULUI SUNT ADULȚII EDUCAȚI DE MÂINE.
HAIDE SĂ LE OFERIM ÎMPREUNĂ ȘANSA DE CARE AU NEVOIE.

Bibliografie:

- Radu I., 1974, Psihologie şcolară, Editura Ştiinţifică, Bucureşti
- Văideanu George, 1988, Educaţia la frontiera dintre milenii, Editura Polirom, Bucureşti;
- Vrăjmaş Traian, 2004, Şcoala şi educaţia pentru toţi, Editura Miniped, Bucureşti;

Se poate realiza educație de calitate pentru o generație viitoare?

Tănase Gabriela
Școala Gimnazială „Nichita Stănescu”, comuna Ceptura

Dacă o persoană din anii 1910 ar veni pe această lume, nu ar recunoaște nimic, în afară de școlile și sălile de clasă pe care le avem. De la revoluția industrială, societatea noastră s-a schimbat dincolo de imaginația noastră și totuși școlile au rămas mai mult sau mai puțin aceleași.

Educația nu s-a schimbat drastic în ultimii peste 100 de ani. De la revoluția industrială, principiul principal al educației a rămas: treceți copiii printr-o bandă rulantă de sesiuni de clasă standardizate, astfel încât să producă în masă oameni gata să accepte locuri de muncă.

Pe măsură ce societatea se abate de la modelul industrial, standardizat și cere o gândire diversă și mai complexă, școlile nu țin pasul cu schimbarea și nu reușesc să pregătească elevii pentru viață. Întrebați oamenii din forța de muncă și nouă din zece ar spune că educația NU i-a pregătit pentru ceea ce fac astăzi.

Dar pentru ce se pregătește elevul? Imprevizibilitate + Interdisciplinar = Viitor

Acestea sunt provocările de top care ne modelează viitorul — avertisment global, apariția inteligenței artificiale, suprapopulare, inegalitatea de gen, decalajul mare de bogăție... Ce au acestea în comun? Toate sunt rezultate ale impredictibilității cu consecințe imprevizibile. Nimeni nu a crezut că computerul ar fi capabil să conducă lumea în urmă cu 30 de ani. Nimeni nu poate anticipa exact ce creștere cu 1 grad a climei ar schimba lumea.

O altă caracteristică comună cu provocările viitoare este că acestea necesită o colaborare interdisciplinară. Provocările din viitor implică și afectează multe discipline pe care liderii de afaceri, oamenii de știință, politicienii și alți experți trebuie să conlucreze pentru a le rezolva.

Este imposibil de prezis de ce au nevoie oamenii în viitor (pentru că viitorul este din ce în ce mai imprevizibil datorită complexității sale). De asemenea, nu putem pregăti elevii în toate domeniile necesare în viitor, chiar dacă știm ce disciplină este necesară. Cum am pregăti copiii pentru un viitor aparent necunoscut?

În loc să le spuneți ce să știe ca sistem actual de școlarizare, singura modalitate este de a ajuta elevii să învețe singuri, astfel încât să poată continua să învețe să se adapteze la noul mediu.

Auto-învățarea este cea mai importantă abilitate pentru viitor

Auto-învățarea (și autodidactismul) este educație fără îndrumarea masteranzilor sau a instituțiilor. Desigur, nu toată lumea este autodidactă atunci când se naște. Dar toată lumea are potențialul de a deveni autosuficient în învățare. Călătoria către autodidactism poate fi simplificată în doi pași:

1. Învață cum să înveți

Cum să înveți cuprinde căutarea resurselor de calitate, transformarea acelor resurse în cunoștințe prin interpretare, asimilare și alte metode, programarea învățării, evaluarea rezultatelor învățării, evaluarea și iterarea pașilor anteriori pentru a învăța mai bine.

Toată lumea începe cu o tablă goală. Pe măsură ce parcurgeți procesul de învățare și aflați mai multe despre sine, va începe să apară un proces unic de învățare. Trebuie să i se acorde spațiu și libertate de a folosi și de a transforma metoda de învățare.

2. Aflați cum să aplicați

Ce este bun la cunoaștere dacă nu este folosită. A învăța cum să aplici cunoștințele este la fel de important ca și cum să dobândești cunoștințele. Nu numai că ar trebui să știi cum să aplici cunoștințele dintr-o disciplină la aplicarea aceleiași discipline, dar ar trebui să știi și să abstragi și să aplici cunoștințele la o serie de discipline. Inovația vine adesea atunci când abstragem idei de la unele discipline și le aplicăm în provocările altor discipline. A fi capabil să aplice cunoștințele în domeniul său de origine este la fel de important ca și transferul de idei.

Scenariul și evaluarea sunt necesare pentru ca cineva să învețe cum să aplice cunoștințele. Trebuie să aveți scenarii adecvate care necesită aplicarea cunoștințelor din diferite discipline și măsurarea succesului în aplicația dvs. Ciclul de rezolvare a provocărilor, evaluarea succesului și repetarea modului de aplicare a

cunoștințelor este crucial, deoarece ajută la crearea unei hărți a cunoștințelor care transcende domeniile și scenariile, permițându-vă să abstrageți cu ușurință cunoștințele cunoscute pentru a explora și înțelege domenii necunoscute.

Educația există de când oamenii au apărut. Ne naștem în mod inerent ca o pânză goală. Atunci împrejurimile și împrejurările noastre ne învață cum să supraviețuim și să procreăm. Noi, unici ca indivizi, ne personalizăm învățarea participând la experiențe diferite. Repetăm prin încercare și eroare și ne extindem orizonturile adaptându-ne la mediile în schimbare

Educația ar trebui să revină la elementele de bază, prin înțelegerea naturii umane pentru a învăța și a se adapta. Rolul tehnologiei în educație, așadar, ar trebui să faciliteze aceste experiențe naturale de învățare, prin crearea de oportunități mai personalizate, prin preluarea erorilor pe care le fac oamenii și să faciliteze învățarea în orice cadru.

PERIOADA PREŞCOLARĂ/ A DOUA COPILĂRIE (3 – 6/7 ani)

ZAMFIR GINA MARIANA
GRADINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 8 BUZĂU

Această temă abordează dezvoltarea copilului și se realizează în contextul dinamizator al tendinţelor de a face faţă unor cerinţe ale mediului tot mai complexe şi mai provocatoare, în cadrul unor condiţii generale pe care, parţial, le întâlnim şi în perioada precedentă, dar care, în parte, sunt noi, nemaiîntâlnite. Astfel, activitatea dominantă a copilului rămâne jocul care se dezvoltă, se complexează ca formă de achiziţie, învăţare şi dezvoltare dar şi de manifestare a personalităţii.

Perioada preșcolară se caracterizează printr-o dezvoltare complexă și interesantă cu influențe asupra evoluției biopsihice ulterioare. Expresia celor 7 ani (6 ani) de acasă pe care "omul ii are sau nu ii are" reflectă tocmai importanța constituirii bazelor activității psihice si conturarea trăsăturilor de personalitate ce își pun amprenta pe comportamentele viitoare.
Copilul la această vârstă traversează etapa cunoașterii prin lărgirea comportamenului cu mediul social si cultural din care asimilează modele de viață ce determină o integrare tot mai activă la condiția umană.

In acest stadiu are loc o maturizare somatică, ce are rolul de eliminare a disproporţionalităţii specifice perioadelor precedente nu reuşeşte decât să o reducă. Astfel, preşcolarul are încă un cap mai mare în raport cu trunchiul, membrele mai scurte, fiind încă departe de armonia proporţiilor specifică sfârşitului adolescenţei.

Percepţia se realizează la un nivel tot mai complex, prin achiziţii şi exersare se ajunge, către sfârşitul acestei perioade, la constituirea unor constante perceptive ce vor avea un rol determinant în cunoaşterea senzorială viitoare.

In ceea ce privesc reprezentarile , se reţin amintiri vagi despre anumite evenimente ce au avut un impact cu totul deosebit asupra copilului.
Pentru că nu face diferenţe fine între real şi ireal, între adevăr şi minciună, gândirea păstrează caracteristici de animism şi sincretism. Conceptele lui în curs de formare, sunt în acelaşi timp şi predominant empirice, fiind ori prea restrânse ori prea extinse.

Modul de stocare al informaţiei este mai ales cel al simbolurilor, reprezentărilor, deprinderilor, stărilor emoţionale şi, în fază incipientă, sub forma conceptelor empirice.
Pe măsura acumulării şi organizării informaţiilor sub forma conceptelor, la sfârşitul perioadei, pentru capacitatea mnezică se observă o creştere substanţială, atât sub aspectul volumului, cât şi sub cel al calităţilor logice şi operaţionale ale informaţiilor.
Dezvoltarea limbajului include evoluția în plan fonetic, lexical, gramatical si semantic. Daca la început, preșcolarul mic are un vocabular format din până la 1000 de cuvinte, la sfârșitul acestei perioade, poate ajunge până la 4000 de cuvinte.

Imaginaţia dezvoltată în contextul lărgirii cunoaşterii şi în strânsă legătură cu aspectele magice, sincretice şi preconceptuale ale gândirii, se manifestă în moduri diverse în atitudinile, comportamentele şi activitatea copilului.

Este perioada optimă de interiorizare a normei morale prin imitarea modelelor celor mai apropiate – părinţi, fraţi, etc.

Respectul faţă de sine şi mândria – dorinţa de a face de unul singur unele lucruri, reuşita lor ii provoaca trăiri de satisfacţie şi ii da posibilitatea să se simtă util, autonom, stăpân pe sine şi, în acelaşi timp, separat de “altul”.
Activitatea dominantă a copilului rămâne jocul care se dezvoltă, devine mai complex ca formă de achiziţie, învăţare şi dezvoltare dar şi de manifestare a personalităţii. Preşcolaritatea este perioada formării iniţiale a personalităţii, perioada apariţiei primelor relaţii şi atitudini ce constitue un nivel superior de organizare a vieţii psihice a copilului.

Astfel, in perioada preşcolară are loc o intensă dezvoltare psihică, având în prim plan contradicţiile dintre solicitările externe şi capacităţile interne.

BIBLIOGRAFIE

- http://www.umfcv.ro/files/c/u/Curs%205%20si%206%20-%20Psihologia%20dezvoltarii.pdf
- http://jurnalulunuipsiholog.blogspot.com/2015/08/personalitatea-copilului-prescolar.html
- https://www.romedic.ro/dezvoltarea-limbajului-la-copilul-prescolar-0P16852
- https://www.scritub.com/sociologie/psihiatrie/Caracteristicile-cresterii-si-19218241322.php

PROFESORUL ÎN ROLUL DE CONSILIER PARENTAL

Tenciu Lucia Ioana
Școala Gimnzială “Sfânta Vineri” Municipiul Ploiești

Tema de consiliere: Acceptarea necondiționată

Obiective urmărite:

cultivarea conștientizării noncritice față de sine și față de ceilalți;

înțelegerea diferenței dintre comportament și individualitatea copilului;

familiarizarea cu ABC-ul parentajului adecvat;

“Elementul magic al relației părinte- copil este că ne oferă mereu ocazii de a evolua către o stare de conștiință intensificată.” Dr. Shefali Tsabary

A ne accepta copiii exact așa cum sunt ei înseamnă a-i iubi necondiționat, fără a-i face de rușine sau a-i respinge atunci când le place, vor sau gândesc lucruri considerate de neconceput pentru noi, părinții. De asemenea, acceptarea copilului așa cum este, nu înseamnă și că ne place sau că suntem de acord cu comportamentul lui.

Trebuie să diferențiem individualitatea copilului de comportamentul său și să înțelegem foarte clar care sunt acele lucruri de care nu trebuie să ne atingem. Sinele copilului (gândurile și sentimentele sale) este sacru și scopul nostru este să înțelegem și să acceptăm necondiționat aceste aspecte, intervenția noastră asupra lor nu numai că nu are sorți de izbândă, dar va afecta în mod negativ relația cu el.

Pe de altă parte, comportamentul său (ceea ce spune și ceea ce face) se supune unor reguli despre ceea ce este bine și ce este rău.

Concluzia - comportamentul ține de disciplină, în timp ce gândurile și sentimentele nu intră în sfera disciplinării.

Cum procedăm? Dacă, de exemplu, băiatul nostru ne spune în privat că ar vrea ca frățiorul său să nu se fi născut niciodată, am putea fi tentați să îl certăm pentru aparenta lui lipsă de iubire fraternă. Dar dezaprobarea noastră nu îi va schimba sentimentele, l-ar putea face să evite să-și mai împărtășească sentimentele pe viitor.

Intervenim prin a ne arăta curiozitatea*: -Dragul meu, de ce spui asta?* Răspunsul lui ne poate inspira să găsim metode de a-l ajuta să dezvolte dragostea pentru fratele său. Putem fără ezitare să spunem ce simțim noi în legătură cu această mărturisire, cât timp o facem fără să-l rușinăm sau să-l învinovățim de ceva.-*Nu știam că asta simți. Mă bucur că mi-ai spus, cu toate că mă și întristează acest lucru.*

Însă, dacă se întâmplă să-l vedem comportându-se față de fratele său într-un mod inacceptabil, atunci este chiar recomandat să stabilim niște reguli și niște limite clare. Dar atâta timp cât sentimentele copilului nu duc la fapte, ele sunt simple sentimente.

Fraze toxice:

M-ai înnebunit!

Ce e în neregulă cu tine?

Ești un copil rău!

Ai face bine să....., căci altfel ai încurcat-o!

Se întâmplă deseori să spunem sau să facem lucruri fără să ne gândim la impactul pe care îl vor avea pe termen lung. Deși poate fi extrem de dificil să ne alegem cuvintele pe moment, mai ales dacă suntem grăbiți sau stresați, aceste pot avea efecte semnificative asupra copiilor, dacă sunt repetate regulat. Când aceste cuvinte sunt dure sau pline de reproșuri, e foarte posibil ca relația cu ei să aibă de suferit.

Părintele grozav tinde să comunice prin cuvinte și prin acțiuni care le arată copiilor că îi iubește orice ar fi-chiar și atunci când nu sunt de acord cu comportamentul lor. Acesta este principiul care presupune separarea copiilor de comportamentul lor. Aplicând acest principiu putem menține o legătură emoțională

puternică cu copiii noștri, chiar și atunci când le corijăm comportamentul. Principiul menționat întărește ideea că orice comportament este o alegere și că un copil reprezintă o continuă schimbare.

Problema cu frazele toxice precizate mai sus este că folosesc învinovățirea, rușinarea sau frica pentru a produce o schimbare de comportament, când ar fi de prferat abordarea autoritară și detașată bazată pe argumente, pe empatie și pe repetiții. Trebuie să ne concentrăm atenția pe copil ca fiind un întreg și nu pe comportamentul lui.

Dacă vom folosi cuvintele culpabilizante*: - M-ai înnebunit!* Punem vina în brațele celui mic în loc să admitem că toate situațiile sunt un complex al mai multor factori, inclusiv al propriilor noastre percepții, dispoziții, experiențe anterioare și așteptări.

Frazele care folosesc rușinarea*: -Ce e în neregulă cu tine?* sugerează copiilor că au un defect și le îndreaptă atenția către ceea ce nu funcționează bine în cazul lor, în loc să-i îndemne să se gândească ce pot face în viitor pentru a obține un rezultat mai bun.

În cazul frazei ce provoacă frica: *-Ai face bine să....altfel ai încurcat-o!*, mesajul principal este că agresiunea și intimidarea sunt metode acceptabile de a primi ceea ce vrei.

Trebuie să fim atenți dacă o mare parte din ceea ce pare neascultare este doar un experiment sau doar o încercare eronată de a satisface o nevoie resimțită.

Putem, în schimb să ne învățăm copiii faptul că ei sunt cei care își aleg comportamentul și că pot să învețe cum să facă niște alegeri mai bune. Dacă iau o decizie proastă sau sunt neascultători, nu înseamnă că sunt niște oameni răi, ci doar că au greșit și au nevoie de mai mult exercițiu și de îndrumare pentru a se descurca mai bine data viitoare.

Cum procedăm?

Sunt recomandate fraze alternative care mențin concentrarea pe comportamentul copilului. Ne asigurăm că le explicăm apoi în câteva cuvinte de ce au avut un comportament problematic și apoi discutăm lucrurile pe care le poate face altfel data viitoare.

Nu-mi place cum te comporți!

Nu-mi place când....pentru că....

Nu e bine să.....pentru că....

De exemplu, dacă intrăm în sufragerie și descoperim că băiatul nostru de 6 ani tocmai a făcut praf perna preferată, suntem tentați să spunem*: -Ce e în neregulă cu tine?*. În schimb, ne amintim că purtarea lui e aproape mereu o tentativă de a-și satisface curiozitatea, de a primi informații, de a capta atenția sau de a desfășura o activitate creativă.

Facem o pauză, inspirăm adânc și repetăm cuvintele următoare (sau ceva asemănător):

Nu este bine să strici ceva ce nu este al tău. Sunt foarte supărată pe tine că ai făcut asta (ne asumăm sentimentele). Știu că e distractiv să folosești foarfeca (empatie). Pe de altă parte, acele perne sunt ale mele și acum nu mai pot fi reparate (argument rațional). De ce ai tăiat pernele?(înțelegerea scopului sau a nevoii resimțite).

După ce le înțelegem intenția, putem să le sugerăm alte metode pentru data viitoare și, dacă e potrivit, putem să avertizăm în legătură cu consecințele pe care le va avea de suportat dacă se va purta din nou inadecvat.

De reținut: pe lângă folosirea înțeleaptă a cuvintelor pentru a ne concentra pe comportamentul copilului, trebuie să fim foarte atenți la comunicarea nonverbală (limbaj corporal, gestică, mimică). Aceste subtilități sunt de impact și pot deturna sensul cuvintelor noastre, iar ei sunt foarte fini observatori.

Sunt menționate trei principii-cheie numite ABC-ul parentajului eficient: Acceptarea, Bariera (limita), Consecvența.

Principiul Acceptării se referă la faptul că trebuie să le comunicăm permanent copiilor noștri (prin cuvinte, comportament, mimică) că îi iubim exact așa cum sunt, chiar dacă nu ne plac uneori comportamentul sau alegerile lor.

Fixarea și transmiterea unor Bariere (limite) clare este cel de-al doilea principiu. Copiii au nevoie de limite și de bariere pentru că se simt în siguranță într-un mediu familial în care așteptările și regulile sunt clare și rezonabile.

Principiul Consecvenței este strâns legat de cel al Barierelor pentru că a fi consecvent înseamnă a face ceea ce spui că vei face, înseamnă să fii previzibil. Fără această consecvență, eficacitatea regulilor și a limitelor se va diminua considerabil.

Chiar dacă am avut la rândul nostru părinți iscusiți și avem o experiență dovedită a parentajului eficient, cercetările ne oferă permanent noi perspective utile legate de inteligența și comportamentul copiilor.

Am prezentat succint desfășurarea unei activități de consiliere din cadrul atelierelor desfășurate periodic cu părinții elevilor mei.

Bibliografie

Părintele conștient, Dr. Shefali Tsabary, Ed. Trei, 2015
Ce face un părinte grozav, Erica Reischer, Ed.Trei, 2018
Parenting pozitiv, Rebecca Eans, Ed. Curtea Veche, 2016

Cum educam generația Z?

Prof. ILIE ANCA LAURA
Șc. Gimn. “Ludovic Cosma”, Galați

Generația Z este una din primele generații care au avut acces la tehnologie și internet de la o vârsta foarte fragedă. Dacă acesta e un lucru bun sau mai puțin bun, vom vedea în anii care urmează.

Mulți profesori se plâng adesea de lipsa de atenție din partea elevilor, însa acest fapt se datorează, în mare parte, din cauza unor metode învechite de predare, metode care implică o oarecare pasivitate in comunicare. Dacă doar acesta ar fi motivul, atunci profesorii sunt datori sa se reinventeze și să se adapteze noii tipologii de elev, pentru a-și îmbunătăți abilitățile necesare în procesul de educare și evaluare.

Dar acesta nu e singurul motiv al lipsei de atenție; ca profesor, nu poți anticipa gradul de cultură al elevilor, stilul de viață sau situațiile cu care se confruntă în timpul petrecut la școală, însă, îi putem ajuta pe elevi să-și insușească o serie de abilități pe care să le poată aplica cu success in viața de zi cu zi, ajutându-i sa devină adulți funcționali. Acest lucru poate fi obținut, cu ușurință, în cadrul orelor de limba engleză, folosind metode moderne de predare și evaluare și, bineînțeles, utilizând tehnologia în locul cărților de exerciții, fișe de lucru online, poezie, postere si proiecte de grup, versuri ale melodiilor îndragite de ei, în locul textelor clasice din manual, texte în care ei nu se mai regasesc de mult timp.

La fel de important este și procesul de evaluare a copiilor, proces complex, care impune o abordare holistica a întregului proces didactic. Rigiditatea modului tradițional de predare, bazat pe memorare, obedientă și impunerea unui anumit fel de gândire, a demonstrat că e nevoie de un suflu nou, de implementarea unor noi tehnici cum ar fi: Waldorf, Montessori sau Step by Step.

Abordarea de tip “profesor-tabla-creta” nu mai este potrivită pentru vremurile pe care le trăim, chiar dacă profesorii din ziua de azi sunt rezultatul acestui tip de abordare care, se pare, a funcționat foarte bine in acei ani.

Abordarea cea mai potrivită pentru elevii din generația Z este cea “Person- Centered”, unde elevul trebuie cunoscut la un nivel mai profund, ca un tot, pentru a-i putea dărui învățăturile de care are nevoie pentru a-și depăși condiția. De aceea, “role-play” devine din ce în ce mai folosit la orele de limba engleză, deoarece îi conferă elevului posibilitatea de a se afla in diferite situații din viața reală, și îi dă șansa de a fi creativ și spontan, fără a-i fi frică de greșeli, corecție, pedeapsă, notă mică. In acest fel se stimulează spiritul natural al copilului și componenta lui creativă, pentru a demonstra progresul lui și a-l încuraja să ceară ajutor sau să-și aprecieze munca.

Abordarea tradițională a gramaticii engleze s-a dovedit a fi ineficienta in timp, fapt demonstrat de incapacitatea copiilor de a conversa în situații obișnuite, deși stăpâneau foarte bine gramatica. Astfel, a aparut nevoia de a combina mai multe abordări, demonstrând ca metoda “grammar-translation” nu este potrivită pentru elevii de clase primare, lor potrivindu-li-se metoda comunicativa, bazata pe conversații centrate pe particularitățile fiecărui elev in parte. Abia in gimnaziu, profesorul poate introduce gramatica, dându-le elevilor posibilitatea să se corecteze.

Aceasta demonstrează că evaluarea ar trebui făcută pentru a verifica progresul total al copilului, abilitatea de a combina informațiile din gramatică, literatură și vocabular.

Un bun profesor ar trebui să evalueze toți elevii, în timpul fiecărei ore, și să se asigure că le daruiește o atmosferă caldă, placută, și, nu în ultimul rând, să se adaptaeze fiecărei clase, situații si fiecărui elev in parte.

Creativitate în matematică

Prof. Dumescu Dan Ciprian
Liceul Teoretic „Coriolan Brediceanu” Lugoj, jud.Timiș

Filozofia modernă a educației promovează un nou ideal educațional, vorbește despre o reorganizare a modului în care se vor forma elevii, în așa manieră încât să le dezvolte competențele necesare dezvoltării individuale, dar și sociale.

Pentru a-și atinge scopul propus, didactica specialității pledează pentru o dinamică și o disponibilitate a înnoirii procesului de predare-învățare-evaluare, promovând metode alternative care solicită creativitatea, personalitatea, dar și cooperarea elevului, astfel încât finalitățile educaționale să fie în favoarea participanților la actul educațional.

Prin urmare, elevul modern se află în nucleul procesului educațional și participă intens la formarea sa, atâta timp cât profesorul alege o metodă corectă de a-i dezvolta aptitudinile.

Raportându-ne la metoda didactică, Constantin Cucoș a definit acest concept conform normelor de specialitate „*ca un drum sau cale de urmat în activitatea comună a educatorului și educației, în îndeplinirea scopurilor învățământului, adică pentru informarea și formarea educaților”*[11], în timp ce alte definiții o văd ca niște „*modalități de acțiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, își însușesc cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi, aptitudini, atitudini, concepția despre lume și viață*”.[12]

Matematica a întâmpinat mereu dificultăți în receptare, de aceea este necesar să utilizăm metode moderne pentru a-i atrage pe elevi spre această disciplină, dar pentru o reușită vom utiliza mereu **exercițiul**.

Această metodă clasică, tradițională își are rădăcinile încă din vremurile de odinioară, fiindcă omul a observat că doar prin exercițiu se poate ajunge la un alt nivel de performanță, deci această metodă didactică constă în „*executarea repetată și conștientă a unei acțiuni în vederea însușirii practice a unui model dat de acțiune sau a îmbunătățirii unei performanțe*.[13]

Exercițiul sau exersarea, după cum mai este cunoscută metoda, este fundamentală într-o școală care încearcă să orienteze elevul spre o învățare de genul „learning by doing”, accentul căzând pe acțiunea făcută de elev. Ioan Cerghit admitea că exercițiul „*nu se reduce numai la formarea deprinderilor, ci implicit contribuie și la realizarea altor sarcini, cum ar fi consolidarea unor cunoștințe, prevenirea uitării, învingerea rezistenței și adâncirea înțelegerii noțiunilor.”*[14]

De exemplu, dacă dorim să calculăm limita șirului lui Lalescu, putem alege dintre mai multe metode. Mă voi opri astăzi la metoda lui ***Boskoff – Suceavă,*** pe care o voi exemplifica:

Calculul limitei şirului lui Lalescu se poate face , conform acestei metode cu ajutorul inegalităţii mediilor şi a unor aplicaţii ajutătoare.

Ne folosim de faptul 1 că şirul :

$$e_n = \left(1 + \frac{1}{n}\right)^n$$

este convergent şi converge la e.

Faptul că şirul e_n este crescător poate fi demonstrat , de exemplu , cu ajutorul inegalităţii mediilor.

Se ştie că :

$$\sqrt[n]{e_1 e_2 \dots e_n} \leq \frac{e_1 + e_2 + \dots + e_n}{n}$$

[11]Cucoș, C-tin (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice,* Ed. Polirom, Iași, 1998, p.143
[12]M. Ionescu, V. Chiș, *Didactica modernă*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2001, p.126
[13]V. Țîrcovnicu, *Pedagogia generală*, Editura Facla, Timișoara ,1975, p.232
[14]Ioan Cerghit, *Metode de învățământ*. Ed. a IV-a, Editura „Polirom”, Iași, 2006, p.246

pentru $e_1 e_2 \dots e_n \geq 0$, cu egalitate dacă şi numai dacă $e_1 = e_2 = \dots = e_n$
Aplicăm această inegalitate pentru *n+1*numere pozitive .
Astfel avem :

$$\sqrt[n+1]{\left(1+\frac{1}{n}\right)^n} < \frac{1+n\left(1+\frac{1}{n}\right)}{n+1}$$

de unde ,prin ridicare la putere , obţinem :

$$e_n = \left(1+\frac{1}{n}\right)^n < \left(1+\frac{1}{n+1}\right)^{n+1} = e_{n+1}$$

Şi astfel , şirul e_n este crescător.

Bibliografie

1. Ioan Cerghit, *Metode de învățământ*. Ed. a IV-a, Editura „Polirom”, Iași, 2006,
2. Cucoș, C-tin (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice,* Ed. Polirom, Iași, 1998
3. M. Ionescu, V. Chiș, *Didactica modernă,* Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2001
4. V. Țîrcovni

Perspective ale educației noii generații

Sălăgean Gabriela Laura
Colegiul Tehnic George Barițiu, Baia Mare

Educația este un factor esențial în dezvoltarea fiecărei societăți și, odată cu trecerea timpului, metodele și prioritățile educației se schimbă pentru a se potrivi noilor cerințe și provocări ale societății într-o continua schimbare. Educația a fost dintotdeauna un element esențial în fundamentarea societății și în pregătirea tinerelor generații pentru provocările și oportunitățile pe care viitorul le poate aduce. Cu toate acestea, într-o eră a schimbărilor tehnologice rapide, globalizării și inovației continue, educația trebuie să evolueze pentru a răspunde nevoilor complexe ale tinerilor. În acest context, adaptarea și reimaginarea procesului educațional devin imperative pentru a asigura că tinerii cresc într-un mediu care îi pregătește cu adevărat pentru lumea din jurul lor.

Noua generație, alcătuită din cei născuți în era digitală, este expusă constant la un flux imens de informații și tehnologie avansată încă de la o vârstă fragedă. Deși această accesibilitate la cunoaștere și conectivitate globală aduce cu sine oportunități extraordinare, aduce și provocări în egală măsură. Astfel, modelarea educației pentru noua generație depășește simpla transmitere a cunoștințelor, ea trebuie să ofere abilități de gândire critică, adaptabilitate și empatie, pentru a-i ajuta pe tineri să navigheze printr-o lume complexă și în schimbare. În acest context, educația trebuie să urmeze direcții cruciale pentru a corespunde așteptărilor și cerințelor actuale. Astfel, tehnologia, dintr-un simplu instrument de informare, devine un element central al învățării interactive și personalizate.

De asemenea, educația trebuie să vizeze dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativitate într-o lume unde soluțiile la problemele complexe necesită perspectivă și inovație. Ea trebuie să devină un catalizator pentru dezvoltarea abilităților sociale și emoționale, pentru a ajuta tinerii să înțeleagă și să-și gestioneze emoțiile, să comunice eficient și să colaboreze într-un mod constructiv.

Educația trebuie să integreze tehnologia în moduri inovatoare pentru a stimula învățarea și dezvoltarea abilităților viitoare. Conform lui Rheingold (2010), tehnologia poate fi văzută ca un "mediu de învățare", care permite elevilor să exploreze, să creeze și să interacționeze în moduri noi și captivante. Prin integrarea tehnologiei în educație, se creează oportunități pentru învățare personalizată și înțelegerea mai profundă a conținutului (Johnson et al., 2016). Platformele de învățare online, aplicațiile educaționale și simulările virtuale pot oferi o modalitate interactivă și captivantă de a explora conținutul educațional.

Dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativitate este esențială pentru adaptabilitatea într-o lume în continuă schimbare. Conform lui Robinson (2011), educația ar trebui să încurajeze creativitatea și curajul de a gândi diferit. Prin abordări interactive și provocări intelectuale, elevii sunt încurajați să-și dezvolte abilitățile de rezolvare a problemelor și de generare a ideilor inovatoare. Tinerii trebuie să fie încurajată să pună întrebări, să analizeze informațiile și să găsească soluții inovatoare la problemele complexe. Metodele tradiționale de predare ar trebui să fie combinate cu abordări interactive care promovează gândirea independentă. Învățarea bazată pe proiecte este o modalitate prin care elevii pot aplica cunoștințele în contexte practice, cee ace îi ajută să înțeleagă mai bine materialele, și să își dezvolte abilități esențiale precum munca în echipă, rezolvarea de probleme și prezentarea eficientă a rezultatelor. Conform lui Krajcik et al. (1998), această abordare încurajează implicarea activă a elevilor în rezolvarea problemelor complexe, stimulând astfel dezvoltarea abilităților de cercetare, colaborare și comunicare. Abilitățile sociale și emoționale sunt la fel de importante ca abilitățile academice în dezvoltarea unei persoane echilibrate. Conform lui Elias et al. (1997), educația ar trebui să promoveze dezvoltarea abilităților de empatie, comunicare și gestionare a conflictelor.

Apariția noilor tehnologii, pe lângă avantajele incontestabile, presupune și confruntarea cu provocări specifice legate de sănătatea mentală și relațiile sociale, ca rezultat al mediului digital și al ritmului rapid al vieții moderne. Educația ar trebui să pună un accent puternic pe dezvoltarea abilităților sociale și emoționale, pentru a-i ajuta pe elevi să-și gestioneze emoțiile, să comunice eficient și să creeze relații sănătoase. Rețelele de socializare permit oamenilor să păstreze legătura cu prieteni, familie și cunoștințe, chiar și atunci când sunt la

distanță geografică. Aceasta poate ajuta la menținerea legăturilor în timp și la păstrarea relațiilor cu cei dragi. Totodată pot să faciliteze conectarea cu oameni din medii și culturi diferite, extinzând astfel cercul social și permitând învățarea din perspective variate. Cu toate acestea, utilizarea excesivă a rețelelor de socializare poate duce la izolare socială în lumea reală, iar tinerii ar putea petrece atât de mult timp online încât să neglijeze interacțiunile sociale din viața lor cotidiană. Comunicarea online poate să nu ofere aceeași profunzime și autenticitate ca interacțiunile din față în față, făcând dificilă dezvoltarea unor relații profunde și semnificative. Pe măsură ce tehnologia devine tot mai integrată în viețile noastre, educația trebuie să se concentreze și asupra alfabetizării digitale și a securității online. Tinerii trebuie să înțeleagă riscurile și beneficiile utilizării tehnologiei, să dezvolte abilități de navigare sigură în mediul online și să fie conștienți de provocările privind confidențialitatea datelor.

Educația pentru noua generație trebuie să fie inclusivă și să promoveze diversitatea. Elevii ar trebui să fie expuși la o varietate de perspective culturale, sociale și intelectuale, pentru a dezvolta o înțelegere mai profundă a lumii din jurul lor. Curriculumul ar trebui să reflecte diversitatea și să încurajeze toleranța și respectul reciproc.

Un aspect important al educației este flexibilitatea și personalizarea. Elevii au nevoi și interese diferite, așadar, abordările educaționale ar trebui să fie adaptate pentru a le permite să-și urmeze pasiunile și să-și dezvolte punctele forte. Învățarea ar trebui să fie un proces individualizat, care să permită fiecărui elev să atingă potențialul maxim.

Educația actuală trebuie să fie o combinație între tehnologie, gândire critică, creativitate, abordări interactive, dezvoltare a abilităților sociale și emoționale, diversitate, personalizare și conștientizare globală. Prin adaptarea metodelor educaționale la nevoile și provocările specifice ale acestei generații, putem asigura dezvoltarea deplinei lor potențial și pregătirea pentru viitorul incert al secolului 21.â

Bibliografie:

Prensky, M. (2001). Digital Natives, Digital Immigrants. On the Horizon, 9(5), 1-6. http://www.marcprensky.com

Elias, M. J., Zins, J. E., Weissberg, R. P. (1997). Promoting Social and Emotional Learning: Guidelines for Educators. Association for Supervision and Curriculum Development.

Kassens-Noor, E. (2016). Twitter as a Teaching Practice to Enhance Active and Informal Learning in Higher Education: The Case of Sustainable Tweets. Journal of Geography in Higher Education, 40(3), 403-419. www.journals.sagepub.com

Gay, G. (2002). Preparing for Culturally Responsive Teaching. Journal of Teacher Education, 53(2), 106-116.

PREDARE ȘI ÎNVĂȚARE CU/PRIN ORGANIZATORII GRAFICI

Sabău Maria Liliana
Școala Gimnazială „dr. Bernády György”, Tg-Mureș

Organizatorii grafici reprezintă o strategie de lectură optimă pentru diverse texte, utilizată atât în predare, cât și în învățare, atât de profesori, cât și individual, de către elevi sau studenți, putând varia în funcție de specificul discursului, al tematicii sau al finalității textelor parcurse.

Deși sunt prezentați în studii relevante din spațiul anglo-saxon de 40 de ani[15], totuși, în România, intrarea organizatorilor grafici s-a făcut timid, fiind prezenți în anexele cărților de didactică însă în activitățile din clasele primare sunt mai des utilizați, iar noile dezbateri din jurul literației, a alfabetizării funcționale îi aduc în prim-plan[16]. Aceștia sunt definiți ca un aspect esențial pentru a dezvolta atitudinea critică a cititorului în interacțiunea sa cu textul[17], facilitând umplerea golurilor din actul lecturii prin implicarea la nivelul sensului și a logicii interioare.

Organizatorii au fost creați în descendența teoriilor lui D. Ausubel[18] care se focalizează asupra înțelegerii produse prin forme de reprezentare care îmbină limbajul și imaginea mentală. Pentru Ausubel învățarea se produce prin supraordonarea, reprezentarea și combinarea proceselor din timpul receptării informației, iar organizatorii grafici reușesc să răspundă atât criteriului ideatic, conceptual (de fond), cât și celui pragmatic pentru a spori puterea de organizare a structurii cognitive a cititorului. Aceștia sunt inițiați de Richard Barron în 1969[19], pentru a ajuta la retenția informațiilor noi, apoi Anderson și Pearson în 1984 consideră că mintea este compusă din structuri cognitive ale cunoștințelor, iar ideile, după ce își construiesc un cadru mental, intră în contact de acomodare peste cunoștințele asimilate interior; de aceea, organizatorii grafici sunt utilizați într-un proces avansat de învățare și sunt prezenți la un nivel ridicat de abstractizare, operaționalizare și incluziune. În plus, se bazează pe capacitatea de a selecta, de a explica, de a integra și de a interrelaționa materialul citit. E un motiv în plus care i-a determinat pe Nesbit și Adesope în 2006 să susțină că această strategie e optimă procesului de învățare, contribuind la retenția informației mai mult decât în sprijinirea lecturii. Astfel, organizatorii grafici pot fi valorificați atât pentru elevii cu probleme de lectură, cu carențe de învățare, cât și pe parcursul tuturor anilor de școală, fiind esențiali pentru a organiza și a reprezenta cunoștințele, iar apoi pentru a ilustra relațiile dintre concepte, crescând astfel capacitatea de comprehensiune.

Organizatorii grafici întăresc viziunea constructivistă asupra predării și implicațiile cognitive, fiind determinate de modul de a gândi, de a simți și de a înțelege noțiuni, cunoștințe, idei, informații și relațiile pe care acestea le implică. Această strategie reușește să fundamenteze un proces de receptare care încurajează ambele căi cognitive: atât pe cea vizual-picturală, cât și pe cea auditiv-scriptică. Se construiește un limbaj grafic, un simbol de explorare a informației, care mediază dobândirea cunoștințelor în cazul unei generații care nu mai sintetizează și nu mai produce deducții asemănătoare celorlalte, iar creșterea cognitivă se poate realiza și prin reprezentări non-lingvistice, prin semne și simboluri[20].

În modul acesta, reprezentarea realizată va rearanja ideile în funcție de priorități, respectând raportul de subordonare (general/particular, idee principală/secundară, întreg/parte, definire/trăsături, temă/motive) sau

---

[15] E. Vidal-Abarca, R. Gilabert, „Teaching strategies to create visual representations of key ideas in content area text materials: A long-term intervention inserted in school curriculum”, *Processoriented instruction: Improving student learning. European Journal of Psychology of Education*, 10(4), 1995, 433-447..

[16] Bogdan Rațiu, „Organizatorii grafici în lectură și învățare”, în *Consilierul de lectură*, nr. 4/ 2018, pp. 12 și urm.

[17] Alderson C, Urquhart, A. H., „Introduction: What is reading?”, în C. Alderson, A. H. Urquhart, *Reading in a foreign language*, London, Longman, 1984, p. 16.

[18] *Cf.* D. Ausubel, *The Psychology of Meaningful Verbal Learning*, Grune & Stratton, New York, 1963, p. 81.

[19] *Cf.* Polyxeni Manoli, Maria Papadopoulou, „Graphic Organizers as a Reading Strategy: Research Findings and Issues”, în *Creative Education*, 2012, vol. 3, nr.3, pp. 348-356.

[20] Gerlic, I., & Jausovec, N. „Multimedia: Differences in cognitive processes observed with EEG”, *Educational Technology Research and Development*, 47(3), 1999, 5-14.

coordonare, accentuându-se ordinea descrescătoare, relaționarea, trimiterile explicative și includerea într-un sistem. Astfel, se consolidează relațiile neurorale pentru a se activa memoria de lungă durată, informațiile fiind mult mai ușor de reținut, deoarece fiecare cuvânt cheie de pe grafic ajută la reamintirea informațiilor aflate în relație cu ceea ce s-a discutat în prealabil.

Organizatorii grafici sunt importanți pentru o lectură asumată deoarece ei sprijină cititorul să înțeleagă, să sumarizeze și să sintetizeze ideile complexe care depășesc prima impresie[21]. Utilizând organizatorii grafici se reușește învățarea modului în care trebuie gândit un text din diferite arii, iar abilitatea de lectură, odată construită, va fi aplicată flexibil, pentru că această metodă încurajează libertatea alegerilor în funcție de scopul lecturii, creativitatea și logica realizării conexiunii dintre idei și concepte, dar și rigurozitatea punerii subiectului în context și a luării deciziilor într-un demers critic coerent.

Se clarifică anumite concepte, se focalizează atenția asupra aspectelor importante și se furnizează un cadru mental care ajută la organizarea logică a cunoștințelor pentru a se construi treptat înțelegerea. Informația ajunge să fie procesată la un nivel ridicat al gândirii critice pentru că această metodă nu implică doar realizarea unei reprezentări grafice, ci ea solicită atenția, memoria semantică, disocierea, comparația, analogia, subordonarea conceptuală, identificarea unor noduri, relația cauză-efect, recunoașterea informației importante, consolidarea informației, identificarea ideilor principale și a detaliilor, iar, ulterior, elevii sunt stimulați să descrie graficele, să dezvolte variabilele, să determine conexiuni cu alte idei, inferențe, predicții, toate acestea depinzând de natura materialului citit sau învățat. Prin utilizarea frecventă a organizatorilor cititorul va avea mai mult control asupra înțelegerii, va deprinde lectura și ascultarea activă, gândirea critică, empatia (se pot realiza individual, dar și în grup prin negocierea sensurilor/ideilor), observând modul în care sunt dezvoltate ideile, unde se pot găsi ideile specifice, cele importante sau detaliile, îi vor algoritmiza traseul deducțiilor și va avea libertatea de a explora.

Pe de o parte, pe profesor îl ajută să-și prezinte și să explice relațiile din interiorul conținutului predat; să creeze lecții interactive, care ajută elevii să dobândească informațiile mult mai facil; îi motivează pe elevi și îi ajută în etapa premergătoare scrierii sau sprijină evaluarea a ceea ce știu aceștia referitor la conținutul predat. Acesta îi poate folosi atât în momentul premergător lecturii, cât și pentru monitorizarea înțelegerii fragmentelor citite, dar și în postlectură, în evaluarea lecturii, în dezvoltarea vocabularului înainte de lectură, în realizarea definițiilor unor concepte sau în ordonarea evenimentelor unor cărți, în sistematizarea informațiilor sau în cadrul orelor de recapitulare. Pe de altă parte, elevul de la primii ani de școală îi poate folosi pentru a înțelege conceptul de la parte spre general, pentru a observa corelațiile, pentru a-și clarifica și organiza informația, pentru a îmbunătăți memoria și comprehensiunea textelor, pentru a recunoaște și a asimila puncte diverse de vedere.

În final, am dori să subliniem că din punct de vedere taxonomic, se poate vorbi de organizatorii ciclici (care demonstrează cum secvențele și evenimentele sunt în proces), de cei ierarhici (care arată relația dintre concept și elementele subordonate), conceptuali (care prezintă modul în care un concept este determinat de caracteristici, fapte, atribute) și de cei secvențiali (care surprind evenimentele în ordine cronologică). Sunt numeroase denumiri, forme, imagini și culori care pot fi utilizate în realizarea lor, iar lista următoare prezintă tipologiile menționate în sursele bibliografice consemnate: modelul ceasului, calendarul, țestoasa, sandwich, lotus, muntele creativ, arborele deciziilor, diagrama E, fapte și opinii, diagrama celor cinci W, diagrama fluxului, diagrama cu patru coloane, poarta grădinii, triunghiul inversat, diagrama ISP, diagrama KWHL, diagrama KWL, diagrama KWS, diagrama de observație, harta persuasiunii, diagrama de planificare, de rezolvare a problemelor, raportul de progres, ciorchinele, harta semantică, harta conceptuală, harta cunoștințelor, harta personajelor, schema argumentării, schema eseului, matrici intertextuale, webbing, brainstorming web, gândire web divergentă și convergentă, cadru de lectură, cadru cauză-efect, tabelul criteriilor/comparațiilor, harta marilor întrebări, diagramă pas-cu-pas, hartă povestirii, diagrama T, linia timpului, lanțul evenimentelor, organizatorul ciclic, diagrama timpului, diagrama Venn, diagramă ierarhică,

[21] J.R. Van Pattern, C. I. Chao, C. M. Reigeluth, „A Review of Strategies for Sequencing and Synthesizing Information”, *Review of Educational Research*, nr. 56, pp. 439.

diagramă circulară, diagrama țintă, diagrama flux (bazată pe raționamente), hărți mentale, hărți de tip mănunchi, hărți cauzale, câmp lexical în rețea, diagrama păianjen, hartă mentală (atomistică, holistică), schița interacțiunii umane, rețea arbore, stelară, divizională, inelară, ramură, lineară, serie, magistrală, plasă, neregulată, Petri, vertebrală/dublată. Pentru mai multe informații și modele grafice se pot accesa următoarele site-uri www: Imindmap.ro, graphic.org, InspirationSoftware.com, care oferă și suportul de realizare al acestora. Se recomandă ca în utilizarea lor să se folosească creativitatea elevilor, care își pot identifica/crea un simbol sugestiv care să cuprindă ulterior un cadru coerent de dezvoltare a ideilor, folosind și culori, semne și simboluri suplimentare.

Bibliografie:

1. Alderson C, Urquhart, A. H., „Introduction: What is reading?”, în C. Alderson, A. H. Urquhart, *Reading in a foreign language*, London, Longman, 1984.
2. Ausubel, D., *The Psychology of Meaningful Verbal Learning*, Grune & Stratton, New York, 1963, p. 81.
3. Gerlic, I., & Jausovec, N. „Multimedia: Differences in cognitive processes observed with EEG”, *Educational Technology Research and Development*, 47(3), 1999, 5-14.
4. Manoli, Polyxeni, Papadopoulou, Maria, „Graphic Organizers as a Reading Strategy: Research Findings and Issues”, în *Creative Education*, 2012, vol. 3, nr.3.
5. Rațiu, Bogdan, „Organizatorii grafici în lectură și învățare”, în *Consilierul de lectură*, nr. 4/ 2018.
6. Van Pattern, J.R., Chao, C. I., Reigeluth, C. M., „A Review of Strategies for Sequencing and Synthesizing Information”, *Review of Educational Research*, nr. 56.
7. Vidal-Abarca, E., Gilabert, R., „Teaching strategies to create visual representations of key ideas in content area text materials: A long-term intervention inserted in school curriculum”, *Processoriented instruction: Improving student learning. European Journal of Psychology of Education*, 10(4), 1995.

Profesorul reflexiv – schiță de portret

Propunătoare - Alina Dinu
Colegiul Național „B.P. Hasdeu”, Buzău

„Cu cât zbori mai sus, cu atât vezi mai departe”
Richard Bach - Pescărușul Jonathan Livingston

În numărul din 28 septembrie 2008, Dilema Veche a pus sub semnul întrebării soarta lecturii în contextul actual, dedicându-i ancheta din numărul respectiv. Pe lângă alte intervenții interesante, reținem articolul doamnei Sanda Cordoș, care amintește câteva dintre virtuțile literaturii, ale lecturii: „Cititul devine cea mai bună cale spre tine însuți, spre stări, sentimente și emoții prin hățișul cărora e uneori atât de greu să străbați”.

Într-un context în care se vorbește tot mai mult în contradictoriu despre interesul pentru lectură într-o lume a internetului, atenția noastră se îndreaptă asupra unui anumit tip de profesor, anume acela care dorește să-i transforme pe elevii săi în cititori autentici.

La rândul său, un astfel de profesor trebuie să îndeplinească roluri și calități precum:

- este **critic** – pentru că nu se mulțumește să cunoască ideile vehiculate de autor și să le accepte în mod pasiv, ci încearcă să adopte o viziune critică personală;
- este **curios** – pe de o parte, este interesat de texte (ficționale sau nonficționale) din diferite categorii tematice; pe de altă parte, în raport cu oricare dintre acestea, duce mereu mai departe “de ce-ul” adresat textului și încearcă mereu să găsească posibile răspunsuri;
- este **perspicace** – creează conexiuni între idei, fapte, contexte, personaje, citind dicolo de sensul literal al operelor;
- este **co-participant** la procesul construirii de sens, alături de autor, de vreme ce raportează lumea textului la propria experiență și astfel îi adaugă treptat noi dimensiuni, menite să o nuanțeze;

În plan didactic, un profesor reflexiv înțelege cum conceptul de lectură creativă deschide o multitudine de posibilități de exploatare, permite construirea unor activități, a unor situații de învățare în cadrul cărora să se exerseze deprinderea de raportare creativă la text.

În cele ce urmează am construit câteva astfel de activități, dar am îmbinat lectura creativă cu scrierea creativă, considerând că cele două deprinderi trebuie formate în interacțiune totală. Toate exemplele sunt concepute pentru nivelul gimnazial[22],

I.Salman Rushie – „Harun şi marea de poveşti”

1. Din fiecare paragraf al textului următor lipsesc enunţurile introductive. Acestea sunt prezentate într-o ordine incorectă mai jos (a-d). Încearcă să refaci textul, potrivind fiecare enunţ cu paragraful din care a fost extras.

.....Era aşezat pe ţărmul unei mări îndurerate, plină de peştiposaci, atât de amărâţi la gust, încât cei care îi mâncau începeau să râgâie de melancolie chiar dacă cerul era senin.

În partea de nord a oraşului se găseau fabrici uriaşe în care (aşa mi s-a spus) tristeţea era de fapt produsă, împachetată şi trimisă peste tot în lume, iar lumea părea să nu se mai sature de ea. Din coşurile fabricilor de tristeţe se revărsa un fum negru ce plutea peste oraş ca o ameninţare.

……Pentru admiratori, era Raşid, Noianul de Cuvinte, la fel de plin de povestiri hazlii ca marea de peştiposaci; dar pentru rivalii săi invidioşi, era Şahul de Bla. Pentru soţia sa, Soraya, Raşid era de

[22] Aceste activități au fost aplicate în cadrul unui atelier de lectură și scriere creativă pe care l-am început anul acesta cu elevii mei din clasa a VII-a.

mulţi ani un soţ cum nu se poate mai iubitor şi în toţi aceşti ani Harun crescu într-un cămin în care, în loc de fericire şi priviri încruntate, avu pare de râsetele tatălui său, ce nu se lăsau niciodată aşteptate, şi de vocea suavă a mamei sale înălţându-se în cântec.

……..Se urca pe câte-o mică scenă improvizată din vreo fundătură plină de puşti zdrenţăroşi şi bătrânei ştirbi stând pe vine în praf; şi de îndată ce-şi dădea drumul, până şi multele vaci rătăcitoare ale oraşului se opreau şi ciuleau urechile, iar maimuţele începeau să turuie aprobator de pe acoperişurile caselor şi papagalii din copaci să-i imite vocea. Harun şi-l imagina deseori pe tatăl să ca pe un Jongler, căci poveştile lui Raşid erau într-adevăr o grămadă de povestiri, cu care jongla tot timpul şi pe care le menţinea în mişcare într-un soi de vârtej ameţitor, fără să facă vreodată vreo greşeală.

……..Părea că tot ce trebuia să facă Raşid era să-şi întredeschidă buzele într-un zâmbet dolofan şi rumen, şi hop, începea să se reverse câte-o istorie nou-nouţă, plină de vrăjitorii, iubiri, prinţese, unchi răi, mătuşi grase, gangsteri cu mustaţă în pantaloni cu carouri galbene, peisaje fantastice, fricoşi, eroi, lupte şi un pumn de melodii atrăgătoare şi uşor de fredonat. „Totul vine de undeva”, se gândea Harun, „aşa că nici poveştile astea nu pot să apară din senin…”.

a) Harun îşi însoţea tatăl ori de câte ori putea, pentru că, şi asta nu putea s-o nege nimeni, bărbatul era un magician.

b) Şi în mijlocul oraşului, dincolo de o zonă veche de clădiri distruse care arătau ca nişte inimi frânte, trăia un băieţandru fericit pe nume Harun, unicul copil al povestitorului Raşid Khalifa, a cărui veselie era vestită în întreaga metropolă nefericită şi al cărui şuvoi nesfârşit de poveşti plăsmuite, adevărate şi întortocheate îi atrăsese nu o poreclă, ci două.

c) A fost odată, în ţara Alifbay, un oraş trist, cel mai trist dintre toate, aşa de devastator de trist, că îşi uitase propriul nume.

d) Dar de unde veneau toate poveştile astea?

2. Reciteşte întregul text şi încearcă să răspunzi la întrebările următoare:

a) Cum crezi că ai putea explica buna dispoziţie a lui Raşid Khalifa în mijlocul unui oraş atât de trist?

b) În text, Raşid Khalifa este numit „jongler de poveşti”. Tu cum crezi că ar mai putea fi numit personajul, având în vedere măiestria sa de a povesti? Motivează în câteva rânduri alegerea făcută.

c) Crezi că Raşid Khalifa este înzestrat cu o putere neobişnuită sau este doar iscusit în a spune poveşti? Motivează răspunsul tău în câteva rânduri.

d) De unde crezi că ar putea proveni toate aceste poveşti pe care le spune Raşid Khalifa?

II. Simona Popescu – „Exuvii”

1. În textul de mai jos, paragrafele nu sunt aşezate în ordinea potrivită. Citeşte-l în întregime şi încearcă să găseşti ordinea corectă, numerotând paragrafele pe spaţiile punctuate.

…… Sau la mare, cu vuietul ameţitor într-o parte, dimineaţa, când încă nu apar familiile cu copii pe plajă sau seara, cu prosopul pe mine, cu o senzaţie vag euforizantă, de frig, care-ţi face pielea de găină. Ciudat, la mare, lectura pare neserioasă. Privirea e furată de priveliştea umană, de zbenguială şi ţipete. Şi totuşi, după ce te întorci din apă, după câteva plonjări în adânc, cu vâjâiala aia în cap şi corpul tremurând de efort, aluneci în pasta de cuvinte ca în vis, la mari adâncimi. Citite neatent, frazele căpătau o consistenţă specială, aşa cum dacă învârţi un cerc, el creează volum, o sferă colorată.

…… Cărţile cele mai strălucitoare le-am citit înaintea examenelor, tezelor când, cu o perversitate bizară, căutam cu totul altceva, amânând sinucigaş materiile inutile din care trebuia să fiu examinată. Cărţile cele mai tari au trecut proba cea mai dificilă: cititul în tren. Aici se răsfoiesc de obicei volumaşe uşoare, „de călătorie”. Până târziu îmi luam în tren numai volumaşe grele. Le deschideam la întâmplare. Mă fixam pe un pasaj şi-l rumenam acolo în timp ce vecinii mei moţăiau sau îşi desfăceau pacheţelele cu mâncare.

…… Pe la opt-nouă ani am descoperit locul cel mai bun pentru deliciile lecturii: adăpostul de sub masă. Aveam nevoie, ca să pot citi cu voluptate, de ideea că mă ascund, că nimeni nu m-ar putea găsi. Uneori, mă urcam pe dulap. Stăteam cu genunchii la gură, sprijinită de perete, cu cartea în braţe. Acolo, la înălţime totul era mai serios, mai lent, mai luminos. De fiecare dată însă mi-era frică să mai cobor. Câteodată trebuia să-i chem pe ai mei să mă dea jos şi ei mă certa întotdeauna şi nu-nţelegeau nimic. Niciodată n-am citit cu adevărat într-o casă străină. Îmi plăcea să citesc în pădure, cu spatele lipit de un brad uriaş sau cu obrazul înfundat într-o catifea adâncă de muşchi verde înflorit.

…… Legănatul, ţăcănitul într-o mare viteză îmi excitau creierul. Se făcea lumină în interiorul meu, cuvintele pâlpâiau, o ciudată lentoare a frazelor se opunea parcă ritmului din afară, asociaţii de tot felul explodau în mintea mea în timp ce ochii înghiţeau noi şi noi peisaje, vârtejuri de arbuşti, flori şi copaci.

…….. Mai greu de explicat. Dar mai era ceva, trebuie să recunosc, deşi nu-mi plăcea să mă gândesc la asta: găsisem un pretext ca să mă ascund şi să nu fac nimic. Să mă fofilez, adică, de la treburile casei, de la cumpărături şi spălatul vaselor, să zicem. Citeam de multe ori cu sentimentul vinovăţiei. Asta era oare? Un alibi pentru lene? O viclenie? Comportamentul normal al oricărui ins lipsit de forţă fizică? Agorafobie? Cel mai scuzabil autism? O formă de lux a (şi-acum caut un cuvânt vechi, vechi, auzit demult în legătură cu lenea şi nesimţirea)… „puturoşeniei”?

…….. Citeam de stingeam cu creierul şi corpul totodată. Citeam pe burtă, cu botu’ pe labe, la masă, aplecată peste pagini, până înţepeneam. Citeam cu picioarele sub mine până le simţeam reci, umflate, amorţite şi atunci mă descolăceam ca un şarpe, îmi dezlipeam privirea de paginile poroase, alergam până la bucătărie cu senzaţia de ace în picioare şi reveneam, cu bucăţi de pâine smulsă şi mere. Înfulecam rapid cu dinţii, când din pâine, când din măr, mestecam de mă dureau maxilarele şi absorbeam din piele parcă, prin pielea frunţii, turbioane de cuvinte, asociaţii, imagini.

…… Citeam pe spate, cu cartea deasupra şi cu dureri în braţe, tolănită pe perne adânci, cartea se legăna deasupra mea, un soare întunecat mă orbea. Citeam cocoţată în copaci, la bunici, în diverse cotloane răcoroase, legănându-mă în balansoare, la umbra înmiresmată, lunguiaţă a vreunui copac, departe de toţi, ceea ce-mi dădea câteodată un meschin sentiment de superioritate. Şi uneori nici nu citeam. Stăteam aşa cu cartea în mână, uitându-mă în gol. Se întâmplau multe lucruri în acest timp cu mine.

…… De ce însă mi se părea că pierd vremea atunci când n-aveam o carte cu mine? De ce tânjea nasul după miros de celuloză şi mâinile după asprimea hârtiei, după netezimea ei, şi ochii după puricii imobili? Ce mecanism dereglat mă făcea, când n-aveam altceva la îndemână, să culeg hârtii de pe jos, să citesc ce-i tipărit pe ambalaje, să mă uit după reclame, după numerele de pe plăcuţele de înmatriculare, etichete şi tot aşa?

☼ Sfaturi:
- pentru a potrivi cât mai corect, ar trebuie să citeşti de mai multe ori paragrafele;
- ai putea, de asemenea, să citeşti cu atenţie finalurile şi începuturile paragrafelor, pentru că acolo se găsesc indicii legate de legăturile dintre ele;
- încearcă să găseşti şi să încercuieşti cuvinte-cheie care să te conducă de la un paragraf la altul;

2. Reciteşte acum textul şi scrie un enunţ prin care să prezinţi conţinutul acestuia.

_____

_____

3. Jonatham Safran Foer
„Extrem de tare şi incredibil de aproape”

1.....-Când eram mic, bunica avea grijă de mine în timpul zilei. Tata mi-a povestit că ea îmi făcea baie în chiuvetă şi-mi tăia unghiile de la mâini şi de la picioare cu dinţii, pentru că-i era frică să folosească unghiera.Când m-am făcut destul de mare ca să fac baie în cadă, am rugat-o să nu mai stea cu mine.
-De ce?
-Intimitate.
-Intimitate?Faţă de mine ?
N-am vrut să o rănesc, pentru că să n-o rănesc pe bunica este un alt raison d'etre al meu.
-Pur şi simplu, intimitate am spus .
Şi-a pus mâinile pe burtă şi a repetat:
-Faţă de mine?
A fost de acord sa aştepte afară, cu condiţia să ţin de capătul unui ghem de lână, care trecea pe sub uşa de la baie şi venea de la eşarfa pe care o tricota.O dată la câteva secunde ea trăgea de fir, iar eu trebuia sa trag spre mine deşirând ceea ce tocmai croşetase, ca să ştie că sunt OK.

2. ..... Stătea cu mine când aveam patru ani, fugărindu-mă prin toată casa ca o zmeoaică, iar eu mi-am spart buza de sus in în tăblia măsuţei de cafea şi a trebuit sa merg la spital.Bunica crede în Dumnezeu, dar nu crede în taxiuri, aşa că m-am umplut de sânge pe tricou în autobuz..Tati mi-a spus că ea a fost foarte dărâmată, deşi nu a fost nevoie decât de vreo două copci, şi că tot venea de vizavi să-i spună: „A fost vina mea. N-ar trebui să mă mai lasaţi niciodată în preajma lui”. Următoarea dată când am văzut-o după asta, mi-a spus: „Vezi tu, eu doar mă prefăceam că sunt un monstru şi am devenit un monstru”.

3..... Bunica îmi împletea pulovere albe, mânuşi albe şi căciuli albe. Ştia cât de mult îmi plăcea îngheţata fără carbohidraţi, una dintre puţinele excepţii pe care le făceam de la veganism, pentru că asta mănâncă astronauţii la desert, şi se ducea la Planetariumul Hayden ca să-mi cumpere. Îmi culegea pietre frumoase, deşi n-ar fi trebuit sa ridice greutăţi, iar de obicei erau şisturi de Manhattan, oricum. La două zile după ziua cea mai rea, când m-am dus la prima întâlnire cu doctorul Fein, am văzut-o pe bunica pe Broadway, ducând o piatră uriaşă. Era cam cât un copil mic şi cântărea, probabil, o tonă. Dar nu mi-a dat-o mie pe aia şi nici n-a pomenit vreodată de ea.
-Oskar!
-Sunt OK.

4. ..... Într-o după-amiază, i-am spus bunicii că mă gândeam să încep să colecţionez timbre, iar în ziua următoare îmi luase trei albume şi- „pentru că te iubesc de-mi vine rău şi pentru că vreau să-ţi începi colecţia cum nu se poate mai frumos”- o coală de timbre cu Mari Inventatori Americani.
-Îi ai pe Thomas Edison, a spus ea, arătând despre un timbru, şi pe Ben Franklin, Henry Ford, Eli Whitney, Alexander Graham Bell, George Washington Carver, Nikola Tesla, cine-o mai fi şi-acesta, fraţii Wright, J. Robert Oppenheimer..
-El cine e?
-El a inventat bomba?
-Care bombă?
-Acea bombă.
-N-a fost un Mare Inventator.
-Mare, nu bun.
-Bunico?
-Da, puişor.
-Unde e marginea numerotată?

-Ce?
-Marginea aia a colii pe care sunt trecute numerele.
-Cu numerele?
-Da.
-Păi, am aruncat-o.
-Ce-ai făcut?
-Am aruncat-o. N-am făcut bine?
Am simţit cum mă apucă crizele, deşi mă străduiam să mă stăpânesc.
-Păi, n-au nicio valoare fără marginea numerotată!
-Cum?
-Fără marginea numerotată! Timbrele astea. Nu au. Valoare!
S-a uitat la mine timp de câteva secunde.
-Da, a spus, cred că am mai auzit asta. Mâine o să mă duc din nou la magazinul filatetic şi o să mai iau o coală. Pe astea le putem folosi pentru scrisori.
-N-ai de ce să mai cumperi una, i-am zis, vrând să retrag lucrurile pe care tocmai le spusesem şi s-o iau de la capăt, să fiu mai drăguţ de data asta, sa fiu un nepot mai bun sau măcar mai tăcut.
-Ba am de ce, Oskar.
-Sunt OK.

Bibliografie –

Harmer, Jeremy (2005) – *The Practice of English Language Teaching*, England, Longman
Mansfield, Francesca; Nuttall Carol (2010) – *Spotlight on CAE- Student's Book*, United Kingdom, Heinle;
Norris, Roy; French, Amanda (2008) – *Ready for CAE*, Oxford, Macmillan;
Evans, Virginia (1998) – *Successful Writing. Proficiency*, Newbury, Berkshire, Express Publishing;

Siteuri consultate
http://www.suite101.com/article.cfm/writing_well/102701
http://www.ehow.com/how_7352437_become-creative-writer.html
http://www.ehow.com/creative-writer/

INTERACȚIUNEA DIDACTICĂ

MODORA AURELIA
Grădinița PP „Manpel” Tg. Mureș

Procesul de învăţământ se realizează prin şi cu ajutorul interacțiunii, fiind, în ultimă instanţă, un act de comunicare. În literatura de specialitate nu există un consens asupra conceptului de comunicare didactică, astfel că se mai utilizează şi cel de comunicare educaţională sau pedagogică. Din perspectiva educaţiei formale interacțiunea didactică constituie baza procesului de predare şi asimilare a cunoştinţelor în cadrul instituţionalizat al şcolii şi între parteneri cu statusuri determinate.

Interacțiunea didactică nu este numai o activitate ce pune în relaţie cadrul didactic şi elevul pentru realizarea unor obiective comune, este şi un proces psihosocial de influenţare prin limbaje specifice a atitudinilor, comportamentelor, convingerilor, a componentelor motivaţional-afective şi volitive. În interacțiunea didactică trebuie să fim precişi, concişi şi expresivi, în acelaşi timp, prin claritatea şi conciziunea discursului facilitând atât transferul cât şi înţelegerea mesajului transmis; informaţiile transmise trebuie adaptate scopului, obiectivelor didactice şi nivelului intelectual al cursanţilor.

Interacțiunea didactică este una evaluativă şi autoevaluativă atât pentru profesor cât şi pentru elev. în acest context se evidenţiază raportul dintre limbajele verbal, paraverbal şi nonverbal utilizate de profesori în corelaţie cu obiectivele didactice şi cu partenerii elevi. Stilul profesorului defineşte predominanţa verbal - nonverbal în dialogul educaţional, totuşi mimica, gesturile, paralimbajul sunt extrem de importante, facilitând înţelegerea mesajului şi rămânând uneori adânc întipărite în amintirea elevului/studentului şi asociate cu sentimente de admiraţie, stimă sau dimpotrivă, de neplăcere, dezinteres pentru profesor şi materia predată. Cei doi agenţi ai procesului educativ, profesorul şi elevul, sunt legaţi printr-un sistem de comunicare reciprocă realizată in contexte situative diverse şi de a cărei eficienţă depinde eficienţa predării şi învăţării.

Supraîncărcarea informaţională sau „bombardamentul informaţional” care pune elevul în faţa unei abundenţe extreme de informaţie poate duce la dezvoltarea unui refuz faţă activitatea didactica, la confuzii, epuizare fizică şi motivaţională. Blocarea Interacțiunii prin relaţii reci, birocratice şi alte manifestări, de asemenea scad randamentul Interacțiunii şi implicit cel şcolar. De aceea, in acest context, a comunica eficient presupune:

- Să informezi inteligibil şi să facilitezi înţelegerea mesajului transmis;
- Să dezvolţi gândirea, afectivitatea, motivaţia, voinţa şi personalitatea elevilor;
- Să sesizezi şi să conştientizezi reacţiile, atitudinile şi manifestările comportamentale ale celor cu care comunici;
- Să-i determini pe interlocutori, să-ți impui opinia.

Pedagogul recurge la întăririle orale pentru îndeplinirea funcţiei de apreciere a performanţelor elevilor; însuşirea noţiunilor şi a principiilor poate fi însă măsurată şi cu ajutorul unor materiale tipărite, imagini, grafice, etc. Interacțiunea didactică antrenează întregul potenţial discursiv, precum şi întreaga personalitate a participanţilor. Ea reprezintă un transfer complex, realizat prin mai multe canale, între indivizi sau grupuri ce îşi asumă simultan sau succesiv rolurile de emiţători şi receptori.

Un act de comunicare decurge nestânjenit dacă subiecţii care comunică şi acţionează se înţeleg în exprimările lor, în aşa fel încât ei:

- împărtăşesc sensul conţinutului propoziţional al exprimării lor;
- împărtăşesc sensul pragmatic al relaţiei interpersonale;
- nu pun sub semnul întrebării pretenţia de validitate a opiniilor pe care şi le comunică;

Informaţia sau mesajul didactic se receptează şi prelucrează în funcţie de repertoriul individului. Repertoriul elevului este însă destul de sărac în ce priveşte conceptele specifice disciplinelor socio-umane, atunci când începe să le studieze, poate şi datorită faptului că reprezintă o noutate pentru el, lecturile individuale anticipative fiind destul de rar întâlnite. Pe de altă parte, nivelul ridicat de abstractizare face dificilă receptarea şi înţelegerea, ceea ce impune pedagogului adaptarea informaţiilor şi a modalităţilor de operare cu ele la nivelul de dezvoltare al elevilor, prin utilizarea unui limbaj adecvat şi accesibil în explicarea sensului şi semnificaţiei

lucrurilor. Datorită nivelului ridicat de generalizare şi abstractizare al informaţiilor vehiculate de disciplinele socio-umane este necesară o abordare care să împiedice asimilarea ca memorare mecanică, fără posibilitatea de interpretare, înţelegere şi transfer.

Interacţiunea didactică nu se confundă cu informarea. Ea presupune o procesualitate circulară, o anumită reciprocitate între parteneri, fiecare dintre ei având simultan un dublu statut: de emiţător şi receptor. Simpla emitere nu înseamnă comunicare, deoarece nu este suficient ca elevilor să le fie prezentate informaţii, pentru ca ei să şi înveţe.

Interacţiunea unilaterală este un nonsens. Dacă pedagogul nu recepţionează şi descifrează la timp reacţiile elevilor săi şi nu îşi reglează la timp conduita convenţională, întreaga activitate poate fi compromisă. El nu va şti nici măcar dacă a fost înţeles de aceştia. Realizarea feedback-ului înseamnă obţinerea unei informaţii recurente cu privire la rezultatele demersului întreprins. Acesta îndeplineşte, totodată, funcţia de control în comunicare: permite reglarea sursei pentru a se adapta la normele şi obiectivele prevăzute.

Prin intermediul feedback-ului profesorul va obţine informaţii despre obstacolele întâlnite în comunicare, gradul receptării, impactul mesajului său asupra elevilor, necesităţile de ameliorare etc. La feedback-ul receptor-emiţător, acesta din urmă trebuie să răspundă imediat printr-un alt feedback.

Cunoaşterea de către profesor a trăsăturilor de personalitate ale elevului constituie una din multiplele condiţii de reuşită in procesul instructiv-educariv. Modalităţile de realizare sunt diverse, interacţiunea verbală jucând un rol esenţial, tară a fi însă şi suficientă, pentru simplul motiv că, de multe ori, interacţiunea se produce la nivel general, fără a presupune cunoaşterea directă a fiecăruia dintre subiecţii implicaţi. Este vorba de acele raporturi cu caracter indirect ce se stabilesc intre profesori şi elevi, acţiunile primilor putând produce modificări în comportamentul celorlalţi, fără a fi nevoie de o cunoaştere directă a lor. De aceea este necesară utilizarea unor modalităţi alternative, dar complementare, de relaţionare, care să medieze legăturile dintre cei doi factori ai binomului educaţional, cum ar fi cunoaşterea psihologică de tip empatic.

Empatia nu desemnează o cunoaştere de tip analitic, ci capacitatea de a depune un efort imaginativ pentru a înţelege pe celălalt, sub aspectul potenţialului de care dispune, atitudinilor şi sentimentelor sale, semnificaţiei conduitei manifestate. O stare mintală, cum o defineşte Horward O. Warren, prin care un individ se identifică cu un aitul sau simte starea acestuia, ceea ce nu înseamnă insă că se ajunge la o fuziune afectivă de tipul identificării totale. A manifesta un comportament empatic înseamnă, deci, a te pune în situaţia unei alte persoane, în scopul de a înţelege reacţiile acesteia la ceea ce i se întâmplă, stările sale emoţionale, motivaţia şi dorinţele pe care le afirmă.

Identificarea empatică cu celălalt facilitează, aşadar, interacţiunea şi cunoaşterea în scopul evaluării corecte a modului său de a gândi şi simţi, numai pe această cale putându-i ieşi în întâmpinare şi crea condiţiile unei influenţări eficiente, in cadrul activităţii didactice.

Capacitatea de a cunoaşte şi a înţelege elevul, psihologia sa, inclusiv pe cale empatică, constituie o calitate a cadrelor didactice, o aptitudine pedagogică ce joacă un rol esenţial în activitatea şcolară. Ea face posibilă, totodată, participarea la emoţiile şi sentimentele elevilor, împărtăşirea stărilor lor afective, precum şi predicţia sau controlul comportamentului acestora.

Starea de empatie se inserează în procesul cunoaşterii interumane, nu de puţine ori constituind o condiţie necesară înţelegerii elevilor, a comportamentului lor prezent şi a celui viitor, un parametru cognitiv care asigură transparenţa în relaţiile cu aceştia. în viziunea pedagogiei moderne relaţia pedagog-elev este privită ca o relaţie de mare complexitate, ce implică un dialog permanent între educator şi educat, o comunicare în care sunt angajate toate laturile personalităţii lor. Realizarea procesului instructiv-educativ presupune un complex de relaţii între agenţii educaţiei, în plan formal, dar şi informal, care se intercondiţionează reciproc. În plan formal sunt implicate relaţii de muncă tipice în procesul învăţării, pe când în plan informai acţionează cele de natură afectivă, cum ar fi cele de simpatie, antipatie sau indiferenţă, care pot influenţa desfăşurarea celor dintâi şi, deci, angajarea elevilor în munca instructiv-educativă. Interacţiunea dintre aceste două aspecte relaţionale, în scopul eficientizării activităţii, este condiţionată de capacitatea empatică a pedagogului faţă de elev.

Există numeroase încercări, în literatura de specialitate, de tipologizare a relaţiilor dintre profesor şi elevi. În funcţie de evoluţia pedagogică a profesorului, M. Marchand stabileşte trei tipuri de comportament:

- pedagogul amorf, egoist, indiferent, care ignoră viaţa intimă a elevului;
- pedagogul egocentric, care provoacă tensiuni şi conflicte cu elevii;
- pedagogul care stabileşte legături strânse cu elevii, legături de înţelegere şi ajutor, colaborare armonioasă şi amiciţie, fără a cădea însă in familiarism.

Cel de-al treilea tip de conduită asigură ample posibilităţi de aplicare în activitatea didactică a unor iniţiative pedagogice, menite să îmbogăţească continuu interacţiunea şi schimbul de informaţii utile între profesori şi elevi.

În structura personalităţii oricărui cadru didactic este necesar să se regăsească capacitatea de a fi empatic, de a putea surprinde, pe acesta cale, trăsăturile psihice ale fiecărui interlocutor.

Ca o concluzionare, componentele de bază ale cadrului didactic sunt: comunicativitatea, empatia, învăţarea, conducerea - analiza, planificarea, proiectarea, organizarea, îndrumarea, dirijarea, evaluarea şi decizia, valorizarea conţinutului, cercetarea şi inovarea practicii şcolare, cunoaşterea elevului, creativitatea.

Bibliografie

1. Albulescu, I., Albulescu, M. (1999), Didactica disciplinelor sotio-umane, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca
2. Sălăvăstru, D. (2004), Psihologia educaţiei, Editura Polirom, Iaşi
3. Radu, I., Iluţ, P., Matei, L. (1994), Psihologie socială, Editura EXE, Cluj-Napoca
4. www. scritub.com; www.didactic.ro, Comunicarea didactică

Premisa naturală a dezvoltării psihoindividuale-Factorii ereditari

Profesor Laura Anghelescu
Liceul cu Program Sportiv “Banatul” - Timişoara, Timiș

Ereditatea este capacitatea tuturor indivizilor de a poseda material genetic pe baza căruia se transmit anumite caractere de la parinţi la urmaşi. Diversele cercetari arată legatura strânsă dintre zestrea ereditară şi premisa necesară dezvoltării psihice a individului.

Ereditatea (latinescul hereditas - moştenire) este capacitatea tuturor organismelor de a poseda o anumită informaţie genetică, pe baza căreia, şi în funcţie de condiţiile de mediu, se transmit anumite caracteristici anatomo-fiziologice, biochimice şi comportamentale, de la ascendenţi la descendenţi.

De asemenea, influențează mai ales creșterea (care vizează aspectul fizic, anatomic al dezvoltării) și maturizarea (ce se referă la aspectul fiziologic al dezvoltării, constând în modificările funcționale interne biochimice care se petrec odată cu înaintarea în vârstă) organelor și funcțiilor de mai sus, aspecte ce indică cât de pregătit este organismul din punct de vedere biologic pentru a trece de la un stadiu la altul al dezvoltării psihice. Procesele de creștere și maturizare suportă și influența exercițiului și a învățării, care le pot accelera sau încetini cursul.

Bagajul biologic al unui copil reprezintă o premisă necesară pentru dezvoltarea psihică. Aceasta influențează într-o anumită măsură procesele psiho-fiziologice (capacitatea de a sesiza sunete ridicate, de a diferenția diferite nuanțe cromatice, atenția involuntară etc.). Cu cât procesele sunt mai complexe (gândirea abstractă, memoria logică, imaginația, sentimentele, determinarea, pasiunile etc) cu atât crește importanța mediului, a educației, comparativ cu a eredității.

Factorii ereditari au un rol important în dezvoltare pentru că: este primul factor care intervine; are un rol potenţial şi variat, adică pe acelaşi fond ereditar, se pot forma, sub influenţa mediului, profiluri psihice diferite; ereditatea determină sincronizarea cu ceilalţi factori şi asigură unitatea fiecarui individ.

Influenţa eredităţii iese la iveală mai ales în cazul trăsăturilor simple, instinctuale, în timpul primilor ani de viaţă fiind mai evidente, pentru ca mai târziu, mediul şi educaţia să influenţeze mai mult parcursul exclusiv al persoanei.

În analiza eredităţii sunt operate mai multe metode: ancheta familială; metoda gemenilor; studiul copiilor adoptivi; studiul copiilor crescuţi în grup etc.

Există mai multe argumente care scot în evidență rolul eredității. Astfel de argumente sunt utilizate în cazul „copiilor minune”, care probează de la vârste fragede aptitudini remarcabile (Mozart, Grigorescu, Göethe, etc).

De asemenea este descrisă prezenţa în cadrul unor familii cu personalităţi marcante a atmosferei stimulatorii. În acest sens, investigându-se trei generaţii din familia Bernoulli, s-au găsit 8 bărbaţi, toţi matematicieni de bază, iar studiul a cinci generaţii din familia Bach a depistat nu mai puţin de 13 mari muzicieni. Bunicul şi tatăl lui Darwin au fost membri ai Societăţii regale de Ştiinţe din Marea Britanie. Darwin a avut 6 fete şi 5 băieţi, 4 dintre aceştia fiind şi ei membri ai Societăţii regale; rezultă astfel, că talentul pentru ştiinţă se transmite prin ereditate.

Francisc Galton, unul dintre cei mai cunoscuţi reprezentanţi ai teoriei care susținea importanța eredității, a anchetat un număr de 415 subiecţi „oameni renumiţi” şi a găsit la 48% fiul, la 42% fratele, la 32% părintele, la 17% bunicul, iar la 14% nepotul, toţi oameni renumiţi.

Alte argumente (W. Peters) au la bază un indicator care urmărește rezultatele obţinute de părinţi şi copii la şcoală. S-a constatat că există o anumită legătură între rezultatele la învăţătură obţinute de părinţi şi cele ale copiilor (77% dintre copiii părinţilor cu rezultate şcolare bune se aflau şi ei în această situaţie, iar în rândul părinţilor cu rezultate slabe s-au găsit doar 45% cu rezultate bune). Indicatorul considerat cel mai precis referitor la dezvoltarea psihică a unei persoane este coeficientul de inteligenţă (Q.I.). Conrad şi Jones au calculat şi corelat IQ a 977 de indivizi de la 3 la 60 de ani, aparţinând unui număr de 269 de familii din zonele rurale ale Noii

Anglii. Rezultatele obţinute au evidenţiat existenţa unei corelaţii între inteligenţa părinţilor şi a copiilor (indice de corelaţie 0,49), între inteligenţa fraţilor şi a surorilor de acelaşi sex (0,45), a fraţilor şi surorilor de sexe diferite (0,54).

Unele studii s-au ocupat de analiza descendenţilor din căsătorii cu persoane cu probleme psihice. S-a constatat că cel mai mare procent de debili mintal (39%) rezultă în situaţiile când ambii părinţi sunt cu handicap, acest procent reducându-se la jumătate (19% faţă de 39%) când numai unul din părinţi este cu handicap. Un caz la care se fac dese referiri atunci când se susţine preponderenţa eredităţii este acela al unui tânăr american, Martin Kallikak, care în timpul războiului de independenţă a avut un copil cu o debilă mintal. Întorcându-se acasă, s-a căsătorit cu o fată normală, cu care de asemenea a avut copii. După 6 generaţii, situaţia celor două linii de descendenţi era aceasta: din mama debilă au rezultat 480 de descendenţi dintre care 143 erau şi ei debili mintal, 36 nelegitimi, 33 prostituate, 34 alcoolici, 3 epileptici, 3 criminali (50,4 % descendenţi cu deficienţe). Din mama normală, 498 de descendenţi dintre care numai 5 indivizi (1 %) au prezentat trăsături negative, ceilalți fiind oameni normali.

Un alt exemplu este al celor două gemene univiteline (cu un echipament genetic egal) Bess şi Jessie, născute în America în 1892, care fiind adoptate de mici, au crescut în condiţii şi în medii diferite. Bess a avut parte de o tinereţe grea, fiind chinuită de mama ei adoptivă, de la 15 ani întreţinându-se singură. Jessie a avut o viaţă mult mai bună, s-a bucurat de afecţiune şi atenţie din partea părinţilor adoptivi, a urmat şcoala, a devenit învăţătoare, s-a căsătorit şi a avut copii. În anul 1923 psihologul Muller le aplică celor două surori mai multe teste, dintre care şi testul de inteligenţă. La primul test (care avea punctajul maxim 212) Bess a obţinut 156 de puncte, iar Jessie 152. La al doilea test (care avea 79 de puncte maxim) Bess a obţinut 64 de puncte, iar Jessie 62 . Deci ambele teste au demonstrat că inteligenţa celor două surori a rămas aproape egală, ea nefiind influenţată de mediul social în care au trăit.

Deci, din aceste studii reiese ca ereditatea are un rol important în ceea ce reprezintă copilul şi adultul.

Bibliografie:

1. Maria Palicica, Prelegeri de psihopedagogie, ediţia a 2-a, Editura Orizonturi Universitare, Timişoara, 2005
2. Elena Joiţa şi colab., Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară, Ed.Arves, Bucureşti, 2003
3. Larmat J., Genetica inteligenţei, Bucureşti, 1977
4. Paun E., Educabilitatea, Curs de pedagogie, Bucureşti, 1988
5. www.pedagogul.com

EDUCAȚIA JURIDICĂ – IMPERIOS NECESARĂ PENTRU FORMAREA UNUI CETĂŢEAN RESPONSABIL

Prof. Băluțoiu Daniel Sorin
Școala Gimnazială ”Alexandru Ștefulescu” Târgu Jiu

În contextul în care, astăzi, se vorbeşte din nou, cu mult mai multă apăsare, despre regândirea planurilor cadru de învăţământ, considerăm că se impun câteva consideraţii, demne de luat în seamă, cu scopul de a elimina orice alte încercări.

Dacă ar fi să aruncăm o privire în istoria învăţământului românesc, observăm că dintotdeauna disciplinele cu profil socio-uman, ca discipline de învăţământ, au ocupat un loc foarte important, mai ales atunci când când Legea învăţământului acorda aceeaşi importanţă predării educaţiei moral-civice ca şi scrierii, citirii şi aritmeticii.

Între aceste discipline cu profil socio-uman, putem introduce şi Educaţia juridică, motiv pentru care ne putem simți cu atât mai îndreptățiți pentru a afirma că este imperios necesară studierea unei astfel de discipline, cu scopul de a forma la elevi acele competenţe demne de a crea un viitor cetăţean responsabil.

În general, educaţia socială, incluzând aici şi educaţia juridică, formează relaţia dintre individ şi guvernare, ne învaţă cum să controlăm puterea, în acelaşi timp contribuind la creşterea puterii locale. La noi, cel puţin în primii ani de şcoală, programa este bazată pe reflexie – copilul este învăţat să gândească corect, folosind valori, argumentând, comparându-se cu ceilalţi. Se porneşte de la descrierea propriei persoane, la relaţia cu lumea din jur (obiecte, plante, animale), grupuri (de joacă, familie, comunitate) urmând ca în clasele mari să se integreze conceptul de relaţionare cu guvernarea.

Studiul realităţii arată, așadar, că acolo unde cetăţenii sunt slab informaţi, lipsiți de noțiuni și concepte civice şi juridice, sunt indiferenți și democraţia e fragilă. Poate că, tocmai de aceea, misiunea educaţiei juridice în dezvoltarea spiritului democratic, în stimularea iniţiativei, participării active şi responsabile a cetăţenilor la viaţa politica este cu atât mai importantă.

Disciplina despre care vorbim se ocupă de formarea copilului atât în calitate de cetăţean al statului din care face parte, de membru al diferitelor grupuri sociale, cât şi în calitatea sa de fiinţă unică şi demnă. Ea cuprinde regulile fundamentale ale vieţii în societate, cultivând respectul faţă de sine şi faţă de ceilalţi, gustul independenţei, responsabilităţi şi al cooperări, recunoaşterea drepturilor celorlalţi, a demnităţii umane, a egalităţii raselor, sexelor, respectul faţă de lege şi înţelegerea conceptelor juridice.

În şcoală cât şi în viaţă, educaţia îşi propune şi tinde spre un ideal pedagogic apt să faciliteze construcţia unei personalităţi integrale, armonioase, perfect adaptabilă cerinţelor vieţii, capabilă să respecte valori materiale şi spirituale permanente dar să le si creeze acum şi în viitor. La acest lucru, contribuie şi educaţia juridică. Încă din primele clipe ale noului său statut, acela de şcolar, copilul intră în contact cu un nou limbaj, cel din sfera valorilor sociale, chiar încă din perioada pre-şcolarităţii, dacă e să ne gândim că prima parte e numită şi ”socializarea copiilor“. Chiar în lipsa unei discipline distincte la clasele I şi a II-a, elevul utilizează termeni specifici limbajului social, juridic, observă şi descrie relaţii între om şi mediu, identifică reguli cu privire la raporturile persoanei cu ”lucruri“, ”plante“, ”animale şi cu ceilalţi oameni“, ori descoperă şi descrie diferite relaţii sociale de grup, înţelege că trebuie să aplice şi să respecte regui, norme.

Educaţia juridică permite lărgirea sferei de discuţii şi de cunoaştere, reuşindu-se ca activităţile să fie plăcute, antrenante, interesante, dar mai ales utile, soldându-se cu dezvoltarea și manifestarea unor atitudini și comportamente menite să contribuie efectiv la formarea tipului de personalitate cerut de societate.

Prin studierea educației sociale la clasele a V-a și până la clasa a VIII-a, acolo unde se studiază, elevul are ocazia să se familiarizeze cu noțiuni legate de morală și despre drepturile copilului, fără a se înțelege aici că nu se poate familiariza și cu noțiuni legate de responsabilități, învățând că fiecare drept este însoțit și de o responsabilitate.

Este de la sine ştiut că, la disciplina Educaţie socială, la clasa a VII-a, elevul poate să învețe noțiuni legate de stat, de rolul său în societate, având astfel posibilitatea să își înțeleagă rostul sau rolul social. La clasa a VIII-a, elevul intră în sfera educației economico-financiare, studiind noțiuni care îl pot forma ca un viitor cetățean, responsabil din punct de vedere economico-financiar.

Finalitatea acestei discipline o constituie, de aceea, prezentarea şi însuşirea valorilor democraţiei, a instituţiilor care le asigură funcţionalitatea, a principiilor pe care se sprijină participarea activă şi responsabilă a cetăţenilor la viaţa societăţii democratice.

Educaţia juridică nu se realizează numai prin conţinutul procesului de învăţământ, ci şi prin celelalte componente ale sale, prin metodele şi procedeele folosite (explicaţia morală, convorbire morală, conferinţele şi referatele cu tematică morală, dezbaterile morale, exemplu, analiza de caz şi decizia în grup, exerciţiul moral), prin relaţiile ce se stabilesc între profesor şi elevi, prin controlul şi aprecierea îndeplinirii obligaţiilor pe care le au (aprobarea, acordul, recompensa, dezacordul, observaţia, reproşul etc.).

Disciplinele socio-umane au reprezentat, aşadar, încă din antichitate, o necesitate a societăţii democratice pentru o mai bună funcţionare a acesteia. Cetăţeanul trebuia să fie educat în a-şi cunoaşte drepturile şi obligaţiile faţă de comunitate, să respecte legile şi să aibă o conduită morală.

Cetăţeanul în oraşul-stat a lui Aristotel având o educaţie civică, social-morală, juridică, respecta cu desăvârşire legea, era conştient ca nimeni nu este deasupra legii, iar el ca un bun cetăţean la rândul lui trebuie să o respecte. Se cultiva un simţ al datoriei, dar şi al respectului faţă de lege. Un prim aspect care acordă o anumită importanţă educaţie socială.

Un alt aspect menţionat în literatură de-a lungul timpului este că prin disciplinele socio-umane tânărul se simte afiliat la valorile societăţi în care trăieşte şi dezvoltă un simţ al apartenenței la comunitate, prin acestea se formează identitatea naţională a individului. Aceste discipline au, aşadar, menirea de a transmite anumite valori morale, etice, cunoştinţe generale despre societate şi principiile de funcţionare a societăţii, informaţi vitale în educarea unui viitor participant activ al comunităţi, ceea ce îl formează ca un „bun cetăţean”.

Disciplina Educaţie juridică îşi propune aşadar, şi are ca scop major, formarea unui tip de cetăţean activ, informat, responsabil, sensibil la problemele comunităţii, care cunoaşte legile şi, mai ales, importanţa respectării şi aplicării lor. Această disciplină contribuie la formarea tânărului atât în calitatea sa de cetăţean al statului din care face parte, de membru al diferitelor grupuri sociale, cât şi, dar, mai ales, în calitatea sa de fiinţă unică şi demnă. Ea cuprinde regulile fundamentale ale vieţii în societate, cultivă respectul faţă de sine, faţă de ceilalţi şi faţă de lege, responsabilitatea şi cooperarea, recunoaşterea drepturilor celorlalţi, a demnităţii umane, a egalităţii şanselor. Nu are ca scop doar transmiterea de informaţii despre societate şi stat, ci reprezintă un cadru sistematic de activitate, în care elevii să poată reflecta în mod critic asupra aspectelor abordate şi să-şi formeze atitudini pe baza cărora să acţioneze responsabil ca cetăţeni şi membrii ai grupurilor din care fac parte.

Credem, din acest considerent, că predarea disciplinei educație juridică, trebuie să fie făcută cu seriozitatea care trebuie să caracterizeze cadrul didactic, un cadru didactic modern, ancorat în realitate și care știe că elevul fiind consumatorul de educație, acesta trebuie să fie educat într-un cadru demn de noțiunile pe care le învață.

Modele de bună practică în organizarea, desfășurarea și valorizarea activităților online

Profesor învățământ primar- Dîmbu Vasilica
Școala Gimnazială Sirețel. Jud.Iași

Predarea online nu este o abilitate complet diferită de cea care presupune predarea în mod personal, dar necesită cunoașterea tehnicilor și a celor mai bune practici pentru ca munca să fie îndeplinită.

Starea în care ne aflăm ne-a determinat să fim părtași ai unei schimbări radicale, o adevărată revoluție, în abordarea procesului didactic dintr-o altă perspectivă, prin înlocuirea în totalitate a interacțiunilor face-to-face cu elevii și cu întâlnirile mijlocite de aplicațiile din mediul virtual.

Această nouă abordare a educației trebuie să fie direcționată în spiritul dezvoltării autoeducației, atât a cadrelor didactice, cât și a elevilor, pentru că nimeni nu a fost pregătit pentru învățarea online în totalitate. Cadrele didactice au fost provocate să se adapteze rapid, să se informeze, să se formeze, să pună în practică derularea activităților didactice exclusiv prin mijloace moderne de comunicare. Situația nou generată, neexperimentată și neadaptată s-a concretizat rapid într-o învățare de tip online, sincronă, care a fost initial abordată cu scepticism de către cei mai mulți profesori și cu entuziasm și curiozitate de către cei mai mulți elevi.

Desfășurarea procesului educațional exclusiv online, pentru cadrele didactice din ciclul primar necesită colaborarea cu familiile elevilor, sprijin din partea acestora, deoarece copiii nu posedă deprinderile necesare pentru a lucra pe platforme sau cu aplicațiile utilizate.Un alt impediment este acela că elevii depind de părinți deoarece nu au propriul telefon pentru a se conecta (elevii din clasa pregătitoare, clasa I) și este necesar stabilirea unui program astfel încât adulții, care nu sunt disponibili dimineața din cauza serviciului, să fie acasă pentru a-i ajuta.

Platformele educaționale recomandate instituțional pentru a desfășura învățarea online sunt: Google Classroom, Suita Google for Education, Edmodo, EasyClass, ClassDojo.

Aplicația **Google Classroom** este un instrument complex pentru gestionarea unei clase virtuale. Când sarcinile de la toate disciplinele vin pe o singură platformă și comunicarea se realizează în același loc, este mai ușor să urmărești, să coordonezi întreaga activitate.

Avantajele oferite pentru profesori:

- organizarea optimă a lecțiilor, eficientizarea timpului
- crearea, colectarea și notarea temelor în mediul online
- posibilitatea cadrelor didactice de a oferi feedback direct fiecărui elev, postarea unor anunțuri și întrebări de către ambele părți

Utilizarea acestei platforme în această perioadă, după ce m-am familiarizat cu toate instrumentele oferite și-a dovedit eficiența. Din propria experiență pot enumera următoarele oportunități:

I.Crearea temelor și transmiterea acestora elevilor.

Pentru facilitarea înțelegerii cerințelor, putem folosi ca suport fișe, link-uri pe care să le inserăm, ppt-uri, filmulețe de pe youtube. De folos a fost utilizarea acestora în realizarea activităților din „Școala Altfel” , pentru temele propuse.

Exemplu:

Sprijin pentru realizarea temelor acasă:

A.Educație pentru sănătate și nutrițională (pregătirea micului dejun acasă)- am postat filmulețe cu idei de variante a unui mic dejun sănătos

B. Jocuri în familie- filmulețe cu idei de jocuri amuzante pe care le pot face împreună cu membrii familiei

C. Jucării din materiale ecologice- imagini cu modele de jucării și filmulețe cu modalitatea de realizare a acestora

D. Jocuri cu umbre- filmulețe de pe youtube cu realizarea unor ființe cu ajutorul mâinilor

E. Pictură pe pietre- imagini cu diverse modele pe care le pot realiza

Acestea sunt doar câteva dintre temele la care am folosit materiale suport. Elevii au fost foarte încântați. Părinții i-au sprijinit, i-au filmat (pozat) în timp ce realizau activitățile și au postat apoi pe Google Classroom.

Pentru a-i determina să fie conștiincioși, atunci când postăm temele pentru acasă, este bine să le stabilim termen de predare.Google Classroom ne ajută în acest sens. Acest lucru îi va face pe copii să fie responsabili. După corectarea temelor, elevii primesc feedback, aprecieri, deoarece impactul este deosebit asupra lor.

II.Predarea conținuturilor

În procesul de predare, din aplicația Google Classroom, putem folosi aplicația Meet, o platformă de comunicare instant prin video și chat prin care se poate partaja ecranul, se pot împărtăși link-uri. Eu am utilizat aplicația Zoom, deoarece o descoperisem înainte ca școala să ne înscrie pe platforma SIIR ADMA. În aplicația Zoom am utilizat și tabla virtuală interactivă, cu ajutorul căreia am explicat exerciții la matematică, am desenat forme și figuri geometrice, am scris propoziții la ora de comunicare. Tot pe această aplicație am prezentat ppt-uri pentru orele de Științe, Dezvoltare personala, Abilități practice, am audiat cântece. Lecțiile pot fi înregistrate și pot fi revăzute sau transmise elevilor care nu au putut participa.

III. Evaluarea cunoștințelor

Google Classroom ne oferă posibilitatea să-i evaluăm pe copii prin crearea de chestionare, chiar de la clasa I. Putem insera imagini suport, iar întrebările pot fi variate: cu răspuns închis, răspuns scurt, răspunsuri multiple, variante de răspuns cu selectare de casetă. Chestionarele pot fi folosite la sfârșitul unei lecții sau pot fi date în completarea temei pentru acasă.

Pentru cadrele didactice, Google Classroom vine în ajutor prin faptul că are ca instrument de organizare a documentelor (fișe, chestionare, ppt-uri,) Drive-ul. Folosirea calendarului este utilă, deoarece oferă o imagine de ansamblu a conținuturilor pe care le-am predat, a termenelor.

Activitatea sincron, trebuie susținută și de cea asincron. Activitatea elevilor de acasă, este foarte importantă. Cadrul didactic trebuie să aibă în vedere în stabilirea acestora cantitatea și calitatea. Munca independentă, exercițiile cu rol de consolidare, lecturile suplimentare, compunerile, proiectele, au rolul de a utiliza cunoștințele asimilate, dezvoltă creativitatea, imaginația, atenția, deprinderile de lucru cu manualul și alte surse de informare.

Pentru a face mai atractiv procesul de predare-învățare-evaluare, cadrul didactic poate folosi ajutorul pe care îl oferă unele platforme și aplicații. Dintre acestea, pot aminti :

Pentru crearea de jocuri educative:

Wordwall – permite crearea de puzzle-uri, jocuțe simple, quiz-uri, anagrame, rebusuri, roata aleatoare și mai multe tipuri de aplicații care susțin învățarea.

Armored Penguin- cadrul didactic poate crea rebusuri, refacerea cuvintelor amestecate, unirea de coloane, etc.

Dedicate- oferă un set de aplicații incredibile pentru generarea de cuvinte încrucișate și rebusuri, capabile să trezească interesul copiilor.

Suport pentru procesul de predare:

Genially- o platformă cu ajutorul căreia putem realiza prezentări, crea conținuturi de învățare, resurse educaționale interactive, hărți, infografice, teste, chestionare. Se poate lucra în grup la un proiect prin utilizarea unui link ce se distribuie participanților.

Pixton- se pot crea benzi desenate pentru o anumită temă, folosind personaje din diverse domenii care pot fi personalizate (sunt oferite de platformă), se pot crea avataruri, povești, elevii pot crea teme, simularea unor situații de comunicare.

Kizoa- este un software de editare video online, un producător de filme, videoclipuri pentru lecții, prezentări persuasive, antrenante, de impact. Se poate colabora cu elevii în realizarea diferitelor proiecte.

Flipsnack- indicat pentru crearea de publicații digitale: reviste, cărți digitale, broșuri. Transformă documentele pdf în flipbook-uri.

Animaker- este o platformă pentru crearea videoclipurilor de animație. Aplicația oferă șabloane ce pot fi personalizate și apoi animate cu personaje, imagini. Putem crea personaje care să transmită elevilor mesaje, informații, într-un moment al lecției și aceasta să devină mai atractivă, mai captivantă.

Padlet- cadrul didactic poate crea clase pe această platformă, poate discuta, adăuga imagini, mesaje, link-uri, documente. Poate fi folosit ca instrument pentru portofoliile elevilor ce pot fi apoi distribuite părinților.
Google Expedition- este o platformă care oferă profesorilor posibilitatea să ducă elevii în excursii virtuale în diverse locuri din lume, de la muzee, excursii subacvatice, explorări în spațiu, totul prin integrarea de conținut de tip VR (realitate virtuală).
Open Board- este o aplicație care permite crearea unei table interactive. Se pot încărca documente, imagini, pe care le expunem pe ecran în timpul întâlnirii online. Se poate filma și înregistra într-un clip video activitatea, pe care îl putem trimite apoi elevilor pentru a fi vizualizat.
Pentru evaluarea elevilor:
Socrative- o platformă prin intermediul căreia putem evalua elevii, prin obținerea unor date în mod instantaneu. Se pot crea teste cu variante de răspuns multiplu, de tipul adevărat/ fals, răspuns scurt, rezultatele fiind afișate în timp real. Acestea se pot descărca și se realizează rapoarte. Cu Socrative, cadrele didactice pot antrena elevii cu sondaje rapide, chestionare, pentru a avea un feedback rapid.
Kahoot- este o platformă foarte cunoscută de cadrele didactice. Aici se pot crea teste interactive, sub formă de joc. Se poate lucra în grup de elevii unei clase.
Mentimeter- permite cadrului didactic să interacționeze cu elevii în timp real. Este o aplicație cu ajutorul căreia putem realiza feedback-ul la sfârșitul orei, folosind telefonul sau orice alt dispozitiv. Elevii sunt solicitați să răspundă la o întrebare cheie legată de conținutul lecției, sau al activității.

Toate aceste aplicaţii şi platforme pot fi utilizate în activitatea la clasă oricând, unele cadre didactice poate chiar le-au utilizat. Momentul acesta de răscruce a ne-a determinat însă pe toţi să facem cunoştinţă cu aceste platforme şi aplicaţii care să ne sprijine în activitatea didactică şi să-i stimulăm pe elevi să rămână conectaţi în procesul de învăţare.

Educația digitală reprezintă o oportunitate modernă și nouă al cărei rol nu este de a înlocui contactul față în față ci de a fructifica posibilități alternative de învățare. Ele nu pot substitui procesul de predare- învățare-evaluare realizat la clasă în care elevul utilizează manualul, caietul, fișele de lucru independent, proiectele de grup, scrisul la tablă, răspunsurile orale, colaborarea, socializarea. Dar, în această epocă în care digitalizarea este inevitabilă și necesară, includerea aplicațiilor își demonstrează utilitatea.

Bibliografie:

- **Constantin Cucoş, Olimpius Istrate, Ion –Ovidiu Pânişoară, Petre Bodnariuc, Simon Vela, „Şcoala online-elemente pentru inovarea educaţiei” , Ed.Universităţii, Bucureşti, 2020**
- **http:// www.e-şcoala.ro/ Proiectul Şcoala Online**

Locul și rolul metodei în activitatea didactică

Prof.înv.primar Rebrișorean Liliana
Liceul Tehnologic Telciu,Jud:B-N

Fiind direct implicată în actul instruirii, metoda poate să modifice mersul proceselor de predare învățare. Făcând acest lucru, metoda devine o variabilă care, potențial, influenprocesele învățării, fiind răspunzătoare de rezultatele obținute, de nivelul acestora și de eficiența învățământului. În cercetările lor, J. Piaget, B. S. Bloom,I. Radu, ș.a. demonstrează că, aplicându-se metode diferite, confirmă superioritatea unor metode față de altele, a celor activ-participative față de cele mai puțin activizante. Importanța metodei este pusă în raport nu numai cu rezultatele directe și imediate, ci și cu efectele indirecte mai îndepărtate în timp pe care le provoacă. Este vorba mai ales de calitățile și aptitudinile pe care este în măsură să le exerseze și să le dezvolte. De exemplu, anumite metode sunt mai eficiente decât altele în ceea ce privește dezvoltarea unor procese intelectuale superioare precum: creativitatea, inventivitatea, capacitatea de analiză și cea integrativă, aplicabilitatea, capacitatea rezolutivă etc., calități atât de necesare omului de astăzi, pentru a face față unei lumi în continuă schimbare.

Deoarece metoda este variabilă cea mai independentă, mai ușor de manipulat și mai intim legată de personalitatea profesorului, noțiunea de competență didactică se leagă strâns de însușirea și perfecționarea continuă a metodelor de lucru. Gradul de profesionalism didactic se apreciază, în consecință, și prin capacitatea profesorului de a stăpâni un arsenal cât mai larg de metode eficiente, de a se dovedi un specialist în metode de instruire și educație.

Una dintre abordările actuale ale metodologiei de instruire este cea care plasează examinarea acestei dimensiuni acționale a învățământului într-un nou cadru conceptual, cel oferit de teoria curriculară, sprijinită pe teoria sistemică și praxiologie. În viziunea noii paradigme a curriculumului școlar, cu deschiderile ei spre un mod de a concepe și a pune în practică un parcurs instrucțional, metodele sunt regândite ca suport acțional al acelorași principii care stau la baza elaborării întregului ansamblu de componente și de interdependențe ce definesc un curriculum, întotdeauna raportat la situații de instruire strict determinate.

Metodele reprezintă latura acțională sau procesuală a curriculumului, elementul de organizare al condițiilor învățării, de declanșare și susținere a acesteia. Metodologia se referă la ceea ce profesorul și elevii întreprind în comun în vederea producerii învățării dorite; metodologia vine să mijlocească și să faciliteze interacțiunea dintre elev și conținutul de studiat, să determine organizarea și trăirea acelor experiențe de învățare care semnifică producerea schimbărilor dorite în comportamentul elevilor. Parcurgerea acestui drum nu presupune niciodată o singură alegere metodică, o singură soluție strategică, o unică alternativă, pentru că o singură situație de instruire este generatoare de mai multe alternative.

Acțiunea didactică începe cu sfârșitul ei, în sensul că, înainte de a trece la efectuarea propriu-zisă a acesteia, profesorul își proiectează ceea ce urmează să fie performanțele finale la care intenționează să ajungă cei pe care îi instruiește. Stabilind în prealabil ceea ce există deja, el analizează cu grijă și gândește la ceea ce are de înfăptuit, *anticipează natura și nivelul modificărilor ce trebuie produse în comportamentul elevilor săi pe plan cognitiv (a ști), afectiv (a simți) și psihomotor (a face).* Precizarea obiectivelor este o condiție primordială a unei instruiri eficiente. În funcție de acestea, se determină tipul de ”experiență de învățare” cel mai adecvat ce urmează a fi parcurs pentru a ajunge la rezultate așteptate și se elaborează metodologia de lucru care va fi aplicată în sensul dorit. În funcție de natura obiectivelor considerate< variază și metodele și mijloacele de învățământ preferate.

În alegerea metodei, în afară de scop, intervin și alți factori: obiectivi și subiectivi.

Natura sau specificitatea conținutului, aspectul logic al cunoștințelor (al științei care se predă) impun un caracter obiectiv metodei de învățământ. Studierea metodelor nu se poate separa de studierea conținutului și invers. Conținutul și metoda se „contopesc” oarecum în modul de a gândi ți de a acționa al profesorului și al elevilor săi. Metoda intervine ca o modalitate de aprofundare al unui domeniu al științei. Prin intermediul ei, se dirijează și se controlează desfășurarea unei acțiuni programate și sistematice. Metoda „…*este cea care îl face*

pe copil să trateze problemele de conținut într-un mod critic de natură să-l ajute să-și dezvolte și să-și exprime talentele și valorile.” (Bruner 1970: 87).

Pentru profesor, metoda rămâne componenta cea mai apropiată de exercitarea funcțiilor ce-i revin, de relevare a personalității sale, un instrument de organizare a ”câmpului complex” al actului pedagogic. Simpla alegere a metodei nu este însă suficientă, ea trebuie adaptată, imaginată de fiecare dată. Opțiunea pentru o metodă sau alta este condiționată de competența profesorului, de capacitatea lui de reflecție pedagogică și de analiză a situației de moment. Comportamentul metodic al profesorului se află sub influența unor factori psihici de personalitate și a unor factori obiectivi în sensul că nu este un produs în exclusivitate al unui act personal, ci al unuia social.

Metoda determină interiorizarea acțiunii externe a elevilor și în același timp devine expresia unei exteriorizări a personalității lor. Ea este influențată și de factori subiectivi, unii care țin de psihologia vârstei și a individualității elevilor și alții care țin de specificul clasei (de factori sociali: climatul socio-afectiv, gradul de omogenitate al clasei, relațiile de colaborare și de competiție etc.). Toți acești factori condiționează efectele directe și indirecte ale metodei aplicate. „*Metodele noi sunt cele care țin seama de natura proprie a copilului și fac apel la legile constituției psihologice a individului și la legile dezvoltării lui.”* (Piaget 1972:131). Cu cât o metodă va fi mai adecvată situației psihologice date, cu atât efectele aplicării ei vor fi mai evidente; nicio metodă nu poate fi considerată la fel de eficientă pentru orice situație, pentru orice categorie de elevi și mai ales pentru toți elevii. De aceea, unele metode prezintă variante diferite pentru vârste diferite, pentru stadii de dezvoltare intelectuale diferite. De exemplu, expunerea îmbracă forma povestirii sau a descrierii faptice și concrete pentru elevii claselor mici, sau a prelegerii și expunerii pentru vârstele mari. Alternanța metodelor și procedeelor, durata utilizării lor în clasă, țin seama de o psihologie diferențiată care tinde să conducă spre o metodologie individualizată. Gândirea concretă a școlarului din clasele I-IV, bazată pe elemente intuitive, ca și fluctuația atenției lui, vor impune utilizarea unui material intuitiv bogat și variat, un apel mai frecvent la metoda demonstrației, precum și o mai mare alternanță și variație a metodelor. Predominarea gândirii abstracte la adolescenți va face posibilă aplicarea unor metode mai puțin pe elemente intuitive și mai mult pe cele logice, pe simularea conceptualizării.

La rândul ei, personalitatea celui care învață se modelează și în funcție de caracterul activității, de exercițiul mintal sau fizic la care este supus. Natura și modul activității sale intelectuale sunt în mare măsură dependente de caracterul metodei de învățare, sugerată de metoda de prelucrare a profesorului. Prefigurând caracterul activității, metoda propune simultan și achiziții de cunoștințe și operații cu cunoștințele. Devine, în același timp, și cale de instruire și factor de stimulare a dezvoltării gândirii și a imaginației, a capacităților și aptitudinilor intelectuale. Concomitent, ea furnizează elevului noi instrumente de muncă intelectuală, ca urmare a interiorizării acțiunilor exterioare, practice. Metoda poate să ușureze sau să îngreuneze efortul de învățare, să sporească sau să diminueze capacitatea de muncă a elevilor; ea poate contribui și la prescurtarea procesului de învățare și la grăbirea ritmului de lucru atât cât este nevoie. Prin urmare, comportamentul de învățare se corelează cu metodele de predare. Astfel, sub influența metodologiei aplicate, suferă transformări și comportamentul profesorului care se adaptează la condițiile psihosociale ale clasei. Informațiile pertinente despre performanțele fiecărui elev în parte și ale clasei cu care se lucrează în ansamblu, stau la baza alegerii metodelor de lucru, constituie temeiul rațional pe care profesorul își construiește metodologia ce urmează a fi aplicată.

Raportul care se stabilește între cerințele exprimate în obiectivele propuse și gradul de realizare a lor, pune în corelație directă calitatea predării cu calitatea învățării ceea ce permite să se emită judecăți de valoare asupra metodelor folosite. În accepția modernă, operaționalizarea obiectivelor, adică formularea lor în termen de capacități, devine parte integrantă a activității didactice, iar procedeele de evaluare sunt în mod natural integrate și ele în metoda de predare-învățare.

Cunoașterea imediată a rezultatelor obținute prin intermediul informației inverse (feedback) și justa lor apreciere au o dublă semnificație sub raportul perfecționării metodologiei: una de corecție și alta orientativă. Astfel, este deosebit de important ca întregul mod de desfășurare al unei lecții să dobândească un caracter

dinamic, încât să poată fi supus continuu unui control din partea profesorului, unei evaluări și unei reglări din mers capabile să conducă la corectarea operațiilor, la ajustarea intențiilor, la reconsiderarea pe parcurs a procedeelor de lucru, până la realizarea finală a acțiunii. Subliniind ideea că *„...întreaga metodă este, în mod inevitabil, o reîntoarcere reflexivă asupra operațiilor deja cunoscute”*, I.O.Pânișoară relevă întocmai această putință a tehnicii de lucru de a se revizui simultan cu aplicarea ei în practică, de a se autoregla din mers. Cu cât profesorul va dispune de mai multe posibilități de informare continuă asupra comportamentelor elevilor, cu atât mai mult această conexiune inversă îi va permite să-și dea seama de eficiența sau ineficiența metodelor folosite. Evaluarea transformărilor așteptate este indispensabilă pentru reglarea funcționalității procesului instructiv-educativ. Aceasta este o condiție fundamentală a creșterii eficienței oricărei acțiuni didactice și educative. Pe baza unor operații de informare inversă, profesorul are posibilitatea să încerce o mai bună adecvare a predării la obiectivele urmărite, să-și reorienteze sau să-și revizuiască propria sa activitate, precum și pe cea a elevilor săi. Dirijarea educațională presupune tocmai această posibilitate a înregistrării modificărilor petrecute în personalitatea elevului sub influența acțiunilor instructiv-educative.

Arta de a trăi împreună!

Arpinte Mădălina-Nicoleta
Şcoala Costachi S. Ciocan

Anul acesta fac patru ani de când predau Limba și literatura română la școli din mediul rural și când crezusem că le-am văzut pe toate, iată-mă în localiatatea Grajduri, județul Iași. Încă de la intrarea în localiatate ai ca punct de reper Palatele unde locuiesc cei din neamul Stănescu, clădiri cu o arhitectură cum nu s-a mai văzut și care m-au făcut să invoc niște celebre versuri: *Colo-n palate de mărgen te-oi duce veacuri multe? Și toată lume-n ocean, de tine o să asculte!*

Se pare că aceste versuri ce-mi răsunau în minte în luna septembrie au fost ca o premoniție pentru ce avea să urmeze. Clasele sunt mixte, români cu cei de etnie (mi s-a reproșat că le spun țigani), iar întâlnirea cu mine s-a lăsat adesea cu scântei. E foare clar că o magie există între noi; poate că e vorba despre acea magie pe care a creat-o prima țigancă ce m-a întâmpinat când am coborât din microbuz. Mi-a zis să las la primărie decizia de suplinire (deci m-a ajutat), apoi a vrut să îmi dea o rădăcină de plantă ca să-mi meargă bine în dragoste. Ce-i drept, eram fermecată.

În ciuda tuturor neînțelegerilor, ce am observat la cei de etnie e că știu și vor să relaționeze. Trag la propriu de tine ca să îi bagi în seamă, să îi asculți, să îi certi, să le dai note mari. Iar de nu se întâmplă acest lucru, strigă din toți plămanii: DISCRIMINARE!!! **(Stănescu Gabriel)**. E greu, dar au ca să zic așa acea latură exotică, pe care noi românii, inconștient, o savurăm, ne place și asta se vede în zâmbetele de la clasă. Ușor invidioase, uneori, din ceea ce am văzut pe fețele lor.

Pentru ai integra pe toți elevii clasei a V-a B în acest proiect, le-am pus câteva întrebări (o să încerc să nu modific nimic din ce au scris):

1. Cum este să faci școală alături de colegii de etnie/români?

Este bine, nu ne înțelegem foarte bine. ***(Ianuș Andreea)***
Româncele sunt frumoase!Este foarte bine cu colegii țigani. ***(Stănescu Octavian)***
Este așa și așa! ***(Furnică Flavia)***
Mă înțeleg bine cu românii. ***(Sofrone Gabriel)***
Mă simt apreciat de colegii mei români, deoarece atunci când cer ceva, îmi dau. I-am dus pe colegii mei români în excursie la Palate și s-au simțit foarte bine și doamna dirigintă s-a simțit foarte bine! ***(Stănescu Ionuț).***
Mă înțeleg bine cu colegii mei și când cer ceva de la ei, îmi dau. ***(Stănescu Fernado)***

2. Sunt amuzanți?

Da, câteodată sunt amuzanți! **(Furnică Flavia).**
Da, într-un fel. **(Ianuș Andreea)**

3. Aveți ceva de învățat unii de la alții?

Mie îmi place de țigani. Țiganii sunt cei mai frumoși. Și românii sunt foarte frumoși. Și aș vrea să mă învețe lucruri. **(Stănescu Adrian).**
Noi de la ei învățăm glume, învățăm să spunem câte ceva în limba lor. (Socares? – Ce faci?) **(Furnică Flavia)**
*Învățăm lucruri noi***. (Ianuș Andreea)**
Hai afară la zăpadă! ***(Stănescu Bogdan)***

Partea bună: nicio zi nu este ca alta. Câteodată nu mai știu pe unde merg, gândindu-mă: *oare astăzi ce se mai întâmplă, iar trebuie să ma transform în balaur?* Cu toate acestea îmi dau seama că cei din jurul nostru sunt oglinzile noastre. Când îi văd pe câte unii ca aproape le ies ochii cei frumoși din cap, încercând să îmi explice că ei vor pe teren (la sport) sau nu știu cine i-a bătut sau i-a înjurat, îmi dau seama că cei de etnie sunt foarte sensibili. Unii dintre ei sunt plini de patos, pe care cu greu îl poți stinge. Le spun la fiecare: *Iubire!* Și atunci se mai potolesc. Li se aprind beculețele în cap, că nici eu nu sunt fidelă doar unuia, le zic la mai mulți.

Acum, vorbind în numele românilor, țiganii ăștia ne fac zilele mai colorate. Deși le-am declarat război și le-am spus că îi urăsc, nu avem cum să participăm la acest concurs fără ei. Și urmând sfatul lor, ascuns, de altfel, cer și eu un premiu I, *pentru că colegii români sunt foarte buni.* (am încheiat citatul).

Proiect realizat de mine, Arpinte Mădălina-Nicoleta, cu ajutorul elevilor care au fost prezenți din clasa a V-a B:

Ianuș Andreea, Furnică Flavia, Stănescu Ionuț, Stănescu Bogdan , Sofrone Gabriel, Stănescu Fernando, Stănescu Octavian, Stănescu Adrian.

REFERAT- „INVĂȚORUL CREATIV ȘI ELEVUL CREATIV’’

Seminarul Teologic Ortodox „Sf.Andrei’’, Galați
P.î.p.: Porumb Daniela

Pentru înfaptuirea cerințelor creativțății la lecție, este necesară instaurarea unui climat favorabil “caracterizat printr-o tonalitate afectivă-pozitivă, de exigență și de înțelegere, de responsabilitate”, afirmă Ana Stoica în lucrarea “Creativitatea elevilor”. Tot autoarea continuă, arătând că :”Invățătorii și profesorii creativi determină avântul creativității de la profesor la elev, fenomen urmat de automodelarea copilului în funcție de atitudinile și convingerile devenite ale lui”.

Este necesar ca învățătorul să-i pună pe elevi in situația de a învăța să dobândească cunoștințe în mod îndependent, să caute soluții noi, originale, să aplice creator cunoștințele.

Învățătorul creativ oferă învățarea într-o atmosferă neautoritară, încurajează procesul gândirii creative. El știe cum să folosească întrebările. Conduita creatoare este provocată de întrebarea operațională potrivită pentru că ea duce la explorare și dezvoltă curiozitatea. Un învățător creativ încurajează elevii să exprime teorii ce par ridicole, să combine materialele și noțiunile în modele noi, originale.

Cadrul didactic trebuie să fie un mediator între elev și lumea înconjuratoare, faptul acesta presupunând:

- Structurarea și restructurarea unui cadru pentru a face posibilă o experiență utilă celor care învață;
- Indicarea experiențelor pe care le pot avea; folosirea posibilității de a experimenta;
- Participarea alături de individ în scopul ameliorării liniilor orientative pentru selectarea unui prilej favorabil experienței;
- Ajutor în folosirea timpului, spațiului, echipamentului;
- Ajutor pentru a extrage din experiența:informații, deprinderi, valori;
- Ajutor pentru interpretarea și evaluarea experiențelor.

În activitatea școlară se face transferul setului de valori propice creativității de la profesor la elev.Colaborarea are tendința de a stimula efortul fiecăruia.

“Dintre modalitățile de manifestare a elevului creativ în activitatea școlara, sunt de remarcat:

- Nu e sociabil în raport cu egalii săi, uneori e sfidător față de profesori;
- Nu e prea conștiincios; învață în salturi;
- Este imprudent; se avântă în răspunsuri înainte de formularea lor în minte;
- E curios, activ; are un nivel superior de aspirații;
- Are încredere în forțele proprii;
- Își asumă riscurile legate de îndeplinirea unor proiecte dificile și curajoase;
- Este perseverent în cautarea de soluții și realizarea proiectului propus;
- Are simțul valorii și atitudine valorizatoare
- Este receptiv la tot ce este nou;
- Cultivă consecvent originalitatea, pentru care are un respect deosebit.

Copilul care are posibilitatea să fie spontan și independent, va putea, în viitor, să fie creativ. De aceea învatamantul trebuie să capete un caracter participativ , de aceea învățătorul trebuie să dirijeze, ca un adevarat dispecer- dialogul euristic sau exploatarea ipotezelor.”

Identificarea elevilor creativi

Ana Stoica, in lucrarea “Creativitatea elevilor”, propune o listă ce poate fi utilizată în identificarea elevilor creativi:

- curios, investigator cu întrebări profunde;
- original, în gândire și acțiune, oferă soluții neobisnuite;
- independent în gândire și conduită, individualizată, plin de sine;
- imaginativ, fantezist, povestitor de istorii;
- nonconformist;

- vede corelațiile;
- plin de idei, cu fluență verbală și conversațională;
- experimentator care încearcă idei noi, produse noi;
- flexibil în idei și gândire;
- persistent, perseverent;
- construiește, reconstruiește;
- preferă complexitatea, se ocupă de mai multe idei în același timp;
- preocupat.

Pentru depistarea elevilor creativi din clasă, am aplicat chestionare elevilor, părinților și profesorilor.Ele și-au dovedit utilitatea. Este necesar să cunoaștem elevii creativi și domeniul în care pot excela în lucrarea *“Invenție,descoperire, creativitate”*, A.D. Moore consemnează:”*Ne deosebim prin capacitatile și talentele individuale, mai puternice sau mai slabe. Stradania de a cultiva talente acolo unde ele nu există le-a stricat multora viață. O primă conditie pentru a fi ferciți în viață constă în a descoperi domeniul pentru care suntem mai bine înzestrați și a folosi talentul astfel identificat pentru scopuri creative”.*

BIBLIOGRAFIE

- Mihaela Roco. Creativitate și inteligenţă emoţională. Iasi: Polirom, 2004
- Educaţie pentru schimbare și creativitate, Venera – Mihaela Cojocariu, Ed. Didactică si Pedagogică, București,
- Psihopedagogie, Ed. Polirom
- A.D. Moore, “Invenție,descoperire, creativitate” Ed. Didactică si Pedagogică, București,

STRATEGII DIDACTICE DE INTEGRARE A ELEVILOR CU C.E.S. ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Prof. înv. primar: PORUMB DANIELA
Seminarul Teologic Ortodox Sfântul Andrei
Localitatea Galati, Județul Galați

Lucrarea de faţă îşi propune să dezbată un subiect de un real interes în domeniul educaţiei, anume utilizarea strategiilor de integrare a elevilor cu C.E.S (cu dizabilităţi) în scoala de masă, precizând totodată şi rolul acestora .

Procesul de integrarea şcolară este un proces ce implică includere în şcolile de masă obişnuite, la activităţile educative formale şi nonformale, a copiilor consideraţi ca având cerinţe educative speciale.

Consideram că ***şcoala*** ca este mijlocul primordial de socializare al copilului (familia fiind considerată prima instanţă de socializare), integrarea şcolară reprezentând o particularizare a procesului de integrare socială a acestei categorii de copii, proces cu o importanţă fundamentală în uşurinţa integrării ulterioare în viaţa comunitară, prin formarea unor conduite şi atitudini, a unor aptitudini şi capacităţi favorabile acestui proces.

Un rol determinant îl au şi ***cerinţele educative speciale***, ele fiind cele care desemnează acele nevoi speciale faţă de actul educaţional, nevoi suplimentare, dar şi complementare obiectivelor generale ale educaţiei. Fără o abordare adecvată a acestor cerinţe speciale nu se poate vorbi de egalizarea şanselor de acces, participarea şi integrarea şcolară şi socială.

În fiecare zi observăm în jurul nostru oameni diferiţi. Aceste diferenţe nu se referă doar la înălţime, forma fizică, conturul feţei, culoarea pielii, ci, mai ales la felul de manifestare al fiecăruia, la calitatea muncii sale. De asemenea, aceste diferenţe sunt constatate şi la nivel emoţional, instinctual, intelectual, nivel de care depinde în cea mai mare măsură reuşita sau nereuşita unei activităţi.

Indiferent de problemele cu care se confruntă în procesul didactic,Fiecare elev este unic în felul lui. El prezintă particularităţi individuale şi de relaţie cu mediul, trăsături care necesită o evaluare şi o abordare personalizată. Copiii cu deficienţe au şi ei aceleaşi trebuinţe în creştere şi dezvoltare. Aceşti copii au în acelaşi timp şi anumite necesităţi particulare, individualizate. Ei sunt diferiţi din punct de vedere al temperamentului, motivaţiilor, capacităţii, chiar dacă prezintă acelaşi tip de deficienţe. Cadrul didactic care se confruntă cu unul sau mai mulţi elevi cu dizabilităţi, situaţi la nivelul unei clase trebuie să adapteze procesul de predare – învăţare la capacitatea intelectuală a acestora, oferindu-le totodată sprijin moral, dar şi sufletesc în depăşirea anumitor obstacole care se creează între ei şi ceilalţi elevi din clasă.

Integrarea copiilor cu CES trebuie să se desfăşoare sub atenta îndrumare a cadrelor didactice, necesitând perceperea şi înţelegerea corectă de către ceilalţi elevi a problematicii şi potenţialului de relaţionare şi participare al acestora la procesul didactic.

Educaţia integrată se referă la integrarea în structurile învăţământului general a elevilor cu CES, oferindu-le acestora un climat favorabil dezvoltării armonioase şi cat mai echilibrate a acestor categorii de copii.

Educaţia integrată a copiilor cu CES urmăreşte dezvoltarea capacităţilor fizice şi psihice a acestora care să-i apropie cat mai mult de copii normali; implementarea unor programe cu caracter colectivrecuperator, stimularea potenţialului restant ce permite dezvoltarea compensatorie a unor funcţii menite să suplinească pe cele deficitare, crearea climatului afectiv în vederea formării motivaţiei pentru activitate în general şi pentru învăţare în special, asigurarea unui progres continuu în achiziţia comunicării; formarea unor abilităţi de socializare şi relaţionare cu cei din jur; formarea de deprinderi cu caracter profesional şi de exercitare a unor activităţi cotidiene; dezvoltarea comportamentelor adaptative şi a însuşirilor pozitive ale personalităţilor care să faciliteze normalizarea deplină. Fiecare copil cu CES trebuie să beneficieze de un program adecvat şi adaptat de recuperare care să dezvolte maximal potenţialul fizic şi psihic pe care îl posedă.

Integrarea acestor copii urmăreşte valorificarea la maximum a disponibilităţilor elevului deficient şi antrenarea în mod compensatoriu a palierelor psiho-fizice, neafectate în aşa fel încât să preia activitatea funcţiilor deficitare şi să permită însuşirea de abilităţi care să înlesnească integrarea eficientă în comunitatea normală, Prin integrare se realizează şi o pregătire psihologică a copilului, care să contribuie la crearea unor stări efectiv emoţionale corespunzătoare în care confortul psihic este menţinut de satisfacţiile în raport cu activităţile desfăşurate. Raportul relaţiei socializare, integrare, incluziune are în vedere implicaţiile practice,

teoretice ce privesc evoluţia sistemului de organizare a educaţiei speciale şi a pregătirii copiilor pentru integrarea şi incluziunile în activităţile profesionale şi în colectivităţile sociale.

Există diferite ***forme de integrare a elevilor cu CES în activitatea didactică***, integrarea care presupune construirea unei relaţii de colaborare emoţional-educaţională:

- integrarea parţială; presupune ca elevii cu CES să desfăşoare doar o parte din timpul lor în şcoală, participând direct doar la anumite discipline, acolo unde pot face faţă;

- integrarea totală, unde elevii cu CES petrec tot timpul în cadrul organizat, în instituţia de învăţământ acolo unde sunt înscrişi la începutul anului şcolar.

Parcurgerea programului educaţional nu exclude participarea la şedinţele terapeutice, desfăşurate în spaţii speciale, destinate acestui scop;

- forme de integrare ocazională ce presupune participarea în comun la diferite excursii, serbări, întreceri sportive, spectacole, unde reuşesc sa stabilească relaţii cu ceilalţi membri ai grupului.

Crearea unui climat favorabil în colectivul de elevi de unde fac ei parte contribuie la dezvoltarea motivaţiei pentru învăţare. Este bine să se înveţe cu ceilalţi copii, şi nu separat de ei, pentru a nu se simţi neglijaţi, abandonaţi. Cultura psihopedagogică a cadrului didactic se compune din cunoştinţe de psihologie, pedagogie, metodică, dintr-un ansamblu de deprinderi şi priceperi practice solicitate de desfăşurarea acţiunii practice.

Procesul integrării şcolare a copiilor cu CES presupune elaborarea şi aplicarea unui plan de intervenţie individualizat, centrat pe folosirea unor modalităţi eficiente de adaptare a curriculumului şi pe diversificarea ofertelor de învăţare în cadrul lecţiilor. În acest scop, principalele strategii care ar putea fi folosite pentru proiectarea unui curriculum din învăţământul integrat se referă la :

- selectarea unor conţinuturi din curriculumul general accesibile şi elevilor cu CES şi renunţarea la alte conţinuturi cu un grad ridicat de complexitate;

- accesibilizarea întregului conţinut printr-un proces de simplificare, cadrul didactic participant la procesul educativ modificând conţinutul astfel încât sa devina realizabil;

- diversificarea componentelor curriculumului general prin introducerea elevilor cu CES în activităţi individuale, terapeutice, destinate recuperării acestora.

Profesorul trebuie să parcurgă şi să depăşească toate aceste etape, desfăşurându-şi activitatea în sprijinul susţinerii şi integrării elevului cu CES în societate, reuşind astfel să-l ajute să depăşească conştientizarea propriilor drame.

Elevii cu CES *au, majoritatea, capacităţi intelectuale reduse, suprasolicitând dascălul în găsirea celor mai bune metode de lucru în cadrul lecţiei. Reluarea, repetarea, elemente mereu prezente în lecţiile cu elevi cu CES, pot afecta calitatea participării active. Aşadar, este mereu necesară identificarea celor mai bune metode pentru ca elevii cu CES să-şi menţină participarea activă la un nivel optim pentru ca, în cadrul lecţiei, să nu intervină plictiseala,modificarea conţinuturilor învăţării fiind un proces gradat şi anevoios, mai ales sub aspectul corelării instruirii cu restul elevilor clasei.*

Ca şi în cazul celorlalte discipline, ***ora de limbă şi literatură română***, devine prilej de încercare de a dezvolta capacităţile de exprimare orală şi scrisă a elevilor cu CES. Întreaga activitate trebuie sa se organizeze in vederea informării şi formării cadrelor didactice de sprijin / itinerante privind utilizarea corectă a modalităţilor de proiectare şi implementare a demersului de intervenţie personalizata asupra copiilor cu cerinţe educative speciale, a identificării instrumentelor si a metodelor specifice de lucru adaptate particularităţilor de vârsta si individuale ale elevilor integraţi, creării premiselor pentru asigurarea unui climat socio-afectiv favorabil dezvoltării armonioase a personalităţii copiilor cu dizabilităţi.

Profesorul trebuie sa dovedească creativitate, tact în conceperea unor materiale auxiliare care să favorizeze o evoluţie favorabilă a copilului cu cerinţe educative speciale, dezvoltându-le astfel abilităţile de a constitui un portofoliu individual.

Competenţele specifice şi conţinuturile asociate dezvoltă un program educativ complex şi numai pregătirea cadrului didactic determină integrarea acestora în sistemul educaţional. Vom încerca o trecere în revistă a acestor competenţe specifice pentru a identifica ***conţinuturile educaţionale realizabile de către eleviicu CES***:

1.Receptarea mesajului oral în diferite situaţii de comunicare devine realizabilă în măsura în careelevul construieşte mesaje orale diverse, transcrie structuri din texte cunoscute, aplică principiile ascultării active în manifestarea unui comportament comunicativ adecvat. Se observă o imposibilitate a acestora de a crea forme lexicale corecte, să stabilească sensul unui cuvânt necunoscut prin apel la context, să stabilească rolul categoriilor semantice în textele literare studiate.

2. Utilizarea corectă şi adecvată a limbii române în producerea unor mesaje orale în situaţie de comunicare monologată şi dialogată devine realizabilă în măsura în care se solicită rezumarea orală a unui text dat. Realizarea orală a unui plan simplu şi dezvoltarea acestuia prin adăugarea ideilor secundare devine item irealizabil deoarece, de cele mai multe ori, aceşti elevi îşi pierd atenţia pe parcursul desfăşurării activităţii educative. În ceea ce priveşte utilizarea categoriilor gramaticale învăţate, în diverse tipuri de propoziţii, dovedesc incapacitate de a asocia fiecărei părţi de vorbire, categoriile învăţate. Unii dintre ei însă diferenţiază subiectul de predicat şi uneori chiar alcătuiesc propoziţii respectând cerinţele indicate. Un element notabil îl constituie participarea la diferite situaţii de comunicare, manifestând o atitudine favorabilă progresiei comunicării.

3. Receptarea mesajului scris, din texte literare şi nonliterare, în scopuri diverse dovedeşte incapacitatea elevilor cu CES de a diferenţia elementele de ansamblu de cele de detaliu în cadrul textului citit, de a identifica problema principală abordată. Reuşesc însă să prezinte succint subiectul operei literare fără identificarea momentelor subiectului într-un text epic şi a procedeelor de expresivitate artistică într-un text liric.

4.Utilizarea corectă şi adecvată a limbi române în producerea de mesaje scrise, în diferite contexte de realizare, cu scopuri diverse devine ineficient realizată; rezumarea unui text citit, relatarea unor fapte, motivarea unei opinii se produce în texte minime cu grave greşeli de ortografie şi punctuaţie. Se observă incapacitatea elevilor cu CES de a utiliza un lexic adecvat, de a-şi exprima o opinie, de a se exprima nuanţat. De cele mai multe ori întrebările sunt directe şi dirijate şi răspunsurile pe măsură: scurte şi fără nuanţă.

Evaluarea elevilor cu CES se realizează diferenţiat faţă de ceilalţi participanţi la lecţie prin evaluări formative şi sumative personalizate, prin itemi care să măsoare o înregistrare minimă a progresului şcolar prin raportare la cerinţele din curriculum.

Reuşita activităţilor*depinde de reuşita dublei abordări a instruirii în interiorul clasei si a relaţiei fundamentale dintre instruire si evaluare. Pentru ca activităţile să fie profitabile pentru toţi elevii, dascălul trebuie să găsească calea de mijloc în care instruirea şi evaluarea să aibă atât caracter integrat, cât şi caracter diferenţiat, adaptat la particularităţile deficienţelor elevilor cu CES, participanţi la procesul educativ. Raporturile dascălului cu fiecare elev în parte este foarte importantă”.*

Elevii cu CES au mare nevoie de afectivitate atat la nivelul colectivului, cat şi la nivel social, aspect care vizează calităţile etice şi morale ale dascălului, sub al cărui control se află limita relaţionării.

Progresul educativ al elevului cu CES depinde de relaţia pe care cadrul didactic de la clasă o stabileşte cu profesorul de sprijin, dându-i permanent informaţii despre punctele slabe ale acestuia, dar şi despre progresul pe care elevul reuşeşte să-l înregistreze la un moment dat. Intervenţia profesorului în procesul didactic îi permite acestuia valorificarea şi insistarea pe cunoştinţele greu asimilabile, determinând raportarea la nivelul cunoştinţelor de grup.

Astfel, profesorul va constata că ora de limba şi literatura română din ce în ce mai importantă pentru elevul CES, toate aceste schimbări radicale care au loc la aceşti copii se datorează şi comuniunii dintre profesor şi elev, profesorul încercând permanent să dezvoltare capacitatea de exprimare a propriilor sentimente, a propriilor atitudini şi, nu în ultimul rând, a propriei viziuni despre viaţă a acestuia.

Concluzie: Cadrul didactic care se confruntă cu unul sau mai mulţi elevi cu dizabilităţi, situaţi la nivelul unei clase trebuie să adapteze procesul de predare – învăţare la capacitatea intelectuală a acestora, oferindu-le totodată sprijin moral, dar şi afectiv în depăşirea anumitor obstacole care se creează între ei şi ceilalţi elevi din clasă.

Toate lecţiile de limba şi literatura romană vor urmări programa adaptată în mod special acestor elevi, urmărindu-se în mod constant progresul înregistrat.

Bibliografie:

Casantra Abrudan, Psihopedagogie specială, Oradea Ed Imprimeriei de Vest, 2003;
Maria Anca, Cluj Napoca, Metode şi tehnici de evaluare a copiilor cu CES;
Neamţu, C. & Gherguţ, A. (2000) *Psihopedagogie specială – ghid practic pentru învăţământul deschis la distantă*, Iaşi, Editura Polirom;
Surdu, E. (2001) *Dimensiuni ale managementului educaţional*, Timişoara, Editura Mirton.

Relațiile de atașament copii-părinți

Educatoare:Moldovan Sanda Ramona
Gradinita cu P.P."Dumbrava Minunata"

Teoria atașamentului descrie și integrează științific nevoia ființelor umane de a forma și întreține legături emoționale puternice față de alte ființe umane. Această teorie a fost formulată și consolidată de psihiatrul de copii britanic John Bowlby și de către psihologa canadiană Mary Ainsworth.

Așadar prin atașament înțelegem o legatură emoțională din cadrul unei relații bazată pe schimbul de confort, atenție și plăcere.

Ataşamentul părinte-copil este una dintre cele mai frumoase şi importante legături emoţionale din experienţa umană, însă nu întotdeauna se dezvoltă în condiţii optime. Un ataşamentul disfuncţional defineşte şi influenţează în mod negativ comportamentul copilului şi, de asemenea, pe al viitorului adult. (Sion, 2003)

“Parintele” teoriilor despre atașament este considerat John Bowlby. El a descoperit că tipurile de atașament pe care un adult le dezvoltă sunt stabilite încă din copilărie. Bowlby considera că atașamentul este un mecanism de supraviețuire în numele căruia ne dezvoltăm tehnici de supraviețuire. (Bowlby, 2011)

Manifestarea comportamentului atașării este activată în situații de alarmă sau când copilul dorește apropierea fizică. Situațiile de alarmă sunt însoțite de elati emoțional, de exemplu când distanța față de persoana de referință este prea mare, în stări de elativer, durere sau teamă. Se manifestă de asemenea la reuniunea cu persoana de referință. (Crețu, 2009)

Apropierea scurtă, contactul elati sau fizic de scurtă durată de persoana de referință pune capăt în general comportamentului atașant. După aceea copilul se simte în siguranță și de obicei își manifestă curiozitatea(comportament explorator) pentru tot ce îl înconjoară. Nevoia de stabilire în mod repetat a contactului elati cu persoana de referință la copii arată cât de important este atașamentul sigur, pentru explorarea lumii înconjurătoare. Acesti doi poli vor sta la baza dezvoltării autonomiei sănatoase a individului. Comportamentul atașant nu rămâne stabil ci cunoaște pe parcursul vieții anumite schimbări. La copiii mai în vârstă și la adulți, atașarea în forma ei originară, observabilă cu ochiul liber, nu mai este atât de elativ.Gesturile de apropiere și de îndepărtare de persoana de referință, comportamentul atașant și elativery evident dispar. Totuși, folosindu-se de bazele teoretice ale teoriei atașamentului, cercetătorii au descoperit cauzalități clare între comportamentul atașant al copilului mic și comportamentele din copilăria târzie, adolescență si maturitate. În urma experiențelor timpurii cu persoanele de referință,copilul dezvoltă un model internalizat de reprezentare (en: inner working model), o matrice psihică ce va rămâne elative stabilă de-a lungul întregii vieți. (Sion, 2003)

Bowlby consideră că există 4 caracteristici principale ale atașamentului:

- Menținerea unei apropierei fizice în relația respectivă (dorința de a fi aproape de oamenii de care suntem atașați).

2. Siguranța (reîntoarcerea la o anumită persoană din confort sau siguranța și pentru a nu ne confrunta cu teama sau amenințarea).

3. Un alt tip de siguranță (persoană de care suntem atașați reprezintă o sursă de siguranță, ceea ce ne permite sa exploram mediul care ne înconjoară).

4. Stresul separarii (anxietatea care apare în absența persoanei de care suntem atașați). (Bowlby, 2011)

Bowlby a enuntat 3 propoziții cu privire la teoria atașamentului:

1. În momentul în care un copil este crescut cu încredere de către părintele/ persoana care îl îngrijește, probabilitatea de a experimenta frica este mai mică decât cei care sunt crescuți fără încredere.

2. În al doilea rând, această încredere apare în urma unei perioade de dezvoltare începând cu anii copilăriei și continuând cu anii adolescenței. Așteptarile care se formează în această perioadă tind să rămână aproape neschimbate pe parcursul vieții unei persoane.

3. În ultimul rând, el accentuează faptul că aceste asteptări care se formează sunt strâns conectate cu experiența actuală a individului. (Bowlby, 2011)

Cercetările lui John Bowlby demonstrează că natura şi calitatea ataşamentului din copilărie influenţează dezvoltarea ulterioară a fiinţei umane.

Efectele de durată a ataşamentului se răsfrâng în special în anumite sfere psihice. Un bun ataşament dă, întâi de toate, sentimentul de securitate, de încredere în semeni, în sine şi puterea de a face faţă problemelor vieţii. Piaget menționa, cum că copilul cu un ataşament bun se va putea comporta ca un spirit deschis spre experimentare, cunoaştere şi cercetare, îşi va însuşi sistemul de relaţii cauză – efect. În cadrul ataşamentului, copilul învaţă reciprocitatea unei relaţii.

Cu alte cuvinte, ataşamentul determină calitatea integrării sociale, civice, morale a individului.

Educatoare:Moldovan Sanda Ramona

Bibliografie

Bowlby, J., O baza de siguranță, Editura Trei, 2011

Brich, A., Psihologia dezvoltări, Editura tehnică, Bucureşti, 2000

Claparede E. , Psihologia copilului și pedagogia experimentală, Editura Didactica si Pedagogica, București 1975

Crețu, T., Psihologia vârstelor, Ed. Polirom, 2009

Mentorul - factor esențial în formarea cadrelor didactice debutante

prof. VIDA CLAUDIA-LUCIA
Școala Gimnazială ”Lascăr Catargiu”, Craiova

”Mentoratul este o relație pe termen lung care răspunde unei nevoi de dezvoltare, ajută la dezvoltarea potențialului maxim și aduce beneficii tuturor partenerilor – mentor, mentorat și organizație.”
Suzanne Faure

”Conceptul <<mentor>> a fost utilizat încă din Antichitate, în mitologia greacă, unde reprezenta numele celui desemnat de regele Odysseus pentru a avea grijă de fiul său, în perioada în care el era plecat la război. Mentor era un bătrân din Itaca, prieten de încredere al regelui, reprezentând întruparea zeiței Atena, zeița greacă a înțelepciunii, abilităților și strategiei”[23].

Lucrările recente definesc acest termen ca fiind cineva care este un profesor sau un consilier înțelept și de încredere[24] sau cineva care este dispus să folosească timp și expertiză pentru a dezvolta și ghida o altă persoană care poate avea mai puțină experiență decât ea[25].

Cercetătorii Head, Reiman și Thies-Sprinthall (1992) scriu că „inima și sufletul” mentoratului crește din credința „în valoarea oamenilor” și dintr-o ”atitudine față de educație care se concentrează pe trecerea torței următoarei generații de profesori”. Procesul de mentorat se extinde dincolo de sprijinirea introducerii de noi profesori în sistemul școlar prin îndrumare și încurajare profesională. Shadiow (1996) consideră că inima mentoratului provine dintr-„un angajament față de educație, o speranță pentru viitorul acesteia și respect pentru cei care intră în comunitatea sa”.

Pornind de la cele menționate anterior, considerăm că profesorul mentor joacă un rol important ca model și consilier pentru cei aflați la început de drum în cariera didactică și are o mare influență asupra experienței de învățare a acestora. Cei din urmă au tendința de a adopta practicile profesorilor mentori, de aceea, ei trebuie implicați în conversații, încurajați să adreseze întrebări, să gândească singuri, să împărtășească ceea ce observă ei despre sala de clasă și orele la care asistă. De asemenea, este necesar ca mentorul să ofere sfaturi referitoare la metodele de predare, la bunele practici, la cunoașterea elevilor sau a instituției.

Dintre responsabilitățile profesorului mentor, pot fi amintite: trebuie să ofere informații despre misiunea școlii, elevii, comunitatea, programele speciale și programul zilnic, regulile școlare, regulamentele, politicile de disciplină, normele profesionale și politicile de sănătate și siguranță; să îl familiarizeze pe cadrul didactic mentorat cu formularele, rapoartele care trebuie să existe la portofoliul personal, să îl ghideze în conceperea proiectelor de lecție, a planificărilor, să își adapteze metodele de predare la cerințele și tendințele societății contemporane; să îi explice cadrului didactic mentorat obiectivele de instruire, teoria sau cercetarea pe care se bazează predarea, de ce a făcut alegeri specifice (de exemplu, selecția materialelor, strategia de instruire sau de management, modul de evaluare) și de ce crede că acțiunile au fost sau nu eficiente.

Un profesor mentor de carieră didactică trebuie să aibă o serie de competențe și calități, precum: **”**competență și experiență profesională (privit de elevi şi colegi ca un profesor remarcabil, bine pregătit profesional, bun manager al clasei, se simte confortabil în funcţia de profesor, este conectat cu profesori din alte şcoli şi alte ţări, cunoaşte politicile și procedurile din domeniul educaţiei, colaborează bine cu elevii, părinţii şi colegii, are disponibilitate şi deschidere pentru învăţarea de-a lungul întregii vieţi); atitudine și caracter (model pentru alte cadre didactice, dedicat profesiei didactice, disponibilitate pentru a face schimb de informații și de idei cu colegii, flexibil, deschis la minte, umor, optimism şi gândire pozitivă); abilități de comunicare de ordin superior (este capabil să elaboreze strategii eficiente de instruire şi evaluare, să comunice eficient prin

[23] Suport de curs PROF I – MENTORAT DE CARIERĂ DIDACTICĂ, modulul I, pag. 44
[24] Merriam-Webster's Ninth New Collegiate Dictionary (1983)
[25] Mentor Scout (2020)

conversaţie euristică, vorbire clară şi eficientă, să ofere feedback în mod pozitiv și productiv, să ofere încurajare emoțională și morală, să utilizeze e-mail şi alte mijloace moderne de comunicare modernă în mod eficient, să dovedească entuziasm, pasiune pentru predare, discreţie şi confidențialitate); abilități interpersonale (este capabil să dovedească, modestie, să fie uşor abordabil, să comunice uşor cu cei din jur, să mențină o relație profesională de încredere, să manifeste atenţie faţă de problemele politice, de discriminare, multiculturalitate şi diversitate, să inspire o atmosferă de calm şi siguranţă)”[26]; să dezvolte relații pozitive; să conducă și să motiveze profesorii. De asemenea, mentorul inițiază programe de dezvoltare pentru profesori (le permite acestora să se angajeze critic și creativ cu resurse și instrumente relevante, actualizate); convingerile proprii se bazează pe o gamă largă de experiențe de predare și formare, practici observate, lectură și cercetare; utilizează opiniile ca un instrument de formare și îi ajută pe alții să își dezvolte și să își articuleze propriile convingeri, chiar dacă nu sunt împărtășite.

Dintre abilitățile unui profesor mentor, menționăm: empatie (are capacitatea de a-și aminti cum a fost începutul carierei sale didactice și de a ”intra în pielea celuilalt”), adaptabilitate la diferite tipuri de personalitate (așa cum un profesor experimentat își adaptează predarea la nevoile individuale de învățare ale elevului, un mentor își adaptează metoda pentru a se potrivi cel mai bine nevoilor și personalității mentorabilului. Un mentor eficient își ajustează abordarea permanent în loc să se aștepte o adaptare la metodele lui.), încredere în celălalt (mentorii eficienți își exprimă în mod continuu încrederea în capacitatea tinerilor de a depăși obstacolele și de a-și realiza cel mai mare potențial. Arătând încredere, ei îi ajută pe aceștia să-și dezvolte încrederea în ei înșiși).

Pe parcursul carierei didactice, mentorul trebuie să țină seama de stilurile fiecărui participant. Astfel, stilul activist/divergent ar putea învăța cel mai bine din experiențe din viața reală. De pildă, se pot aduna materiale referitoare la o anumită temă, iar, pornind de la acestea, se creează o poveste proprie grupului (participanții sunt împărțiți în grupuri mici, trei-cinci persoane), care va fi prezentată/interpretată, prin jocul de rol, în fața celorlalți.

Gânditorul are nevoie de situații care necesită observarea din mai multe perspective, analizarea și interpretarea. În cazul lui, se poate folosi metoda ”Copacul vieții mele”, care îi permite să reflecteze la întrebări precum: *Care este scopul rădăcinilor? Unde are loc creşterea? Ce informaţii ar trebui puse la rădăcini, la capătul ramurilor şi în vârful copacului?*. Prin intermediul acestui exercițiu, persoana în cauză are posibilitatea de a ajunge la o cunoaștere de sine mai profundă și de a descoperi despre el însuși lucruri la care eixstă posibilitatea să nu se fi gândit.

Teoreticianul tinde să analizeze și să interpreteze, bazându-se pe rațiune. De aceea, el poate fi solicitat să găsească o rezolvare corectă a următorului conflict: *Diana este elevă în clasa a V-a, conştiincioasă, învaţă la toate orele şi are temele rezolvate. Într-una din zile, Diana se simte rău şi vine la şcoală cu temele nerezolvate. Reacţiile nu întârzie să apară, unii colegi adresându-i expresii jignitoare: tocilară, ochelaristă, dusă cu capul. Dezarmată de atitudinea unor colegi, aceasta se apără reproşându-le că se folosesc de ea, apoi pleacă acasă cu riscul de a avea absenţe*[27].

Concluzionând, am putea spune că mentoratul este calea spre desăvârșirea spirituală și profesională sub îndrumarea unui spiritus rector, căci el presupune o relație de sprijin și de îndrumare între un profesor cu experiență și un profesor aflat la început de drum. Totodată, mentoratul eficient contribuie la performanță și servicii de calitate în învățământ.

[26] https://iteach.ro/experientedidactice/dezvoltare-profesionala-mentorat-si-coaching

[27] https://ro.scribd.com/presentation/533147236/9-tema

BIBLIOGRAFIE

Head, Fay A., Reiman, Alan J. and Thies-Sprinthall, Lois (1992). The Reality of Mentoring: Complexity in Its Process and Function. Mentoring: Contemporary Principles and Issues. ed. Bey, Theresa & Holmes, C. Thomas. Reston, VA: Association of Teacher Educators.
Mentor Scout (2020) „Ce este un mentor?”, disponibil online la: https://mentorscout.com/mentor.cfm.
Merriam-Webster's Ninth New Collegiate Dictionary (1983) Springfield, MA: Merriam-Webster.
Shadiow, Linda (1996). Remembering a mentor. Clearinghouse, nr. 5, 277-279.
Suport de curs PROF I – MENTORAT DE CARIERĂ DIDACTICĂ, modulul I, pag. 44.

EDUCAȚIE PENTRU NOUA GENERAȚIE

Prof. înv. preșcolar: ALUPOAEI LĂCRĂMIOARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 HUDEȘTI

„Cei mai buni profesori sunt cei care te învață încotro să te uiți, dar nu îți pun și ce să vezi, lăsând libertatea fiecărui copil de a descoperi și cunoaște în stilul său propriu.”

Alexandra K. Tranfor

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

Educația se sprijină pe patru piloni importanți: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii. În funcție de această optică dar și de problematica lumii contemporane, educatorii din învățământ îndeplinesc și alte roluri. De exemplu prin metodologia de aplicare a noului curriculum național, li se cere educatorilor din învățământ să creeze activități (situații) de învățare adecvate obiectivelor proiectate, ținând seama de natura subiectului lecției și de particularitățile clasei sau ale grupei de elevi. Astfel, cu cât situațiile de învățare vor fi mai bine alese sau imaginate de profesor, cu atât mai interesantă și eficace în planul învățării va fi activitatea de instruire.

Importanța rolului pe care îl deține dascălul, ca agent al schimbării, care promovează înțelegerea și toleranța este foarte mare. De aceea, și responsabilitatea așezată pe umerii profesorilor este enormă, fiindcă ei sunt printre cei care participă la modelarea caracterelor noii generații.

Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate.

Literatura de specialitate oferă o serie de mituri despre profesorii calmi, eficienți (Gorgon, T. 2011. P 42):

. Profesorii buni sunt calmi, nu se enervează și sunt mereu temperați:
. Profesorii buni nu sunt părtinitori și nu au prejudecăți;
. Profesorii buni pot și își ascund adevăratele sentimente față de elevi;
. Profesorii buni au același grad de acceptare față de toți elevii. Ei nu au niciodată elevi preferați;
. Profesorii buni creează un mediu de învățare stimulant, liber, și în același timp, mereu liniștit și ordonat;
. Profesorii buni sunt consecvenți, nu manifestă mișcări bruște, nu uită, nu fac greșeli;
. Profesorii buni știu toate răspunsurile. Sunt mai inteligenți decât elevii;
. Profesorii buni se sprijină unii pe alții. Ei fac „front comun” față de elevi indiferent de sentimente personale, de valori sau de convingeri.

Cu alte cuvinte, profesorii buni trebuie să fie mai buni, mai înțelegători, mai inteligenți decât majoritatea oamenilor, trebuie să demonstreze tot timpul imparțialitate, organizare, consecvență și empatie.

Bibliografie:

. Planchard Emile, „Pedagogie școlară contemporană” E. D. P., 1992
. Mitrofan N. „Aptitudinea pedagogică„ Ed. Academiei, 1988
. Good, T.,Brophy, J.,Looking in the Classroom, New York, Harper Row. (1984)

Autocunoaștere și intercunoaștere

Profesor : Petcu Mariana
Școala Profesională Specială ”Emil Gârleanu”, Galați

Profesorul diriginte are ca atribuție principală cunoașterea colectivului de elevi, el trebuie să identifice caracteristicile fiecărui elev, să identifice dificultățile de învățare, problemele comportamentale și să colaboreze cu psihologul școlar în vederea stabilirii unui plan de asistență și intervenție comportamentală.

Autocunoașterea reprezintă imaginea de sine necesară pentru a identifica propriile limite, deprinderi, abilități, capacități, competențe pentru a dobândi încredere în forțele proprii, a finaliza sarcinile de lucru, a performa și a depăși dificultățile apărute în calea elevilor. Nu trebuie să uităm că fiecare elev este unic, astfel încât vom încuraja diversitatea, toleranța, acceptarea necondiționată și vom evita etichetarea, vom valoriza aspectele pozitive ale elevului, vom încuraja autoreflecția, vom oferi recompense.

În vederea (auto)descoperirii obiective, respectiv triadei complexe cognitivă – afectivă - motivațională ca premisă în dezvoltarea personală este recomandat să întreprindem diverse jocuri didactice pentru ca elevii să nu o considere ca pe o corvoadă ci ca pe ceva interesant, atrăgător, ludic precum: Autobiografia, Terminarea propoziției, Metoda SWOT, “Fereastra lui Johari”, Scaunul fierbinte, Medalia cu două fețe, Ce as vrea să știu și ce nu aș vrea să știu, Reclama mea, Peștișorul de aur, **Scala de măsurare a stimei de sine (Morris Rosenberg, 1965)**, Blazonul, Cartea mea de vizită, Diploma mea, Scutul meu, Universul meu, Dacă, Portretul chinezesc, etc. Rezultatele acestor activități vor scoate la lumină propriile gânduri, emoții, comportamente, interese, aspirații, scopuri, priorități și valori personale. Profesorul nu va avea standarde exagerate, va pune în valoare calitățile elevului, va formula clar așteptările față de elevi, încurajează, laudă, anticipează nevoilor acestora.

Intercunoașterea este o formă a interacțiunii persoanelor, un proces în care indivizii îi cunosc pe ceilalți, sunt cunoscuți de ceilalți și se cunosc pe ei înșiși (Mamali, C.,1974)., altfel spus se realizează descoperirea colegilor de către fiecare elev al clasei, și de ce nu chiar al profesorului, în vederea închegării unui colectiv sudat, bazat pe relații de încredere, pe susținere reciprocă a intereselor, curiozităților, dorințelor, preocupărilor.

De asemenea intercunoașterea se poate obține prin utilizarea mai multor metode ludice precum : Punguța magică, Cubul curios, Bingo, Scrabble, Foaia cu autograf, Cercurile concentrice, Jocul numelui, Statuile emoțiilor, Ghemul magic, 2 adevăruri și o minciună, etc. Astfel le oferim ocazia de a le prezenta colegilor lor câteva lucruri personale care au o mare însemnătate pentru ei, iar pentru noi, este o modalitate de a-i cunoaște mai bine, de asemenea elevii se vor integra mai repede în colectiv. Nu în ultimul rând au posibilitatea să observe care sunt colegii cu care au lucruri, pasiuni, valori în comun.

Randamentul și productivitatea elevilor sunt direct dependente de cunoașterea relațiilor interpersonale, de relațiile de intercunoaștere, de relațiile de intercomunicare, de relațiile socio-afective din interiorul clasei de elevi deoarece în acest mod colaborarea este favorizată având un climat destins de lucru oferindu-și reciproc suport emoțional, informații despre comportamente și valori acceptate și exersând deprinderi de comportament social.

Individul nu poate fi conceput în afara grupului, fiind în aceeași măsură valabilă conceperea elevului în afara clasei.

Intercunoașterea este esențială în conceperea și atribuirea sarcinilor grupului de elevi, deoarece se dorește un grup închegat, fără probleme în comunicare bazat pe colaborare și se exploatează abilitățile și talentele fiecărui membru din echipă obținând în cele din urmă o combinație între social și psihologic, între obiectiv și subiectiv. Elevul este ghidat în dezvoltarea sa etică, morală construindu-și o personalitate armonioasă în strânsă legătură cu viața grupului.

Sitografie

https://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica/AUTOCUNOASTERE-SI-INTERCUNOAST12.php
https://iteach.ro/pg/blog/nicoleta.stanciu4/read/108563/autocunoastere-si-intercunoastere
https://www.twinkl.co.id/resources/1-manifestarea-interesului-pentru-autocunoastere-si-a-atitudinii-pozitive-fata-de-sine-si-fata-de-ceilalti-dezvoltare-personala-class-2/11stabilirea-unor-asemanari-si-deosebiri-intre-sine-si-ceilalti-dupa-criterii-simple-1-manifestarea-interesului-pentru-autocunoastere-si-a-atitudinii-pozitive-fata-de-sine-si-fata-de-ceilalti-dezvoltare-personala/jocuri-de-autocunoastere-si-intercunoastere-prin-folosirea-diferitelor-forme-de-comunicare-11stabilirea-unor-asemanari-si-deosebiri-intre-sine-si-ceilalti-dupa-criterii-simple-1-manifestarea-interesului-pentru-autocunoastere-si-a-atitudinii-pozitive-fata-de-sine-si-fata-de-ceilalti
https://www.learn2b.ro/product/activitati-de-intercunoastere/
https://www.tpu.ro/stiinta-si-filosofie/care-sunt-metodele-de-intercunoastere-a-individului/

Les fausses nouvelles dans l’espace public

Profesor Moțoc Lucica
Colegiul Național Vasile Alecsandri, Galați

A présent la majorité des gens s’informe davantage en ligne, sur les réseaux sociaux, sur les plateformes numériques et il est de plus en plus difficile de cerner les faits vrais, les demi-vérités ou les mensonges parce qu’on est encouragé à les considérer comme de vraies nouvelles par de différents moyens techniques ou stratégies discursives persuasives. Les jeunes et les enfants sont en danger, ils sont aux bords d’adopter des conceptions déformées du monde.

La désinformation représente la propagation délibérée des informations fausses pour nuire une personne, un groupe social, une organisation ou un pays.

La mésinformation est constituée des informations fausses mais on créees dans l’intention de nuire.

La mal information se fonde sur des informations de la réalité utilisées pour infliger un préjudice à une personne, un groupe social, une organisation ou un pays.

Pascal Froissart, enseignant-chercheur en Communication, spécialiste de la question définit la fausse nouvelle comme « la nouvelle lancée en connaissance de cause dans le champ médiatique ». Il existe plusieurs types de fausses nouvelles : idéologiques, politiques, financières (arnaques sur internet pour voler des données personnelles par exemple).

Les fausses nouvelles entraînent certaines conséquences : risque d’enrôlement, manipulation et théorie du complot, radicalisation, etc.

Il y a des lois dans chaque pays qui se proposent de lutter contre ce fléau mais toutes ont des limites. C’est pour cela qu’il est nécessaire d’enseigner aux enfants, aux jeunes, comment on peut identifier les indices d’une telle nouvelle, la qualité et la pertinence d’une information.

Tout premièrement il est bien d’identifier l’auteur, la légitimité de celui-ci, ce qu’il a écrit auparavant. Ensuite on doit se rendre compte si l’auteur présente des faits ou tout simplement il est subjectif lorsqu’il exprime son opinion. On doit vérifier la nature du site (s’il est officiel, s’il s’agit d’une page personnelle), la langue, le type de publicité. Les sources peuvent être des pistes pour prouver que l’information est réelle. La date de publication est une autre modalité d’observer le déroulement des faits.

Les élèves de nos jours doivent avoir des compétences aux médias et à l’information pour saisir et apprécier de manière critique l'information remise par tous les médias.

Grace à la nouvelle technologie la distribution de textes, d’images, de vidéos ou de liens se propage en quelques minutes, heures.

« La forte progression des fausses nouvelles et de la propagande ces dernières années rend essentielle l’acquisition par les élèves de compétences leur permettant de discerner le vrai du faux et de reconnaître un éventuel parti pris ».[28]

Les élèves doivent avoir les capacités d’analyser et réfléchir critiquement, connaître et comprendre d’une manière critique le monde et bien sûr faire face à **propagande, à la désinformation et aux fausses nouvelles tant en ligne que hors ligne.**

« Les États doivent prendre des mesures pour promouvoir l’éducation aux médias et aux technologies numériques, notamment en abordant ces questions dans le cadre du programme scolaire ordinaire et en s’associant à la société civile et aux autres parties prenantes pour sensibiliser l’opinion à ces questions ».[29]

Les enseignants, eux-aussi, doivent se tenir au courant aux dernières évolutions dans le domaine des technologies de l’information et de la communication, suivre des formations concernant les stratégies de gestion

[28] When is fake news propaganda?, Facing History and Ourselves, 2018
[29] OSCE et UNHCR, Déclaration conjointe sur la liberté d’expression, les « fausses nouvelles », la désinformation et la propagande, 2017

de la propagande, de la désinformation et des fausses nouvelles, intégrer ces questions au programme de différentes matières.

Au niveau de l'institution d'enseignement on peut **organiser des débats ou des événements spéciaux** à l'école au sujet de la propagande, de la désinformation ou des fausses nouvelles et de cette manière virer le problème de la surcharge du programme scolaire, **concevoir des initiatives d'éducation par les pairs** dans le cadre desquelles des élèves plus anciens forment et conseillent les plus jeunes sur l'utilisation en toute sécurité des informations auxquelles ils ont accès dans les médias, **établir des partenariats avec des professionnels extérieurs ou des entreprises** spécialisées dans ce domaine (journalistes, sociétés informatiques, universités par exemple), **tisser des liens virtuels avec les écoles d'autres régions ou pays** pour offrir aux élèves un point de vue différent sur l'actualité, **recruter des parents qui sont spécialisés dans les technologies de l'information et de la communication** pour participer à l'élaboration des politiques de l'établissement ou collaborer avec les enseignants pour enrichir l'apprentissage des élèves.

Sitografie

https://e-enfance.org/informer/fake-news/

https://www.internetmatters.org/fr/issues/fake-news-and-misinformation-advice-hub/learn-about-fake-news-to-support-children/

https://fr.unesco.org/fightfakenews

https://www.coe.int/fr/web/campaign-free-to-speak-safe-to-learn/dealing-with-propaganda-misinformation-and-fake-news

Metode şi tehnici atractive în predarea limbilor moderne
STUDIU

Prof.dr. Purcărescu Oana-Angela
Colegiul Naţional Pedagogic „Stefan Velovan”, Craiova

Importanţa profesorului de limbi moderne, implicit a celui de limba franceză, a crescut considerabil, iar îndatoririle sale s-au diversificat. Pe lângă mijlocul de comunicare pe care îl constituie limba, apare şi necesitatea integrării dimensiunii interculturale în formarea elevilor noştri, cetăţeni europeni cu drepturi depline.

Capacitatea de a înţelege şi comunica în mai mult de o limbă a devenit deja o realitate zilnică pentru cea mai mare parte a populaţiei de pe glob, este o aptitudine de dobândit de către toţi cetăţenii europeni. Deprinderea şi practicarea altor limbi ne încurajează să căpătăm o mai mare deschidere faţă de ceilalţi, faţă de culturile şi punctele lor de vedere; ne ameliorează abilităţile cognitive şi ne consolidează competenţele lingvistice în limba noastră maternă.

Noţiunea de competenţă de comunicare a evoluat foarte mult, înglobând astăzi domenii de cunoaştere din ce în ce mai vaste. Consiliul Europei consideră că există şase componente în aptitudinea de comunicare (şi trebuie remarcat faptul că mulţi autori sunt de acord cu acest lucru) şi anume: competenţa lingvistică, competenţa socio-lingvistică, competenţa discursivă, competenţa socio-culturală, competenţa strategică şi competenţa socială.

Astfel, pentru a aborda problema la nivel lingvistic, se va respecta principiul pedagogic de la simplu la complex. La aceasta se adaugă obligativitatea de a ţine cont de accesibilitatea subiectului, deci orice document va fi ales şi utilizat în funcţie de nivelul de cunoştinţe al elevilor.

Dacă pentru abordarea de lexic vom alege documente autentice, respectând principiul de la simplu la complex, în ceea ce priveşte abordarea Problemelor de gramatică, aici situaţia este mai complicată. Un text autentic nu va conţine prea multe exemple sau nu va repeta de multe ori problema de gramatică pe care dorim să o discutăm. Ca atare va trebui să recurgem la texte, documente fabricate care ne vor oferi posibilitatea să regăsim noţiunea de gramatică în situaţii concrete şi să o putem elucida cu elevii (ex. exerciţii axate pe utilizarea verbului la diferite moduri sau timpuri, pronume, adjective etc.).

Textele trebuie alese cu grijă pentru a nu introduce în acelaşi timp prea multe cuvinte şi expresii noi. În concluzie, lexicul şi gramatica nu trebuie văzute, predate, de sine stătător, ci ca făcând parte dintr-un tot unitar, ca elemente de bază ale savoir-faire-ul comunicării, ce va cuprinde următoarele niveluri: lexic, gramatică, analiza textului, pragmatică şi cultură.

Sintagma „mijloace de învăţământ” se referă la ansamblul materialelor naturale – obiecte din realitatea înconjurătoare în forma lor naturală: minerale, plante, animale, aparate, instalaţii etc sau realizate intenţionat: modele, planşe, hărţi, manuale, cărţi, fişe de lucru, chestionare, teste, portofolii, jocuri didactice, în viziune sistemică şi de valorificare eficientă în procesul instructiv-educativ. Mijloacele de învăţământ dobândesc valoare de instrumente pedagogice – se interpun între logica ştiinţei şi logica elevului, înlesnesc şi optimizează comunicarea între profesor-elev şi interacţiunile care se stabilesc în clasă. Dezvoltarea ansamblului mijloacelor de învăţământ, valorificarea lor eficientă în activităţile didactice şi soluţionarea unor probleme practice ale instrucţiei şi educaţiei, au demonstrat şi demonstrează că activitatea didactică nu se restrânge la transmiterea verbală a cunoştinţelor şi că limbajul verbal nu constituie unicul instrument de predare a cunoştinţelor. În funcţie de caracteristicile situaţiei de instruire se utilizează mijloace de învăţământ ale căror funcţii şi virtuţi se fac eficient în contextul educaţional respectiv.

La limba franceză, elevii învaţă să fie creativi prin intermediul jocurilor de cuvinte pe care le putem organiza sub forma unor concursuri cum ar fi: crearea unor propoziţii în care toate cuvintele să înceapă cu aceeaşi literă, găsirea cât mai multor expresii deosebite prin jocul unor cuvinte. Foarte interesante şi atractive sunt compunerile gramaticale, compunerile libere, cu început sau sfârşit dat. Elevii îşi manifestă latura creatoare prin sensibilitatea cu care povestesc, recită, dobândind anumite capacităţi actoriceşti. Compunerile sunt o poartă

larg deschisă în manifestarea gândirii creatoare. Capacitatea de a gândi şi elabora o compunere, modul de expunere a ideilor, structura şi latura stilistică şi semantică a acesteia pot incumba capacitatea deosebită a unui elev, talentul şcolarului care redă ficţiunea şi realitatea în manieră artistică. Pentru manifestarea propice a predispoziţiilor creatoare trebuie să se realizeze un mediu corespunzător, iar profesorul să fie cel care „regizează´ totul din umbră, elevul devenind formator al propriei sale formări.

Dezvoltarea creativităţii presupune stimularea la elevi a curajului de a emite ipoteze chiar hazardate, dar nu absurde, capacitatea de a aprecia în ce măsură este plauzibilă o anumită ipoteză de a elabora o strategie de lucru şi de a nu aştepta de-a gata o soluţie. Accentul se pune în special pe învăţarea în ritm propriu şi prin efort personal şi mai ales pe învăţarea prin descoperire.

Ca cerinţă a unei învăţări de tip creativ este problematizarea intensivă şi sistematică, crearea unei motivaţii superioare care să propulseze activitatea intelectuală a elevului, să îi anime curiozitatea, să caute situaţii pline de tensiune intelectuală. Elevul fiind stimulat şi dirijat în aşa fel în cât efortul său intelectual în procesul învăţării să depăşească un anumit set format, să întrevadă posibilitatea de rezolvare mai interesantă, mai atractivă, mai eficientă, va ajunge la eliberarea de stilul habitual, la abordările stilului creator de învăţare.

Învăţarea limbilor străine asistată de calculator este adesea considerată o metodă de predare a limbii, deşi nu întotdeauna aşa stau lucrurile. În predarea tradiţională a limbilor pe bază de programe asistate de calculator, metodologia de lucru avea la bază o abordare behavioristă, întemeiată pe ”învăţarea programată”, prin care computerul verifica datele introduse în calculator (adică inputul şi realizează feedback-ul (adică o conexiune inversă, transferând informaţia către un tip de activitate practică adecvată scopului urmărit). Învăţarea modernă a limbilor prin programe pe calculator pune accentul pe comunicare şi pe activităţi ce trebuie îndeplinite sau pe sarcini ce urmează a fi efectuate.

Prin colorit, animaţie, efecte speciale, programele multimedia sunt atractive şi motivante.

Exerciţiile de completare. Aceste exerciţii sunt asemănătoare cu exerciţiile de completare a spaţiilor libere. Textele, eseurile sau exerciţiile electronice de corectat şi comentat. Atunci când unui elev îi este solicitat un text în formă electronică nu este un exerciţiu bun să îl tipărească numai şi să facă nişte comentarii asupra lui folosind demodata cerneală roşie. Ar fi mult mai funcţional ca profesorul să introducă pe parcursul textului sugestii folosind un procesor word sau programe special concepute să facă acest lucru.

Rebusurile. Rebusurile/cuvintele încrucişate au mare popularitate în rândul elevilor şi, când sunt create pe baza unui vocabular cu care au m ai operat, acestea constituie un instrument bun şi pentru exerciţiile ulterioare sarcinilor didactice. Aceasta este o activitate care poate fi creată uşor, în intervalul a câteva minute, ca un program. Cu acest program elevii îşi pot chiar crea unii altora exerciţii.

Exerciţii după model. Computerul poate executa tot ceea ce se putea face în vechile laboratoare lingvistice / cabinete de limbi străine; de exemplu, se dă modelul: ”El are o maşină?” Răspuns:”Nu, el are două maşini”. ”El are un computer ?”. ”Nu, el are două computere”. Informaţia introdusă de utilizator poate fi un text, ori o comunicare verbală prin intermediul microfonului de la computer.

Dicţionarele electronice. Sunt foarte utile pentru cei care învaţă limbi de circulaţie mai restrânsă. Pe reţeaua Internet există câteva asemenea dicţionare care sunt disponibile fie în mod gratuit, fie la un cost simbolic.

Asumarea de roluri. Internetul face posibil asumarea rolurilor în mini-dialoguri dramatice alături de participanţi din toată lumea. Acest tip de activitate mai poartă şi denumirea de Multi User Dungeons. În anumite cazuri aceste tipuri de activităţi au fost explicate pentru predarea limbilor străine şi folosirea la clasă.

Simulări. Simulările electronice sau on-line diferă de asumarea rolurilor datorită faptului că activităţile pe care le presupun sunt reale şi nu se bazează pe simplul joc de scenă. Instrumentele folosite în cadrul simulărilor electronice pot fi e-mail-uri, mesajele de tip SMS de pe telefonul mobil etc. Avantajul unei simulări electronice îl reprezintă posibilitatea de a avea participanţi din diferite ţări. Dezavantajul pentru simulările la nivel avansat îl constituie faptul că se cere un nivel mai ridicat al competenţei în domeniul operării pe calculator.

Tandem-ul. Cea mai bună cale de învăţare a unei limbi străine este comunicarea cu un vorbitor nativ, care doreşte să-şi însuşească limba dumneavoastră. Este un fel de soluţie ”ia de la mine şi dă-mi, ca revanşă” în care dumneavoastră sunteţi deopotrivă profesor, dar şi elev (care-şi însuseşte o limbă străină).

E-mail-urile în tandem. Acesta diferă de tandemurile faţă în faţă (sau de tandemurile audio on-line, de tipul întâlnirilor pe reţeaua electronică Net Meeting) datorită faptului că e-mail-ul în tandem trebuie să se concentreze pe deprinderile şi cunoştinţele care ţin de comunicarea scrisă.

Învăţarea pe bază de sarcini didactice poate beneficia uşor de resursele care ne stau la dispoziţie on-line (pe cale electronică).

Exersarea vocabularului. Este unul din cele mai vechi tipuri de exerciţii pe computer. Computerul cere un cuvânt, iar elevul trebuie să vină cu răspunsul adecvat. Introducerea datelor (input) de care are nevoie elevul se poate realiza prin intermediul unui text sau pe cale verbală. Acest tip de exerciţiu se poate dovedi foarte fructuos şi productiv numai atunci când cuvintele exersate sunt plasate într-un context. Poate fi de mare ajutor dacă elevul alege cuvintele pe care doreşte să le exerseze şi-şi constituie el însuşi un set de exerciţii, în acest fel realizându-se şi un fel de portofoliu lexical.

Materialele didactice electronice folosite în cadrul lecţiei se pretează pentru două tipuri de niveluri – începător şi mediu. Prin utilizarea materialelor multimedia se facilitează prezenţa în aceeaşi sală de curs a elevilor aflaţi la niveluri de studiu diferite.

În concluzie, e de menţionat că tehnologiile lingvistice sunt esenţiale pentru a păstra la locul cuvenit, în lumea globalizată şi interconectată a viitorului, toate limbile europene, precum şi cultura, arta şi istoria, elemente de care aceste limbi sunt intrinsec legate.Utilizarea calculatorului ca mijloc de învăţământ în predare/învăţare a limbilor străine reprezintă un real factor de progres, contribuind la optimizarea procesului instructiv-educativ, atât prin ameliorarea calitativă a procesului predării – învăţării, cât şi prin creşterea gradului de motivaţie a factorilor implicaţi în acest proces.

Bibliografie:

1. Coïaniz. A. 2001, *Apprentissage des langues et subjectivité*, Paris, L’Harmattan.

Conseil de d’Europe 2000, *Un cadre européen commun de référence pour les langues: apprendre, enseigner, évaluer* , Strasbourg,: Division langues vivantes.

2. Cristea, T., 1984, *Linguistique et techniques d’enseignement*, Bucureşti:TUB.Cuq J.P. et Gruca, 2002, *Cours de didactique du français langue étrangère et seconde*, Grenoble:PUG.

3. Nica, T. et Ilie C., 1995, *Tradition et modernité dans la didactique du français, langue étrangère*, Editura Celina.

4. Ninon, C., *Choisir et exploiter des documents en français sur objectifs spécifiques*, în ” Le Français dans le monde”, nr. 295.

5. Roman, D., 1994, *La didactique du français langue étrangère* , Baia Mare, Editura Umbria.

REFERAT
Temă „Managementul educației incluzive„

Prof. Ștefancu Ioana Alina
Școala Gimnazială „Constantin Platon„ Bacău

Managementul educaţional, ca ramură ştiinţifică a managementului în general, studiază ansamblul principiilor funcţiilor şi strategiilor (mijloace, metode, forme etc.) de direcţionare, de organizare, gestionare şi evaluare ale instituţiilor furnizoare de educaţie ale învăţământului în integralitatea sa.

Pentru a asigura învăţământului un randament şi o performanţă ridicate sunt necesare cunoaşterea şi aplicarea ştiinţei managementului educaţional. Funcţia de conducător (manager) al învăţământului este o profesie şi, ca oricare profesie, trebuie învăţată. Pentru conducerea cu rezultate optime a învăţământului, orice conducător (manager) din învăţământ trebuie să cunoască principiile, nivelurile şi funcţiile ştiinţei managementului educaţional, în strânsă legătură cu folosirea unui instrument metodologic şi practic modern, bazat pe informatică, pe limbajele de programare, pe utilizarea de reţele de calculatoare personale, pe o modernă bază logistică.

Conceptul educație incluzivă a luat naștere ca răspuns la abordările tradiționale și perimate, conform cărora anumite categorii de copii au fost excluși din școlile de masă din motivul dizabilității, dificultăților/problemelor de învățare, vulnerabilității familiei sau din alte motive. Conceptul incluziunii își are originile în Declarația Universală a Drepturilor Omului (ONU, 1948), care recunoaște că toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și drepturi. Această declarație induce ideea că incluziunea este acceptarea tuturor oamenilor, independent de diferențele dintre ei. Este vorba despre aprecierea persoanelor pentru ceea ce sunt și competențele lor, mai degrabă decât despre felul în care merg, vorbesc sau se comportă. Incluziunea permite oamenilor să valorifice diferențele dintre ei, prin aprecierea că fiecare persoană este unică în felul său. Ulterior, conceptul a fost completat, îmbogățit, fiindu-i atribuite diferite nuanțe semantice. Organizații internaționale cu notorietate, precum UNESCO, UNICEF, Banca Mondială și altele, au lansat viziunea lor asupra ei și a conceptelor ce derivă din aceasta.

Educaţia incluzivă se bazează pe dreptul tuturor copiilor la o educaţie de calitate care satisface necesitățile de bază de învățare și îmbogățește viaţa. Cu accent deosebit asupra grupurilor vulnerabile și marginalizate, educația incluzivă urmărește să dezvolte întregul potenţial al fiecărui individ

Politica care reglementează sistemele educaționale incluzive trebuie să ofere o viziune clară și conceptualizarea educației incluzive ca o abordare pentru îmbunătățirea oportunităților educaționale ale tuturor elevilor. Politica trebuie, de asemenea, să sublinieze în mod clar că implementarea eficientă a sistemelor educaționale incluzive este responsabilitatea partajată a tuturor educatorilor, a liderilor și a factorilor de decizie. Principiile operaționale care reglementează implementarea structurilor și a procedurilor în cadrul sistemelor educaționale incluzive trebuie să fie cele ale echității, eficacității, eficienței și realizării rezultatelor tuturor părților interesate - elevilor, părinților și familiilor lor, profesioniștilor din domeniul educației, reprezentanților comunității și factorilor de decizie.

Educația incluzivă este un proces în continuă evoluție, schimbare și îmbunătățire a instituțiilor și sistemului de învățământ pentru a face educația cât mai prietenoasă și benefică pentru toți copiii.

Schimbările remarcabile, care se produc în domeniul învățământului, promovarea reformelor şi a noilor abordări în educație, implică schimbarea şi adaptarea continuă a sistemului şi a unităților educaționale. Necesitatea de schimbare este determinată, înainte de toate, de raţiunea şi filozofia educației, misiunea căreia este să formeze personalități capabile să se adapteze la dinamismul vieții, să adopte noi modele de gîndire, să achiziționeze şi să valorifice noi competențe, să exploreze noi domenii/idei etc. Privită din această perspectivă, schimbarea este foarte importantă, necesară şi inevitabilă

Managementul școlii incluzive reprezintă valorile, practicile, principiile, sistemul de lucru adoptat într-o şcoală, prin intermediul căruia cadrele didactice, elevii, cadrele didactice de sprijin, personalul administrativ, părinţii, comunitatea, resursele de toate tipurile, curriculumul, provocările şi succesele sunt gestionate astfel încât şcoala, prin tot ceea ce face, va reuşi să răspundă necesităților şi aşteptărilor tuturor copiilor.

Educaţia pentru toţi la nivelul şcolilor înseamnă nu numai integrarea copiilor cu CES în şcoală, ci presupune o altă abordare a pedagogiei şcolare, abordarea incluzivă sau curriculară, care surprinde şi valorizează în esenţa ei două concepte de bază: unicitatea şi diversitatea. Educaţia incluzivă în şcoală presupune o folosire adecvată a resurselor umane, materiale şi metodologice, în favoarea tuturor copiilor, în aşa fel încât fiecare „actor” din procesul educaţional să înveţe şi să se dezvolte. Educaţia incluzivă presupune parteneriatul educaţional în care profesorii, copiii, părinţii şi alte persoane din comunitate participă împreună la proiectarea, derularea şi evaluarea programelor educative. Este insuficient ca într-o clasă să fie integrat un copil cu CES pentru a spune că acolo se dezvoltă o educaţie incluzivă. Este nevoie de o proiectare care să implice toate activităţile, de parteneriat educaţional şi de practici educative adecvate care să se adreseze tuturor copiilor. Este necesar ca toată şcoala să se schimbe. Nimeni nu trebuie să se teamă de această abordare, pentru că este vorba, în fapt, de educaţie de calitate, care respectă drepturile tuturor copiilor şi demnitatea dezvoltării fiecăruia, fără a neglija implicarea, dezvoltarea profesională şi valorizarea cadrelor didactice. De aceea trebuie să gândim foarte departe, dar să acţionăm pas cu pas şi cu răbdare pentru a nu uita că în educaţie fiecare „actor” are un rol de jucat şi fiecare învaţă. Avem nevoie să ne reamintim de faptul că fiecare copil este o promisiune şi are o şansă care depinde de atitudinea şi acţiunea celor care îl cresc şi îl educă.

Managementul școlii incluzive reprezintă valorile, practicile, principiile, sistemul de lucru adoptat într-o şcoală, prin intermediul căruia cadrele didactice, elevii, cadrele didactice de sprijin, personalul administrativ, părinţii, comunitatea, resursele de toate tipurile, curriculumul, provocările şi succesele sunt gestionate astfel încât şcoala, prin tot ceea ce face, va reuşi să răspundă necesităților şi aşteptărilor tuturor copiilor. Măsura, gradul în care o entitate educațională reuşeşte să răspundă principiilor incluziunii şi să asigure/confirme statutul de şcoală incluzivă poate fi constatat în baza diferitor instrumente de evaluare, precum Indexul incluziunii școlare şi alte instrumente operaționale.

Complexitatea atribuţiilor pe care le exercită zilnic cadrul didactic impune o foarte bună cunoaştere de către acesta a informațiilor care ţin strict de specialitatea sa, dar şi a unor conținuturi trans-disciplinare pentru a realiza obiectivele unei educaţii de calitate. În această ordine de idei, este necesar ca sistemul de formare inițială a cadrelor didactice să cuprindă programe ce abordează în complexitate problematica educaţiei incluzive, să conducă spre dobândirea de astfel de cunoștințe și abilități care să asigure că toate cadrele didactice sunt familiarizate cu metodologiile centrate pe copil, sunt capabile să predea în medii diferite şi să realizeze în mod adecvat predarea diferenţiată, să valorifice punctele forte ale copiilor şi să răspundă necesităţilor lor.

Promovarea incluziunii și predarea din perspectivă incluzivă necesită o viziune largă și competențe specifice pe care trebuie să le posede toate cadrele didactice, nu doar, cum se crede în mod eronat, cele care asistă direct un copil cu cerințe educaționale speciale. Educația incluzivă și sistemele de învățământ, în general, au evoluat până în punctul în care toate cadrele didactice trebuie să știe că diversitatea este prezentă în grupurile de copii la toate nivelurile de educație și că abordarea diferitelor cerințe ale copiilor este ceea ce marchează fundamental noile tendințe în educație.

ROLUL PROFESORULUI-MENTOR ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV ACTUAL

Sabinica-Gianina Feldiorean
Colegiul Național „Johannes Honterus” Brașov

MOTTO
“Un mare <<întâlnit >> e cineva care nu te duce spre el, ci te duce spre tine. Și face asta nu doar învățându-te ceva, ci mai ales, dezvățându-te de tine, adică de ceea ce, în mod fals, crezi că ești.”

Andrei Pleșu

Educația este un proces complex, într-o continuă transformare și adaptare la nevoile individului atât prin dobândirea acesteia într-un context formal, instituționalizat, cât și informal prin toate activitățile autodidacte pe care o persoană le parcurge de-a lungul propriei existențe. Un student practicant, respectiv un profesor debutant, în plin demers de realizare profesională ar trebui să manifeste dorință de cunoaștere și un scop bine definit, demonstrându-și deschiderea spre a învăța din experiența altora. În contextul politicilor educaționale actuale, mentoratul trebuie să devină parte esențială în derularea procesului didactic și al dezvoltării carierei, studenții având șansa unei colaborări de succes cu unul sau mai mulți profesori cu experiență. Consider că acest proces este bidirecțional, beneficiile existând pentru mentorabil care trebuie să acumuleze experiență didactică, să se formeze, dar și pentru mentor, care este în permanent proces de perfecționare și de implementare apoi a unor modele de bună practică, oferind atât din experiența profesională, cât și din cea personală. La nivel european există în ultimul deceniu o atentă preocupare pentru crearea instituției mentoratului, pentru o mai bună formare a cadrelor didactice, prin contactul direct cu elevii, la catedră, sub îndrumarea unui profesor abilitat, capabil să manageriezе situațiile neprevăzute. Este firească această colaborare de tip mentor-discipol, ea existând formal sau informal, încă din cele mai vechi timpuri.

Termenul „mentor” este asociat, de obicei, cu abordări moderne, dar acesta este utilizat încă din Antichitate, unele aspecte regăsindu-se chiar în „*Odiseea”* lui Homer, din care aflăm că la plecarea la luptă în războiul troian regele Odysseus își lasă fiul Telemachus în grija bătrânului său prieten Mentor, un simbol al înțelepciunii care trebuia să îl protejeze pe adolescent, dar și să-i ofere modele de formare, necesare unui conducător strălucit. Aceeași acțiune a mentoratului pare să se configureze și în strălucitul traseu al lui Alexandru Macedon, aflat timp de șapte ani sub îndrumarea filozofului Aristotel. Mai târziu, în Epoca medievală, tinerii care abordau diverse practici ocupaționale, dobândeau diverse meserii și se încadrau breslelor trecând printr-un proces de mentorat care se încheia cu un examen practic ce făcea dovada competențelor dobândite. Problematica mentoratului (cu trimitere la termenul preluat din limba engleză *„mentoring”*) apare tot mai des în contextul societății moderne, începând cu a doua jumătate a secolului al XIX-lea, existând în toate domeniile de activitate, cu precădere în cel educațional, o preocupare pentru instituirea unor forme de îndrumare a studenților și debutanților, înaintea începerii sau la începutul carierei.

Dacă N. Balotă afirma, prin raportare la condiția poetului: „*Poetul este cel care face și făcând se face, e creatorul prin excelență.”*, putem extrapola și considera că afirmația este pertinentă și în cazul mentorului care prin influența exercitată asupra mentorabilului face dovada competenței sale profesionale și a calităților psiho-pedagogice ce îl recomandă ca model pentru ceilalți. Mentorul se evidențiază prin statutul dobândit în școală și la nivelul comunității, în urma experienței acumulate în timp și a capacității de interrelaționare cu cei din jur. Asemenea unui artizan, acesta trebuie să facă dovada capacității de a se adapta la nevoile mentorabilului, de a oferi suport științific, metodic și psihologic, de a îndemna la reflecție și de a oferi un feedback constructiv. Așa cum menționam anterior, beneficiile acțiunii de mentorat sunt bilaterale, atât pentru student, cât și pentru profesor, dar în cele din urmă, cel cu adevărat câștigat este elevul care va avea parte prin profesorii săi de o educație de calitate.

Profesia de dascăl depășește limitele unei meserii făcute bine, presupune un cumul de calități, de dimensiuni profesionale prin care cel implicat se dovedește pregătit să relaționeze cu elevii, studenții și apoi cu alți profesori aflați la început de drum, dezvoltând o relație de tip mentor-discipol. Astfel, dincolo de o foarte bună pregătire profesională, metodică și științifică, un cadru didactic trebuie să demonstreze empatie, generozitate, creativitate, chiar originalitate. Trebuie să existe o flexibilitate în procesul mentoral, fiecare din cei implicați dedicându-se unui schimb informațional, dar și unei colaborări prin care modele de bună practică să se perpetueze.

Punerea în practică a politicilor educaționale, în contextul de practică pedagogică ar putea avea un impact major în contextul în care mentorabilul ar interacționa cu elevi și profesori din școli diferite vizând lucrul cu elevi din clase de elită, dar și din medii defavorizate, elevi din spațiul urban, dar și rural. Mai mult decât atât, consider necesară implicarea studentului/ mentorabilului atât în activitățile clasice școlare de predare-învățare-evaluare, dar și în activități de consiliere și orientare sau activități extrașcolare. În momentul asumării condiției de dascăl, persoana implicată trebuie să conștientizeze faptul că plasându-se în fața elevului nu este un simplu furnizor de informație, ci un partener într-un proces complex, care trebuie să facă față cu succes atât situațiilor neprevăzute legate de disciplina predată, cât și celor care implică latura moral-afectivă, abordată la orele de consiliere și orientare. Cu cât practicantul, student sau profesor debutant, înțelege mai repede că are în față un colectiv eterogen, cu personalități diverse cu bune abilități de comunicare sau carențe de adaptare și comunicare, cu atât mai repede va reuși să dezvolte o relație durabilă cu educabilii.

Cel mai importante calități - competențe ale unui mentor sunt pe scurt: altruismul (ceea ce a dobândit în procesul de perfecționare trebuie dat mai departe), tactul pedagogic (profesorul va lua în considerare faptul că mentorabilii, asemenea elevilor de la clasă, au personalități diverse și profile psihologice variate), capacitatea de a evalua corect și cu metode moderne practicantul, oferind feedback constructiv și creativ la momentul oportun, principialitatea, respectul și capacitatea de adaptare. Atât mentorul, cât și mentorabilul trebuie să fie conștienți de faptul că nu există rețete de succes, ci modele de bună practică ce trebuie permanent revizuite și adaptate în funcție de generație, de colectivul de elevi, de nivelul de studii și mediul social.

Procesul de mentorat nu se poate încheia fără un mecanism reglator. Autoevaluarea este un mecanism reglator, util în derularea oricărei activități, cu atât mai mult pentru o persoană aflată în procesul de dezvoltare a carierei. Se manifestă, prin urmare, dorința individului de a se perfecționa, de a explora diverse laturi ale personalității sale. Poate crește încrederea în sine și accentuarea motivației. Punctele forte pot fi valorificate, iar vulnerabilitățile pot fi corectate sau depășite. Autoevaluarea este un proces de diagnoză și remediere și trebuie să facă parte integrantă dintr-un proces de pregătire profesională, cu atât mai mult cu cât meseria aleasă vizează aspectul de învățare al altora. Sub îndrumarea mentorului studentul învață să facă diferența dintre feedbackul constructiv și critică și poate înțelege dacă are o chemare spre cariera didactică. Pentru profesorul mentor, autoevaluarea studentului este un proces necesar care confirmă și valorizează modul în care s-a desfășurat practica pedagogică. Mecanismul reglator poate, astfel, determina o regândire a practicii pedagogice în anul următor. Mentorul cunoaște dacă informațiile au fost transmise corect și dacă s-au format priceperi și deprinderi, își dezvoltă și capacitatea de empatizare, de depășire a subiectivității și de analiză obiectivă, procesul de colaborare cu mentorabilul oferindu-i șansa unei continue perfecționări.

Așadar, putem spune că în contextul deschiderilor aduse de societatea contemporană, educația trebuie să se plaseze în prima linie, să fie oferită de cadre didactice specializate, dedicate unui astfel de proces, iar acest aspect se poate obține și prin promovarea mentoratului ca parte integrantă în pregătirea profesională a viitoarelor cadre didactice.

Bibliografie:

Ezechil, L. și Neacșu, M „*Vademecum în educația europeană*”- ghid de practică pedagogică (2007), Editura Paralela 45, Piteşti
Hattie,J. *„Învățarea vizibilă. Ghid pentru profesori*” (traducere de C. Dumitru), (2014) Editura Trei, București
Petty, G., „*Profesorul azi- metode moderne de predare”* (2007), Ed. Atelier Didactic, București
Stan, C., *„Mentorat și coaching în educație”,* (2020), Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca

„ELEVUL DE AZI –O CONTINUĂ PROVOCARE PENTRU CADRUL DIDACTIC”

Prof. BUCURA ELENA CRISTINA
Liceul Tehnologic ”Spiru Haret” Târgoviște

Mulţi specialişti sunt de părere că adolescenţii de azi sunt o generaţie cu probleme. Nevoile adolescentului şi trebuinţele pe care le resimte acesta – nevoia de cunoaştere, de a fi afectuos, de apartenenţă la grup, de independenţă, nevoia de a avea modele etc. – generează o serie de transformări psihice. Chiar şi în cele mai bune condiţii, adolescenţa poate fi o perioadă agitată. Ei sunt expuşi zilnic presiunilor din partea profesorilor şi a anturajului. Sunt supuşi în permanenţă influenţei televizorului, filmelor, muzicii şi Internetului. Un raport al Organizaţiei Naţiunilor Unite descrie adolescenţa drept „***o perioadă de tranziţie, plină de stres şi nelinişte***“.

Din păcate, adolescenţii nu au experienţa necesară să învingă stresul şi neliniştea. Dacă nu au parte de o îndrumare corectă, ei pot ajunge uşor să adopte un comportament distructiv. De pildă, raportul ONU precizează: „Potrivit cercetărilor, drogurile încep să fie consumate în timpul adolescenţei sau în primii ani ai tinereţii“. Tot în această perioadă tinerii încep să adopte o conduită nepotrivită, săvârşind acte de violenţă sau trăind în promiscuitate sexuală.

Misiunea dascălului din prezent este una destul de dificilă, fiind tratată uneori cu superficialitate și cu prejudecăți de societatea noastră românească. Un dascăl bun este acea persoană care dovedește, în egală măsură, bunătate și dragoste de copii, spirit de obiectivitate, dreptate, principialitate, cinste, curaj, corectitudine, răbdare, optimism, modestie, fermitate, stăpânire de sine. La acestea se adaugă empatia, tactul și măiestrie pedagogică fără de care nu poți fi un dascăl bun. Un dascăl trebuie să se dăruiască în totalitate, în mod dezinteresat. Dascălul trebuie să fie atent în permanență nu numai la materia și la conținuturile pe care trebuie să le predea, ci mai ales la nevoile elevilor săi.

Elevul secolului XXI nu este doar un actor static al procesului instructiv-educativ. Prin abordări activ-participative, instruire diferenţiată - şi integrarea tehnologiei, el este direct implicat în propria sa formare şi intervine in formarea colegilor de clasa. Plasarea centrală a elevului în spaţiul educativ, alături de profesor, permite recunoaşterea reciprocă a celuilalt ca partener activ şi creator. Profesorul elevului secolului XXI trebuie să fie înzestrat cu deschidere, toleranta, creativitate, empatie etc, calităţi şi atitudini care pot facilita realizarea unui parteneriat viabil cu elevul. În continuare, îi revine rolul de a concepe, organiza şi proiecta procesul de învaţământ, procesul de educare şi de instruire a elevilor. Profesorul trebuie să faciliteze elevului nu doar parcurgerea conţinuturilor, ci şi participarea la realizarea contextului, la alegerea metodei de rezolvare, de alegere a resurselor şi de împărtăşire a informaţiilor, adica sa participe la propria formare.

Elevul de azi este cel care s-a trezit cu acces la o multitudine de informații pe care le obține nelimitat de la școală, televizor, internet. Este elevul modern care se îmbracă la școală cum dorește, care are calculator, acces la internet, care are telefon mobil. Este elevul care poate participa la diverse concursuri naționale și internaționale în diferite domenii, care poate merge în străinătate în concedii cu mașini de lux, care poate visa să-și facă studiile în străinătate. Este elevul care prin intermediul internetului poate obține orice informație la momentul dorit sau poate comunica rapid cu orice persoană de la orice distanță. Este elevul care, atunci când intră într-un mall are posibilitatea de a-și alege ce mâncare sau ce haine dorește.

Școlile s-au schimbat, și probabil și mentalitatea profesorilor. Dar mentalitatea elevului de azi, oare s-a schimbat față de mentalitatea elevului din trecut? Bineînțeles, există elevi și elevi, depinde de educația de-acasă a fiecăruia, dar totuși, mentalitatea lor s-a schimbat. Probabil și din cauza noilor tehnologii, internetul, televizorul de dimineața până seara care nu era pe vremuri, toate astea au influențe bune asupra elevului, dar și aspecte mai puțin dorite.

Elevii din noile generatii și-au schimbat modul de a gândi. Tot mai mult, tinerii sunt deprinși să perceapă realitatea care îi înconjoară, orele de curs spre exemplu, într-un mod pasiv, ca și cum ar privi televizorul de

acasă. Televizorul, pe care tinerii îl urmăresc foarte multe ore pe zi, încurajează însă conduite stereotipe, prin care cei mici se manifestă dezinhibat, dar prin care devin afectați de deficit atențional.

Elevul de azi nu mai citește cărți, preferă să caute pe internet detalii despre informația de care are nevoie, face un search și monitorul se umple de sute de pagini. Tindem oare spre superficialitate? Poate în viitorul apropiat chiar o să dispară cărțile, o să dispară scrisul de mână. Lumea se schimbă cu sau fără acordul nostru, este ceva inevitabil. Noua generație de elevi nu este preocupată de școală, dar este mai capabilă să pună informațiile cap la cap.

Cei mai mulți dintre profesori consideră că interesul scăzut al elevilor față de școală este cauzat de influența societății și de mijloacele de comunicare în masă la care elevii sunt expuși. O altă cauză o constituie nesupravegherea copiilor și neimplicarea familiei în educația copiilor, urmată de structura materiei școlare care este mult prea stufoasă și de lipsa motivației. Printre soluțiile propuse de profesori pentru a crește interesul elevilor față de școală se regăsesc mijloacele de învățare moderne.

Elevii în ziua de azi privesc școala cu dezinteres, lipsă exercițiului și a perseverenței, incultura. Totuși, acești elevi manifestă inventivitate, lipsă de inhibiție, curaj în a-și exprima opinii, în a problematiza texte, în a stabili conexiuni între aplicabilitatea și consistența unor concepte, despre creativitatea lor în a susține proiecte care uimesc prin eclectism și îndrăzneală.

Vina că un elev nu citește, că nu este preocupat de școală, este nu doar a profesorului care nu i-a descoperit elevului acel punct sensibil, ci mai ales a părintelui, care nu a mai deschis o carte de câțiva ani, care nu are preocupări de natură să-i construiască propriului copil altă imagine asupra normalității, anume o imagine care să includă nu numai tv / mall / masaj /coafor, ci mai ales sport / lectură /competiție / pariu cu sine însuși / autodepășire.

Elevii de astazi sunt tot copiii sau adolescenții cu problemele vârstei lor, nu sunt nici mai proști, nici mai inteligenti decât de obicei. Mintea și atitudinea fiecăruia depind, ca întotdeauna, în primul rând, de mediul în care trăiesc, de nivelul de trai și de educație al familiei, de limbajul folosit acasă și în imediata apropiere, de propriul caracter în formare.

Așadar, există elevi inteligenți și elevi proști, elevi politicoși și elevi prost crescuți, elevi interesați de carte și elevi complet dezinteresați de școală, elevi în care ghicești potențialul enorm de dezvoltare și elevi fără speranță. Avantajul celor de azi este deschiderea informațională, posibilitatea de a alege. Au o viteza de reacție mult mai mare, sunt dezinhibați, mai stăpâni pe ei înșiși, procentul timizilor a scăzut. Fetele și băieții se maturizează azi emoțional și social mai repede, respectând ordinea firească (întâi fetele și după o perioadă băieții).

Fetele sunt mai puțin candide ca pe vremuri, se maturizează mai repede, inclusiv sexual. Acest lucru este firesc, în societatea în care trăim. Cele care mai au puțină inocență nu sunt privite cu ochi buni de celelalte și uneori sunt marginalizate. Cu băieții nu prea s-au schimbat lucrurile, cu excepția pericolelor străzii: bande, droguri etc.

Elevii nu-și găsesc cu ușurinta drumul în viață. Destul de mulți rătăcesc pentru că alegerile sunt grele (oportunități și costuri greu de gestionat). Există tentații foarte mari, și modelele de reușită promovate în media mai rau îi încurcă. Elevii de azi consideră banii o valoare, în funcție de care fac alegerile cele mai importante. Elevii de azi sunt mai violenți, nu învață, își pierd timpul majoritatea fără să facă nimic, stând de vorbă, cu un vocabular degradant.

Pentru ca elevii de azi să ajungă adulții de mâine, adulți cu idei bune şi frumoase despre ceea ce înseamnă să fii, cu adevărat, om cred cu tărie că societatea trebuie schimbată...puţin câte puţin. Părinţii trebuie să facă prima schimbare, pentru ca elevii de azi că devină adulţii de mâine, adulţi manieraţi, buni, îngăduitori, gata oricând să ajute; adulţi pregătiţi pentru a-şi trăi viaţa cât mai frumos şi pregătiţi pentru a-şi juca propriul rol în viaţă fără a face rău nimănui şi fără a simţi că trebuie să facă ceva ce sufletul le şopteşte că nu este bine.

Dacă elevii au un punct de pornire bun şu frumos, într-o familie care pune, mai presus de orice, adevăratele valori ale unui om, atunci ei pot deveni adulţii pe care ne dorim să îi vedem...mâine! Copiii trebuie să înveţe, în primul rând de la părinţi, că trebuie să fie buni, miloşi, pregătiţi să ajute. Trebuie să înveţe că,

oricând, pot dărui zâmbete, îmbrăţişări, iubire, timp. Trebuie să înveţe cum să comunice cu cei din jur. De asemenea şcoala, aşa cum o ştim acum, ar trebui regândită. Elevii ar trebui învăţaţi, chiar de pe băncile şcolii, că viaţa este o competiţie şi că trebuie să facă orice pentru a câştiga.

Elevii de azi pot deveni adulţii ce vor şti cum să trăiască frumos şi în armonie, doar într-o societate pregătită pentru schimbări majore! Elevii de azi pot deveni adulţii ce vor ajuta comunitatea, doar dacă vor avea prilejul de a se dezvolta într-o familie şi într-o societate cu principii sănătoase!

EFICIENŢA COMUNICĂRII ÎN ACTUL DIDACTIC

Prof. înv. primar Goşea Mihaela
Liceul Mătăsari, Gorj

,,Limbajul uman ascunde mult mai mult decât defineşte. Terenul dintre ascultător şi vorbitor este instabil, plin de miraje şi capcane.’’

G. Stiner

Comunicarea a devenit în a doua jumătate a secolului XX acţiunea umană cea mai vizibilă, cea mai valorizată şi cea mai studiată. Societatea în care trăim este o societate a comunicării deoarece se insistă tot mai mult pe rafinarea şi multiplicarea mijloacelor de comunicare; nu peste mult timp vom putea afirma că trăim în era comunicării tehnologice.

A comunica înseamnă ,,a fi împreună’’, a împărtăşi şi a te împărtăşi, a realiza o comunicare de gânduri, simţire, acţiune.

În sens general, prin comunicare se înţelege procesul interactiv de transmitere şi recepţionare a mesajelor, proces care implică un emiţător, un mesaj, un canal de comunicare, un receptor şi un răspuns.

Prin definiţie comunicarea este modalitatea fundamentală de interacţiune psihosocială a persoanelor, interacţiune ce presupune realizarea unor schimburi informaţionale prin intermediul unor simboluri şi semnificaţii social generalizate în vederea conservării stabilităţii sau, după caz, a obţinerii unor modificări atitudinal-comportamentale la nivelul unui individ sau a unui grup.

Comunicarea educaţională este cea care mijloceşte realizarea fenomenului educaţional în asamblul său, iar comunicarea didactică apare ca o formă particulară, obligatorie în vehicularea unor conţinuturi determinate, specifice unui act de învăţare sistematică, sistematică.

Comunicarea didactică se poate structura pe ideea că este o comunicare intrumentală, direct implicată în susţinerea unui proces sistematic de învăţare în care nu apar reacţii de conţinut (centrată pe dobândire de cunoştinţe sau deprinderi, motivaţii, etc.) de cadru instituţional (poate exista comunicare didactică înafara procesului de învăţământ) sau privitoare la parteneri.

Deci, comunicarea este procesul de transmitere a informaţiei de la emiţător la receptor,este un proces informaţional. Dar pentru că procesul educaţional nu este unul simplist, pentru că numeroase din componentele sale au structuri complexe, actul predării presupune o serie de acţiuni specifice. După alegerea materialului faptic, profesorul trebuie să se concentreze asupra modului în care va prezenta noţiunile, asupra comunicării, care în aceste condiţii nu este una obişnuită, ci o formă specifică. Prin ea trebuie să atingă anumite obiective, să vehiculeze un conţinut care să fie receptat de elevi, să producă modificări ale personalităţii elevilor la nivel cognitiv, afectiv, atitudinal, acţional.

Caracterul didactic al comunicării este dată de respectarea legităţilor presupuse de un act sistematic de învăţare cu o condiţie ca ,,personjul- resursă’’ să depăşească statutul de informator.

Schema oricărei comunicări cuprinde: factorii comunicării, distanţa dintre aceştia şi dispoziţia aşezării lor (ambele importante pentru particularităţile canalului de transmitere a mesajului), cadrul şi contextul instituţionalizat, tipul de cod, situaţia enunţiativă, repertoriile active sau latente ale emiţătorului-receptor, retroacţiunile practicate, elementele de bruiaj.

Codurile comunicării didactice sunt verbal, nonverbal, paraverbal, mixtă; după natura partenerilor poate fi o comunicare interpersonală, în grupuri mici, publică; statutul poate fi formal, informal, pe verticală, subiectivă, întâmplătoare;după natura conţinuturilor, comunicarea didactică poate fi ştiinţifică, atitudinală, operaţional-metodologică.

În cadrul comunicării didactice au loc schimburi de mesaje semantice (informaţii, cunoştinţe) şi ectosemantice (atitudini, convingeri); schimbul de mesaje se realizează între educator şi elev, între personalitatea formată a educatorului şi personalitatea educatului. De aceea, comunicarea didactică stă la baza procesului de predare – asimilare a cunoştinţelor şi cere o selecţie documentată şi justificată a conţinuturilor educaţionale. Emiţătorul şi receptorul sunt elevul şi cadrul didactic, aflaţi în posibilitatea de schimbare a statutului; între ei se interpune canalul de comunicare, pe care circulă un mesaj transpus într-un cod comun, interiorizat (limba) la care se adaugă elementele paraverbale şi nonverbale. Mesajul este supus unor procese de codare şi decodare prin care se asigură înscrierea lui în vocabularul elevului. Dificultatea constă chiar în această traducere a mesajului în limbajul operaţiilor concrete, sau performale care-l poate depărta pe elev de profesor. Codul folosit (sistemul de semne lingvistice) cunoaşte o triplă situare: prima la nivelul codului lingvistic, a doua la cel didactic, al treilea la nivelul codului specific. Mesajul oral este purtat pe undele sonore, iar mesajul scris

este textul tipărit, mesajul afectiv este transmis de gestică, mimică, subtextul emotiv al vorbirii.Calea de comunicare este multimodală: auditivă, vizuală, tactilă, olfactivă.

Comunicarea în clasă are specificul său determinat de cadrul instituţional şi de activitatea dominantă-învăţarea. Literatura de specialitate subliniază caracteristici ca:

•Dimensiunea explicativă a discursului didactic este pronunţată prin înţelegerea celor transmise, premisă a învăţării eficientă ;

•Structura comunicării didactice conform logicii pedagogice, facilitând înţelegerea unui adevăr şi nu simpla lui enunţare. Profesorul trebuie să facă „ eforturi speciale’’ pentru ca adevărurile să fie înţelese şi acceptate de copi.;

•Rolul activ al profesorului faţă de conţinuturile ştiinţifice cu care va opera acţional ca un filtru ce selectează, personalizează programa şcolară şi manualul;

•Pericolul transformării autorităţii de statut asupra conţinuturilor, sub forma argumentului autorităţii;

•Comunicarea didactică să fie combinată sub cele două forme verbale: orală şi scrisă (alte particularităţi: de ritm, de formă, de conţinut);

•Personalizarea comunicării didactice face posibilă ca acelaşi cadru instituţionalizat, conţinut, potenţialul uman să fie exploatat şi explorat diferit şi cu rezultate diferite de profesori diferiţi.

Pe lângă cele prezentate se pot enumera o altă serie de trăsături care creează un univers specific comunicării didactice:

- Ritualiarea şi norme nescrise prezente permanent („Nu vorbi neîntrebat’’, „Ridică-te în picioare când răspunzi’’);
- Combinarea permanentă a comunicării didactice cu cea orizontală în forme organizate sau spontane;
- Subordonarea finalităţilor obiectivului didactic propus duce la limitarea partenerilor educaţionali de a alege conţinuturi ad-hoc;
- Dominarea comunicării verbale de către profesor.

Aşa cum am mai arătat, comunicarea didactică este un act informaţional. Transmiterea informaţiei este un schimb simbolic. Comunicarea verbală conduce actul învăţării. Ea facilitează achiziţionarea de cunoştinţe, informaţii din diferite domenii cu scopul dobândirii culturii generale, de specialitate, a atitudinilor şi convingerilor intelectuale, morale, se formează şi se consolidează trăsături pozitive de caracter, are un finalism accentuat în scopuri şi obiective educaţionale.

Structura comunicării didactice se face conform logicii pedagogice. Profesorul trebuie să facă eforturi pentru ca prezentarea informaţiilor în actul comunicativ didactic să acorde prioritate logicii pedagogice. Comunicarea didactică este dominată de profesor, în cea mai mare parte, la care se asociază şi tutelarea de ansamblu a actului educativ. Profesorul trebuie să dea dovadă de competenţă comunicativă aceasta constând în abilitatea acestuia de a utiliza codurile limbajului educaţional (lingvistic, didactic, specific) în combinaţii adecvate situaţiilor de învăţare. Profesorul trebuie să fie capabil să utilizeze limbajul ca mijloc principal al educaţiei. Coordonatele unui limbaj corect ar fi : bogat, stil, vocabular, orientat la subiect, emoţional, mobilizator, simplu, inteligent, închegat, plăcut auzului, nuanţat, curgător, plastic, scriere lizibilă. Datorită exploziei de informaţii profesorul trebuie să fie capabil să le prelucreze. De aici, o variabilă importantă a succesului educaţiei fiind comunicarea, iar în cadrul ei, dialogul profesor-elev.

Prin caracterul instrumental, comunicarea didactică înglobează fenomenul de retroacţiune, prezent prin două forme: feed-back-ul şi feed-forward-ul.

La modul general feed-bach-ul este modalitatea prin care finalitatea redevine cauzalitate, iar modalitatea prin care anticiparea finalităţii redevine cauzalitate este o retroacţiune de tip feed-forward.

Din perspectiva comunicării didactice (feed – back-ul) poate fi privit ca fiind comunicarea despre comunicare şi învăţare. Actul didactic impune existenţa unui feed – back care aduce informaţia de la receptor la emiţător şi reglează activitatea de transmitere a informaţiei şi celălalt feed–back reglează activitatea dominantă a celui din urmă (emiţătorul).

În cazul comunicării didactice dominantă pentru receptor este activitatea de învăţare. Profesorul nu comunică doar pentru a informa, ci pentru a crea premisele unor schimbări în ceea ce elevul „ştie’’, „vrea’’, la rândul său elevul nu este doar receptorul de informaţie, ci persoană disponibilă la transformarea prin acţiune a informaţiei primite. Dacă situaţia comunicării permite o prezenţă optimă a fiecăruia din cele două feed-back-uri se poate constata:

- Creştera eficienţei actului învăţării;
- Instalarea unui climat securizant pentru profesor şi elevi ;
- Ameliorarea relaţiei interpersonale între cei implicaţi în actul didactic;

Particularizat pe ciclu preprimar comunicarea didactică nu vizează numai activităţi de educare şi dezvoltare a limbajului sub aspect fonetic şi lexical. Activităţi ca: povestiri create de copii „O zi în parc’’, „Caută drumul cel bun’’, „O întâmplare hazlie’’, etc. trezesc interesul copiilor în a prezenta prin analogie sau transpunere în rolul personajului a sentimentelor şi trăirilor proprii; jocuri didactice „E ziua păpuşii’’, „Grădina zoologică’’, „Hai să facem o poveste’’, etc.,copiii învaţă să-şi dezvolte stima de sine , învaţă să coopereze, să se solidarizeze atât cu eroii imaginari cât şi cu colegii din grupă în rezolvarea de probleme sau realizarea unor performanţe competitive; jocurile pe arii de stimulare dau posibilitate copiilor să-şi dezvolte propriul EU prin scenariile improvizate şi imaginaţia creatoare de care fac uz în derularea unor activităţi şi jocuri . Eficacitatea actului comunicativ este cu atât mai mare cu cât educatoarea dă dovadă de empatie, acceptă asertivitatea în comunicare şi dă dovadă de un tact pedagogic bine conturat.

Aspectele supuse analizei converg spre ideea interpretării comunicării didactice ca fiind una dintre resursele majore ale procesului instructiv- formativ. Ea se înscrie în cadrul conţinuturilor latente ale procesului formativ, fiind, prin maniera şi nivelul realizării sale, o sursă de potenţare sau diminuare a conţinuturilor formale. Perceperea tot mai exactă a potenţialului şi ponderii pe care actul comunicativ îl joacă în actul didactic este susţinută de ideea că astăzi , proiectarea şi managementul comunicării apare ca principii de bază ale design-ului educaţional.

Profesorul cu vocaţie ştie că a fi preocupat de conştientizarea, supravegherea şi îmbogăţirea conduitei sale comunicative este o cerinţă elementară, mai ales că „nu tot ce intenţionăm reuşim să spunem, nu tot ce spunem se aude, nu tot ce se aude se şi înţelege, se înțelege şi ce nu spunem, iar ceea ce se înţelege nu depinde de noi ce devine’’(L. Şoitu).

BIBLIOGRAFIE

Băban, A. Consiliere educaţională, Cluj-Napoca 2001
Cosmovici, A. , Iacob, L. Psihologie şcolară,Editura Polirom Iaşi, 1999
Cucoş, C. Pedagogie, Editura Polirom Iaşi, 2002
Chiş, V. Pedagogia contemporană –Pedagogia pentru competenţe, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj – Napoca, 2005
Programa activităţilor instructiv- educative în grădiniţa de copii

EDUCAȚIA INCLUZIVĂ- UN DREPT AL COPILULUI CU C. E. S.

Prof. înv. primar GOȘEA MIHAELA
LICEUL MĂTĂSARI, GORJ

“Există un singur fel de a înțelege oamenii, anume de a nu ne grăbi să-i judecăm, ci de a trăi în preajma lor, de a-i lăsa să se explice, să se dezvăluie zi de zi, să se zugrăvească ei înșiși în ei...” (Charles Augustin Saine-Beune)

Educația incluzivă este o paradigmă ce presupune nu numai integrarea copiilor cu dificultăți de învățare, ci și adaptarea procesului instructiv-educativ la nevoile și cerințele tuturor copiilor, indiferent de nivelul de dezvoltare fizică sau psihologică pe care îl au sau de mediul social din care provin.

Începând cu anul 1993, în cadrul unei cooperări dintre Ministerul Învățământului, UNICEF și UNESCO două proiecte- pilot au început în orașele Timișoara și Cluj-Napoca. Obiectivul principal al acestor proiecte era să demonstreze că educația integrată și nominalizarea educației copiilor cu dizabilități era posibilă și în România, la fel ca în majoritatea țărilor din lume care demaraseră o asemenea abordare încă din anii 1970.

Educația incluzivă presupune un proces permanent de îmbunătățire a instituției școlare, având ca scop exploatarea resurselor existente, mai ales a resurselor umane, pentru a susține participarea la procesul de învățământ a tuturor elevilor din cadrul unei comunități.

Din anul 1995 și până în prezent, un proces complex de trecere de la educția integrată la cea incluzivă privitor la învățământul persoanelor cu Cerințe Educative Speciale (C.E.S.) a avut loc în România.

Educația integrată înseamnă modalitatea instituționalizată de școlarizare a copiilor cu dizabilități în școli și clase obișnuite, sau în structuri școlare cât mai apropiate de cele obișnuite, dacă nu este posibil chiar în acestea.

Integrarea învățământului pentru acești copii are dimensiuni legislative, pedagogice și sociale.

Principiile educației incluzive

1. Fiecare copil este unic și valoros.
2. Orice copil poate învăța.
3. Școala pentru copil în loc de copil pentru școală.

Noutăți în conceptul de incluziune

1. În condițiile actuale, școala trebuie să-și extindă scopul și rolul pentru a putea răspunde unei mai mari diversități a copiilor.
2. Învățământul, în calitatea sa de prestator de servicii, trebuie să se adapteze cerințelor elevilor și nu invers.
3. Este necesar să se facă trecerea de la integrare la incluziune.

Ce înțelegem prin educație incluzivă?

-Educație pentru toți

-Educație pentru toți împreună

-Educația tuturor este la fel de importantă

Învățământul incluziv

1. Se adresează **tuturor** elevilor
2. Necesită mobilizarea pentru **eliminarea barierelor** din calea învățării
3. Participarea **oricărui elev/ tânăr**, nu doar a acelora despre care se spune că au nevoie de un sistem de învățământ special
4. Participarea cu drepturi depline **indiferent** de rasă, clasă socială, sex sau condiție socială.

Prin integrare înțelegem asimilarea unui elev în educația de masă, unde acesta se adaptează sau nu politicilor, practicilor și curriculei existente în școala respectivă. Incluziunea se măsoară prin creșterea gradului de participare și reducerea gradului de excluziune, sub orice formă s-ar putea manifesta.

Caracteristicile școlii incluzive

- Diversitatea este văzută ca o realitate și deci ca o resursă menită să sprijine educația.
- Fiecare copil are acces la cunoaștere, formare de deprinderi.
- Învățarea este individualizată.
- Se fac pregătiri și amenajări speciale.
- Se colaborează cu familiile, ONG-uri, alți membri ai comunității.
- Se promovează flexibilitatea la toate nivelurile.
- Există mari așteptări pentru asigurarea succesului tuturor elevilor.
- Există preocupare pentru perfecționare.
- Contribuie la construirea comunității incluzive.

Metode de predare- învățare

✓Activități desfășurate individual sau în grupe de lucru

✓ Criterii folosite pentru formarea grupelor de lucru:

- elevi cu aptitudini diferite
- elevi care se pot susține reciproc
- elevi care pot îndeplini roluri diferite.

Incluziunea este strâns legată de recunoașterea și acceptarea diversității care, la rândul ei, stă la baza democrației. Nu putem pierde calitățile și competențele acelor indivizi de valoare egală cu alții care, din motive diverse, sunt amenințați cu excluderea.

Conștiința copiilor trebuie formată, dezvoltată, învățându-i că primirea celor „diferiți” alături de ei înșiși trebuie făcută nu doar din obligație sau milă, ci pentru că fiecare individ are dreptul de a participa la acțiuni comune care să conducă la dezvoltarea ulterioară și la dezvoltarea comunității în care trăiește.

Ce trebuie să facem pentru o activitate onorabilă și de succes la clasă?

☺ Oferă fiecărui copil șanse egale!

☺ Respectă drepturile copilului!

☺ Acceptă în școala ta și în clasa ta toți copiii care locuiesc în apropierea școlii sau care te solicită!

☺ Comunică permanent cu copilul și familia, acceptă să fiți, cu toții, parteneri în actul educațional!

☺ Nu diagnostica copilul pe baza observațiilor personale sau comparându-l cu ceilalți!

☺ Fii implicat în incluziunea copiilor cu C. E. S.!

BIBLIOGRAFIE

1. Bolea, A., *Şcoala românească – şcoală incluzivă*, în „Analele Institutului de Istorie G. Bariţ din Cluj-Napoca, Seria Humanistica”, V, 2007, pp. 233–254.

2. Horga, I., Jigău, M. (coord.), *Situaţia copiilor cu cerinţe educative speciale incluşi în învăţământul de masă*, Editura Vanemonde, București, 2009.

3. Vrăsmaş, T., *Învăţământul integrat şi/sau incluziv*, Editura Aramis, București, 2001.

4. Vrăsmaş, T. (coord.), *Incluziunea şcolară a copiilor cu cerinţe educaţionale speciale. Aspiraţii şi realităţi*, Editura Vanemonde, București, 2010.

5. *** *Legea educaţiei naţionale* nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial, nr. 18 din 2011.

6. *** *Ordinul Autorităţii Naţionale pentru Protecţia Copilului şi Adopţie, MEC, Ministerului Sănătăţii şi Familiei, Autorităţii Naţionale pentru Persoane cu Handicap nr. 18/3989/416/142 din 2003 privind aprobarea Ghidului metodologic pentru evaluarea copilului cu dizabilităţi şi încadrarea într-un grad de handicap*, publicat în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 538 din 2003.

PROFESORUL, CHEIA PENTRU EDUCAȚIA NOII GENERAȚII

PÎRȘE DALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUGHEA DE JOS

Educația este unul dintre fenomenele care a apărut odată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluției sale, modificări esențiale. Educația viitorului are ca scop dezvoltarea conștientă a potențialului biopsihic al copilului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectivă ale societății.

În aceste condiții, consider că, în construirea viitorului din punct de vedere al educației, rolul primordial îl are profesorul. Activitatea didactică a profesorului modern, depășește termenii de: vocație, talent, măiestrie, prin faptul că presupune însușirea unui sistem complex de cunoștințe teoretice, formarea unor deprinderi, abilități, competențe, calități și asumarea unor roluri, într-o manieră riguroasă și controlată. Se știe că profesiunea didactică este asociată cu diferite roluri: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționare, aduce inovații în școală, oferă servicii educaționale pentru comunitate etc.

Rolurile profesorului, descrise de către Adrian Nicolau sunt:

- calitatea de educator - „profesorul trebuie să se dedice transmiterii și cultivării valorilor morale, a dezvoltării unor sentimente pozitive atât față de sine cât și de ceilalți, a deprinderii unor comportamente de cooperare, de manifestare liberă, creatoare”, excluzând „dirijismul, autoritarismul, etichetarea, marginalizarea, neîncrederea, suspiciunea, agresivitatea;
- organizator al procesului de predare-învățare-evaluare – profesorul modern trebuie să fie un profesionist, un foarte bun cunoscător atât al domeniului de specialitate, cât și al celui psihopedagogic;
- funcția de partener al educației - vizează relațiile educative pe care personalul didactic trebuie să le stabilească împreună cu alți factori educativi (părinții elevilor, alte instituții educative;
- membru al corpului profesoral – fiecare cadru didactic trebuie să: participe activ la viața școlii, ca și organizație; să colaboreze cu colegii la creșterea actului educativ și la menținerea climatului optim educativ în școală; la pozitivarea imaginii școlii prezentată de mass-media prin cultivarea unor valori autentice; aibă o atitudine responsabilă față de propria pregătire și față de pregătirea elevilor.

Shaun Gallagher a identificat trei tipuri de roluri ale laturii pedagogice ale cadrelor didactice și anume:

- de executor, de aplicant al planurilor și al programelor școlare, al scopurilor obiectivelor cuprinse în paginile acestora;
- de persoană - resursă în rezolvarea problemelor emoționale și motivaționale ale elevilor;
- de facilitator al dezvoltării cognitive și morale ale elevilor. Anita E. Woolfolk a realizat o altă clasificare a rolurilor aferente statutului cadrelor didactice:
- de expert în actul de predare-învățare, de transmițător de cunoștințe, dar și de metode și de stiluri educaționale;
- de lider în clasa de elevi;
- de manager, de persoană care supraveghează, dirijează și organizează activitățile desfășurate înclasă;
- de model sociomoral pentru elevi, de transmițător de valori și de atitudini;
- de profesionist care analizează, studiază și interpretează fenomenele psihosociale din clasă.

Dar, pe lângă activitatea didactică profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau culturaleducativă, participă la evenimentele și frământările social-culturale ale timpului în care trăiește și ale poporului din care face parte, profesorul fiind un pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și al națiunii sale.

Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesiuni un rol sporit în progresul școlar.

Tot profesorul este cel care stimulează curiozitatea naturală și interesul elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare ori de analiză critică a conținutului unui text, independență, operativitate și rapiditate sau semiautonomie a învățării. Astfel, el este cel care oferă explicații, dă lămuriri, răspunde la întrebări, caută să-i ajute să evite devierile, încercările fără obiect, eventualele erori.

Responsabil al actului educațional, profesorul, orientează ceea ce elevii au de făcut, devine ghid al demersului lor euristic, canalizându-i în direcția obținerii rezultatelor așteptate.

Pe de altă parte, profesorului poate să fie analizat și din perspectiva relației profesor-elev. Având în vedere valorile societății contemporane (libertate, responsabilitate, toleranță, cooperare), se impune o nouă abordare a relației profesor-elev- angajarea afectivă și efectivă în procesul educațional; recunoașterea reciprocă a „dreptului de a fi altfel” și valorizarea fiecărei ființe umane în parte; promovarea autenticității și sincerității – a fi tu însuți este mai important decât a avea dreptate.

Educația se sprijină pe patru piloni importanți: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii. În funcție de această optică, dar și de implicațiile globalizării asupra indivizilor, ale problematicii lumii contemporane, profesorii urmează să îndeplinească roluri noi. De exemplu, prin metodologia de aplicare a noului curriculum național, li se cere profesorilor să creeze activități (situații) de învățare adecvate obiectivelor proiectate, ținând seama de natura subiectului lecției și de particularitățile clasei sau ale grupei de elevi. Ideea nu este nouă în pedagogie, însă rolul profesorului este mai recent, el fiind astăzi formulat explicit și specificat în documentele de proiectare didactică. Evident, cu cât situațiile de învățare vor fi mai bine alese sau imaginate de profesor, cu atât mai interesantă și mai eficace în planul învățării va fi activitatea de instruire.

De asemenea, profesorul este astăzi un veritabil agent al schimbării, pregătindu-și elevii în această perspectivă, care se constituie tot mai mult într-o dimensiune a omului contemporan.

Nu în ultimul rând, profesorul este chemat să se implice în luarea deciziilor de politică educațională la diferite niveluri, precum și în procesul complex, dificil de inserție profesională și socială corespunzătoare noilor condiții. O seamă de roluri noi derivă și din implicațiile educației permanente asupra programelor școlare. Acestea tind să se integreze atât în plan orizontal, cât și pe verticală, să fie centrate pe valori, atitudini și motivație, să cultive independența, propria responsabilitate, flexibilitatea, facilitând dezvoltarea oamenilor.

Specialiștii au hotărât că stilul cel mai potrivit este „stilul centrat pe elev”, concretizat pe: nevoile, trebuințele și dorințele acestuia, situație în care, profesorul devine: „pedagog care nu impune informații științifice, idei, opinii, ci care adoptă o manieră nondirectivă, diferențiată, individualizată în realizarea demersului de predare-învățare; proiectant, tutore, manager, moderator, organizator, persoană care proiectează, simulează, organizează, orientează, reglează și ameliorează activitatea de cunoaștere desfășurată de elevi; mediator al învățării, facilitând legătura dintre cunoaștere și acțiune; partener al elevului într-o relație educațională interactivă; coordonator, consilier al elevilor în munca lor personală, în orientarea lor legată de utilizarea timpului de lucru, de folosirea optimă a materialelor, a mijloacelor; valorizator al schimburilor intelectuale și verbale realizate în cadrul instruirii; persoană resursă pentru organizarea și derularea activităților propuse de/pentru elevi; transmițător de informații, de atitudini, principii; agent, autor și autor în derularea demersurilor educative; evaluator, care pune în practică metode, tehnici de evaluare și care încurajează, susține eforturile de învățare ale elevilor”.

În concluzie, profesorul este cel care construiește viitorul.

Bibliografie

Cucoș, C. (coordonator), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a III-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2009

Bontaș, I., Pedagogie. Tratat, ediția a V-a revăzută și adăugită, Editura BIC ALL, București, 2001

Nicola, I., Pedagogie, Ediția a II-a îmbunătățită și adăugită, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1994

Popovici, D., Didactica. Soluții noi la probleme controversate, Editura Aramis, București, 2000

ȘCOALA ȘI FAMILIA
PARTENERI ÎN EDUCAREA COPILULUI

Profesor învățământ preșcolar Doncu Elena Cristina
Grădinița Nr.35 București

Familia şi şcoala reprezintă cei mai importanţi factori educaţionali,fiind adevăraţi piloni ai educaţiei. Familia este prima școală a copilului. Ea exercită o influență atât de profundă încât urmele ei rămân întipărite toată viață în profilul moralspiritual al copilului. Familia este locul unde aude primele cântece, primele povești, primește îndemnuri, povețe, iar dragostea, sprijinul, încrederea, înțelegerea îl motivează pe copil să treacă peste obstacole, greutăți, necazuri și să cerceteze noul.

Dacă în trecut, mamele stăteau acasă și se îngrijeau de creșterea și educația copiilor,astăzi majoritatea femeilor au serviciu și o mare responsabilitate revine și bărbaților.

Cum își cresc părinții copiii?

A fi părinte este o artă. Este greșit a crede că dacă părinții au un copil primesc automat și iscusința de a fi buni părinți, buni educatori. Cât sunt mici, este greu să nu te lași biruit de naivitatea, de nevinovăția, de frumusețea lor. Ei sunt ca niște flori, ca niște raze de soare care răsar peste viețile noastre prea frământate uneori.

Părinții sunt resposabili pentru educația copiilor. Venind pe lume, copilul plonjează într-o constelație familială care are o istorie și propriile valori. El trăiește cu părinții lui care sunt împreună sau separați, în armonie sau conflict, cu frați și surori, toți diferiți unii de alții. El acumulează experiențe de viață diverse mai mult sau mai puțin pozitive cu care se îndreaptă spre școală. “Culoarea” relațiilor familiale au influență asupra experiențelor noului elev. Un micuț care trăiește lângă părinți anxioși va fi la fel când se va afla față în față cu noutatea. Un elev provenit din părinți neglijenți, va fi lipsit de susținerea și organizarea de care are nevoie.

Casa în care crește și se dezvoltă un copil este un muzeu când îi lipsește dragostea : vede lucruri frumoase, interesante de care se plictisește repede. Casa este pentru copil o școală atunci când este obligat să învețe mai mult, să fie cel mai deștept, să ajungă acolo unde părinții lui nu au reușit.

Copilu este înecat de cunoștințe și nu le mai face față . Casa pentru copil este o închisoare când trăiește într-un mediu insuportabil și inimile lui plăpândă este doborâtă de răutatea celor care îi înconjoară. Familia este pentru ei ceva ostil și vor încerca să scape. Casa poate fi paradis – terestru- unde părinţii ştiu să pătrundă în lumea copiilor, înţelegându-le năzuinţele, frământările, bucuriile, ajutându-i să deosebească binele de rău, răsplătindu-le eforturile şi bunele rezultate la şcoală, comportamentul respectuos prin dragoste şi afecţiune.

Nu există familie perfectă, dar toate familiile sunt chemate să lupte cu toate greutățile vieții, să se ridice din cădere și să-și aducă aminte în clipele de cumpănă de frumusețile copilăriei. . Părinții sunt ei înșiși copii care au crescut cu personalitatea lor, sunt fructul poveștii lor de viață. Ei compensează sau repetă povestea lor, fără să-și dea seama.

Părinți ideali sunt părinții care pătrund în lumea copiilor” îi ajută să deosebească binele de rău, le înțelege năzuințele. Vorbindu-le pe limba lor, ei vor înțelege cuvintele părinților și vor răspunde. La baza unei comunicări eficiente stă ascultarea a ceea ce dorește să spună interlocutorul. Părintele trebuie să asculte şi să ia în considerare părerea copilului şi atunci când nu este de acord cu aceasta, chiar şi atunci când copilul vine cu o notă mică acasă sau a pierdut bani, a spart un obiect valoros, părintele trebuie să comunice pozitiv, să vadă picătura de apă din paharul aparent gol.

Copiii au nevoie de reafirmarea dragostei părinteşti. Puşculiţa lor sentimentală va fi veşnic plină.Este nevoie de infinită răbdare pentru a deveni părinţi buni. Părinţii le doresc copiilor să dobândească darul de accepta cu calm şi de a înfrunta cu succes orice încercare la care i-ar supune viaţa.

Elevul și școala

În trecut, educaţia se referea doar la o etapă din viaţa omului, fapt datorat ritmului lent de dezvoltare a societăţii. Dar, chiar şi în aceste condiţii, marile personalităţi ale omenirii, au insistat pe ideea că educaţia este necesar să se exercite asupra individului, pe tot parcursul vieţii sale.

Copilul se atașează de noi persoane, care vor face parte din anturajul lui, devenind foarte importante.Ciclul primar de învăţământ are o accentuată funcţie informativă izvorâtă, în primul rând, din interesul copiilor pentru cunoaştere, interes susţinut de o motivaţie a învăţării. Învăţătorul are sarcina de a cultiva permanent interesul elevilor pentru cunoastere, pentru dorinţa lor de a sti.

Învăţământul primar este trambulina de plasare a copilului în activitatea de cunoaştere şi de învăţare sistematică. Învăţământul contemporan este un învăţământ activ, centrat pe elev, diversificat, care încurajează competiţia şi este orientat spre valori.

Parteneriatul educaţional este unul din cuvintele cheie ale pedagogiei contemporane. El presupune: comunicare eficientă între participanţi ; colaborare ; cooperare ; acceptarea diferenţelor şi tolerarea opţiunilor diferite.

Modalități de implicare a părinților :

Învăţătorii creează o atmosferă deschisă prin implicarea şi încurajarea părinţilor de a participa la diverse activităţi:

- Sărbătorirea Zilelor Școlii ;
- Lecţii predate de părinţi (de igienă, reguli de circulaţie,confecționare de felicitări, jucării) ;
- Sărbătorirea zilelor de naştere ale copiilor ;
- Vizite la locurile de muncă ale părinţilor ;
- Amenajarea sălii de clasă ;

Dacă părinţii simt că sunt parte constitutivă a educării copiilor lor, ei ajung să aprecieze eforturile pentru predare şi învăţare făcute de învăţători.

Comunicarea învăţătorului cu familia poate îmbrăca diferite forme:

- Întâlniri cu părinţii înaintea începerii şcolii ;
- Întâlniri libere programate de-a lungul anului pe măsură ce apar unele probleme ;
- Intâlniri cu grupuri de părinți ;
- Serbări şi sărbători – ocazii care implică participarea copiilor,părinţilor şi învăţătorilor.

Meseria de părinte este dificilă și complexă, din care nu se pune problema demisionării, care se învață pe parcurs și pentru care nu se organizează cursuri speciale.

BIBLIOGRAFIE:

1.Danion Vasile, Cum să ne creștem copiii, Ed. Sophia, 2007, București,
2.Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului, „Ghid de bune practici pentru educaţia timpurie a copiilor între 3-6/7 ani”, 2008
3.Cristea, I., Managementul educaţiei, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1996

ROLUL PROFESORULUI ÎN FORMAREA ȘI PREGĂTIREA ELEVILOR

prof. înv. preșcolar FURDUI GABRIELA
GRĂDINIȚA P.P.14 TIMIȘOARA

În condițiile învățământului actual, a fi profesor, presupune o serie întreagă de calități, profesorul asumându- și o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. Profesorul nu mai este un simplu transmiţător de cunoştinţe, ci, el are marele rol de a facilita înțelegerea și însușirea acestora de către elevii săi. In relaţia cu elevii, pe baza dialogului, a cooperării şi colaborării, el va şti să transforme procesul educativ, astfel încât să faciliteze elevului, accesul la înțelegerea noțiunilor predate, fapt ce va conduce la atingerea obiectivelor stabilite de către toți elevii săi.

Un profesor bun trebuie să ştie calea pe care s-o aleagă pentru ca relaţia profesor-elev să fie cât mai eficientă. Profesorul trebuie să-i dea încredere elevului în forţele sale, să prindă curaj, să-l facă să se implice în relaţia de comunicare, să reuşească să-l antreneze intr-o discuţie constructivă. E necesar ca elevilor să li se transmită acea sete de cunoaştere, acea disponibilitate şi flexibilitate în gândire, dorinţa de comunicare. Profesorul trebuie să ţină seama de opiniile elevilor, de dorinţele acestora, de personalitatea fiecăruia în parte. Elevii trebuie consideraţi nişte persoane responsabile, cărora li se acordă un anumit credit.

La orice nivel de învățământ profesorul este cheia. El trebuie să dețină abilitățile necesare modelării procesului instructiv-educativ, alături de atitudinea potrivită pentru implicarea și menținerea interesului copiilor în activitate. Arta de a preda nu se reduce la transmiterea cunoştinţelor, ci presupune şi o anumită atitudine faţă de elevi, ca expresie a concepției pedagogice asumate şi a propriilor trăsături de personalitate.

Legat de tehnologie și de vremurile în care trăim, noi educăm copiii acestei generații, nu pe cei ai generațiilor trecute. Și trebuie să ținem pasul cu tehnologia. Dacă avem ocazia să învățăm ceva nou, nu înțeleg de ce nu am face-o. Căci doar asta promovăm și insuflăm. După terminarea școlii, tinerii își vor folosi cunoștințele într-o piață a muncii în care este esențial să ai un grad cât mai ridicat de alfabetizare digitală.

Lucrând ca educatoare pot să vă spun că la grădiniță, educatorul este actorul principal pe scena clasei sale. El „joacă” din momentul în care intră în grupa sa. Acolo, el trebuie să uite că este adult și să-și amintească cum este să fii copil: ce anume le atrage atenția, ce îi face curioși, ce îi provoacă, ce îi face să vrea să afle mai multe, ce îi impresionează? Pentru a menține atenția și pentru a rămâne în memoria preșcolarilor e nevoie de puțină „magie”.

Munca de profesor în învățământul preșcolar presupune o adevarată aventură, suntem creative, vesele, cu atitudine pozitivă, răbdatoare, calme și toate acestea cresc în momentul în care copiii te privesc zâmbind, când vin și te îmbrățișează spunându-ți: „Te iubesc, doamna!” și realizezi că ești omul potrivit la locul potrivit.

Trăim într-o lume atât de digitalizată, ce putem face noi, ca educatori, pentru a-i menține pe cei mici într-o realitate fizică atât de necesară pentru o dezvoltare armonioasă? În mod cert, nu putem da timpul înapoi, deoarece lumea va continua să se dezvolte din punct de vedere tehnologic tot mai mult. Așadar ne folosim și la grădiniță de noile tehnologii dar cu măsură. Timpul petrecut în fața ecranelor, folosit în mod corect, va ajuta copilul să își dezvolte noi abilități și să înțeleagă mult mai bine lumea reală. Este foarte important ca toate tehnologiile la care i se oferă acces celui mic, să fie folosite în scop educativ și sub supravegherea unui adult.

Nu credem că jucăriile digitale vor înlocui vreodată complet jucăriile fizice. Până la urma, întotdeauna va fi distractiv să joci „șotron”, ursul doarme și visează sau orice alt joc cu colegii în curtea grădiniței. Specialiștii „LEGO®" consideră că cea mai bună metodă de a dezvolta jucării, este observarea atentă a copiilor și a felului în care aceștia privesc lumea. Limita dintre a crea o jucărie prea simplă care poate duce rapid la plictiseală și a crea o jucărie prea complicată care aduce frustrări, este extrem de fină. Aceasta reprezintă una dintre cele mai mari provocări, deoarece lumea copiilor este într-o continuă dezvoltare.

Timpurile s-au schimbat foarte mult deoarece noua generație crește cu joaca digitală ca parte naturală din experiența lor. Totuși, este foarte important ca cei mici să nu renunțe la joaca fizică pentru că aceasta stimulează creierul într-un mod diferit, dar la fel de important.

Pentru a fi un bun profesor, trebuie să venim mereu în fața copiilor cu ceva nou, cu materiale atractive și soluții noi. Sunt unii copii care se simt uneori singuri și deprimați, iar noi ca profesori ar trebui să îi scoatem din această stare, folosind comunicarea într-o manieră expresivă. un cadru didactic trebuie să se afle în centrul schimbarii, să devină deschis unei transformari profunde și continue, să fie în permanență bine informat. Totodată cadrul didactic trebuie să faciliteze accesul la informații, să descopere dificultățile copilului, să îl orienteze, să lucreze individual și pe grupe mici.

Consider că am acumulat destulă experiență profesională și de viață, un anumit grad de înțelegere al părinților, al societății și al cerințelor acesteia, încât să mă pot prezenta în fața copiilor și a-i educa corespunzător.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoş C., *„Pedagogie”,* Editura Polirom, Bucureşti, 2002
https://edict.ro/rolul-profesorilor-in-formarea-si-pregatirea-elevilor
https://www.desprecopii.com-Noua-generatie-de-copii-Cum-ii-ajutam-sa-combine-joaca-digitala-cu-cea-fizica.htm

Parteneriatul profesor- elev- părinte

Prof. înv. primar Turosu Dorina
Colegiul Național „Costache Negri", Galați

Am pornit de la ideea că *Politica privind parteneriatul educațional între profesor – elev- părinte este frecvent aclamată de factorii de decizie* și am încercat să evidențiez metode de a gestiona la nivelul clasei această politică cu scopul de a–i responsabiliza pe părinți în legătură cu educația propriilor copii.

Parteneriatul educațional profesor- elev- părinte reprezintă o problemă actuală importantă, reliefată de diferite documente de politică educațională la nivel național și internațional și de cercetările în domeniul educației. Legea Educației Naționale dă dreptul părinților de a participa activ la conducerea unităților de învățământ, prin prezența în consiliul de administrație al școlii– a doi sau trei reprezentanți ai părinților, în funcție de mărimea școlii.

Succesul copiilor depinde în mare măsură de armonizarea demersurilor școlii cu cele ale familiei și de buna colaborare dintre profesori și părinți în vederea stabilirii unei continuități educative.

Participarea părinților în educația copiilor are o influență pozitivă asupra dezvoltării cognitive a copilului și considerată una dintre cele mai importante caracteristici ale unei școli eficiente. Aceasta nenumărate efecte pozitive, printre care și cele legate de adaptarea socială a copiilor vizând aspecte precum: comportamentul copiilor, motivația lor, competența socială, relație dintre elevi și profesori, relațiile dintre copii.

Se cunosc deja, de foarte mulți ani, patru motive importante pentru care școala și familia trebuie să facă eforturi comune să coopereze în procesul de educație al copiilor. Un prim motiv ar fi că părinții sunt responsabili din punct de vedere juridic de educația copiilor lor. Al doilea este reprezentat de faptul că învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte din aceasta având loc în afara școlii. Mai mult, cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivației pentru învățare, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi influențate datorită dialogului cu școala. Un ultim motiv, ar fi reprezentat de faptul că grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze modul în care este administrată școala.

Pentru părinți, colaborarea cu școala le aduce avantajul de a fi informați, de a avea sub control educația propriului copil și nu în ultimul rând, de a primi sprijin pentru a deveni un părinte mai bun – cea mai provocatoare meserie din lume. De asemenea, s-a constatat că în marea majoritate a țărilor care performează din punctul de vedere al educației, asociațiile de părinți au un cuvânt greu de spus în ceea ce privește deciziile care se iau la nivelul școlii. Acest fapt nu este încă pus în practică în țara noastră. Cred cu tărie că dacă părinții ar fi obligați să participe la consiliile de administrație a școlii, în număr cât mai mare, s-ar întări relația dintre școală și părinți.

În țara noastră nu există o cultură a participării în general (a se vedea prezența la vot din ultimii ani), gradul scăzut de implicare a părinților a fost și este și în prezent o problemă pentru școala românească. Studiile realizate în acest domeniu au identificat că principalele obstacole derivă din existența unor idei divergente privind responsabilitatea părților în educația copiilor, influența mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, sprijinul acordat de părinți, limitele participării la luarea deciziilor.

Întărind ideea de mai sus, menționez că anumite comportamente întâlnite la părinți, profesori sau manageri, dar și lipsa timpului și a resurselor materiale necesare pot menține gradul de participare la un nivel redus. În cele mai multe cazuri: părinții nu sunt interesați să participe la activitățile școlare, nu au timp să se informeze despre problemele școlii, nu știu cum să comunice cu profesorii. Sunt și unii profesori neinteresați să comunice cu părinții, au prea mult de lucru ca să comunice cu aceștia, dar și școala nu are capacitatea reală de a comunica cu toți părinții.

Chiar dacă am vechime în învățământ, am observat că, deși este o nouă generație de părinți, tineri, interesul acestora în aflarea informațiilor legate de proprii copii este destul de scăzut. Deși am specificat încă de la prima ședință că părinții au obligația de a lua legătura cu mine cel puțin o dată pe lună pentru a afla cum

evoluează copilul din punct de vedere școlar, acest lucru nu se întâmplă. Este adevărat că sunt unii părinți care mă întreabă cum se descurcă copiii lor atunci când vin să-i ia de la școală, dar nu mi se pare suficient. Părerea mea este că aceștia ar trebui să vină la consultațiile cu părinții, atunci când acestea au loc, de două ori pe săptămână, în intervalele orare stabilite.

Eu consider că părinții ar trebui implicați mai mult în educația copiilor lor. De asemenea, școala trebuie să-i țină aproape prin informarea periodică asupra planurilor de învățământ, proiectelor în desfășurare, întâlniri dese la care să se voteze și să se aleagă diferite direcții.

Am observat o lipsă de implicare și în luarea cuvântului în ședințe. Părinții sunt atenți, ascultă și aprobă. Cu toate că le-am spus că îmi doresc să formăm o echipă puternică și că pot veni oricând cu sugestii, idei, totul pentru a le fi bine copiilor. Sper că, cu timpul, vor veni către școală și se vor interesa mai mult. Cu ocazia sărbătorii de Crăciun am realizat o activitate, atelier cu părinții și cu elevii. Nu sunt adepta serbărilor clasice în care copiii au emoții în recitarea unor colinde, poezii. I-am implicat pe părinți într-un atelier în care au avut de decorat, împreună cu copiii turtă dulce, asta după ce am ascultat câteva colinde cântate de copii. Am de gând să-i implic mai mult pe părinții din clasă prin participarea la diferite activități în cadrul școlii, dar și în afara ei, prin aplicarea de chestionare din care să aflu impresii/ opinii referitoare la diferite aspecte.

Niște părinți implicați ajută la formarea unor viitori copii educați.

Modelarea educației pentru noua generație în școlile primare

Badiu Alina
Școala Gimnazială,, Ion Irimescu”

Educația este piatra de temelie a progresului societății și a creșterii individuale. În evoluția rapidă a secolului XXI, rolul educației primare a devenit și mai important în modelarea minții și a valorilor generației următoare Anii de școală sunt esențiali pentru a pune bazele călătoriei de învățare pe tot parcursul vieții unui copil. Pe măsură ce ne imaginăm viitorul, devine imperativ să reevaluăm și să îmbunătățim sistemul de învățământ pentru a răspunde nevoilor unice ale generației următoare. Educația pentru următoarea generație trebuie să se extindă dincolo de excelența academică. Ea ar trebui să cuprindă dezvoltarea holistică, cultivând nu numai aspectele intelectuale, ci și cele emoționale, sociale și fizice. Anii primari oferă o bază crucială pentru a insufla valori, empatie și inteligență emoțională. Încorporarea atenției, a educației caracterului și a oportunităților de implicare în comunitate îi poate ajuta pe copii să devină indivizi bine conturați, cu o integritate morală puternică. Învățământul primar ar trebui să fie conceput pentru a promova dezvoltarea holistică a copiilor. Aceasta cuprinde creșterea cognitivă, emoțională, socială și fizică. În timp ce predau materii fundamentale precum limba, matematica și științele, educatorii trebuie să acorde prioritate și dezvoltării gândirii critice, rezolvării problemelor, creativității și abilităților de comunicare. Aceste abilități le permit copiilor să analizeze informații, să ia decizii în cunoștință de cauză și să se exprime eficient - abilități esențiale pentru succesul în viitoarea lor viață academică și personală.

Într-o lume care se schimbă rapid, memorarea pe de rost a faptelor devine mai puțin relevantă. În schimb, educația primară ar trebui să se concentreze pe cultivarea unor abilități adaptabile care să le permită elevilor să navigheze prin incertitudini. Gândirea critică, rezolvarea problemelor, creativitatea, comunicarea și colaborarea sunt abilități care favorizează învățarea pe tot parcursul vieții. Încurajarea învățării bazate pe anchetă și a evaluărilor bazate pe proiecte poate stimula curiozitatea și inovarea, asigurând că elevii sunt mai bine pregătiți pentru provocările viitorului.

Copiii sunt ființe curioase în mod natural, iar educația primară ar trebui să cultive și să valorifice această curiozitate înnăscută. Educatorii pot crea un mediu în care întrebările sunt binevenite, iar învățarea devine o explorare incitantă. Încorporarea metodelor interactive de predare, a experimentelor practice și a exemplelor din lumea reală poate aprinde interesul copiilor pentru diverse subiecte, făcând din educație o experiență captivantă și plăcută. Această abordare nu numai că îmbunătățește retenția, ci și cultivă o dragoste pentru învățare pe tot parcursul vieții.

Tehnologia este o parte integrantă a societății moderne, iar integrarea acesteia în educație este inevitabilă. Școlile primare ar trebui să valorifice tehnologia ca un instrument pentru a îmbunătăți experiențele de învățare, mai degrabă decât pentru a înlocui metodele tradiționale. Resursele digitale interactive, simulările virtuale și platformele online pot face ca învățarea să fie atractivă și personalizată. Cu toate acestea, este esențial să se predea alfabetizarea digitală și un comportament online responsabil pentru a se asigura că elevii pot naviga în peisajul digital în siguranță și în mod etic. Astfel se pun bazele noii generații de elevi pentru a deveni cetățeni digitali responsabili care pot folosi tehnologia în beneficiul lor și pentru îmbunătățirea societății.

Fiecare copil este unic, cu puncte forte, interese și stiluri de învățare distincte. Educația pentru următoarea generație ar trebui să se îndepărteze de abordarea unică și să adopte învățarea individualizată. Planurile de învățare personalizate, instruirea diferențiată și o varietate de metodologii de predare pot răspunde nevoilor diverse din cadrul unei clase. Această abordare stimulează un sentiment de proprietate asupra învățării și stimulează stima de sine. Inteligența emoțională joacă un rol crucial în succesul personal și interpersonal. Învățământul primar ar trebui să includă programe care să îi ajute pe copii să recunoască, să înțeleagă și să își gestioneze emoțiile. Prin promovarea empatiei, a conștiinței de sine și a abilităților sociale, educatorii pun bazele

unei inteligențe emoționale puternice. Aceste abilități sunt vitale pentru a construi relații sănătoase, a rezolva conflicte și a contribui în mod pozitiv la societate.

Educația primară ar trebui să aprindă curiozitatea și dragostea pentru învățare. Accentul ar trebui să se mute de la simpla transmitere de informații la inspirarea unei sete de cunoaștere. Încurajarea elevilor de a pune întrebări, de a-și explora interesele și de a face cercetări independente alimentează un obicei de învățare pe tot parcursul vieții. Atunci când copiii privesc învățarea ca pe o călătorie interesantă, mai degrabă decât ca pe o corvoadă, este mai probabil să devină adulți curioși și bine informați. Într-o lume din ce în ce mai interconectată, promovarea diversității culturale și a conștientizării globale este esențială. Învățământul primar ar trebui să celebreze diferite culturi, limbi și perspective. Expunerea la literatura internațională, schimburile virtuale cu elevi din alte țări și proiectele de colaborare cu colegii din întreaga lume pot lărgi orizonturile copiilor și îi pot dota cu o mentalitate globală.

Învățământul primar ar trebui să sublinieze importanța bunăstării fizice prin ore de educație fizică, sport și educație pentru sănătate. În plus, introducerea practicilor de conștientizare îi poate ajuta pe copii să gestioneze stresul, să se concentreze mai bine și să sporească bunăstarea generală. Tehnici precum respirația profundă, meditația și yoga pot fi integrate în programa școlară pentru a-i învăța pe copii cum să mențină un echilibru între sănătatea mentală și cea fizică.

Educația primară joacă un rol esențial în formarea generației viitoare. Aceasta trebuie să fie concepută cu atenție pentru a răspunde nevoilor în evoluție ale elevilor și ale societății. În calitate de educatori și factori de decizie politică, este responsabilitatea noastră să modelăm un sistem educațional care nu numai că transmite cunoștințe, ci și cultivă curiozitatea, empatia și abilitățile necesare pentru a prospera în viitor.

Bibliografie:

1. Ionescu, M., Radu I., (coord), (2001), Didactica modernă, ediția a II-a, revizuită, Editura Dacia, Cluj-Napoca.
2. Ionescu, M., (2003), Instrucție si educație, Garamond S.R.L., Cluj-Napoca.
3. Nicolescu, B., (1999), Transdisciplinaritatea, Editura Polirom, Iasi.
4. Stan, E., (2004), Pedagogie postmodernă, Editura Institutul European, Iași.

Profesorul – factor de bază în procesul instructiv educativ

Mike Ildikó
Liceul Teoretic „Nagy Mózes”, Târgu Secuiesc

Capacitatea de a-i implica pe elevi în desfășurarea orelor, planificarea unor lecții creative, umorul și empatia sunt doar câteva dintre calitățile unui profesor bun.
Misiunea unui profesor este una foarte importantă: modelează caracterul elevilor și îi pregătește pentru succes. În afară de cunoștințele sale, un bun profesor ar trebui să aibă și calități organizatorice, astfel încât să poată gestiona mai bine desfășurarea orelor. Implementarea unui sistem de management al clasei, racordat la managementul scolar, care să reducă timpul pentru realizarea sarcinilor administrative și să pună mai mult accent pe nevoile fiecărui elev, reprezintă un prim pas pentru formarea unor relații bune între profesor și elev, precum și între profesor și părinți.
Un profesor bun poate schimba în bine viața unui elev, fiind o influență atât pe termen scurt (învățarea la clasă), cât și pe termen lung (atingerea obiectivelor și obținerea succesului în carieră).

Un profesor bun este un excelent comunicator

Pentru o predare eficientă la clasă, abilitățile de comunicare sunt necesare. Anumite materii îi pot pune în dificultate pe unii elevi, motiv pentru care pot simți, la oră, frică și anxietate. Descurajați că nu reușesc să înțeleagă de prima dată subiectele mai dificile, elevii pot întâmpina greutăți când vine vorba despre însușirea anumitor cunoștințe.
Un bun profesor le poate vorbi elevilor despre modul în care o materie influențează mai multe aspecte ale vieții, poate stabili planul de lucru astfel încât să poată fi accesibil tuturor și poate oferi îndrumare suplimentară celor care rămân în urmă.
Felul în care comunică un profesor și modalitatea în care predă materia la școală influențează mult interesul elevilor pentru subiectele prezentate. Cu cât temele școlare sunt abordate într-un mod mai plăcut, cu atât elevii își doresc mai mult să învețe.
Totodată, a fi un comunicator excelent înseamnă și a ști să asculți. Profesorii pricepuți să asculte și să observe înțeleg, adesea, ceea ce nu este spus, cum ar fi anxietățile unui elev legate de un anumit subiect. Ulterior, îl pot ajuta pe elev să-și dezvolte abilitățile și nivelul de încredere.

Un profesor bun este atent și empatic

Când observi comportamentul elevilor, ești atent la nevoile lor, ai mereu o atitudine pozitivă și manifești empatie, aceștia se vor simți în siguranță la școală. Aceste abilități ale unui profesor îl ajută să creeze o mai bună legătură cu elevii și pot avea un impact direct asupra învățării la clasă.
Un subiect care este ușor pentru un elev e posibil să îi dea mari bătăi de cap altuia. Elevii asimilează informații diferit, unii învață mai rapid, alții mai lent, pentru unii e important să citească informațiile, în timp ce pentru alții e suficient doar să le audă. Profesorii ar trebui să țină mereu cont de acest aspecte și să acorde întotdeauna o atenție deosebită tuturor elevilor.

Un profesor bun este răbdător

Una dintre cele mai importante calități ale unui profesor este toleranța. Indiferent de materia predată, răbdarea îi va fi pusă de multe ori la încercare, iar comportamentul din acele momente poate influența relația cu elevii.

Totodată, răbdarea este o însușire care îi va fi de folos și în relația cu părinții. O bună comunicare cu părinții contribuie la succesul educațional al unui elev, întrucât aceștia pot sprijini progresul copilului lor prin activități realizate acasă. De aceea, este necesar ca un profesor să aibă răbdare să asculte ideile părinților, să găsească o formă de dialog benefică și să explice, cu calm și fără resentimente, care sunt pașii de urmat pentru succesul la școală al unui copil.

Pe lângă aceste calități, un bun profesor trebuie să fie și un bun elev. Sunt situații în care cadrele didactice nu cunosc informații din anumite domenii și pot învăța de la copii sau le sunt adresate întrebări la care nu știu să răspundă imediat și e nevoie să se documenteze suplimentar. Capacitatea de a recunoaște că nu sunt atotștiutori este benefică în relația dintre profesori și elevi.

Abordarea STEAM în grădiniță

Prof.înv.preșc.Coteanu Ramona Claudia
Școala Gimnazială Cernești,Maramureș

Educația STEAM contribuie la îmbunătățirea motivației copiilor, la dezvoltarea abilităților cognitive, la rezolvarea de probleme și la stimularea gândirii critice, precum și la formarea abilităților necesare pentru obținerea și menținerea unei profesii în secolul XXI. „STEAM este o abordare educațională a învățării care folosește Știința, Tehnologia, Ingineria, Arte și Matematică ca puncte de acces pentru ghidarea anchetei, dialogului și gândirii critice a copiilor.

Educația STEAM:

- pune accent pe dezvoltarea abilităților specifice secolului XXI.
- încurajează perseverența.
- propune anteprenoriat în gândire.
- încurajează lucrul în echipă.
- profesorul acționează ca un mentor ce ghidează copilul spre dezvoltare.
- profesorul organizează informațiile pe care le transmite elevilor într-un mod ușor de înțeles.
- evaluarea se bazează pe proiecte, pe munca în echipă, pe cooperarea din timpul evaluării.
- participanții sunt dornici de învățare.
- sunt pregătiți să fie următoarea generație de anteprenori

Am aplicat principiile educației STEAM la grupa mică printr-un proiect de activitate integrată .

Grupa: Mică
Tema anuală: Când, cum şi de ce se întâmplă?
Tema săptămânii: „Vieţuitoarele se pregătesc pentru iarnat”
Tema zilei: „Ne împrietenim cu furnica”
Forma de realizare: Activitate integrată
Tipul activităţii: Formarea de priceperi şi deprinderi

- **Elementele componente ale activității integrate:**

Activităţi de dezvoltare personală (ADP):
Întâlnirea de dimineaţă: „Bună dimineaţa, furnicuţe!”
Activităţi liber alese (ALA1):

- **Știință:**

„Porumbul săltăreț”- experiment

- **Alfabetizare:**

Drumul furnicii spre muşuroi - grafism

- **Matematică/Manipulative:**

„ Sacul furnicii”- sortare semințe după formă
“Găseşte şi potriveşte”
Activităţi pe domenii experienţiale (ADE):

- **Domeniul Știință-Cunoașterea mediului**: „ Furnica”, -observare
- **Domeniul om și societate -Activitate practică**- „Furnicuțe vesele”- confecţie

Activităţi liber alese (ALA2)

- „Cursa furnicuțelor”-joc distractiv

Scopul: Însușirea cunoștințelor referitoare la furnică, pe baza perceperii sistematice a părților vizibile ale corpului și dezvoltarea deprinderii de a îmbina creativ, prin tehnici specifice (confecţie) diferite obiecte.
Obiective:

- să denumească corect părţile componente ale corpului unei furnici;

- să sesizeze caracteristici ale acestora;
- să denumească adăpostul, hrana și foloasele aduse de furnică;
- să aleagă imaginile adecvate în vederea completării „ciorchinelui”, conform cerințelor;
- să realizeze tema propusă cu ajutorul materialului din oferta de învățare;.

STRATEGII DIDACTICE

Metode şi procedee: observarea, conversaţia, explicaţia, demonstraţia, expunerea, exerciţiul, Metoda ciorchinelui, puzzle.

Mijloace didactice: planșă, furnică, mușuroi, imagini cu alcătuirea corpului, lipici, creioane colorate, hartie insecte, săculeţi, orez, porumb, boabe de fasole, imagini cu şi despre insecte.

Forme de organizare: frontală, individuală.

Resurse temporale: O zi

Resurse umane: copiii, educatoarea.

Bibliografie:

**Curriculum pentru învăţământul preşcolar 3-6/7 ani* , Bucureşti, 2019

**Activitatea integrată din grădiniţă* –ghid metodic ,Editura Didactică Publishing House, 2008.

*Revista *Învăţământului Preşcolar* nr. 3-4/2012 , Editura Arlequin, Bucureşti, 2012

*Repere fundamentale in invatarea si dezvoltarea timpurie a copilului de la nastere la 7 ani

FENOMENUL DE BULLYIND ÎN SCOALĂ, EXEMPLE EUROPENE DE BUNĂ PRACTICĂ

Prof. Sima Georgeta
Liceul Tehnologic Dimitrie Bolintineanu, Bolintin-Vale,Giurgiu

Violenţa în şcoli este una dintre cele mai vizibile forme de violenţă asupra copiilor. Şcolile nu pot îndeplini rolul important de învăţare şi socializare, dacă acestea sunt un mediu în care se manifestă agresivitatea, intimidarea (bullying), violenţa. Bullying reprezintă o formă de abuz, în detrimentul stării de bine şi dezvoltării sănătoase şi armonioase a elevilor. Poate fi o formă simplă de neglijare sau se poate extinde la forme complexe de abuz fizic, emoţional şi sexual. Unii specialişti consideră problemei bullying-ul, comportamentul sau atitudinea de „intimidare” în mod repetat şi intenţionat, ca modalitate de a câştiga puterea asupra altei persoane. Bullying este de fapt tot o formă de violenţă, care se pare că a crescut destul de mult în ultimii ani. Au apărut incidente, mai ales la nivelul şcolilor şi a crescut gradul de conştientizare a fenomenului bullying. Se concretizează în: apelarea numelui într-un anumit fel, excluderea din activităţi, discriminarea, nerespectarea drepturilor, abuzul de orice tip, agresivitatea verbală sau scrisă. Se consideră că cei care provoacă „bullying” sunt acele persoane care nu primesc suficientă atenţie, care doresc astfel să iasă în evidenţă, să braveze şi acţionează în consecinţă. Lipsa de afecţiune, de aprobare, de îndrumare, de feedback pozitiv, lipsa iubirii, neglijarea, încurajarea unor noi stiluri de viaţă, noi moduri de impunere, de a câştiga bani (droguri, prostituţie, găşti) sunt factori facilitatori pentru bullying. Nevoia de putere şi de dominare fac din victimă o ţintă, iar agresorii vor răni fizic, social sau emoţional pe ceilalţi. De cele mai multe ori, cei care hărţuiesc, au fost hărţuiţi sau sunt ei înşişi hărţuiţi, de colegi, de familie. Copiii sau persoanele care sunt agresori (în limba engleză bullies) sunt de fapt cei care vor să demonstreze, în forţă, din păcate, că au o bună stimă de sine, că deţin controlul şi sunt superiori celorlalţi. Familiile unde se foloseşte adesea pedeapsa corporală, constituie un mediu „prielnic” pentru dezvoltarea comportamentelor deviante de tip bullying, inadecvate adaptării la cerinţele sociale, incapabile de înţelegere a disciplinei pozitive şi respectării unor reguli pentru buna funcţionare. Multe studii conchid că invidia şi resentimentele pot fi motive care produc bullying. Există dovezi care sugerează că un deficit de stimă de sine contribuie semnificativ la actele de tip bullying, ca şi stările de anxietate sau de vinovăţie. Lipsa abilităţilor sociale, utilizarea forţei, dependenţa de comportamente agresive, mânia şi furia, statutul în grupul de apartenenţă, existenţa unor antecedente de acest tip în copilărie sunt factori de risc. Precizăm că de multe ori, bullying-ul nu implică neapărat criminalitate sau violenţă fi zică, ci funcţionează ca abuz psihologic sau verbal. Psihologul norvegian Dan Olweus, recunoscut ca pionier şi fondator al conceptului, consideră bullying, atunci când o persoană este expusă, în mod repetat şi în timp, la acţiuni negative, fizice şi psihologice, de una sau mai multe persoane. Se aduce astfel un prejudiciu intenţionat, direct sau indirect, prin crearea unui stări de disconfort în diferite moduri: cuvinte jignitoare, şicane, umilinţe, injurii, altercaţii, ofense, admonestări, constrângeri, batjocoriri, ţipete, sâcâieli, bravări, reproşuri, atingeri nepotrivite, obstrucţii, loviri, hărţuiri etc. Aruncarea lucrurilor personale (caiete, ghiozdane, pixuri, pachetul cu mâncare etc.), trasul de păr, de mânecă, zgârieturile, ciupitul, ruperea unor obiecte dragi, sufocarea cu diverse obiecte, eliminarea din clasă, imitarea, luarea în derâdere sunt alte manifestări de bullying (Ross, 1998).

Bune practici de prevenire a bullying-ului Problema violenţei/a bullying-ului necesită în mod special, o rezolvare holistică, deoarece cauzele acestui fenomen nu se rezumă numai la aspecte singulare. În acest context trebuie acţionat la următoarele niveluri: • înţelegerea mecanismelor care declanşează fenomenul bullying sau al violenţei; • stilul şi calitatea practicilor de gestionare a conflictelor, actelor de violenţă şi situaţiilor de bullying; • calitatea programelor şcolare şi modul de predare la clasă; • implicarea în activităţile de timp liber şi calitatea programului extracurricular; • formalizarea strategiilor, tehnicilor şi procedurilor care fac faţă cel mai bine incidentelor;

. Medierea oferită de elevi este adesea, mult mai eficientă decât intervenţia adulţilor, mesajele sunt mai bine „recepţionate” şi aplicate, atunci când sunt transmise de colegii lor. Pentru pregatirea elevilor mediatori se propun activităţi despre: autocunoaştere şi intercunoaştere, experienţe de rezolvare a conflictelor, cauze şi tipuri de conflicte, experimentare şi analiză a propriului stil de rezolvare a conflictelor, exersare a neutralităţii şi a abilităţilor de ascultare activă. În Japonia, într-o şcoală, în urma constatării creşterii nivelului de violenţă/ bullying între elevi şi între elevi şi cadre didcatice, o profesoară de desen a iniţiat şi implementat proiectul „Creativitate plastică contra violenţei” (de exemplu: decupaje creative de primăvară sau dedicate apei, într-o abordare transdisciplinară), prin care elevii acesteia au fost implicaţi în decorarea şcolii şi implicit în crearea unui mediu pozitiv de învăţare. Sarcina elevilor era de a desena/ picta cu acuarele, vopsele, culori speciale pereţii, ferestrele, uşile, dulapurile şcolii din incinta şi din afara acesteia, în funcţie de anotimp, subiecte, interese, aptitudini, abilităţi etc. în timpul activităţilor şcolare (unde tema sau subiectul lecţiei favorizau exprimarea plastică), dar şi-n timpul pauzelor sau vacanţelor. Şcoala a devenit astfel prietenoasă, mai frumoasă, rezultatul muncii în echipă, împreună a „angajaţilor”. Dacă iniţial a fost doar un experiment, ulterior s-a extins la nivelul tuturor copiilor şi cadrelor didactice din şcoală. Rezultatele au fost benefice: scăderea incidentelor de tip bullying/ violenţă, scăderea numărului de absenţe, îmbunătăţirea relaţiilor interpersonale dintre elevi şi cadre didactice, implicarea părinţilor în educaţia copiilor, obţinerea unor performanţe academice şcolare, creşterea stimei de sine, optimizarea comunicării, negocierea conflictelor, luarea deciziilor, dezvoltarea creativităţii, experimentarea lucrului în echipă, promovarea imaginii şcolii în comunitate şi-n lume. Un program foarte util şi apreciat a fost derulat în Marea Britanie, prin implicarea comunităţii sportive de rugby în prevenirea combaterea violenţei/ bullying-ului în şcoli şi licee. Programul se numeşte: „WAB” („Warriors Against Bullying” sau „Războinici împotriva violenţei”) şi a fost implementat în 2002 – 2004, în Wigan, pentru elevii de gimnaziu şi de liceu, pentru a deveni „jucători fair play” la şcoală şi în viaţa cotidiană. Printre activităţile proiectului s-au numărat: training cu elevii care vor face parte din echipa WAB, training cu profesorii, crearea unor materiale publicitare, competiţia posterelor, discuţii asupra unor povestiri şi situaţii reale, lecţii susţinute de personalităţi marcante ale echipei naţionale de rugby, active sau „în rezervă”, dar foarte implicate în viaţa comunităţii educaţionale. Rezultatele au fost deosebite: au scăzut în proporţie de 60% manifestările de tip bullying din şcolile şi liceele implicate în program.

Tot în Marea Britanie, „Buddy Bench” („Băncile prieteniei”) constituie un alt exemplu de bună practică pentru prevenirea şi combaterea violenţei/ bullying în şcoală. „Băncile prieteniei”, în număr de două până la cinci, sau la alegere, sunt decorate de elevi, cât mai creativ, după ce în prealabil au fost achiziţionate. Acestea funcţionează ca nişte „insule” ale unei bune comunicări sau „oaze” de încredere în sine şi în ceilalţi pe care copiii/cadrele didactice, orice angajat al şcolii le pot „accesa”. Cum? Pur şi simplu se aşează pe bancă, în momentul în care se confruntă cu o problemă, o dificultate sau un conflict, pentru care nu au soluţii de rezolvare. Acesta este un punct cheie, de fapt, prima fază în rezolvarea unui conflict, recunoaşterea existenţei unei probleme. Concomitent cu amenajarea băncilor se realizează un program de formare al profesorilor şi elevilor din şcoală (criterii de selecţie: pe baza unor scrisori de intenţie şi de recomandare sau cine doreşte, în mod voluntar, respectarea echităţii de gen: fată şi băiat, a diversităţii: minorităţi, cu diverse dizabilităţi etc.) în medierea conflictelor, cu un curriculum practic aplicativ: autocunoaştere, intercunoaştere, tehnici de comunicare, tehnici de rezolvare şi negociere a conflictelor, luarea deciziilor, inteligenţă emoţională. Persoanele participante la programul de training devin astfel resurse în rezolvarea conflictelor şi medierea unor situaţii de violenţă/bullying. Impactul programului se monitorizează prin măsurarea frecvenţei actelor de violenţă/ bullying, numărul de participanţi, gradul de satisfacţie şi de utilitate la nivelul beneficiarilor. În Romania a fost implementat programul 10 zile ale păcii (1-10 iunie), derulat de Centrul Muncipal de Asistenţă Psihopedagogică Bucureşti în perioada 2003/ 2005. Printre activităţi amintim: • Lecţii antiviolenţă din Ghidul „Toleranţă zero pentru violenţa în familie”; • Lecţii de dirigenţie şi activităţi de consiliere şcolară: stima de sine, încrederea în sine, • comunicarea, rezolvarea şi negocierea conflictelor, luarea deciziilor, managementul clasei, dezvoltarea carierei, dezvoltarea creativităţii

etc. • Piese de teatru pe teme date sau la alegere: Flori şi box, Comunicare fără violenţă, Parola: OK, Colţuri de stea, Simfonia fulgilor de nea, Ţipătul mut etc. • Activităţi de formare cu părinţii, cadrele didactice; • Ateliere de lucru cu grupuri mixte formate din elevi, părinţi, cadre didactice; • Intervenţii la consiliile profesorale şi şedinţele cu părinţii; • Carta antiviolenţă (Se creează o carte din foi de flipchart îndoite, din carton A2 sau coli mari de desen. Elevii, cadrele didactice, managerii, părinţii realizează timp de 10 zile, Carta Antiviolenţă sau pot găsi un titlu cât mai original, creativ, unic la care nimeni să nu se fi gândit. Ei aleg numărul de pagini şi modalitatea în care o construiesc: poveşti, ce spun experţii, date statistice, ghicitori, desene, poze, imagini, caricaturi. Pentru ca toată şcoala să participe se pot trage la sorţi clasele şi grupurile care doresc să se implice: de exemplu, 1 Iunie – clasa a V-a C, clasa a VIII-a B, profesorii, 2 Iunie – clasele a VI a şi managerii şcolari etc. Rezultatul produs, respectiv „Carta Antiviolenţă” va fi prezentată astfel încât să fi e „vizionată” de toţi membrii şcolii: elevi, cadre didactice, părinţi etc. Se vor acorda premii. •

Bibliografie:

1. Calineci, M., Pacurari O., Stoicescu D., Dezvoltarea profesionala a cadrelor didactice prin activitati de mentorat, Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Inovării. Unitatea de Management a Proiectelor cu Finanţare Externă, Bucureşti, 2009. 2. Anderson, W., Curs practic de încredere, Bucureşti, Editura Curtea Veche, 1999 3. Fundaţia Copiii Noştri şi UNICEF România, Agresivitatea copiilor, Înjurături, lovituri, bătăi, Sugestii pentru părinţi şi educatori. 4. Gittins, Chris, Reducerea violenţei în şcoală, un ghid al schimbării, Copiii şi violenţa, COE, 2007

SCHIMBARE ȘI VIZIUNE ÎN COMPORTAMENTUL CADRULUI DIDACTIC CONTEMPORAN

Prof. înv. primar Băjan Margareta
Liceul George Țărnea, Băbeni, jud. Vâlcea

Noi, dascălii actuali, educăm azi, raportat la multiplele cerințe ale societății contemporane, fără a scăpa din vedere un lucru vital:ziua de ”mâine”...De aceea a devenit atât de uzuală sintagma ”*Educăm azi, pentru mâine*”. Dar…lipsește ieri... Noi, cadrele didactice, de ieri, de azi și de mâine trebuie să ne iubim în primul rând meseria, să o avem ”în sânge”, har,cum se spune, apoi credința în lucrurile sfinte (bunătate, onestitate, înțelegere cu semenii tăi).

Educația pentru schimbare este o componentă importantă a actului educativ, în care suntem implicați toți cei care astăzi ne aflăm aici. Ea, educația, înseamnă creștere, hrănire, cultivare și are sarcina de a pregăti omul, ca element activ al vieții sociale, iar”singurul mod rezonabil de a educa este acela de a fi o pildă de urmat”(A. Enstein). Nu putem fi ”contemporani” fără a avea un trecut din care să învățăm. Dragostea pentru copii, pentru frumos, îți dă aripi să poți aborda noi metode , văzând pe chipul lor fericirea și dorința de a absorbi orice informație. Ar fi frumos ca fiecare dascăl să fie pentru copiii lui un ”formator”, pentru a simți zilnic acea satisfacție pe care ți-o dă pregătirea pentru activitatea cu copiii și, mai ales, plăcerea de a realiza o predare/învățare/evaluare creativă diversă, eficientă, atractivă, diferențiată, atât pentru tine ca dascăl, cât și pentru copii. Cele care realizează toate aceste activități sunt cadre didactice cu studii superioare specializate, dascăli care ar trebui să mai îndeplinească o condiție fundamentală:să aibă cunoștințe de psihologie, pedagogice, metodica predării disciplinelor de învățământ. Valorile reale pe care trebuie să le transmitem copiilor ar fi:

- Încrederea în ei – să poată lua decizii corecte într-un context dat, să medieze conflicte;
- Cooperare-se ajută unii pe alții să învețe, împărtășind-și ideile;
- Colaborare-să coordoneze comunicarea, creând un climat pozitiv;
- Înțelegere - integrarea copiilor cu cerințe speciale sau a celor care au nevoie de ajutor în orice problemă.

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționale pentru comunitate etc.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare. Referitor la diversitatea rolurilor pe care le poate exercita profesorul, Aniţa E. menționează următoarele:

Profesorul, ca expert al actului de predare-învățare: el poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ.

Profesorul, ca agent motivator, declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare.

Profesorul, ca lider, conduce un grup de elevi, exercitându-și puterea asupra principalelor fenomene ce se produc aici. Este un prieten și confident al elevilor, un substitut al părinților, obiect de afecțiune, sprijin în ameliorarea stărilor de anxietate.

Profesorul, în ipostază de consilier, este un observator sensibil al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv și un sfătuitor al acestora.

Profesorul, ca model: prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile, comportamentul său este un exemplu pozitiv pentru elevi.

Profesorul, ca profesionist reflexiv, se străduiește tot timpul să înțeleagă și să reflecteze asupra întâmplărilor inedite din clasă, să studieze și să analizeze fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă.

Profesorul, ca manager, supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părinții și cu ceilalți factori.

Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui.

Dar pe lângă activitatea didactică profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă. Corolarul conținutului social al acestei profesiuni constă în participarea la evenimentele și frământările social-culturale ale timpului în care trăiește și ale poporului din care face parte. În această ipostază, profesorul ne apare ca pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și al națiunii sale.

Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul școlii, dascălul nu încetează de a fi un educator și în afara ei, urmărind, bineînțeles, obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Numai în măsura în care profesorul își continuă misiunea și în afara cadrului profesional pe care îl oferă școala poate fi considerat un educator al poporului său. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesiuni un rol sporit în progresul general al patriei noastre.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

În funcție de necesități, de gradul de autonomie sau semiautonomie a învățării, el poate interveni din când în când, canalizând energiile partenerilor săi. Astfel, el este cel care oferă explicații, dă lămuriri, răspunde la întrebări, îi ajută să utilizeze corect anumite materiale, instrumente sau utilaje, caută să-i ajute să evite devierile inutile, încercările fără obiect, eventualele erori și pierderi de timp.

Profesorul este cel care, ținând seama de logica învățării, orientează ceea ce elevii au de făcut, devine ghid al demersului lor euristic, canalizându-i în direcția obținerii rezultatelor așteptate, în loc de a le impune într-o manieră directă, dinainte stabilită cu mai multă sau mai puțină rigurozitate.

În literatura de specialitate se apreciază că profesiunea didactică nu se poate restrânge doar la cea de simplă sursă de cunoștințe. Rolul conducător al profesorului în activitatea didactică rămâne însă una dintre coordonatele de bază ale misiunii sale. Wolfolk menționează următoarele funcții ale profesiunii didactice: luarea deciziilor privitoare la ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ; declanșarea și întreținerea interesului elevilor, curiozității și dorinței lor pentru activitatea de învățare; conducerea grupului de elevi; îndrumă persuasiv elevii, îi sfătuiește și observă comportamentul acestora; reprezintă un model pozitiv de personalitate și comportament pentru elevii săi; înțelege, reflectează asupra întâmplărilor din clasă, studiază fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă.

Asumându-și o multitudine de roluri, profesorul trebuie să conștientizeze că exercitarea lor depinde de personalitatea pe care și-o modelează. În acest sens, un rol deosebit în exercitarea acestei profesiuni îl au anumite componente ale personalității: cultura profesională, calitățile atitudinale și cele aptitudinale. De fapt, pentru ca anumite cunoștințe să fie transmise de la o persoană la alta și acceptate, trebuie întotdeauna ca între ele să existe un schimb afectiv format din încredere și dispoziție receptivă dintr-o parte și din alta.

Rolul profesorului poate să fie analizat și din perspectiva relației profesor-elev. Având în vedere valorile societății contemporane (libertate, responsabilitate, toleranță, cooperare), se impune o nouă abordare a relației profesor-elev: asumarea de către profesor și elevi a unei responsabilități morale comune în cadrul relației educaționale, conducând la angajarea afectivă și efectivă în procesul educațional; recunoașterea reciprocă a „dreptului de a fi altfel” și valorizarea fiecărei ființe umane în parte, indiferent de cât și de cum este diferită;

încrederea în posibilitățile fiecărei ființe umane de a progresa; recunoașterea faptului că toți elevii și profesorii sunt parteneri sociali cu funcții complementare, dar cu responsabilitate comună; considerarea școlii ca mediu de construcție culturală; renunțarea la principiul „căii optime unice” și conștientizarea faptului că majoritatea problemelor sociale și umane au mai multe soluții echi-finale și echivalente; promovarea autenticității și sincerității – a fi tu însuți este mai important decât a avea dreptate.

Educația se sprijină pe patru piloni importanți: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii. În funcție de această optică, dar și de implicațiile globalizării asupra indivizilor, ale problematicii lumii contemporane, educatorii din învățământ urmează să îndeplinească roluri noi.

Așa de exemplu, prin metodologia de aplicare a noului curriculum național, li se cere educatorilor din învățământ să creeze activități (situații) de învățare adecvate obiectivelor proiectate, ținând seama, desigur, de natura subiectului lecției și de particularitățile clasei sau ale grupei de elevi. Ideea nu este nouă în pedagogie, însă rolul profesorului este mai recent, el fiind astăzi formulat explicit și specificat în documentele de proiectare didactică. Evident, cu cât situațiile de învățare vor fi mai bine alese sau imaginate de profesor, cu atât mai interesantă și mai eficace în planul învățării va fi activitatea de instruire.

Un alt rol nou ar putea fi acela de meditator în procesul cunoașterii sau de consiliere, alături de rolul tradițional de transmițător de informații, la care nu se renunță, dar a cărui pondere este, vizibil, în scădere în cadrul învățământului modern, centrat pe competențe. De asemenea, profesorul este astăzi un veritabil agent al schimbării, pregătindu-și elevii în această perspectivă, care se constituie tot mai mult într-o dimensiune a omului contemporan.

Nu în ultimul rând, profesorul este chemat să se implice în luarea deciziilor de politică educațională la diferite niveluri, precum și în procesul complex, dificil de inserție profesională și socială corespunzătoare noilor condiții. O seamă de roluri noi derivă și din implicațiile educației permanente asupra programelor școlare. Acestea tind să se integreze atât în plan orizontal, cât și pe verticală, să fie centrate pe valori, atitudini și motivație, să cultive independența, propria responsabilitate, flexibilitatea, facilitând dezvoltarea oamenilor.

Ca o concluzie: „**Cel mai bun educator este acela care cunoaște mai bine vremea în care trăiește, care percepe cu finețe marile trăsături caracteristice ale vieții contemporane și care se bucură și suferă din cauza acestei vieți.**”(Ernest Louis)

BIBLIOGRAFIE

Ionescu, M. – Strategii de predare și învățare, Editura Științifică, București, 1992 .
Ionescu, M. (coord) – Preocupări actuale în științele educației, vol. I, Editura Eikon, Cluj-Napoca), 2005 .
Marinescu, M. – Tendințe și orientări în didactica modernă, Editura didactică și pedagogică, București 2009 .

ACTIVITĂȚILE INTEGRATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Lelescu Monica Angelica
Grădinița P.P.Nr.2 Lugoj

Preşcolarul poate modifica realul care îl înconjoară în timpul unei activități, dezvoltându-și în acest fel capacitatea de a fi inventiv și creativ, poate memora reguli, se va conforma acestora, își va forma anumite însușiri precum răbdarea, perseverența, stăpânirea de sine, etc. Capacitatea de a se dezvolta este stimulată cu pasiune, în orice moment în care preșcolarul participă la activități, în fiecare moment în care el inventează o regulă de joc sau atunci când preșcolarul respectă o nouă regulă.

O serie de materiale stau la baza acestora, dar şi resurse variate, ele având deplină libertate de a le alege pe cele care sunt utile cadrului de dezvoltare intelectuală şi psiho-fizică a preşcolarilor.

Învățământul preșcolar este constituit într-un mediu controlat, chiar dacă grădinița este instituția de învățământ definitorie în dezvoltarea personalității preșcolarului. Dincolo de agitația și presiunea obișnuită, preșcolarul primește căldura sufletească, protecţia şi motivarea, se încadrează într-un spațiu în care socialul este puțin prezent, cu toate componentele lui elementare.

De asemeni, nu ar trebui să uităm faptul că etapa preşcolară reprezintă un loc important în cadrul sistemului de învăţământ, astfel încât, conform concluziilor și datelor actualizate de specialiști de-a lungul anilor, aceasta este un pas primordial în modelarea viitorului adolescent şi pentru perfecţionarea adultului din viitor.

Demersul educaţional în întregime implică desfășurarea activităţilor integrate prin stabilirea în primul rând cu claritate de către cadrul didactic a obiectivelor şi a conţinuturilor propuse, pentru ca în baza acestora să se poată dezvolta scenariul zilei.

Acesta va începe cu motivarea care are un rol important, acela de a focaliza activitatea copiilor în direcţia rezolvării problemelor. De asemenea, repartizarea sarcinilor trebuie să fie echitabilă, activităţile zilnice de la fiecare arie de stimulare, sector sau zonă de activitate, trebuie să faciliteze atingerea obiectivelor de la fiecare activitate propusă. În practică, zonele de stimulare includ diverse secvenţe din activităţile obişnuite, în special cele care sunt cu adevărat interesante pentru preşcolari şi care vizează atingerea obiectivelor stabilite.

Programul al unei zile reprezintă un tot unitar, un întreg, cu o structurare şi o organizare a informațiilor menite să depășească departajarea pe discipline. (Culea, Sesovici, Grama, Pletea, Ionescu, Anghel, 2008, pg 6).

Activitatea integrată are la bază un demers autentic, coerent, care se regăseşte printre noile propuneri educaţionale şi asigură beneficii în instruirea şi educarea copiilor. În cadrul ei se regăsesc ştiinţe şi domenii distincte, care permit preşcolarului înţelegerea, însuşirea şi aplicarea cunoştinţelor. Modelele de învăţare sunt organizate psihologic, logic şi pedagogic, experienţele de învăţare fiind mult mai dezvoltate decât cele monodisciplinare.

Alegerea preșcolarilor și participarea activă la dezvoltarea educativă se realizează pe baza unor teme comune pentru toți preșcolarii grupei și sunt distincte, în balanță cu gradul de dezvoltare; procesele pedagogice se pot desfășura prin propunerea alternativă a formelor de învățare – individual, în perechi sau cu grupa. (Petrovici, 2014, pg. 23)

Informațiile achiziționate de aici sunt în planul personal şi indică o schimbare a structurilor afective, cognitive sau psihomotorii, mult mai dezvoltate, pe baza sarcinilor de învăţare şi a efortului depus. În activitatea de bază, jocul, preșcolarii sunt motivați în a analiza, în a asocia, în a compara, în a formula păreri, în a face deducţii, în a concluziona despre mediul înconjurător, care în trecut aparţineau de activităţi distincte.

Caracteristicile pe care trebuie să le urmărim în activitățile integrate sunt: finalităţile se regăsesc în lista de obiective cadru şi referinţă ale domeniilor experienţiale, iar cele operaţionale compun un set vast şi dezvoltat de 3-5 obiective, referitoare la experienţele de învăţare propuse; conţinuturile sunt selectate şi tratate conform cu integrarea curriculară, situaţiile de învăţare propuse şi organizate în cadrul activităţilor integrate contribuind

la realizarea temei activităţii; activitatea de grup este primordială, fiind axată pe individ, şi nu pe cea cu întreaga grupă.

Realitatea este concretă în demersurile globale, unde limitele dintre felurile şi categoriile de activităţi sunt inexistente. Ele se contopesc într-un spaţiu unitar, unde tema se lasă cercetată cu mijloacele diferitelor ştiinţe. (Revista Învăţământului Preşcolar, ***, 2013) Conţinuturile au o temă comună care urmează a fi dezbătută şi sunt parcursă în mod corect, atingând obiectivele de comportament propuse.

Conform cerinţelor educaţionale, actul didactic se propune a fi creativ, interdisciplinar, dezvoltat, stimulator pentru copii pentru o asimilare corespunzătoare de informaţii, și în special în sensul aplicării faptice a deprinderilor, cunoştinţelor şi priceperilor dobândite.

Elementele din mediul înconjurător studiate şi investigate presupun conştientizarea realităţii, astfel prin intermediul activităţilor integrate categoriile şi tipurile de activităţi sunt propuse interdisciplinar, tema putând fi cercetată cu mijloace diferite. Este important ca temele și conţinuturile să aibă subiecte comune și să fie clarificate pe parcursul desfășurării acestora şi atingerii obiectivelor stabilite.

Activităţile în manieră integrată conferă educatoarei statutul de regizor, în așa fel încât să îi motiveze pe preşcolari să perceapă, să accepte şi să stimuleze păreri, gânduri, sentimente, să fie parteneri. Preşcolarii, prin implicarea directă în activitatea integrată, au capacitatea de a-şi exprima emoţii, de a dezvolta idei, de a coopera cu colegii, de a fi activi la realizarea sarcinilor şi la argumentarea conştientă şi logică a propunerilor, astfel încât să câştige tot mai multă încredere în sine.

Proiectarea integrată, macropedagogic și micropedagogic, este deviza fundamentală pe care educatoarele au folosit-o cu succes, prin aplicarea metodologiei în practica educaţională zilnică. Finalităţile cu au grade distincte de generalitate constituie ideea esențială pentru procesul instructiv - educativ în formarea şi evaluarea performanţelor. Demersul educaţional planificat pe teme încurajează utilizarea metodei proiectelor în activităţile didactice zilnice, constituită în iniţiativele cu temei logic şi cu facil în abordarea integrată a curriculumului pentru învățământul preșcolar. (Bulc, Driha, 2013).

Foarte important este că învăţarea are la bază efortul propriu al preşcolarilor, iar educatoarei revenindu-i doar sarcina de a menţine şi crea atmosfera propice şi tonusul ridicat al grupei. Cadrul didactic întruchipează calităţile pe care doreşte să le găsească la preşcolari, le transmite energia și entuziasmul propriu, totul pentru a oferi procesului instructiv - educativ un caracter atractiv şi interesant.

Se propune existenţa unui echilibru între ceea ce oferă cadrul didactic şi ceea ce se presupune că doreşte preşcolarul, pentru ca obiectivele propuse să fie atinse cu succes și conținuturile să fie conform standardelor actuale.

Chiar dacă activitățile integrate reprezintă derularea activităţilor instructiv - educative sub forma unor povestiri, punerea în practică a scenariului zilnic se contopește, fără a se depărta, cu baza educațională, procesul instructiv-educativ fiind îndreptat în așa fel încât să ducă la îndeplinirea obiectivelor activităţilor propuse în activitatea integrată.

Caracterul de integrare se traduce printr-un scenariu dezvoltat corespunzător activităţilor implicate. Obiectivele propuse trebuie să cuprindă subiecte comune pentru a fi investigate și dezvoltate ca urmare a desfășurării acestora şi a atingerii obiectivelor stabilite. (Ionescu, 2013, pg. 124)

Pentru reuşita activităților integrate educatoarea trebuie să fie interesată de desfășurarea, proiectarea şi organizarea acestor activităţi în așa fel încât să-i atragă pe preșcolari. Cadrul didactic trebuie să comunice prin mijloace accesibile, să sugereze, să-i îndrume pe preșcolari spre descoperirea de noutăți. Activitatea integrată reprezintă un ansamblu de idei logice şi didactice în conformitate cu conținuturile psihopedagogice ,cu predarea şi cu asimilarea de cunoştinţe, cu aplicarea și verificarea rezultatelor.

Activitatea integrată trebuie să aibă efecte pozitive şi să ţină cont de gradul de dificultate a proiectării, să aibă o viziune conturată și să fie îndreptată spre atingerea anumitor finalităţi. Curriculum propune ca învăţarea să decurgă firesc, natural şi conform unui plan riguroase.

Activitatea integrată cu un grad mare de reuşită trebuie să se deruleze elaborat, atent de către cadrul didactic, ea fiind concepută sub forma unei povești, a unei întâlniri surpriză cu un personaj, a vizitei unui adult

sau animal, a unui eveniment special, a povestirii unei întâmplări trăite sau imaginate. Învăţarea în manieră integrată, pentru preșcolari, se presupune a fi antrenantă, în stadii de dezvoltare strâns legate una de cealaltă.

Planificarea adoptată de cadrul didactic are sarcina de a-i îndrepta pe preșcolari spre diverse activităţi de grup pe arii de stimulare diferite. Educatoarelor li se dă posibilitatea de a alege domeniile experențiale şi a materialele ce pot fi folosite, preşcolarii fiind sprijiniți şi îndrumați continuu spre a se exprima, dezvolta, cerceta, presupune, propune sugestii și păreri, de a fi responsabili. Utile sunt și vizitele, plimbările, întrunirile cu specialiştii. Acestea au sarcina de a face legătura între preșcolar şi mediul înconjurător. Educatoarea are datoria de a combina şi a amesteca la alegere activităţile din grădiniţă. (Egan, 2007).

Un punct important care trebuie valorificat în desfășurarea activităţilor integrate este dezvoltarea gândirii, formarea de capacități practice și măsurarea şi aprecierea conținuturilor. Susținând aceste aspecte, se vor dezvolta independența, spiritul inovativ, autocritica şi spiritul pozitiv. Proiectele tematice pot fi desfășurate având ca bază un obiect, o întâmplare sau un eveniment, dar cel mai important este că asigură un echilibru echitabil între activităţile propuse de preșcolari şi cele iniţiate de cadrul didactic, deci inclusiv şi între provenienţa temelor și sursa lor.

Toate proiectele educaţionale au un target bine definit, și anume motivarea preșcolarilor în tot ceea ce reprezintă pregătirea pentru integrarea în cotidian. Este foarte important să-i îndrumăm pe preșcolari să-și depășească deficiențele, să-i stimulăm în integrarea cu societatea și să-și dezvolte capacitatea de a alege şi de a-și asuma. Procesul instructiv - educativ trebuie să fie creativ, interdisciplinar, dezvoltat, să-i stimuleze pe preșcolari în vederea asimilării conținuturilor.

Bibliografie:

1. *Activitatea integrată din grădiniţă, ghid pentru cadrele didactice din învăţământul preuniversitar,* Culea L., Sesovici A., Grama F., Pletea M. Ionescu D. Anghel N., Editura Didactica Publishing House, Bucureşti, 2008*Didactica activităţilor matematice în grădiniță,* Constantin Petrovici, Editura Polirom, Iași, 2014
2. *Revista Învăţământului Preşcolar*, ***, Nr. 1-2/2013, Editura Paralela 45, 2013
3. *Elemente de didactică preșcolară aplicată,* Mihaela Bulc, Oana Driha, Editura Mega, Cluj - Napoca, 2013
4. *Predarea ca o poveste, o abordare alternativă a predării și a curriculumului în școala primară,* Kieran Egan, Editura Didactica Press, București, 2007.

RESPECTAREA PROGRAMELOR ȘCOLARE ÎN RAPORT CU CRITERIILE DE EVALUARE SPECIFICE EXAMENELOR NAȚIONALE

prof. dr. PÎRVU SIMONA-ELENA
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan” Craiova

Limba și literatura română nu reprezintă doar o materie de studiu în curriculum, ci este un spațiu viu de gândire și trăire în spiritul valorilor universale autentice. Valorile și atitudinile formate prin studiul Limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu sunt fundamentale pe tot parcursul vieții: interesul pentru lectură, gândirea autonomă, reflexivă, critică, comunicarea interculturală, flexibilitatea opiniilor și a argumentelor.

Punctul cel mai slab al actualelor programe de limba și literatura română îl reprezintă ruptura care apare între gimnaziu și liceu: la gimnaziu este evidentă dominanta studierii gramaticii, iar în liceu literatura este cea care predomină, diminuându-se spațiul dedicat comunicării.

În programa de clasa a XI-a numărul studiilor de caz este exagerat și temele sunt destul de dificile pentru profilul real. De asemenea, unele dintre elementele de teorie literară (perspectiva narativă, tipuri de focalizare, tipuri de naratori etc.) în urmă cu zece ani se studiau în facultățile de litere; sunt prea dificile pentru elevi care abia pot să citească. În plus, criteriul de structurare a conținuturilor în programa pentru clasa a IX-a nu are nicio legătură cu cea de clasa a X-a, iar programa de clasa a XI-a este mult prea încărcată.

Cea mai mare problemă este determinată de lipsa unor sugestii privind competențele de evaluare sau tehnicile de evaluare, ceea ce explică faptul că cei mai mulți profesori resimt o totală neconcordanță între indicațiile privind desfășurarea actului didactic centrat pe elev (prin acele metode activ participative) și ceea ce se evaluează la examenul de bacalaureat. Toate sugestiile de natură activ-participativă nu își găsesc corespondent în evaluarea de la bacalaureat. Există colegi care pierd din vedere tocmai ceea ce ar trebui să fie prioritățile disciplinei noastre - cultivarea unor valori și atitudini, formarea competențelor de comunicare și interacțiune, pentru a-și pregăti temeinic elevii în vederea susținerii examenelor naționale (unde nu e loc pentru un demers interpretativ propriu, nici pentru o abordare plurală a unui text). Fie că e vorba de proba scrisă, fie de cea orală, am constatat că elevii, îndrumați de profesori, construiesc șabloane de răspuns, ceea ce nu înseamnă că au înțeles și textul. Mai toți elevii devin experți în hermeneutică, dar nu sunt capabili să înțeleagă mesajul unui text oarecare.

Ar trebui, mai întâi, să ne întrebăm ce dorim să știe elevii noștri la sfârșitul unui ciclu școlar, pentru ca, mai apoi, să avem o viziune unitară asupra conținuturilor și asupra evaluării. Totodată, prin orele de literatură trebuie să ajutăm copilul în exprimarea nuanțată, să îi fie deschis orizonturi de cunoaștere, având în vedere că acolo sunt microuniversuri, care imită, într-un fel sau altul, universul obiectiv. Scopul nu trebuie să fie un inventar de autori, texte sau perioade culturale, ci contactul direct cu textul, învățarea cititului textelor, a sondării în text. Ideal ar fi să ajungă să vadă în text nu un prag ce trebuie atins, ci un pretext de a cunoaște, a recunoaște și de a se cunoaște.

Prin subiecte, bacalaureatul nu devine o rezultantă firească a parcursului școlar reglat de programe care au la bază modelul comunicativ-funcțional. Dorința de a asigura obiectivitatea notării determină autorii

subiectelor spre sarcini ușor de cuantificat, favorizând analiza, memorarea etc. și defavorizând interpretarea. În același timp, s-a schimbat mult conținutul și structura Programelor pentru examenele naționale (de la clasa a VIII-a și a XII-a) și, de aceea, s-a modificat și modalitatea de evaluare finală, fără a se ține cont de programa și structura din Programa școlară, din această cauză, în multe situații, manualul a fost înlocuit cu auxiliare. Un profesor responsabil trebuie, așadar, să găsească o metodă prin care să valorifice eficient și creativ atât manualul, cât și auxiliarul; să fie în același timp entuziast în predare, să-și păstreze proaspătă viziunea asupra disciplinei și să fie inepuizabil în posibilități combinatorii.

Putem crede că studiul profund, temeinic și asumat al Limbii și literaturii române va da rod, că elevii noștri se pot raporta fără complexe la modelele trecutului, că pot înțelege timpurile și lumea care i-a format. Limbajul rămâne mecanismul de bază al gândirii și al simțirii, iar în afară de acesta, modul în care folosim limba este esențial în toate domeniile cunoașterii: de la drept la biologie, matematică sau fizică atomică.

Bibliografie:

1. Programa școlară pentru limba și literatura română, clasele V-VIII, aprobată prin O.M.E.N. nr.3393/28.02.2017;
2. Programa școlară în vigoare, Anexa nr. 1 la O.M.E.C.I. nr. 5099/09.09.2009 – Limba și literatura română, clasa a IX-a, ciclul inferior al liceului;
3. Programa școlară în vigoare, Anexa nr. 1 la O.M.E.C.I. nr. 5099/09.09.2009 – Limba și literatura română, clasa a X-a, ciclul inferior al liceului;
4. Programa școlară pentru clasele a XI-a și a XII, ciclul superior al liceului, Anexa nr. 2 la Ordinul ministrului educaţiei şi cercetării nr. 3252 / 13.02.2006;
5. Sâmihăian, Florentina, 2014, O didactică a limbii și literaturii române. Provocări actuale pentru profesor și elev, București, Editura Art.

Profesorul, un factor important în prevenirea şi combaterea eşecului şcolar

Prof. Manta Gianina Mădălina
Șc.Gimn.„Al.Ștefulescu”,Târgu Jiu

Dezvoltarea rapidă în lumea contemporană a nivelului tehnico-ştiinţific al producţiei, a automatizării procesului de muncă ridică probleme din ce în ce mai complexe ale adaptării omului la muncă.

Copilul este şi va fi pus permanent în contexte critice la care va trebui să se adapteze. De aceea, există o preocupare importantă pentru asistenţa copilului, pentru pregătirea lui pentru viaţă, pentru integrarea lui socio-profesională.

Una dintre orientările şi perspectivele legate de problematica copilului este precocitatea depistării şi introducerea unei terapii complexe medico-psihopedagogice. Aceasta se poate realiza de către medic, dar şi de către cadrele didactice care-şi desfăşoară activitatea în instituţiile preşcolare care urmăresc dezvoltarea psihomotorie a copilului cu ajutorul fişelor special elaborate.

Pedagogia nu se face numai în şcoala de masă, ci şi în şcolile speciale pentru copiii cu nevoi speciale, în spitale, în cabinetul de consultaţie, ea nu are ca scop numai vindecarea, ci şi educarea. Prin act educaţional se înţelege o acţiune precis vectorizată care are ca scop transmiterea unei cunoştinţe, structurarea sau restructurarea unei priceperi sau deprinderi, formarea sau remodelarea unor trăsături de caracter, a unei atitudini sociale, a unei manifestări pozitive a personalităţii. Actul educativ este întâlnit de-a lungul întregii sale vieţi şi îşi păstrează vie importanţa şi după consumarea evenimentului perturbat care este boala, uneori acţionând chiar în timpul desfăşurării procesului patologic, având efecte pozitive asupra acestuia.

Profesorul trebuie să vadă în elev şi altceva decât recipientul informaţiilor pe care le transmite. Este necesar şi important ca profesorul să nu lucreze doar cu dimensiunea raţional-intelectivă a elevului ci şi cu cea afectivă, motivaţională şi comportamentală.

Şcoala trebuie să-şi urmeze scopul primordial de proces formativ centrat pe elev, capabilă să valorizeze tipuri diverse de elevi şi abilităţi, să răspundă nevoilor comunităţii şi să infuzeze societatea cu persoane competente pentru viaţa privată, profesională şi publică.

Din nefericire în învăţământul românesc mai persistă şi astăzi conservatorismul, depersonalizarea, intelectualismul, autoritarismul şi obedienţa, elitismul şi inegalitatea de şanse, segregarea şcolii de persoană, familie şi societate. Sistemul de învăţământ românesc nu este încă în totalitate pregătit să răspundă noilor exigenţe impuse de tipul de societate democratică spre care tindem.

În ce priveşte rolul familiei în formarea şi dezvoltarea personalităţii copilului şi tânărului, putem afirma că este mediul natural, firesc, cel mai apropiat şi util.

Familia este cel mai adecvat şi apropiat mediu de structurare intelectuală, afectivă şi relaţională a personalităţii copiilor, climatul familial devenind cadrul de ambianţă materială, spirituală şi morală în care se vor forma copiii. Este important ca familia să le ofere copiilor posibilitatea valorizării lor ca fiinţe umane, iar copiii să simtă că sunt parte a unei familii.

Din perspectiva actorilor, din scenariul educaţional, relaţia familie – şcoală se înscrie în ansamblul evoluţiilor democratice care implică retragerea parţială a statului ca factor de control şi decizie şi negocierea între părţile direct implicate.

Rezultă o ideologie a deschiderii şcolii, a vizibilităţii proceselor pedagogice pentru beneficiarii lor direcţi – elevii. Şcolii îi revine sarcina să organizeze reuniuni de informare pedagogică a părinţilor, să difuzeze materiale (publicaţii, scrisori), să întâlnească şi să consilieze direct părinţii ai căror copii se află în dificultate. După cum ştim nu întotdeauna climatul familial oferă o dezvoltare armonioasă a personalităţii copilului iar acest fapt afectează în diverse forme, după cum vom vedea atât latura intelectuală cât şi cea afectivă şi comportamentală.

Având în vedere că actul educaţional se caracterizează în primul rând prin faptul că schimbă realitatea asupra căreia îşi exercită acţiunea, modificându-şi permanent structura şi funcţiile, el a reuşit să-şi asimileze actul terapeutic, transformându-se într-o calitate nouă, într-un act cu valenţe, structură şi finalităţi noi, într-un act educaţional terapeutic.

Devenind terapeutic prin scopurile propuse, prin noile valenţe însuşite, actul educaţional urmează modalităţile terapiei, se structurează dimensionându-se după alţi parametri. Actul educativ structurat în viziunea largă a recuperării trebuie să ţină seama nu numai de parametrii deficienţei, ci şi de dimensiunile şi parametrii copilului deficient. Toate componentele educaţiei îşi găsesc un echivalent terapeutic, după cum urmează:

- Educaţia intelectuală – sub aspectul asimilării unor cunoştinţe, priceperi şi deprinderi elementare de cultură generală – în primul rând de citit-scris şi calcul, care trebuie să constituie programul de şcolarizare al copilului;
- Educaţia fizică – sub aspectul mai ales al culturii fizice medicale, implicând tehnici de reabilitare din ce în ce mai complexe şi mai adaptate deficienţelor motrice întâlnite frecvent la copii;
- Educaţia morală – sub aspectul psihoterapiei comportamentului şi a socio-terapiei;
- Educaţia prin muncă – sub aspectul ergoterapiei şi iniţierii profesionale în vederea integrării socio-profesionale;
- Educaţia estetică – sub aspectul artterapiei şi muzico-terapiei.

Cu alte cuvinte, pedagogia terapeutică instituită şi instituţionalizată cuprinde în sfera sa de preocupări orice manifestare şi activitate în care un act educativ compensează, restabileşte sau vindecă. Pedagogia terapeutică presupune o muncă în echipă. Profesorul trebuie să-şi desfăşoare activitatea sub comandamentul echipei complexe, aducându-şi contribuţia sa pe direcţiile schiţate pentru recuperarea şi reintegrarea fiecărui caz în parte.

După ce copilul este supus procesului educativ instituţionalizat, educatorul (educatoare, învăţător, profesor) este cel care pune în faţa copilului anumite obiective şi-l solicită pe acesta la împlinirea de sine. Rolul educatorului este de a organiza mediul optim pentru canalizarea procesului de formare a personalităţii copilului pe o direcţie clar conturată prin activităţi specifice, prin consiliere şi orientare.

Şcoala ca instituţie specializată în educaţie, trebuie să dispună de personal calificat, bine pregătit teoretic şi practic pentru a acţiona cu profesionalism în variatele situaţii ce pot apărea ca urmare a tratării individualizate/personalizate şi implicit diferenţiate a subiecţilor supuşi procesului instructiv – educativ în şcoală. Astfel, cadrul didactic este obligat să cunoască şi să poată aplica, în funcţie de situaţiile concrete care pot apărea, instrumentele esenţiale pentru cunoaşterea copilului.

Şcoala este datoare să se orienteze pentru a îndruma şi supraveghea în mod deosebit aceşti copii pentru a suplini, în unele privinţe, dezinteresul familiei, mai cu seamă în perioadele dificile ale pubertăţii şi adolescenţei, în luarea deciziei de continuare a şcolarităţii şi de alegere a profesiunii. Trebuie să se intervină pentru a le dezvolta siguranţa de sine în sensul obţinerii performanţelor de învăţare, capacitatea de decizie, spiritul de independenţă. Se va insista pentru influenţarea părintelui sensibil, receptiv şi bine intenţonat, convingâdu-l că o parte a timpului să fie rezervată copiilor săi, să lase acestora impresia că se pot bizui pe el. Se va insista pentru a stimula interesul rudelor apropiate, bunicilor, pentru educaţia copiilor neglijaţi şi aparent abandonaţi. Cauzele grave de libertinism şi abandon de familie vor fi semnalate Protecţiei Copilului pentru luarea măsurilor constructive de ocrotire a copiilor. Este dificil, dar nu imposibil, să se intervină în modul de viaţă al unei familii, simpla recomandare de a renunţa la libertinism este riscantă şi ineficientă, punerea în gardă a părinţilor în legătură cu pericolul evoluţiei nefavorabile a copiilor este însă posibilă şi necesară.

Şcoala poate să suplinească (cât este posibil) absenţa familiei, să ocrotească şi să îndrume special aceşti copii, să le ofere şansa de a-şi găsi echilibrul în ei înşişi, să le stimuleze încrederea în forţele proprii, perseverenţa în obţinerea performanţelor învăţării, să le cultive preocupările, interesele şi aptitudinile, să fie dirijaţi în a-şi formula scopurile şi idealurile, să fie mobilizaţi în atingerea lor, să sesizeze (când este cazul) instituţiile statului.Educatorul (învăţător, diriginte, profesor), cunoscând familia respectivă, după ce şi-a câştigat încrederea acesteia, cu tact şi delicateţe, poate sugera eliminarea cauzelor care generează anxiozitatea, poate argumenta netemeinicia încordării şi neliniştii cu fapte (exemple) reale pentru a submina fixaţiile şi suscebilităţile, chiar şi atunci când nu sunt şanse de a le detrona, se intervine pentru a le diminua.

Bibliografie:

1. **Cosmovici, A.**, Iacob, L., *Psihologie şcolară*, Iaşi, Ed. Polirom, 1998
2. **Nicola,I.**, *Tratat de pedagogie*, Bucureşti, EDP, 1996
3. **Voiculescu,F., Voiculescu,E.**, *Pedagogie (curs)*, partea I, Alba Iulia, 2005

ROLUL PROFESORULUI ÎN FORMAREA ELEVULUI

Prof. Manta Radu Lucian
Colegiul Economic,,Virgil Madgearu”

Profesorul a avut şi va avea în continuare un rol esenţial în formarea elevului, în desăvârşirea personalităţii acestuia. Dacă în trecut, dascălul decidea totul cu privire la procesul instructiv-educativ, acum el trebuie să devină doar un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei şi pentru formarea în spiritul responsabilităţii şi culturii civice.

Se pune din ce în ce mai mult accentul pe caracterul formativ al educației. Cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator, folosind dialogul şi cooperarea în relaţia cu elevii. Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Prin tot ceea ce întreprinde şi prin exemplu său personal, profesorul este un modelator al structurii personalităţii umane într-o perioada hotărâtoare a deveniri sale. Rolul profesorului rămâne mereu în prim plan în opera de formare a personalităţii elevilor. Cu toate că a sporit și influența altor factori în procesul educației, profesorul îşi păstrează numeroase prerogative în acest domeniu. El rămâne principalul modelator al personalităţii elevilor, începând de la imprimarea unei conduite externe, până la formularea aspiraţiilor şi idealurilor lor de viaţă. Este semnificativ rolul profesorului și în calitate de conducător al colectivului de elevi, al muncii acestuia în școală și în afara de școală. El își aduce contribuția la formarea elevilor și prin sprijinirea altor factori educativi ce se asociază eforturilor școlii: familia, instituțiile cultural – educative, mass – media, etc. Profesorul ocupă un loc important în activitatea educaţională, deoarece contribuie la formarea personalităţii elevilor, la conduita lor în societate, la formarea lor ca indivizi şi cetăţeni .

Transformările intervenite în dezvoltarea societăţii afectează într-o mare măsură şi viaţa şcolii. Cererea crescândă de educaţie, educaţie permanentă, integrarea învăţământului cu cercetarea şi producţia, obligă şcoala să-şi revizuiască principiile, obiectivele, structura, metodologia şi stilul de lucru, pentru a răspunde adecvat exigenţelor tot mai mari ale societăţii. Subliniez sarcina formativă ce revine personalului didactic în educarea tinerei generaţii şi nu numai aceea de instruire a elevilor. Inversarea de accent de pe informativ pe formativ, presupune o reconsiderare a întregului sistem de învăţământ şi în special o subliniere specială a locului şi rolului profesorului în acest sistem, el fiind specialistul care participă la formarea viitorilor specialişti pentru toate sectoarele de activitate.

Profesorul ocupă o poziţie cheie în activitatea de programare, de organizare, realizare şi evaluare a procesului educaţional. Orice profesor este şi un creator de modele, de proiecte educaţionale, de metode şi procedee, un inovator. O asemenea calitate îi pretinde profesorului imaginaţie, abilitate, inovaţie în toate împrejurările, nu numai în cadrul lecţiilor. Orice elev este un unicat şi fiecare cere un anumit tratament pentru a se realiza optimal. A stabili condiţiile, tratamentul şi modalităţile prin care fiecare elev îşi poate pune în valoare mai bine disponibilităţile şi calităţile sale şi a obţine succese, înseamnă a descoperi specificul fiecăruia şi a şti să adaptezi tehnologia educaţiei acestor particularităţi.

Îndrumarea elevului de-a lungul anilor în şcoală, astfel încât să se realizeze pe deplin, este cea mai autentică probă a unei acţiuni pedagogice reuşite. Modelând personalitatea fiecărui elev, profesorul este preocupat să descopere direcţia optimă de dezvoltare a acestuia şi de stimulare a capacităţilor necesare împlinirii sale. El devine astfel specialistul care acordă şi o calificată asistenţă psihopedagogică indispensabilă dezvoltării multilaterale a fiecărui elev. Ajutând fiecare elev să îşi aleagă tipul de studii şi apoi profesiunea care corespunde cel mai bine personalităţii sale, profesorul rezolvă nu numai problema orientării profesionale, ci şi pe aceea a integrării cu succes a absolvenţilor în viaţa profesională ulterioară, este atent la îmbinarea pregătirii teoretice cu cea practică.

Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. Dar pe lângă activitatea didactică, profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă. Corolarul conținutului social al acestei profesiuni constă în participarea la evenimentele și frământările social-culturale ale timpului în care trăiește și ale poporului din care face parte. În această ipostază, profesorul ne apare ca pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și al națiunii sale.

Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul școlii, dascălul nu încetează de a fi un educator și în afara ei, urmărind, bineînțeles, obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Numai în măsura în care profesorul își continuă misiunea și în afara cadrului profesional pe care îl oferă școala poate fi considerat un educator al poporului său. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesiuni un rol sporit în progresul general al patriei noastre.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare şi integrare a datelor culese, a cunoştinţelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluţionarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conţinutului unui text; independenţă în activitate; operativitate şi rapiditate în reacţii (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

Bibliografie:

1. **Crişan. Alexandru - coordonator,** *Cinci exerciţii de politică educaţională în România,* ED. Vanemonde, Bucureşti, 2008
2. **Cucoş C.,** *„ Pedagogie”* Editura Polirom, Bucureşti , 2002
3. **Iosifescu Şerban**, *Management educaţional pentru instituţiile de învăţământ,* Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, Bucureşti, 2001

Uniți prin diversitate

Dinculescu Florentina
Școala Gimnazială nr. 1 Videle

Diversitatea în clasă încurajează incluziunea educațională, precum și incluziunea socială. Foarte important pentru ca societatea noastră să poată merge mai departe și să existe respect în rândul tuturor oamenilor, indiferent de starea fiecăruia. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie acordată atenție diversității în toate domeniile sociale: case, centre educaționale la toate nivelurile și, bineînțeles, în societate.

Promovarea atenției la diversitate este un obiectiv care trebuie luat în considerare în întreaga societate. Deși în realitate este destul de dificil să atingi acest obiectiv zi de zi fără efortul tuturor. Rețineți că diversitatea are multe provocări și preocupări care trebuie ilustrat în mai multe moduri pentru a înțelege diversitatea în sălile de clasă și în societate.

Diversitatea este un termen care poate avea multe semnificații diferite în funcție de contextul în care te afli. Mai mult decât o definiție, trebuie luate în considerare domeniile cheie în care diversitatea este legată. De exemplu, trebuie să știi cum să identifici diversitatea atât în clasă, cât și în societate, și să cunoască strategii practice pentru a putea promova incluziunea datorită unei bune atenții acordate diversității

Atenția asupra diversității trebuie să înceapă în centrele de învățământ. În acest fel, copiii se obișnuiesc cu faptul că atenția asupra diversității este un mod adecvat de a se putea relaționa cu toți oamenii, indiferent de starea lor. Este necesar să se pună deoparte diferitele forme ale marginalizării actuale cum ar fi: din cauza rasei, clasei, sexului, relației sexuale sau a unui tip de handicap.

În multe cazuri, studenții vin la sălile de facultate cu medii diferite, experiențe șchioape, contexte culturale și moduri diferite de a înțelege diversitatea. În multe cazuri, respectul față de oameni, indiferent de starea lor, este evident prin absența sa.

Elevii pot percepe că nu aparțin clasei atunci când se simt diferiți de restul și același lucru se întâmplă cu restul societății. Acest lucru face ca oamenii care se simt diferiți de „normal” să aibă o participare mai mică, să se simtă inadecvate sau că nu sunt capabili să facă lucruri chiar dacă au capacitatea de a le face.

Acest lucru îi determină atât pe profesori, cât și pe societate, să facă presupuneri greșite cu privire la abilitățile elevilor sau ale persoanelor aflate la locul de muncă. Uneori presupun că au o performanță mai mică pentru a menține capacitățile pe care le au alții fără să se gândească la capacitățile și potențialul pe care îl au.

Din acest motiv, atunci când nu se acordă atenție diversității la o vârstă fragedă și în școli, apar probleme atât pentru elevi, cât și pentru profesori, precum și în societate, care au fost create puțin câte puțin de-a lungul mai multor ani. Nu toți oamenii sunt la fel și nici nu au nevoie de aceleași resurse pentru a merge mai departe în viața lor. Pentru a avea o bună incluziune socială atât în școli, cât și în viața de zi cu zi, este necesar să se țină cont de caracteristicile individuale ale fiecărei persoane și să se poată dezvolta un plan de acțiune în consecință. Este necesar ca atât din centrele de învățământ, universități și societate în general, să identifice și să creadă că toți oamenii sunt diferiți și nu mai puțin capabili. Educarea în atenția diversității în mod corect va duce la o societate mai coezivă în viitor.

Este necesar ca oamenii să aibă capacitatea de a face față multor tipuri diferite de oameni, atât centre de învățământ, companii, cât și clienți ... etc. Toleranță și respect pentru diversitate, precum și empatie,

Acestea sunt esențiale pentru a putea avea o atenție adecvată diversității atât în centrele de învățământ, cât și în societatea noastră din orice domeniu.

Pentru toate acestea, este necesar ca și din aceleași case, tații și mamele să-și învețe copiii o atenție bună la diversitate, astfel încât, după centrele educaționale, să poată fi întărită ȘI să se reflecte în societate.

Rolul școlii în diversitate

Dinculescu Stelian Bogdan
Școala Gimnazială nr. 1 Videle

Diversitatea, ca principiu, reprezintă dezideratul flexibilităţii şi toleranţei faţă de diferenţele fizice, socioculturale, lingvistice , psihologice existente între copii/elevi. Rolul şcolii este acela de a oferi tuturor posibilitatea de a învăţa în funcţie de ritmul, capacităţile şi nevoile proprii şi de a se exprima conform trăsăturilor individuale de personalitate.

La nivelul societăţii, această atitudine se manifestă în respectarea principiului normalizării, adică al asigurării accesului, pentru toate categoriile de persoane, la tiparele existenţiale şi la condiţiile de viaţă cotidiană, cât mai apropiate de normele considerate fireşti pentru o viaţă obişnuită.

Ca participant la procesul de învăţare-predare, fiecare elev aduce cu sine o experienţă personală, un stil de învăţare, un ritm personal de muncă, un mod propriu de abordare problemelor de viaţă, elementele contextului cultural căruia îi aparţine, etc.

Calitatea educaţiei se referă atât la identificarea acelor dimensiuni ale procesului didactic, ale conţinuturilor învăţării, cât și la calităţi ale agenţilor educaţionali, care să sprijine învăţarea tuturor categoriilor de elevi, să asigure succesul, sa facă sistemul deschis, flexibil, eficient si efectiv.

Diversitatea din rândul elevilor dvs. reprezintă o mare provocare pentru școală. Dacă această problemă nu este abordată adecvat, poate afecta realizările elevilor și statutul lor social în viața de adult. Să-i oferi fiecărui elev o șansă egală de succes în școală înseamnă să înțelegi nevoile de învățare ale fiecăruia și să răspunzi acestor nevoi individual. Echitatea în educație nu înseamnă să le dai tuturor la fel, ci să-i oferi fiecăruia ceea ce are nevoie.

Când vorbim despre diversitate în școală, ne referim de obicei la diferențele culturale dintre elevi. Se presupune în general că diversitatea caracterizează mai ales școlile cu elevi proveniți din medii multiculturale.

Această presupunere s-a dovedit greșită. Cercetările au arătat că, de obicei, există mai multe diferențe între elevii etichetați cu „aceeași” identitate culturală decât între cei cu identități „diferite”. Diversitatea școlară nu ține în principal de cultură sau etnie. În cadrul fiecărui grup etnic sau cultural de elevi, vom găsi elevi care se descurcă foarte bine și elevi mai slabi, precum și elevi cu diferite nevoi de învățare.

Pentru a gestiona o astfel de diversitate în școală, personalul trebuie să fie conștient și deschis față de diversitatea elevilor din punct de vedere al caracterelor, stilurilor de învățare, sexelor, grupelor de vârstă, nevoilor de dezvoltare etc.

Deși ar fi de dorit ca profesorii să cunoască profilul specific al fiecărui elev din punct de vedere al învățării, acest lucru nu este realizabil. Școlile nu dispun de personal specializat, iar profesorii și directorii nu au timp pentru a descoperi toate acestea. Însă cultura școlară trebuie să încurajeze deschiderea față de diversitate, astfel încât cadrele didactice să ia în calcul diversitatea atunci când planifică și predau lecțiile și îi evaluează pe elevi.

STRATEGII INOVATOARE DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. DRIMBE MONICA FLORICA
G.P.P. NR 1 TINCA

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare, învățare si evaluare, cu o finalitate bine contrată – aceea de transpunere în practică a idealului educațional, dezvoltarea integral-vocațională a personalității. Calea principală prin care se realizează acest aspect este perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatul scontat.

Tehnologia didactică include într-un tot unitar toate componentele procesului de învățământ, insistând asupra interdependenței dintre conținut și toate celelalte aspecte, cum ar fi: organizarea, relațiile profesor-elevi, metodele, procedeele folosite etc. Un loc important în cadrul tehnologiei didactice îl ocupă strategiile didactice. Prin strategie didactică înțelegem un ansamblu de metode și procedee prin care se realizează conlucrarea dintre profesori și elevi în vederea predării, învățări, dar și evaluării unui volum de informații, a formării unor priceperi și deprinderi, a dezvoltării personalității umane.

Inovația în procesul de educație constă în preocuparea cadrelor didactice de a găsi metode, soluții ingenioase care să aibă rolul de a menține copilul și nevoile sale de învățare în prim plan, fie că este vorba de o lecție de predare, consolidare, evaluare sau autoevaluare

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

TRADIȚIONALE: : probe scrise(fișe cu sarcini); probe orale și probe practice
ALTERNATIVE: lucrări practice, portofoliile cu lucrările copiilor,
aprecierile verbale, autoevaluarea,

- **jocurile didactice, de rol și serbările;**
- **obervările directe/sistematice în timpul activității și înregistrarea;**
- **discuții individuale;afișarea lucrărilor;**
- **consemnarea grafică a rezultatelor pe domenii experiențiale;**

Printre metodele şi procedeele interactive de fixare şi evaluare a cunoştinţelor utilizate în grădiniţă, se înscriu următoarele**: turul galeriei, piramida, ghicitorile,ciorchinele, posterul, blazonul, Diagrama Venn, Examinarea povestirii, Jurnalul grafic,Harta conceptuală / cognitivă, Tehnica florii de nufăr, metoda colţurilor, tehnica analitico-sintetică, cubul, turnirul întrebărilor, cvintetul, R.A.I. (Răspunde. Aruncă. Interoghează.) jurnalul grupei.**

Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la orice nivel de vârstă. În alegerea metodelor pe care le vom aplica, trebuie să ținem cont de tema tratată, de tipul ei (de predare, învățare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor. De aceea, este necesar un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită, creativitate, responsabilitate didactică și capacitate de adaptare și aplicare.

Proiectul reprezintă o activitate amplă . Este o formă de evaluare complexă ce se desfăşoară pe parcursul a câtorva săptămâni sau, uneori, chiar pe perioade mai lungi, oferind copiilor ocazia de a se afla într-o situaţie autentică de cercetare. Proiectul poate fi stabilit atât de educatoare, cât şi de către copii, în funcţie de interesele acestora. Se desfăşoară, de regulă în grup (alcătuit din 4 sau 5 participanţi, fiecare având o sarcină precisă), prin intermediul acestuia, preşcolarii pot dovedi că au capacitatea de a investiga un anumit subiect, folosind metode, diverse instrumente şi cunoştinţedindiferitedomenii

În alegerea proiectului preşcolarii trebuie:

- să aibă un anumit interes pentru subiectul respectiv;

- să cunoască dinainte unde îşi pot găsi resursele materiale;
- să fie nerăbdători în a crea un produs de care să fie mândri.

Proiectul asigură o învăţare activă şi oferă posibilitatea copiilor de a arăta ce ştiu, dar mai ales ceea ce ştiu să facă, să-şi pună în valoare anumite capacităţi. Prin această metodă copiii intră direct în contact cu realitatea, iar procesele, fenomenele, obiectele sunt investigate în dimensiunile şi caracteristicile lor reale, aşa cum se manifestă în realitate. Ca şi metodă de evaluare, proiectul este un instrument pronostic, deoarece pe parcursul desfăşurării lui, educatoarea poate aprecia măsura în care copilul are anumite aptitudini care-i pot permite obţinerea în viitor a unor performanţe, şi o valoare diagnostică, fiind o ocazie foarte bună de a testa şi verifica capacităţile intelectuale, de a depista lacunele şi greşelile.

În procesul de evaluare trebuie avute în vedere nu numai produsele finale, ci şi desfăşurarea procesului de învăţare, ce constituie un veritabil prilej pentru educatoare de a observa copiii în timp ce lucrează, de a urmări relaţiile de colaborare stabilite între aceştia în timpul lucrului.

Toate etapele derulării proiectului sunt importante şi pot implica absolut toţi copiii.

Se evită tentaţia de a ne centra atenţia pe produsele finale ale activităţii copilului (atât educatoarea cât şi părinţii), de a judeca valoarea unei activităţi după calitatea produsului final , când de fapt adevărata valoare a muncii unui copil constă în ceea ce a învăţat prin ea, cu alte cuvinte, în drumul parcurs de acesta în timpul desfăşurării proiectului. Este necesar ca pe parcursul desfăşurării proiectului, educatoarea să consemneze cu regularitate aprecierile asupra activităţii fiecărui copil.

Pentru a argumenta afirmaţia potrivit căreia proiectul este o metodă cu un real potenţial formator, superior altor metode de evaluare pot fi evidenţiate următoarele caracteristici: copiii sunt implicaţi activ în procesul de învăţare, îşi construiesc învăţarea operând cu idei,cunoştinţe şi concepţii pe care le posedă deja, învaţă prin cooperare, interacţionând unii cu ceilalţi, sunt încurajaţi să se exprime liber, dar şi să manifeste respect pentru opinia celuilalt. Deoarece sunt antrenaţi în procurarea materialelor, în colectarea şi analiza datelor, copiii devin mai responsabili, au mai multă încredere în forţele proprii, au şansa de a-şi planifica propriile activităţi şi au prilejul de a se bucura de finalitatea activităţii desfăşurate.

Evaluarea cu ajutorul calculatorului constituie un mijloc modern şi necesar în realizarea procesului evaluativ. Deoarece lucrul la calculator este o activitate foarte îndrăgită de copii poate constitui un prilej de evaluare care asigură unitate cunoaşterii, depăşind graniţele disciplinelor printr-o abordare interdisciplinară a conţinuturilor. Jucându-se la calculator, copilul este pus în situaţia de a aplica în contexte noi şi variate cunoştinţele acumulate anterior.

Evaluarea cu ajutorul calculatorului **poate fi utilizată în diferite situaţii:** la sfârşitul unor activităţi frontale, în timpul unor jocuri didactice, a activităţilor integrate, în cadrul activităţilor liber alese şi la activitatea opţională, dacă se desfăşoară la grupă.

Evaluarea cu ajutorul calculatorului prezintă anumite **caracteristici:** răspunsurile sunt apreciate cu exactitate timpul util de lucru este gestionat corect, rezultatele sunt confirmate sau infirmate imediat,există posibilitatea abordării unui subiect printr-un joc, dar cu nivel diferit de complexitate, fapt ce oferă satisfacţii tuturor copiilor .

Dezavantajul acestei metode constă în faptul că se măsoară mult mai greu abilităţile, stările afective, atitudinile şi conduita preşcolarului.

Noile schimbări apărute în învăţământul preşcolar privind modalităţile de predare care să aşeze în centrul actului educaţional copilul şi interesele acestuia impun şi noi strategii de evaluare. Dacă în actul predării, educatoarea poate utiliza cu succes metode activ-participative, evaluarea, la rândul său, trebuie să fie coerentă cu noile strategii de predare-învăţare, fapt pentru care au apărut metodele interactive de evaluare.

Metodele alternative de evaluare au valoare formativă, prin faptul că oferă posibilitatea copilului de a arăta ce ştie, dar mai ales ce ştie să facă; atât educatoarea, cât şi preşcolarii au o imagine permanent actualizată asupra performanţelor copiilor, asigură un demers interactiv actului de predare-învăţare, raportându-se la nivelul psihologic al preşcolarilor, prin individualizarea sarcinii de lucru.

Prin evaluare, educatoarea îşi îndeplineşte misiunea nobilă de a pregăti copilul pentru o integrare fără disfuncţii în şcoală, de a urmări ce se întâmplă cu el şi după terminarea grădiniţei, furnizând învăţătorilor datele necesare continuării acţiunii instructiv-educative pe diferite trepte. Urmând paşii unei evaluări eficiente şi respectând cerinţele acesteia, constituie o modalitate de a moderniza procesul de învăţământ, precum şi de a spori rolul educaţiei în formarea personalităţii .

Educaţia presupune progres, evaluarea este instrumentul de cuantificare şi conducere a preşcolarului spre evoluţie, fiindu-i educatoarei cea mai la îndemână metodă de control şi analiză a demersului pedagogic, în vedere atingerii finalităţilor proiectate şi formării copilulului pentru o integrare optimă în următorul modul evolutiv, **şcoala.**

Educatoarea se găseşte de cele mai multe ori în situaţia de a trasa o cale nouă acolo unde toate drumurile îşi au doar început, sau parafrazându-l pe Ralph Waldo Emerson putem spune că *educaţia nu constă neapărat în a merge unde te duce drumul, ci, mai degrabă, să mergi pe unde nu există un drum şi, tocmai pe acolo, să laşi o urmă.*

Bibliografie:

Chiriac, Maria-**„ Evaluarea- ghid al activității din grădiniță”- studiu ştinţifiic**
Comenius, J., A. (1970) – **„ Didactica Magna”m Bucureşti, EDP;**
Cucoş, Constantin – **„Pedagogie” ediţia a II a revizuită şi adăugită, - Iaşi, Polirom, 2006;**

Dimensiunea extracurriculară a educației, pilon al dezvoltării holistice

Petcu Ana
CNI Matei Basarab, Râmnicu Vâlcea

Dezvoltarea abilităților de viață este una dintre cele mai importante componente în devenirea elevului contemporan, este ceea ce numim EQ (în opoziție cu IQ), incluzând competențele de comunicare și relaționare, necesare în toate celelalte discipline pe care le studiază elevul. Este un proces continuu, derulat pe parcursul întregii vieți și este mai ușor să dezvolți abilitățile noncognitive în perioada de pre-adolescență și adolescență decât în perioada adultă. Luarea deciziilor și rezolvarea problemelor, gândirea critică și creativă, comunicare și relații interumane, conștiință de sine și empatie, gestionarea stresului și emoției sunt tot atâtea SOFT SKILL-uri, esențiale în reușita completă a individului, atât în plan personal cât și profesional. Potrivit OMS, SOFT-SKILL-urile sau abilitățile de viață sunt „abilități de comportament adaptativ și pozitiv care permit indivizilor să facă față eficient cerințelor și provocărilor din viața de zi cu zi”. Acestea îl pregătesc pe individ să trăiască independent și productiv în cadrul unei societăți. Din această perspectivă, implicarea elevilor în activități extracurriculare care să fie corect integrate în curriculum și care să contribuie semnificativ la dezvoltarea lui profesională dar și personală este o componentă esențială a educației, care ar trebui bine gândită și eficient integrată în procesul de învățare.

Elevii trebuie îndrumați și consiliați către spațiul social, acolo unde trebuie să funcționeze ca cetățeni implicați activ și conștient în viața comunității lor dar și ca persoane conștiente de sine și capabile să facă față impactului emoțional al vieții profesionale, sociale și personale. Dezvoltarea abilităților emoționale trebuie exploatată în mod strategic în motivarea elevilor pentru școală și învățare și, în mod mai larg, pentru dezvoltarea abilităților de viață ale elevilor (SOFT-SKILL) și crearea unui MINDSET POZITIV care să le permită o integrare ușoară în colectiv/comunitate/grupuri de lucru. In planul de dezvoltarea instituțională și în planul de dezvoltare ERASMUS (pentru proiecte europene) ale C.N.I. Matei Basarab, o direcție strategică este stimularea devoltării abilităților de viață din sfera inteligenței emoționale. Este esențial să avem în vedere că școala contemporană nu trebuie să se limiteze la construirea unor competențe profesionale ci și la transmiterea unor abilități de viață, așa numitele soft-skill-uri, pe care elevul le va folosi pentru reușita actuală dar și pentru buna integrare viitoare în societate. O școală modernă este un spațiu care oferă ceea ce așteaptă noua generație de la ea. Școala este un spațiu care transmite beneficiarilor și abilități pentri viață, soft-skill-uri, competențe de care elevii se pot folosi atât în viața profesională cât și în cea personală. Proiectele nostre extracurriculare propun elevilor noștri un context de lucru diferit, motivațional și inspirațional. Pe termen lung, modernizarea procesului educativ prin integrarea EQ în educație ar putea însemna pași importanți către standardele educaționale pe care le putem observa la partenerii noștri europeni iar prin aceasta vom contribui la creșterea dimensiunii europene a instituției noastre. Cele două săptămâni de învățare diferită pe care le propune calendarul activităților educative sunt două oportunități de abordare diferită a învățării, care, corect adaptate cerințelor și nevoilor, pot contribui holistic la dezvoltarea complexă a educabilului.

Un astfel de proiect este clubul de voluntariat IMPACT. Dincolo de activitățile destinate comunității, clubul își organizează activitățile în sistem ”Service Learning ” sau ”Proiectul de învățare prin serviciu în folosul comunității”, o metodă care facilitează învățarea elevilor implicându-i în rezolvarea unei probleme din comunitatea lor (școală, vecinătate, localitate ș.a.). Sprijiniți de profesori și de senior leaders, elevii identifică nevoile comunității, dezbat soluții, se reunesc în jurul unui scop comun și acționează în comunitate. Concomitent, ghidați de profesori, elevii reflectează și își evaluează progresul în învățare. Cluburile IMPACT demonstrează că sistemul este extrem de util și motivant pentru că, an de an, cluburile implementează proiecte independent de finanţările oferite de asociația-mamă. De aceea, competiţiile de proiecte organizate de aceasta au fost gândite să ofere contextul prin care impacţii își depășesc limitele și zona de confort, testând idei de proiecte provocatoare și inovative. Proiectele au permis voluntarilor juniori/seniori să dezvolte abilități absolut esențiale în societatea contemporană, abilități pe care sistemul clasic de învățământ nu le accentueaza : lucrul în echipă, antreprenoriatul social, comunicarea în public, adaptarea la noi situații, rezolvarea de conflicte,

organizarea de timp și materială etc. De asemenea, s-a înțeles mai bine importanța solidarității între generații și a necesității de a ajuta la devenirea societății noastre, deci am dezvoltat competențe civice, trecînd astfel de la teorie la practică. Clubul IMPACT se implică activ în toate activitățile extracurriculare și permite, prin colaborarea activă între cadre didactice și elevi, să își păstreze centrarea pe nevoile reale ale elevilor.

O altă direcție inovatoare prin care putem asigura o recentrare a educației către EQ este implementarea de proiecte europene, din programul Erasmus+ care oferă posibilitatea participării la diferite tipuri de parteneriate și proiecte. Aceste proiecte au loc fie între școli și pun accentul pe interacțiunea între elevi din diferite țări în cadrul unui proiect comun care are niște țeluri bine stabilite, realizabile prin diferite tipuri de activități, cele mai apreciate fiind cele de mobilitate internațională, numite LTT- learning/teaching/training, fie în cadrul mai larg al acreditărilor Erasmus+ unde formările pot fi unilaterale sau bilaterale, fiind destinate atât cadrelor didactice cât și elevilor. Elevii devin parte integrantă a procesului de educare și sunt elemente decizionale în parteneriatul pe care îl dezvoltă cu ceilalți elevi și care abordează subiecte mai puțin dezvoltate în mod tradițional- educația antreprenorială, emoțională, civică, ecologică, media etc. În situații educative, ei colaborează, pun la punct strategii, cooperează, găsesc soluții la eventuale conflicte, se folosesc de competențele lor de comunicare în limbi străine și de cele digitale, își pun în valoarea inteligența emoțională.

Preocuparea instituției noastre pentru corelarea activităților extracurriculare cu nevoile reale ale elevilor și cu cerințele societății actuale se poate observa și în abordarea proiectelor locale, instituționale, regionale sau naționale, realizate atât cu ocazia celor două săptămâni diferite de învățare (”Săptămâna Altfel” și ”Săptămâna Verde„) cât și în activitatea comisiei diriginților și a coordonatorului de programe educative: parteneriatul cu teatrul ”Ariel” care oferă spectacole accesibile financiar elevilor noștri, parteneriatul cu Biblioteca Județeană și Centrul Europe Direct, participarea la activitățile de igienizare a spațiilor verzi din municipiul nostru și participarea la acțiunea LET´S DO IT, ROMANIA, experimentarea GREEN TRAVEL în timpul săptămânii verzi sau a proiectelor Europene (încercăm să le oferim elevilor încredere în transportul feroviar, mai puțin poluant și cu anumite avantaje financiare pentru nelevi), schimbul de bune practici cu alte instituții de învățământ din județ sau din alte județe în domeniul educației emoționale, antreprenoriale, civice, ecologice etc. Toate aceste direcții sunt, în egală măsură, priorități ale UE iar sistemul nostru de învățământ nu le dezvoltă sificient deși el vor fi de real folos viitorilor cetățeni și locuitori ai planetei. De aceea, insistăm pe integrarea eficientă a acestor oportunități în sistemul nostru de educație și nu bifarea unor activități doar pe hârtie și doar pentru statistici.

În concluzie, alegerea școlii noastre în ceea ce privește componenta extracurriculară se bazează pe filosofia noastră care ia în considerare elevul ca cel mai important element al procesului de învățare și care încearcă să ofere fiecăruia posibilitatea de a evolua. FII CEA MAI BUNĂ VERSIUNE A TA, acesta este sloganul care ghidează procesul de învățare în liceul nostru și ne permite să construim situații de învățare diferite și inovative care să permită fiecăruia să își exprime personalitatea și să își afirme competențele. Proiectele europene dar și cele naționale, regionale sau locale au schimbat încă de la început viețile tuturor celor implicați, atât elevi, cât și profesori care au devenit mai deschiși la tot ceea ce înseamnă noutate didactică, la inovație în materie de curriculum și la creativitate în activitatea la clasă.

Bibliografie

- Fundația Noi Orizonturi, *Cetățenie activă*, 2014, Hunedoara
- Fundația Noi Orizonturi, *Leadership*, 2015, Hunedoara
- Asociația HOLTIS, www.holtis.ro
- Curs ”Manager de dezvoltare personală”, Training-Romania

SUNET ŞI SLOVĂ ÎN LUMEA LUI ORFEU ŞI EURIDICE

Prof. Augustin Melania - Carmen
Palatul Copiilor Baia Mare

De-a lungul activităţii mele didactice am avut parte de momente speciale trăite alături de elevi şi cel mai uşor i-am atras spre cunoaştere prin poveşti, povestiri, istorisiri, cântece...

Cu ajutorul povestirilor adaptate la vârsta copiilor, le putem da un ajutor fundamental care în cele din urmă îi va putea conduce, la pubertate, spre o înţelegere incipientă a situaţiei culturii şi civilizaţiei actuale. Povestirea judicios aleasă şi transmisă din inimă are un acces nemijlocit la sufletul copilului. Prin mediul natural al vorbirii, care revelează personalitatea umană, în elev sunt trezite imagini vii. Imaginile vii se pot transforma, şi, în cursul dezvoltării unui copil, până la vârsta adultă, ele trec prin multe metamorfoze. Materialul narat devine astfel pentru copil un ajutor în dezvoltarea lui sufletească. Am folosit mult lectura, povestirea pentru a-mi îndeplini diferitele obiective, pentru disciplinele cele mai diverse.

Lectura este un proces complex şi cu cât este exersat mai mult cu atât efectele lui sunt mai spectaculoase. Cu cât ne deprindem cu cititul, cu atât în creier se petrec procese tot mai complexe, care duc la întelegerea sensului celor citite făcând să sporească încet, încet interesul pentru lectură şi pentru descoperirea unor lucruri necunoscute anterior. Astfel se ajunge la preocupări intense de pătrundere tot mai adâncă în tainele înţelegerii sensului celor citite prin utilizarea dicţionarelor, a enciclopediilor sau a unor tratate care să facă posibilă înţelegerea. Astfel în timpul lecturii, cititorul gândeşte, compară, apelează la cunostinţe dobândite anterior chiar şi din alte domenii,descoperă, şi sintetizează, judecă, apreciaza în ce măsură i-a plăcut sau nu ce a citit şi dacă l-a emoţionat sau nu. Cu alte cuvinte el trebuie nu numai să înţeleagă,ci să şi facă aprecieri, să ia o atitudine faţă de cele citite, să descopere valori, să emită judecăţi. Astfel când cititorul caută să pătrundă înţelesul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, să descopere profunzimea ideilor şi frumuseţea stilului, el face o lectură activă.

Cel care “aleargă” cu ochii pentru a parcurge cât mai multe texte, fără să pătrundă sensul şi valoarea lor, intreprinde o lectură superficială. Aşa se întâmplă că aceşti cititori adesea nu se opresc pentru a întelege, niciodată nu se întreabă dacă poate fi adevărat ceea ce citesc. Ei gonesc în lectură ca maniacii vitezei pe o şosea; cititorii pasivi –cei ce recunosc semnele, dar nu şi sensul cuvintelor-înghit paginile ca şi automobiliştii kilometri. Aşa se întâmplă ca, la finalul lecturării unei cărţi ei vor confunda nume, acţiuni, conflicte şi, de cele mai multe ori, nu vor putea da nici un răspuns coerent asupra celor citite în grabă. Cititorii grăbiţi, n-au timp să guste toată frumuseţea unei povestiri, să-şi imagineze minunate locuri din ţinuturi îndepartate, să lase fantezia să zboare, refăcând în mintea lor aventurile fermecătoare, momentele palpitante, să trăiască, împreună cu eroii povestirilor bucuria sau tristeţea,dezamăgirea sau speranţa.

De obicei, când le vorbeam de lectură, elevii mei se gândeau imediat la basme, aventuri, povestiri sau legende istorice. Este adevărat că aceasta este lectura cea mai atrăgătoare în timpul liber, dar e bine să le lărgim orizontul indicându-le jurnale de călătorie ale exploratorilor celebri,
bibliografiile oamenilor de seamă, amintirile acestora, ca şi cărţile în care se prezintă cele mai noi descoperiri ale ştiinţei şi tehnicii, şi care solicită o lectură mai aprofundată, *de studiu.*

Anul acesta, le-am propus lecturarea cărţii *“Legendelor Olimpului”.* Originea lor, dincolo de familie, originea omului în general a început să-i preocupe de mai de mult, prin urmare, lumea zeilor şi a muritorilor li s-a părut a fi foarte interesantă.

-1-

Numele proiectului: **Pe culmile Olimpului**
Participanţi: **elevii claselor a IV a**
Coordonator: **Augustin Carmen**
Modalitate de desfăşurare: **în ultima săptămână din lună (în ora de lectură) va fi prezentat rezumatul unui capitol din volumul I şi II al “Legendelor Olimpului” de Al. Mitru**

Activitatea a avut un mare impact. Majoritatea elevilor citeau, plini de curiozitate, aduceau completări în ora în care era prezentat capitolul, puneau întrebări, cereau explicaţii. Orele de istorie, studiul vechilor civilizaţii (civilizaţia greacă, romană) a adus un nou suflu de interes. După ce am vizitat Muzeul de Istorie din oraşul nostru, “ne-am întâlnit” cu mumiile faraonilor sau cu vechile pieţe greceşti (agora), ne-am hotărât să punem pe scenă o secvenţă din viaţa zeilor şi a muritorilor..Ne-am oprit asupra poveştii de iubire dintre Orfeu şi Euridice.

Cât timp Cristina, o elevă din clasă, a pregătit prezentarea scenetei, colegii ei şi-au încropit costumele (confecţionate dintr-o bucată de pânză albă – nimfele sau neagră – eriniile)

Povestea de iubire dintre Orfeu si Euridice este o veche poveste grecească de dragoste care i-a impresionat deopotriva pe zei si pe pământeni.

Este imaginea iubirii pierdute, apoi regăsite pentru a fi pierdută a doua oară.

Orfeu era vestit pentru talentul său prin care fermeca pe oricine si putea stăpâni elementele naturii, cântând la lira fermecată, făurită de Hefaistos si primită in dar de la zeul Apollo.

Orfeu s-a indrăgostit profund de frumoasa nimfă Euridice pe care a reuşit să o încânte cu măiestria sa şi pe care a luat-o de soţie.

Aristaeus, zeul grec al pământului şi a agriculturii, a fost atras de frumuseţea nimfei si a început să o urmărească. În timp ce fugea de zeu, Euridice a păşit într-un cuib de şerpi veninoşi şi a fost muşcată, murind la scurt timp.

Cu inima frântă, Orfeu a început să cânte atât de trist, încât toate nimfele şi zeii au început să jelească. La sfatul lor, Orfeu a călătorit în lumea din adâncuri, unde muzica lui a înmuiat inima lui Hades şi a Persefonei, care au fost de acord să o lase pe Euridice să se întoarcă la el. Au pus însă o condiţie, el să meargă în faţa ei şi să nu se uite înapoi până când nu vor fi amândoi pe tărâmul lumii de sus.

Orfeu, frământat de temeri, nu a reuşit să respecte această condiţie; când mai avea doar un pas de făcut pentru a ieşi la lumina zilei, el îşi întoarse capul şi îşi pierdu astfel iubita pentru a doua oară. În pofida rugăminţilor eroului, care a rămas îndelung timp în preajma râului Styx, înduioşând cu lira lui toate animalele sălbatice, Hades nu a mai eliberat-o pe Euridice.

Piesa a fost prezentată părinţilor în incinta sălii Planetariului din Baia Mare. Orfeu, Euridice, Hermes, Persefona, Hades, nimfele şi eriniile aveau în jur constelaţii cu nume de zei şi eroi. Şi iată cum lectura a devenit istorie şi istoria s-a revărsat în interpretare artistică ce, până la urmă ne-a determinat să confecţionăm costume simple greceşti la orele de abilităţi practice.

Atitudinile elevilor faţă de lectură pot fi observate pe parcursul anilor de studiu, printr-o activitate de investigare a intereselor şi atitudinilor, care să-l ajute pe dascăl să-şi regleze în permanenţă demersurile şi strategiile, să aleagă textele cele mai potrivite pentru studiu în clasă sau pentru recomandările de lectură suplimentară.

În concluzie o bună îndrumare în alegerea a ceea ce vor citi, poate face ca elevii să se descopere pe sine, să-şi formeze gustul şi interesul pentru a citi, să câştige autonomie în folosirea strategiilor de lectură şi să scrie cu plăcere. Lectura si scrierea creativă pot deschide o cale spre bucuria lecturii, spre cultivatrea creativităţii şi spre formarea gândirii critice a elevilor, spre dezvoltarea personală.

Dansul nimfelor

Euridice îl urmează pe Orfeu

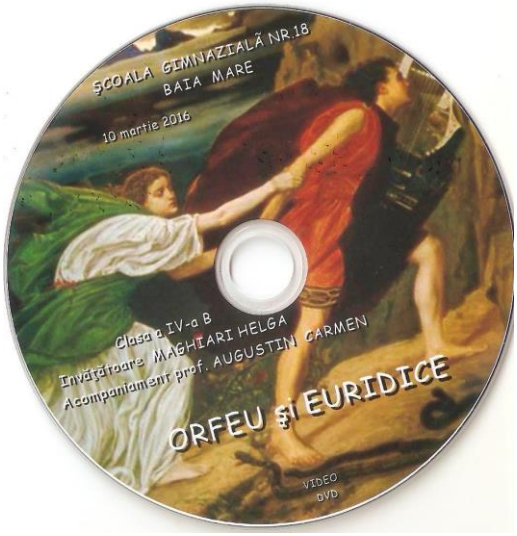

Eriniile o readuc în infern

Corul grecesc deplânge iubirea pierdută pe veci

ORFEO ȘI EURIDICE : **Christoph Willibald Gluck**

https://www.youtube.com/watch?v=2BjCvWvg0So

Bibliografie :

Carmen Augustin, 2020, *Interdisciplinaritatea în proiectarea lecției de educație muzicală*, Editura Ceconii
Anca Bulboacă, 2017, *Scenete și scenarii de serbări* , Editura Arlequin
Anna Ferrari, 2003, *Dicţionar de mitologie greacă şi romană*, Editura Polirom
Alexandru Mitru, 1998, *Legendele Olimpului. Zeii. Eroii*, Editura Vox

-3-

-3-

Multiple Intelligences

Prof. Cristina Dumitrache
Colegiul Naţional “Ion Minulescu”, Slatina, Olt

Howard Gardner of Harvard has identified seven distinct intelligences. This theory has emerged from recent cognitive research and "documents the extent to which students possess different kinds of minds and therefore learn, remember, perform, and understand in different ways," according to Gardner (1991). According to this theory, "we are all able to know the world through language, logical-mathematical analysis, spatial representation, musical thinking, the use of the body to solve problems or to make things, an understanding of other individuals, and an understanding of ourselves. Where individuals differ is in the strength of these intelligences - the so-called profile of intelligences -and in the ways in which such intelligences are invoked and combined to carry out different tasks, solve diverse problems, and progress in various domains."

Gardner says that these differences "challenge an educational system that assumes that everyone can learn the same materials in the same way and that a uniform, universal measure suffices to test student learning. Indeed, as currently constituted, our educational system is heavily biased toward linguistic modes of instruction and assessment and, to a somewhat lesser degree, toward logical-quantitative modes as well." Gardner argues that "a contrasting set of assumptions is more likely to be educationally effective. Students learn in ways that are identifiably distinctive. The broad spectrum of students - and perhaps the society as a whole - would be better served if disciplines could be presented in a numbers of ways and learning could be assessed through a variety of means." The learning styles are as follows:

Visual-Spatial - think in terms of physical space, as do architects and sailors. Very aware of their environments. They like to draw, do jigsaw puzzles, read maps, daydream. They can be taught through drawings, verbal and physical imagery. Tools include models, graphics, charts, photographs, drawings, 3-D modeling, video, videoconferencing, television, multimedia, texts with pictures/charts/graphs.

Bodily-kinesthetic - use the body effectively, like a dancer or a surgeon. Keen sense of body awareness. They like movement, making things, touching. They communicate well through body language and be taught through physical activity, hands-on learning, acting out, role playing. Tools include equipment and real objects.

Musical - show sensitivity to rhythm and sound. They love music, but they are also sensitive to sounds in their environments. They may study better with music in the background. They can be taught by turning lessons into lyrics, speaking rhythmically, tapping out time. Tools include musical instruments, music, radio, stereo, CD-ROM, multimedia.

Interpersonal - understanding, interacting with others. These students learn through interaction. They have many friends, empathy for others, street smarts. They can be taught through group activities, seminars, dialogues. Tools include the telephone, audio conferencing, time and attention from the instructor, video conferencing, writing, computer conferencing, E-mail.

Intrapersonal - understanding one's own interests, goals. These learners tend to shy away from others. They're in tune with their inner feelings; they have wisdom, intuition and motivation, as well as a strong will, confidence and opinions. They can be taught through independent study and introspection. Tools include books, creative materials, diaries, privacy and time. They are the most independent of the learners.

Linguistic - using words effectively. These learners have highly developed auditory skills and often think in words. They like reading, playing word games, making up poetry or stories. They can be taught by encouraging them to say and see words, read books together. Tools include computers, games, multimedia, books, tape recorders, and lecture.

Logical -Mathematical - reasoning, calculating. Think conceptually, abstractly and are able to see and explore patterns and relationships. They like to experiment, solve puzzles, ask cosmic questions. They can be taught through logic games, investigations, mysteries. They need to learn and form concepts before they can deal with details.

At first, it may seem impossible to teach to all learning styles. However, as we move into using a mix of media or multimedia, it becomes easier. As we understand learning styles, it becomes apparent why multimedia appeals to learners and why a mix of media is more effective. It satisfies the many types of learning preferences that one person may embody or that a class embodies. A review of the literature shows that a variety of decisions must be made when choosing media that is appropriate to learning style.

Visuals: Visual media help students acquire concrete concepts, such as object identification, spatial relationship, or motor skills where words alone are inefficient.

Printed words: There is disagreement about audio's superiority to print for affective objectives; several models do not recommend verbal sound if it is not part of the task to be learned.

Sound: A distinction is drawn between verbal sound and non-verbal sound such as music. Sound media are necessary to present a stimulus for recall or sound recognition. Audio narration is recommended for poor readers.

Motion: Models force decisions among still, limited movement, and full movement visuals. Motion is used to depict human performance so that learners can copy the movement. Several models assert that motion may be unnecessary and provides decision aid questions based upon objectives. Visual media which portray motion are best to show psychomotor or cognitive domain expectations by showing the skill as a model against which students can measure their performance.

Color: Decisions on color display are required if an object's color is relevant to what is being learned.

Realia: Realia are tangible, real objects which are not models and are useful to teach motor and cognitive skills involving unfamiliar objects. Realia are appropriate for use with individuals or groups and may be situation based. Realia may be used to present information realistically but it may be equally important that the presentation corresponds with the way learner's represent information internally.

Instructional Setting: Design should cover whether the materials are to be used in a home or instructional setting and consider the size what is to be learned. Print instruction should be delivered in an individualized mode which allows the learner to set the learning pace. The ability to provide corrective feedback for individual learners is important but any medium can provide corrective feedback by stating the correct answer to allow comparison of the two answers.

Learner Characteristics: Most models consider learner characteristics as media may be differentially effective for different learners. Although research has had limited success in identifying the media most suitable for types of learners several models are based on this method.

Reading ability: Pictures facilitate learning for poor readers who benefit more from speaking than from writing because they understand spoken words; self-directed good readers can control the pace; and print allows easier review.

Categories of Learning Outcomes: Categories ranged from three to eleven and most include some or all of Gagne's (1977) learning categories; intellectual skills, verbal information, motor skills, attitudes, and cognitive strategies. Several models suggest a procedure which categorizes learning outcomes, plans instructional events to teach objectives, identifies the type of stimuli to present events, and media capable of presenting the stimuli.

Events of Instruction: The external events which support internal learning processes are called events of instruction. The events of instruction are planned before selecting the media to present it.

Performance: Many models discuss eliciting performance where the student practices the task which sets the stage for reinforcement. Several models indicate that the elicited performance should be categorized by type; overt, covert, motor, verbal, constructed, and select. Media should be selected which is best able to elicit these responses and the response frequency. One model advocates a behavioral approach so that media is chosen to elicit responses for practice. To provide feedback about the student's response, an interactive medium might be chosen, but any medium can provide feedback. Learner characteristics such as error proneness and anxiety should influence media selection.

Testing which traditionally is accomplished through print, may be handled by electronic media. Media are better able to assess learners' visual skills than are print media and can be used to assess learner performance in realistic situations.

PREDAREA LIMBII ENGLEZE ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL PRIMAR ŞI GIMNAZIAL EXEMPLU DE ACTIVITĂŢI DE ÎNVĂŢARE CU METODE INOVATOARE, CENTRATE PE ELEV: JOCUL DE ROL

Prof. Cristina Dumitrache
Colegiul Naţional “Ion Minulescu”, Slatina, Olt

Există două tipuri de joc de rol care pot fi folosite în predarea limbii engleze: cu text scris și fără text scris. Laun joc de rol cu text scris, profesorul poate folosi un exemplu din manualul de limba engleză, elevii lucrând în perechi, fiecare elev vorbindcu partenerul săușiinterpretândroluri diferite. Jocurile de rol fără text scris sunt cele în care fiecărui elev i se atribuie unrol, iar elevultrebuie să utilizeze cunoștințele pe care le arepentru a vobi cu partenerul. În cele ce urmează suntprezentatecâteva idei care pot fi folosite la orele de limba engleză. Ele pot fi adaptate pentru fiecare situație în parte.

- **Conversație la telefon**

Vorbitul la telefon este diferitde conversația față în față deoarece se bazează exclusiv pe limbaj pentru a comunica. Pentru ca jocul de rol să funcționeze corect, profesorul le cere elevilor să se așeze spate în spate. Există o largă paletă de idei care se folosi pentru acest tip de joc de rol: a telefona pentru a face o plângere, a vorbi cu un prieten sau a cere informații despre un loc de muncă.

- **Mersul la cumpărături**

Acest joc de rol poate fi oricât de simplu sau de complex, în funcție de situație. Frazele cheie precum: „I would like...”, „How much are...”, „Good morning” sunt adesea importante aici.

- **A face rezervare la un hotel**

Acest tip de joc de rol le permite elevilor să practice unvocabular specific. De obicei acesta va fi în limbajulformal, deoarece este o conversație de afaceri. Se poate realiza și sub forma unei discuții telefonice. Există o largă paletă de oportunități aici pentru ca elevii să învețe noi forme de vocabular.

- **Împărtășirea opiniilor**

Profesorul alege un subiect de care toți elevii sunt interesați. Îi aranjează pe elevi în perechi și le dă o listă de întrebări pe care să o folosească. Aceasta le va permite să folosească propriile lor expresii și săutilizezelimbajul într-un mod mult mai practic.

- **Interviu pentru obținerea unei slujbe**

Munca este de obicei un subiect bun. Drept rezultat, un joc de rol pentru obținerea unei slujbe este un mod excelent pentru ca întreaga clasă să învețe vocabularul specific. Acest joc derol poate fi cu text scris saufără text scris. O idee bună ar fica intervievatorul să conceapă un set de întrebări, iar intervievatul să răspundă la ele.

Bibliografie

- Dogaru, Mihaela, *Methodology and Ways of Teaching English. Module II*, Editura Credis, Bucureşti, 2002;
- Ur, Penny, *A Course in Language Teaching*, Cambridge University Press, 1996.

EDUCAŢIE PENTRU NOUA GENERAŢIE

Nicoleta Vartolomei
Tănasă Simina
Liceul Tehnologic Târgu Ocna,Bacău

„Educația este arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelora care dispun de ele” Platon

Educația este o activitate socială cu obiectivul de a pregăti oamenii ca element activ al vieții sociale. Cuvântul educație derivă din substantivul „*educatio*”, care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Educația a fost definită de mulți filozofi și autori. Este un cuvânt pe care îl auzim des în viața de zi cu zi, deoarece educația este considerată cea mai semnificativă activitate din orice societate.

Dacă vorbim despre educaţie, trebuie, întâi de toate, să avem în vedere că ne ocupăm de unul dintre cele mai complexe fenomene ale psihologiei umane: inteligenţa.

A educa înseamnă a avea o mare încredere în oameni, înseamnă cutezanţă şi încredere în viitor, chiar dacă suntem nevoiţi să plecăm, uneori, de la o stare precară, jalnică, în comportamentul tinerilor, chiar dacă mulţi tineri ne decepţionează în prezent. Ce înseamnă educaţia, care sunt legile ei, cum trebuie aplicate şi, mai ales, cum trebuie procedat? Ne propunem, mai ales, să vorbim despre o educaţie de bun simţ, uneori după reguli nescrise, pentru că, aşa cum spunea Grigore Nicola, aceasta înseamnă cultură. Trebuie să plecăm de la situaţia constatativă, să vedem, după proiecte şi programe cu denumiri răsunătoare, unde s-a ajuns. E suficient, cred, să ne ancorăm în realitate şi să privim în jurul nostru; ce vedem? Vedem cum se circulă pe stradă, în tramvai, în autobuz, vedem cum, adesea, ne îmbrâncim, claxonăm la intersecţii, ne manifestăm ca nerăbdători, intoleranţi, egoişti. Cum de s-a ajuns la situaţii inimaginabile, când elevii agresează profesorii? Cum de s-a ajuns aici, să ne comportăm după impulsuri instinctuale primare, neajustate de caracter sau educaţie? Ce nu a funcţionat în procesul instructiv-educativ? Unde s-a greşit? Cine îşi poate asuma responsabilitatea acestor efecte nefaste? Şcoala? Familia? Anturajul? Generaţiile recente de părinţi s-au întrecut în a face viaţa cât mai uşoară copiilor lor, le asigura condiţii nu numai minimale şi suficiente de învăţare. Au făcut totul pentru a le umple camera şi timpul de studiu cu numeroase jucării, calculatoare, laptop-uri, televizoare, telefoane mobile; astfel se face că tinerii elevi au alte tentaţii şi îşi pierd interesul pentru lectură, pentru studiu, pentru descoperirea tainelor ştiinţei şi culturii. Foarte mulţi părinţi n-au înţeles că televizorul, calculatorul, internetul şi, în general, excesul de activităţi induse şi impuse (să studieze engleza, franceza, spaniola, pianul, desenul, dansul modern etc.) blochează „copilăria” copiilor lor. S-a creat, astfel, pentru copii, o lume artificială şi, pentru toate acestea, preţul plătit a fost scump.

Într-adevăr, dacă ne gândim că rolul şcolii şi al educaţiei, în general, este de a instrui şi a forma personalitatea elevului, de a-l forma pentru viaţă, ceea ce înseamnă să fie apt să soluţioneze problemele pe care le întâlneşte, constatăm că elevii nu mai învaţă, din cauza unei avalanşe de informaţii pe care nu au timp să o înţeleagă şi aşeze în memorie. De multe ori, elevul învaţă mecanic, pentru a reproduce, tot mecanic, cunoştinţele, neaşezate şi legate logic, netrecute prin filtrul înţelegerii personale şi necorelate cu alte cunoştinţe. Acest lucru poate conduce la un blocaj în asimilare, elevul refuzând să mai înveţe, sau, dacă aceasta nu are loc, asimilarea cunoştinţelor creează un bagaj de cunoştinţe neînţelese, nelogice, fapt care conduce la inutilitatea lor. Această acumulare de cunoştinţe nu contribuie la dezvoltarea inteligenţei şi aptitudinilor intelectuale ale elevului. Asimilarea lor creează un efect pervers, conducând la un fenomen straniu – aşa-numitul analfabetism funcţional, în care individul citeşte sau foloseşte curent termeni şi expresii pe care nu le înţelege.

Societatea contemporană a produs mai multă informaţie decât oricare alta în istoria umanităţii, dar nu ştim ce să facem cu ea, mai exact, nu ştim să o organizăm.

Elevii, la rândul lor, învaţă cel mult deprinderi (de a rezolva tipuri de probleme, de a memora pasaje sau lecţii întregi), dar sunt mai puţin învăţaţi şi pregătiţi să gândească, să utilizeze cunoştinţe noi, drept „unelte” ale gândirii, ale dezvoltări acesteia. Bombardamentul de stimuli acţionează asupra unui aspect al subconştientului, pe care specialiştii în psihologie şcolară îl denumesc psiho-adaptare, mărind nevoia de plăceri în viaţă. Astfel,

cu timpul, copii şi tinerii nu mai găsesc plăcere în stimulii obişnuiţi. Ei sunt nevoiţi să supraliciteze, să caute noi tentaţii, ceea ce generează personalităţi fluctuante, instabile, nemulţumire. Educaţia a devenit seacă, rece, lipsită de aspectul emoţional. Aşa se face că tinerii ştiu rareori să ceară iertare, să-şi recunoască vinovăţia, să se pună în locul celui pe care l-au ofensat. Ce decurge, în continuare, de aici? Deşi se ştie, din practica medicală, că depresia era un fenomen rar la copii, azi sunt mulţi copii deprimaţi şi care nu se pot bucura de frumuseţile vieţii. Aşa se face că întâlnim, tot mai des la adolescenţi şi chiar la vârste mai mici, obsesii, fobii, timiditate, agresivitate, panică. Grija exagerată a părinţilor pentru copiii lor, de a-i scuti de griji, inclusiv de grija şcolii, de a le aglomera programul, de a le oferi mai multe jucării decât le sunt necesare, generează un efect pervers, cu consecinţe contrare aşteptărilor. Iată deci cum copiii care au condiţii în exces sunt mai puţin reuşiţi sau sunt mai puţin pregătiţi pentru viaţă decât cei care au avut o copilărie mai modestă.

Copilul trebuie obişnuit cu toate aspectele vieţii, şi bune şi rele, şi mai plăcute şi mai puţin plăcute. Copilul care nu ştie că banul se câştigă, în general, cu trudă, îl va cheltui cu uşurinţă şi poate cădea uşor în capcana desfrâului. Raportându-ne la cercetarea concretă, care a analizat starea învăţământului românesc, în opinia cadrelor didactice din învăţământul preuniversitar, atunci când s-a referit la rolul familiei în educarea tinerei generaţii a reieşit că, deşi acest rol este considerat ca important (esenţial, decisiv), 43,75%, 5% din repondenţi spun că acest rol lipseşte, iar 26,25% afirmă că familia se implică prea puţin. În ceea ce priveşte colaborarea familiei cu şcoala, 7,5% dintre repondenţi consideră că aceasta este inexistentă, 67,5% afirmă că această colaborare lasă de dorit, în timp ce 15% spun că părinţii sunt dezinteresaţi.

Educația are și a avut dintotdeauna roluri multiple pentru individ și pentru societate.

1.În primul rând, educația are implicații semnificative în prosperitatea economică a fiecărui individ în parte, a fiecărei comunități, a fiecărei națiuni. Tehnologiile și evoluția lor rapidă au modificat mediul de afaceri, procesele de producție și au dus concurența de la nivel local la nivel mondial. O forță de muncă bine educată este crucială în lumea contemporană, iar lupta pentru resursele naturale ocupă azi un loc secund, fiind devansată de lupta pentru resurse umane. Astfel educația a devenit treptat una dintre cele mai mari afaceri la nivel mondial și sectorul privat a preluat treptat o mare parte din responsabilitatea educației pe tot parcursul vieții.

2. Educația are apoi un rol și implicații culturale esențiale. Rămâne principala cale prin care valorile și tradițiile se transmit din generație în generație, se modelează pentru a reflecta evoluțiile culturale și economice și se ancorează în realitățile sociale contemporane.

3. Un alt rol al educației este cel social. Educația oferă fiecărui individ oportunitatea de a acumula cunoștințele și de a își dezvolta atitudinile și abilitățile necesare pentru a deveni un cetățean informat și activ, care contribuie la propășirea comunității sale și a națiunii. Educația asigură astfel stabilitatea și dezvoltarea socială.

4. Un rol fundamental al educației se referă la dezvoltarea personală. Fiecare individ trebuie să aibă posibilitatea de a se dezvolta potrivit potențialului propriu, astfel încât să poată asigura independența și prosperitatea lui, a familiei pe care eventual decide să și-o întemeieze și a grupurilor din care decide să facă parte. Dezvoltarea personală continuă prin învățare pe tot parcursul vieții este esențială în societatea contemporană. Pornind de la aceste roluri, întotdeauna și peste tot au existat și există discuții cu referire la scopul și obiectivele educației, la ceea ce trebuie să se învețe și cum să se învețe. Guvernele multor țări înscriu în programele lor educația drept o prioritate absolută, iar Organizația Națiunilor Unite a inclus-o în Obiectivele de Dezvoltare Durabilă centrale Agendei 2030. Din aceeași perspectivă a anului 2030, școala românească este în serviciul copilului, al familiei, al comunității și al societății. Serviciul public de educație din România se construiește pe cooperarea între toate sectoarele societății, cuprinde învățământul de stat și privat și are ca finalitate modelarea copilului într-un adult responsabil, integrat social și profesional, care simte că aparține, în egală măsura națiunii române si spațiului european, gândește și participă la dezvoltarea societății.

Profesorul, în sensul larg de dascăl la orice nivel de învățare, este un profesionist în domeniul său, competent în materie de disciplină predată, de pedagogie și psihopedagogie. Cunoaște ultimele evoluții și descoperiri în disciplina predată și în domeniul pedagogiei, își actualizează constant competențele în aceste domenii, și își modifică practicile prin adoptarea celor mai relevante metode de facilitare a învățării. În același timp, personalizează educația și se instruiește în folosirea tehnologiilor de predare. Profesorul creează contexte

de învățare care răspund particularităților fiecărui elev, astfel încât să permită acestuia să își construiască identitatea și să își dezvolte competențele în cel mai eficient mod posibil. Profesorul se asigură că învățarea se produce preponderent în școală și depune toate eforturile pentru ca elevii să nu fie supraîncărcați cu activități de învățare în afara școlii. Scopul principal al tuturor activităților profesorului este să sprijine creșterea, dezvoltarea și succesul fiecărui elev. Profesorul folosește instrumentele evaluării narative și numerice, în principal în scop formativ, pentru a evidenția progresele individuale ale elevilor, pentru a-i sprijini în atingerea obiectivelor de învățare și pentru a își modifica propriile practici în a răspunde mai bine modului în care elevul învață. Profesorul folosește, în principal, funcția pedagogică a evaluării, prin care dirijează învățarea fiecărui elev într-o direcție rodnică, și evită imperios folosirea instrumentelor de evaluare în moduri care pot provoca stresul, anxietatea, demotivarea, abandonul sau denigrarea personală. Performanța profesorului se măsoară prin impactul atins la nivelul fiecărui elev în implementarea obiectivelor sistemului de învățământ. Instrumentul principal de măsurare, asigurare și îmbunătățire a performantei este autoevaluarea, însoțită de datele de impact colectate pe termen lung.

Educația este la baza societății armonioase spre care tindem. Cu siguranță sunt multe lucruri care pot fi îmbunătățite în sistemul educațional românesc. De mulți ani căutăm modele, reforme în educație care sa ne ducă acolo unde sunt și alții. Din fericire, după multe încercări de tip încercare-eroare, întelegem că modelele nu pot fi copiate. Ele rămân la nivel de inspirație și solicita adaptare și răbdare. Admirăm ceea ce se întâmplă în țările nordice, ne luam notițe și începem sa aplicăm.

Poate că nu putem să contribuim cu toții direct la reforma în educație dar cu siguranță putem să dăm un exemplu pozitiv, putem face o schimbare la nivel individual care să inspire.

Schimbarea începe la nivel de individ urmând să se propage în jurul nostru, “Fii tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume” asta cum spunea Mahatma Gandhi în perioadă în care inițiia revolta nonviolentă din India.

Educația este cel mai intens joc al încrederii. Este regula de bază pentru ca acest lucru să se întâmple și pe care de multe ori o trădăm. Cu o multitudine de stakeholderi implicați, profesori, traineri, părinți, administrație etc. încrederea și obiectivul comun sunt cele care pot face toate părțile implicate să performeze în interesul direct, cel al elevului.

„Educația există pe întreg parcursul vieții și nu are o destinație finală” John Dewey

Bibliografie

COBIANU-BĂCANU, Maria, ALEXANDRESCU, Petruş, COBIANU, Elena, Adolescenţii – „Primăvara Europei”. Cultura procesului de integrare europeană, Bucureşti, Editura Arvin Press, 2004.

COBIANU, Maria, ALEXANDRESCU, Petruş, Şcoala românească încotro?, Bucureşti-Piteşti, Editura Paralela 45, 2004.

https://leaders.ro/newsfeed/ce-poti-face-tu-pentru-noua-generatie/

https://www.edu.ro/sites/default/files/Educatia%20ne%20uneste%20-%20Viziune%20asupra%20viitorului%20educatiei%20in%20Roma%CC%82nia.pdf

https://www.revistadesociologie.ro/pdf-uri/nr.5-6-2009/07-PAlexandrescu.pdf

https://www.shtiu.ro/ce-este-educatia-definitii-ale-educatiei-date-de-marii-filozofi-52823.html

Profesorul – factor de bază a colectivului de elevi în formarea ”minților viitorului”

Prof. Gheorghian Mihaela Violeta
Școala Gimnazială ,,Alexandru cel Bun” Bacău

Pornind de la rolurile profesorului ca manager al colectivului de elevi formarea ”minților viitorului” reprezintă de fapt obiectivul central al muncii noastre. Pentru mine rolul cel mai important este acela de model de comportament. Fiecare dintre noi a avut cel puțin un model de profesor de care își aduce cu emoție și cu plăcere aminte din propria viață de elev.Acest model a contribuit la formarea propriilor ”minți ale viitorului”:

- Mintea disciplinată – Elevilor mei le transmit azi că nu trebuie să te focalizezi pe un singur domeniu, ci mai degrabă să încerci să aducă plusvaloare propriei expertize din domenii conexe. Fac lucrul acesta oferindu-le surse de informare și ajutându-i să identifice conexiunile transdisciplinare.

-Mintea care sintetizează -sunt produsul unei școli în care sintezele se făceau cu creion și hârtie, se adnotau și se ”îmbunătățeau” după discuții cu profesorii sau colegii. Nici un demers cu finalitate de progres profesional nu a fost posibil fără acest exercițiu de sinteză. Acum se numește ”a învăța să înveți” și reprezintă o competență-cheie pe care absolventul unui traseu educațional trebuie să o dobândească.

-Mintea creatoare – prin natura specializării cultivarea creativității este parte integrantă a fiecărui demers educativ. Creativitatea se cultivă, se dezvoltă, se perfecționează continuu. Copiilor le spun atunci când ”dau startul” unei aplicații, rezolvării unei probleme, dezbaterii unui subiect o formulă magică: ”vreau creativitate până la cer!” încurajez asrfel opinii diferite, idei inovative, exprimări curajoase. Dacă ai o minte creativă, poți gândi modalități de a schimba lucrurile în mai bine, de aceea este foarte importantă pentru viața profesională și personală. Persoanele cu o minte creatoare pot schimba lumea.

-Mintea respectuoasă – mi-am format minte respectuoasă într-o vreme de relativă degringoladă a valorilor, dar familia și-a spus cuvântul și am înțeles că ”oamenii sint așa cum sint, tu ești cel care trebuie să se schimbe mai întâi, dacă vrei același lucru de la ceilalți”. Exemplul personal în ceea ce privește cooperarea, respectul diversității îl promovez cu succes și elevilor mei.

-Mintea etică – societatea românească încă mai are internalizată această valoare a ”punerii umărului” pentru binele celorlalți. Cetățenia activă este o valoare care se învață prin exemplul personal, prin așezarea valorilor cu adevărat importante la temelia educației unui copil, garanția succesului în acest caz fiind parteneriatul cu părinții și cu comunitatea.

a) ”Afacerea” mea o reprezintă educarea copiilor. Încerc să rezolv împreună cu elevii mei exerciții și probleme, să dezvolt în ei dorința de a cerceta, de a aplica cunoștințele învățate. Nu știu dacă sint diferită de colegii mei, dar știu că îmi iau mereu elevii drept parteneri în învățare, că îi ascult și îi ghidez pe drumul cunoșterii cu empatie, cu umor, cu încredere.

b) Rezultatele, fiind materie de examen, se contorizează în rezultate la Evaluarea Națională și Evaluarea Națională clasa a VI-a și procente de promovabilitate.

c) bun comunicator, diplomat, profesionist, empatic, creativ din starea de bine specifică socializării.

"Meseria de educator este o mare și frumoasă profesie, care nu seamană cu nici o alta, care nu se parasește seara odata cu hainele de lucru, o meserie aspră și placută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregatirea exceptională este abia satisfacută, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea este sterilă fără forța spirituală, o meserie când apăsătoare, când implacabilă, ingrată și plină de farmec" (cf. 13, p.204).

In procesul activității practice desfașurate cu elevii se dezvoltă variate priceperi și deprinderi, capacități și aptitudini, care pot duce treptat la adevarata ***măiestrie pedagogică.***

Maiestria pedagogică constă în dezvoltarea plenară a tuturor componentelor personalității profesorului, concomitent cu integrarea lor intr-un tot unitar. Ea este o sinteza a tuturor insusirilor general - umane si psihopedagogice ale personalitatii profesorului, care determina o performanta ridicata a activitatii sale cu elevii.

Maiestria pedagogică nu se însușește din cărți, dar nici nu se poate forma fără o temeinică pregătire de specialitate și psihopedagogică. Ea se formează în contactul permanent cu elevii, prin preocuparea continuă de perfecționare a activității sale. Munca unui asemenea profesor va fi artă nu un simplu meșteșug.

BIBLIOGRAFIE

hit I. s.a., "Didactica", E.D.P., 1990
:suly A. s.a., "Didactica", E.D.P., 1979
:ens R., "Institutori ieri, educatori maine" (trad.), E.D.P., 1971
)bolin F. N., "Cu privire la aptitudinile pedagogice ale profesorului", in vol. Probleme psihologice ale personalitatii, Bucuresti, E.D.P., 1963

PPROFESORUL- FACTOR DE BAZĂ ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV FOLOSIREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN SISTEMUL DE PREDARE

Profesor,
Malea Bianca Nicoleta
Școala Gimnazială Nr. 1 Hunedoara

În noile orientări ale învăţământului problema interacţiunii pedagogului cu elevul este una fundamentală. În acest context apare evidentă necesitatea a unui sistem educaţional centrat pe elev, axându-se pe nivelul de dezvoltare a potenţialului acestuia, aplicând tehnologii adecvate.
Tehnologiile educaţionale presupun mijloace şi metode, structuri şi forme diferite care corelează diferite concepte operaţionale: proiectul pedagogic, mesajele educaţionale, conexiunea inversă etc. Integrarea tehnologiilor educaţionale în cadrul învăţământului formativ presupune ca şcoala să se centreze pe dezvoltarea gândirii, selectând prin aceasta conţinutul, metodele, formele şi criteriile de formare şi evaluare, adică să elaboreze acea tehnologie educaţională care dezvoltă un anumit stil de învăţare cu efect durabil.

În noile orientări ale învăţământului problema interacţiunii pedagogului cu elevul este una fundamentală. În acest context apare evidentă necesitatea unui sistem educaţional centrat pe elev, axându-se pe nivelul de dezvoltare a potenţialului acestuia, aplicând tehnologii adecvate.

Tehnologiile educaţionale presupun mijloace şi metode, structuri şi forme diferite care corelează diferite concepte operaţionale: proiectul pedagogic, mesajele educaţionale, conexiunea inversă etc. Integrarea tehnologiilor educaţionale în cadrul învăţământului formativ presupune ca şcoala să se centreze pe dezvoltarea gândirii, selectând prin aceasta conţinutul, metodele, formele şi criteriile de formare şi evaluare, adică să elaboreze acea tehnologie educaţională care dezvoltă un anumit stil de învăţare cu efect durabil.

Sorin Cristea, în „Dictionarul de pedagogie”, atestă următoarea semnificaţie a termenului „tehnologie educaţională”, care aici este numită „tehnologie pedagogică”: „Tehnologia pedagogică reprezintă ansamblul tehnicilor şi cunoştinţelor practice imaginat pentru a organiza, a testa şi a asigura funcţionalitatea instituţiei şcolare la nivel de sistem. În contextul problematicii specifice procesului de învăţământ pot fi delimitate patru acţiuni distincte, dar complementare, care asigură dimensiunea aplicativă a conceptului de tehnologie a educaţiei/ instruirii: organizarea resurselor pedagogice existente, planificarea şi aplicarea curriculumului, pregătirea şi folosirea materialului pedagogic şi aplicarea cunoştinţelor în activitatea de învăţare.”

Elaborarea unor tehnologii educaţionale moderne permite nu numai îmbunătăţirea calităţii procesului educaţional, ci şi rezolvarea problemei însuşirii unui volum imens de informaţii într-un timp relativ scurt fără a afecta starea psihică a instruiţilor. Resursele informaţionale au devenit la fel de importante ca resursele materiale şi cele energetice. În condiţiile societăţii informaţionale bazate pe utilizarea tehnologiilor informaţionale şi comunicaţionale (T.I.C.), în sistemul de învăţământ devine un imperativ necesitatea centrării procesului de învăţământ pe elev, el devenind subiectul procesului de învăţământ şi care presupune individualizarea (cel puţin relativă) a acestui proces. Folosirea tehnologiei informaţionale reprezintă o posibilitate reală de individualizare a procesului de învăţământ bazat pe clase şi lecţii. În contextul noilor tehnologii informaţionale se creează noi posibilităţi în instruirea elevilor. În baza tehnologiilor multimedia apare posibilitatea realizării materialelor didactice computerizate, care pot fi grupate, în funcţie de tipurile tehnologiilor utilizate şi de scopurile pe care le realizează, astfel: manuale electronice, care reprezintă o expunere textuală a materiei cu un număr mare de ilustraţii, care pot fi instalate pe server şi transmise prin reţea, manuale electronice cu o dinamică înaltă a materialului ilustrativ, executate pe CD-uri, sisteme moderne pentru efectuarea lucrului de cercetare ştiinţifică, sisteme virtuale, în care elevul devine element al modelului computaţional, care reflectă lumea reală şi sisteme de instruire la distanţă.

Tehnologiile educaţionale moderne sunt eficiente în activitatea didactică în etapele proiectării, implementării şi evaluării, una dintre condiţiile esenţiale în reuşita acestora fiind cunoaşterea şi dorinţa de

utilizare a celor mai potrivite mijloace, chiar dacă aceasta presupune renunţarea la anumite obiceiuri care se dovedesc, uneori, mai costisitoare la capitolul resurse (timp, energie, financiar).

În ceea ce priveşte implementarea activităţii proiectate, utilizarea tehnologiilor educaţionale moderne reprezintă un mijloc de facilitare a lecţiei prin creşterea atractivităţii şi prin realizarea unei comunicări mai fidele între cadrul didactic şi elev (elevii pot recepta mai clar ceea ce li se transmite, avându-se în vedere receptarea pe mai multe canale ale cunoaşterii). Pot fi utilizate, în acest sens materiale PPT, care, pe lângă designul atractiv, facilitează o mai bună coerenţă în prezentare, precum şi contactul permanent a elevului cu varianta vizual-auditivă a învăţării. În spaţiul lecţiei pot fi inserate materiale create anterior sau pot fi create astfel de materiale împreună cu elevii, în cazul în care există conexiune la Internet în sala de clasă. Aceste materiale dezvoltă creativitatea elevilor şi asigură o învăţare de plăcere. Tehnologiile moderne sunt eficiente nu numai în transmiterea noilor cunoştinţe, ci şi în consolidarea deprinderilor formate şi în realizare transferului de informaţii între diferitele domenii ale cunoşterii. Astfel, se pot realiza lecţii recapitulative cu ajutorul materialelor PPT, exerciţiile propuse având la dispoziţie posibilitatea autocorectării răspunsului eronat, solicitării sprijinului în identificare răspunsului corect, aprecierii în situaţia unui răspuns just, identificării unor informaţii conexe. La final de lecţie se poate realiza o sinteză sub forma unui flyer realizat de elevi, aceasta prezentând atractivitate şi utilitate prin consolidarea capacităţii de sinteză, dar şi prin dezvoltarea abilităţilor de utilizare a mijloacelor TIC. Tehnologiile educaţionale moderne favorizează într-un mod cu totul deosebit învăţarea prin descoperire atât la capitolul informaţii, cât şi în ceea ce priveşte varietatea modalităţilor de utilizare a computerului în sine cu economie de efort şi timp.

Evaluarea reprezintă unul dintre aspectele în cadrul cărora tehnologiile educaţionale moderne sunt cel mai eficient inserate. Astfel, se pot folosi teste on-line, în format PPT, formulare realizate cu ajutorul Google docs etc., în cadrul cărora răspunsul este primit foarte rapid, obiectivitatea fiind ridicată, monotonia este alungată, se creează o mai bună dispoziţie a participanţilor, prin înlăturarea contactului direct cu evaluatorul, se stimulează abilitatea de autoevaluare, spiritul competiţional cu sine însuşi.

Evaluarea realizată cu ajutorul tehnologiilor moderne devine un moment mai puţin costisitor din punctul de vedere al consumului emoţional, reuşindu-se performanţa transformării utilului în plăcut, modificându-se atitudinea elevilor raportat la procesul evaluării în sine.

Tehnologiile educaţionale moderne urmăresc facilitarea procesului didactic ajutând cadrele didactice să creeze contexte favorabile învăţării, formării deprinderilor, constituirii unui complex de atitudini care să stimuleze curiozitatea, dorinţa de a cunoaşte mai mult, spiritul competiţional cu sine, plăcerea de a progresa şi de a-şi dezvolta posibilităţi de autoinstruire, dar şi o raportare corectă la evaluare, aspect absolut necesar în poziţionarea noastră, a fiecăruia, în spaţiul cunoaşterii. Învăţământul are nevoie de tehnologii educaţionale moderne însuşite de cadrele didactice şi aplicate inteligent şi constructiv în derularea procesului instructiv-educativ.

Educație pentru noua generație -învățarea blended learning

Prof. Manole Carmen
Școala Gimnazială nr.1 Slobozia Conachi

Procesul de învăţământ reprezintă o vastă acţiune de modelare a personalităţii copilului, ce are loc într-o ambianţă specifică, şcolară, în care se operează cu conţinuturi, selecţionate şi structurate în acest scop, până ce acestea din urmă se personalizează, devenind un bun personal al elevului, materializat în competenţe. În procesul de învăţământ profesorul, ca şi elevii, acţionează prin intermediul unor metode de predare-învăţare-evaluare, cu un puternic caracter dinamic, proces ce se distinge prin flexibilitate, supleţe, permanentă deschidere la înnoire, racordare la cerinţele actuale ale învăţământului.

Conceptul de blended learning este un concept de educare modern, flexibil, care are ca scop dobândirea de către fiecare cursant a unor cunoștiinte de nivel tehnic ridicat. Învățarea de tip blended-learning este strâns legată de mediul în care acesta se desfășoară, astfel că, aceasta este o îmbinare a activităților de învățare față-în-față cu activitățile de învățare online sau pe calculator. Aceasta abordare oferă o nouă experiență de învățare, care se bazează pe combinarea avantajelor comunicațiilor moderne și IT, cu modul de învățare tradițional, bazat pe discuții și reflecții determinate de o anumită situație, unde elevii sunt direct implicați și unde pot oferi un feedback imediat, față-în-față. Acest tip de activitate on-line a fost de un real folos multor domenii de activitate, nu numai învățământului în contextul pandemic. Educaţia mixtă va deveni noul format adoptat în toate mediile formale: şcolar, universitar şi învăţământul profesional, dar şi în mediul nonformal astfel încât noua abordare este inevitabilă.

Învățarea mixtă combină ce este mai bun din întâlnirile față-în-față cu ce este mai bun din studiul on-line pentru a crea o abordare centrată pe elev. Această abordare se concentrează pe eficiență și pe creșterea nivelului de implicare a elevilor și de a-i ajuta pe aceștia să fie stăpâni pe procesul de învățare. Combinarea modurilor de instruire oferă profesorului flexibilitatea de a regla fin cursul lor pentru a profita pe deplin de avantajele ambelor metode pentru a satisface mai bine nevoile elevilor.

Învățarea mixtă se bazează pe o bună abilitate de predare. Este vorba despre o bună cunoaștere a elevilor lor, cunoașterea persoanei proprii și apoi de găsirea combinației potrivite de instrumente și tehnici pentru a ajuta elevii să învețe.

Învățarea bazată pe metode tradiționale rămâne una dintre cele mai apreciate căi de învățare a noțiunilor teoretice. Dar interacțiunea dintre profesor și educabil s-a dovedit a fi cea mai eficientă și consolidarea conținuturilor învățării mai bună, prin învățarea asociată. Învățarea asociată este un program educațional formal sau non formal, care combină mediile digitale cu metodele tradiționale folosite la clasă. Uneori termenul de învățare asociată este înlocuit cu cel de ,,învățare personalizată,, sau cel de ,,instruire personalizată,, astfel învățarea mixtă este și o revenire la învățarea centrată pe profesori, singurii responsabili pentru conceperea scenariului didactic, pentru structurarea și prezentarea conținutului învățării. „Tehnologiile″ sunt doar niște unelte care pot fi folosite în mai multe domenii, cu precădere în educație, dar cel mai important este modul cum se aplică.

Blended learning-ul este un termen care descrie o modalitate de învățare mixtă, ce combină metodele de învățare tradiționale cu studiul independent obținând astfel o nouă metodologie hibridă de învățare. Acesta reprezintă o schimbare majoră în strategiile didactice prin introducerea computerului în actul de predare-învățare-evaluare. Blended learning-ul este interacțiunea dintre profesor și elev prin intermediul tehnologiei Elevii se pot bucura de o învățare personalizată folosind instrumente de învățare mixte, profesorii pot interacționa cu elevii mai eficient prin monitorizarea creșterii calității actului instructiv-educativ și prin oferirea feedbackului instantaneu. Acest tip de învățare permite elevilor sa își personalizeze experiențele de învățare utilizând instrumente suplimentare, moderne și dincolo de sala de clasă. Acest tip de învățare pregătește elevii să lucreze în locuri de muncă bazate pe tehnologie iar profesorii își pot îmbunătății lecțiile.Acesta este un mod modernizat de predare care are un impact pozitiv asupra experienței de formare a unui elev, prin această învățare

mixtă se creează un echilibru între educația online și educația față în față, fapt care încurajează elevii să urmeze cursuri online de formare profesională. Învățarea bazată pe tehnologie s-a dovedit a fi eficientă atunci când se dorește păstrarea elevilor în sala de clasă sau în educația online. Această metodă nu este monotonă dar îmbunătățește întotdeauna formarea, permite elevilor să se concentreze perioade mai lungi de timp ceea ce duce la obținerea de progrese.

Metodele de formare combinate includ instrumente de predare care permit creativitatea în lecții și în subiectele propuse. Un alt avantaj al învățării mixte este acela că elevii pot lucra individual iar profesorul identifică mai ușor pe aceia care au nevoie de ajutor individualizat, ceea ce îmbunătățește atitudinea elevilor fața de învățare. Fiecare elev are posibilitatea de a lucra într-un ritm propriu. Învățarea mixtă include și softwer-ul care înregistrează automat datele elevilor și le măsoară progresul, oferind cadrelor didactice, elevilor, părinților informații detaliate despre elevi. Testele sunt marcate automat iar feedbackul se realizează instantaneu. Dacă nu este planificată și executată corect, învățarea mixtă poate avea și unele dezavantaje mai ales în ceea ce privește resursele tehnice sau instrumentele folosite.

Avantajele utilizării tehnologiei sunt evidente. Computerele au o capacitate de stocare a informației care depășește evident posibilitățile oricărui alt sistem cu aceeași funcționalitate, inclusiv a bibliotecilor (bibliotecile virtuale au ajuns la un volum de informație enorm, fără a necesita infrastructură fizică, precum în cazul bibliotecilor convenționale). Capacitatea de a transfera informație, rapid și ieftin, indiferent de distanța fizică, în timp real, este un avantaj incontestabil, ceea ce permite sistemelor informatice să devină o completare deosebit de eficientă a bibliotecilor clasice (sau chiar să le înlocuiască, acolo unde nu există posibilitatea fizică a existenței unei biblioteci tradiționale), iar volumul datelor/informațiilor transmise este considerabil. Anul 2020, cu evoluțiile sale dramatice, a adus în atenția tuturor ideea că resurse inepuizabile ale tehnologiei au fost insuficient exploatate. Criza care a determinat generalizarea învățării online va ajunge la inevitabilul său sfârșit, dar predarea și învățarea online nu vor dispărea odată cu situația dramatică ce a generat expansiunea acestei modalități de lucru. Ar putea fi utilizate în practica cunoștințele și abilitățile referitoare la accesarea informațiilor de pe platforme, realizarea materialelor de utilizat în predare (PowerPoint, Prezi, hărți conceptuale), condițiile de eficiență a utilizării aplicațiilor, astfel încât să se realizeze în cât mai mare măsură implicarea activă și motivarea elevilor, instrumentarul de lucru în mediul virtual - aplicații, platforme educaționale; modul de lucru va fi adaptat, prin derularea activităților practice pe platforma clasei virtuale a cursului, unde vor putea fi accesate toate materialele abordate la curs și unde vor fi încărcate temele și proiectele realizate în vederea evaluării, atât individual, cât și în echipe mici care vor realiza materiale colaborativ în mediul virtual (sub Google Drive), utilizând aplicații ca Padlet, Mentimeter, Kahoot, Socrative, platforma Moodle). Rolul computerului în instruire devine tot mai important, pe măsura avansului tehnologic și a ritmului progresului tehnologiilor.

Resursele online determină dezvoltarea sistemului educațional, nu numai pentru că sunt convenabile și accesibile, ci pentru că determină ca întregul proces de predare și învățare să devină mai provocator și plăcut elevului digital. Astfel, se realizează o individualizare a învățării moderne. Fiecare elev preferă resurse diferite în funcție de subiectele de interes și de stilul de învățare. Metodele de predare-învățare-evaluare online reprezintă apanajul stilului vocațional personal de predare-învățare-evaluare al cadrului didactic, de competențele și abilitățile de comunicare a informațiilor dezvoltate pe parcursul activității la clasă, cât și tactul pedagogic personal. De asemenea, profesorul a dezvoltat și o serie de caracteristici și modalități de convingere în transmiterea de informații față de elevi prin participarea la cursuri de perfecționare sau schimburi de experiențe didactice. Studiile din domeniul eLearning, precum și experiența învățământului online a demonstrat că pentru a obține rezultatele dorite, cheia unei lecții online de succes este interactivitatea. Sistemul Blended-learning în activitatea didactică eficientizează procesul de instruire, pregătire și formare, prin crearea de noi oportunități de învățare și acces facil la instruire.

Concluzia este că Educaţia Mixtă sau Blended Learning este mult mai eficientă decât oricare dintre cele două formate luate exclusiv: educaţia în sălile de clasă (faţă în faţă) sau educaţia online. Blended Learning sau

educaţia mixtă online şi offline, este metodă care combină tehnologiile şi oportunităţile de învăţare online cu metodele clasice derulate faţă în faţă, în sălile de curs.

Educaţia mixtă va deveni noul format adoptat în toate mediile. În mediul formal: şcolar, universitar şi învăţământul profesional, dar şi în mediul nonformal.

Aşadar noua abordare este inevitabilă. Rezistenţa la nou, fixarea exclusivă în metodele clasice, încăpăţânarea de a nu accepta noile tehnologii şi metode, incapacitatea de a învăţa şi de a ne adapta, ne îndepărtează pe toţi, profesori, traineri, mentori, lectori, de ţelul nostru primordial, educaţia!

Aşadar viitorul în educaţie va fi Blended Learning. Pregătiţi-vă pentru aceasta schimbare!

Elevii, studenţii, cursanţii vor putea călători virtual în orice colţ al lumii, vor face schimb de experienţă cu colegii aflaţi la distanţe de mii de kilometri, vor vizita muzeele şi site-urile arheologice, vor călători pe orice planetă a sistemului solar.

Bibliografie:

1. Adăscăliţei, A., (2007), Instruire Asistată de Calculator, Editura Polirom, Iași.
2. Bates, A. W. (2015). Teaching in a digital age, from https://www.tonybates.ca/teaching-in-adigital-age/, accesat la data de 25.05.2018
3. Brut, M., (2006) Instrumente pentru e-learning: Ghidul informatic al profesorului modern, Editura Polirom, Iași;

Cadrul didactic, constructor al viitorului

Popa Adina
Grădinița Cu Program Prelungit ”Hofeherke”, Sf. Gheorghe, Covasna

„Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi.
Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari.
Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor.
Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

Cuvântul educație derivă din substantivul „educatio” care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale. Societatea zilelor noastre solicită, mai mult ca oricând, inteligența și capacitatea creatoare a omului. Prin educație se dorește dezvoltarea conștientă a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății.

Educația are următoarele caracteristici: pune accent pe oameni, urmărește dezvoltarea unor calități umane și explorarea orizonturilor, este orientată predominant spre pregătirea pentru viață, are în vedere, cu precădere, întrebări asupra existenței, vizează cu precădere dezvoltarea unei stări sau a unei structuri atinse, finalitatea în educație îmbină viziunea pe termen scurt cu cea pe termen lung. Activitatea educațională este dinamică și flexibilă în același timp, iar educația stimulează idealul ființei umane exprimat prin „a fi și a deveni.”

A fi profesor înseamnă un risc asumat. Și asta deoarece pregatirea pentru a preda, pentru a-i învața pe alții cum să învețe este o operă niciodată încheiată și care implică multă răbdare, multe momente de incertitudine, de descurajare și multe ore de studiu, iar rezultatele nu pot fi măsurate nici cantitiv și nici imediat. Totuși, la capatul acestui drum te pot aștepta multe bucurii și satisfacții.

Cadrul didactic are în primul rând rolul de a organiza și conduce activitatea didactică. Succesul în munca instructiv- educativă depinde în cea mai mare măsură de cadrele didactice, de competența și dragostea lor pentru profesie. Nici planurile de învățământ, nici programele școlare, nici manualele, nici baza materială de care dispune școala nu pot avea asupra elevului o influență care să se poată compara cu aceea a cadrelor didactice.

Educatorul creează condițiile necesare de muncă, organizează și conduce activitatea elevului, prin care dispozițiile lui se dezvoltă necontenit și se transformă în calități. Misiunea cadrelor didactice este înaltă, nobilă. Învățătorii și profesorii transmit generațiilor tinere, în mod organizat și planificat, valorile culturale create de generațiile trecute, le îndrumă primii pași în vastul domeniu al științelor, veghează asupra formării personalității lor, asupra orientării lor școlare și profesionale.La intrarea în școala generală, elevii nu știu nici să citească, nici să scrie, nici să socotească.

Prin munca metodică și perseverentă a învățătorului și a profesorilor ei ajung ca la absolvirea școlii generale să aibă un larg orizont de cunoștințe despre natură și societate, ceea ce-i ajută să înțeleagă mai adânc obiectele și fenomenele cu care vin în contact, să interpreteze mai corect evenimentele la care participă, să-și dea mai bine seama de rostul lor în viață. În concepția pedagogică modernă, pentru ca profesorul să poată concepe, organiza, proiecta actul educațional, are nevoie de: pregătire, tact și măiestrie psihopedagogică, care sunt cerute, îndeosebi, de ipostaza de educator.

Standardele profesiei didactice reprezintă un ansamblu de așteptari și cerințe, explicit formulate, referitoare la cunoștințele, abilitațile și mentalitațile pe care trebuie să le probeze un profesor în activitatea sa cu elevii, pentru a se considera că își îndeplinește îndatoririle profesionale la un nivel calitativ acceptat de societate.Învațamântul românesc actual are nevoie de „profesori foarte buni” capabili să ofere elevilor lor o educație de calitate.

Standardele precizează într-o manieră clară ce trebuie să se înțeleagă prin „ profesori foarte buni”. Aceasta înseamnă că ele trebuie să specifice cunoștințele și abilitățile considerate a fi cele mai importante pentru

practicarea profesiei didactice, nivelul de stăpanire al acestora, condițiile în care urmează a fi probate și modul în care vor fi măsurate și evaluate aceste competențe.

Calitățile care se cer oricărui profesionist derivă din esența activității lui, din ceea ce cere societatea de la un asemenea profesionist. Pe lângă unele însușiri generale cerute fiecărui om într-o anumită orânduire socială, fiecărui profesionist i se cer însușiri specifice meseriei, care să asigure randamentul maxim al profesiei lui. În primul rând orice profesor trebuie să fie mesagerul unor valori sociale, al unui ideal de viață. În munca sa cu elevii el îi conduce pas cu pas, treptat, spre a-i pregăti pentru sarcinile prezente și de viitor ale societății și această calitate este printre cele mai importante ale cadrului didactic.

Pe lângă această calitate mai sus menționată, cadrul didactic trebuie să dețină și calități fizice, calități intelectuale, calități afective și calități de voință și de caracter.

Din calitățile fizice cerute cadrului didactic face parte în primul rând o bună sănătate. Munca didactică impune o mare cheltuire de energie, prin solicitările multiple și variate din partea fiecărui elev din clasă. Imperfecțiunea văzului și auzului, bâlbâiala, unele malformații corporale creează dificultăți în exercitarea funcției didactice, iar unele cazuri chiar incompabilități reale.

Profesia didactică provocă mai ales o mare cheltuire de energie nervoasă: atenție continuă, efort de gândire și imaginație, stăpânire de sine. E necesar ca profesorul să aibă un sistem nervos echilibrat. O calitate care-l caracterizează pe profesor este dragostea față de copii. Cine iubește copiii și știe să și-i apropie găsește mai ușor drumul spre inima lor și-i poate influența mai profund.

Dascălul care-și iubește elevii are o atitudine atentă, caldă, delicată față de fiecare dintre ei, este sensibil la toate succesele și insuccesele lor, dar dragostea față de copii nu trebuie să capete forma sentimentalismului dulceag. Ea trebuie să fie o dragoste exigentă, să îmbine blândețea cu severitatea. Optimismul pedagogic este o altă trăsătură caracteristică educatorului. Încrederea în elev, în posibilitățile lui de dezvoltare, încrederea în reușita acțiunilor educative stau la baza muncii multor învățători și profesori. Ei sunt siguri că în fiecare elev, dacă este ajutat și îndrumat la timp, se poate forma un cetățean capabil să desfășoare o muncă folositoare.

În activitatea de instruire și educare a elevilor, cadrul didactic poate să aibă uneori și insuccese, care îi provoacă sentimente de amărăciune și nemulțumire. În ceea ce privește calitățile de voință și de caracter, principala caracteristică este răbdarea pentru că atunci când lucrează cu copiii de vârstă mică, cadrul didactic trebuie să fie răbdător.

În concluzie, un cadru didactic trebuie să aibă calitățile pozitive a unui om, o pregătire de specialitate să dețină un orizont cultural larg, deci să știe să lucreze cu copiii și să le ofere acestora informații necesare în viața de zi cu zi.

Profesiunea de profesor, se transmite, mulți dintre tinerii aspiranți la această profesiune având părinți tot profesori sau învățători. Cei ce imbrățișează această meserie provin din familii în care profesiunile intelectuale sunt prețuite.

Calitatea de educator, tactul, măiestria și talentul de educator se însușesc și se dezvoltă sub forma profesiei de educator, de profesor, așa cum se însușește și calitatea de specialist.

Statutul social al profesorului, în societatea contemporană, pare să fie statutul clasei mijlocii. Meseria de profesor nu se află printre meseriile cele mai solicitate, dar nici printre cele evitate. Profesiunea intelectuală, respectată, nu conferă detinătorului putere, influență sau venituri superioare, ci prestigiu și satisfacții, vocația fiind considerată unul dintre motivele de bază în alegerea acestei profesiuni.

Bibliografie:

Bocoș, M., Jucan, D. (2008), Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculum-ului. Repere și instrumente didactice pentru formarea profesorilor, Editura Paralela 45, Pitești;

Catrinel, A. Șt., & Kallay, E., (2010) „Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari - ghid pentru educatori”, ed. a II-a, Editura ASCR, Cluj-Napoca;

Tătaru, L., Glava, A., Chiș, O., (2015), Piramida cunoașterii - repere metodice în aplicarea curriculumului preșcolar, Editura Diamant, Cluj-Napoca.

Parteneriatul
“ familie-şcoală“în reuşita educaţiei incluzivă

Ciucă Elena-Cristina
Şcoala Gimnazială ”Nicolae Bălcescu”

În modelul tradiţional, relaţiile familiei cu şcoala sunt aproape inexistente sau au un caracter informal, ocazional. În condiţiile şcolii incluzive , părinţii participă direct la viaţa şcolii şi pot influenţa anumite decizii care privesc procesul educaţional. Absenţa sau indiferenţa părinţilor în ceea ce priveşte problemele educaţionale ale copilului vine în opoziţie cu ideea de integrare sau incluziune. În acest sens apar o serie de dificultăţi cauzate de atitudinea de reţinere sau neîncredere a părinţilor care rezultă din reprezentări/mentalităţi eronate cu privire la viaţa şi evoluţia şcolară a unui copil cu cerinţe educative speciale.

Incluziunea reprezintă esenţa unui sistem educaţional ce se caracterizează prin promovarea egalităţii în drepturi şi responsabilităţii, flexibilitatea programelor şcolare, implicarea activă a comunităţii în programele şcolii, parteneriat cu familia. În reuşita educaţiei incluzive un rol important revine familiei. Relaţia familie-şcoală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă.

Şcolile tind să perceapă elevii care se confruntă cu aceste bariere ca fiind slab motivaţi, supuşi presiunii negative a părinţilor şi grupului, ca având o frecvenţă redusă la şcoală şi manifestând probleme comportamentale şi manifestând probleme comportamentale şi de control. Din aceste răspunsuri este clar că şcolile întâlnesc cele mai mari dificultăţi atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe şi cu mult în afara controlului şcolii–condiţiile de acasă şi din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunităţile educaţionale pe care le oferă şcoala. Este necesar să se realizeze aici un echilibru. Cu siguranţă că şcolile şi profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să combine o concentrare pe responsabilităţile lor profesionale distincte cu dezvoltarea continuă a unui climat tolerant şi cald care ţine seama de nevoile, problemele şi istoria de viaţă a tuturor elevilor.

Prin comunicarea bilaterală părinţii creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea şi cultura şcolii, cadru în care aceştia se simt ca “ membrii ai unei familii”. Părinţii răspund la această cultură prin participarea la educaţia copiilor in moduri în care ei înşişi niciodată nu le-au cunoscut.

Comunicarea cu familiile despre programele şcolii şi progresul elevului folosind comunicări de la şcoala la familie şi de la familie la şcoala. Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să conştientizeze rolul în educaţie, rolul în integrarea cu succes a copilului său. Familia trebuie să exercite o influenţă pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral.

Parteneriatele şcoală – familie vin în sprijinul îmbunătăţirii comunicării dintre părinţi şi profesori. Ele se evidenţiază în activităţi comune, participarea părinţilor la diferite cursuri în care se explică acestora ce înseamnă o regulă în familie, ce înseamnă o pedeapsă când nu au fost respectate regulile şi ce înseamnă o laudă.

În cadrul parteneriatelor se clădesc relaţii între indivizi, acestea fiind caracterizate de responsabilităţi şi cooperări reciproce. Nu-şi mai au locul idei, din partea profesorilor, de genul: “dacă familia ne sprijină şi noi ne vom putea face datoria” sau din partea familiilor: “noi am crescut acest copil, este treaba voastră să-l educaţi”.

Dacă părinţii şi cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerinţele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare.

Un parteneriat între familie şi şcoală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relaţii de încredere şi cooperare activă cu cadrele didactice şi alţi profesionişti, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuţie este foarte importantă în procesul de integrare şcolară a copiilor.

Bibliografie

Andruskiewicz, Maria; Prenton, Keith – *Educaţia incluzivă/Ghidul cadrului didactic, nr.1, Program Phare 2004 “Acces la educaţie pentru grupuri dezavantajate”*, EDP S.A, Bucureşti, 2007

Botiş Mătanie, A.; Axente, A. - *Disciplinarea pozitivă. Cum să disciplinezi fără să răneşti*, Editura ASCR, Bucureşti, 2009

Gherguţ, A. - *“Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe speciale”.* Editura Polirom, Iaşi, 2006

Popescu, M. - *“Implicarea comunităţii în procesul de educaţie”.* Editura Corint, Bucureşti 2000

Educația pentru noile generații între oportunități și provocări

Școala Gimnazială Berești-Tazlău/Bacău
Propunător:prof.înv.primar Lovin Lacramioara

Educația este cheia dezvoltării individuale și a progresului societății. Cu trecerea timpului, metodele de predare și prioritățile educaționale s-au schimbat semnificativ pentru a se adapta noilor generații și schimbărilor din societate. Acest material explorează o serie de aspecte legate de educația pentru noile generații, evidențiind oportunitățile și provocările pe care le implică.

Oportunități în Educația noii generații ar fi:

1. Tehnologia ca instrument educativ

- Utilizarea tehnologiei în învățământ a deschis noi orizonturi pentru accesul la informații și pentru personalizarea procesului de învățare. Platforme online, aplicații educaționale și dispozitive interactive pot face învățarea mai atractivă și mai eficientă.

2. Abordări pedagogice inovatoare

- Noile generații beneficiază de abordări pedagogice inovatoare, cum ar fi învățarea bazată pe proiecte, învățarea la distanță și învățarea colaborativă, care le permit să dezvolte abilități practice și să înțeleagă contextul real al cunoștințelor dobândite.

3. Dezvoltarea abilităților pentru secolul actual

- Educația pentru noile generații se axează pe dezvoltarea abilităților precum gândirea critică, rezolvarea problemelor, comunicarea eficientă și colaborarea. Aceste competențe sunt esențiale într-o lume în continuă schimbare.

4. Diversitate și incluziune

- Educația modernă pune un accent puternic pe diversitate și incluziune, pregătind noile generații să trăiască și să lucreze în societăți multiculturale. Aceasta contribuie la promovarea toleranței și a înțelegerii interculturale.

Provocările Educației pentru noile generații ar putea fi:

1. Supraîncărcarea informațională

- Accesul ușor la informații prin internet poate duce la supraîncărcarea informațională, iar noile generații trebuie să învețe să filtreze și să evalueze informațiile pentru a distinge între sursele credibile și cele nepotrivite.

2. Stresul academic și social

- Presiunea asupra performanțelor academice și impactul mediilor sociale digitale pot duce la stres și anxietate în rândul noilor generații. Educația trebuie să includă și abilități de gestionare a stresului și a relațiilor.

3. Dezvoltarea competențelor digitale

- Cu toate beneficiile tehnologiei, este important ca noile generații să dezvolte abilități digitale solide pentru a naviga în lumea online în siguranță și cu responsabilitate.

4. Adaptabilitatea la schimbare

- Cu schimbări rapide în tehnologie și societate, noile generații trebuie să fie pregătite să se adapteze constant și să învețe pe tot parcursul vieții.

Concluzie

Educația pentru noile generații este un proces complex și dinamic, cu multiple oportunități și provocări. Pentru a pregăti noile generații pentru succes într-o lume în continuă schimbare, educația trebuie să fie inovatoare, flexibilă și echitabilă. În același timp, trebuie acordată o atenție deosebită dezvoltării abilităților socio-emoționale și a caracterului pentru a forma indivizi responsabili și empatici.

.

MOTIVAŢIA ELEVILOR PENTRU ÎNVĂŢARE

Prof. Liliana Ciobanu
Liceul Tehnologic de Mecatronică şi Automatizări Iaşi

Motivaţia reprezintă ansamblul mobilurilor interne ale conduitei, înnăscute sau dobândite, conştiente sau inconştiente, simple trebuinţe fiziologice sau idealuri abstracte.
Astfel definită, motivaţia stă în spatele tuturor deciziilor, atitudinilor şi acţiunilor umane fiind de aceea denumită „cauzalitatea internă” a conduitei umane.

În activitatea de învăţare, individul este supus influenţei unui sistem larg de stimuli materiali şi sociali care intervin în procesul motivării acestor activităţi.

Între motivul şi scopul învăţării elevilor se stabilesc relaţii multiple şi foarte complexe. Astfel, în general, scopul este subordonat motivului şi odată fixat, întăreşte motivaţia care l-a determinat. De cele mai multe ori însă, în învăţarea şcolară scopurile sunt fixate din exterior, de către profesori, părinţi (mai ales la vârstele mai mici) sub forma unor cerinţe care devin sarcini pentru elevi. Problema care se pune este ca elevii să-şi asume aceste sarcini, să şi le conştientizeze acceptându-le ca şi când ar fi propriile lor scopuri. Aceasta înseamnă că ele trebuie să corespundă unei motivaţii ce ţine de natura internă a personalităţii.

Organizarea şi funcţionarea motivaţiei umane poate fi caracterizată de următoarele trăsături: diversitatea motivaţională, conflictualitatea motivaţională, ierarhizarea motivaţiei şi variabilitatea motivaţională.

Diversitatea motivaţională arată că omul nu acţionează cel mai adesea sub impulsul unui singur motiv ci sub influenţa mai multor motive organizate în subansambluri motivaţionale.

Motivaţia va dispune de o intensitate, forţă propulsivă cu atât mai ridicată asupra conduitei persoanei, cu cât, în acelaşi subansamblu motivaţional vor fi atrase motive tot mai numeroase şi diverse. De exemplu, elevul care se pregăteşte pentru admitere este multiplu motivat: pe de o parte atracţia pentru materia respectivă şi viitoarea profesie (motivaţii intrinseci); iar pe de altă parte, asigurarea în perspectivă a unui venit (motivaţie extrinsecă pozitivă) sau constrângerea părinţilor (motivaţie extrinsecă negativă).

Privind conflictualitatea motivaţională, aflat în faţa unei decizii sau a angajării unei anumite activităţi, omul poate fi stăpânit de un conflict motivaţional reprezentat prin:

a) motivaţii pozitive care îl împing şi îl îndeamnă în angajarea acelei decizii sau activităţi;

b) motivaţii negative care îl reţin, îl inhibă.

Referindu-se la ierarhizarea motivaţiei, aceasta se organizează într-un sistem ierarhizat în care motivele superioare subordonează motivele primare. Astfel, în diversitatea lor motivele nu sunt deloc egale sau echivalente între ele, ca forţă (valoare, intensitate) propulsivă pentru conduita umană (vezi piramida motivaţională a lui Maslow).

Variabilitatea motivaţională scoate în evidenţă diferenţele motivaţionale dintre oameni, cât şi variaţiile „constelaţiilor” şi ierarhiilor motivaţionale la una şi aceeaşi persoană. Astfel:

a) una şi aceeaşi motivaţie determină la oameni diferiţi comportamente şi activităţi diferite. De exemplu necesitatea obţinerii de bani pentru supravieţuire şi un trai comfortabil determină muncă cinstită, afaceri oneroase, activităţi ilegale;

b) în spatele unuia şi aceluiaşi tip de comportament şi activitate vom găsi, de la om la om, „constelaţii” motivaţionale diferite (de exemplu comportamentul de învăţare motivat divers de la persoană la persoană);

c) „Constelaţiile” şi ierarhiile motivaţionale se modifică în timp, la una şi aceeaşi persoană, fie sub influenţa vârstei sau sub presiunea condiţiilor social-istorice.

Prin conceptul de motivaţia învăţării şcolare desemnăm ansamblul factorilor interni ai personalităţii elevului care-i determină, orientează, organizează şi susţin eforturile în învăţare. Aceşti factori interni sunt

motivele, adică acele cauze de ordin mental – imagini, judecăţi, idei – care apar ca rezultat al reflectării în conştiinţa şcolarului a obiectelor, situaţiilor şi cerinţelor mediului şi care intră în relaţie cu trebuinţele sale, determinând anumite tensiuni emoţionale.

Astfel motivele care îi determină pe elevi să înveţe sunt de mai multe feluri: sociale, cognitive, de ordin afectiv, profesionale, ale autorealizării, succesul sau insuccesul şcolar, aptitudinile speciale.

Învăţarea, ca proprietatea generală a sistemului psihic uman, este o expresie a capacităţii de autoorganizare şi autodezvoltare, pe baza unui potenţial ereditar şi în condiţiile activităţii. Învăţarea este şi activitate de asimilare sau însuşire a cunoştinţelor şi operaţiilor intelectuale de constituire a unor sisteme cognitive şi structuri operaţionale.

Învăţarea cognitivă contribuie şi se sprijină pe dezvoltarea analizei şi sintezei, abstractizării şi generalizării, a comparaţiei şi clasificării, a algoritmicii şi euristicii, a sistematizării şi organizării logice a gândirii. În centrul preocupărilor învăţării cognitive este conţinutul informaţional-cognitiv asimilat. Tocmai de aceea învăţarea cognitivă este solidară cu înţelegerea integrală şi aprofundată a materialului supus studiului şi propune cultivarea inteligenţei. Cea mai activă strategie a învăţării cognitive este problematizarea (prezentarea unor materiale în forma problemelor) şi, în general, activitatea de rezolvare a problemelor.

Deşi strict necesară, memorarea cunoştinţelor, pentru a fi reproduse apoi, nu trebuie să aibă întâietate. Învăţarea cognitivă este concentrată pe gândire şi pe toate posibilităţile ei. Este de aceea necesar ca, în ciuda unor practici defectuoase ale învăţării şcolare, să se acorde învăţării cognitive prioritate în sensul că, în principal să se organizeze învăţarea astfel încât să se clarifice problemele, să fie bine şi sistematic înţeles materialul şi reformulat personal pentru ca apoi să se treacă la acţiunile de memorare şi la controlul temeiniciei stăpânirii lui. În caz contrar, când învăţarea începe şi se reduce la memorare, există riscul ca elevul să înveţe formal şi să fixeze şi reţină cunoştinţe fragmentare şi chiar defectuoase.

Motivaţia nu trebuie considerată şi interpretată, ca un scop în sine, ci pusă în slujba obţinerii unor performanţe înalte. Performanţa este un nivel superior de îndeplinire a scopului. Din perspectiva diferitelor forme ale activităţii umane ceea ce interesează este valoarea motivaţiei şi eficienţa ei propulsivă. În acest context, problema relaţiei dintre motivaţie şi performanţă are nu doar o importanţă teoretică, ci şi una practică.

Relaţia dintre motivaţie, mai corect spus, dintre intensitatea motivaţiei şi nivelul performanţei este dependentă de complexitatea activităţii pe care subiectul o are de îndeplinit. Cercetările psihologice au arătat că în sarcinile simple pe măsură ce creşte intensitatea motivaţiei, creşte şi nivelul performanţei. În sarcinile complexe însă (creative, bogate în conţinut şi în alternative de rezolvare) creşterea intensităţii motivaţiei se asociază, până la un punct, cu creşterea performanţei după care aceasta din urmă scade. Se întâmplă aşa deoarece în sarcinile simple existând unul, maximum două răspunsuri corecte diferenţierea lor se face cu uşurinţă, nefiind influenţată negativ de creşterea impulsului motivaţional. În sarcinile complexe, prezenţa mai multor alternative de acţiune îngreuiază acţiunea impulsului motivaţional, intensitatea în creştere a acestuia fiind nefavorabilă discriminării, discernământului şi evaluărilor critice.

Eficienţa activităţii depinde însă nu numai de relaţia dintre intensitatea motivaţiei şi complexitatea sarcinii, ci şi de relaţia dintre intensitatea motivaţiei şi gradul de dificultate al sarcinii cu care se confruntă individul. Cu cât între mărimea intensităţii motivaţiei şi gradul de dificultate al sarcinii există o mai mare corespondenţă şi adecvare, cu atât şi eficienţa activităţii va fi asigurată.

În acest context, în psihologie a apărut ideea optimului motivaţional, adică a unei intensităţi optime a motivaţiei care să permită obţinerea unor performanţe înalte sau cel puţin a celor scontate.

Bibliografie:

1.Bontaş, I., Pedagogie, Editura ALL, 1994
2.Carcea M., Strategii de activare a potenţialului creativ, Iaşi, 2003
3.Barbu Alina, Motivaţia învăţării şi reuşita şcolară, Editura Vladimed-Rovimed, 2013

METODE DE BUNE PRACTICI PENTRU CONSILIEREA PĂRINȚILOR

Școala Gimnazială Nr.11, Piatra-Neamț
Prof.Ungureanu Violeta-Diana

Copiii au mare nevoie de părinţi, fără să-şi dea seama de acest lucru.

Parteneriatul şcoală-familie îşi propune sprijinirea părinţilor cu sfaturi, informaţii. În proiectul de parteneriat cu părinţii m-am axat pe tematica „EDUCAŢIA PĂRINŢILOR”. Activităţile derulate s-au desfaşurat fată în fată ,în perioada septembrie ,octombrie sub formă de „ masă rotundă” în care au avut loc dezbateri, discuţii, împărtăşirea experienţei personale pe marginea unui suport material prezentat în faţa părinţilor. S-au pus în discuţie următoarele tematici:

1. Comunicarea părinţilor cu propriii copii;
2. Cunoaşterea psiho-motorie a copilului;
3. Educaţia şi mediul de viaţa al copilului;
4. Relaţia şcoală-familie, factor al dezvoltării copilului;
5. Părintele-model de viaţă pentru copil;
6. Părintele-primul educator al propriului său copil;
7. Greşeli educative ale părinţilor.

O preocupare permanentă în întâlnirile cu părinţii a fost identificarea dificultăţilor pe care le întâmpină aceştia în comunicarea cu propriii copii, precum şi mijloace de optimizare a comunicării dintre aceştia. Părinţii au fost chestionaţi asupra modului cum comunică cu copilul cu scopul de a identifica factorii care distorsionează comunicarea. Chestionarul cuprinde 14 itemi după cum urmează:

1. Staţi de vorbă zilnic cu copilul dumneavoastră?
2. Cât timp afectaţi discuţiilor?
3. Despre ce discutaţi?
4. Care probleme credeţi că vă reduc din timpul pe care a-ţi vrea să-l petreceţi cu copilul dumneavoastră?
5. De ce credeţi că uneori copilul refuză să comunice cu d-voastră?(dacă e cazul)
6. Ce faceţi atunci când copilul greşeşte?
7. Consideraţi că sunteţi un exemplu pentru copilul d-voastră?
8. Cun încercaţi să vă apropiaţi de copilul d-voastră?
9. Ce simţiţi când comunicarea cu copilul d-voastră este foarte bună?
10. Aţi apelat la cineva din familie sau din afara ei pentru a rezolva o problemă de comportare? Dacă da, la cine?
11. Îl ajutaţi pe copilul d-voastră la efectuarea unor teme?Dacă da, cât şi cum procedaţi?
12. Verificaţi zilnic ce a invatat copilul la şcoală?
13. Ce credeţi că ar trebui să facă şcoala pentru a îmbunătăţi comunicarea cu familia?

Chestionarul prezentat a constituit o provocare şi un prilej de reflexie pentru părinţi, dar şi un punct de pornire pentru activităţile următoare. Prezentând rezultatele chestionarului în faţa părinţilor fară a face nominalizări, am realizat o optimizare a relaţiilor de comunicare între parinţi şi copii prin formularea unor concluzii ce au avut menirea de a îndruma preocupările părinţilor în această direcţie.

Părinţii trebuie să fie buni ascultători şi să găsească timpul necesar pentru a comunica cu copilul. Când copilul doreşte să comunice ceva, părintele trebuie să întrerupă orice activitate, acordându-i atenţia cuvenită, renunţând la atitudinea dominatoare. Este important să i se ofere copilului regulile de bază ale comportării însoţite de exemple concludente. O slabă comunicare poate crea probleme emoţionale, copilul pierzându-şi încrederea în adulţi şi retrăgându-se într-o lume a sa.

Poate avea loc o scădere a performanţelor şcolare ca drept pedeapsă involuntară pe care copilul o aplică părintelui prea ocupat, au loc tulburări de comportament, unii copii exprimându-şi suferinţa, supărarea în mod

violent. Dacă părintele foloseşte forţa pentru obţinerea comportamentului dorit, comunicarea va avea grav de suferit, abuzul fiind o metodă devastatoare pentru copil. Aplicarea frecventă a unor pedepse neadecvate va duce la întreruperea comunicării.

Observând efectele negative ale lipsei de comunicare, dar şi satisfacţiile pe care le au părinţii care reuşesc o bună comunicare cu propriii copii, s-a concluzoinat că pentru a avea un copil„bun”trebuie să depui o muncă susţinută şi nicidecum să-ţi neglijezi copilul în favoarea altor preocupări.

Cunoaşterea copilului este o necesitate, părintele are obligaţia să cunoască temperamentul copilului pentru că educaţia trebuie individualizată în funcţie de temperamentul şi reactivitatea lui. În perioada copilăriei, temperamentul se află în forma lui nativă, dar treptat se modelează, pe măsură ce educaţia din familie şi şcoală îşi spun cuvântul.

Pentru a-l ajuta să iubească învăţătura, fiecare părinte să se concentreze asupra a ceea ce face copilul corect, să-l ajute să-şi exprime plăcerea pentru lectură (cărţi, reviste, ziare) fiindcă ele reprezintă sursa de informaţie.

Pentru reușită școlară, părinții ar trebui:

- să-şi cunoască bine copilul, observându-l şi antrenându-l de mic în activităţi, ţinând cont însă de posibilităţile lui psiho-fizice;
- să asigure copilului în casă un spaţiu al lui, un loc în care să se poată odihni, juca, în care să poată experimenta, citi şi visa sub supravegherea părinţilor;
- să-i permită să se antreneze în activităţile extraşcolare pentru a-şi satisfsce trebuinţele de activitate şi de cunoaştere;
- să-l sprijine în menţinerea unui echilibru între efortul depus pentru pregătirea şcolară şi timpul afectat pentru activităţile de tip„pasiune”;
- să-i ofere modele ale unor tineri, adulţi cunoscuţi care s-au afirmat prin învăţătură şi comportare demnă;
- să continue munca educativă srijinind concret copilul în depăşirea dificultăţilor.

Metoda cea mai adecvată pentru educaţia copilului este dialogul care poate avea loc în orice împrejurare, la plimbare, la joacă, la spectacol, la muncă, etc.

Copilului îi place să i se acorde multă atenţie, astfel el putându-se afirma. O educaţie sănătoasă îl face pe copil să devină deschis la nou, creativ, adaptabil, comunicativ, cooperant şi tolerant, responsabil, competent, demn, împlinit şi fericit.

Credem că putem ajunge la aceste finalităţi prin educarea integrată, parteneriat educaţional, motivare individualizată şi pregătirea continuă a elevului pentru viaţă.

Părinţii trebuie conştientizaţi că singura investitie de valoare, niciodată falimentară pe care familia o poate face pentru copil este investiţia pentru mintea şi sufletul acestuia.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vrăşmaş, *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Bucureşti, Ed. „Aramis”, 2002;
- STERN, H.H., *Educaţia părinţilor în lume*, Bucuresti, Ed. Didactica şi Pedagogică, 1972.

Rolul profesorului în dezvoltarea personalității elevului

Prof Înv.Primar Muntean Simona Adriana
Școala Gimnazială ,,Ștefan cel Mare Cetatea de Baltă jud. Alba

„Fără școală să nu aștepte nimeni nici părinți buni, nici fii buni, și prin urmare nici stat bine organizat și bine cârmuit și păstorit” Ion Heliade Rădulescu.

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească. Profesiunea didactică este asociată cu câteva categorii fundamentale de roluri, acceptate de majoritatea sistemelor de formare a profesorilor: proiectare, mangementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educațională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, dezvoltare profesională de-a lungul vieții, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală, oferirea de servicii educaționalepentrucomunitateetc.

Personalitatea profesorului în condițiile învățământului actual presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare.

Profesorul:

1. Ca expert al actului de predare-învățare: el poate lua decizii privitoare la tot ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ.
2. Ca agent motivator, declanșează și întreține interesul, curiozitatea și dorința lor pentru activitatea de învățare.
3. Ca lider, conduce un grup de elevi, exercitându-și puterea asupra principalelor fenomene ce se produc aici. Este un prieten și confident al elevilor, un substitut al părinților, obiect de afecțiune, sprijin în ameliorarea stărilor de anxietate.
4. În ipostază de consilier, este un observator sensibil al comportamentului elevilor, un îndrumător persuasiv și un sfătuitor al acestora.
5. Ca model: prin întreaga sa personalitate, prin acțiunile, comportamentul său este un exemplu pozitiv pentru elevi.
6. Ca profesionist reflexiv, se străduiește tot timpul să înțeleagă și să reflecteze asupra întâmplărilor inedite din clasă, să studieze și să analizeze fenomenele psihopedagogice cu care se confruntă.
7. Ca manager, supraveghează întreaga activitate din clasă, asigură consensul cu ceilalți profesori, cu părințiișicuceilalțifactori.
8. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui.

Dar pe lângă activitatea didactică profesorul desfășoară și o activitate extrașcolară sau cultural-educativă. Corolarul conținutului social al acestei profesiuni constă în participarea la evenimentele și frământările social-culturale ale timpului în care trăiește și ale poporului din care face parte. În această ipostază, profesorul ne apare ca pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și al națiunii sale. Desfășurându-și activitatea profesională în cadrul școlii, dascălul nu încetează de a fi un educator și în afara ei, urmărind, bineînțeles, obiective specifice și apelând la mijloace și forme adecvate. Numai în măsura în care profesorul își continuă misiunea și în afara cadrului profesional pe care îl oferă școala poate fi considerat un educator al poporului său. Cele două laturi ale activității sale, școlară și extrașcolară, nu numai că se presupun, dar se și întregesc și se completează reciproc, imprimând acestei profesiuni un rol sporit în progresul general al patriei noastre. Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor

pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective,motrice);deplinăresponsabilitatepentruceeaceîntreprind.

În funcție de necesități, de gradul de autonomie sau semi-autonomie a învățării, el poate interveni din când în când, canalizând energiile partenerilor săi. Astfel, el este cel care oferă explicații, dă lămuriri, răspunde la întrebări, îi ajută să utilizeze corect anumite materiale, instrumente sau utilaje, caută să-i ajute să evite devierile inutile, încercările fără obiect, eventualele erori și pierderi de timp. Profesorul este cel care, ținând seama de logica învățării, orientează ceea ce elevii au de făcut, devine ghid al demersului lor euristic, canalizându-i în direcția obținerii rezultatelor așteptate, în loc de a le impune într-o manieră directă, dinainte stabilită cu mai multă sau mai puțină rigurozitate. Sprijinirea elevilor în formularea proiectului lor de viitor înseamnă cunoașterea temeinica a fiecăruia, dezvoltarea capacităților lor de autocunoaștere, furnizarea unor informații profesionale, sistematice și selective, familiarizarea fiecărui elev cu criteriile unei alegeri raționale și mai ales sensibilizarea lor pentru nevoile forței de munca. A le conștientiza cerințele economice-sociale și a-i ajuta să țină seama de ele în alegerea profesiunii, înseamnă a face o orientare rațională, pusă în serviciul intereselor comune. Orice profesor poate și trebuie să dezvolte interesele, aptitudinile și talentele elevilor, ajutându-i să-și valorifice la maximum aptitudinile. Conducerea elevului de-a lungul anilor în școală, astfel încât să se realizeze pe deplin, este cea mai autentică probă a unei acțiuni pedagogice reușite. Modelând personalitatea fiecărui elev, profesorul este preocupat să descopere direcția optimă de dezvoltare a acestuia și de stimulare a capacităților necesare împlinirii sale. El devine astfel specialistul care acorda o asistență psihopedagogică indispensabilă dezvoltării multilaterale a fiecărui elev. Ajutând fiecare elev să își aleagă tipul de studii și apoi profesiunea care corespunde cel mai bine personalității sale, profesorul rezolvă nu numai problema orientării profesionale, ci și pe aceea a integrării cu succes a absolvenților în viața profesională ulterioară , este atent la îmbinarea pregătirii teoretice cu cea practică.

Pornind de la importanța învățământului, de la specificul profesiunii şi de la responsabilitatea ce revine profesorului în asigurarea dezvoltării optime a personalității, se deduce faptul că domeniul didactic ar trebui să beneficieze de cei mai buni specialiști. Se ţine seama de faptul că ei vor lucra cu omul în devenire, iar efectele muncii lor se răsfrâng asupra întregii vieți a elevului.

Bibliografie

1. Cristea S., „Pedagogie generală. Managementul educaţiei”, Editura Didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1996
2. Gliga, L. (coord.). (2002). “Standarde profesionale pentru profesia didactică, Bucureşti: M.Ed.C. – Proiectul de reformă a învăţământului preuniversitar
3. Popovici, D. – Didactica. Soluții noi la problem controversate, Editura Aramis, București, 2000

TOLERANŢA SCĂZUTĂ LA FRUSTRARE ŞI PROBLEMELE DE COMPORTAMENT

Chiș Gabriela Felicia
Școala Gimnazială Nr 16, Oradea

Din perspectiva teoriilor cognitiviste persoanele predispuse la furie au tendinţa de a interpreta situaţiile într-o manieră distorsionată care provoacă şi menţine o stare nesănătoasă de enervare; se consideră că aceşti indivizi au credinţe iraţionale, expectanţe nerealiste şi reguli rigide de viaţă (Dryden, 1990). Se presupune astfel existenţa unei sistem cognitiv- emoţional – comportamental, în care în cazul unui eveniment (A) individul emite anumite credinţe şi convingeri (B) care are consecinţe emoţionale şi comportamentale (C) adaptative sau dezadaptative, în funcţie de modul de formulare a acestor credinţe. Cu alte cuvinte, putem spune că nu cineva sau ceva provoaca sentimentele sau comportamentele noastre ci modul în care interpretăm ceea ce ni se întâmplă.

Furia este una din consecinţele emoţionale dezadaptative ale toleranţei scăzute la frustrare. Este asociată cu credinţe iraţionale specifice: catastrofizarea, perfecţionismul, nevoie ridicată de aprobare, neajutorare, iresponsabilitate emoţională, toleranţă scăzută la frustrare, preocupări anxioase. Toleranţa scăzută la frustrare exprimă impresia de a nu putea suporta stresul determinat de situaţii conflictuale.

Fabes şi Eisenberg (apud Modrcin-McCarthy 1998) descriu câteva tipuri de situaţii stresante cu care copiii se confruntă în interacţiunile din clasă şi care provoacă enervarea: conflicte asupra posesiilor, deposedarea de un obiect personal, invadarea spaţiului personal, atac fizic exprimat prin lovire sau împingere, conflicte verbale: tachinări, porecliri, respingerea care implică ignorarea sau excluderea din joc, nevoia de a respecta anumite reguli.

Modalităţile de exprimare a stării de enervare sunt extrem de variate. Unii copii exprimă furia prin mimică, plâns sau vorbind, dar nu fac prea multe pentru rezolvarea problemelor sau pentru a se confrunta cu persoana care i-a provocat. Alţii opun rezistenţă, devin defensivi verbal sau fizic, apărându-şi poziţia, stima de sine, posesiile în mod nonagresiv. Alţii însă devin agresivi, răzbunători sau atacă verbal. evitare, încercarea de a scăpa sau evita persoana care îl provoacă, alţii cer ajutorul adulţilor pentru confort sau pentru soluţii povestind incidentul.

În general, oamenii cu toleranţă scăzută la frustrare îşi doresc şi speră, în mod iraţional ca situaţiile de viaţă să se schimbe, să fie mai bine, motiv pentru care, în terapie, se urmăreşte schimbarea acestor cogniţii iraţionale şi formarea abilităţii de adaptare la situaţii conflictuale, la situaţii de viaţă din prezent. (Martin, Dahlen, 2004). În aceste cazuri, apar în mod frecvent cogniţii de tipul: "Trebuie să fiu acceptat şi apreciat de toţi pentru tot ce fac” , “Trebuie să fiu suportat întotdeauna, de cei din jur, indiferent de ceea ce fac”, "Toate situaţiile de viaţă trebuie să fie exact aşa cum vreau eu şi dacă nu sunt, viaţa mea e groaznică, tu eşti nesuferit, şi acest loc e de nesuportat”

Din toleranţa scăzută la frustrare rezultă în mod frecvent şi deseori cu bruschețe, sentimentul de enervare. Atunci când, întâlnesc chiar şi o mică opoziţie, persoanele cu toleranţa scăzută la frustrare se enervează imediat. O persoană cu toleranţa scăzută la frustrare nu suportă nimic ce blochează drumul spre satisfacerea dorinţelor imediate. Se găsesc mereu scuze şi explicaţii pentru exploziile de furie: „Am dreptul să mă enervez”, „E sănătos să îmi exprim furia". Nu ar trebui să o reprim”, „Ceilalţi trebuie să ştie cum mă simt”, „Dacă nu urlu, nu voi fi ascultat sau auzit”, "Tu m-ai enervat, trebuie să plăteşti pentru asta; trebuie să te pedepsesc”.

Aceste cogniţii iraţionale, repetate în mod frecvent, inconştient, produc în mod automat o tensiune internă, care va da naştere sentimentelor de enervare sau furie, o dorinţă de a domina şi de a controla lucrurile şi situaţiile, de a discredita şi dispreţui. În mod frecvent, în aceste cazuri, persoanele îşi repetă întrebarea “de ce?”, sunt furioşi pe ei înşişi, pe alţii şi pe întreaga lume.

Disputarea cogniţiilor iraţionale se face cu scopul de a le schimba cu altele raţionale facilitând producerea schimbărilor comportamentale pe termen lung. Din cauza tendinţei general umane de a crea idei iraţionale, disputarea cogniţiilor iraţionale trebuie să se facă pe măsură ce apar în minte şi, prin urmare, o

persoană cu toleranţă scăzută la frustrare trebuie să înveţe să practice disputarea singur. Este imposibil să fim acceptaţi şi agreaţi în tot ceea ce facem , întotdeauna. Circumstanţele nu sunt întotdeauna în favoarea noastră, evenimentele pot lua, într-o clipă, o altă turnură decât cea anticipată. Nu trebuie să ne placă tot ceea ce ni se întâmplă, dar putem să acceptăm. Privind în ansamblu, fără să ne legăm prea mult de detalii, ne este mai uşor să acceptăm foarte multe lucruri neplăcute; atingem succesul numai dacă experimentăm de câteva ori eşecul.

Dacă aceste moduri de a gândi se identifică de către persoanele consiliate, se procedează la disputarea acestora, prin tehnici specifice se ajunge la formarea abilităţilor de a înţelege şi de a accepta drepturile şi sentimentele celorlalţi.

Bibliografie

- Dryden, W, 1990, *Dealing with anger problems: Raţional – emotive therapeutic interventions*, Sarasota, FL:Practitioner s Resource Exchange, Inc.
- Martin, R.C., Dahlen, E.R., 2004, *Irrational Beliefs and the Experience and Expression of Anger***, in** *Journal of Rational - Emotive & Cognitive - Behavior Therapy;* Springer, New York
- Modrcin-McCarthy 1998, *Childhood anger: So common, yet so misunderstood,* Journal of Child and Adolescent Psychiatric Nursing. FindArticles.com. http://findarticles.com/p/articles/mi_qa3892/is_199804/ai_n8790181

JOCURI DE MIȘCARE PENTRU COEZIUNEA GRUPURILOR

Prof. Chiș Tiberiu,
Școala Gimnazială Nr 11, Oradea

Didactica modernă promovată în prezent în organizarea procesului instructiv-educativ, accentuează funcţia formativă şi caracterul metodo-logic al metodelor și strategiilor activ- participative. Acestea sunt rioritatea acordată procedeelor metodice şi formelor de organizare a activităţii elevilor în lecţie, capabile să-i antreneze activ în procesul instructiv educativ, stimulându-le într-o mare măsură, spiritul inventiv şi gândirea creatoare, iniţiativa şi independenţa, aduc incontestabil elemente noi în organizarea lecţiei de educaţie fizică. Acestea vor determina o nouă evoluţie a concepţiei despre rolul şi funcţiile lecţiei, impunând perfecţionarea conţinutului şi structurii ei.

Pornind de la ideea formulată astăzi în pedagogia modernă că exerciţiul fizic este principalul mijloc de formare a personalităţii elevului dar şi de pregătire pentru profesie şi pentru exigenţele vieţii, lucrarea de faţă îşi propune să scoată în evidenţă multiplele valenţe pozitive ale jocurilor dinamice şi a parcursurilor aplicative. Acestea oferă condiţii favorabile de dezvoltare simultană a deprinderilor motrice de bază sau specifice, a calităţilor motrice ca şi a proceselor psihice şi a trăsăturilor de personalitate.

Funcţiile jocurilor de mișcare și ale parcursurilor aplicative pot fi identificate cu cele de integrare socială proprie fenomenului educaţional. Elevul cunoaşte şi îşi însuşeşte realitatea motrică, dirijându-şi în mod conştient mişcările corpului, se pregăteşte pentru muncă şi viaţă dobândind capacitate motrică, măsurându-şi bagajul motric şi operând cu ele îşi formează atitudini faţă de activitate motrică. În acest complex elevul este activ: observă, gândeşte, reactualizează creator, caută şi găseşte soluţii care asigură succesul activităţii în inter-relaţii cu colegii (parteneri-adversari) de asemenea îşi perfecţionează capacitatea motrică şi dezvoltarea fizică armonioasă care sunt corelate cu influenţarea personalităţii în integralitatea ei.

Lucrarea de faţă are ca obiect de studiu modalităţi de utilizare a jocurilor de mişcare şi a parcursurilor aplicative în orele de educaţie fizică la ciclul gimnazial în vederea dezvoltării calităţilor motrice, scopul lucrării fiind optimizarea procesului de predare/învăţare specific lecţiilor de educaţie fizică dezvoltând calităţile motrice ale elevilor din ciclul gimnazial prin intermediul jocurilor de mişcare şi a parcursurilor aplicative.

Ne-am propus în această lucrare să analiza şi generalizarea datelor din literatura de specialitate privind educarea calităților motrice de bază în cadrul orelor de educaţie fizică la clasa a V-a în învățământul de masă, aprecierea influenţei jocurilor de mișcare și a parcursurilor aplicative- utilizate ca metode și procedee didactice în orele de educație fizică- asupra performanțelor obținute de elevii cu vârste cuprinse între 10 și 12 ani, în educarea și dezvoltarea calităților motrice precum și determinarea conţinutului jocurilor de mișcare și a parcursurilor aplicative pentru educarea calităţilor motrice ale elevilor clasele gimnaziale în cadrul lecţiilor de educaţie fizică.

În vederea atingerii acestor obiectiv am implementat un program de dezvoltare a calităţilor motrice la elevii din clasa a V-a utilizând ca metodă şi mijloc didactic jocurile de mişcare şi parcursurile aplicative. Pentru a verifica eficienţa acestor metode am lucrat diferenţiat cu două clase de elevi de clasa a V-a (10-12 ani) pe parcursul a 8 săptămâni, una dintre clase fiind grupul martor cu care s-a lucrat cu metodele standard de organizare a lecţiilor de educaţie fizică, iar cealaltă clasă, grup experimental. Fiind două clase din învățământul de masă putem considera că repartizarea elevilor în grupuri a fost făcută în mod aleator.

Elevii din ambele loturi de subiecţi au fost testaţi iniţial şi final, la începutul şi la finalul programului cu probele de control : flotări, forţă – ridicarea trunchiul din culcat facial şi ridicarea trunchiului din culcat dorsal, alergarea de viteză, aruncarea mingii de oină, conform prevederilor programei de educaţie fizică .

Analizând rezultatele obţinute putem afirma că performanţele înregistrate s-au situat la nivelul standardelor curriculare (Sistemul naţional şcolar de evaluare în educaţie fizică şi sport) la ambele clase. Atât metodele standard de dezvoltare a calităţilor motrice cât şi jocurile şi parcursurile aplicative asigură creşterea performanţelor elevilor de la evaluarea iniţială la cea finală, acest lucru fiind reflectat în evaluările iniţiale şi

finale realizate la nivelul fiecărei grupe de elevi.

Realizând o comparaţie între cele două grupe de elevi incluse în studiu, se observă însă faptul că indicii de manifestare a calităţilor motrice se îmbunătăţesc la grupul experimental în special la forţă – ridicarea trunchiul din culcat facial şi ridicarea trunchiului din culcat dorsal, săritura în lungime de pe loc şi alergarea de viteză, ceea ce ne permite să afirmăm ca utilizarea jocurilor de mişcare şi a parcursurilor aplicative ca mijloc de realizare a obiectivelor este eficientă şi asigură progresul elevilor, creşterea performanţelor şi dezvoltarea calităţilor motrice.

Valenţele formative ale jocurilor de mişcare sunt însă complexe. Observaţiile realizate asupra celor două colective conduc la concluzia că utilizarea jocurilor şi parcursurilor aplicate ca metodă şi mijloc didactic în lecţiile de educaţie fizică determină modificări şi la nivelul coeziunii grupului şi a dimensiunilor de personalitate, trăsăturilor morale ale elevilor din grupul experimental.

Predarea educaţiei fizice implică din partea profesorului demersuri pedagogice deosebite în sensul programării conţinutului instruirii în aşa fel încât, odată cu respectarea obiectivelor cadru şi de referinţă preconizate de programa şcolară să fie realizate şi cele legate de particularităţile de vârstă ale copiilor. Aceasta invită la o documentare temeinică privind influenţele multiple pe care un jocurile de mişcare îl au asupra organismului şi totodată la o aplicare metodologică corectă.

Aşa cum recomandă specialiştii domeniului, dezvoltarea forţei la elevii claselor V–VIII nu trebuie să constituie o preocupare principală, dar nici nu trebuie neglijată. De aceea, fără a folosi metode speciale de dezvoltare a acestei calităţi, am căutat să utilizăm raţional jocurile şi parcursurile aplicative ce au avut în conţinut deprinderi de sărituri, aruncări, tracţiuni, împingeri, căţărări, escaladări, manevrări şi transport de greutăţi. Rezultatele obţinute la probele de control au demonstrat contribuţia deprinderilor enumerate mai sus la asigurarea stimulentului de dezvoltare morfologică şi funcţională a organismului copiilor.

Investigaţia experimentală desfăşurată ne-a permis să confirmăm faptul că jocurile de mişcare şi parcursurile aplicative reprezintă una din strategiile posibile de educare, iar dacă este folosită adecvat, adaptat obiectivelor didactice dar şi specificului de vârstă al elevilor, pot fi mai eficiente decât metodele didactice tradiţionale, având impact atât asupra dezvoltării fizice a elevilor cât şi asupra dezvoltării armonioase a personalităţii acestora.

Prin atractivitate şi competitivitate, jocurile de mișcare și parcursurile aplicative determină o participare activă a elevilor şi, implicit, creşterea densităţii lecţiei de educaţie fizică. Creând o motivaţie superioară a acţiunii, jocurile au contribuit la conturarea unor trăsături morale şi caracteriale, cum sunt: cinstea, corectitudinea, curajul, hotărârea, stăpânirea de sine, stima faţă de colegi şi adversari, colaborarea şi ajutorul reciproc, responsabilitatea, dârzenia, ordinea şi disciplina, tenacitatea, perseverenţa.

Trecerea în clasa a V-a, de la ciclul primar la cel gimnazial dublat de modificările fiziologice care apar în preadolescenţă, pot determina la elevi un dezechilibru emoţional; în unele cazuri, din motive manageriale este necesară reorganizarea colectivului. Impactul acestor schimbări asupra individului dar şi asupra colectivului poate fi compensat şi ameliorat şi prin utilizarea jocului ca strategie didactică în orele de educaţie fizică.

Prin analiza conţinuturilor jocurilor de mişcare ne dăm seama de imensa lor valoare educativă. Tema de faţă permite ca în continuare să identificăm eficienţa utilizării jocurilor şi a parcursurilor aplicative în dezvoltarea deprinderilor şi calităţilor motrice şi la alte grupe de vârstă, identificarea modificărilor care apar la nivelul trăsăturilor de personalitate ale elevilor sau impactul pe care îl are utilizarea jocurilor în activităţile formativ educative asupra gradului de coeziune a grupurilor.

Funcţiile lor pot fi identificate cu cele de integrare socială proprie fenomenului educaţional. Elevul cunoaşte şi îşi însuşeşte realitatea motrică, dirijându-şi în mod conştient mişcările corpului, se pregăteşte pentru muncă şi viaţă dobândind capacitate motrică, măsurându-şi bagajul motric şi operând cu ele îşi formează atitudini faţă de activitate motrică. În acest complex elevul este activ: observă, gândeşte, reactualizează creator, caută şi găseşte soluţii care asigură succesul activităţii în inter-relaţii cu colegii (parteneri-adversari) de asemenea îşi perfecţionează capacitatea motrică şi dezvoltarea fizică armonioasă care sunt corelate cu influenţarea personalităţii în integralitatea ei.

Bibliografie

1. ALBU, C., colab., (2006) – *Psihomotricitatea*, Editura Institutul European, Iaşi
2. BĂDĂU, D., PARASCHIV, F. (2007). *Jocuri sportive-teorie şi metodică*. Braşov: Editura Universităţii Transilvania.
3. BOTA, A., (2006) – *Exerciţii fizice pentru o viaţă activă*, Activităţi motrice pentru timp liber, Editura Cartea Universitară, Bucureşti
4. CIOLAN, L. (2008). *Metodologia cercetării educaţionale*. Bucureşti: PIR, MECTS
5. MARCU, V., CRISTEA, D., coord. (2008) – *Creativitate şi expresivitate în aptitudinile psihomotrice – studii şi cercetări*, Editura Universităţii din Oradea
6. MARCU, V., MĂRCUŢ, P. coord. (2007) – *Învăţarea motrică – Studii şi cercetări*, Editura Universităţii din Oradea
7. Pehoiu, C., (2004) *Jocul formă şi mijloc de realizare a obiectivelor şi conţinutului educaţiei fizice şcolare*, Editura Cetatea de Scaun, Târgovişte

Beneficiile educației incluzive pentru noua generație

Prof. Damian Monica
Colegiul Tehnic Infoel Bistrița

Școala este o instituție care are menirea de a reglementa normele și valorile sociale. Atunci când ne întoarcem privirea spre școală vedem nu numai clădirile ca un ansamblu al învățării ci și relația interumană pe care aceasta o stabilește între profesori-elevi-parinți, relația socială, normele sociale și ordinea, cultura școlară, instituția și problemele sociale care apar în cadrul acesteia.

”Karsidi (2008) a afirmat că educația școlară are două aspecte importante: individual și social. Pe de o parte, educația școlară are rolul de a afecta și de a crea o condiție care să permită dezvoltarea personală a elevilor în mod optim. Pe de altă parte, educația școlară servește la educarea elevilor să se dedice societății. Un sistem educațional ideal îi va integra pe elevi în realitate, mai degrabă decât să-i izoleze de societatea diversă. Una dintre formele de educație care gestionează această diversitate se numește educație incluzivă.”[30]

Un prim beneficiu pe care educația incluzive îl aduce este faptul ca fiecare copil si implicit fiecare om indiferent de cât este de ”diferit” poate să beneficieze de educație de calitate, adaptată și care în același timp nu se distinge de calitatea oferită celorlați cursanți.

Dezvoltarea tehnică, digitalizarea procesului de educație are printre multele efecte pozitive pe acela că oferă multe oportunități sociale și comportamentale dezirabile pentru elevii cu nevoi speciale și permit dezvoltarea de programe educaționale în conformitate cu caracteristicile, vârsta și starea de sănătate a copiilor. Un exemplu în acest sens ar fi un copil cu spectru autist care are probleme în privința socializării dar la stimulul ethnic răspunde pozitiv și poate astfel încet, încet să-și educe și latura social prin acceptarea unui coleg în rezolvarea de sarcini, sau chiar rezolvarea sarcinii în sine poate cauza astfel se schimbare. O platformă educațională online concepută pentru a îmbunătăți gândirea afectivă și abilitățile sociale care se bazează pe gândirea afectivă ce gravitează în jurul situațiilor din viața reală pe care un copil le poate întâlni în clasă, pe locurile de joacă publice, în unitățile de alimentație etc., va ajuta și copilul aflat în dificultate dar și pe cel care nu are nicio problemă însă care poate până la acel moment să nu fi perceput mediul social de așa natură.

” Toți copii beneficiază de educație incluzivă care permite: dezvoltarea punctelor forte și al darurilor individuale, cu așteptări mari și adecvate pentru fiecare copil; copiilor diferiți să lucreze la obiectivele individuale în timp ce participă la viața clasei cu alți elevi propria lor vârstă; implicarea părinților în educația lor și în activitățile școlilor locale; promovarea unei culturi școlare a respectului și a apartenenței.”[31]

Un alt beneficiu este dat de faptul că ” educația incluzivă este o modalitate de a construi un sistem de mediu educațional (școală) care să permită tuturor cursanților cu condiții diverse să satisfacă nevoi nedeservite pentru a crește și a se dezvolta optim atât fizic, mental, intelectual, emoțional și social. Prin urmare, includerea nu este doar un program sau un proiect, ci mai degrabă un sistem, acel sistem în crearea unui mediu școlar eficient pentru o educație de succes pentru toți copiii.”[32]

Puslitjaknov (2008) afirmă că educația incluzivă este diferită de conceptul de educație integrată care se concentrează pe accesul oferit în școlile obișnuite a elevilor cu anomalii. Educația incluzivă subliniază necesitatea ca toți copiii să fie educați în conformitate cu potențialul și nevoile lor. Înțelegerea tuturor copiilor în acest caz, inclusiv a celor care au fost neglijați din cauza unor factori precum persoanele cu tulburari psihice

[30] https://www.researchgate.net/publication/328806859_THE_EFFECT_OF_SIGNIFICATION_RESOURCE_DOMINATION_AND_LEGITIMACY_AND_INCLUSIVE_EDUCATION_LEGITIMACY_ON_INCLUSIVITY_OF_ELEMENTARY_SCHOOL_IN_SURAKARTA_CITY

[31] https://www.researchgate.net/profile/Govindarajan-Singaravelu/publication/351523918_PARTICIPATORY_ROLE_OF_PARENTS_IN_INCLUSIVE_EDUCATION/links/609be908299bf10fbb0e1086/PARTICIPATORY-ROLE-OF-PARENTS-IN-INCLUSIVE-EDUCATION.pdf

[32] Ibidem

minore, a celor care locuiesc în zone îndepărtate, a celor care provin din familii sărace, copiii străzii saua copiilor supuși la diferite munci fizice.

” Datorită sferei de aplicare, educația incluzivă a devenit larg răspândită, deoarece nu implică doar plasarea copiilor cu anomalii în școlile obișnuite, ci se ocupă și de sistemul de învățământ o astfel de politică mai amplă în ceea ce privește curriculumul, testarea, managementul, dotările, educatorii și primirea noilor elevi.” (Yusuf, 2014c)[33]

Țările care au deja o cultură în implentarea educației incluzive au observat clasa, structura organizațională, metodele și tehnicile utilizate dezvoltă deprinderi pozitive pentru toti elevii iar gradul de percepere al notiunilor abordate este mai mare decât cel anterior.

Cel de al treilea beneficiu este la nivel social deoarece se construiesc noi mentalități și atitudini pozitive față de incluziune în mod continuu și repetat.

Educația incluzivă oferă oportunitatea învățării și acceptării diferențelor individuale, diminuând impactul hărțuirii și al intimidării. Ea sprijină dezvoltarea de relații de prietenie cu o mare varietate de alți copii, fiecare cu propria personalitate, diferită și unică, nevoi si abilitati diverse. Totodată afectează pozitiv atât școala, cât și comunitatea pentru a aprecia diversitatea și incluziunea pe un nivel mai larg

La final discutăm profesor, implicațiile si beneficiile pe care le are în cadrul educației incusive. Profesorii sunt considerați cel mai important agent care afectează dezvoltarea politicii educaționale, implementarea politicilor în sălile de clasă și modelarea directă a condițiilor de învățare pentru elevi (Anderson, 2010; Fullan, 1993; Priestley et al., 2012)[34]

Profesorii incluzivi se angajează de obicei în următoarele acțiuni agentice: promovarea statutului egal în parteneriatul lor de predare colaborativă, îmbrățișarea ambiguității în rolul activiștilor educației incluzive acționând ca dezvoltatori și factori de decizie ai sistemului școlar. În general profesorii care au autonomie ce înseamnă eficacitate individuală și colectivă, putere de decizie și colaborare activă cu alți actori sunt cei mai implicați în acest tip de educație. Pentru a avea o educație incluzivă de calitate este necesar ca profesorii să fie cursați, pentru a le forma abilități practice specifice care să îi ajute să înțeleagă acest nou fenomen.

Bibliografie :

1. https://www.researchgate.net/publication/328806859_THE_EFFECT_OF_SIGNIFICATION_RESOURCE_DOMINATION_AND_LEGITIMACY_AND_INCLUZIVE_EDUCATION_LEGITIMACY_ON_INCLUSIVITY_OF_ELEMENTARY_SCHOOL_IN_SURAKARTA_CITY
2. https://www.researchgate.net/profile/Govindarajan-Singaravelu/publication/351523918_PARTICIPATORY_ROLE_OF_PARENTS_IN_INCLUZIVE_EDUCATION/links/609be908299bf10fbb0e1086/PARTICIPATORY-ROLE-OF-PARENTS-IN-INCLUZIVE-EDUCATION.pdf
3. https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0888406420926976?casa_token=i66oVwo107oAAAAA%3A88kh037P8kk3Vk3GuXNB6sLV8smaJCfI6hYoMXroXYvFVGrE3n5LC6J0lykhzon2BROcv8mdsp5F

[33] Yusuf, Munawir. (2014). Model ManajemenPendidikanInklusif. Disertasi, Universitas Negeri Semarang citat de https://www.researchgate.net/publication/328806859_THE_EFFECT_OF_SIGNIFICATION_RESOURCE_DOMINATION_AND_LEGITIMACY_AND_INCLUSIVE_EDUCATION_LEGITIMACY_ON_INCLUSIVITY_OF_ELEMENTARY_SCHOOL_IN_SURAKARTA_CITY

[34] https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0888406420926976?casa_token=i66oVwo107oAAAAA%3A88kh037P8kk3Vk3GuXNB6sLV8smaJCfI6hYoMXroXYvFVGrE3n5LC6J0lykhzon2BROcv8mdsp5F

Perspective moderne privind metodele de învățământ

prof. înv. primar Vîlcu Maria Narcisa
Școala Gimnazială *Mihai Eminescu,* Rm. Vâlcea

Școala reprezintă un factor educativ primordial, a cărui menire este să faciliteze învățarea și interiorizarea de către tineri a normelor de conduită recunoscute în societate. Personalitatea educatorilor, învățătorilor, a specialiștilor în domeniul educației își pune amprenta în mod decisiv asupra cunoștințelor și deprinderilor elevilor. Un profesor bun este creativ, analizează situațiile trecute de învățare, în vederea îmbunătățirii celor viitoare, în care elevii vor fi implicați și asigură relația dintre ceea ce posedă și mediul extern al clasei.

Profesorul este cel care alege metodele didactice potrivite pentru activitățile instructiv- educative pe care le desfășoară. Termenul de *metodă* constituie calea spre atingerea unui obiectiv bine determinat, care urmărește cunoașterea realității și preschimbarea acesteia pe temeiul cunoașterii. Aceasta reprezintă o modalitate prin care cadrul didactic reușește să atingă obiectivele instructiv- educative prin care elevii înșiși să poată descoperi noi soluții.

Metodele didactice se pot clasifica după mai multe criterii precum: criteriul istoric, gradul de aplicabilitate, forma de organizare a muncii, gradul de angajare a elevilor, funcția îndeplinită, modul de determinare a activității mintale. De asemenea, în funcție de obiectivele urmărite și de modalitatea de realizare a acestora, metodele didactice pot fi clasificate astfel: metode centrate pe analiza fenomenului, producerea ideilor și rezolvarea de probleme, metode centrate pe reflecție, observare și acțiune, metode bazate pe utilizarea și dezvoltarea relaționărilor în cadrul grupului. În ceea ce privește metodele și tehnicile interactive, acestea se pot clasifica după funcția didactică principală și anume: metode de predare- învățare, metode de fixare și sistematizare a cunoștințelor și de verificare, metode de rezolvare de probleme prin stimularea creativității, metode de cercetare de grup.

Pentru formarea elevului actual, pentru formarea acestuia în vederea unei integrări optime în societate, cadrul didactic trebuie să urmărească dezvoltarea abilităților acestuia astfel încât să realizeze conexiuni între idei, să distingă informațiile utile de cele nesemnificative, să analizeze idei, să rezolve probleme și să colaboreze cu ceilalți în vederea atingerii scopului propus.

Metodele didactice activ- participative au scopul de a implica activ elevii în cadrul activităților instructiv- educative astfel încât să contribuie la propria formare. Se remarcă un stil de lucru creativ iar elevii sunt receptivi la nou. Prin aplicarea metodelor activ- participative cadrul didactic responsabilizează elevii, care își asumă învățarea, favorizează construcția sensului noii cunoașteri și a autonomiei. Caracterul activ are la bază axarea învățării pe nevoile lor educaționale, pe așteptările și interesul lor pentru activitate, implicarea efectivă a elevilor în activitatea didactică, punerea elevilor în situația de a alege. “O metodă activă este prin excelență participativă și presupune angajarea efectivă a subiectului învățării, pe care îl învață cum să facă să se adapteze, să acționeze, să decidă, să experimenteze, să descopere, să problematizeze, și nu doar să memoreze, să reproducă, să execute, să se conformeze.” (Bocoș, 2013, p. 27)

Diagrama Venn este o metodă didactică activ- participativă de reprezentare grafică ce urmărește evidențierea zonei de intersecție a două sau mai multe categorii conceptuale. Are rolul de a compara similitudinile sau deosebirile dintre conceptele avute în vedere. Prin aplicarea acestei metode, cadrul didactic urmărește dezvoltarea abilității de înțelegere a relațiilor ce se formează între diverse concepte, idei, și procese.

Explozia stelară este o metodă bazată pe dezvoltarea creativității care presupune crearea de întrebări la întrebări. Constă în formularea întrebărilor de tipul: *Ce?, Cine?, Unde?, De ce?, Când?* pornind de la subiectul pus în discuție. Scopul este de obține cât mai multe întrebări și, în acest fel, cât mai multe conexiuni între concepte. Această metodă reprezintă o modalitate de stimulare a creativității individuale și de grup.

Cvintetul reprezintă o metodă activ- participativă care constă în compunerea unei poezii din cinci versuri. Primul vers cuprinde un cuvânt – cheie reprezentând tema discuției. Al doilea vers este alcătuit din două

adjective care să descrie substantivul din primul vers. Al treilea vers cuprinde trei verbe care are să fie în legătură cu subiectul ales. Al patrulea vers este alcătuit dintr-o propoziție formată din patru cuvinte. Al cincilea vers constituie esența poeziei, enunțată printr-un cuvânt. Această metodă de învățământ contribuie la nuanțarea vocabularului și dezvoltă creativitatea elevilor.

Metoda cubului poate fi aplicată individual, în perechi sau în grupuri mici și constă în abordarea complexă, din multiple perspective, a unei anumite situații. În funcție de sarcinile de lucru care se regăsesc pe fețele unui cub, cadrul didactic solicită elevii să abordeze situația, ținând cont de o ordine care corespunde cu nivelurile taxonomice formulate de Bloom: *Descrie!, Compară!, Asociază!, Aplică!, Analizează!, Argumentează!*

Aplicarea metodei în activitățile didactice pe grupe presupune parcurgerea mai multor pași. Pentru început se anunță tema studiată, apoi se parcurg conținuturile cu ajutorul manualului, textelor, auxiliarelor curriculare. Se împarte clasa în șase echipe, iar fiecare echipă își alege câte un lider. Sarcinile de lucru scrise pe fețele cubului sunt distribuite echipelor formate; fiecare echipă primind spre rezolvare o cerință de pe o față a cubului aleasă prin tragere la sorți. Analizarea de către elevi a temei propuse din perspectiva sarcinii de lucru primate se realizează într-un anumit interval de timp. La final, liderul fiecărei echipe va prezenta modul de rezolvare, iar membrii echipei pot aduce completări, precizări.

Acțiunea poate porni de la lecturarea unui text sau de la propunerea unei tematici din partea cadrului didactic, scopul principal fiind acela de a investiga în profunzime problematica pusă în discuție.

Profesorii trebuie să acorde atenție și aspectelor emoționale, care alături de cele cognitive, sociale, de mișcare influențează reușita școlară a elevilor. Prin aplicarea metodelor activ- participative este dezvoltată capacitatea creativă a elevilor. Produsele obținute sunt caracterizate de noutate, originalitate și aplicabilitate practică. Elevii utilizează cunoștințele deținute pentru obținerea celor mai bune soluții, dobândind încredere în forțele proprii. “Personalitatea creatoare se caracterizează prin originalitate, imaginație, fluență verbală, curiozitate pentru ce se ascunde dincolo de aparențe, deschidere față de experiență, receptivitate față de nou, construirea unor noi structuri, independență, nonconformism, asumarea unor riscuri, motivație pentru îndeplinirea scopurilor propuse, entuziasm, stabilitate emoțională.” (Pânișoară, Malonescu, 2019, p. 114)

Astfel, profesorul are rolul de a motiva elevii, iar învățarea prin cooperare permite o mai bună înțelegere conceptuală, facilitând comunicarea. Pentru a crește motivația și interesul elevilor, metodele didactice trebuie alese cu atenție ținând cont de conținuturile ce urmează a fi predate și de particularitățile psihoindividuale ale elevilor.

Bibliografie:

1. Bocoș, M. D., (2013), *Instruire interactivă*, Iași: Polirom;
2. Pânișoară, I.O., Manolescu, M., (2019), *Pedagogia învățământului primar și preșcolar*, Iași: Polirom.

Educația incluzivă – o necesitate în educația actuală

Vanc Voichița
Scoala Gimnazială „Europa”
G.P.P. „Căsuța din povești, Târgu Mureș

Sistemul educaţional din România, deşi se schimbă şi evoluează, mai prezintă încă elemente de discriminare, în sensul că nu toţi copiii ajung la şcoală sau, atunci când ajung, nu se bucură de toate oportunităţile posibile de dezvoltare maximală a potenţialului lor. În mod deosebit vorbim aici de copii şi tineri cu CES (dizabilităţi, dificultăţi şi/sau tulburări). În situaţii de dezavantaj se pot afla şi copii romi saudin familii foarte sărace, din localităţi izolate şi alţii.

Deşi au fost iniţiate programe şi proiecte pentru a deschide mai mult uşa şcolilor pentru copiii cu cerinţe speciale iar rezultate- le sunt, de cele mai multe ori, îmbucurătoare, diseminarea rezulta- telor şi a bunelor practici nu constituie un exerciţiu permanent.

Fiecare copil este diferit, special şi are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilităţi. Toţi copiii au dreptul la educaţie în funcţie de nevoile lor. Educaţia incluzivă are ca principiu fundamentalun învăţământ pentru toţi, împreună cu toţi, care constituie un deziderat şi o realitate ce câștigă adepți și se concretizează în experiențe și bune practici de integrare/ incluziune.

Integrarea educativă vizează reabilitarea și formarea persoanelor cu nevoi speciale, aflate în dificultate psihomotorie, de intelect, de limbaj, psihocomportamentală, senzorială, printr-o serie de măsuride natură juridică, politică, socială, pedagogică. Conștiința copiilor, de la cea mai fragedă vârstă, trebuie formată și dezvoltată, învățându-i pe aceștia că primirea copiilor „diferiți”, alături de toți ceilalți, trebuie făcută nu de dragul lor, în primul rând, și nu din milă pentru ei, ci pentru dreptul fiecărui individ de a participa la acțiuni comune pentru dezvoltarea lui ulterioară, pentru a contribui și el la dezvoltarea comunității în care trăiește.

Noi cunoaștem deficiențele copiilor pe care îi primim în grupă în scopul înțelegerii acestora și pentru a ne putea modela activitățile, în funcție de necesitățile copiilor. Grupa în care va fi integrat copilulcu cerințe speciale va trebui să primească informații într-o manieră corectă și pozitivă despre acesta. Este foarte importantă sensibilizarea copiilor și pregătirea lor pentru a primi în rândurile lor un coleg cu dizabilități. Sensibilizarea se face prin stimulări: crearea și aplicarea unor jocuri care permit stimularea unor deficienţe (motorie, vizuală, auditivă), ceea ce determină copiii să înţeleagă mai bine situaţia celor ce au dizabilităţi: prin povestiri, texte literare, prin discuţii, vizitarea/ vizita unor persoane cu deficienţe.

Primirea în grupă a copilului cu cerinţe educative speciale, atitudinea faţă de el trebuie să păstrezeo aparenţă de normalitate, copilul trebuind să fie tratat la fel cu ceilalţi copii din grupă. Conduita şi atitudinea noastră trebuie să demonstreze celorlalţi copii că i se acordă preşcolarului cu dizabilităţi acelaşi tratament, toti copiii trebuie sa simtă ca sunt egali. De aceea trebuie să exprimam aceleaşi aşteptări şi să stabilim limite similare în învăţare ca şi pentru ceilalţi copii din grupă. Noi ne asumăm rolul de moderator, pentru a promova contactul direct între copiii din grupă şi să direcționăm întrebările și comentariile acestoracătre copilul cu cerinţe educative speciale.

Copiii cu cerinţe educative speciale integraţi în programul grădiniţei trebuie să dispună de o bună colaborare între educatoare, părinţi, psihologi şi profesorul logoped. Părinţii sunt parteneri la educaţie pentru că deţin cele mai multe informaţii despre copiii lor. Relaţia de parteneriat între părinţi şi grădiniţă presupune informarea părinţilor cu privire la programul grupelor, la conţinuturile şi metodele didactice, darpresupune şi întâlniri cu aceştia, participări la expoziţii, excursii, serbări, vizite, etc., în care sunt implicaţiproprii lor copii.

Această relaţie a noastră cu părinţii copiilor cu cerinţe educative speciale este necesară şi benefică,ea furnizând, informaţional, specificul dizabilităţii preşcolarului, precum şi date despre contextul de dezvoltare a acestuia. Părinţii ne informează şi despre factorii de influenţă negativă care ar trebui evitaţi (fobii, neplăceri, stimuli negativi, atitudini care determină inhibarea / izolarea copiilor). Angajarea şi responsabilizarea familiei în educaţia copiilor este fundamentală pentru reuşita participării la programul instructiv- educativ al grădiniţei.

La orice copil, în mod particular la copiii cu dizabilităţi, gradul de interesşi de colaborare a părinţilor cu grădiniţa este, cel mai adesea, proporţional cu rezultatele obţinute de aceştia.De aceea, putem afirma că familia este primul educator şi are cel mai mare potenţial de modelare.

Noi avem rolul de a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, să facă faţă greutăţilor cu care acestea se confruntă.

Toată lumea afirmă că educaţia este importantă, chiar foarte importantă. Probleme apar însă atuncicând se uită că educaţia este un domeniu complex şi complicat, cu o infinitate de variabile. Toţi suntem martorii şi actorii educaţiei, dar numai unii dintre noi devin profesionişti în acest domeniu. Pentru toţi însă,educaţia se învaţă. Înveţi să înveţi. Te educi ca să educi. Ca părinţi, de multe ori simţim nevoia de a fi informaţi şi sprijiniţi pentru a ne creşte copiii mai bine. Profesionişti sau nu, toţi suntem implicaţi în procesul educaţiei şi este nevoie să identificăm schimbarea continuă a valorilor şi dimensiunilor acesteia.

Nu există nici un dubiu asupra faptului că toţi avem nevoie de educaţie, nu numai unii dintre noi. Să nu uităm că societatea nu este formată numai din unii oameni, ci din toţi. Educaţi sau mai puţin educaţi,suntem parte a întregului şi dăm fiecare identitate şi specific comunităţii din care facem parte. Valoarea unui om este dată de unicitatea sa, de ceea ce reprezintă el prin particularităţile, caracteristicile, capacităţileşi competenţele pe care le are, dar şi de modul în care este integrat social, apreciat de comunitatea şi societatea din care face parte.

Fiecare om are dreptul de a beneficia de sprijin pentru formarea şi integrarea lui socială şi individuală. Cu atât mai mult când este vorba de copii, aceştia au dreptul de a se dezvolta şi forma cât maiadecvat pentru a-şi construi unicitatea şi a participa la identitatea socială şi culturală din care fac parte. Estefiresc ca societatea să îi sprijine prin politicile derulate la început la nivelul familiei, apoi prin grădiniţă şi şcoală.

Toţi copiii au dreptul, şi este firesc să fie participanţi, la o educaţie de calitate, eficientă şi permanentă.

Bibliografie:

- *** *Ghid pentru profesori. Să înţelegem şi să răspundem la cerinţele elevilor din clasele incluzive* (2002), UNESCO, Editura RO MEDIA, Bucureşti
- *** *Inclusive Education and Classroom Practices*, EADSNE, 2003
- *** *Incluziunea în educaţie. Ghid de politici* (2009), UNESCO, traducere RENINCO, Bucureşti,2011
- www.unesco.org/inclusive education
- www.european-agency.org
- www.edu.ro
- www.reninco.ro

Profesorul – factor de bază în procesul instructiv-educativ

Radu Rodica
Școala Gimnazială nr.124

Rolul profesorului a fost și este esențial în formarea elevului, în desăvârșirea personalității acestuia. Procesul instructiv-educativ era condus, în trecut, doar de către profesor. În prezent, el trebuie să devină un liant în formarea elevului, un suport pentru dezvoltarea autonomiei, responsabilității și culturii civice. Cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii.

Aplicând metodele tradiționale, profesorul era cel care transmitea constant aceleași informații, având o poziție ce se baza pe autoritate ce nu putea fi contestată și care domina elevul. Profesorul avea inițiativa și tot el decidea cantitatea de informații pe care trebuia să o ofere elevilor, fără a ține cont de particularitățile acestora.

Rolul jucat de polii educaționali este modificat de pedagogia modernă, accentul mutându-se pe elev.Ca urmare, cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator de cunoștințe, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii, putând astfel să coordoneze procesul instructiv-educativ astfel încât toți elevii să atingă obiectivele stabilite.

Profesorul îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

În condițiile învățământului actual, personalitatea cadrului didactic presupune și o serie întreagă de calități, determinate de specificul și complexitatea muncii pe care o desfășoară. Profesorul își asumă deci o multitudine de roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. În școală, profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea realizării obiectivelor prevăzute în documentele școlare.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

Cadrul didactic este cel care dirijează ceea ce elevii au de făcut, devine ghid al demersului lor euristic, direcționându-i către obținerea rezultatelor dorite, în loc de a le impune într-o manieră directă.

Rolul conducător al profesorului în activitatea didactică rămâne însă una dintre coordonatele de bază ale misiunii sale îndeplinind următoarele funcții: luarea deciziilor privitoare la ceea ce se întâmplă în procesul de învățământ; captarea și menținerea interesului elevilor, a curiozității și dorinței lor pentru activitatea de învățare; dirijarea și îndrumarea grupului de elevi; observarea comportamentului acestora etc.

Din perspectiva relației profesor-elev se impune o nouă abordare: asumarea de către profesor și elevi a unei responsabilități morale comune în cadrul relației educaționale având următoarele rezultate: recunoașterea reciprocă a „dreptului de a fi altfel” și valorizarea fiecărei ființe umane în parte; încrederea acordată fiecărui elev că va progresa; acceptarea faptului că toți elevii și profesorii sunt parteneri sociali cu funcții complementare, dar cu responsabilitate comună; recunoașterea școlii ca mediu de construcție ; conștientizarea faptului că majoritatea problemelor sociale și umane au mai multe soluții echivalente; promovarea autenticității și sincerității .

Profesorii îndeplinesc roluri noi în funcție de cei patru piloni importanți ai educației: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii.

Aplicarea noului curriculum național presupune crearea unor activități de învățare adecvate obiectivelor proiectate, ținând seama, bineînțeles, de natura subiectului lecției și de particularitățile clasei sau ale grupei de elevi. Ideea nu este nouă în pedagogie, însă rolul profesorului este mai recent, el fiind astăzi formulat explicit și specificat în documentele de proiectare didactică.

Rolul profesorului în procesul instructiv- educativ destinat elevilor cu cerințe educaționale speciale

prof. înv. primar Vîlcu Elena- Raluca
Școala Gimnazială Nr. 13, Rm. Vâlcea

Profesorul adaptează lecțiile și activitățile la nivelul diferiților copii din clasă. Predarea este eficientă dacă este realizată diferențiat. Cadrul didactic trebuie să identifice care sunt cerințele educaționale ale elevilor ca să îi poată determina să participe la activitățile intructiv- educative. Sunt căutate moduri de sprijinire și încurajare a elevilor să învețe. Atunci când propriile cunoștințe nu sunt suficiente în rezolvarea unei probleme specifice pot solicita ajutorul colegilor sau a altor profesioniști. Pot avea nevoie de sprijin în realizarea planificării și în furnizarea educației pentru elevii care întâmpină dificultăți în procesul de învățare.

Au fost identificate patru valori esențiale ale activității de predare- învățare specifice educației incluzive. Sunt evaluate diferențele dintre elevi, acestea fiind un avantaj pentru educație. Se acordă sprijin pentru toți elevii pentru că se urmărește obținerea unor rezultate școlare foarte bune. Se dorește să se lucreze în echipă și să se colaboreze în soluționarea diferitelor situații. Se urmărește continuarea dezvoltării profesionale și personale pentru că predarea este o activitate educațională și profesorii au responsabilitatea pentru propria învățare pe tot parcursul vieții.

„Activitatea educațională accentuează faptul că există o relație directă între gradul de eficiență și concentrarea asupra profesorului sau elevului; această legătură nu este absolută, ci permite sesizarea cu ușurință a faptului că practicarea unui set clar de idei, valori, strategii, metode, mijloace, tehnici îi poate conduce pe profesori la rezultate foarte diferite, indiferent de intenția (pozitivă) a acestora.” (Pânișoară, 2019, p. 668)

În funcție de ideile și atitudinile față de rolul de profesor și cel de elev, sunt identificate cinci stiluri de predare: expert, autoritate formală, model personal, facilitator, delegat. Tipul expertului transmite cunoștințe detaliate și utile pentru elevi pentru a le spori competența. Profesorul este preocupat de transmiterea informațiilor și dorește ca elevii săi să fie bine pregătiți. Se pune accent pe cunoștințele și aptitudinile pe care elevii le posedă. Stilul expert prezintă dezavantajul că elevii pot fi suprasolicitați . Pentru elevii mai puțin experimentați, afișarea cunoștințelor poate fi intimidantă. Nu întotdeauna pot fi identificate procesele care influențează rezultatele obținute.

Stilul de predare- autoritate formală vizează concentrarea asupra conținutului. Profesorul este responsabil pentru asigurarea fluxului învățării și controlul conținutului. Nu se urmărește stabilirea unor relații cu elevii și nici între elevi. Nu este solicitat prea mult elevul ca să participe la activitățile din clasă.

Stilul de predare- model personal se referă la organizarea activităților ținând cont de centrarea pe profesor. Profesorul demonstrează capacitățile și procesele ce trebuie învățate și îi ajută să dezvolte și să aplice tot ceea ce au învățat. Profesorul cu acest tip de predare este interesat de încurajarea elevilor pentru a participa la activități și de adaptarea modului de prezentare a informațiilor în vederea includerii unor stiluri diferite de învățare. Se dorește ca elevii să își asume o anumită responsabilitate pentru învățare și să solicite ajutorul atunci când nu înțeleg ceva.

Stilul de predare- facilitator se bazează pe concentrarea asupra activităților desfășurate. Se pune accent pe învățarea centrată pe elev, acesta fiind solicitat să îndeplinească diferite cerințe de învățare. Elevii pot învăța independent, pot participa în mod activ la lecții și colaborează cu alți elevi. Astfel sunt organizate activități care se desfășoară în grup. Sunt organizate situații de învățare și activități care necesită prelucrarea informațiilor de către elev și aplicarea conținuturilor în diferite moduri creative.

Stilul de predare- delegat se referă la plasarea controlului și a responsabilității pentru învățare la nivelul indivizilor și grupurilor care învață. Elevii au posibilitatea de a proiecta învățarea și de a aplica propriile proiecte complexe din activitățile de învățare, având un rol constitutiv. Se lucrează independent sau în grupuri. Elevii trebuie să își mențină motivația pe parcursul proiectelor complexe. Vor studia mai multe teme decât cele de la curs și vor lucra eficient îndeplinind roluri interpersonale în cadrul grupurilor.

Sunt trei tipuri de factori care determină procesul de învățare: cognitivi, motivaționali și emoționali. Factorii cognitivi se referă la structura cognitivă, la gradul de atenție și la memorie. Factorii motivaționali vizează interesul și scopul activităților, precum și bucuria succesului. Factorii emoționali se referă la polarizarea emoțională și la nivelul de activitate.

Metodele didactice utilizate trebuie adaptate și personalizate în beneficiul elevilor. Totodată, se crează un climat liniștit, se încurajează și se susțin elevii în procesul de învățare și se rezolvă fără presiune situațiile întâmpinate.

Bibliografie:

- Pânișoară I. O., Manolescu M., *Pedagogia învățământului primar și preșcolar*, Iași: Polirom, 2019

Exemple de activități interactive la ora de limba franceză

Prof.Carmen Camelia Mitrache
Colegiul Economic « Gheorghe Chitu » Craiova

Pornind de la citatul filosofului Platon, potrivit căruia educația reprezintă „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelora care dispun de ele”, pariul profesorului în contextul societății actuale este acela de a transgresa rolul avut odinioară, respectiv emițător de cunoștințe într-un domeniu în care s-a perfecționat, pentru a ajuta elevul să se contureze, să se definească, să fie pregătit pentru tarele iminente ale vieții. Așadar, profesorul nu are doar menirea de a fi un bun pedagog, ci acesta trebuie să aibă abilitățile unui părinte, unui psiholog, unui prieten, dincolo de calitățile didactice pe care se presupune ca trebuie să le aibă, pentru a-i conferi elevului confortul de care acesta are nevoie în vederea formării ca individ, dincolo de statutul de elev.

Predând limba franceză, despre care se știe că este limba culturii, limba iubirii, limba coloșilor din filosofie, dar și din literatură, această limbă atrage după sine provocări în rândul majorității profesorilor care o predau, având in vedere avantajul pe care limba engleză și l-a garantat deja. Ca atare, inovațiile didactice iau naștere din dorința de a seduce elevul întru limba iubirii, care, din păcate ocupă un loc secund în rândul priorităților lingvistice cotidiene.

Una dintre strategiile didactice este aceea de a depăși dimensiunea abstractă a actului predării. Învățarea unei limbi străine presupune verbalizare, deci înfruntarea temerilor de a ne exprima și înfrângerea timidității în ceea ce-i privește pe elevi. Jocurile de rol constituie un bun prilej de a pune în scena latura pragmatica a unei limbi străine studiate. Elevii reușesc să se transpună în contextul cerut, iar deficiențele lexico-gramaticale sunt tolerate, pentru a nu descuraja elevul să se exprime oral și pentru căpătarea fluenței într-o limbă care nu este cea maternă.

Pentru a exploata dimensiunea ludică în cadrul orelor de curs, am conceput un joc asemenea celui de societate cunoscut sub numele de Monopoly. Jocul creat este numit Francopholie – pas d’ennui. Pentru a-l juca, este nevoie ca elevii să formeze grupe omogene ca nivel de cunoștințe, pentru a evita discrepanțele majore. Sunt exploatate atât conținuturile lexicale, cât și cele gramaticale, precum și realizarea orală de mesaje scurte în limba franceză. Jocul conține zar și pioni, iar indicarea răspunsului corect asigură avansarea pe planșa jocului. Acest tip de activitate atrage după sine competitivitatea, colaborarea și spiritul de echipă, exploatează educația non-formală, deoarece elevii sunt așezați în cerc, pot discuta, așadar depășesc barierele formalului. Pe de altă parte, jocul constituie o buna modalitate de actualizare a cunoștințelor, de verificare, dar și de evaluare. Din punct de vedere psihologic, potrivit feedback-ului elevilor în urma activității, evaluarea de acest tip aduce cu sine mai puțin stres. Jucându-se, elevii pierd din vedere noțiunea de evaluare și se concentrează să răspundă corect, fiind în joc competiția și dorința de a acumula cât mai multe puncte.

Un alt exemplu de inițiativă didactică inovatoare a fost desfășurată cu ocazia Zilei europene a limbilor străine, care se marchează în fiecare an pe data de 26 septembrie, prin activități didactice desfășurate la nivelul școlii.

Activitățile au fost concepute şi desfăşurate cu elevi ai claselor IX a, elevii au format în prealabil echipe pentru a realiza desene/ilustraţii/machete/puzzle-uri care au fost ulterior expuse în şcoală.

Activităţile propriu-zise au constat în:

1) Document audio „Hello 30 different languages” – care a vizat sensibilizarea elevilor către limbi străine şi pronunţarea formulelor de salut ascultate;
2) Dialog plurilingv – au fost selectaţi elevi care au reprezentat diverse limbi străine, precum: limba francezã, limba englezã, limba spaniolã, limba italianã, a fost inclusã şi limba maternã, respectiv limba românã. Unul dintre elevi a iniţiat dialogul, iar ceilalţi colegi au răspuns la întrebări în limbile pe care le reprezentau. La sfârşitul activităţii, a fost introdus si explicat succint fenomenul de „intercomprehensiune”.

3) Diseminare informatii cu privire la plurilingvism, conceptul de intercomprehensiune si despre limbile romantice cu aplicatii.

4) „Poveste din mânã în mânã” – exerciţiu de exprimare scrisã, care a vizat plurilingvismul.

Pornind de la o fraza ale cãrei cuvinte erau în : limba românã, limba francezã, limba englezã, limba spaniolã şi limba italianã, elevii au continuat povestea, păstrând diversitatea limbilor utilizate în cadrul aceleiaşi fraze.

În urma activităților derulate, potrivit feedback-ului elevilor, activitățile au fost percepute ca fiind interactive, antrenând exprimarea concomitentă a mai multor limbi străine de circulație internațională. Pe de altă parte, aceștia au fost foarte interesați să descopere formule de salut în alte limbi decât cele cunoscute de ei. Caracterul interdisciplinar al activității le-a permis acestora să descopere țări și capitale europene noi, dar și drapelele aferente. Pentru a sensibiliza elevii în vederea aprofundării studiului limbii franceze, le-am introdus noțiunea de plurilingvism și intercomprehensiune, concept care ne ajuta să înțelegem alte limbi care fac parte din aceeași familie de limbi, prin intermediul limbii materne, respectiv prin intermediul cuvintelor „transparente”. Elevii au înțeles că grafia limbii franceze diferă de cea a limbii române, dar că la nivel fonetic, pronunția este aceeași, iar primul exemplu a fost cuvântul trotoar, provenit din limba franceză „trottoir”, deprinzând deja câteva reguli de fonetică.

În ceea ce privește evaluarea, în afară de clasicele lucrări scrise și conversația existentă la fiecare oră, respectiv evaluarea formativă, mi-am obișnuit elevii cu quiz-uri care-mi servesc pentru a evalua învățarea.

Quiz-ul presupune trei sau patru itemi ai căror rezolvare nu necesită prea mult timp. Pentru a-mi determina elevii să-și însușească abilitatea de a lucra repede și eficient, aceștia lucrează în contratimp, iar primii cinci elevi care rezolvă quiz-ul primesc un abțibild cu o față zâmbitoare . Când acumulează șase abțibilduri, primesc nota zece. Această bonificare stimulează foarte bine elevii, iar implicarea lor creşte vizibil, chiar dacă se ştie deja că nota nu reflectă întotdeauna realitatea şi notarea poate fi subiectivă, însă în orice caz, această metodă stimulează competiţia în rândul elevilor, aşadar calea spre reuşită.

De altfel, tot în ideea de a incita şi de a susţine elevii, am amenajat un colţ pe care l-am intitulat «Le coin de la franco-pholie» fr. – «Colţul iubirii pentru franceză» rom. care constă într-un avizier existent în fiecare sală de curs, avizier în care menţionez elevii cei mai sârguincioşi, sub numele de «Francofonul lunii», metodă care urmează modelul american «Employee of the month» eng. – «Angajatul lunii» rom.

Diversitatea în ceea ce priveşte metodele de învăţare şi de predare au declanşat feedback-ul elevilor mei, în sensul că apreciază dimensiunea ludică a activităţilor din timpul orelor de limba franceză şi se implică activ şi creativ în rezolvarea sarcinilor propuse.

SITE-URI

http://www.francaisfacile.com/
http://francparler.com/
http://www.didactic.ro/
http://www.tv5.org/
http://roumanie.vizafle.com/
http://www.francophonie.org/

Educația parentală – un beneficiu pentru elevi

Prof. Mitrache Carmen Camelia
Colegiul Ec. “Gheorghe Chitu” Craiova

Este necesară introducerea unor teme de educație parentală în școala românească, care pună accent pe modificarea modului de a gândi al oamenilor, pe interiorizarea unor norme și valori, cu accent pe problemele cu care se confruntă unii tineri. Din cauza programului încărcat, părintele ignoră rolul important pe care îl are în educația copilului, în implicarea lui în formare sau se confruntă cu lipsa abilităţilor parentale, respectul scăzut faţă de sine, aşteptările nerealiste şi înţelegerea greşită a evoluţiei copilului său, a rolului de părinte și delegă școlii aproape în totalitate sarcina educației.

Educaţia parentală nu prezintă modele specifice de rezolvare a anumitor probleme şi nici soluţii pentru diferite situaţii dificile în care se află părinţii. Educaţia parentală ne ajută să conştientizăm anumite lucruri şi să începem un proces care ne va ajuta să facem faţă problemelor ce apar în fiecare etapa a dezvoltării copilului.

Educația parentală este o necesitate, mai ales în această perioadă de timp care este supusă unor mari crize atât pe plan material cât și pe plan uman. Este vorba despre perioada de pandemie, când foarte mulți părinți au trecut la munca de acasă sau au rămas fără serviciu, acest lucru având o mare influență în viața copiilor, mai ales că și ei „au învățat de acasă”.

Este o mare responsabilitate creşterea unui copil, astfel încât acesta să devină un adult sănătos, echilibrat şi capabil. Părinţii au fost crescuţi cu anumite metode, iar familia din societatea actuală are nevoie din ce în ce mai mult de un sprijin extern pentru a se adapta acestor cerințe, în condiţiile în care părinţii reclamă fie o incapacitate de gestionare a relaţiilor cu proprii copii, fie rămân cu metodele cu care au crescut ei în copilărie. Este ideal ca fiecare părinte să stie să gestioneze şi cum să abordeze comportamentele pozitive ale copilului astfel încât să-l formeze un copil capabil să-şi rezolve diferite problem autonom, să facă faţă presiunilor exercitate în diferite contexte, să fie capabil să-şi asume responsabilităţi şi să le facă faţă. Se pune întrebarea „Ce înțelegem prin abordarea pozitivă a comportamentelor copiilor?” sau „Cum abordăm comportamentele pozitive ale copilului?”.

Abordarea pozitivă a comportamentelor copiilor ține cont de patru ingrediente obligatorii:

- Dragostea. Ca un copil să crească sănătos şi fericit are nevoie de multă dragoste, dragoste care oferă siguranţă, ii dă încredere în forţele proprii, il ajută să evolueze. Este de ştiut faptul că atunci când copilul face o boacănă , noi îl iertăm tocmai pentru faptul că il iubim. Copiii trebuie iubiti fără motive, iubirea este ingredientul succesului şi trebuie să fie permanent în viaţa copilului, fără a fi condiţionată de ceva anume, de exemplu-de rezultate deosebite la învăţătură, de obţinerea unei burse, a unui serviciu, indiferent cum este şi ce a reusit să obţină, el este copilul meu şi merită iubirea mea. Totusi trebuie să avem grijă cât şi cum iubim copilul – unii părinţi din prea multa dragoste iartă orice copilului, chiar dacă nu este de folos acestuia, alţii însă din dragoste pentru copil nu iartă totul şi atunci acele atenționări fac bine copilului.
- Disponibilitatea. Părintele trebuie să fie disponibil pentru copilul său. Atunci când ii acorzi atenţie copilului poţi să observe diferite schimbări la acesta, astfel poţi să înțelegi dacă copilul are un anturaj cu influenţă negativă, sau este preocupat de cărți și cititul acestora ceea ce înseamnă o evoluție pozitivă. Părintele trebuie să ii acorde timp copilului, cu regularitate, timp de calitate în care să se joace cu copilul, să facă temele cu copilul, să ia masa, să meargă la plimbare astfel încât copilul să-şi simtă părintele alături în orice tip de activitate. Pentru a fi disponibil, părintele trebuie să fie preocupat de sedintele organizate la scoala, de materialele de parenting, de cursuri de parenting. Societatea este intr-o continua schimbare, oamenii evoluează şi trebuie să se adapteze copiilor inteligenţi care se nasc.
- Orientare și viziune. Fiecare adult trebuie să se întrebe cum îşi doreşte să fie copilul atunci când va deveni adult. Dacă îşi doreşte ca viitorul adult să fie “responsabil”, “independent”, “capabil să ia decizii corecte” trebuie să încurajeze un stil de de educaţie care să îl încurajeze, să fie autonomy, sigur pe el, curajos în tot ceea ce face. În educaţia copilului, direcţia trebuie să fie clară, cu obiective prestabilite şi respectate. Se stie că sunt familii

în care la cresterea copilului ajută şi bunicii. De multe ori şi mai mult ca sigur de cele mai multe ori părinţii consideră anumite activităţi cu copilul necesare in dezvoltarea si cresterea armonioasa a copilului, iar bunicii intervin si consideră ca nu suntr necesare si invers. Atunci directia nu mai este clară, copilul este debusolat de multe ori „scăpat din mână”.

- Dozajul. Părintele oferă dragoste, iubire, jucării, daruri, dar toate trebuie însoţite de responsabilităti, de limite, norme, interdicţii.
  Educația parentală vine în ajutorul părinților, copiilor, chiar și cadrelor didactice. Este bine știut că împreună, colaborând, discutând diverse teme vom reuși să avem copii puternici, capabili sa facă față societății care se află într-o continuă schimbare.
  Misiunea școlii este de a ajuta părinţii să conştientizeze imensul impact pe care îl are atitudinea lor, comportamentul lor, modul lor de a-şi trăi propria viaţă în formarea şi modelarea copilului. În funcţie de toate acestea copilul lor va deveni un adult care se valorizează, care are încredere în forţele proprii, care-şi asumă răspunderea deciziilor sale, care se adaptează și devine capabil să-şi imagineze viitorul.

Bibliografie

Piaget, J. (1980). Judecata morală la copil, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.
Holt România (2011). Cum să devenim părinţi mai buni – Ghidul părintelui, vol. 3, Iaşi: Expert Projects.
Cojocaru, D. (2008). Copilăria şi construcţia parentalităţii, Iaşi, Polirom

Educația incluzivă – educație pentru toți

Cirilescu Sanda-Elena
Grădinița cu program normal Brâncovenești

Şcoala românească se confruntă în ultimul timp cu diferite probleme, printre care se numără şi şcolarizarea copiilor defavorizaţi sau celor cu cerinţe educative special. Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de „egalitate“ înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltare.

Egalitatea şanselor semnifică, în fapt, oferirea de opţiuni multiple pentru capacităţi şi aptitudini diferite, „o educaţie pentru toţi şi pentru fiecare”, o educaţie deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă şi condiţii socio-economice, dar şi o educaţie pentru fiecare, în funcţie de nevoile sale specifice – evitându-se omogenizarea şi încurajându-se diversitatea – care să creeze premisele egalităţii şanselor de acces în viaţa socială. Această opţiune a fost susţinută de politicile de egalizare a şanselor care au avut ca obiective combaterea excluziunii şi selecţiei exacerbate, formarea competenţelor de bază pentru toţi indivizii, educaţia de tip „a doua şansă” pentru cei care au părăsit sistemul educativ, integrarea educaţiei formale cu educaţia non-formală şi educaţia informală, astfel încât să se extindă situaţiile de învăţare.

În categoria copiilor defavorizaţi îi putem include pe cei proveniţi din familii monoparentale sau orfani de ambii părinţi, copiii ai căror părinţi sunt şomeri, au grave probleme de sănătate sau un comportament imoral, copiii care locuiesc în zone izolate sau îndepărtate şi a căror şcolarizare depinde de existenţa unui mijloc de transport şi copiii de etnie rromă care se integrează cu greutate în colectivul clasei de elevi.

Cea mai bună soluţie pentru un sistem educativ care să răspundă nevoilor tuturor elevilor se dovedeşte a fi educaţia incluzivă, caracterizată prin următoarele principii: dreptul fiecărui elev la educaţie pe baza egalităţii şanselor; nici un elev nu poate fi exclus din educaţie sau supus discriminării pe motive de rasă, religie, culoare, etnie, sex, limbaj, dizabilităţi; şcoala se adaptează la nevoile elevilor; diferenţele individuale între elevi constituie o sursă de bogăţie şi diversitate, şi nu o problemă. Şcoala incluzivă are la bază un curriculum adaptat în raport cu nevoile copiilor. Educaţia pentru diversitate este un răspuns la pluralismul de toate felurile cu care ne confruntăm. Valorificarea diversităţii permite toleranţa; recunoaşte, apreciază şi facilitează procese implicate în explorarea şi descoperirea noului, conduce la întărirea relaţiilor în cadrul comunităţii şi măreşte posibilităţile tinerilor de a se realiza într-o societate pluralistă, din ce în ce mai complexă. Instituţiile de învăţământ trebuie să ia măsuri potrivite pentru eliminarea oricărei forme de discriminare prezente în interiorul lor.

Activităţi extracurriculare la disciplina Istorie

Prof. Negru Pavel-Rafael
Liceul Teoretic ,,Eftimie Murgu,, Bozovici

Activităţile extracurriculare, prin care se asigură contribuţii importante la optimizarea procesului de instruire şi educare a elevilor, se concretizează în mai multe ***forme***, şi anume: ***cercul de istorie cu profil interdisciplinar, muzeul şcolar de istorie, excursia, vizita, concursurile şcolare pe teme de istoria patriei, aniversările unor evenimente din viaţa unor personalităţi locale sau a unor evenimente din istoria patriei***.

Aceste activităţi completează ce au învăţat elevii la istorie în clasă, folosesc, în mod util şi plăcut, timpul în afara orarului şcolar al elevilor. O bună organizare şi desfăşurare a cercului de istorie, a excursiei şi vizitei, a concursurilor şi vizionărilor spectacolelor cu conţinut istoric, confecţionarea unor resurse materiale şi utilizarea celor din cabinetul de istorie, dotarea colţului muzeistic, întâlniri cu veteranii de război sau cu participanţii la evenimentele din Decembrie 1989, cu personalităţi cultural-politice, etc., sunt tot atâtea activităţi extracurriculare (complementare).

Planificarea judicioasă a activităţilor conexe, odată cu planificarea anuală şi semestrială, are rolul de a evita supraîncărcarea elevilor şi de a conjuga, echilibrat, toate formele specifice de studiere a istoriei patriei în şcoală şi în afara ei.

a) ***Cercul de istorie cu profil interdisciplinar*** cuprinde elevi de aceeaşi vârstă sau de vârstă apropiată, care au interese şi înclinaţii pentru istorie. Activitatea acestora se desfăşoară în cadrul unor şedinţe tematice. Tematica şedinţelor trebuie să se stabilească prin consultarea elevilor, în funcţie de înclinaţiile, preferinţele, interesele şi posibilităţile lor. În cadrul cercului de istorie, în optica nouă a Curriculum – ului, activităţile se desfăşoară sub aspect interdisciplinar, motiv pentru care găsim – în literatura de specialitate – denumirea de ,,cercul de istorie cu profil interdisciplinar”.

Cercul de istorie cu profil interdisciplinar poate deveni arena unor discuţii libere, uneori controversate, pe marginea materiei predate. Elevii pot pune întrebări, emite păreri proprii, pot face completări. Ei au privilegiul să arate ce au citit în afara manualului, ce au auzit şi ce au văzut la radio şi televizor, ce le oferă calculatorul, se pot obişnui cu argumentarea logică şi interpretarea corectă a faptelor.

b) ***Excursia*** este una din activităţile extraşcolare, frecvent folosită pentru cunoaşterea trecutului local şi naţional. Deosebit de eficace, excursia cu caracter istoric se poate organiza în toate localităţile ţării, pentru că nu există palmă de pământ românesc care să nu aibă mărturii ale trecutului dintre cele mai semnificative.

Excursia, temeinic organizată şi pregătită, creează o atmosferă deosebit de favorabilă instrucţiei, educaţiei, formării complete a personalităţii elevului. Preferinţa pentru excursie, participarea lor masivă sunt argumente suficiente pentru a demonstra că elevii sunt însetaţi de a cunoaşte cât mai multe lucruri noi în mod direct, că se simt deosebit de satisfăcuţi şi bucuroşi de a-şi petrece timpul în mijlocul frumuseţilor naturii, că trăiesc simţiri dintre cele mai intense în contactul direct cu tezaurul de valori al înaintaşilor, că, în acest cadru, prieteniile şi colegialitatea cunosc noi dimensiuni. Excursiile dezvoltă încrederea în marile posibilităţi ale omului, formează conştiinţa răspunderii şi demnităţii umane.Excursia pune pe elevi în legătură nemijlocită cu realitatea înconjurătoare, dându-le posibilitatea să concretizeze cunoştinţele dobândite la clasă cu elemente de istorie locală.

c) ***Vizita*** are, în desfăşurarea sa, acelaşi traseu ca şi excursia. Spre deosebire de excursie, vizita este programată pe o durată de timp mai scurtă şi are de urmărit obiective mai aproape de realitate. Vizita constă în deplasarea organizată şi planificată la un punct cu rezonanţă istorică.

Vizita cu caracter istoric se planifică odată cu întocmirea planificării actuale şi semestriale, în aşa fel încât ea să nu răpească din timpul afectat activităţilor de predare a cunoştinţelor celorlalte obiecte de învăţământ. Dacă excursia-lecţie are planificat un itinerar pentru cercetarea mai multor locuri cu rezonanţă istorică, vizita recurge la prezenţa grupului sau a clasei de elevi la un singur reper istoric.

d) Muzeul de istorie. În condiţiile actuale ale dezvoltării procesului de instrucţie şi educaţie, punctul muzeistic din şcoală are importanţa sa. Iniţiativa multor cadre didactice de a organiza asemenea puncte muzeistice la nivelul şcolilor nu poate fi decât benefică.

Muzeul şcolar este locul unde lecţia de istorie se desfăşoară „în suc propriu”, având ca materiale intuitive exponatele din muzeu. Aceste exponate pot fi depozitate şi apoi folosite drept resurse materiale în cadrul orelor sau dacă şcoala dispune de spaţiu, ele se constituie într-o expoziţie permanentă. Această expoziţie permanentă este ordonată cronologic în funcţie de piesele de care dispune muzeul. Lecţia de la muzeu oferă elevului posibilitatea de a constata un adevăr pe care acum îl redescoperă.

Muzeul şcolar contribuie, din plin, la realizarea unui învăţământ formativ, dând posibilitatea elevilor să folosească informaţiile culese pe modele intuitive, lucru ce uşurează mult sarcina propunătorului. Are, în acelaşi timp, contact direct cu evenimentul, prin prezentarea unor atribute ale acestuia.

În muzeu, propunătorul are ocazia de îndruma elevii să observe fenomenul urmărit, prin stabilirea obiectivelor. Elevii sunt antrenaţi într-o activitate de gândire creatoare, unde îşi pot etala spiritul de independenţă, iar activitatea în echipă duce la o rezolvare mai rapidă a sarcinii propuse **.**

BIBLIOGRAFIE

1. CERGHIT, I., *Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1983.
2. FELEZEU, Călin, *Didactica istoriei*, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2000.
3. RANCU-BODROG, Gheorghe, *Predarea istoriei românilor în şcoala primară*, Drobeta Turnu-Severin, Editura Radical, 2003.
4. TĂNASĂ, Gheorghe, *Metodica predării-învăţării istoriei în şcoală*; Iaşi, Editura „Spiru Haret”, 1996.

IMPORTANȚA STUDIERII LIMBII FRANCEZE

prof. Zarafu Anda Nicoleta
Școala Gimnazială Comana de Jos ,Brașov

În zilele noastre, limbile străine au devenit o necesitate pentru o viaţă profesională de succes şi nu numai. Putem observa că, pentru a fi azi angajat într-un domeniu de lucru, cunoaşterea a cel puţin a unei limbi străine este absolut necesară. O limbă străină este un mare avantaj, căci un curriculum vitae care precizează şi faptul că se cunoaşte cel puţin o limbă străină, va fi cu siguranţă mai bine primit, decât unul care nu precizează acest lucru.

Se poate observa că, la un nivel egal în ceea ce priveşte formarea intelectuală a doi candidaţi, cel care cunoaşte o limbă străină, va fi întotdeauna preferat celui care nu cunoaşte niciuna.

De asemenea, România este o ţară a Uniunii Europene. Cunoaşterea unei limbi de circulaţie internaţională ne dă posiblitatea de-a circula liber în Europa, de-a putea fi cu uşurinţă angajat sau de-a face o carieră frumoasă acolo.Nu în ultimul rând, în secolul nostru este foarte importantă calitatea informaţiilor, iar accesul la noile informaţii se face prin cunoaşterea unei limbi străine.

Atunci, vorbind de limbi străine, ne întrebăm: de ce am alege limba franceza? Am putea avea mai multe argumente în favoarea învăţării acestei limbi de circulaţie internaţională. În primul rând, franceza este una din cele doua limbi, împreună cu limba engleză, care se vorbește pe cele cinci continente de 80 de milioane de oameni ca limba maternă, 190 de milioane ca limbă secundară și de încă aproximativ 200 de milioane ca limbă străină de vorbitori în 57 de țări. Este, de asemenea, una din cele două limbi oficiale din majoritatea instituţiilor importante, cum ar fi: Organizaţia Naţiunilor Unite, Uniunea Europeană, Consiliul European, Unesco, Crucea Roşie, etc.

Până în zilele noastre franceza a fost considerată ca şi limba oficială a Jocurilor Olimpice şi limba diplomatică a Statului Vatican. Limba franceză este vorbită în mai mult de 43 de ţări din lume.

Românii au deja un mare avantaj în învăţarea limbii franceze, date fiind rădăcinile latine comune, precum şi o multitudine de cuvinte împrumutate din limba franceză. Din 1993, România face parte din La Francophonie, o organizaţie internaţională a ţărilor afilitate cu limba sau cultura franceză. În România limba franceză este înţeleasă de aproximativ 25% din populaţie graţie strânselor legături culturale cu Franţa din secolele trecute.

De asemenea, cunoaşterea limbii franceze înlesneşte şi mai mult accesul la celelalte limbi latine (italiana, spaniola, portugheza)

Aproape 62% din elevii din învăţământul primar românesc studiază o limbă străină, comparativ cu media UE de 69%, şi doar 0,8% din elevii din acest ciclu învaţă două limbi străine, comparativ cu media UE de 3,5%, conform datelor Comisiei Europene la nivelul anului 2008. În cazul elevilor din clasele primare, 38,7% din ei studiază engleza, 22,6% - franceza şi 1,7% - germana. Sistemul românesc pune accentul mai ales pe înţelegerea, vorbirea şi citirea într-o limbă străină, scrisul nefiind prioritar. Numărul de ore recomandat prin programă pentru studierea la clasă a primei şi a celei de-a doua limbi străine este de 58 de ore anual, în gimnaziu şi liceu.

Se merită să învăţăm limba franceză şi pentru faptul că putem astfel să privim spectacole, filme, teatru, concerte, să citim cărţi şi reviste direct în limba franceză, fără ca acestea să fie traduse.Limba franceză este deseori numită şi limba dragostei, datorită culturii franceze precum şi muzicalităţii ei.

Franţa oferă multe burse străinilor, ea este interesată mereu de dezvoltarea învăţământului şi a culturii. Se poate astfel studia în marile şcoli franţuzeşti, cum ar fi *la Sorbonne* sau la Universitatea *Pierre et Marie Curie*.

Limba franceză este o limbă clară, precisă, poate să traducă cele mai profunde nuanţe ale gândirii şi ale sensibilităţii umane. Ea reprezinită cea de-a treia limbă folosită pe Internet, după engleza şi germana şi în faţa

spaniolei. Caracterul social, graţia, supleţea sunt calităţi care fac din limba franceză o limbă internaţională prin excelenţă, întotdeauna necesară şi utilă.

Importanţa ştiinţelor auxiliare in predarea istoriei

Prof. Marinela Daniela Răduță
Școala Gimnazială Băuțar, Caraș-Severin

Cu toate că este o ştiinţă unitară, cu conţinutul şi metodele proprii, datorită diversităţii şi multitudinii de izvoare şi fenomene istorice, din diverse domenii şi întinderi pe perioade destul de mari şi arii diferite, pentru reconstituirea faptelor istorice, istoria trebuie să apeleze la ajutorul altor discipline sau ştiinţe, care, integrate în procesul de cercetare şi cunoaştere umană, dau istoriei şi atributul de *ştiinţă multidisciplinară*.

În istoriografia românească, acestor discipline ajutătoare li se spunea *ştiinţe auxiliare ale istoriei*. Ele erau împărţite în două grupe: *majore* şi *minore*.

Minimalizându-se importanţa ştiinţelor de-sine-stătătoare, cum sunt *geografia, filosofia* şi altele, şi fără a se observa relaţia de interdisciplinaritate, care se poate stabili între ele şi istorie, acestea erau considerate ştiinţe auxiliare, majore, ale istoriei.

Celelalte discipline istorice, precum: *istoriografia, arhivistica, arheologia, paleografia, diplomatica, numismatica* şi altele erau trecute în rândul ştiinţelor auxiliare minore.

Dar, din clasificarea acestora, s-a creat şi situaţia paradoxală şi ambiguă, potrivit căreia istoria era considerată numai ca disciplină, iar disciplinele care o „ajutau” erau ridicate la rang de ştiinţe.

Conceptul de ştiinţă multidisciplinară atribuit istoriei nu este incompatibil cu conceptul de ştiinţă unitară, iar diversificarea istoriei în mai multe discipline sau ştiinţe nu face altceva decât să-i crească valoarea ei atât formativă, cât şi educativă **.**

În cercetarea istorică, specialistul se pregăteşte într-un anumit sector, relativ îngust, în care, fără îndoială, nu este nevoie să fie în acelaşi timp şi arheolog, paleograf sau numismat. Însă, această specializare îngustă nu-l scuteşte pe istoric să-şi însuşească metodele de cercetare şi a celorlalte discipline istorice şi de graniţă, deoarece astăzi, mai mult ca oricând, se impune cercetarea şi studierea interdisciplinară. De altfel, în acest sens, a avut dreptate Guy Michaud, rectorul Universităţii din Paris, când, în urma referatelor prezentate şi a discuţiilor purtate la seminarul de la Nisa, din septembrie 1970, cu tema „Interdisciplinaritate, probleme ale învăţământului şi cercetării în universitate”, a spus: *„Interdisciplinaritatea nu se predă, nici nu se învaţă. Ea este, în esenţă, o atitudine a spiritului uman”*. Într-adevăr, această atitudine îi dă posibilitate istoricului să nu trateze izolat, metafizic, anumite fapte ale procesului istoric, ci să le privească în ansamblu, în relaţii şi corelări integrative.

Profesorului de la catedră i se pot cere explicaţii, de către elevi, în legătură cu o monedă descoperită de ei, descifrarea unui document sau a unei cărţi rare, în slove chirilice, sau să dea o lămurire filologică şi istorică a unui nume de sat, oraş sau apă, cunoscute de elevi din povestirile bătrânilor sau din cunoştinţe proprii.

În excursii, profesorul de istorie trebuie să dovedească, de asemenea, cunoştinţe de arheologie, epigrafie sau paleografie, deoarece sunt vizitate monumente istorice, muzee, mănăstiri, care posedă mărturii scrise sau nescrise ale istoriei poporului nostru. El trebuie să cunoască datele furnizate de *cronologie* şi, în special, calcularea datelor după cronologia bizantină, care s-a folosit în cancelaria domnească din Ţările Române şi să ştie, de pildă, când se scade 5508 sau 5509 din anul de la facerea lumii, care este dat în documente sau pisaniile de la biserică sau diferenţa de zile dintre cele două stiluri, zece zile în sec. XVII, unsprezece zile în sec. XVIII, 12 zile în sec. XIX şi 13 zile în sec. XX. De asemenea, din domeniul *epigrafiei latine* să cunoască măcar unele elemente, ca prescurtarea D.M. (zeilor mani) din invocaţia unor inscripţii şi, în mod obligatoriu, numerotarea romană, care se mai întâlneşte şi astăzi pe frontispiciul unor instituţii. Cunoştinţe sumare de *epigrafie slavă şi română cu slove chirilice* se impun să le aibă profesorul, pentru a putea descifra o inscripţie tombală sau pisanie bisericească **.**

Corelarea istoriei cu ramura „cea mai tânără” a arheologiei, *arheologia medievală* şi folosirea şi interpretarea datelor şi realităţilor demografice – deci şi corelare cu disciplinele de frontieră – de pe teritoriul Transilvaniei, referitoare la secolele VIII-X, confirmă cele relatate de Anonymus în „Gesta Hungarorum”, în

sensul existenţei populaţiei autohtone sedentare, cu caractere etnice distincte. Această confirmare e cu atât mai valoroasă, deoarece în unele lucrări ale istoricilor maghiari se contestă autenticitatea surselor furnizate de cronicarul respectiv, reluându-se, din nou, teza neştiinţifică şi tendenţioasă a „ţinutului pustiu” (Gy. Gyorffy).

Concentrarea a peste 20 de aşezări, cu centre fortificate la *Biharea, Zalău,* în zona voievodatului lui Menumorut, identificarea a peste 40 de aşezări în centrul Transilvaniei, acolo unde se va forma voievodatul Transilvaniei, condus de Gyla (probabil cu numele adevărat de Iulius), în secolele VIII-X, înainte de pătrunderea ungurilor, denotă existenţa unei populaţii stabile, sedentare, încă din secolele anterioare.

De asemenea, existenţa celor două aşezări apropiate, cea *română* de la *Guşteriţa* şi cea slavă, de la *Ocna Sibiului*, distincte, demonstrează veridicitatea ştirilor relatate de Anonymus că locuitorii ţării erau *români* şi *slavi,* deci procesul de formare a poporului român se încheiase la venirea slavilor, din moment ce se menţionează două etnii deosebite.

În ceea ce priveşte *paleografia*, dacă citirea textelor din latină medievală sau neogreacă este mai dificilă, cele scrise în limba română cu caractere chirilice sunt obligatorii de cunoscut**.**

Profesorul de istorie trebuie să aibă sumare cunoştinţe de *diplomatică*, în aşa fel încât să distingă un hrisov de act obişnuit şi să explice, în mod ştiinţific, anumite prescurtări şi atribuţii ale domnului din titlurile purtate. Astfel, puţini profesori cunosc şi explică influenţa bizantină, care se găseşte în particula *Io* din titulatura domnilor noştri şi care are o semnificaţie religioasă, provenită din *Ioan*, nume teofor, ce înseamnă bunătatea domnului milostiv, aşa cum *Bogdan* înseamnă dăruit de Dumnezeu.

De asemenea, profesorul trebuie să explice elevilor de ce domnitorii noştri se intitulau: *mare voievod, domn* şi *gospodar* (aceste titluri nefiind sinonime, dar toate ducând la sublinierea suveranităţii de stat), precum şi denumirea Ţării Româneşti de *Ungro-vlahia*.

Profesorul de istorie trebuie să aibă minime cunoştinţe de *sigilografie* (studiul sigiliilor), *heraldică* (studiul stemelor şi blazoanelor), *numismatică* (studiul monedelor), *medalistica* (studiul medaliilor), *miniaturistica* (studiul miniaturilor de pe texte şi cărţi) şi *genealogie* (studierea spiţelor de neam).

Din punct de vedere metodologic, corelarea intradisciplinară între istorie şi disciplinele auxiliare se poate realiza la lecţia introductivă de istoria patriei, când se tratează probleme legate de pământul românesc, pe care s-a dezvoltat poporul, problema periodizării istoriei, dar, în special, atunci când se predau aspecte din organizarea social-economică, administrativă şi culturală, în anumite epoci şi, mai ales, când se prezintă evoluţia instituţiilor.

De asemenea, o bună corelare se realizează şi atunci când se intuiesc şi se comentează stemele ţărilor, monedele şi orice alt material care ţine de studiul disciplinelor auxiliare. Aşa, de pildă, o foarte reuşită corelare intradisciplinară între istorie şi heraldică se poate realiza atunci când, la lecţia despre Mihai Viteazul, se proiectează stema Ţărilor Române unite.

După cum se ştie, sigiliul lui Mihai Viteazul, aplicat pe un document din 27 iulie 1600, are – în reprezentare – şi elemente ale stemei Moldovei (capul de bour), ale stemei Ţării Româneşti (acvila cu cruce în cioc) şi ale stemei Transilvaniei (doi lei). În secolele XVII-XVIII, domnitorii din Ţara Românească şi Moldova au folosit, frecvent, sigiliile cu stemă unită. În felul acesta, sigiliile cu stemă unită au căpătat şi un sens politic, fiind o recunoaştere a comunităţii de origine, obiceiuri şi limbă **.**

Bibliografie

5. CERGHIT, I., *Perfecţionarea lecţiei în şcoala modernă*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1983.
6. FELEZEU, Călin, *Didactica istoriei*, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2000.
7. PĂUN, Emil, *Introducere în pedagogie*, Bucureşti, Ministerul Educaţiei şi Cercetării, 2005.

La psychologie du jeu

Prof .Negru Simona-Solomia
Liceul Teoretic,, Eftimie Murgu,,Bozovici, Caraș-Severin

On peut constater que les études ethnographiques ont une grande contribution dans la compréhension de l'essence psychologique du jeu. Les ethnographes et les philosophes qui se sont occupés des problèmes d'esthétique ont manifesté intérêt envers le jeu comme élément de culture. L'élaboration de la théorie sur le jeu est liée aux noms des penseurs du XIX – me siècle comme : Fr. Schiller, H. Spencer, W. Wund. Wund dit : “**Le jeu est le résultat du travail . Il n'y a pas de jeu qui n'ait pas son prototype dans une des formes de travail qui le précède toujours comme temps et comme essence. Le besoin d'exister oblige l'homme à travailler. En travaillant l'homme apprend à apprécier l'action de ses propres forces comme objet de la satisfaction.”**

L'analyse de la forme développée du jeu fait possible la compréhension de sa liaison avec l'art qui a comme contenu à coté des normes de la vie et de l'activité humaine, le sens même et ses raisons.

Même şi la fonction strictement didactique du jeu est réductrice cela ne signifie pas une suppression de son ordre dans la formation de la personnalité de l'enfant, surtout dans la première enfance jusqu'à l'a âge de l'école.

Dans **Psihologia jocului(1.)**, D. B Elkonin obsèrve le fait que dans la psychologie empirique,l'étude du jeu tout comme l'analyse d' autres genres
d'activité et de la conscience en ensemble ont été dominés par l'approche analytique-fonctionnelle.Dans ce cadre le jeu était considère comme manifestation d'une capacité psychique déjà formée.Quelques spécialistes (J. Sally,K. Buhler, W. Stern)ont considéré le jeu comme une manifestation de l'imagination ou de la fantaisie, mise en mouvement par une diversité de tendances affectives. D'autres(J. Dewey)ont lié le jeu au développement de la pensée.Chaque activité, même le jeu peut être décomposée dans une somme des capacitées:perception+memoire+pensée+imagination. On peut même déterminer, avec une certaine approximation la fréquence de chacun de ces procès dans les différents étapes de développement de l'une ou de l'autre des formes de jeu.Mais par une telle décomposition en éléments sépares, on perd le spécifique qualitatif du jeu comme activité distincte de l'enfant comme forme particulière de sã vie ou on réalise la liaison avec la réalité qui l'entoure.

R.J.Jukovskaia a étudié l'influence que les didactiques exercent au cours des leçons speciales.Ainsi, elle a observé le fait que même l'excursion dans un magasin a intéressée les enfants elle n'a pas eu un effet visible sur leur jeu.Ultérieurement dans une leçon spéciale on a proposé aux enfants le jeu didactique “Au magasin” pour familiariser les enfants à la variée des opérations exécutées par le marchand et par les clients, les formules aimables pour s'adresser l'un à l'autre.Pendant le jeu didactique les enfants ont manifesté un grand intérêt pour le role de marchand et pour le role de client.R. J. Jukovskaia montre que sous l'influence du jeu didactique”Au magasin”ont apparu des nombreuses variantes de jeux orales visant la vente et l'achat des divers objets.

T. A. Markov a fait des études sur l'influence de la littérature artistique pour enfants sur leur jeux. Les jeux didactiques,la lecture des oeuvres littéraires et les autres activités influencent l'apparition et le développement du jeu à roles seulement le cas ou elle montre aux enfants l'activité des adultes, leurs réalisations et les relations entre eux.

Dans sa théorie sur le jeu K. Groos montre l'importance du jeu pour l'enfant.V. Stern a pris la conception de Groos sur le jeu :”**Du point de vue des recherches biologiques, le jeu est une composante nécessaire dans le système des buts de l'individu** ‘’.V. Stern dit:”**Le jeu est l'autodeveloppement instructif des prédispositions, l'exersation anticipé, inconsciente des futures fonctions serieuses**’’.E. Buhler considère que le moment central du jeu le représente la satisfaction fonctionnelle. A part la satisfaction fonctionnelle il indique encore le principe de la forme ou la tendance vers une forme parfaite du jeu. Buytendijk sépare

l’exercice de jeu.Le jeu n’est pas un exercice mais le développement même. Le jeu est l’objet d’étude des diverses sciences. Il constitue l’objet d’étude pour la branche de la psychologie qui s’occupe du développement du psychique. Le psychologue qui étudie sur ces problèmes est intéressé par le jeu tout d’abord comme une activité ou se réalise un type particulier de règlement psychique. La psychologie accorde dans la description du jeu enfantin une grande attention à l’imagination et à la fantaisie. Sally se pose la question: ”Est-ce que le jeu est une chose sérieuse ou plutôt un jeu de scène inconscient?”J. Piaget observe trois couches principales du jeu liées dans une seule chaine :les jeux exercice, les jeux symboliques et les jeux de roles.Piaget met l’accent surtout sur l’exercice, le symbole et le règle en trois étapes succéssives qui caractérisent les grandes catégories de jeu du point de vue des structures de l’intélligence.Le psychologue français J. Château considère que le plaisir que l’enfant sent en jouant est un plaisir moral. Ce plaisir moral est lié au fait que, en chaque jeu il y a un certain plan et des règles plus ou moins severes.L’accomplissement du plan et des règles produit une grande satisfaction morale le jeu pour s’autoaffirmer.Le résultat du jeu est un accomplissement. Chaque jeu représente une grande manifestation de la volonté et par cela un école du comportement volitif, une école de personnalité.

NOTES :

1.) D. B. Elkonin - Psihologia jocului , Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti,1980.
2.) Hervé Boudin - Prendre au sérieux les jeux pédagogiques, dans “Le Français dans le Monde”, nr. 223, Hachette – Larousse, Paris, 1989.
3.) Jean – Marc Caré - Dramatisation et simulation , dans “ Le Français dans le Monde “, nr. 123, Hachette – Larousse, Paris, 1976.

Educația unor tineri născuți într-o eră a vitezei

Prof.Cornelia Stănculeanu-Mitrache
Liceul Tehnologic *Ion Popescu-Cilieni*, Olt

Educația reprezintă un act de bază al procesului pedagogic. ***“Omul are nevoie de educaţie, nu pentru că fără educaţie el n-ar putea creşte, ci pentru că dacă creşte această creştere nu trebuie lăsată pe seama întâmplării”*** (Herbart, F. J., regăsit în Bârsănescu, Şt.: 1970, p.153). Herbart consideră că **scopul educaţiei** este acela de a forma un **om moral sub aspectul caracterului şi universal sub raportul cunoaşterii.**

Întorcându-ne la educaţie, în accepţiunea actuală, ea poate fi definită :

- *în sens extensiv*_– fenomen social de dezvoltare, formare, constituire a oamenilor ca subiecţi ai acţiunii, cunoaşterii şi valorilor, prin comunicare şi exerciţiu, prin modelarea comportamentului lor şi integrarea în activitate şi relaţiile sociale. În această accepţiune, educaţia se referă la ansamblul influenţelor modelatoare ale societăţii, spontane sau intenţionate, implicite sau explicite, deci, în relaţiile cu mediul, socotit educogen;
- *în sens restrâns*_– educaţia se referă la sistemul de circumstanţe şi acţiuni dirijate conştient şi organizate în vederea determinării formaţiei îndeosebi a reprezentanţilor noilor generaţii şi, în ultimul timp, a oamenilor de toate vârstele, în raport cu un anumit ideal, în care să se reflecte trebuinţele, nevoile şi aspiraţiile lor în consens cu cerinţele actuale şi de perspectivă ale societăţii.

Educația a fost definită mereu ca un rezultat al parteneriatului familie-școală-societate. De ce? În familie se pun bazele dezvoltării personalității unui individ, aici este obișnuit cu un anumite reguli, mai mult sau mai puțin respectate, apoi școala valorifică deprinderile copilului, îl sprijină în evoluția sa pentru a ajunge o persoană care contribuie la dezvoltarea societății în care trăiește.

În prezent, vremurile sunt într-o permanenta schimbare, oamenii- într-o agitație continuă pentru asigurarea unui conform sporit. Totul se realizează cu mare viteză și cu mijloace care fac învățarea, existența cât mai ușoare. În aceste condiții, cum poate un profesor să asigure educația unei generații pentru viitor? Ei bine, profesorul trebuie să se adapteze vremurilor, să accepte că poate învăța multe de la copiii pe care îi are în grijă la școală. Tinerii de azi trebuie educați pentru respectarea valorilor morale pentru a forma o societate solidă, să folosească tehnologia și tot ce li se oferă pentru a învăța să trăiască frumos, respectând persoanele din jur, mediul...să fie obișnuiți să reziste tentației diferitelor vicii ce le poate distruge viața. În zadar ai acces la informație, daca nu o folosești cum trebuie, problemele aduse de o societate modernă sunt multiple(droguri, alcool etc), iar profesorul trebuie să găsească calea de a ajunge la inima tinerilor, de a le deschide mintea, de a-i ajuta să învețe să deosebească binele de rău și toate acestea sunt extrem de importante, mai ales în rândul tinerilor ale căror familii nu aleg calea unei comunicări eficiente.

Tinerii trebuie să înțeleagă că educația înseamnă libertate: de a gândi, de a acționa, dar libertatea lor nutrebuie să aducă atingere libertății celui de lângă ei.

Acum, la nivel instituțional, trebuie să se găsească căi sigure care să asigure viitoarei generații posibilitatea de a conștientiza că, în școală, ei învață cu adevărat, nu că „pierd vreme”, să bazeze învățarea pe inter și transdisciplinaritate și pe aplicabilitate. Tinerii trebuie să vadă că se aplică în viața de zi cu zi ceea ce au învățat la școală.

Sub aspectul strategiei educaţionale, principalele direcţii de schimbare avute în vedere de **postmodernism** se referă la: democratizarea reală a învăţământului şi educaţiei care să vizeze ca perspectivă trecerea de la democraţia realizată între egali la “nivelul de jos” la democraţia între egali la “nivelul de sus”; amplificarea funcţiilor prospective ale educaţiei; extinderea învăţării extrașcolare odată cu creşterea potenţialului de învăţare al societăţii; articularea eficientă a nivelurilor de educaţie formală, nonformală şi informală; dezvoltarea capacităţilor de adaptare la schimbare; asigurarea libertăţii autentice de gândire şi exprimare; promovarea meritocraţiei prin valorificarea competenţelor; formarea omului ca cetăţean al lumii prin extinderea cooperării şi colaborării internaţionale etc.

La fel, şi sub aspectul curriculumului, din perspectiva educaţie postmoderniste, se promovează schimbări de genul: reconsiderări ale planurilor şi progamelor curriculare; elaborarea curriculumului în perspective inter-, pluri- şi transdisciplinare, inter- şi multiculturale; extinderea posibilităţior opţiunilor curriculare; folosirea într-un mai mare grad şi valorificarea în educaţie a mijloacelor oferite de tehnologia informaţiei; formarea eficientă a educatorilor ca organizatori şi manageri ai educaţiei. Direcţiile semnalate privind schimbările de strategie şi de curriculum ale educaţiei, promovate de postmodernism, nu s-ar putea “împlini” în absenţa unor schimbări privind comunicarea educaţională de genul: extinderea registrului formelor de comunicare în educaţie şi prin educaţie; generalizarea strategiilor euristice, problematizatoare, prospective, reflexive; educarea conduitei libere, active, interogative, participative şi creatore; transformarea relaţiei de dependenţă educat-educator într-o relaţie de parteneruiat; stimularea auto-învăţării şi a inter-învăţării; accentuarea dimensiunilor expresiv-afective ale comunicării etc.

Aşadar, învăţarea, instruirea şi educaţia sunt procese complexe, de durată, ce intră în multiple condiţionări a căror efect este dezvoltarea omului şi a societăţii. Că acest om este mai bine sau mai puţin bine construit în “interior", că el se masifică sau că se personalizează din ce în ce mai mult, că se dedică mai mult consumului sau că îşi asumă responsabilităţi din ce în ce mai mari etc şi, la fel, că societatea “se închide” sau “se deschide”, toate sunt direct sau indirect rezultatele educaţiei, motiv pentru care speranţa de o “societate deschisă la deschidere” şi de formarea omului nobil, onest, deschis, care se afirmă ca o persoană matură, se leagă și sunt tot mai mult în responsabilitatea educaţiei.

Bibliografie:

1.Bădescu, I., Radu, N., (1980*). De la comunitatea rurală la comunitatea urbană*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti.

2. Bârsănescu, Şt., (1970). *Istoria pedagogiei*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

3. Kottak, C., Ph. (2007). *Windows On Humanity: A Concise Introduction To Anthropology* – Second Edition, McGraw-Hill Companies Inc., New York, Statele Unite ale Americii.

. „PROFESORUL-FACTOR DE BAZĂ IN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV‘’

Numele și prenumele: Petrașciuc Veronica
Școala Gimnazială ”Miron Costin” Suceava

Profesorul îndeplinește o misiune deosebit de importantă, aceea care asigură formarea și pregătirea profesională a tinerei generații și nu numai. Educatorul este definit ca o persoană ce răspunde de exercitarea unor influențe educative de natură să conducă la dezvoltarea unor ființe umane (Dictionar de pedagogie, 1979). La fel ca si medicul, cărturarul, artistul, profesorul nu poate fi un simplu funcționar, ci un om care este conștient și știe că are o vocație și o misiune de îndeplinit.

Munca lui este foarte specială, deoarece el trebuie să fie în același timp un prieten, ajutor, mentor, un model. Profesorul în clasă - este un fel de regizor, scenarist, actor, pictor, psiholog, educator, creator de suflete. Rolul său nu poate fi restrâns doar la cel de simplă sursă de cunostințe, ci el este cel care prin personalitatea sa amplifică valențele educative ale cunoștintelor. Misiunea pe care o are de îndeplinit se referă la: instruirea, educarea și formarea de personalități autonome integrabile social, capabile de învățare permanentă, cu capacități de gândire critică și creativă, cu o înaltă profesionalitate și nu în ultimul rând cu un profil civico-moral autentic (D. Cretu, 1999). "A fi educator nu înseamnă a exercita o meserie, înseamnă a indeplini o misiune, a face un apostolat" - spune G. Mialaret.

Mulţi cred că a fi profesor înseamnă doar a prezenta informaţii elevilor , a evalua nivelul acestora şi a-i ierarhiza prin note. Profesia de cadru didactic este însă mult mai profundă, solicită calităţi speciale, care se pot forma şi dezvolta doar dacă persoana respectivă doreşte, cu adevărat, să fie profesor. În abordarea personalitatii profesorului se poate utiliza clasificarea făcută de Ioan Nicola, care separă premisele necesare alegerii profesiunii de dascăl de pregătirea propriu–zisă în vederea exercitării ei. Primul aspect îl reprezintă calităţile profesorului, iar al doilea cultura sa.

În Dictionarul de pedagogie, aptitudinea pedagogică este definită ca fiind “ansamblul de calităţi necesare unei persoane în vederea exercitării profesiunii de educator” iar aptitudinea didactică este un complex de trăsături care, dezvoltate în cadrul unei temeinice culturi pedagogice se concretizează în „capacitatea de formare a tineretului”. Profesorul este persoana care hrănește curiozitatea elevilor, explică trecutul și imaginează viitorul. Un profesor bun investește mult în ceea ce face, manifestînd pasiune și dăruire.

Așa cum precizează și Ruxandra Manea, un bun profesor trebuie:

- să fie un model de învățare continuă
- să fie un profesionist căruia îi place permanent să se autodepășească
- să insufle entuziasmul de a învăța elevilor săi
- să aducă valoare la clasă prin modul cum setează contextul și procesul învățării,
- să gestioneze fiecare individ dintr-o clasă și să se adapteze stilului său de învățare, să înțeleagă contextul social în care acesta trăiește și se dezvoltă
- să își dorească să-și depășească propriile limite
- să devină un adevărat lider
- să se implice în dezvoltarea comunității prin organizarea de programe de schimburi de experiențe cu alți colegi, contribuind astfel la îmbunătățirea actului didactic.
- să devină un model de urmat pentru comunitatea în care trăiește, în special pentru tineri dar și pentru părinții elevilor săi.
- să promoveze faptul că în spatele fiecărui elev este „un om care are nevoie sa fie văzut, ascultat, acceptat, încurajat.
- să învețe elevii procesul de gândire care duce la anumite rezultate.

Cel mai important factor care determină calitatea educației pe care o primește un copil este calitatea profesorului său. Insă, care sunt caracteristicile unui profesor bun?
Firea deschisă și deschiderea spre comunicare favorizează stabilirea de relații frumoase cu elevii, capacitatea de a asculta, câștigarea și menținerea popularității, a admirației, crearea unei stări de confort psihic Alte aspect ale personalității unui dascăl ar fi spiritul de obiectivitate și dreptate, optimismul, răbdarea, stăpânirea de sine, modestia, fermitatea.

Tactul pedagogic implică discernământ, ”grija cadrului didactic pentru a nu leza demnitatea elevului și a-l influența educativ sau instructiv în chip ingenios, fără duritate si evitând conflictele.” (Vasile Marcu, 2005).De asemenea, cultura generală este necesară pentru a face față curiozității elevilor, pentru a asigura rigoarea științifică, calitatea exprimării.

Portretul profesorului bun, în viziunea elevilor, este diferit de cel perceput de către părinți. Din perspectiva elevilor, felul în care un profesor relaționează cu ei este mai important decât pregătirea profesională sau vocația .În schimb, indulgența, atitudinea prietenoasă, corectitudinea sau răbdarea sunt caracteristici importante pentru care elevii apreciază un profesor.

În concluzie, când ești un profesor adevărat ,din mâinile tale iese o personalitate umană capabilă să schimbe lumea.

Bibliografie

1. Gliga, L. (coord.). (2002). “Standarde profesionale pentru profesia didactică, Bucureşti: M.Ed.C. – Proiectul de reformă a învăţământului preuniversitar
2. Cucoș,Constantin, Pedagogie,ediția a III-a,2014,Ed.Polirom
3. Leroy, Gilbert ,1971,Dialogul în educație” București, Ed. Didactică și pedagogică

FACTORII EDUCAȚIEI RELIGIOASE-FAMILIA, BISERICAȘI ȘCOALA

NEGREA IULIANA,
Școala Gimnazială „Iuliu Maniu” Vințu de Jos/ Alba

„Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească’’. Textul din Epistola Icătre Corinteni,din Didactica Magnaoglindește întreg fundamentul didacticii și educatiei creștine. Se observă clar distincția între didactică și educația morală.

Educația urmărește creșterea moral-spirituală a elevilor, în vederea dezvoltării armonioase a ființei și vieţiilorpentru sine, pentru societate șia Bisericiicărora ei aparțin.

Scopul educației, în general, este realizarea caracterului și personalității omului. Personalitatea, însă se caracterizează printr-un larg spirit de inițiativă și de libertate. La acestea două se adaugă un element esențial, harul lui Dumnezeu. Efortul omului, oricât de mare ar fi el, nu poate duce la împlinirea idealului educației creștine fără ajutorul lui Dumnezeu. Această realitate de netăgăduit, o exprimă Însuși Mântuitorul Iisus Hristos: „Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic.’’

Educația religioasă creștină este o acțiune specific umană care este realizată de un educator, conform unui plan și a unor metode bine precizate, lucrare susținutăde iubire, de încredere, de libertate și de harul lui Dumnezeu: „Însuși Dumnezeu trebuie să întindă mâna Lui mântuitoare, căci omul prăbușit prin păcatul strămoșesc în prăpastia pierzării, nu se poate ridica singur. Dar nu numai pentru a se ridica, ci și pentru a crește și a se desăvârși în viată, (în Hristos), omul are trebuință de ajutorul dumnezeiesc.”

În același timp trebuie precizat și faptul că Mântuitorul Hristos nu lovește în libertatea de voință a omului, căci, în alt loc, spune: „ Iată, stau la ușă și bat, de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20).Principiul sinergismului, adicăal colaborării libere și active între harul dumnezeiesc și strădania crestinului, în scopul desăvârșirii acestuia din urmă stă și astăzi la baza educației religioasecreștin ortodoxe.

Pentru asigurarea unei educații religioase a copiilor, este necesară conlucrarea celor trei mari piloni ai societății: familia, școala și biserica.

„Poarta spre Dumenezeu este credința, iar forma prin care se intră la Dumnezeu este rugăciunea.”- spunea Petre Țuțea

Cunoscutul om de cultură și bun creștin, Simion Mehedințispune: „Punctul de plecare al educației creștine eacesta, perfecțiunea nu e cu putință,e posibilă totuși perfecționarea. A face din poporul nostru un popor de sfinți, asta nu stă în cadrul firii omenești. Să îl apropiem însă de învățăturile Evangheliei, asta se poate oricând”.

Foarte important în educatia religioasă este grija pe care trebuie să oaibă profesorul, pe de o parte, tot ceea ce se poate explica, iar pe de altă parte „ de a nu alunga misterul, fără de care religia nu ar mai fi religie”.

Un mare scriitor bisericesc – Sfântul Grigorie de Nazianz – spune despre educator că „mai întâi trebuie să fie cineva curat, ca să facă și pe altul curat”.

Profesorul trebuie să dea dovadă de obiectivitate în aprecierea elevilor, a faptelor și realizărilor lor, de seninătate sufletească, de îngăduință și înțelegere față de copii.

Același Petre Țuțea afrmă că „profesorul seamănă cu un tâmplar, care ia un lemn murdar din noroi, îl spală și face mobilăde lux”.

Mai presus, profesorul de religie trebuie să iubească copiii. Iubirea este coroana tuturor însușirilor unui educator. Fără dragoste nu se poate concepe educația. Iubirea de oameni și iubirea față de Dumnezeu, sunt ca două aripi ale aceluiași suflet, ale sufletului creștin, două flăcări ale aceluiași foc (suflet), care nimicește păcatul și susține urcușul spre Dumnezeu, precum și înaintarea către semenul nostru în acte de dăruire și jertfă.

După cum un grădinar se ocupă cu multă grijă de fiecare floare în toate fazele de creștere și dezvoltare, tot așa și profesorul trebuie să se ocupe de educația religioasă a copiilor de la cea mai fragedă vârstă.

Pe plan comunitar social, idealul educației crestine se concretizează în adâncirea spiritului frățietății și solidarității larg umane.În acest sens, copiii trebuie să fie deprinși cu rugăciunea în comun, participarea la sfintele slujbe, în special la Sfânta Liturghie, curățenia, practicare a milosteniei, a oricărei forme de ajutorare materială și morală față de cei aflați în nevoință. Cinstea și omenia, dăruirea de sine și chiar jertfa în folosul celor mulți, sunt expresii ale iubirii luminată de credința în Dumnezeu.

Educația moral-creștină urmărește realizarea comuniunii omului cu Dumnezeu și creșterea continuă a omului în această comuniune. Copiii sunt obiectul atenției Mântuitorului nostru Iisus Hristos: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-I opriti, că a unora ca acestora este Împărăția cerurilor”, atât pentru deschiderea și disponibilitatea lor pentru cuvântul lui Dumnezeu cît și pentru curățirea lor morală, spirituală și trupească.

Potrivit Vechiului Testament rolul fundamental al educației îi revenea mamei, dar și ambilor părinți cu scopul unei solide instruiri religios morale.. Familia nu are numai datoria de a asigura condițiile materiale de dezvoltare a copiilor, ci și de a crea toate condițiile unei educații spirituale.Autorii inspirați nu uită să atragă atenția asupra faptului că învățătura, dacă nu este însoțită de înțelepciune și moralitate se poate întoarce împotriva omului. Vechiul Testament socotește om înțelept, omul moral.

În concepția vetero-testamentară este considerat om înțelept nu cel care are multe cunoștințe, ci cel care știe cum să trăiască pentru a fi plăcut lui Dumnezeu.

Educația religioasă începută în familie, continuată în școală prin mijloace specifice și completată în Biserică, este bazată pe învățătura Sfinților Părinți, pe care elevii le vor utiliza și aplica în viață, atât în interesul personal, cât și în interesul semenilor și al Bisericii.

Cunoașterea lui Dumnezeu presupune atât trăirea religioasă – ceea ce simt, gândesc și exteriorizează copiii față de Dumnezeu, în anumite momente ale vieții, cât și însușirea învățăturii de credință.

Viața noastră de educatori, în întregul ei, este extrem de frumoasă. Elevul trebuie să ajungă în mod liber la înțelegerea și mai ales la simțirea că a crede, a fi bun și milos, a se ruga din tot sufletul, nu înseamnă o dictare a cuiva, ci că toate acestea sunt rezultatul dragostei către oameni și către Dumnezeu.

Platon spunea că ,,educația trebuie făcută din plăcere și cu plăcere, fără a fi forțată, fiindcă omul liber nu trebuie să învețe nimic cu de-a sila. Ostenelile trupești, venite cu de-a sila, nu fac niciun rău, dar nici nu rămân în suflet”.

BIBLIOGRAFIE

1. SFÂNTA SCRIPTURĂ, Ed. Institutului Biblic si de misune al BOR, București 1988
2. Andrutos Hristu, SISTEME DE MORALĂ, Ed. Arhidiecezana, Sibiu 1945
3. Bologa L., PSIHOLOGIA VIEȚII SPIRITUALE, Institutul de psihologie, Cluj Napoca, 1930
4. Bulacu Mihail, PEDAGOGIA CREȘTINĂ ORTODOXĂ, București, 1935
5. Călugăr Dumitru, CATEHETICA, București ,1984
6. Cucoș Constantin, EDUCAȚIA RELIGIOASĂ, CONȚINUT SI FORME DE REALIZARE, București, 1996.
7. Evdochimov Paul, IUBIREA NEBUNĂ A LUI DUMNEZEU, București, 1992
8. Țuțea Petre, 322 DE VORBE MEMORABILE ALE LUI PETRE ȚUȚEA, București, 2009

Secţiunea II

Proiecte educationale inovatoare (educatie parentala, educatie ecologica, educatie pentru sanatate, educatie financiara, educatie interculturala, educatie emotionala, educatie incluziva, educatie civica, educatie patriotica, etc.)

PROIECT pentru excursia „Pe urmele geografice din Muntii Retezat – Noii Cercetasi Geologici ”

prof. înv. primar ALBON PATRICIA - ANAMARIA
LICEUL TEORETIC „NIKOLAUS LENAU” TIMIŞOARA

ARGUMENT

MOTTO:
“Cea mai eficientă educaţie pentru un copil constă în joaca lui cu lucruri frumoase." Platon

Schimbările care au loc în plan social şi educaţional impun de la o zi la alta o regândire a demersului educativ, impusă de nevoia de a găsi noi strategii şi resurse pentru a creea premisele personalităţii unui om pregatit, liber ,capabil să se adapteze cu uşurinţă într-o societate aflată în schimbare.

Educaţiei îi revine rolul de a forma personalităţi care să se integreze schimbările şi să fie capabile de performanţe calitativ superioare. Când vorbim despre educaţie, nu trebuie să se piardă din vedere faptul că orice activitate umană este supusă unei legi suverane: adaptarea individului la mediul său, dar şi a colectivului din care face parte. Scopul activităţilor desfăşurate este de a dobândi deprinderi, capacităţi şi abilităţi. Acestea pot fi realizate şi prin activităţi de tip extraşcolar şi extracurricular.

În învăţământul primar, tipurile de activităţi din cadrul programului “Școala altfel”nu sunt o noutate,în schimb, noutatea constă în a gândi această săptămână altfel decat celelalte, din perspectiva intereselor și preocupărilor copiilor școlari, a evidenţierii talentelor și a capacităţilor acestora în diferite domenii și, evident, din perspective stării de bine și a bunei dispoziţii pe care vrem să le aducem în viaţa copiilor, a apropiaţilor acestora și a partenerilor noștri din comunitate.

Proiectul îşi propune să confrunte idei, metode, tehnici şi modalităţi deosebite de lucru în echipă sau individual în cadrul unor activităţi extraşcolare atractive şi diversificate. De asemenea, îşi propune o mai bună relaţionare a copiilor între ei, cât şi cu cadrele didactice.

SCOPUL PROIECTULUI vizează îmbunătăţirea competenţelor sociale,nivelul cooperării,nivelul comunicării verbale şi nonverbale,nivelul creativităţii prin:

v Procesul de învăţare prin joc;
v Participarea copilului la alegerea activităţilor şi a jocurilor;
v Organizarea adecvată a ambientului educativ;
v Flexibilitatea strategiilor de predare-învăţare;
v Stimularea şi dezvoltarea stimei de sine,a comunicării interpersonale şi a relaţionării.

PROIECTUL ÎŞI PROPUNE:

v Activităţi de educaţie informală şi nonformală care să amelioreze comportamentul de adaptare şcolară;
v Crearea unei motivaţii optime pentru activitatea extraşcolară;
v Implicarea familiei în activităţile extraşcolare;
v Facilitarea integrării şcolii în comunitate;
v Crearea unor activităţi compensatorii şi recompensatorii stabilind astfel un nivel motivaţional ridicat pentru participarea la activităţile extraşcolare;
v Activităţi de dobândire a deprinderilor de viaţă independentă şi autonomie personală.

EXERCIŢIILE SUPORT de desfăşurare a activităţilor vor urmări:

v Atitudinile copilului,spontaneitatea şi iniţiativa;
v Maniera de relaţionare;
v Adaptarea la situaţiile propuse,gradul de cooperare şi de atenţie.

GRUPUL ŢINTĂ
v Elevii clasei a III-a D si a IV-a C din cadrul liceului teoretic ”Nikolaus Lenau” din Timişoara

PERSOANE IMPLICATE ÎN PROIECT

- Prof. înv. primar Albon Patricia Anmaria – responsabil proiect si prof, inv. primar Sfercoci Gabriela
- elevi,
- părinţi,
- invitaţi si partenerii conform tabelului cu desfasurarea activitatlior anexat in acest proiect.

Rezultate asteptate :

- îmbogăţirea cunoştinţelor despre geografie, istorie şi cultura regionala
- promovarea valorilor umanitare
- responsabilitate socială
- participarea la activităţile de grup în calitate de vorbitor şi de auditor
- îmbogăţirea cunoştinţelor legate de sănătate în vederea dezvoltării armonioase a organismului
- înţelegerea cauzalităţii schimbării unor fenomene şi transformările din mediul înconjurător

Evaluarea :

- expoziţie cu lucrările copiilor;
- album cu fotografii; CD – uri

Parteneriat educativ
„ Rolul familiei în grădinița mea” – exemplu de bune practici

Profesor învățământ preșcolar – Posnaeș Ileana Cristiana
Școala Gimnazială Nr.1Mogoșoaia, Ilfov

Scopul educatiei este de a inlocui o minte goala cu o minte deschisa. (Malcolm Forbes)

Trebuie să fim conștienți că implicându- i activ în cadrul activităților vom reuși să îi facem pe părinți să aibă încă de la început o atitudine pozitivă față de grădiniță și îi vom determina să interacționeze mai bine cu copilul, iar copiii se vor adapta mai ușor la grădiniță.

Vă propun câțiva **pași de urmat în elaborarea parteneriatului**.

1. Pentru început, putem desfășura activitatea intitulată“ Să ne cunoaștem mai bine!” care are drept scop crearea unei baze cu date de identificare ale copiilor, cu date legate de familiile acestora, precum și starea de sănătate, hobby- urile copiilor, activitățile preferate, etc. în urma aplicării unor chestionare și a completării de către părinți a„ CV-ului pentru prima zi de grădiniță a copilului”.
2. Trebuie să ne facem o viziune clară a lucrurilor, să identificăm care ar fi nevoile copiilor și ale părinților precum și activitățile care să asigure o implicare activă a părinților și să stabilim câteva idei pe care să le avem în vedere atunci când vom elabora parteneriatul educațional cu familia(stabilirea unei relații bune cu părinții prin crearea unui climat favorabil, având la bază o comunicare sinceră, respect și sprijin, utilizarea unui limbaj accesibil părinților, stabilirea unor activități interesante și atractive pentru părinți, folositoare pentru copii și părinți în concordanță cu particularitățile de vârstă ale copiilor din grupa pe care o conducem, de temele abordate pe parcursul anului școlar, de evenimentele importante din viața copilului și a grădiniței, de nevoile copilului, precum și de “ talentul”, hobby-urile sau interesul părinților față de anumite activități ; participarea părinților la atelierele pentru părinți, raportarea progresului copiilor în cadrul ședințelor/ întâlnirilor cu părinții sau al consilierii părinților prin elaborarea rapoartelor de evaluare , prin completarea Fișei pentru aprecierea progresului individual al copilului, înainte de înscrierea în clasa pregătitoare; stabilirea mijloacelor și modalităților eficiente de informare a părinților).
3. Elaborarea parteneriatului.
4. Prezentarea parteneriatului propunerea și în cadrul Ședinței cu părinții ; obținerea acordului părinților privind implicarea și mediatizarea activităților.
5. Implementarea parteneriatului la nivel de grupă.
6. Monitorizarea și mediatizarea activităților

Scopul parteneriatului: Implicarea familiei în cadrul activităților de parteneriat prin forme noi: “ Voluntariatul profesional” și “ Atelierele pentru părinți”, eficientizarea relaţiei grădiniță- familie, printr- o colaborare pozitivă.

Obiectivele parteneriatului: stabilirea unor relații pozitive și de respect între părinți – copii – educatoare; desfășurarea unor activități comune prin implicarea părinților în calitate de voluntari profesioniști; familiarizarea părinților cu exemple de bune practici în cadrul Atelierelor pentru părinți, informarea părinților asupra progresului copilului prin diferite modalități.

Părţi implicate: părinții, copiii, educatoarea grupei.

Educatoarea: să informeze părinții în legătură cu evenimentele și activitățile din cadrul parteneriatului; să participe la fiecare întâlnire pentru a direcționa dezbaterile și a stimula prezența părinților; să lucreze în echipă cu părinții copiilor care se implică în calitate de voluntari/ voluntari profesioniști recomandându-le cele mai accesibile materiale de informare și teme; să organizeze Atelierele pentru părinți; să actualizeze permanent materielele informative și anunțurile pentru părinți la Panoul părinților să elaboreze chestionare pentru părinți necesare realizării bazei de date a grupei; să informeze părinții în legătură cu progresul realizat de către copii , cu tema săptămânii prin scrisori către părinți, să implice părinții în dotarea Centrului tematic al săptămânii și în amenajarea spațiului educațional

Familia: să participe benevol la asigurarea bunului mers al parteneriatului ; să participe la Şedinţele cu părinţii sau alte activităţi organizate la grupă/ în grădiniţă; să citească anunţurile de la Panoul părinţilor/ cele afişate la intrarea în grădiniţă/ în grupă sau cele transmise prin e- mail/ telefon; să consulte panoul cu lucrările copiilor; să completeze CV-ul copilului/ alte chestionare solicitate de către educatoare; să-şi exprime în scris în Jurnalul grupei experienţa personală; să lucreze în echipă cu educatoarele în organizarea diferitelor activităţi/ evenimente speciale; să participe la activităţi extracurriculare/ ateliere pentru părinţi, să contribuie la dotarea Centrului tematic al săptămânii şi la amenajarea spaţiului educaţional.

Îndatoriri comune: pregătirea şi asigurarea materialului de lucru (fişe, chestionare, dosarele copiilor, a prezentărilor PowerPoint etc.); implicarea directă în cadrul activităţilor desfăşurate şi găsirea unor soluţii în scopul rezolvării situaţiilor de natură educaţională.

Durata: 5 luni

Locul de desfăşurare: Scoala Gimnaziala nr.1 Mogosoaia, grupa mijlocie.

Resurse-umane: educatoarea grupei în calitate de coordonatori ai parteneriatului: familiile copiilor, copiii şi fraţii acestora, directorul, asistenta, reprezentanţii diferitelor instituţii

Materiale: cărţi, reviste, pliante, calculator, CD-uri, ecusoane, aparat foto, video-proiector, portofoliile copiilor cu lucrări, CV-urile copiilor, chestionare, materielele pentru Atelierele pentru părinţi, scrisori către părinţi, Parteneriatul educaţional” Familia în grădiniţa mea”, Fişa pentru aprecierea progresului individual al copilului, înainte de înscrierea în clasa pregătitoare, Jurnalul grupei.

Modalităţi de realizare: Şedinţe cu părinţii; Activităţi, la grupă/ acasă, desfăşurate împreună cu părinţii;Expoziţii cu lucrări , având drept exponate lucrări realizate de către copii, împreună cu părinţii lor, în cadrul unor activităţi organizate la grădiniţă; Voluntariat profesional; Ateliere pentru părinţi; Chestionare aplicate părinţilor ; Implicarea părinţilor în organizarea unor evenimente speciale pentru copii – Crăciun

Calendarul activităţilor din cadrul parteneriatului„ Familia în grădiniţa mea !”

1. **OCTOMBRIE “ Bun venit la grădiniţă! ”**
2. **OCTOMBRIE “ Prietenii sănătăţii”**
3. **NOIEMBRIE “ Poveştile mele dragi”**
4. **DECEMBRIE “ Se apropie Crăciunul”**
5. **IANUARIE “ Ateliere pentru părinţii”**

Prezentarea activităţilor din cadrul parteneriatului„ Familia în grădiniţa mea !”

1. “Bun venit la grădiniţă!” – luna octombrie

Scopul acestei activităţi este acela de a ne cunoaşte mai bine, de le a prezenta părinţilor raportul de evaluare iniţială a copiilor şi de a- i informa în legătură cu, conţinuturile ce urmează a fi abordate în noul an şcolar; prezentarea unei zile de grădiniţă; alegerea Comitetului de Părinţi al grupei şi stabilirea responsabilităţilor; prezentarea ofertei de opţionale şi alegerea opţionalelor pentru anul şcolar în curs; propunerea, prezentarea şi acordul părinţilor în parteneraiatul educaţional” Familia în grădiniţa mea”; facilitarea interacţiunii între părinţi prin discuţii, decizii , propuneri pentru anul şcolar în curs, Fişa pentru aprecierea progresului individual al copilului, înainte de înscrierea în clasa pregătitoare;

2. “ Prietenii sănătăţii“ – luna octombrie

Scopul activităţii este implicarea părinţilor în calitate de voluntari profesionişti şi a asistentei grădiniţei în cadrul activităţilor de dezvoltare personală, precum şi familiarizarea copiilor cu regulile de igienă. Totodată putem implica părinţii în amenajarea spaţiului educaţional în concordanţă cu tema săptămânii.

3. „Poveştile mele dragi“- luna noiembrie

Scopul acestei activităţi care se poate desfăşura pe perioada unei săptămâni este acela de a implica părinţii în calitate de voluntari profesionişti în cadrul activităţilor din grădiniţă. În realizarea acestei activităţi, se poate lucra în echipă cu tăticii copiilor sarcina lor fiind aceea de a le citi copiilor o poveste în weekend şi de a trimite o fotografie pe adresa grupei pentru realizarea posterului “Tata citeşte pentru mine”, putem lucra în echipă cu mamele copiilor care vor confecţionat costumele copiilor pentru Carnavalul poveştilor şi vor pregăti bucatele din coşul Sufiţei Roşii pe care copiii le vor savura la carnaval.

4. „Se apropie Crăciun“ – luna decembrie

Scopul acestei activități este acela de a crea o atmosferă de poveste, reunind în sala de grupă părinți, frați, copii. Activitățile propuse în cadrul activității integrate(Jocuri și activități didactice alese, Activități pe domenii experiențiale, Activități de dezvoltare personală) trebuie propuse în așa fel, încât să contribuie la stimularea potenţialului creator al copiilor, la crearea unei atmosfere de basm, la dezvoltarea capacității de a lucra în echipă cu alți părinți și copii pentru a împodobi bradul, de a transmite o urare celor prezenți.

5. „Ateliere pentru părinți“- luna ianuarie

Scopul acestor ateliere este acela de a- i implica pe părinți în participarea la ateliere pentru părinți, în vederea însușirii unor exemple de bună practică în creșterea și educarea copiilor. Atelierele se pot desfășura pe perioada a 2 săptămâni (1 atelier / săptămână), într-o atmosferă relaxantă în care, prin exerciții și jocuri, prin vizionarea unor exemple de bună practică, părinții să învețe ceva nou care să-i ajute apoi în relația cu copiii. Această activitate se poate desfășura sub forma ședinței cu părinții, la sfârșitul fiecarui modul, având ca scop, comunicări din partea directorului , prezentarea raportului de evaluare al grupei, prezentarea raportului privind progresul copilului la mijloc de an școlar(acest raport este confidențial și se prezintă individual părinților) prezentarea portofoliilor copiilor si al Jurnalului grupei, prezentarea fișelor progres ale copiilor, prezentarea activităților de parteneriat desfășurate. Copilul va fi mândru și fericit că părintele său este acolo cu el, va avea și mai multă încredere în el, va fi mai motivat.

Copilul din perspectivă va propune să fie implicat părintele său în diferite activități școlare, extracurriculare, își va recomanda părintele.

Bibliografie

1. Baciu, A., Cazan Carmen, M., Chendea, C., Cobzariu, C., Ioachim, M., Mihalcea, T., Oneț, C. (2006), Educaţia părinţilor/Ministerul Educaţiei şi Cercetării; UNICEF – Reprezentanţa în România, Editura MarLink, București.

2. Boca, C.(coord.), Dulman, A., Dumitru, G., …, (2008), Consilierea în grădiniţă… start pentru viaţă : Modul pentru consilieri, Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului, Unitatea de Management al Proiectelor pentru Învăţământul Preuniversitar, Proiectul Pentru Reforma Educaţiei Timpurii, Educaţia 2000+, București.

3. Boca, C. (coord.), Bucinschi, M., Popescu, C., Stativă, E., (2008), Să construim împreună cei 7 ani… de-acasă : Modul pentru părinţi şi educatori, Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului, Unitatea de Management al Proiectelor pentru Învăţământul Preuniversitar, Proiectul Pentru Reforma Educaţiei Timpurii, Educaţia 2000+, București.

4. dr. Farca, S., (coord.), drd. Mircea, Ş. A., drd. Preda, V., Oancea, A.M., (2010), “ Acasă” la grădiniţă! Ghid pentru părinţi. Institutul de Științe ale Educației.

PLAN DE INTERVENŢIE PERSONALIZAT

prof.inv.primar: Rizea Daniela Viorica
Şcoala Gimnazială „Constantin Ivănescu”
Poşta Câlnău, județul Buzău

Numele şi prenumele elevului (iniţialele):

Şcoala:

Clasa: a II-a

An şcolar:

Echipa de lucru:

1. cadru didactic: .....
2. profesor de sprijin:.....

Problemele medicale ale elevului: dizabilitate intelectuală

Rezultatele evaluării complexe :

Puncte tari (potenţial) ale elevului :

Elevul s-a integrat cu uşurinţă în colectivul clasei,atât cu colegii săi, cât şi cu cadrele didactice ,care predau la clasă.

Recunoaşte culorile;

Cunoaşte toate datele despre universul său de cunoaştere;

Capacitatea de concentrare şi atenţie este bună,însă pe termen scurt;

Îi place să se implice in activităţile cu caracter practic;

Dificultăţile cu care se confruntă elevul :

Atât în literatura de specialitate cât şi din observaţiile directe, putem afirma că ,elevul cu CES este caracterizat de următoarele particularităţi:

-însusirea deprinderii de a scrie cifrele in concentrul 0-30 nu este bine formată;

-nu reuseste sa calculeze corect operatii de adunari si scaderi in concentrul 0-20;

-nu reţine semnele pregrafice ale literelor;

-nu recunoaşte unele literele mari şi mici de mana;

-nu reuşeşte să scrie literele mici si mari de mana;

-rezolvă cu ajutorul învăţătorului cerinţele;

-operaţiile gândirii sunt slab dezvoltate;

-imaginaţia este săracă;

-de obicei este pasiv, aşteaptă să fie solicitat la lecţie;

- o scăzută tendinţă a acestuia de a intra în relaţie şi de a comunica cu adulţii şi cu ceilalţi copii;
- tendinţa de a asocia gestica naturală cu verbalizări orale simple ;

Din punct de vedere psihopedagogic – elevul prezintă dificultăţi de vedere cauzate de problema medicală,dificultăţi de concentrare a atenţiei,schema corporală parţial insuşită,cunoaşte forme simple, recunoaşte culori,deprinderi de autosevire şi ale capacităţii de

autonomie socială şi personală bună, nevoie de atenţie, afecţiune, integrare în grup, de modele comportamentale şi sprijin permanent;

Din punct de vedere al competenţelor şcolare – uşoare dificultăţi de integrare in mediul şcolar ,deţine slabe deprinderi de scris(semne pregrafice).

Competente specifice vizate:

1. Domeniul/aria curriculară/disciplina

LIMBA SI LITERATURA ROMÂNĂ

MODULUL I,II ,III

Formarea şi exersarea respiraţiei verbale ;

Exersarea şi dezvoltarea acuităţii auditive ,în condiţiile unei bune protezări ;

Formarea şi educarea auzului fonematic ;

Emiterea şi formarea vocii ;

Invăţarea elementelor prozodice ale limbii(ritm, accent,intonaţie) ;

Recunoasterea literelor mici si mari de tipar;

Scrierea literelor mari de tipar;

Scrierea literelor mici și mari de mână;

MODULUL IV,V

Scrierea literelor mici și mari de mână ;

Organizarea activităţilor şi exerciţiilor în context natural-situativ, implicând parcurgerea momentelor din programul zilnic al copiilor;

Desfăşurarea unor activităţi de învăţare a dialogului uzual,curent sau ocazional;

Formarea deprinderii de a asocia curent mesajul verbal cu forma scrisă a acestuia;

Educarea trăsăturilor pozitive de voinţă şi caracter şi formarea unei atitudini pozitive faţă de sine şi faţă de ceilalţi.;

2. Sarcini de lucru/activităţi/strategii didactice:

a. Personalizate:

-exersarea organelor implicate în fonaţie şi pregătirea lor pentru impostare;

-emiterea, exersarea, consolidarea şi automatizarea fonemelor (concomitent cu activitatea de corectare a celor deficitar însuşite);

-activităţile au caracter oral(conţinuturile fiind receptate atât auditiv cât şi labiovizual);

-tehnicile ortofonice se aplică individualizat;

-activitatea să fie conştientă,dirijată sistematic şi consimţită de copil(se porneşte de la structuri cu sens ,iar răspunsurile solicitate trebuie să fie gândite şi exprimate cât mai corect);

-prin intermediul jocului, stimularea vorbirii s-a început prin imitarea anumitor sunete din mediul înconjurător, s-a continuat cu jocul silabelor şi rimelor etc.

b. Realizate în comun (frontal):

-scrierea literelor de tipar după model;

-colorarea literelor mari de tipar.

-modelarea literelor de tipar din plastilină sau alte materiale.

-scrierea literelor mari și mici de mână.

2.Domeniul/aria curriculară/disciplina

MATEMATICĂ ŞI STIINTE

MODULUL I,II,III

Identificarea diferitelor obiecte;

Clasificarea obiectelor după diferite criterii(forma,culoare,marime,utilitate etc);

Ordonarea obiectelor după diferite criterii –mărime, alternanţă;

Compararea obiectelor după criteriul dimensiunii(mai mare,mai mic);

Perceperea corectă a caracteristicilor obiectelor:culoare,formă,mărime,mişcare;

Dezvoltarea capacităţii de concentrarea a atenţiei vizuale,a spiritului de observaţie;

Recunoașterea numerelor naturale în concentrul 0-30;

MODULUL IV.V

Memorarea imaginii obiectului,poziţiei lui în spatiu;

Înţelegerea semnificaţiei mesajului verbal peceput vizual;

Stimularea capacităţii de a reacţiona la zgomote si sunete neverbale, la vocea umană,la sunete şi structuri verbale ,fără şi cu protezare;

Formarea abilităţii de localizare a sursei sonore(direcţiei sunetului cu şi fără protezare);

Perceperea corectă a sunetelor si structurilor verbale cu şi fără protezare;

Stimularea posibilităţilor de inţelegere a semnificaţiei mesajului verbal perceput auditiv,cu şi fără protezare.

Rezolvarea de exerciții cu adunări și scăderi în concentrul 0-30.

Sarcini de lucru/activităţi/strategii didactice:

a. Personalizate

-activităţile au caracter oral(conţinuturile fiind receptate atât auditiv cât şi labiovizual);

-tehnicile ortofonice se aplică individualizat;

-activitatea să fie conştientă,dirijată sistematic şi consimţită de copil(se porneşte de la structuri cu sens ,iar răspunsurile solicitate trebuie să fie gândite şi exprimate cât mai corect);

-prin intermediul jocului, stimularea vorbirii, şi s-a început prin imitarea anumitor sunete din mediul înconjurător

-recunoasterea numerelor naturale in concentrul 0-20.

b. Realizate in comun (frontal

-exerciţii de scriere a cifrelor după model dat;

-colorare de cifre

-modelare din plastilină sau alte materiale a cifrelor

-rezolvare de exercitii cu adunari si scaderi in concentrul 0-20;

3.Domeniul/aria curriculară/disciplina

AVAP-ARTE VIZUALE ŞI ABILITĂŢI PRACTICE

O1-Dezvoltarea încrederii în sine; dezvoltarea simţului artistic şi a exprimării artistice; familiarizarea cu diferite materiale începând cu analizarea lor, formă, mărime, culoare, prin acţiuni motorii şi senzoriale;

O2-Dezvoltarea deprinderilor manuale practice; dezvoltarea proceselor gândirii;

O3-Dezvoltarea limbajului şi a vocabularului;

O4-Dezvoltarea capacităţii de menţinere a atenţiei; educarea perseverenţei şi a curajului;

O5-Dezvoltarea respectului faţă de rezultatele muncii;

O6-Consolidarea deprinderilor tehnice de tăiat, lipit, îndoit.

Sarcini de lucru/activităţi didactice:

-activităţi de desen, pictură, modelaj.

METODE DE REALIZARE:

- Demonstraţia,imitaţia,explicaţia
- Metode cu impact ridicat -pozitiv: stimularea afectivă,valorizarea;

  -negativ:dezaprobarea,mustrarea;

CONTRIBUȚIA JOCULUI DIDACTIC LA ÎMBOGĂȚIREA VOCABULARULUI COPILULUI PREȘCOLAR

Prof. înv. preșc. Sminticiuc Aniela – Marilena
Școala Gimnazială Nr. 1, sat Draxeni,
comuna Rebricea, județul Vaslui

Proiectarea activităților din cadrul Domeniului limbă și comunicare, dar și a celorlalte activități, trebuie văzută prin prisma rigorilor unei proiectări eficiente, a funcțiilor și etapelor acesteia, precum și a variantelor de proiectare didactică - de actualitate. Este varianta proiectării în viziune integrată a activităților din grădiniță. În acest sens, direcțiile actuale de proiectare vizate în Curriculumurile din anul 2008, cel din 2018 și cel din 2019, pentru învățământul preșcolar, îl plasează pe cadrul didactic în postura de conducător al proiectării, al construirii de modele care să reflecte specificul demersului ales spre derulare într-o anumită perioadă.

Organizarea activităților de joc didactic, implică din partea cadrului didactic o atenție deosebită în vederea desfășurării acestuia în cele mai bune condiții. Acest lucru presupune pregătirea detaliată a mijloacelor didactice, care trebuie să îndeplinească anumite criterii, presupune identificarea spațiunui de desfășurare, a momentului din cadrul programului zilei, a interesului copiilor pentru anumite teme, precum și a timpului alocat activității de joc didactic. În vederea participării active a copiilor, atmosfera de joc se instituie prin atitudinea cadrului didactic, dar și a condițiilor create anterioare derulării jocului.

În cele ce urmează voi prezenta un proiect de secvență didactică în care este desfășurat un joc didactic pentru îmbogățirea vocabularului copiilor de grupă mică.

PROIECT DE SECVENȚĂ DIDACTICĂ

GRUPA: Mică

TEMA SĂPTĂMÂNALĂ: *Flori de primăvară*

TEMA ACTIVITĂȚII: *O floare - mai multe flori*

TIPUL ACTIVITĂȚII: Predare de cunoștințe, consolidare de priceperi și deprinderi

DOMENIUL EXPERIENȚIAL: Domeniul limbă și comunicare

CATEGORIA DE ACTIVITATE: Educarea limbajului

FORMA DE REALIZARE: joc didactic

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Formarea deprinderii de a forma pluralul substantivelor în scopul dezvoltării corecte a utilizării substantivului.

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

1. Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute;
2. Mesaje orale în diverse situații de comunicare;

COMPORTAMENTE VIZATE:

1.1 Exersează cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicarea receptivă);

1.2 Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor (comunicarea expresivă);

2.1 Demonstrează capacitatea de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii;

2.3 Demonstrează extindere progresivă a vocabularului;

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1 - să denumească florile din săculețul cu surprize;

O2 - să formeze pluralul / singularul unor substantive ajutându-se de modelul educatoarei;

O3 - să alcătuiască propoziții corecte din două, trei sau mai multe cuvinte, urmând exemplul educatoarei;

STRATEGII DIDACTICE:

- **Metode și procedee didactice:** exercițiul, problematizarea, conversația, descoperirea, explicația, demonstrația.
- **Mijloace didactice**: jetoane, săculeț, planșă, ghiocei, narcise, toporași, viorele.
- **Forme de organizare a activității**: frontal, individual.

SARCINA DIDACTICĂ: formarea pluralului unor substantive.

REGULILE DE JOC: Un copil numit de educatoare extrage un jeton, denumește imaginea de pe jeton și formează pluralul substantivului, iar alt copil îl introduce într-o propoziție. În complicarea jocului se asociază unui singur obiect corespondent într-un număr crescut de obiecte.

ELEMENTE DE JOC: Deplasarea în grupă, aplauze, mânuirea jetoanelor.

BIBLIOGRAFIE:

- Hobjilă, A. (2003). *Didactica activităților de educare a limbajului.* Iași: Editura Junimea;
- Bargan, M. D. (2017). *Jocuri didactice în grădiniță.* Iași: Editura Pim.

Secvența activității	**Ob. op.**	**Conținutul instrictiv – educativ al activității**	**Strategia didactică**			**Evaluare**
			Metode și procedee	**Mijloace de învățământ**	**Forma de organizare**	
Desfășurare a activității		**a) Explicarea și demonstrarea jocului – jocul de probă** Un copil va veni la măsuță și va extrage din săculeț un jeton cu o floare. O va denumi și va forma pluralul respectivului substantiv. Un alt preșcolar va fi rugat să alcătuiască o propoziție cu cuvântul respectiv (la numărul singular sau la	Conversația Explicația Demonstrația Exercițiul	Săculețul fermecat Jetoane cu flori	Frontală Individuală	Evaluarea gradului de concentrare al copiilor Aprecieri verbale Aplauze

		plural în funcție de cerința educatoarei). Se demonstrează jocul, extrăgând din săculeț o floare de primăvară, o viorea. Unul dintre copii denumește floarea și va forma pluralul cuvântului (o viorea, mai multe viorele). Un copil va formula propoziție cu noua formă a cuvântului, cea de plural. Răspunsurile corecte sunt aplaudate, iar cele greșite sunt corectate de copii care știu forma corectă. Se execută jocul demonstrativ pentru asigurarea înțelegerii sale.	Conversația Exercițiul	Planșe cu flori	Frontală Individuală	Evaluarea capacității copiilor de a rezolva corect sarcina de lucru.
	O1 **O2** **O3**	**b) Desfășurarea jocului propriu-zis** - *Ce floare ai scos din săculeț?* - *Cum o să spui mai multe?* - *Cine poate să îmi spună o propoziție cu cuvântul viorele?* Dacă a răspuns corect, vă rog să-l aplaudați! Jocul continuă formulându-se propoziții cu singularul și pluralul aceluiași cuvânt. **Exemplu.** - *Maria a primi narcise (ghiocei, toporași, viorele)* - *Ana și Constantin au oferit câte un ghiocel.* - *Ioanei îi plac ghioceii.* - *George are în grădină mulți toporași.*	Conversația			Aprecieri verbale

		Se aplaudă doar răspunsurile corecte. Se corectează exprimarea copiilor de câte ori este nevoie. Se va continua la fel până se termină toate cartonașele din sac. **c) Complicarea jocului** Pe planșă sunt desenate trei narcise. - *Ce am desenat pe planșă? (trei narcise);* - *Dacă acopăr cu mâna o parte din desen (două narcise), câte narcise rămân? (una);* - *Avem desenate narcise sau o narcisă?* Se va proceda similar cu planșele celorlalte flori.	Problemati-zarea Exercițiul	Planșe cu flori	Frontală	Aplauze Se evaluează capacitatea copiilor de a identifica numărul de flori rămase pe planșe, în urma acoperirii parțiale a acestora.

PLAN DE SERVICII INDIVIDUALIZAT PENTRU COPIII CU CERINŢE EDUCAŢIONALE SPECIALE

Erimia Irina Luminita
Scoala Gimnaziala "Stefan cel Mare" Alexandria

Numele şi prenumele copilului/ elevului: **P. R. C.**

Data naşterii: **27. 03. 200...**

Domiciliul: **Strada Bucuresti, , bl. 211, sc. A, et. 4, ap. 19, Mun. Alexandria, Jud. Teleorman**

Mama: **P. M. C.**

Tata: **P. M.R.**

Unitatea de învăţământ la care este înscris: **Școala Gimnazială *„Ștefan cel Mare”* Alexandria, Clasa VIII B**

Certificat de orientare şcolară şi profesională **nr. 244 din 29.09.20....**emis de CJRAE Teleorman

Data realizării/ revizuirii planului de servicii individualizat: **16.01.2023**

Responsabilul de caz servicii psihoeducaţionale: **Prof . diriginte E. I. L.**
Drepturi/ Beneficii de asistenţă socială pentru copiii cu CES (prevăzute de cu modificările şi completările ulterioare):

Copiii şi tinerii cu cerinţe educaţionale speciale, şcolarizaţi în unităţile de învăţământ special sau de masă, beneficiază de asistenţă socială constând în asigurarea alocaţiei zilnice de hrană, a rechizitelor şcolare, a cazarmamentului, a îmbrăcămintei şi a încălţămintei în cuantum egal cu cel pentru copiii aflaţi în sistemul de protecţie a copilului, precum şi de găzduire gratuită în internate sau centrele de asistare pentru copiii cu cerinţe educaţionale speciale din cadrul direcţiilor generale judeţene/ a municipiului Bucureşti de asistenţă socială şi protecţia copilului.

Servicii psihoeducaţionale pentru copilul cu CES:

Tipul de servicii/ intervenție	**Instituția responsabilă**	**Obiective**	**Data de începere**	**Perioada de acordare a serviciului**	**Persoana responsabilă de acordarea serviciului (date de contact)**
Servicii educaționale	Școala Gimnazială „S*tefan cel Mare”* Alexandria	Dezvoltarea psihoindividuală a elevului prin raportare la potențialul și capacitățile acestuia pe domenii de intervenție. Adaptare curriculară -atingerea nivelului minim al programelor școlare adaptate, pe baza descriptorilor de performanță stabiliți; -dezvoltarea operațiilor gândirii și a calității acesteia; -recuperarea lacunelor datorate dificultăților întâmpinate de către elev; **-educație nonformală**: asigurarea unui mediu afectiv, de suport și stimulativ; **-educație pentru sănătate**: relaționare, socializare – motivație intrinsecă în executarea sarcinilor; **-dezvoltarea deprinderilor de viață independentă**: capacitate de adaptare ridicată, comportament civilizat, cooperant, comunicativ; **-formarea deprinderilor psiho-socio-educaționale**: conform vârstei cronologice a copilului.	29.09. 2022	Perioada de valabilitate a certificatului de orientare școlară și profesional, cf. art. 67. din Ordinul 1985/ 1305/ 5805/ 2016	Date de contact: Prof.diriginte E. L. , tel. 0722648870, email:
Servicii de asistență psihopedagogică prin cadrul didactic itinerant și de sprijin	-	-	-	-	-
Servicii de consiliere și orientare școlară prin consilier școlar	CJRAE Teleorman	Consiliere psihopedagogică în vederea adaptării școlare și dezvoltării profesionale	29. 09. 2022	Perioada de valabilitate a certificatului de	S M.M, tel.

/prof. diriginte/ prof. de specialitate din înv. profesional				orientare școlară și profesională, cf. art. 67. din Ordinul 1985/ 1305/ 5805/ 2016	
Servicii de terapie logopedică/terapia tulburărilor de limbaj	-	-	-	-	-
Servicii de terapie educațională*	-	-	-	-	-
Servicii de kinetoterapie*	-	-	-	-	-
Asigurare transport la unitatea de învățământ	-	-	-	-	-
Măsuri de sprijin pentru educația incluzivă**	Școala Gimnazială „*Ștefan cel Mare* Alexandria	-depășirea sau diminuarea dificultăților pe care le întâmpină elevul prin realizarea unei pregătiri școlare și a unei socializări la nivelul maxim al potențialului său -asigurarea condițiilor necesare dezvoltării fizice, psihice și intelectuale -participarea la diferite activități extrașcolare -dezvoltarea abilităților de comunicare și interrelaționare	09. 09. 2022	Perioada de valabilitate a certificatului de orientare școlară și profesională, cf. art. 59. Alin. 2 din Ordinul 1985/ 1305/ 5805/ 2016	Date de contact: Prof .diriginte E.L.tel.0722648870 email: erimia.lumi@gmail.com

*Doar în cazul elevilor înscriși în unități de învățământ special
**Doar în cazul elevilor înscriși în unități de învățământ de masă

Responsabil de caz: Prof.diriginte *ERIMIA IRINA LUMINITA*

Aprobat Comisia de orientare școlară și profesională:

Președinte

Director CJRAE Teleorman:	Prof. cons. M.M .S	_____
Vicepreședinte:	Insp. Șc. – M. G. I	_____
Membri:	Prof. consilier – C .M. R	_____
	C. R .N.	_____
	Jr. S .O .	_____
	Prof. A. D.	_____
Observator:	Prof. B. R ,	_____
Secretar:	As. Soc. V. S.	_____

PROIECT EDUCAȚIONAL – DEPRINDERI DE VIAȚĂ SĂNĂTOASĂ

prof. Saizescu Cristina-Alexandra
Liceul Tehnologic Energetic „Regele Ferdinand I” Timișoara

TITLUL: „Alimentație alternativă/ Cum ne hrănim sănătos dacă optăm să respectăm postul alimentar?” – curs practic

ARIA TEMATICĂ: Alimentaţie pentru o viaţă sănătoasă, alternative la bucătăria tradiţională

GRUP ȚINTĂ: 15 persoane majore, preocupate de alimentaţia sănătoasă, deschise spre nou şi experimentarea alternativelor la bucătăria tradiţională, interesate prepararea alimentelor fără procesare termică, apte pentru a consuma produse raw vegane, nu suferă de alergii provocate prin ingestie, de ulcer, de diabet sau cu diferite tipuri de intoleranţe alimentare.

DATA / DURATA TRAININGULUI: 2 zile, 16 ore de curs

OBIECTIV GENERAL: Să își îmbunătățească stilul alimentar ca premisă pentru o viaţă sănătoasă și lărgirea viziunii despre alternativele alimentare.

OBIECTIVE SPECIFICE: Să aplice principii ale alimentaţiei sănătoase în dieta sa alimentară cotidiană.

COMPETENȚE VIZATE: Cunoaşterea principiilor alimentaţiei sănătoase.
Cunoaşterea principiilor alimentaţiei vegane.
Conştientizarea impactului stilului alimentar asupra sănătăţii.
Reevaluarea dietei alimentare personale.
Conştientizarea gamei largi de opţiuni şi variante alimentare posibile.
Aplicarea în dieta zilnică a principiilor de alimentaţie sănătoasă.
Adaptarea dietei personale în conformitate cu principiile alimentaţiei sănătoase.
Aplicarea (măcar punctuală sau ocazională a) principiilor vegane în prepararea mâncării din viaţa de zi cu zi.

METODE UTILIZATE: joc de tip „spargerea gheţii”, expunere, explicaţie, conversaţie, prelegere, dezbatere, exerciţiu, problematizare,
studiu de caz, turul galeriei, tehnica peretelui de afişaj, metoda „gazetei de perete”, metoda „legende, minciuni,
mituri, prejudecăţi”, metoda flash light, exerciţiu motric, exerciţiu imaginativ cu ghidaj.

MATERIALE UTILIZATE: laptop cu conexiune la internet, videoproiector, flipchart, markere colorate, scotch, bileţele autocolante, cartonaşe,
trusa de prim ajutor, sistem de aer condiţionat, fişe de lucru, tipizatele testelor scrise, chestionare de feed-back, centralizatorul cu semnături de prelucrare a normelor de protecţia muncii, vase de bucătărie, oale, 3 chiuvete, boluri, pahare, ustensile de bucătărie, tacâmuri, 6 blendere, 3 roboţi de bucătărie, 2 frigidere, deshidrator, servețele, spălătoare de vase, detergent de vase.

BIBLIOGRAFIE:
Bilic, M., 2015, *Sănătatea are gust*, Editura Curtea Veche, Bucureşti
Boutenko, V., 2015, *Verde pentru viaţă*, Editura Adevăr Divin, Braşov
Campbell, T.C., Campbell, T.M., 2005, *Studiul China*, Benbella Books, Dallas, Texas
Counsens, G., 2016, *Conscious Eating*, London Book Fair
Faur, V., 2015, *Un brevet de viaţă lungă*, Editura Gutenbrun, Arad
Gunter, E., *Hrana vie*, 2011, Editura Adevăr Divin, Braşov
Hâncu, N., 2009, *Abecedarul de nutriţie*, Editura For You, Bucureşti

Mencinicopschi, Gh., 2015, *Alimentaţia şi patogeneza bolilor cardiovasculare*, Editura Medicală, Bucureşti

INTERVAL ORAR	ACTIVITATE	DESCRIERE	METODE FOLOSITE	RESURSE NECESARE
9.00–9.45	Prezentarea formatorului. Exerciţiu de intercunoaştere.	Formatorul şi participanţii la curs se prezintă: îşi spun prenumele, (îl scriu pe un bileţel şi îl lipesc la vedere), ce aşteptări au de la curs, felul de mâncare favorit, preparatul care le displace cel mai mult şi desertul preferat. Fond muzical relaxant.	Joc de tip „spargerea gheţii”	Bileţele autocolante, markere, laptop, aer condiţionat
9.45-10.10	Prezentarea generală a cursului. Stabilirea programului cursului şi a bilanţului pauzelor	Formatorul realizează o prezentare succintă a cursului, a obiectivelor pe care le propune a fi atinse la final şi a modalităţii de evaluare propuse, care se negociază. Participanţilor li se arată unde sunt depozitate alimentele. Sunt afişate pe un perete conţinuturile cursului, durata activităţilor şi a pauzelor. Această propunere este dicutată, negociată şi apoi stabilită de comun acord cu toţi participanţii la curs.	Expunere Explicaţie Tehnica peretelui de afişaj	Flipchart, markere, frigidere cu ingredientele care vor fi folosite, aer condiţionat
10.10-10.20	Regulile grupului Asigurarea dreptului la liberă exprimare sub protecţia anonimatului	Se stabilesc, de comun acord, regulile de comportament în cadrul grupului, care se afişează într-un loc vizibil. Se instalează 2 coli de flipchart, într-un loc mai retras al sălii de curs, zonă denumită „Gazeta de perete”, unde orice cursant, sub protecţia anonimatului poate exprima orice doreşte în cadrul a 5 rubrici: dorinţe, critici, intenţii, realizări, respectiv alte probleme. Foile sunt împrospătate zilnic, în timpul pauzei de masă.	Dezbatere Metoda „Gazetei de perete”	Flipchart, scotch, markere, bileţele autocolante, aer condiţionat
10.20-10.30	Protecţia muncii şi noţiuni elementare de prim ajutor	Se prelucrează normele de protecţia muncii în cadrul cursului (utilizarea cu precauţie a obiectelor ascuţite, a aparaturii de bucătărie, a curentului electric	Explicaţie Conversaţie	Trusa de prim ajutor a grupei Dosarul cu fişe, adeverinţe medicale, declaraţii pe

		etc) şi sunt expuse noţiuni elementare de prim ajutor. La fişa comună cu semnături se anexează adeverinţa medicală sau declaraţia pe proprie răspundere a fiecărui participant că este apt pentru a consuma produse neprocesate termic, nu suferă de alergii provocate prin ingestie, ulcer, diabet, diferite tipuri de intoleranţe alimentare etc.		propria răspundere, sistem aer condiţionat
Pauză (15 min): 10.30 – 10.45				
10.45-11.10	Idei şi teme controversate despre alimente şi alimentaţie	Participanţii trec pe cartonaşe idei controversate (preconcepţii, obiceiuri, legende, prejudecăţi) legate de alimentaţie, care ulterior vor fi adunate. Ca ajutor, sunt exemplificate câteva teme într-o prezentare Power Point şi sunt eventual discutate. Toate cartonaşele trec pe rând pe la fiecare cursant, care îşi exprimă opinia legată de fiecare din aceste idei controversate.	Metoda „Legende, minciuni, mituri, prejudecăţi”	Cartonaşe, markere, prezentare Power Point, laptop, videoproiector, aer condiţionat
11.10-11.20	Principii de alimentaţie sănătoasă desprinse din proverbe şi zicători	Discuţii libere referitoare la principiile de alimentaţie sănătoasă transmise de strămoşii noştri prin intermediul proverbelor şi a zicătorilor idei (grupate în materialul Power Point „Din înţelepciunea populară”) şi formularea lor explicită.	Conversaţie	prezentare Power Point, laptop, videoproiector
11.20-12.10	Prezentarea suportului teoretic principal al cursului	Prezentarea conţinuturilor teoretice grupate pe următoarele teme: principiile bucătăriei raw vegane, grupe de alimente, surse de proteine vegetală, piramida alimentară, combinaţii culinare, condimente, timp de perisabilitate, metode de conservare şi depozitare, estetica preparatelor şi avantajele dietei raw vegane.	Prelegere Explicaţie Conversaţie Problematizare	Prezentare Power Point, laptop, videoproiector, aer condiţionat

12.10-12.15	Prezentarea unor reţete de preparate	Se prezintă 3 reţete vegetariene realizate fără preparare termică, care vor putea fi degustate de cursanţi în timpul pauzei de masă, constituind exemple de bună practică. Pe lângă acestea, pentru încă un preparat se cere cursanţilor să se identifice ingredientele unui al 4-lea preparat.	Studii de caz	Preparatele culinare realizate

PROIECT EDUCAȚIONAL DE DEZVOLTARE PERSONALĂ

prof. Saizescu Cristina-Alexandra
Liceul Tehnologic Energetic „Regele Ferdinand I” Timișoara

„Dincolo de orice frică.. sunt EU!
Dincolo de orice decizie... rămân tot EU!”

1. *DESCRIERE GENERALĂ*

Această activitate de dezvoltare personală constă într-o intervenţie direcţionată pe problema luării unei decizii cât mai conştiente. Subiectul va fi ghidat în a-şi identifica resursele motivaţionale în vederea stabilirii unei decizii punctuale.

Acest activitate de dezvoltare personală este recomandată subiecţilor de vârstă adolescentă, care absolvă învăţământul de nivel liceal şi care doresc să atingă un nivel de viaţă superior, să depăşească anumite obstacole şi să îşi construiască „strategii de viaţă“ personale.

Scopul activităţii de dezvoltare personală este susţinerea subiectului în demersul lui de a se decide în mod cât mai conştient dacă doreşte sau nu să participe la examenul de bacalaureat, pentru care poate opta la finalul clasei XII.

2. *UTILIZARE*

Domeniul pentru care este utilizată această activitate de dezvoltare personală este autocunoaşterea în vederea stimulării decizionale punctuale a subiectului.

Scopul acestei activităţi de dezvoltare personală este stabilirea cât mai conştiente a deciziei de a participa sau nu la examenul de bacalaureat, cu tot discernământul de care poate da dovadă subiectul în momentul respectiv.

Scopul propus este consilierea subiectului cu privire la luare deciziei de a participa sau nu la examenul de bacalaureat din luna iunie-iulie 2023.

Obiectivele propuse se referă la îndrumarea subiectului spre:

- a percepe într-o altă optică problema sa - prin metafora din povestirea terapeutică expusă
- a conştientiza modul cum îşi percepe personal performanţele (conform ferestrei Jo-Hari)
- a conştientiza modul cum grupul şi/sau familia au influenţă asupra deciziilor sale (conform ferestrei Jo-Hari)
- a enumera resursele personale, care pot fi valorificate în sensul problemei sale
- a enumera punctele sale slabe
- a transforma slăbiciunile în resurse (dacă subiectul posedă această deschidere)
- a evalua toate variantele valide pentru care subiectul poate opta

3. *RESURSE NECESARE*

Resursele de timp necesare pentru această activitate de dezvoltare personală cuprind 90 de minute.

Resurse materiale: foi A4, foi de flip-chart, markere colorate, carte/site cu povestiri terapeutice cu mesaj motivaţional, de încredere deciziile proprii şi calculator cu conexiune la internet (youtube) – pentru spoturile cu mesaj motivaţional.

4. DESFĂŞURARE

Subiectului i se prezintă un clip motivațional (Dare!) și/sau o poveste terapeutică aleasă în funcţie de valorile personale, a cărei mesaj este de tipul: „Încurajat să zboare!” (aflată în anexă) sau „În peştera în care ţie frică să intri se află comoara pe care o cauţi” sau „Sunt victima şi eroul propriei mele vieţi” sau „Cu dragostea ne naştem, frica o învăţăm” sau „Privilegiul unei vieţi este să afli cine eşti şi să fi tu însuţi”.

Subiectul, ghidat de consilier, va întocmi fereastra Jo-Hari, pentru a conştientiza modul cum se percepe personal şi cum funcţionează la nivel psihologic la nivel social sau de grup. Astfel, va fi în măsură să perceapă cât de mult îl afectează influenţele grupului de colegi, familia, anturajul, în luarea deciziilor din viaţa personală şi raporturile sale cu mediul social – pentru a identifica de unde provine disconfortul subiectului.

Apoi, subiectul este îndrumat să întocmească o listă cu principalele sale calităţi (sau 4-5 caracteristici personale) şi respectiv o alta cu puncte slabe (cele mai importante 2-3), iar ulterior – pentru fiecare în parte să analizeze cum ar putea realiza transformarea aşa-numitelor „slăbiciuni” în resurse, dând fiecăruia semnificaţia potrivită.

Dacă subiectul este deschis introspecţiei şi timpul o permite, este rugat să formuleze răspunsuri la întrebarea „La ce folosesc defectele?”, abordând situaţia concretă a celor enumerate în analiza anterioară.

Revenind la problema deciziei pe care şi-a propus să o facă, subiectul e rugat să enumere pe foaie toate variantele care pot fi „candidate” la a fi alese ca decizii. Pentru fiecare în parte se va analiza parcursul scenariului de viaţă care ar putea fi implicat, cu accent pe fricile şi temerile subiectului privitoare la obstacolele percepute. Subiectul va fi ghidat spre a descoperi care sunt avantajele şi dezavantajele fiecărei variante pe care o poate alege. Pentru fiecare variantă se va realiza o percepţie a scenariului din toate punctele de vedere şi va fi adresată întrebarea „Care e varianta cea mai rea?”, „Ce se poate întâmpla cel mai rău?”.

După epuizarea tuturor variantelor şi sub-variantelor posibile, subiectul va fi asigurat de susţinerea necondiţionată a consilierului după formularea deciziei pe care o ia/o va lua, indiferent care este aceasta.

5. VALORIFICAREA/EXPLOATAREA ACTIVITĂŢII

Subiectul va fi asigurat de suportul ulterior al consilierului, indiferent de decizia pe care o va lua sau a luat-o. Consilierul îl va susţine şi îndruma în schimbările şi/sau adaptarea personală aferente deciziei luate de subiect, dacă acesta îi va cere sprijinul.

Dacă subiectul doreşte, se poate programa o altă şedinţă de consiliere, care poate servi (eventual) pentru realizarea unei strategii pentru atingerea scopului propus – dacă decizia luată implică acest lucru.

Eventualul program de susţinere poate prevedea şi şedinţe de evaluare periodică a parcurgerii etapelor intermediare atingerii scopului propus, adaptat în funcţie de profilul de personalitate al subiectului.

PROIECT DIDACTIC

Prof. Ilie Constantin
Liceul teoretic “Ioan Cotovu” Hârșova
Loc. Hârșova, jud. Constanța

Unitatea de învățământ: ...
Profesor: ...
Clasa: a V-a
Disciplina: Informatică și TIC
Condiţii de desfăşurare a activităţii: cu clasa de elevi în laboratorul de informatică
Unitatea de învăţare: Sisteme de operare. Internet
Subiectul lecției: Rolul unui sistem de operare
Tipul activității: Lecţie mixtă
Timp: 50 minute

Competenţe generale ale disciplinei Informatică și TIC

CG1. Utilizarea responsabilă și eficientă a tehnologiei informației și comunicațiilor

CG2. Rezolvarea unor probleme elementare prin metode intuitive de prelucrare a informației

CG3. Elaborarea creativă de mini proiecte care vizează aspecte sociale, culturale și personale, respectând creditarea informației și drepturile de autor

Competenţe specifice:
CS 1.2. Utilizarea eficientă a unor componente software

Competențe derivate

C1. Utilizarea corectă a terminologiei și a simbolurilor specifice
C2. Demonstrarea rolului unui sistem de operare
C3. Identificarea asemănărilor/ deosebirilor dintre două sau mai multe sisteme de operare
C4. Înțelegerea facilităților oferite de elementele de interfață grafice ale unui sistem de operare

Strategia didactică:
Resurse procedurale: conversaţia, explicaţia, problematizarea, învăţarea prin descoperire,
Resurse materiale: calculatoare, tabla, fise de lucru, conectare la Internet
Forme de organizare: activitate frontală şi activitate individuală.
Forme de evaluare:
-Evaluare formativă: fişă de lucru Kahoot, QUIZIZ, întrebări, analiza răspunsurilor, observarea sistematică a elevilor.

ETAPELE LECȚIEI	**TIMP**	**ACTIVITATEA PROFESORULUI**	**ACTIVITATE ELEVILOR**	**METODE ȘI PROCEDEE**	**OBIECTIVUL VIZAT**
Moment organizatoric	2 min.	Salut elevii. Notez absențele. Repartizez elevii la calculatoare. Spun elevilor să-și corecteze poziția la stațiile de lucru, propun câteva exerciții de mișcare a bazinului , gâtului și mâinilor pentru înviorare.	Pregătesc materialele necesare pentru lecție. elevii se poziționează la calculatoare. Executa câteva mișcări de înviorare.	Conversația	
Reactualizare a cunoștințelor referitoare la structura unui calculator, componenta hardware	10 min.	Se verifică fiecare cerință din fișa de recapitulare pe care au rezolvat-o elevii. QUIZIZZ https://quizizz.com/admin/quiz/5be29f76bfad11001a516f4f/componente-hard-ale-calculatorului Adresează întrebări suplimentare pentru a clarifica componenta hardware. Se discută cu elevii răspunsurile corecte și se face autoevaluarea.	Elevii accesează platforma Quizizz și rezolvă itemii din fișa de recapitulare online.	Conversația Autoevaluarea	C1
Trecrea treptată la lecția nouă, anunțarea temei și a obiectivelor urmărite	5min	Împarte elevilor bilețele cu câteva adrese de site https://www.typingstudy.com (lecția 1, ex taste, ex. cuvinte) http://minimouse.us/index.html (utilizarea mouse-ului) Prof. întreabă elevii ce au executat, cum au lucrat? Cum au introdus comenzile? Ce sunt aceste jocuțe? Notează tema pe tablă și anunță competențele	Elevii introduc de la tastatură adresele primite, ascultă indicațiile și execută cerințele jocului: folosesc mouse-ul și tastatura pe niște aplicații foarte simple . Își notează tema în caiete și iau la cunoștință obiectivele urmărite la lecție.	Conversația	

Prezentarea și învățarea noilor conținuturi	20min.	Ce s-a întâmplat când au deschis calculatorul? Ce mesaj a apărut? Prof. explică noțiunea de Sistem de operare, rolul lui pe scurt: administrează și controlează componentele hardware (procesor, memorie) și software	Elevii realizează lucrarea practică la	Activitate combinată frontală	C1 C2 C3 C4
		(programe, fișiere). Prezintă și explică tipurile de sisteme de operare: multiuser/monouser, multitasking/monotasking cu exemplificare prin comparare cu MS DOS https://www.youtube.com/watch?v=L0-4PZhXAPU Explică rolul interfaței grafice reprezentată de pictograme, meniuri, ferestre Explică meniul Start si cum se pot deschide programele din acest meniu Roagă elevii să lucreze testul din platforma Kahoot Kahoot! https://create.kahoot.it/details/sistemul-de-operare/673283f1-e854-47a8-87ed-7204aac90b28	calculatoare. Identifică la calculator fiecare dintre elementele grafice Exerseaza deschiderea programelor Notepad, Paint, Word Lucrează testul din Kahoot		
Fixarea cunoştinţelor şi a deprinderilor noi	3min	Ce fel de sistem de operare este instalat la calculatoarele din cabinet? Ce caracteristici are? Ce sistem de operare cunoașteti pentru telefonul mobil? Se lucrează quiz-ul în timpul stabilit QUIZIZZ https://quizizz.com/join/quiz/5da1e5e2093d2e001a14c25c/start?referrer=5d87a200cb896d001d03511e	Răspund la întrebări Se conecteaza folosind smartphone-ul la quiz și rezolvă cerințele	Problematiza-rea Învățarea prin descoperire Conversația	C1 C2 C3 C4

Evaluarea cunoştinţelor, evaluarea, autoevaluare a şi notarea	10 min.	Se transmite prin platforma servi o linkul către testul din Socrative sau codul de mai jos socrative	Rezolvă testul folosind codul cu smartphon-ul sau platforma Adservio		

PROIECT DIDACTIC

Autor: prof. Loredana Ivan
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Ploieşti

I. DATE GENERALE

*PROPUNĂTOR: prof. Loredana Ivan
*ŞCOALA: Lceul Tehnologic „Anghel Saligny”, Ploieşti
*DATA: 9 decembrie 2019
*CLASA: a X-a A
*DISCIPLINA: Dirigenție
*TITLUL LECŢIEI: *Moș Crăciun cel călător*
*TIPUL LECŢIEI: mixtă
*DURATA LECŢIEI: 50 minute
*OBIECTIV SPECIAL
- cultivarea receptivităţii artistice a elevilor concradiţiilor prin cântatul colindelor strămoşeştieti
*OBIECTIVE OPERAŢIONALE
-COGNITIVE
- să recunoască semnificația fulgului de nea în diverse domenii - știință, literatură, arte
- să asocieze sărbătorilor de iarnă semnificațăă spirituale
- să interpreteze colinde tradiționale, românești

-AFECTIVE
-să preţuiască şi să admire colindele românești, obiceiurile și tradițiile în general
*STRATEGIA DIDACTICĂ
1) Metode şi procedee:
-joc de spart gheața - *fulgi de nea* -tehnica bulgărelui de zăpadă -desenul / mandalele
-poezia personală -teatrul de improvizație / psihodrama -lectura expresivă / recitarea
-conversaţia euristică -învăţarea prin descoperire –expunerea -activitatea pe grupe / exerciţii
2) Mijloace de învățământ:
-fişele elevilor pentru rezolvarea probelor date ca sarcini în activitatea lor independentă -laptop, internet şi videoproiector -volumul de poezii specifice
3) Forme de organizare a activităţii elevilor:
-activitate frontală, în alternanţă cu activitatea independentă individuală şi pe grupe
*RESURSE
1) Oficiale: -Programa şcolară, clasa a X-a -Planificarea calendaristică
2) Temporale: -50 minute

II. DESFĂŞURAREA LECŢIEI

1. **Moment organizatoric: -3min.**
   -asigurarea climatului necesar bunei desfăşurări a lecţiei
   -joc de spart gheața - *fulgi de nea*
2. **Verificarea cunoştinţelor precedente – actualizarea unor cunoştinţe şi impresii -5min.**
   -se discută liber cu elevii
3. **Anunţarea titlului lecţiei şi prezentarea obiectivelor propuse: . -2min.**
   Profesorul anunţă obiectivele.
4. **Familiarizarea cu conţinutul romanului/fixarea unor cunoştinţe , dirijarea acestui proces: -20min**

pe parcursul demersului didactic se va asculta *Iarna de Vivaldi*
ce sunt fulgii de nea? - tehnica bulgărelui de zăpadă (definiții din perspectivă subiectivă)
explicația științifică a apariției fulgilor de nea în forme diferite
**imagini fulgi de nea sub microscop*

**filmuleț ,,Tehnologia" de formare a unui fulg de zăpadă, în călătoria spre pământ, la microscop*
**Masaru Emoto și cristalele apei*
ce culoare aș avea dacă aș fi un fulg de nea? colorăm; legenda culorii fulgului de nea
**explicarea apariției fulgilor de nea de mai multe culori*
**explicații cu privire la simbolurile mandalelor și a șirului lui Fibonacci - legătura lumii cu divinitatea - nimic nu este întțmplător!*
**filmuleț de prezentare a mandalelor și a șirului lui Fibonacci în natură*
exercițiu - Dacă aș fi un fulg de nea... - poezie personală
**teatru de improvizație- perspectivele eului*
discuție cu privire la modul de a percepe realitatea - *subiectiv versus obiectiv, artistic versus științific.*
Fulgul de nea aduce bucuria Crăciunului.Se recită poezii și se cântă colinde.Moș Crăciun își face apariția cu mici daruri dulci. Se poartă o discuție despre darurile sufletești pe care le primim în această perioadă.

5. **Evaluarea formativă: - 2 min.**
   Se cere elevilor să găsească un adjectiv prin care să caracterizeze lecția.
6. **Asigurarea retenţiei şi a transferului-activitatea suplimentară: - 4 min.**

-se reamintește că există o strânsă legătură între viață, artă și știință
-se discută cu elevii despre realitatea subiectivă și realitatea obiectivă

Remarcăm beneficiile îmbinării domeniilor de cunoaștere prin creșterea sferei de interes a elevilor, prin atractivitatea demersului didactic, fundamentale fiind crearea, dezvoltarea și promovarea unui ecosistem educațional capabil să ofere copiilor o educație completă, echilibrată și de calitate, care să le permită acestora să ia decizii in cunoștintă de cauză, ce vor avea impact asupra lumii și modului în care aceștia vor trăi.

Educația STEAM contribuie la îmbunătățirea motivației elevilor, la dezvoltarea abilităților cognitive, la rezolvarea de probleme și la stimularea gândirii critice, precum și la formarea abilităților necesare pentru obținerea și menținerea unei profesii în secolul XXI. În primul rând, STEAM are potențialul de a îmbunătăți realizarea generală a tinerilor, deoarece facilitează obținerea de rezultate în plan cognitiv, cum ar fi rezolvarea eficientă a problemelor la Matematică și Științe. În al doilea rând, educația STEAM oferă oportunitatea de a îmbunătăți inovația. În al treilea rând, abordarea STEAM dezvoltă indivizi bine pregătiți, care dețin abilitățile necesare pentru a fi angajați din perspectivă economică. Artele pot favoriza munca în echipă de înaltă performanță, gestionarea schimbărilor, comunicarea interculturală, îmbunătățirea capacității de adaptare.

Bibliografie:

- Acad. Mihai Drăgănescu, Societatea informaţională şi a cunoaşterii. vectorii societăţii cunoaşterii – www. academiaromana.ro/pro_pri/doc/st_a01a.doc
- Nicolae Fildan, Formarea inginerului pentru societatea viitorului. Un punct de vedere, http://agir–constanta.ro/wp– content/uploads/2014/10/Un–punct–de–vedere.pdf

Proiect de parteneriat educațional „Sărbători și tradiții românești”

Prof. Berendei Diana Gabriela
Școala Gimnazială „Alexandru Macedonski” Craiova

DENUMIREA PROIECTULUI: „Sărbători și tradiții românești”
AN ȘCOLAR: 2022- 2023
TIPUL DE PROIECT: local și județean

Prezentul Proiect de parteneriat educațional a fost încheiat având în vedere următoarele condiții:

- Respectarea Legii învățământului, a Statutului Personalului Didactic și a Regulamentului de funcționare a celor două instituții;
- În conformitate cu recomandările MECS (Hotărârea Guvernului României nr. 690/1997) privind aplicarea programului de parteneriat educațional;
- Urmărirea menținerii și creșterii prestigiului instituțiilor implicate;
- Tinând seama de potențialul educativ al învățământului extrașcolar și de nevoia de a întări relațiile dintre educația extrașcolară în scopul modelării personalității elevilor și a eficientizării procesului instructiv educativ.

ARGUMENT

Abordarea interdisciplinară a procesului de predare – învăţare - evaluare reprezintă o modalitate inovatoare de organizare și restructurare a conţinuturilor si învățării cu implicaţii asupra întregii activităţi de proiectare a curriculumului. Această abordare trebuie să ofere o imagine unitară asupra fenomenelor și proceselor studiate în cadrul diferitelor discipline de învățământ și să asigure posibilitatea aplicării cunoștinţelor dobândite la clasă în diferite situaţii de viață.

Conexiunile care se stabilesc în procesul educativ-formativ au o funcție cognitivă și una educativă. Relațiile care apar între elevii clasei în cadrul unor activități comune sunt caracterizate de:

- formarea spiritului de echipă;
- preocuparea unuia pentru celălalt – colaborarea în realizarea sarcinii de lucru;
- dezvoltarea deprinderilor de comunicare și dialog;
- modelarea personalităţii morale religioase și creatoare a copilului.

Derularea proiectului îi va determina pe elevi să se implice afectiv şi efectiv în realizarea activităţilor, în consolidarea, sistematizarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor despre tradiţiile de iarnă și pascale.

SCOPUL

Consolidarea, sistematizarea și îmbogăţirea cunoștinţelor despre obiceiurile și tradiţiile de Crăciun, Paști și 1Iunie.

OBIECTIVELE PROIECTULUI

1. Cunoasterea semnificaţiei religioase a Crăciunului și Paștelui și modul în care poporul român le sărbătorește);
2. Descrierea datinilor și obiceiurilor legate de sărbătorirea Crăciunului: colindatul, împodobirea bradului, sosirea lui Moș Crăciun, steaua și pregătirea bucatelor tradiţionale;
3. Interpretarea colindelor și cântecelor specifice sărbătorilor de iarnă și semnificația acestora;
4. Cunoaşterea şi valorificarea obiceiurilor şi tradiţiilor româneşti prin respectarea, practicarea şi transmiterea lor generaţiilor actuale şi viitoare;
5. Dezvoltarea afectivă a personalităţii individului prin educarea laturii moral – creştine şi artistice;

6. Conştientizarea necesităţii spirituale de a revigora tradiţiile şi obiceiurile moştenite de la înaintaşii noştri;
7. Stimularea activităţii în grup prin realizarea unor lucrări proprii: ornamente, podoabe și felicitări în scopul de a fi daruite elevilor scolii partenere;
8. Dezvoltarea capacităţii de cooperare în scopul realizării unui produs;
9. Conştientizarea afectivităţii de grup ca suport al prieteniei;
10. Identificarea propriilor valori și a grupului din care fac parte;
11. Stimularea și promovarea capacităţilor creatoare ale elevilor prin organizarea de ateliere de lucru.

RESURSE
MATERIALE:

Imagini din cărţi pentru copii, planșe, felicitări, pliante, brad, crenguţe și conuri de brad, ornamente, globuri, beteală, ouă încondeiate, diferite costume și accesorii pentru programul artistic, hârtie glasse și creponată, cartoane colorate, staniol, foarfece, lipici, creioane colorate, carioca, pensule, acuarele, calculator, imprimantă, CD- uri, daruri pentru copii (fructe și dulciuri).

UMANE:
Elevii claselor V- VIII împreună cu profesorii coordonatori ai celor trei Instituţii de învățământ partenere.

DE TIMP: An școlar 2022-2023.

STRATEGII DIDACTICE:
METODE ŞI PROCEDEE:
Conversaţia, observaţia spontană și dirijată, povestirea, explicaţia, demonstrarea, exerciţiul, jocul, turul galeriilor, brainstormingul, învăţarea prin descoperire, problematizarea, explozia stelară.

FORMA DE ORGANIZARE:
Frontal dirijată, independentă, pe grupe.

DISCIPLINE ȘCOLARE IMPLICATE: Consiliere și orientare, religie, educație plastică.

ACTIVITĂȚI PROPUSE:
- realizarea unor felicitari și ornamente de Crăciun, Paști și 1 Iunie pentru a fi oferite elevilor școlii partenere;
- realizarea unor expozitii tematice: podoabe, ornamente de Crăciun și Paști, felicitări, desene și concursuri de 1 Iunie;
- vizite la Biserică în ajunul sărbătorilor.

EVALUARE:
- Verificarea şi aprecierea portofoliilor realizate de fiecare clasă participantă la proiect;
- Realizarea unor sondaje de opinie în rândul elevilor şi al părinţilor privind eficienţa proiectului;
- Expoziţie cu lucrările participanţilor la proiect, portofolii şi proiecte, fotografii şi imagini de la activităţi;
- Realizarea unui PPS în care este prezentat proiectul, derularea lui, cât şi imagini din activităţile susţinute;
- Publicarea unor articole despre proiect în revista școlii.

CALENDARUL ACTIVITĂŢILOR

Nr. crt.	**Tema activităţii**	**Locul activităţii**	**Perioada**
1.	Contactarea partenerilor direct. Elaborarea proiectului	Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Craiova Școala Gimnazială „Al. Macedonski„ Craiova	Septembrie 2022
2.	“Crăciunul, bucuria de a dărui”. Prezentarea proiectului	Sălile de clasă	Octombrie 2022
3.	Sărbători și tradiții de Crăciun – confecționarea de felicitări și obiecte decorative specifice Crăciunului pentru elevii parteneri	Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Craiova Școala Gimnazială “Al. Macedonski” Craiova	Decembrie 2022
4.	„Sărbătoarea Paştelui în ţara noastră”. Prezentarea proiectului	Sălile de clasă	Martie 2023
5.	Sărbători și tradiții de Paște – Confecționarea de felicitări și obiecte decorative specifice Paștelui pentru elevii parteneri	Școala Gimnazială “Al. Macedonski” Craiova și școlile partenere	Aprilie 2023
6.	„E ziua noastră, să sărbătorim!” – desene pe asfalt, jocurile copilăriei, concursuri	Parcul Romanescu Craiova	1 Iunie 2023
7.	„Cartea prieteniei” realizarea de portofolii despre prietenie (poezii, povestioare, compuneri, impresii personale, desene).	Sălile de clasă	Iunie 2023

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL LOCAL
DENUMIREA PROIECTULUI
ȘCOALA NOASTRĂ, O ȘCOALĂ FĂRĂ VIOLENȚĂ !
An școlar: 2022-2023

BODEA FLORICA
Școala Gimnazială *Silvania* Șimleu Silvaniei

DENUMIREA UNITĂȚII DE ÎNVĂȚĂMÂNT/ INSTITUȚIEI: **Școala Gimnazială *Silvania* Șimleu Silvaniei** **Coordonatori/inițiatori:** Prof. înv. primar, Bodea Florica **Membri în echipa de proiect:** **.....**	**DENUMIREA UNITĂȚII DE ÎNVĂȚĂMÂNT/ INSTITUȚIEI:** **Grădinița cu P.P. Nr. 2 Șimleu Silvaniei** **Coordonatori/inițiatori:** Prof. Sale Claudia **Membri în echipa de proiect:** **.....**

DESCRIEREA PROIECTULUI DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

1. **DENUMIREA PROIECTULUI – TITLU: *ȘCOALA MEA, O ȘCOALĂ FĂRĂ VIOLENȚĂ! - schimb de experiență***

2. **TIPUL DE PROIECT:** local

3. DURATA PROIECTULUI: 2 luni

4. PERIOADA DE DESFĂȘURARE: mai-iunie 2023

I. ARGUMENT

În contextul actual al înmulțirii fără precedent a fenomenelor de violență în școli, în contextul mediatizării acestor evenimente, ca dascăli ne găsim în situația de a trebui să intervenim la propria clasă pentru stoparea acestui fenomen. Lumea în care trăiesc elevii noștri este una agresivă, începând de la agresivitate verbală și culminând cu agresivitatea fizică ce ajunge uneori până la a ne pune în pericol propria existență. De mici copiii vor să aibă dreptate mereu, acceptă cu greu să renunțe în favoarea celuilalt, ajungându-se facil la conflicte. Negocierea conflictului trebuie învățată treptat, este o muncă grea în acest domeniu deoarece ne aflăm pe tărâm psihologic. Complexitatea acestui context este sporită de prezența multor copii cu tulburări de comportament în școala de masă care sunt foarte greu de stăpânit. De aceea considerăm că făcând front comun de acțiune cu psihologul școlar și cu reprezentanți ai Poliției Orașului putem să obținem rezultate mai bune în privința conștientizării elevilor și a formării unei conduite corecte.

II. **SCOPUL PROIECTULUI:** organizarea unor activități complementare învățării școlare prin care să motivăm copiii să se comporte fără violență, să conștientizeze regulile de comportament, dar și sancțiunile și pedepsele pe care le atrage comiterea faptelor de violență.

III. OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- organizarea unor activități de reactualizare a regulilor de comportament; întâlnirea directă a elevilor/preșcolarilor cu psihologul școlar și reprezentanții Poliției, aceștia din urmă făcând o prezentare a problematicii violenței în școli; analizarea comportamentelor greșite; conștientizarea pedepselor pe care le atrage comportamentul violent; stimularea motivației copiilor în direcția adoptării unei conduite corecte, liniștite, echilibrate; facilitarea schimbului de experiență între preșcolari și elevi în privința gestionării conflictelor

IV. RESURSELE PROIECTULUI

1. **UMANE:** elevi/preșcolari, învățătoare, educatoare, părinți, personalul instituțiilor partenere
2. **MATERIALE:** diverse materiale oferite de instituțiile partenere

V. **GRUP ȚINTĂ:** Proiectul se adresează în mod direct, elevilor și preșcolarilor, precum și reprezentanților instituțiilor partenere

VI. **FACTORII IMPLICAȚI:** învățătoare, educatoare, conducerea instituțiilor partenere, părinți.

VII. **BENEFICIARI:**

- Beneficiari direcţi: elevi/preșcolari, învățătoare/educatoare
- Beneficiari indirecţi: familiile copiilor, întreaga comunitate/societate;

VIII. **SURSE DE FINANȚARE:** contribuție proprie

IX. REZULTATE AŞTEPTATE:

- producerea de îmbunătățiri în comportamentul copiilor prin participarea la activităţi care contribuie la dezvoltarea interesului copiilor pentru reducerea violenței în școală/grădiniță, pornind de la exemplul propriu;
- părinții și comunitatea să aibă o atitudine de deschidere către școală, să faciliteze interacțiuni constructive cu școlarii mici și preșcolarii;
- implicarea comunității locale în activități formative pentru copii și implicarea copiilor și a părinților în acțiuni de dezvoltare a trăsăturilor pozitive de personalitate;
- noua viziune a tuturor celor implicați în ceea ce privește lucrul în echipă și implicarea cu responsabilitate în derularea unor proiecte;
- adeziunea față de activitățile propuse în cadrul proiectului, înțelegerea necesității acestora
- implicarea directă a preșcolarilor și elevilor în activități comune, stimulând atmosfera de prietenie, relațiile de comunicare, colaborare;
- 5 activități diferite ca mijloc de realizare, desfășurate în vederea formării conștiinței și conduitei responsabile față de reducerea violenței în școală.

X. MODALITAŢI DE MONITORIZARE ŞI EVALUARE: Verificarea respectării calendarului activităților de către conducerea unității aplicante; înregistrări video de la toate tipurile de activităţi desfăşurate; evaluarea impactului asupra elevilor/preșcolarilor prin realizarea unor discuții cu aceștia și consemnarea acestora în fișa activităților; aplicarea de chestionare elevilor/preșcolarilor și părinților; realizarea unui album cu activitățile care s-au desfășurat în proiect; feedback-urile pozitive din partea tuturor beneficiarilor; organizarea unor expoziții cu fotografiile activităților; implicarea efectivă şi afectivă a partenerilor de colaborare.

Evaluarea se va realiza cu ajutorul listelor de activităţi, analize de timp ale proiectului, raport de activitate, analiza produselor activității.

XI. IMPACTUL PROIECTULUI: creșterea interesului preșcolarilor și elevilor pentru activități în parteneriat cu alte instituții, dezvoltarea spiritului de inițiativă, a deschiderii, colaborării, dragostei și prețuirii față de colegi, față de regulile de comportare; dobândirea unor informaţii şi abilităţi noi, încurajarea schimbului de experiență și a exemplelor de bune practici.

XII. MODALITĂŢI DE REALIZARE: întâlniri și discuții, studii de caz, vizite la instituțiile partenere, jocuri.

XIII. PRODUSE ALE PROIECTULUI: îmbogățirea portofoliului personal cu o varietate de experiențe ale fiecărui elev/preșcolar.

X. CALENDARUL ACTIVITĂŢILOR:

Nr. Crt.	Denumirea activității	Perioada	Elevi participanţi	Responsabili	Locul desfăşurării
1	„Reguli clare, prietenie lungă!”	mai 2023	Clasa a II-a C – 20 elevi și preșcolarii	Bodea Florica, Sale Claudia, Lipo Codruța, Balog Alina	Sala de clasă Sălile de grupă
2	Polițistul, prietenul copiilor	mai 2023	Clasa a II-a C – 20 elevi și preșcolarii	Bodea Florica, Csatari Ioana, Sale Claudia	Curtea școlii/ grădiniței
3	Pedeapsa – necesară sau nu?	mai 2023	Clasa a II-a C – 20 elevi și preșcolarii	Bodea Florica, Sale Claudia, Lipo Codruța, Balog Alina, Chimișliu Simona, Cherecheș Mariana	Sala de clasă Sălile de grupă
4	Jocuri fără violență	iunie 2023	Clasa a II-a C – 20 elevi și preșcolarii	Bodea Florica, Csatari Ioana, Sale Claudia, Ardelean Veronica	Sala de Sport
5	Oriunde și oricând prieteni! - drumeție	iunie 2023	Clasa a II-a C – 20 elevi și preșcolarii	Bodea Florica, Sale Claudia, Lipo Codruța, Balog Alina	Împrejurimile orașului

XI. **ANEXE**

SEMNĂTURA INIȚIATORULUI PROIECTULUI

Prof. Înv. Primar BODEA FLORICA

WORKSHEET - 8th grade

Profesor MUȘAT CORNELIA MARIANA
Școala Gimnazială ”Nicolae Titulescu” Caracal

I. ***Put the verbs in brackets into the correct tense:***

I……..(1. ***learn***) English for seven years, but last year I…… (2. ***not work***) hard enough, that's why my marks ……(3. ***not be***) really good then. As I ……(4. ***want***) to pass the English exam successfully next year, I…… (5. ***study***) harder this term.

During my last summer holidays my parents ……..(6. ***send***) me on a language course camp to London. While I ……..(7. ***do***) it, I…….. (8. ***meet***) lots of young people from all over the world who…… (9. ***be***) on that camp before. I already …….(10. ***begin***) to revise English grammar.

II. ***Fill in the blanks with the correct words:***

1. I can't think of an ……...for his absence.	**EXPLAIN**
2. They need the government's……..before they can go ahead.	**APPROVE**
3. Children show……...about everything.	**CURIOUS**
4. This is a very ……...plan. Who proposed it?	**ORIGIN**
5. It is ……..to drive a car without a driving license.	**LEGAL**
6. You've been ……...helpful with the project.	
EXTREME	
7. I feel sad when I see so many……...people in the street.	**HOME**
8. If you want to become an artist, you need to be…… .	**CREATE**
9. Ben is very ……..... .You can never trust him.	
RELIABLE	
10. My friend was driving …….when he had the accident.	**ANGER**

III. ***Read the text and say if the sentences are TRUE (T) or FALSE (F).***

Mona Lisa, also known as *Portrait of Lisa Gherardini, wife of Francesco del Giocondo* is an oil painting on poplar wood panel by Leonardo da Vinci, with the original size of 77 x 53 cm. It was painted sometime between 1503 and 1519, when the painter was living in Florence. It is owned by the Government of France and it hangs behind bulletproof glass on the wall in the Louvre Museum, in Paris.

This figure of a woman, dressed modestly in a translucent veil, dark robes, without jewelry and seated in a visionary, mountainous landscape, is a remarkable instance of Leonardo's technique, *sfumato*, an artistic technique that uses subtle gradations of light and shadow to model form, and shows his understanding of the skull beneath the skin.

The Mona Lisa's enigmatic expression and mysterious smile has given the portrait universal fame. Although in the art world, the painting had always been an acknowledged masterpiece, it wasn't until it was stolen in the summer of 1911 that it would capture the attention of the general public. Newspapers spread the story worldwide. When the painting finally returned to the Louvre two years later, practically the whole world was cheering.

Truly priceless, the painting cannot be bought or sold according to French heritage law. As part of the Louvre collection, "Mona Lisa" belongs to the public, and by popular agreement, their hearts belong to her.

1. Giocondo was Lisa Gherardini’s husband. 1___
2. Mona Lisa is a canvas painting. 2___
3. It was painted around five centuries ago. 3___
4. The French government owns the painting. 4___
5. The woman in the painting wears extravagant clothes. 5___
6. Da Vinci’s special technique uses vivid colours for forms modeling. 6___
7. The painting has always been well-known around the world. 7___
8. After it had been stolen, the painting was brought back to the museum in 1911. 8___
9. Everybody was happy when the painting was returned to the Louvre. 9___
10. You can buy the painting with a large sum of money. 10___

IV. Write a story of 120-150 words beginning like this:

“We were in the middle of nowhere and we didn’t know what to do.”

Give your story a suitable title.

JOCURI DE MIŞCARE PENTRU ELEVII DIN CICLUL PRIMAR

Profesor Mușat Lucian
Liceul Teoretic ”Ioniță Asan” Caracal

Joc de mişcare nr: 1

Titlul jocului: „Mingea bătută în cerc"
Obiective urmărite: - consolidarea deprinderii de rulare a mingii;
- consolidarea alergării;
Materiale necesare: mingi
Locul de desfășurare: Sala de sport sau terenul de sport
Descrierea jocului:

Copiii sunt aşezaţi în formaţie de cerc, pe perechi, cei care formează cercul din interior stau în aşezat încrucişat, iar cei din exterior stau în picioare şi fiecare are câte o minge.

La semnalul de începere a jocului, copiii din cercul exterior aleargă în jurul celor din cercul interior bâtând mingile pe sol, iar când ajung la locurile de unde au pornit trec în poziţie aşezat încrucişat, iar cei din cercul interior iau locul celor din exterior şi execută acelaşi lucru.

Joc de mişcare nr. 2

Titlul jocului: „Raţele şi vânătorii“
Obiective urmărite:
- consolidarea deprinderii de aruncare şi prindere şi de aruncare la ţintă a mingii;
Materiale necesare : o minge
Locul de desfășurare: Sala de sport sau terenul de sport
Descrierea jocului:

Se aleg patru vânători care stau în faţă, doi câte doi la o distanţă de 10-15m. Restul stau la mijloc şi încearcă să se ferească de minge, de către vânători. Cel lovit de minge iese din joc sau devine vânător. Dacă un jucător reuşeşte să prindă mingea fără să o scape, el câştigă o viaţă.

Joc de mişcare nr. 3

Titlul jocului: „Cei mai buni ochitori“
Obiective urmărite: - dezvoltarea indicilor vitezei şi îndemânării prin jocuri de mişcare;
- consolidarea deprinderii de rulare, aruncare şi prindere şi de aruncare la ţintă a mingii;
Materiale necesare: minge de handbal, minge de fotbal.
Locul de desfășurare: Sala de sport sau terenul de sport
Descrierea jocului:

a) Copiii sunt plasaţi în linie, 1-1,5m distanţă între ei, fiecare având o minge de handbal. În faţa lor la 10 m se plasează un jucător cu o minge de fotbal pe care o aruncă în sus, iar ceilalţi încearcă să o lovească cu mingea lor. Jocul se reia de mai multe ori. Câştigă jucătorul care nimereşte de cele mai multe ori mingea de fotbal.

b) Se împarte clasa în două echipe plasate faţă în faţă, la 15 m una de alta. Fiecare echipă are 4-5 mingi de handbal. Între cele două echipe se pune o minge de fotbal pe care jucătorii încearcă să o lovească cu mingile lor. Astfel mingile vor ajunge mereu de la o echipă la cealaltă. Câştigă echipa care reuşeşte să lovească mingea de fotbal până când aceasta ajunge în terenul adversarilor.

Joc de mişcare nr. 4

Titlul jocului: ”Vulpea somnoroasă”
Obiectivul urmărit: dezvoltare calităților motrice și a capacității de orientare în spațiu
Locul de desfășurare: Sala de sport sau terenul de sport
Materiale necesare: scăunele sau alte obiecte pe care se pot cățăra copiii
Descrierea jocului: Într-un colț al terenului se stabilește culcușul vulpii (un cerc sau un obiect pe care stă). În colțul opus se află căsuța iepurașilor, un cerc mare, cu obiecte pe care stau iepurașii. La semnalul de începere, iepurașii ies din căsuță, sărind pe două picioare (săritura iepurelui) și se apropie de culcușul vulpii strigând: ,,Vulpea somnoroasă/ S-a închis în casă.” Vulpea, trezită, aleargă către iepurași, care se întorc cât pot de repede acasă, cocoțându-se pe obiectele din cerc. Iepurașul prins e scos din joc.

Joc de mişcare nr. 5

Titlul jocului: ”Vulpea și găinușele”
Obiectivul urmărit: dezvoltarea vitezei de reacție, a îndemânării
Locul de desfășurare: terenul de sport
Descrierea jocului: Elevii sunt răspândiți pe tot terenul. Din loc în loc se desenează cercuri care reprezintă cuiburi. La semnalul profesorului, găinușele ies din cuibare (cercuri) și caută de mâncare. Pe furiș, vulpea/vulpile încearcă să le prindă, alergând după ele. Găinușele trebuie să ajungă câte una într-un cuibar. Găinușele prinse de vulpi, sau care s-au grupat câte 2 – 3 într-un cuib, sunt scoase din joc. După un timp, rolurile se schimbă.

PROIECT DIDACTIC

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: NICULEȚ MARIA - CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SEGARCEA, JUDEȚUL DOLJ

Data:
Unitatea școlară: Școala Gimnazială Segarcea – Grădinița Nr. 1
Educatoare: Niculeț Maria - Cristina
Grupa: mare
Tema anuală de studiu: Când, cum și de ce se întâmplă?
Tema săptămânii: Animale de la Poli și subacvatice
Tema activității: „Lumea de sub ape”
Categoria de activitate: A.D.E./D.E.C.
Tipul activității: formare de priceperi/deprinderi
Forma de realizare: pictură
Scopul activității:
- formarea deprinderii de a realiza picturi si stimularea expresivităţii şi a creativităţii prin pictură
Obiective operaționale:
O1 – să compună în mod original spațiul plastic
O2 - să utilizeze materiale şi tehnici diverse alese de el
O3 – să utilizeze culori potrivite pentru redarea realităţii
O4 – să combine culori pentru obținerea unei picturi originale
O5 - să aibă o poziţie corporală corectă atunci când lucrează (în poziţia stând)
Strategia didactică:
Metode și procedee: explicația, conversația, observația, demonstrația, exercițiul
Mijloace didactice: hârtie, acuarele, pensulă, apă, șervețele, model
Forme de organizare: individual
Resurse temporale: 30 minute
Bibliografie:
Mitu, F., Antonovici, Ș. „Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar”, Editura Humanitas Educațional, București, 2005, ediție revizuită.
„Curriculum pentru învățământul preșcolar”, 2019.

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

EVENIMENTUL DIDACTIC	CONTINUTUL STIINTIFIC	STRATEGII DIDACTICE	EVALUARE
MOMENT ORGANIZATORIC	Pregătirea mobilierului şi a materialelor didactice în vederea unei bune desfăşurări a activităţii.	Frontal Acuarele, pahare cu apă, pensule, modelul educatoarei, șervețele	Observarea comportamentului
CAPTAREA ATENTIEI ȘI REACTUALIZAREA CUNOȘTINȚELOR	Captarea atenției se va face cu unui acvariu realizat de către educatoare din diverse materiale.	Explicația Conversația	Aprecieri verbale, aplauze
ANUNTAREA TEMEI SI A OBIECTIVELOR	Se anunta tema activităţii :“Lumea de sub ape” şi se prezintă succint obiectivele care urmează a fi urmărite şi care vor fi prezentate pe înţeleşul copiilor .	Conversația Explicația Observația	Observarea comportamentului
DIRIJAREA INVATARII	Se intuiesc materialele puse la dispoziţie şi se realizează aşezarea copiilor la mesele de lucru. Prezentarea modelului : le voi prezenta un model realizat de mine. Le voi atrage atentia copiilor asupra culorilor folosite. Demonstrarea procedeului de lucru Prin demonstraţie si explicatie voi orienta atentia copiilor spre orientarea în spaţiu de lucru,culorile folosite si îmbinarea lor, precum şi tehnici de lucru cu materialele puse la dispozitie.	Conversația Explicația Modelul educatoarei	Observarea comportamentului
OBȚINEREA PERFORMANȚEI ȘI ASIGURAREA FEED-BACK-ULUI	Le voi explica copiilor şi le voi demonstra cum trebuie să lucreze cu materialele puse la dispoziţie pentru a putea realiza pictura aşa încat fiecare pictură va fi admirată la expoziţia grădiniţei . Înainte de a incepe munca vom face câteva exerciţii de încălzirea muschilor mâinii. Apoi voi da semnalul de începere a picturii. În timp ce copiii vor lucra îi voi supreveghea şi le voi da indicaţii în caz de nevoie.	Conversația	Aprecieri verbale

	Voi da preavizul de terminare apoi avizul de terminare, moment în care voi cere copiilor să-şi aşeze pictura la marginea măsuţei şi vom trece la evaluarea lucrărilor .		
EVALUAREA ŞI INCHEIEREA ACTIVITATII	Fiecare copil îşi va prezenta lucrarea realizată, argumen- tând aşezarea elementelor, utlizarea culorilor respectarea tehnica de lucru. Împreună cu copii vom face aprecieri stimulative asupra fiecărei picturi realizate, asezând în final toate lucrările într-o expoziţie pentru a fi admirate şi de alţi copii şi de părinţi.	Conversația	Aprecieri verbale

PROIECT DIDACTIC

Profesor Învățământ Preșcolar: Niculeț Claudia
Școala Gimnazială Segarcea, Județul Dolj

Data:
Unitatea școlară: Școala Gimnazială Segarcea – Grădinița Nr. 1
Educatoare: Niculeț Claudia
Grupa: mijlocie
Tema anuală de studiu: Ce și cum vreau să fiu?
Tema săptămânii: Trăsături de caracter
Categoria de activitate: A.D.E./D.L.C.
Tipul activității: însușire de noi cunoștințe
Forma de realizare: lectura educatoarei – „Puf Alb și Puf Gri”
Scopul activității:
- deprinderilor copiilor de a asculta o poveste și de a înțelege mesajul textului;
- dezvoltarea deprinderilor copiilor de a repovesti textul audiat pe baza imaginilor și a întrebărilor educatoarei.

Obiective operaționale:
O1 Să rețină corect conținutul poveștii;
O2 Să enumere personajele întâlnite în poveste;
O3 Să reproducă fragmente din poveste cu ajutorul întrebărilor, folosindu-se de imagini;
O4 Să formuleze răspunsuri cu privire la acțiunile personajelor din poveste;
O5 Să „se pună în pielea” personajelor Puf Alb și Puf Gri.

Strategia didactică:
Metode și procedee: explicația, conversația, povestirea, exercițiul
Mijloace didactice: imagini cu aspecte din poveste, steagul României, recompense
Forme de organizare: frontal, individual
Resurse temporale: 30 minute
Bibliografie:
Mitu, F., Antonovici, Ș. „Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar”, Editura Humanitas Educațional, București, 2005, ediție revizuită.
„Curriculum pentru învățământul preșcolar”, 2019.

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

EVENIMENTUL DIDACTIC	CONTINUTUL STIINTIFIC	STRATEGII DIDACTICE	EVALUARE
MOMENT ORGANIZATORIC	Pregătirea mobilierului şi a materialelor didactice în vederea unei bune desfăşurări a activităţii.	Frontal Textul poveștii	Observarea comportamentului
CAPTAREA ATENTIEI ȘI REACTUALIZAREA CUNOȘTINȚELOR	Le voi spune copiilor o ghicitoare al cărei răspuns este iepurașul. „E fricosul cel mai mare Iute aleargă-n depărtare,	Explicația Conversația	Aprecieri verbale, aplauze

	Dar la morcovi de îl chem, Vine, doar să-i fac un semn!”		
ANUNTAREA TEMEI SI A OBIECTIVELOR	Se anunța denumirea activității „Puf Alb și Puf Gri” – lectura educatoarei și se prezintă succint obiectivele pe înțelesul copiilor.	Conversația Explicația Observația	Observarea comportamentului
DIRIJAREA INVATARII	Educatoarea citește cu intonație povestea. Copiii sunt atenți la lectura educatoarei. Aceasta explică cuvintele necunoscute. Se expun imaginile din poveste la panou.	Conversația Explicația Textul lecturii	Observarea comportamentului
OBȚINEREA PERFORMANȚEI ȘI ASIGURAREA FEED-BACK-ULUI	Se pun întrebări pe baza textului prezentat. Se solicită ordonarea cronologică a imaginilor.	Conversația	Aprecieri verbale
EVALUAREA ȘI INCHEIEREA ACTIVITATII	Se fac aprecieri verbale cu privire la modul in care au răspuns si drept recompensa copiilor le sunt oferite recompense sub formă de iepuraș.	Conversația	Aprecieri verbale, recompense

NUMERE CELEBRE

Prof. Ștețcu Mia-Ioana
ȘcoalaGimnazială nr. 1 Moisei

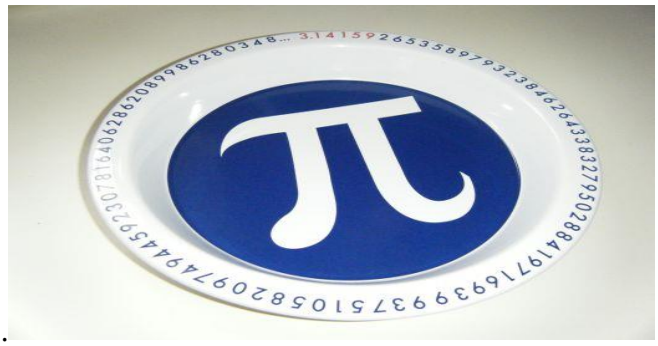
PITAGORA
“Originar din Samos, un om, un muritor,
Enunţă în Cretona perceptul uimitor,
Înscris pe veci în templul Pitagorician
Că numărul e lege, e unic suveran”

Ion Grigore

S-a stabilit în Cretona, în sudul Italiei, unde a înfiinţat o şcoală filozofică pe al cărei frontispiciu era scris:
“ Numerele guvernează !” .

Numerele sunt peste tot înjurulnostruși ne guvernează lumeaîn care trăim. Fărăele n-am puteaștice orăestesaucedată esteși n-am puteainventa atâtea lucruriuimitoare.Descoperireaanumitornumere a dat un imbolduriaș omenirii, am puteaspune la fel de important precum cel al luminiibecului. Acesteconstante au dusprintrealtele de la construireacelormaimarișimaiemblematicepoduri din lume, la socotireafinanțelorlumiișși la îndeplinireauneisarciniesențiale de-a lungulistoriei. Numere ajunse celebre sunt acele numere care au intrat în istorie.

NUMĂRUL **π**

Probabilnici un alt simbolmatematic nu a stârnit atât de mult mister, romantism, controverse darșiinteres ca numărul π

- A şaisprezecea literă din alfabetul grecesc a reuşit să ţină aprinsă flacăra dezbaterilor timp de mii de ani. Oameni de ştiinţă din întreaga lume şi am putea spune chiar din toate timpurile - matematicieni, fizicieni și filosofi – au încercat să descifreze enigma din jurul aparent banalei constante matematice **π** .
- Povestea lui **π** începe însă în urmă cu aproximativ 4.000 de ani. Cu două milenii înainte de Hristos, babilonienii foloseau **π** ca o constantă matematică cu valoarea de 3,125 – o constantă obţinută prin calcularea perimetrului unui hexagon înscris într-un cerc. Papirusul Rhind (aproximativ anul 1650 î.Hr.) – o lucrare amplă şi fundamentală din Egiptul antic cu probleme şi tabele matematice – arată că vechii egipteni foloseau o valoare de aproximativ 3,16045.

- Însă aveau să treacă 1400 de ani pentru ca o minte luminată să găsească o metodă prin care să determine cu acurateţe valoarea lui **π** pe care o cunoaştem astăzi.
- **Numărul π** este o constantămatematică a cărei valoareeste egală cu **raportuldintrecircumferința șidiametruloricăruicerc** intr-un spațiueuclidian, sau cu raportuldintre aria unuicercsi pătratulrazei sale.
- **π**esteunadintrecelemaiimporta**n**teconstantematematice, fiind conținutăînmulteformule de matematică, fizicășiinginerie. Numărul**π** este un **număr iraţional**, a căruivaloareeste egală, învariantascurtă, cu **3,14**.
- **Originea** literei grecești “ **π**”: prima literă a cuvintelor grecești “perifereia” (periferie) și “perimetros” (perimetru)
- O altă denumire a numărului**π** este “**Constanta lui Arhimede**“, deoarece Arhimede a fost primul care a încercat să calculeze valoarea lui **π** cu exactitate (a observat ca această mărime poate fi limitată superior şi inferior înscriind cercurile în poligoane regulate și calculând perimetrul poligoanelor exterioare si respectiv inferioare).
- Ziului**π** a fostcreatăînurmă cu 25 de ani înStatele Unite ale Americii, iarideea a venit de la faptulcă a 14-a zi din martie corespunde cu forma pe care o știm cu toții a lui**π** : 3,14. Ziului **π**estesărbătoritămai ales înțărileanglo-saxone, dar creșteînpopularitateșiînalte zone.
- Această fascinaţiematematicăpentrunumărul**π** a intratşiînculturapopulară, odată cu declarareazilei de 14 martie de către Camera Reprezentanţilor din Statele Unite.

,,Ziului **π**”

O altăcoincidenţăfericităconstăînfaptulcă 14 martiereprezintă de asemeneaziua de naştere a lui Albert Einstein, adăugândastfel un element de respectabilitateştiinţificăuneisărbătorimaiimportantezile ale anului, întimpulcăreia sunt organizatezeci de evenimente, inclusiv o paradă, un concurs de aruncatplăcinteşi o competiţie la care participăpersoane care seamănă din punct de vederefizic cu celebrul savant.

CONSTANTA LUI EULER

NUMĂRUL “e” (CONSTANTA LUI EULER)numit uneori şi numărul lui Euler după matematicianul elveţian L. Euler sauconstantalui Napier încinsteamatematicianuluiscoţian John Napier. Esteun număr iraţional cu care elevii se întâlnesc la liceu. O valoareaproximativă a sa este e=2,71828182845904523536

NUMERE PRIETENE(AMIABILE)

Viaţa noastră se bazează pe comunicare şi pe relații interpresonale, ceea ce am putea defini mai uşor într-un cuvânt: prietenie. Se spunecăodatăcineva a venit la celebrulmatematicianPitagorasi l-a rugatsă-iarate cum artrebuisă fie doioameni, unulfaţă de altul ca să se poatănumi cu adevărat prieteni. "Să se comporte ca numerele 220 și 284!" a răspunsPitagora, fiindcăele sunt astfelalcătuiteîncâtfiecareeste format din sumapărţilorceluilalt, adicafiecareeste un "alt eu". Practic, analogia pornește de la condiția ca unuldintrenumereestesumadivizorilorceluilalt: 220 : 1+2+4+5+10+20+11+22+44+55+110 = 284; 284: 1+2+4+71+142 = 220. Pe plan umanastaarînsemnacăgândurile, temerilesibucuriile, aspirațiileșipreocupărileunuiprietensă fie împărtăşiteșisă-șigăseascărezonanțaînsufletulceluilalt. Ca să se petreacăasta, oamenii nu pot fi luați la întâmplare, după cum nicinumerele nu-s alteledecât 220 și 284. Ceeacelipsește sub aspectulconținutului la 284 se găseşteîn 220. Deci, definițianumerelorprietene: **sunt**

numerele care au proprietatea că fiecare este egal cu suma divizorilor celuilalt. Ulterior, dupăPitagora, cu ajutorulcalculatorului electronic, s-au maidescoperitşialtenumereprietene: 1184-1210; 2620-2924

NUMERE PERFECTE

Înantichitate, grecii au observatcăexistaunumerenaturale care sunt egale cu sumadivizorilor lor, exceptând numărul. Acestea sunt **numereleperfecte**. De exemplu: 6 =1+2+3, 28 =1+2+4+7+14. Pânăînprezent sunt cunoscute 30 de numereperfecte, celmai mare având 5000 de cifre. Numărulmic de numereprietene, confirmăapreciereralui DESCARTES: „Numereleperfecte sunt foarte rare, ca șioameniiperfecți.” Studiilematematicianuluigrec NICOMAH au dus la următoareleconcluzii:

- Printre unități,numărul perfect este 6
- Printrezeci,numărul perfect este 28
- Printresuteși mii există tot doar câte un număr perfect

Numereleperfecte se departeazămultunele de alteleși se termină fie în 6, fie în 8. Al cincilea număr perfect a fostcalculatînsecolul al XV-lea, acestafiind 33550336. Înșecolulurmător s-au mai găsit încădouănumereperfecte, cel din urmă având 12 cifre. Pesteîncă un secol,MERSENNE „a adus la lumina” al optulea număr perfect de 22 de cifre. Al nouălea a fostcalculatacumdouăsecole. Trebuie săremarcăm faptul ca toatenumereleperfectecunoscute sunt pare. Pânăacum nu s-a demonstratexistența unui număr perfect impar.
În Matematică există o infinitate de șiruri de numere, care au la bază o formulă, pe baza căreia se generează elementele șirului. De exemplu șirul de numere prime: „2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 19, 23, 29, 31, 37, 41, 43, 47, 53, 59, 61, 67,… 97, 101, 103,…2n+1,…2n+1” este format din numere care se împart exact doar la 1 și la ele însele. Sau șirul de numere pare naturale: „2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22…2n” a cărui elemente se împart exact la doi (n=2p).

PROIECT DIDACTIC

Prof. Ștefancu Ioana Alina
Școala Gimnazială ,,Constantin Platon,, Bacău

***DATA: 08**.04.2022*
***CLASA:** a III-a A*
***DISCIPLINA:** Educaţie fizică si sport*
***UNITATEA DE ÎNVĂŢĂMÂNT:** Şcoala Gimnazială”Constantin Platon”Bacău*
PROFESOR: ȘTEFANCU IOANA-ALINA
***EFECTIVUL:** 22 elevi (10 băieţi, 12 fete)*
***LOCUL DE DESFĂŞURARE:** sala de sport*
***DURATA LECŢIEI:** 50 min*

TEMELE LECŢIEI

Consolidarea deprinderilor motrice de bază. Sărituri din deplasare cu desprindere pe ambele picioare
Consolidarea prinderii şi pasării mingii.

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

A. PSIHOMOTRICE:

- să demonstreze o execuţie corectă a săriturilor;
- să reacţioneze prompt la indicaţiile profesorului ;
- să adopte poziţii corecte ale corpului şi ale segmentelor acestuia în timpul jocului;

B. COGNITIVE:

- să creeze situaţii noi pentru ştafetă;
- să definească un concept cu care operează;.
- să spună greşelile personale sau ale colegilor;

C. AFECTIVE:

- să se bucure pentru reuşita unui adversar , într-o întrecere importantă;
- să manifeste satisfacţie pentru realizarea unei mişcări armonioase;

D. SOCIALE:

- să colaboreze cu profesorul şi coechipierii;
- să conlucreze cu partenerii de joc;
- să dea dovadă de fair-play;

E. ESTETICE:

- să remarce o execuţie frumoasă a exerciţiilor fizice;
- să-şi formeze o ţinută corectă;

STRATEGII DIDACTICE:

a. ***Metode şi procedee:*** explicaţia, conversaţia, demonstraţia, jocul, aprecierea verbală.
b. ***Material didactic:*** corzi, fluier , mingi de diferite dimensiuni , jaloane .
c. ***Forme de organizare:*** frontal, individual, pe grupe , pe perechi

VERIGILE LECȚIEI (DURATĂ)	*CONȚINUTUL LECȚIEI*	*DOZARE*	*STRATEGII DIDACTICE*			*OBS*
			FORMAȚII DE LUCRU	*INDICAȚII METODICE*	*EVALUARE*	
ORGANIZAREA COLECTIVULUI DE ELEVI (2-3’)	– alinierea; – salutul; – controlul echipamentului şi verificarea stării de sănătate; – anunţarea temelor şi a obiectivelor; – explicarea-demonstrarea noțiunilor de linie și coloană; – întoarceri la comandă cu indicații suplimentare (spre puncte stabile – spre fereastră, saltele, profesor, scară fixă etc.), pe loc, la stânga, la dreapta şi stânga împrejur;	30’ 30’ 30’ 2-3x	✓în linie pe un rând (fetele în dreapta în continuare băieții) ✓fetele în flancul drept, respectiv băieți în flancul stâng, în ordine descrescătoare a înălțimii, de la cel mai înalt la cel mai scund;	Clasă drepţi! Spatele drept! Capul sus! Privirea înainte!	✓aprecieri verbale;	

VERIGILE LECȚIEI (DURATĂ)	*CONȚINUTUL LECȚIEI*	*DOZARE*	*STRATEGII DIDACTICE*			*OBS*
			FORMAȚII DE LUCRU	*INDICAȚII METODICE*	*EVALUARE*	
PREGĂTIREA ORGANISMULUI PENTRU EFORT (6’)	**VARIANTE DE MERS ŞI ALERGARE** – mers de voie; – mers cu spatele spre direcția de deplasare; – opriri și porniri în coloană câte unul; – la semnal, mers cu mâinile pe șold, pe umăr, la ceafă, pe coapsă, pe abdomen; – mers pe vârfuri cu braţele sus; – mers pe călcâie cu mâinile la spate; – mers ghemuit cu palmele pe genunchi; **VARIANTE DE ALERGARE:** – alergare ușoară; – alergare ușoară cu spatele spre direcția de deplasare; – alergare cu genunchii la piept; – alergare cu pendularea gambelor înapoi; – Alergare cu pendularea gambelor inainte; – alergare ușoară cu pas săltat; – Alergare laterala cu pas adaugat; – mers cu mișcări de relaxare.	1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L 1L	✓în coloană câte unu; ✓ 1 diagonală	✓atenționarea colectivului de elevi cu privire la ocolirea colțurilor sălii și păstrarea distanței de o lungime de brațe ✓spatele drept, palmele pe genunchi ✓braţ şi picior opus	✓aprecieri individuale și generale ;	

VERIGILE LECȚIEI (DURATĂ)	*CONȚINUTUL LECȚIEI*	*DOZARE*	*STRATEGII DIDACTICE*			*OBS*
			FORMAȚII DE LUCRU	*INDICAȚII METODICE*	*EVALUARE*	
INFLUENȚAREA SELECTIVĂ A APARATULUI LOCOMOTOR (7-8’)	**Exercitiul 1:** **P.I. Stând depărtat cu mâinile pe şolduri:** T1 –aplecarea capului înainte; T2,4,6 – revenire în P.I; T3 - extensia capului ; T5,7 - îndoirea capului spre stânga (dreapta); T8 –revenire în P.I **Exercitiul 2:** **P.I. Stând depărtat**: T1,3-ducerea mainilor pe umeri T2 - întinderea brațelor sus T4 - revenire in P.I. **Exercitiul 3:** **P.I. Stând depărtat cu mâinile pe şolduri:** T1,2 - îndoirea trunchiului spre stânga cu ducerea braţului drept sus cu arcuire; T3,4 - îndoirea trunchiului spre dreapta cu ducerea braţului stâng sus cu arcuire. **Exercitiul 4:** **P.I. Stând depărtat**:	3 x 8T 3 x 4T 3 x 4T	✓în linie pe patru rânduri	✓corectarea greșelilor de bază a tuturor exercițiilor efectuate de către elevi	✓obs. sistemică ; ✓aprecieri verbale;	

VERIGILE LECȚIEI (DURATĂ)	*CONȚINUTUL LECȚIEI*	*DOZARE*	*STRATEGII DIDACTICE*			*OBS*
			FORMAȚII DE LUCRU	*INDICAȚII METODICE*	*EVALUARE*	
	T1,T2 - ducerea brațelor sus cu arcuire; T3,T4 –îndoirea truchiului înainte cu arcuire, cu ducerea palmelor pe sol; **Exercitiul 5:** **P.I. Stând depărtat cu mâinile pe şolduri:** T1,2 - răsucirea trunchiului spre stânga cu arcuire T3,4 - răsucirea trunchiului spre dreapta cu arcuire **Exercitiul 6:** **P.I Stând**: T1- fandare lateral dreapta cu ducerea braţelor înainte; T2- revenire in P.I; T3- fandare lateral stânga cu ducerea braţelor înainte; T4- revenire in P.I; **Exerciţiul 7:** **P.I. Stând depărtat cu braţele lateral, trunchiul aplecat:** T - T2 - îndoirea răsucita a trunchiului spre stânga, cu ducerea mâinii drepte spre vârful piciorului stâng cu menținere	3 x 4T 3 x 4T 3 x 4T		✓să păstreze ritmul de execuţie ✓să urmărească		

VERIGILE LECȚIEI (DURATĂ)	*CONȚINUTUL LECȚIEI*	*DOZARE*	*STRATEGII DIDACTICE*			*OBS*
			FORMAȚII DE LUCRU	*INDICAȚII METODICE*	*EVALUARE*	
	T3 -T4 - îndoirea răsucita a trunchiului spre dreapta, cu ducerea mâinii stangi spre vârful piciorului dreapt cu menținere **Exercitiul 8:** **P.I. Stând cu mâinile pe şolduri:** T1 -săritură înainte cu desprindere de pe ambele picioare; T2 - revenire in P.I; T3 -săritură înapoi cu desprindere de pe ambele picioare; T4 - revenire in P.I; T5 -săritură lateral stânga cu desprindere de pe ambele picioare; T6 - revenire in P.I; T7 - săritură lateral dreapta cu desprindere de pe ambele picioare; T8- revenire in P.I;	3 x 4T		direcţia de execuţie		

VERIGILE LECȚIEI (DURATĂ)	*CONȚINUTUL LECȚIEI*	*DOZARE*	*STRATEGII DIDACTICE*			*OBS*
			FORMAȚII DE LUCRU	*INDICAȚII METODICE*	*EVALUARE*	
ÎNVĂŢAREA, CONSOLIDAREA, PERFECŢIONAREA ŞI EVALUAREA DEPRINDERI-LOR MOTRICE (25’)	**Tema 1. Consolidarea deprinderilor motrice de bază. Sărituri din deplasare cu desprindere pe ambele picioare** Ştafetă: -sărituri pe un picior 5-7 m -săritură pe ambele picioare pe o parte şi alta a băncii de gimnastică Alergare 7-8 m,ocolirea unui obstacol -sărituri cu desprindere pe ambele picioare peste corzile aşezate pe sol -alergare înapoi până la linia de plecare -predarea ştafetei coechipierului şi trecerea la coada şirului **Tema 2. Consolidarea prinderii si pasării mingii.** -pase in doi de pe loc, cu doua maini de la piept, cu asezare la coada sirului -pase in doi cu o mana de la umar, din alergare, pe distanta de 20 m cu asezare la coada sirului -pasa cu pamantul pe distanta de 20 m cu finalizare aruncare la poarta	3x 3 x	✓în linie pe două rânduri ✓în linie pe patru rânduri	✓să execute corect conform indicaţiilor profesorului		
REVENIREA ORGANISMULUI DUPĂ EFORT (3’)	– mers cu mişcări de relaxare a membrelor inferioare şi superioare; – alergare uşoară; – mers cu exerciţii de respiraţie.	1L 1L 1L	✓în coloană câte unul;	✓exerciţiile de respiraţie să fie ample		

VERIGILE LECȚIEI (DURATĂ)	***CONȚINUTUL LECȚIEI***	***DOZARE***	***STRATEGII DIDACTICE***			***OBS***
			FORMAȚII DE LUCRU	***INDICAȚII METODICE***	***EVALUARE***	
CONCLUZII, APRECIERI ȘI RECOMANDĂRI (2’)	– aprecieri asupra desfăşurării orei; – evidenţieri pozitive şi deficienţe; – recomandări pentru elevii care nu execută corect; – aprecieri asupra comportamentului elevilor; – alinierea, salutul şi părăsirea sălii de sport în mod disciplinat.	20” 30” 20” 30” 20”	✓în linie pe un rând, ADUNAREA!			

OPȚIONAL: MICUL EXPERIMENTATOR

Prof. înv. preșcolar: Dimitriu Maria Mădălina
Colegiul Național De Artă „George Apostu“ Bacău,
Structură Grădinița Nr. 12 Step by Step

DURATA DESFĂȘURĂRII: Un an școlar
NIVELUL II, **GRUPA** Mare
TIPUL OPȚIONALULUI: Integrat
DOMENIILE EXPERIENȚIALE INTEGRATE:
Domeniul Științe, Domeniul Limba și Comunicare, Domeniul Estetic și Creativ, Domeniul Om și Societate

ARGUMENTUL ALEGERII OPȚIONALULUI:

Disciplina opțională pe care o propunem are ca activitate dominantă experimentul. Este cunoscut faptul că la această vârstă copiii au o curiozitate majoră față de fenomenele care se petrec în jurul lor şi o mare dorinţă de a se implica activ în toate acţiunile pe care le desfăşoară.

OBIECTIVE:

- Familiarizarea copiilor cu deprinderi de activitate practică prin realizarea și participarea directă la efectuarea experimentelor;
- Introducerea unor noţiuni de fizică, chimie şi biologie adaptate nivelului de vârstă şi dezvoltării individuale a preşcolarilor;
- Dezvoltarea capacităţii de cunoaştere şi înţelegere a mediului înconjurător, precum şi stimularea curiozităţii pentru investigarea acestuia;
- Utilizarea unui limbaj adecvat în prezentarea unor fenomene din natură şi din mediul înconjurător sau a unor transformări ce au loc pe baza experimentelor.

MODALITĂȚI DE EVALUARE:

- realizarea unui jurnal în care se vor consemna datele constatate cu prilejul efectuării fiecărui experiment în parte, cu imagini şi materiale rezultate în urma experimentului;
- expoziţie cu materialele realizate la experimentele desfăşurate;
- efectuarea de experimente demonstrative pentru celelalte grupe de preşcolari;
- diseminarea rezultatelor în cadrul comisiei metodice din unitate.

BIBLIOGRAFIE:

http://www.timtimtimy.ro/sites/all/themes/timtimtimy/pdf/Simpozion_2013-2014/grupa_mare/Diverse/56.pdf
https://docslide.net/documents/optional-clubul-curiosilor.html
http://www.itsybitsy.ro/

PLANIFICAREA ACTIVITĂŢILOR DIN CADRUL OPŢIONALULUI

Nr. crt.	Data	Tema activității	Mijloace de realizare
1.		„Cine au fost ei? Oameni de ştiinţă“	Prezentare PowerPoint a unui material despre iluştrii oameni de ştiinţă şi invenţiile lor în diverse domenii.
2.		„Ce îmi este de folos?“	Prezentarea unei game largi de materiale si produse din jurul nostru, care pot fi de folos în realizarea experimentelor ce vor fi desfaşurate pe parcursul anului şcolar.
3.		„Părul zboară“	Experiment care demonstrează ce se întâmplă cu două corpuri încărcate cu electroni diferiți.
4.		„Descoperă-ţi corpul: părţile corpului, cum să-ţi simți bătaia inimii “	Experiment prin care copiii conştientizează părţile interne ale corpului lor; folosirea unui stetoscop.
5.		„Barca şi săpunul “	Copiii vor învăţa despre cum detergentul sau săpunul ajută la îndepărtarea mizeriei de pe haine şi de pe corp.
6.		„Gustă fără să miroși“	Experiment prin care copiii vor afla că nasul și gura sunt conectate pe aceeași cale respiratorie, iar daca nu mai pot respira, nu vor mai putea face diferența între alimente.
7.		„Flori pe apă“	Experiment prin care copiii vor observa cum apa se îmbibă în hârtie și îi modifică acesteia proprietățile.
8.		„Mini oceanul“	Experiment prin care copiii își vor da seama de faptul că unele lichide nu se pot amenteca între ele datorită densității lor.
9.		„Curcubeul din casă“	Experiment pe baza căruia copiii vor afla cum de ce după o furtună, lumina se reflectă și se refractă în picăturile de apă, astfel încât pe cer se vede un spectru de lumină, format din șapte culori: roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo și violet.
10.		„De ce este cerul albastru?“	Experiment ce le va satisface copiilor curiozitatea de a afla informații despre lumina soarelui și modul în care ea trece prin atmosfera Pământului și se împrăștie.
11.		„Cursa agrafelor de birou“	Experiment prin care copiii vor învăţa despre vâscozitatea lichidelor.
12.		„Nisip chinetic“	Experiment prin care se poate realiza un nisip special, cu o textura fină, moale și plăcută, din care cei mici pot modela o mulțime de forme, fără să facă murdărie.
13.		„Fulgi de zăpadă efervescenți“	Experiment ce are la bază învățarea bazată pe reacțiile chimice dintre bicarbonat și oțet.
14.		„Coca cola şi Mentos “	Experiment prin care vor înţelege reacţia care are loc la amestecarea acestor două alimente şi

			pericolele la care se expun consumându-le.
15.		„Macaraua din cubul de gheață“	Experiment prin care se demonstrează cum sarea topește gheața, iar ulterior, în urma scurgerii acesteia, un fir de ață este prins de gheață rămânând lipit de ea.
16.		„Sarea lipită pe sfoară“	Experiment prin care copiii vor descoperi proprietatea apei de a fi solvent pentru anumite materiale precum și modalităţi de a recupera solidele dizolvate.
17.		„Cum să folosim o baterie“	Experimentul îşi propune să înveţe copiii despre faptul că o baterie are doi poli.

Semestrul II

Nr. crt.	Data	Tema activităţii	Mijloace de realizare
18.		„Racheta balon“	Experiment prin care se demonstrează cum presiunea de aer determină un corp să se pună în mișcare.
19.		„Stările apei: lichidă, solidă, gazoasă“	Experiment prin care copiii vor observa apa trecută prin toate cele 3 stări ale ei.
20.		„Aluatul care umflă balonul “	Experiment distractiv legat de tema săptămânii care vor observa reacţia drojdiei.
21.		„Baloane de săpun pătrate“	Activitate amuzantă sub forma unui experiment cu mulți clăbuci.
22.		„Cum curățăm monedele?“	Experiment ușor și distractiv, pe baza căruia copilul poate porni pe urmele arheologilor, învățând cum se curăță monedele. Cu ingrediente precum oțetul și sarea monedele vor deveni lucioase, pentru că oțetul este un acid, iar sarea reacționează cu acel acid.
23.		„Cum „beau” florile – importanţa apei “	Experiment prin care se arată cum se hrănesc plantele cu apă.
24.		„Stiinţa serei “	Experiment prin care copiii vor putea să observe pe parcursul mai multor săptămâni evoluţia unei plante de la stadiul de sămânţă până la cel de plantă matură.
25.		„Stafidele dansatoare“	Experiment prin care vor observa cum corpurile mai grele se scufundă, dar se ridică atunci când sunt înconjurate de bule de CO2.
26.		„Descoperă-ţi corpul! Piramida alimentelor “	Joc: „Prinde și arestează infecţia cea rea“.
27.		„Cum băgăm un ou fiert într-o sticlă?“; „Cum ştim dacă un ou este fiert sau nu?“; „Oul şi oţetul“, „Oul plutitor“ (experimente cu ouă).	Experimente distractive care vor răspunde curiozităţii copiilor în legătură cu diverse ciudăţenii constatate de ei.
28.		„Un vulcan într-un pahar“ (cu apa, ulei si pastile efervescente sau cu praf de copt, oţet şi nisip).	Experiment prin care copiii vor crea efectul de erupere al unui vulcan si vor învăţa despre faptul că apa nu se amesteca cu uleiul (polaritate intermoleculară) sau vor descoperi

			reacţia provocată de amestecul prafului de copt cu oţetul).
29.		„Acadeaua colorată“	Experiment ce se realizează cu ingrediente simple precum apa și zahărul, dar care datorită unor procese precum saturația apei sau cristalizarea zahărului, îi va entuziasma pe copii nespus de mult.
30.		„Adoptă un lichid“	Experiment prin care copiii vor cunoaşte diferite proprietăți ale diverselor lichide.
31.		Jucăria „hopa-mitică“	Experiment prin care un balon căruia i se lipesc tălpi cartonate, va ateriza mereu pe picioare, deoarece partea cea mai grea este intotdeauna atrasă în jos.
32.		„Încălzirea globală“	Experiment şi vizionare de materiale care vor arăta cum emisiile de CO2 pun în pericol atmosfera.
33.		„Cromatografia“	Experiment prin care se poate observa cum se poate descompune o singură culoare într-o mulțime de nuanțe de culori diferite, folosind doar filtre (albe) de cafea, pahare cu apă și markere de diferite culori.

DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE
< formare de abilităţi şi creştere a independenţei>

Profesor Psihopedagogie Specială**,** Băicoianu Elena
Centrul Școlar De Educaţie Incluzivă, Comuna Filipestii De Târg

Pentru a învăţa elevii să gândească critic, profesorul trebuie în primul rând să aibă această abilitate, altfel riscă să aplice metode specifice dezvoltării gândirii critice fără a conduce spiritul liber al elevului – “A accepta că uneori ideea elevului e mai bună / nouă / merită cercetată ; a accepta întrebările elevilor / răspunsurile...”- arată libertatea gândirii.

Pentru început, din experienţa profesională, metoda lui Socrate deschide drumul în orice dezbatere, activitate / lecţie, rezolvare de probleme etc. De obicei eu încep activitatea didactică cu întrebări care generează alte întrebări astfel răspunsurile elevilor (anticipate) să conducă la nevoia de informaţii noi, la titlul lecţiei, poate şi continuţ, în funcţie de abilitatea şi traseul întrebărilor corespunzător nivelului de cunoştinţe al elevilor.

Aceasta metodă este de deschidere a dispoziţiei de a afla noi cunoştinţe. Faptul că fiecare elev poate pune întrebări şi poate da un răspuns care nu este necasar a fi corect, acesta este încurajat să aibă initiaţivă, să se implice necondiţionat, liber în orice dezbatere, să aibă idei, sa compare, să critice, să găsească soluţii, să rezolve probleme, să evalueze, să se descurce în situaţii dificile, să-şi formeze valori prin exprimarea opiniilor, formarea atitudinilor pozitive – îndrumate de catre profesor – dobândeşte încrederea în sine.

Propun sarcini de învăţare (de lucru) la disciplina Elemente de matematică, care să-i sprijine pe elevi în procesul de dezvoltare a gândirii critice. Menţionez şi conţinutul cu care veţi face legatura între sarcini prezentând criteriile de evaluare. Prezint mai jos disciplina, subiectul la care se poate aplica fişa de evaluare. Fişa de evaluare poate fi aplicată sau adaptată la nivelul de pregătire al elevului sau al clasei.

DICIPLINA: ELEMENTE DE MATEMATICĂ

SUBIECTUL: FIGURI GEOMETRICE

TIPUL LECŢIEI: Sistematizare şi consolidare de cunoştinţe – EVALUARE, probă scrisă

SCOPUL alegerii temei – dezvoltarea deprinderilor de recunoaştere a figurilor geometrice, antrenarea memoriei vizuale şi a imaginaţiei cu scopul ca achiziţiile elevilor cu CES să-şi găsească expresia în comportamente adecvate, care să le permită adaptarea şi integrarea în plan social.

COMPETENŢE (criterii de evaluare):

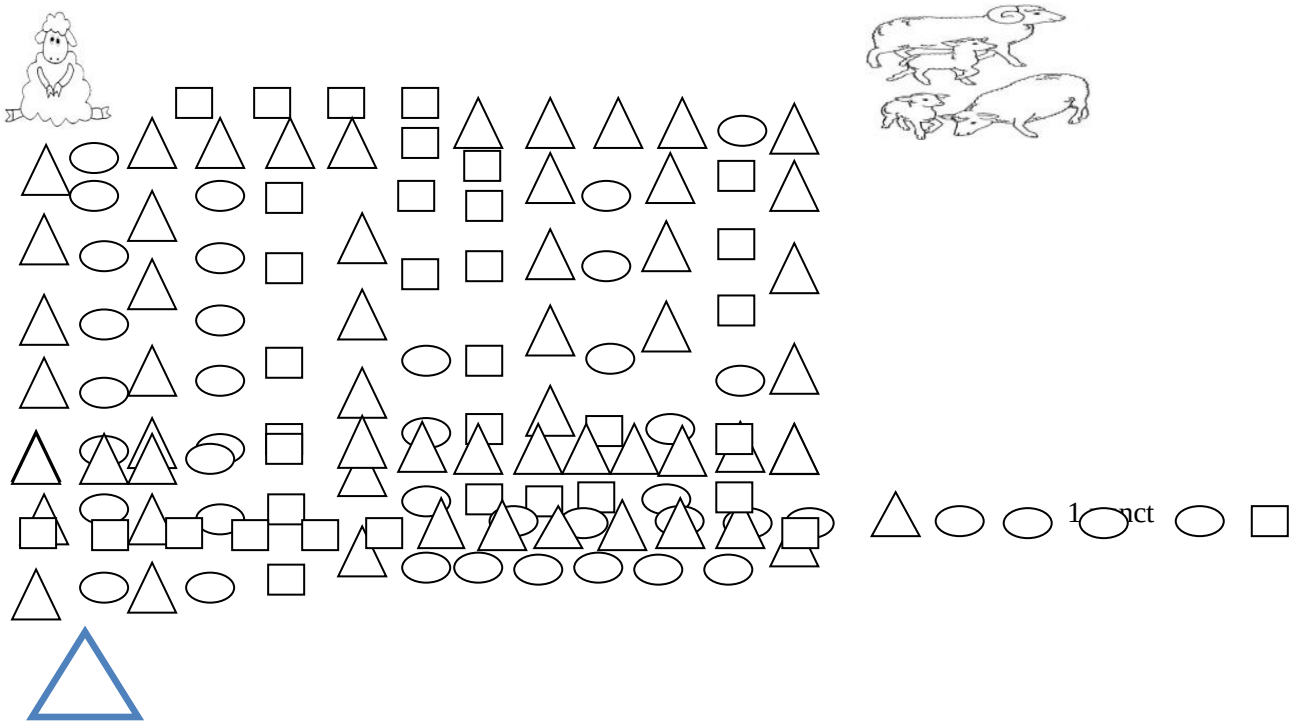
- Dezvoltarea capacităţilor de explorare / investigare şi rezolvare de probleme – *sarcină, item 1;*
- Recunoaşterea şi descrierea formelor plane (pătrat, triunghi, dreptunghi) – *sarcină item 2*;
- Identificarea elementelor intuitive de geometrie – *sarcină item 3*;
- Sortarea şi clasificarea formelor plane – *sarcină item 4*;
- Rezolvarea de probleme- *sarcină item 5*.

MATEMATICA CULORILOR

UNIT. ŞCOLARĂ: C. Ş.E.I., Comuna Filipeştii de Târg
PROFESOR: **BĂICOIANU ELENA**
NUME ELEV_____
NIVEL I / CLASA a VII-a

FIŞĂ DE EVALUARE
– ELEMENTE DE MATEMATICĂ

ITEMI: **1. Ajută oiţa să ajungă la turmă.**

1 punct

3. Realizează corespondenţa.

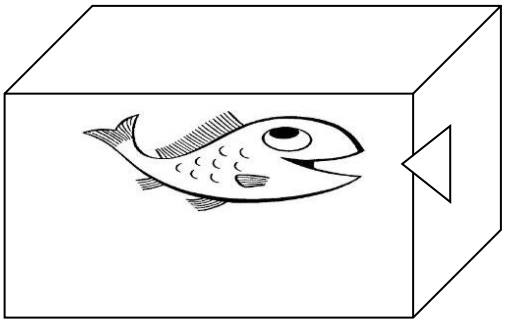
4.

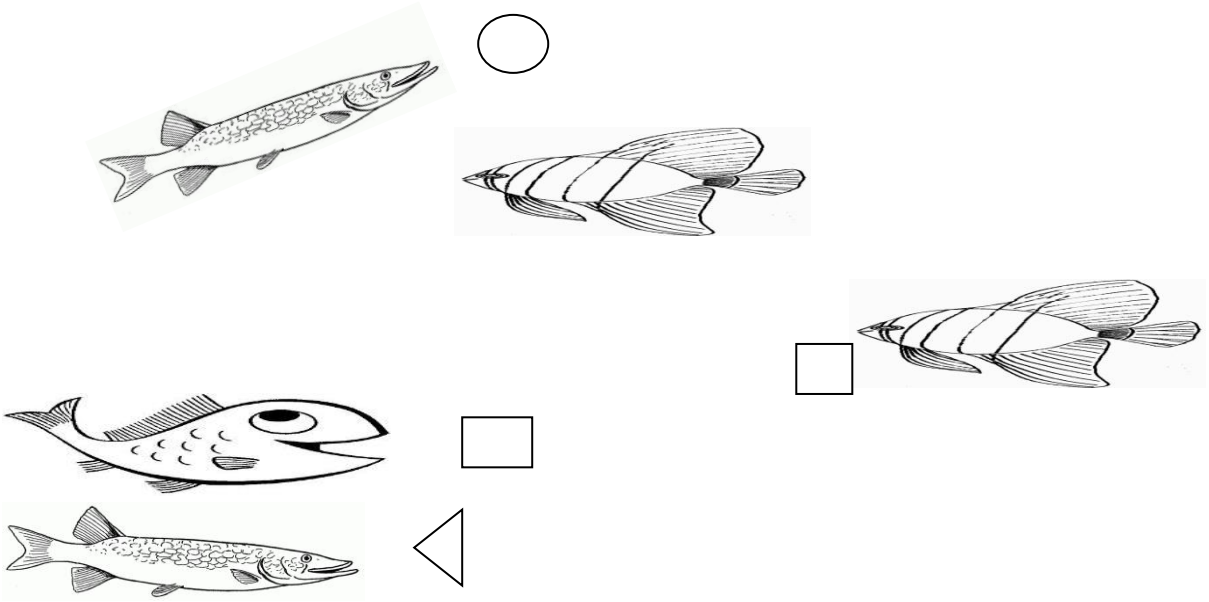

- Poligon cu 4 laturi - PĂTRAT
- Poligon cu 3 laturi - TRIUNGHI
- Poligon cu 4 laturi - DREPTUNGHI

2 puncte

3. Colorează peştii din interiorul acvariului cu albastru şi cu roşu pe cei din exteriorul lui.

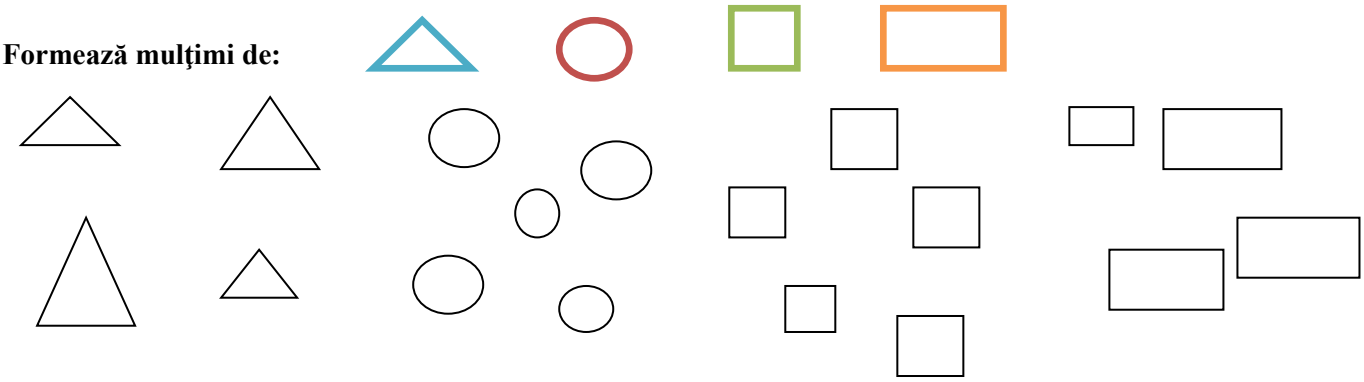

Câţi peşti sunt în total? **Câte figuri geometrice recunoşti?**

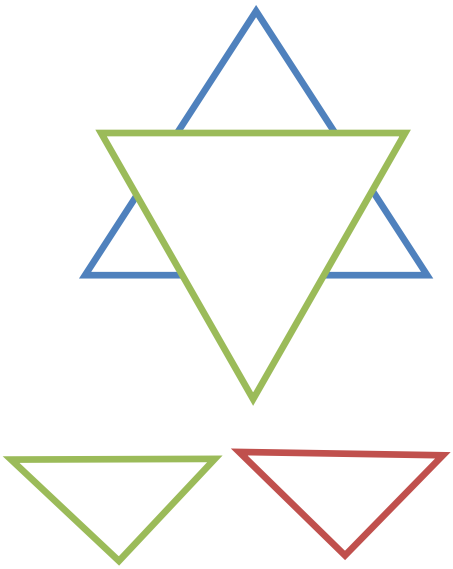
2 puncte

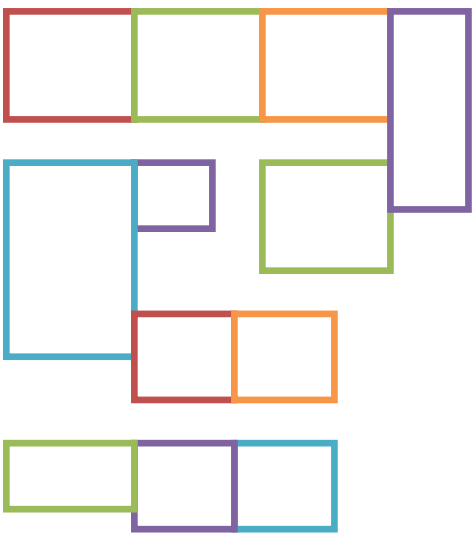
4. Formează mulţimi de:

5. Câte triunghuri sunt în figurile de mai jos? **Câte pătrate sunt în figurile de mai jos?**

2 puncte

Răspuns _____
Răspuns_____

2

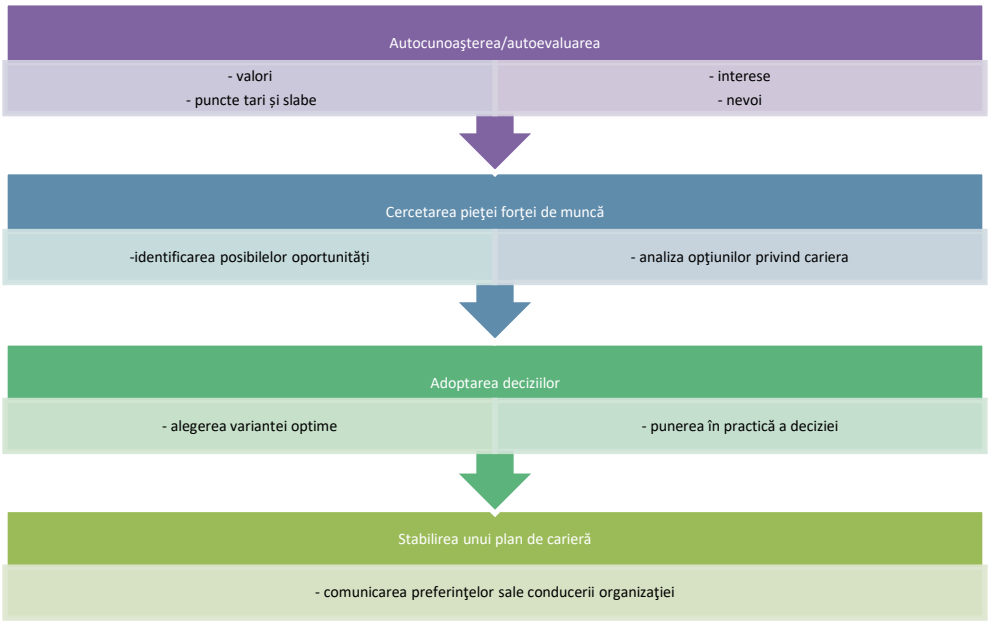
puncte

1 punct din oficiu

Managementul eficient al carierei didactice - condiție cheie în asigurarea unui proces instructiv-educativ de calitate

Prof. dr. Martiniuc Adriana
Colegiul Economic Administrativ Iași

Planificarea carierei reprezintă procesul prin care cadrele didactice își evaluează punctele tari și aspectele care pot fi îmbunătățite, identifică oportunităţile de dezvoltare în cadrul organizaţiei şi îşi stabilesc obiective şi acțiuni prin care își orientează cariera în direcţia dorită. Planificarea carierei presupune parcurgerea din partea fiecărui cadru didactic a unor paşi care determină succesul acesteia:

Etapele planificării carierei cadrului didactic

În realizarea unui plan de carieră, un prim pas îl reprezintă stabilirea scopurilor individuale ale carierei, destinaţia unde vrea să ajungă fiecare cadru didactic, după care urmează să se planifice modalităţile de atingere a obiectivelor respective. Această planificare este precedată de o serie de acţiuni cu impact asupra îndeplinirii scopurilor propuse inițial:

- propunerea mai multor variante de atingere a scopurilor;
- alegerea opțiunilor și a mijloacelor prin care se pot atinge scopurile;
- instruirea permanentă, în vederea dezvoltării unor competenţe solide în domeniu;
- participarea la diferite proiecte importante sau prezentări pe teme de interes profesional.

O planificare reuşită a carierei rezultă din conjugarea eforturilor cadrului didactic, a profesorilor cu experiență, a mentorilor şi ale conducerii organizaţiei: Cadrul didactic se autoevaluează şi îşi planifică propria carieră, mentorul oferă sprijin şi încurajări, iar organizaţia asigură resursele şi cadrul de dezvoltare.

Planul de carieră - cadru didactic

Nr. crt.	**Obiectivul pe termen lung**	**Obiectivele pe termen scurt** *(au rol în atingerea obiectivelor pe termen lung sau pot fi independente)*	**Termen**	**Scopuri**	**Strategii de realizare/ Planificarea acțiunii/Resurse**	**Bariere/dificultăți de punere în practică a programului**
1.	Participarea la cursuri de perfecționare în domeniul disciplinelor predate	a. Să identific nevoia de formare b.Să selectez și să particip la cel puţjn un curs de formare care să-mi satisfacă nevoia de formare/ nevoile identificate	La început de an școlar - septembrie-octombrie Noiembrie-februarie	-nevoia de realizare; -organizarea activităților educative în raport cu nevoile elevilor; - îndeplinirea corespunzătoare a sarcinilor la nivelul organizației;	-Chestionar aplicat elevilor și părinților, privind așteptările pe care le au de la școală; -Analiza rezultatelor obținute de elevi, pentru a stabili nevoile acestora; - Parcurgerea fișei postului pentru a identifica așteptările organizației; - Urmărirea ofertei de cursuri organizate de CCD și terți; Selectarea cursurilor care satisfac nevoia de formare	Părinți neimplicați; Eterogenitatea nevoilor identificate la elevi; Fișa postului neînsoțită de atribuțiile specifice fiecărei îndatoriri; Oferta nu se pliază pe nevoile identificate; Resurse temporale și financiare reduse;
2.	Valorificarea informațiilor acumulate	Să aplic la clasă metode și tehnici moderne și eficiente de predare-învățare-evaluare	Februarie - martie	-dezvoltarea armonioasa a elevilor, profesor facilitatator,	-cursuri, materiale didactice; -activități de învățare care au în centrul elevii; - mai multe activități care au ca scop formarea competențelor de interevaluare și de autoevaluare;	Bariere: Rutina, inadecvarea metodelor la scopul lecțiilor;

3.	Valorificarea oportunităţilor de perfecţionare a tehnologiilor de prelucrare a informaţiilor, de comunicaţie (TIC) şi e - Learning în educaţie	ă digitalizez actul didactic, acolo unde este oportun Să pot preda eficient în sistem hibrid (dacă este cazul); Să creez material didactic digital suport, pentru activități de învățare online sau în timpul orei Să realizăm o baza de date comuna în școală.	Martie-mai Mai - iunie	-eficientizarea actului didactic, prin abordare digitală, inclusiv prin gamificare	-cursuri online, programe de utilizare a TIC (Word, PPT, Excel, Prezi etc.) -tutoriale Youtube; - platforme educaționale	resursa hardware si de timp limitata
4.	Participare activa la proiecte europene	a.Să acumulam noi competențe profesionale sa avem o buna relationare cu comunitatea ; b. să dezvoltăm un mediu școlar, atractiv/prietenos, stimulativ pentru elev	Când este oportun și în acord cu nevoile e formare individuale ale profesorului	Dezvoltarea personală si profesională	Crearea si participarea la proiecte europene, naționale, județene	Bariere: Regulile de scriere a unui proiect Erasmus+ sunt foarte stricte, de multe ori proiectul trece prin multe serii de modificări pentru a fi aprobat, nu toate proiectele dorite se potrivesc cu prioritatea Agenției naționale. În acest caz, chiar dacă este bine scris, nu va primi aprobare pentru că nu vizează prioritățile agenției.
5.	Abordarea multi și transdisciplinară a conținuturilor din programele de studiu în vederea dezvoltării competențelor-cheie la elevi	a.Să realizez o ofertă de opționale în cadrul unității de învățământ; b.Să particip la ședințele cu părinții pentru prezentarea ofertei de opționale; c.Să-mi cultiv abilitatea de interacționare și să colaborez eficient într-un mediu multidisciplinar; d.Să dovedesc că știu să fiu	Permanent	Înțelegerea lumii prezente prin unitatea cunoașterii umane; Respectarea pilonilor educației: *A învăța să cunoști/să știi;* *A învăța să faci;* *A învăța să trăiești cu ceilalți,* *A învăța să fii;*	Organizarea unui proces educațional în așa fel încât să se traverseze barierele obiectelor de studiu, iar punctul de plecare să nu mai fie materia, ci demersurile elevului;	Disponibilitatea relativă a colegilor profesori; Resurse limitate de timp în ceea ce privește elaborarea programei pentru optional; Complexitatea procedurii de aprobare a opționalelor de către ISJ;

Diagrama Gant

NR. CRT.	**ACȚIUNEA**	INTERVALUL					
1.	**Identificarea nevoii de formare**	septembrie - octombrie					
2.	**Selectarea unui curs în acord cu nevoia de formare și participarea la acest curs**		noiembrie - februarie				
3.	**Aplicarea la clasă a metodelor învățate la curs, în scopul eficientizării actului didactic**			februarie - martie			
4.	**Digitalizarea actului didactic, realizarea de materiale - suport de învățare pentru elevi**				martie - mai		
5.	**Realizarea unei baze de date comune unității școlare din are facem parte.**					mai-iunie	

MODALITĂȚI DE DIFERENȚIERE ȘI INDIVIDUALIZARE A INSTRUIRII

prof. Georgiu Ioan
Școala Gimnazială Chiuiești

PROIECT DE LECȚIE

Disciplina: Limba și literatura română
Clasa a VII-a
Subiectul lecției: „Pintea Viteazul”- balada populară
Varianta de lecţie: lecţie bazată pe exerciţii creative
Strategia didactică: de tip euristic
Tipuri de învăţare: învăţare formativă, învăţare prin descoperire creatoare şi inventivă;
Sistemul metodologic: conversaţia euristică, explicația, problematizarea, învățarea prin descoperire, scheletul de
recenzie, cvintetul, metoda pălăriilor gânditoare-adaptată;
Resurse materiale: fișe de documentare, fișe de lucru, foi flipchart, markere, foarfeci, lipici, post-it-uri,
Resurse online – https://ro.wikipedia.org/wiki/Pintea_Viteazul, calculator, videoproiector;
Resurse ştiinţifice:

- Steele, Jeannie; L. Meredith; S. Kurtis – *Lectura şi scrierea pentru dezvoltarea gândirii critice*, Editura Gloria, 2000;
- Crişan, Alexandru; Dobra, Sofia; Sânmihăian, Florentina–*Limba română, manual pentru cls a VI-a*, Editura Humanitas Educaţional, Bucureşti, 2000;
- Ion Pop (coord.) - *Dicţionarul analitic de opere literare româneşti*, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, 1998-2001.

Forme de organizare a activităţii elevilor: pe grupe, frontală, individuală
Managementul situaţiei de învăţare:

Lecţia descrisă s-a desfăşurat pe parcursul a două ore de curs, dar a fost pregătită, atât prin munca independentă a elevilor, în afara orelor de curs, cât şi prin activităţi în cadrul orelor de curs, atât înaintea lecţiei (documentarea, realizarea unor referate și colectarea datelor despre haiducul Pintea Viteazul, pregătirea momentului artistic), dar şi după lecţie, prin feedback-ul oferit elevilor privind evaluarea cantitativă şi calitativă a produselor finale ale activităţii.

Obiectivele operaţionale ale lecţiei:

O1. - să recite textul corect, fluent și expresiv, respectând punctuaţia şi ortografia;
O2. - să exemplifice tema baladei și semnificația titlului;
O3. - să interpreteze textul, rezolvând cerințele propuse;
O4. - să susțină, cu exemple din text, caracterul popular al baladei studiate.

Valori și atitudini:

- cultivarea interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi;
- stimularea gândirii autonome, reflexive și critice;
- cultivarea unei atitudini pozitive în ceea ce privește învățarea colaborativă;

DESFĂȘURAREA LECȚIEI

Secvenţele lecţiei	Activitatea profesorului	Activitatea elevului
Activarea cunoştinţelor necesare	Utilizează conversaţia pentru a reactualiza cunoştinţele despre textul literar studiat: „Pintea Viteazul” (metoda scheletul de recenzie). •Exprimă într-o propoziţie sau frază despre ce este vorba în text, sau prezintă, pe scurt, subiectul acestuia. •Alege o expresie semnificativă (sintagmă sau proverb) pentru conţinutul textului. •Rezumă într-un cuvânt esenţa textului. •Descrie „culoarea sentimentală” a textului. •Găseşte un simbol (grafic) pentru textul studiat.	Prezintă scheletul de recenzie.
Anunţarea subiectului lecţiei şi a obiectivelor operaţionale	Anunţă elevilor subiectul, obiectivele lecţiei şi modul de evaluare.	Ascultă şi îşi notează titlul activităţii.
Medierea şi dirijarea învăţării	Profesorul propune elevilor: -să realizeze lectura expresivă a textului literar; -să precizeze tema baladei populare, precum și semnificația titlului. Opera literară „Pintea Viteazul” este o creaţie populară în care se conturează imaginea unui erou care a acţionat în numele întregii colectivităţi. Autorul îl transformă dintr-un simplu haiduc într-un simbol, devenind un erou legendar. -propune activitatea pe grupe –înțelegerea textului (Anexa 1). -să realizeze un cvintet, pornind de la numele personajului principal al baladei populare studiate; -un joc didactic, prin care să găsească corespondențe dintre fiecare caracter al operei populare și reflectarea acestuia în text; - prezentarea referatelor cu tema: *Pintea Viteazul- un haiduc peste veacuri;* -prezentarea unui scurt moment artistic: interpretarea baladei lui Pintea Viteazul (variantă culeasă din localitatea Măgoaja, comuna Chiuieşti, județul Cluj)	Realizează lectura expresivă a textului. Prezintă tema baladei și semnificația titlului. Utilizează materialul didactic pus la dispoziţie. Rezolvă cerințele propuse pe fișele de lucru. Cooperează în cadrul grupelor de lucru. Realizează produsele învăţării. Un raportor din fiecare grupă prezintă activitatea în fața clasei. Realizează cvintetele și le prezintă colegilor. Realizează corespondențele, argumentând alegerea făcută. Prezintă referatele în fața clasei. Două eleve prezintă momentul artistic.

	Propun elevilor o altă activitate pe grupe, utilizând metoda pălăriilor gânditoare - adaptată(Anexa 2). Colectivul de elevi este împărţit în 6 grupe a câte 4 elevi. Se împart cele 6 pălării gânditoare elevilor şi se oferă cazul supus discuţiei pentru ca fiecare să-şi pregătească ideile.	Rezolvă cerințele propuse pe fișele de lucru. Cooperează în cadrul grupelor de lucru. Realizează produsele învăţării. Un raportor din fiecare grupă prezintă activitatea în fața clasei.
Feedback/Evaluare Extindere	Evaluează colaborarea în cadrul grupelor. Apreciază activitatea grupelor în general, astfel încât fiecare grupă să fie valorizată. Solicicită elevilor să completeze pe postit-uri observații și impresii privind utilizarea metodei. Temă pentru acasă Scrie o compunere, de 150-250 de cuvinte, în care să îți imaginezi un alt sfârșit al întâmplării.	Apreciază calitatea produselor învăţării celorlalte grupe. Notează, pe postitt-uri, observații și impresii despre utilizarea metodei pălăriilor gânditoare. Notează tema în caiete.

Anexa 1

GRUPA NR. 1

1.Precizaţi cum s-au format următoarele cuvinte din text: fălos; o sută nouă

2. Găsiţi cel puţin trei diminutive din text. Explicaţi modul cum s-au format.

GRUPA NR.2

1.Arătaţi care este sensul din text al cuvintelor subliniate:

„Către Baia se lăsa”; „Să nu te ducem stricat”; „Armele şi le gătiră”

2. Despărţiţi în silabe cuvintele date: săbiile, panduri, argint.

GRUPA NR.3

1. Identificaţi, în text, trei cuvinte care conţin diftong şi unul cu vocale în hiat.

2. Scrieţi formele literare ale următoarelor cuvinte din text: năcaz, să văz, pâne, încătrău.

GRUPA NR. 4

1. Indică rima, ritmul și măsura primelor patru versuri din text.

2. Explică rolul utilizării cratimei în structura „cătane-mpărăteşti”.

GRUPA NR. 5

1. Explicaţi rolul utilizării virgulei în enunţul: „- Ascultă, Pinteo, voinice”.

2. Ce rol au timpurile verbale în marcarea ritmului acţiunii?

GRUPA NR. 6

1. Identificați, în text, două calități aflate în antiteză, ale celor două personaje: Pintea și Stupul.

2. Numiţi două tipare textuale identificate în text.

JOC DIDACTIC

Pintea Viteazul – textul narativ literar (balada populară)

Realizați corespondența dintre fiecare caracter al operei populare și reflectarea acestuia în text.

A. ANONIM	1. Muncile agricole impuneau un ritm, menținerea tradițiilor
B. ORAL	2. Balada cunoaște mai multe variante
C. COLECTIV	3. Apariția în text a elementelor de blestem
D. TRADIȚIONAL	4. Autorul este necunoscut.
E. SINCRETIC	5. Prezența interjecțiilor, a formelor de Vocativ popular („Pinteo”)

Anexa 2 Metoda pălăriilor gânditoare

Pălăria albă Povestiţi, pe scurt, întâmplările narate. Menţionaţi cauza care determină trecerea de la o întâmplare la alta.

Pălăria albastră În ce perioadă istorică a existat haiducia la noi? Având ca reper oraşul Baia Mare, precizaţi în ce regiune a ţării este plasată acţiunea.

Pălăria verde De ce alege Pintea viaţa de haiduc? Ce înseamnă haiducia pentru Pintea?

Pălăria galbenă Comentaţi comportamentul personajului principal. Transformaţi-l într-un personaj cu un alt tip de comportament.

Pălăria neagră Precizaţi defectul major al personajului principal. Argumentaţi-vă răspunsul.

Pălăria roșie Imaginaţi-vă că Pintea Viteazul a fost prins şi întemniţat. Voi sunteţi avocaţii lui. Construiţi o pledoarie în care să demonstraţi nevinovăţia acestuia.

TEST DE VERIFICARE - ORGANIZAREA STRUCTURALĂ

CHECICHEȘ ADINA ANA
LICEUL TEHNOLOGIC GRIGORE MOISIL BISTRIȚA

CLASA A XI-A, DOMENIUL ECONOMIC
ADMINISTRAREA FIRMEI
TIMP DE LUCRU 30 MINUTE

Subiectul I: Alegeţi varianta de răspuns corectă din variantele de răspuns date:

1. Biroul este o formă a:
a. compartimentului;
b. postului;
c. locului de muncă;
d. secţiei.
2. Numărul de persoane conduse în mod direct de un cadru de conducere reprezintă:
a. ponderea ierarhică;
b. nivelul ierarhic;
c. funcţia;
d. compartimentul.
3. Relaţiile de cooperare se manifestă între:
a. posturi situate pe niveluri ierarhice diferite;
b. posturi situate pe acelaşi nivel ierarhic;
c. posturi şi diferiţi reprezentanţi ai altor firme;
d. compartimente cu autoritate funcţională.
4. Funcţie de execuţie deţine:
a. managerul general
b. maistrul
c. şeful de secţie
d. economistul.
5. Piramida ierarhică se caracterizează prin două elemente:
a. înălţimea şi baza;
b. înălţimea, lăţimea;
c. baza, lăţimea;
d. înălţimea, lungimea.

Subiectul II: Completaţi cu cuvinte sau expresii corespunzătoare contextul dat:

1. Structura organizatorică reprezintă ansamblul .....(1)..... şi .....(2)..... care se stabilesc între acestea în vederea realizării .....(3)..... întreprinderii.

2. Serviciul necesită un număr de minim .....(4)..... persoane, biroul - un număr de minim .....(5)..... persoane, ambele fiind .....(6)..... de muncă.

3. Postul se defineşte ca totalitatea .....(7)....., ...(8)..... şi .....(9)..... care îi revin permanent unui salariat pentru realizarea .....(10)..... sale profesionale.

Subiectul III: Scrieţi alăturat litera “A” dacă afirmaţia este corectă şi litera “F” dacă este falsă pentru enunţurile de mai jos:

1. Atelierele pot fi de producţie, de montaj, service sau alte activităţi.
2. Funcţiile de conducere au un grad mare de competenţă şi responsabilitate.
3. Descrierea postului se referă şi la relaţiile organizatorice.

4. În cadrul compartimentelor funcţionale se fabrică produse sau părţi ale unor produse.
5. Serviciul se constituie prin activităţi omogene sau complementare, ce reclamă o organizare distinctă.

Subiectul IV: Realizaţi corespondenţa dintre:

1. tipurile de funcţii dintr-o întreprindere şi exemplele de funcţii:

	a.	manager general
	b.	maistru
Funcţii de execuţie	c.	secretară
	d.	electrician
	e.	şef secţie
B. Funcţii de conducere	f.	revizor contabil principal
	g.	economist
	h.	merceolog

2. descrierea şi cerinţele postului cu informaţiile pe care le cuprind

	a	vechime sau experienţă
	b	studii
Descrierea postului	c.	obiective individuale
d. calităţi şi aptitudini personale		
e. relaţii organizatorice		
	f.	compartimentul
	g.	nivelul ierarhic

Barem de corectare şi notare

Toate subiectele sunt obligatorii. Se acorda 10 puncte din oficiu.

Subiectul I **TOTAL: 15 puncte**

1. -a; 2. -a; 3. -b; 4. –d; 5.- a.

Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 3 p. Pentru fiecare răspuns incorect sau lipsa acestuia, se acordă 0 p.

Subiectul II **TOTAL: 20 puncte**

1. (6p) 1 - persoanelor, 2 – a relaţiilor, 3 - obiectivelor.
Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 2 p.
Pentru fiecare răspuns incorect sau lipsa acestuia, se acordă 0 p.
2. (6p) 4 –8; 5 – 5; 6 - compartimente.
Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 2 p.
Pentru fiecare răspuns incorect sau lipsa acestuia, se acordă 0 p.
3. (8p) 7 - sarcinilor, 8 - competenţelor, 9 – responsabilităţilor, 10 - obiectivelor.
Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 2 p.
Pentru fiecare răspuns incorect sau lipsa acestuia, se acordă 0 p.

Subiectul III **TOTAL: 25 puncte**

1 - A, 2 – A, 3 – A, 4 – F, 5 – A.
Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 5 p.
Pentru fiecare răspuns incorect sau lipsa acestuia, se acordă 0 p.

Subiectul IV **TOTAL: 30 puncte**

1. A – c, d, f, g, h B – a, b, e

Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 2 p.

Pentru fiecare răspuns incorect sau lipsa acestuia, se acordă 0 p.

2. A – c, e, f, g B – a, b, d

Pentru fiecare răspuns corect se acordă câte 2 p.

Pentru fiecare răspuns incorect sau lipsa acestuia, se acordă 0 puncte.

TEST DE EVALUARE – ORGANIZAREA STRUCTURALĂ

CHECICHEȘ LOREDANA MIHAELA
COLEGIUL TEHNIC INFOEL BISTRIȚA

CLASA A XI-A, DOMENIUL ECONOMIC
ADMINISTRAREA FIRMEI
TIMP DE LUCRU 10 MINUTE

1. În coloana A sunt diferite funcţiuni ale unei întreprinderi, iar în coloana B, diferite activităţi aferente acestora. Scrieţi asocierile corecte dintre cifrele din coloana A şi literele corespunzătoare din coloana B. (5p.)

A. Funcţiuni ale unei întreprinderi	B. Activităţi
1. funcţiunea de cercetare-dezvoltare	a. Investiţii pentru dezvoltarea bazei materiale
2. funcţiunea de producţie	b. aprovizionare-depozitare-desfacere de utilaje
3. funcţiunea comercială	c. evidenţa operaţiilor economice care modifică patrimoniul
4. funcţiunea de personal	d. de pregătire-fabricare a produselor
5. funcţiunea financiar-contabilă	e. protecţia şi securitatea muncii angajaţilor firmei
	f. asigurarea resurselor informaţionale

2. Relaţiile de cooperare se manifestă între:
   a. posturi situate pe niveluri ierarhice diferite;
   b. posturi situate pe acelaşi nivel ierarhic;
   c. posturi şi diferiţi reprezentanţi ai altor firme;
   d. compartimente cu autoritate funcţională.
3. Funcţiunea financiar- contabilă presupune activitatea de:
   a. aprovizionare
   b. dezvoltare
   c. atragere de fonduri financiare
   d. organizare a muncii
4. Postul reprezintă:
   a. cea mai simplă subdiviziune organizatorică
   b. numărul de persoane conduse de un manager
   c. un grup de persoane aflate sub aceeaşi autoritate ierarhică
   d. distanţa faţă de adunarea generală a asociaţilor
5. Funcţie de execuţie deţine:
   e. managerul general
   f. maistrul
   g. şeful de secţie
   h. economistul.

Barem de corectare

1.
   1. a
   2. d
   3. b
   4. e
   5. c

2. b
3. c
4. a
5. d

Fiecărui răspuns corect i se acordă 1 punct.

Se acordă 1 punct din oficiu.

Timp de rezolvare- 10 minute

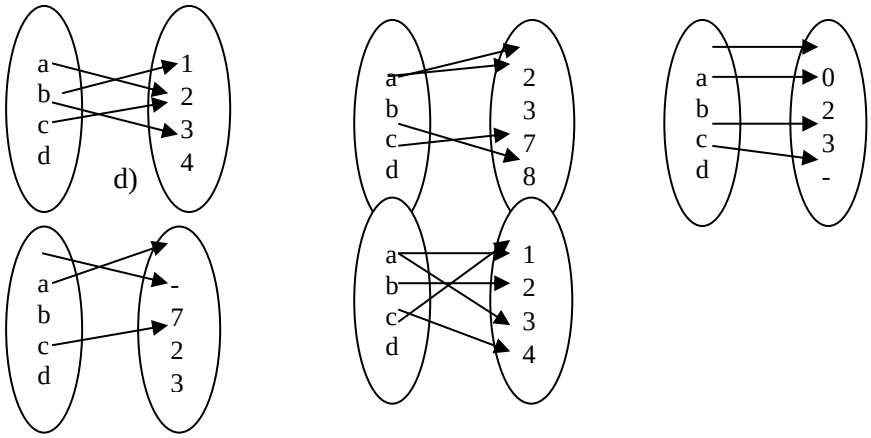
Matematica M2-clasa a IX-a
Noțiunea de funcție. Elemente ale funcției.
Exerciții și probleme propuse

Profesor Istrati Ala
Colegiul Agricol ”Traian Săvulescu”

Exersare

1. Care dintre următoarele diagrame definesc o funcție $f:A\to B$?

a) b) c)

2. Care din următoarele tabele definesc o funcție? În cazurile afirmative , scrieți imaginile funcțiilor respective și imaginea elementului n.

a)

x	m	n	p	q	r
f(x)	1	-2	0	1	2022

b)

x	m	n	p	q	r
g(x)	-3	10	-10	4	5

c)

x	m	n	p	q	r
h (x)	-1	4		0	-7

d)

x	m	n	p	q	r
e (x)	2	-2	-2	-2	0

3. Să se precizeze dacă următoarele relații definesc funcții:

a) $f:\square\to\square$, $f(x)=x+3$

b) $f:\{2;3;5;7\}\to\{1;3;7;11\}$, $f(x)=2x-3$

c) $f:\{-3;-5;-7\}\to\square$, $f(x)=-x$

d) $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=\dfrac{x-1}{x+2}$

e) $f:\{-4;-1;0;3\}\to\mathbb{R}$, $f(x)=|x|-3$

4. Completați în scrierile următoare domeniul de definiție, astfel încât următoarele corespondențe să fie funcții:

a) $f:\ldots\to\mathbb{R}$, $f(x)=\sqrt{x+2}$

b) $f:\ldots\to\mathbb{R}$, $f(x)=\dfrac{3}{x-4}$

c) $f:\ldots\to\mathbb{R}$, $f(x)=\dfrac{x}{x(x-1)}$

d) $f:\ldots\to\{-2;-1;0;2\}$, $f(x)=\dfrac{x}{3}+2$

5. Fie funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=(x-1)(x+2)$. Să se calculeze valorile funcției f în punctele

$x=-4;\quad x=0,(3);\quad x=\sqrt{2}+1;\quad x=-\dfrac{2}{5}$.

6. Fie funcția $f:\{-4;-3;-2;0;1;4;6\}\to\mathbb{R}$, $f(x)=-3x+1$.

a) Scrieți elementele mulțimii $\operatorname{Im} f$;

b) Scrieți elementele graficului funcției, G_f;

c) Aflați imaginile mulțimilor $M=\{1;4;6\}$, $N=\{-3;-2;0;4\}$;

d) Aflați preimaginile mulțimii $E=\{-17;-2;1\}$.

7. Arătați că funcțiile f și g sunt egale, unde: $f:\{-1;0;1\}\to\{1;3;5\}$, $f(x)=3-2x$ și

$g:\{-1;0;1\}\to\{1;3;5\}$, $g(x)=-\dfrac{4x^2-9}{2x+3}$.

8. Se consideră funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=\begin{cases}x-1, & x<1\\ x^2-x-6, & x\geq 1\end{cases}$.

a) Aflați imaginile numerelor: $-2;\ 0;\ 1;\ \dfrac{7}{5};\ -\dfrac{1}{2};\ \sqrt{3};\ -\sqrt{2}$.

b) Să se calculeze $P=f(-1)\cdot f(0)\cdot\ldots\cdot f(5)$.

9. Se consideră funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=\begin{cases}3x+1, & x\in(-\infty;-2)\\ -3, & x\in[-2;1)\\ x^2-5, & x\in[1;+\infty)\end{cases}$. Să se calculeze suma

$S=\left[f(-2)+3\left(f(-3)-f(2)\right)\right]+\left(f(-1)-f\left(-\dfrac{7}{3}\right)\right)^2+f\left(\sqrt{5}\right)-2f(0)$.

10. Se consideră funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=2mx+m-3$.

a) Să se determine $m\in\mathbb{R}$, astfel încât $f(1)=0$;

b) Pentru $m=-1$, să se calculeze $f(f(-2))$.

c) Pentru $m=2$, să se calculeze suma $S=f(-3)+f(-2)+\ldots+f(5)$.

11. Fie $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=x^{2022}+x-m$. Să se determine $m\in\mathbb{R}$, dacă $A(1;-3)\in G_f$.

12. Dacă funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=5x-3$, să se determine coordonatele unui punct de pe graficul funcției f care are:

a) abscisa egală cu ordonata;

b) ordonata egală cu dublul abscisei;

c) abscisa, soluție a ecuației $f(x)+f(x-2)=-6$.

Aprofundare

13. Se consideră funcția $f:[-2;5]\to\mathbb{R}$, $f(x)=3x-1$. Determinați $\text{Im}\, f$.

14. Fie funcția $f:[-1;3]\to R$, $f(x)=3-4x$. Stabiliți care dintre următoarele puncte sunt coliniare:

a) $A(0;3), B(-1;7), C(2;-5)$;

b) $A(0;5), B(1;-1), C(-2;-1)$.

15. Fie funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=(m-3)x+3m-2$. Scrieți legea de corespondență în fiecare din cazurile:

a) $A(3;-5)\in G_f$;

b) imaginea lui 1 prin funcția *f* să fie $m-2$;

c) preimaginea lui 8 prin funcția *f* să fie -2.

16. Se consideră funcțiile $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=-ax+b$ și $g:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $g(x)=-bx+a$. Determinați a și b, astfel încât graficul funcției *f* se intersectează cu graficul funcției *g* în $A\left(-2;\frac{1}{2}\right)$. Sunt cele două funcții egale?

17. Aflați $a,b,c,d\in\mathbb{R}$, astfel încât funcția $f:[a+1;3]\to\mathbb{R}$, $f(x)=-x+3c$ și funcția $g:[-3;2b-1]\to\mathbb{R}$, $g(x)=(d-5)x-6$ să fie egale.

18. Fie funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(3x-4)=x+1$. Să se determine $f(8)$ și $f(-7)$.

19. Fie funcția $f:[-2;5]\to\mathbb{R}$, $f(x)=5-2x$. Să se determine diferența dintre valoarea maximă și valoarea minimă a funcției *f*.

20. Se consideră funcția $f:\mathbb{R}\to\mathbb{R}$, $f(x)=x^2-x-2$. Să se calculeze $E=f(\sqrt{2})\cdot f(\sqrt{3})\cdot\ldots\cdot f(\sqrt{10})$.

EVALUARE INIŢIALĂ
Disciplina Matematică
Clasa a V-a

Profesor, Sandu Florin
Școala Gimnazială ,,Smaranda Dumitru Roman” Vizurești

Din oficiu se acordă 10 puncte.
Toate subiectele sunt obligatorii. Timpul de lucru efectiv este de 50 minute.

Subiectul I (40 puncte)–Pe foaia de test scrieţi numai rezultatele.
5p **1.** Diferenţa numerelor 12562 şi 3000 este.....
5p **2.** Suma numerelor 3456 şi 838 este.....
5p **3.** Produsul numerelor 25 şi 838 este.....
5p **4.** Câtul numerelor 144 şi 6 este
5p **5.** Numărul cu 365 mai mare decât 322 este.....
5p **6.** Numărul care împărţit la 4 dă câtul 23 şi restul 3 este.....
5p **7.** Cel mai mic număr impar de trei cifre diferite este.....
5p **8.** Cel mai mare număr par de două cifre identice este.....

Subiectul II (50 puncte)Pe foaia de test scrieţi rezolvările complete.

15p **1.** Efectuaţi: $200 - [17 \times 3 - (8 \times 10 : 8 + 7 \times 8) : 66] : 5$

2. Determinaţi:

4p a) triplul numărului 322;

6p b) sfertul jumătăţii lui 80;

3p c) fracţia din dreptunghi care reprezintă partea colorată.

10p **3.** Află numerele necunoscute
a) 100 : a = 10
b) 19 x b = 855
12p **4.** O fermă are 3512 vaci, cu 1512 mai puțini viței, iar juninci cât jumătate din numărul vițeilor. Câte animale are ferma?

BAREM DE EVALUARE ŞI DE NOTARE

PARTEA I (40 de puncte)

•Se punctează doar rezultatul,astfel:pentru fiecare răspuns se acordă fie punctajul maxim prevazut in dreptul fiecarei cerinţe,fie 0 puncte.
•Nu se acordă punctaje intermediare.

Nr.item	1	2	3	4	5	6	7	8
Rezultate	9562	4294	20950	24	687	95	103	88
Punctaj	5p	5p	5p	5p	5p	5p	5p	5p

PARTEA a II-a (50 de puncte)

•Pentru orice soluţie corectă, chiar dacă este diferită de cea din barem,se acordă punctajul maxim corespunzător.
•Nu se acordă fracţiuni de punct,dar se pot acorda punctaje intermediare pentru rezolvări parţiale,în limitele punctajului indicat în barem.

1.	$200-[17\times 3-(8\times 10:8+7\times 8):66]:5=$ $200-[17\times 3-(80:8+56):66]:5=200-[17\times 3-(10+56):66]:5=$ $200-[17\times 3-66:66]:5=200-[51-1]:5=$ $200-50:5=200-50:5=200-10=190$	5p 5p 5p
2.a)	322x3=966	4p
b)	80:8=10	6p
c)	o doime	3p
3.a)	100 : a = 10 a= 100 : 10 a=10	5p
b)	19 x b = 855 b=855:19 b=45	5p
4.	viței :3512-1512= 2000 juninci: 2000:2=1000 animale:3512+ 2000 + 1000 =6512	4p 4p 4p

•Se acordă 10 puncte din oficiu.Nota finală se calculeaza prin împarţirea punctajului obţinut la 10.

TEST PREDICTIV
Disciplina Educație muzicală
Clasa a VI-a

Profesor, Sandu Nicoleta
Școala Gimnazială „Smaranda Dumitru Roman” Vizurești

- Pentru rezolvarea corectă a tuturor cerinţelor din Partea I şi din Partea a II-a se acordă 90 de puncte.
- Din oficiu se acordă 10 puncte.
- Timpul de lucru este de 50 de minute.

PARTEA I (50 de puncte)

1. Realizeaza corect corespondenta:

Pauza de pătrime

Pauza de doime

Pătrime

2. Încercuieşte litera corespunzătoare răspunsului corect.

Pătrimea durează :
a) un timp
b) doi timpi
c) trei timpi

Portativul este format din :
a) şapte linii şi şase spaţii
b) cinci linii şi patru spaţii
c) patru linii şi trei spaţii

Nota sol 1 se scrie pe portativ pe:
a) primul spatiu
b) a doua linie
c) al treilea spatiu

5. Realizeaza corect corespondenta dintre instrument si categoria din care face parte:

a) de suflat b) de percuţie c) cu corzi

6. Gama Do major este formata din :
   a) 5 sunete muzicale
   b) 8 sunete muzicale
   c) 4 sunete muzicale

7. Arpegiul este format din:
   a) 2 sunete muzicale
   b) 4 sunete muzicale
   c) 6 sunete muzicale

8) Arpegiul gamei Do major are urmatoarele sunete:
   a) do mi sol do
   b) do re mi fa
   c) do mi dol si

PARTEA a II - a (40 de puncte)

Completati spatiile punctate:

1. Gama Do major este formata din sunetele .....
2. Arpegiul gamei la minor este format din sunetele.....
3. Gama la minor are tonica....., sonoritatea gamei este....., semitonurile se afla intre treptele .....

Barem de evaluare și notare

- **Nu se acordă punctaje intermediare, altele decât cele precizate explicit în barem.**
- **Se acordă 1 punct din oficiu.**

I. 0,75 puncte x 8 variante alese corect **6 p**
II. 1. 0,75 puncte pentru indicarea corectă a sunetelor gamei Do major **0,75 p**
2. 0,75 puncte pentru indicarea corectă a sunetelor arpegiului gamei la minor **0,75 p**
3. 0,5 puncte x 3 caracteristici corecte:tonica,sonoritate ,semitonuri **1,5 p**

FIȘĂ DE EVALUARE A TESTULUI

Disciplina: Educație muzicală
Profesor:
Data:
Clasa: a VI a
Prezenți:

Competențele specifice urmărite:
2.2. Utilizarea unor elemente de construcție muzicală

Competențele derivate evaluării:
1. Identificarea corecta a semitonurilor in gama do major .
2. Notarea/ortografierea corecta a notelor muzicale pe portativ.
3. Corelarea valorilor de note cu duratele muzicale corespunzatoare
4. Recunoașterea sunetelor muzicale ce formeaza gama si arpegiul
5. Corelarea diferitelor instrumente muzicale cu familia/categoria din care acestea fac parte
6. Identificarea corecta a semitonurilor din gamele do major si la minor

Realizarea competențelor derivate:

mărul competențelor		1	2	3	4	5	6
Numărul elevilor care au realizat competențele propuse	în totalitate						
	parțial						
	deloc						

Nota	sub 4	4	5	6	7	8	9	10
Numărul de elevi								

Media clasei:

Greșelile tipice:

Planul de măsuri luat pentru corectarea acestora:

Activități propuse:

UTILIZAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN EDUCAȚIE

Profesor învățământ primar,
Tudor Iuliana
Școala Gimnazială „Matei Basarab” Târgoviște

Societatea actuală tinde să se transforme într-o societate informațională și încă de la cele mai fragede vârste, copiii trebuie să fie pregătiți pentru un contact benefic cu lumea în care trăiesc, prin intermediul calculatorului, tehnologiei digitale. Acestea nu trebuie să reprezinte o simplă adăugare în planul de învățământ, ele trebuie să fie integrate deplin „în serviciul educației" la toate nivelurile sistemului școlar. Actorii educaționali trebuie să fie formați pentru a face față schimbării, incertitudinii și inovării. Complexitatea crescută a școlilor și mediilor de învățare de astăzi sugerează nevoia realizării într-o nouă manieră a activităților educaționale.

Modernizarea școlii românești presupune adecvarea acesteia la provocările și la noile solicitări ale mediului socio-profesional. Indiscutabil, învățământul nu poate evolua în afara acestui adevăr, atâta timp cât, în condițiile rapid schimbătoare ale tehnologiei informației, utilizarea frecventă a calculatorului, a noii tehnologii în procesul instructiv-educativ, devine o necesitate. Școala online din perioada pandemiei a fost o provocare majoră atât pentru cadrele didactice cât și pentru elevi.

Tehnologia modernă oferă școlii posibilități de prezentare sau de transmitere de noi conținuturi, într-o manieră nouă, atractivă, prin forme, culori și mișcare, asigură o tratare interdisciplinară, posibilitatea de individualizare, încorporează o bază de demonstrații și exemplificări iar jocurile didactice pot solicita perspicacitatea, atenția distributivă, creativitatea contribuind la dezvoltarea unor abilități sau afinități față de unele științe.

Softurile educaționale susțin efortul de învățare într-un ritm propriu și favorizează administrarea unor forme noi de evaluare și de urmările a unor progrese înregistrate de elevi. Aceste sunt foarte utile atât elevului, cât şi profesorului, însă folosirea acestora trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, nu să îl îngreuneze.

Tehnologia avansată a invadat învățământul nu cu scopul de a elimina rolul cadrului didactic, ci de a îmbogăți instrumentele pedagogice în concordanță cu finalitățile fiecărui ciclu de învămățământ, mărește calitatea învățării și permite includerea noțiunilor într-un corp coerent de informatii, îmbogățindu-le permanent.

Introducerea în școală a internetului și a tehnologiilor moderne duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Astfel, actul învățării nu mai este considerat doar efortul și munca profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării cu profesorul.

Această schimbare în sistemul de învățământ are ca scop atingerea următoarelor obiective, și anume : creșterea eficienței activităților de învățare și dezvoltarea competențelor de comunicare și studiu individual.

Atingerea acestor obiective depinde de gradul de pregătire a profesorului în utilizarea tehnologiei moderne, de stilul profesorului, de numărul de elevi într–o clasă, de interesul, cunoștințele și abilitățile acestora, de atmosfera din clasă și tipul programelor folosite, de timpul cât se integrează softul în lecție, de sincronizarea explicațiilor cu secvențele utilizate, de metodele de evaluare, de fișele de lucru elaborate. Avantajul în cazul noilor tehnologii este gradul ridicat de receptivitate al tinerilor, consumatori de new media.

Astăzi, prin intermediul noilor tehnologii, pornind de la un model de bază digital-online educaţia prezintă o serie de avantaje, argumentabile prin diversitatea mijloacelor utilizate:

a. Accesibilitate şi utilitate interactivă a informaţiei

b. Învăţare specializată a sarcinilor.

c. Modelare social prin comunicare interactivă

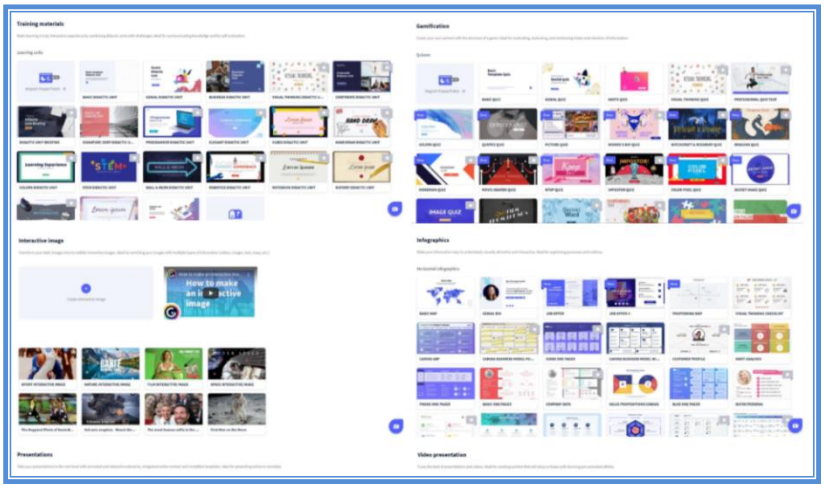
d. Creşterea vitezei de accesare a informaţiilor

Învăţământul bazat pe Internet şi new media construieşte un model educaţional potrivit cu nevoile tinerii generaţii şi oferă o alternativă la educaţia tradiţională. În concluzie, reţelele digitale, internetul constituie cea mai important provocare a momentului în planul formării instructiv- educative, impactul produs devine un vârf de lance al progresului înregistrat în toate domeniile vieţii sociale. Dezvoltarea competenţelor specializate este o problemă de actualitate, curriculă educaţională direcţionează procesul de instrucţie şi educaţie în realizarea unei formări de calitate, proprie unei societăţi cu caracter informaţional.

În ultimii ani au apărut o mulțime de platforme online ce permit crearea de materiale educaționale, de resurse educaționale deschise, bannere, infografice și alte elemente vizuale, plecând de la template-uri, fără prea multe cunoștințe tehnice.

Am ales un serviciu mai special, o platformă care permite crearea de conținut digital animat și interactiv, - **Genially**, pe care l-am folosit cu succes la clasă. **Genially** este o platformă online care permite crearea de infografice, video, ghiduri, imagini și prezentări digitale colorate, artistice și creative, dar și jocuri, teste distractive online. Cu toate că platforma nu este în limba română, aceasta este foarte intuitivă ce permite să lucrăm în ea fără a cunoaște foarte bine limba engleză.

Platforma a fost lansată în Spania prin 2015, la început se axau mai mult pe zona educațională. Acum sunt prezenți la nivel mondial, au peste 12 milioane de utilizatori din 190 de țări și oferă funcții utile pentru marketeri, designeri, jurnaliști și alți profesioniști ce vor să creeze rapid infografice, prezentări, imagini interactive, clipuri video, landing pages, jocuțe și quizz-uri, cursuri interactive, rapoarte si multe altele. Diferența față de alte servicii existente stă în interactivitatea elementelor ce pot fi create, faptul că se pot crea ușor animații ce arată foarte bine, faptul că materialul poate fi colaborativ, iar Genially se integrează cu alte platforme, pentru importarea sau exportarea de conținut. Pe Genially se găsesc 12 categorii de bază care cuprind și subcategorii și în care poți să găsești, printre miile de exemple, șabloanele potrivite pentru tema lecției. De asemenea, dacă ai nevoie de ceva specific, poți să scrii în căutare un cuvânt reprezentativ, iar platforma va avea grijă să-ți selecteze cele mai potrivite exemple.

Care sunt categoriile de pe Genially:

- Prezentare;
- Dosar și raport;
- Experiență de învățare;
- Jocuri;
- Imagini interactive;
- Infografice orizontale;
- Infografice verticale;
- Ghid;
- Prezentare video;
- Branding personal (inclusiv CV);

Toate instrumentele oferite de platforma Genially sunt extrem de utile atât pentru cadrele didactice cât și pentru elevi. Instrumentul **Prezentări interactive** ne permite fie să le creăm prezentări utilizând deja machete, sau să le realizăm de la 0. Un alt instrument mega util pentru profesori este **Learning Experience**, cu ajutorul căruia avem posibilitatea să evaluăm elevii în același timp distrându-i. Acest instrument poate fi utilizat de cadrele didactice la toate disciplinele, fie acestea se predau cu prezența fizică a elevilor sau online. Sunt sigură că elevilor le va plăcea la nebunie. Un instrument pe care l-aș recomanda pentru studierea la distanță a unei teme noi pentru elevi ar fi **Guide,** aici aveți posibilitatea să creați o temă întreagă într-un mod creativ ce motivează copilul să meargă până la finele acesteia și să descopere lucruri noi. Desigur că toate acestea instrumente pe lângă faptul că pot fi utilizate de sine stătător, pot fi conectate mai multe împreună. De exemplu prezentare cu Interactive image sau cu Learning Experience, dar nu numai. Totul depinde de creativitatea profesorului.

Pentru a înțelege mai bine platforma Genially, există tutoriale care te ghidează pas cu pas. https://youtu.be/PRhgKPfgHe8 , https://youtu.be/C_vNY2Ca40g

Prin urmare, dacă nu ai timp să elaborezi de la zero o prezentare sau un material video, poți să dai la căutare și să găsești șablonul potrivit pentru prezentarea ta. Secretele unei prezentări memorabile și interesante este ca aceasta să se asocieze perfect cu autorul, cu tema aleasă, iar acesta să și-o asume și să se regăsească printre imaginile minimaliste sau colorate. Genially îți oferă și oportunitatea să îți găsești formatul potrivit, fie că e vorba despre o postare orizontală, verticală, numai bună de pus pe cover la Facebook sau în story pe Instagram. În șabloane poți găsi și elemente interactive pe care, accesându-le, treci la subiectul dorit, evidențiezi un anumit criteriu sau chiar ascunzi un comentariu care ți-ar încărca slide-ul cu prea mult scris. Încă o chestie utilă este faptul că platforma permite refolosirea conținutului creat de alți utilizatori, dacă aceștia și-au dat acordul. Practic, pe lângă accesul la template-urile oficiale, puteți folosi orice fel de conținut care vă place și este public. De asemenea, un avantaj al Genially este că prezentarea ta poate fi accesată de un număr mai mare de persoane. Aceasta poate fi încorporată pe platformele sociale sau pe site-uri personale. Prin urmare, poți să trimiți linkul chiar într-un chat comun, iar persoanele interesate îl vor putea accesa.

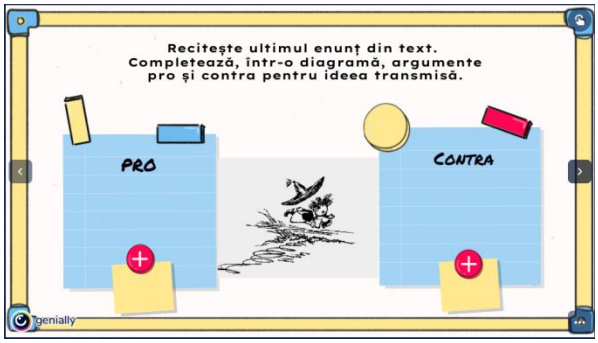
Am realizat pe această platformă întregul suport pentru o lecție de limba română, având ca text suport „Aventurile lui Habarnam”. Resursa educațională deschisă creată pe platforma Genial.ly poate fi folosită atât sincron cât și asincron, frontal sau individual. https://view.genial.ly/61cad9c65926570df2887578/presentation-aventurile-lui-habarnam-lectie

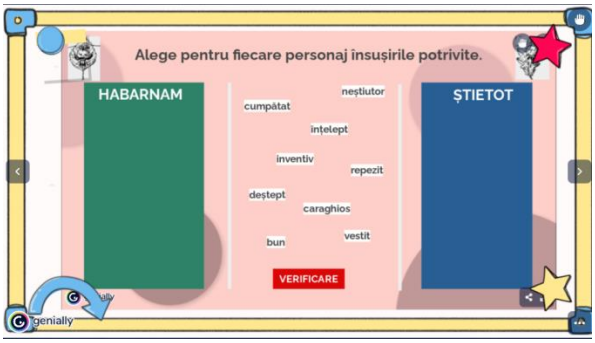

Jocurile interactive integrate în lecție în format digital captează atenția elevilor și conduc spre formarea și dezvoltarea cu ușurință a competențelor propuse. Folosirea quizului cu feedback imediat conduce la înțelerea textului prin joc, iar jocurile wordwall îi provoacă plăcut pe elevi pentru a-și consolida cunoștințele. Proiectul de lecție a fost înscris în competiția Digitaliada 2022. https://www.digitaliada.ro/Aventurile-lui-Habarnam-a1721672005161572

Bibliografie:

1. GHID PRACTIC DE RESURSE EDUCAȚIONALE ȘI DIGITALE PENTRU INSTRUIRE ONLINE Volum coordonat de GABRIELA GROSSECK și DANA CRĂCIUN, Editura Universității de Vest Timișoara,2020
2. Gunesch, L. (2019). *Resurse Educaționale Deschise și Platforme Online de Învățare*. Suport de curs, Programul CRED. https://www.educred.ro/resurse-cred/.
3. Holotescu, C. & Grosseck, G. Educație deschisă. Resurse educaționale deschise și cursuri online masive deschise, în Ceobanu, C., Cucos, C., Istrate, O. și Pănișoară, I.O. (coord.) (2020). *Educație digitală*. Polirom

Perspective ale educației pentru noua generație

Profesor Moraru Emelina
Liceul Teoretic “Nicolae Iorga” Brăila

Evoluția noilor tehnologii, la sfârșitul mileniului trecut și mai cu seamă la începutul mileniului trei, a generat transformări rapide ale societății umane, sub toate aspectele sale. Prin urmare, sistemul educațional a fost supus în mod constant unor transformări rapide din nevoia de a oferi educabililor cele mai bune perspective de formare ca indivizi și de integrare pe piața muncii.

Anii pandemiei au constituit un context cu totul inedit în care școala, educația, procesul instructiv-educativ, au beneficiat de o trecere rapidă la o nouă paradigmă. Sistemul online utilizat în scopul comunicării dintre formatori și formabili a generat schimbări în toate domeniile aducând în atenția specialiștilor sistemul blended -learning.

Învățarea combinată, de tip blended-learning, în care se utilizează atât metoda tradițională în format fizic, cât și internetul este cea mai răspândită formă e- învățământ. Acest sistem este cel mai preferat și eficient deoarece răspunde la toate nevoile profesorilor și elevilor înlăturând neajunsurile cauzate de învățământul online sau de cel tradițional.

Învățarea combinată, blended-learning este condiționată de mediul în care se desfășoară. Așadar, acest tip de activitate, permite elevilor să își particularizeze experiențele de învățare prin utilizarea unor instrumente suplimentare moderne și dincolo de sala de clasă. Această nouă modalitate de desfășurare a demersului didactic are un impact pozitiv asupra experienței de formare a elevilor. Această metodă nu este monotonă și, din contră, îmbunătățește formarea beneficiarilor prin stimularea creativității și prin creșterea gradului de atractivitate pentru elevi.

Educația în context blended-learning permite și încurajează ca implementarea activităților de învățare să se realizeze sincron, respectiv, asincron. Ponderea celor două modalități formative este diferită, în funcție de decizia cadrului didactic. Pe de altă parte, această decizie este influențată de particularitățile domeniului/disciplinei abordate precum și de nevoile identificate în rândul elevilor aflați în procesul instructiv-educativ. Fiecare dintre cele două modalități de instruire prezintă o serie de avantaje și dezavantaje.

Din cunoașterea acumulată până acest moment prin utilizarea sistemului blended-lerning am identificat o serie de *avantaje* . Elevii pot lucra în ritmul lor propriu online, având în același timp acces la atenția nemijlocită a unui profesor îndrumător care le oferă activitățile de învățare și îi monitorizează în perspectiva unei învățări corecte. Un alt avantaj al învățării mixte îl reprezintă faptul că permite profesorului să petreacă mai mult timp în cadrul unor întâlniri individuale sau de grup în scopul acordării sprijinului necesar. Crește gradul de autonomie al elevului în condițiile în care este nevoit, prin intermediul acestui mod de lucru, să își gestioneze timpul și resursele pentru a putea atinge obiectivele stabilite, ceea ce contribuie la dezvoltarea personală.

Am identificat și o serie de dezavantaje precum faptul că rezultatele depind în mare măsură de calitatea programului specific și de strategia de implementare. Pot constitui un dezavantaj pentru elevii care nu au auto-disciplină sau nu pot adapta la învățarea auto-dirijată.

În opinia mea, acest nou sistem de învățare, a generat un impact puternic asupra tuturor actorilor implicați în procesul de educație. Totodată, sistemul blended-learning a modificat strategiile de învățare cu un efect benefic asupra creșterii motivației de învățare pentru elevi, a transformat tehnologia într-un aliat și o resursă indispensabilă pentru elevi, profesori și părinți și a oferit un mediu dinamic și prietenos de învățare.

Platformele utilizate cel mai frecvent de mine, în noul context educațional sunt Google Classroom și Google Meet. Acestea mi-au permis să îmi organizez eficient activitatea didactică și materialele precum fișe de lucru, fișe de documentare, temele pentru acasă, procesul de feed-back, intervenții în procesul de învățare.
Prezint în continuare o activitate de învățare, pentru clasa a VIII-a, adaptată noului sistem.

Activitatea 1.

COMPETENȚA GENERALĂ 2: Dezvoltarea comportamentului civic prin exersarea deprinderilor sociale

2.1. Recunoașterea unui context economic, social, politic, cultural, istoric

CONȚINUTURI ASOCIATE: *Relații comerciale și politico-militare, în timpul domnitorilor Mircea cel Bătrân, Iancu de Hunedoara, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul.*

METODA DIDACTICĂ INTERACTIVĂ: ***Jocul de rol***

RESURSE: -Portofoliu realizat de elevi – în lecțiile precedente - pe baza bibliografiei suplimentare, ***resurse media,*** laptop și videoproiector pentru prezentare, fișa de lucru pentru realizarea organizatorilor grafici.

1.Organizarea activității:

În vederea dezvoltării competenței vizate, elevii sunt împărțiți în cinci grupe, cu două săptămâni înainte de desfășurarea activității de învățare propuse prin metoda jocului de rol.

În prima săptămână, fiecare grupă realizează un portofoliu, pe baza bibliografiei suplimentare indicate și a surselor electronice, pe o temă repartizată de profesor, respectiv:

- grupa nr. 1 – Mircea cel Bătrân -Tratatul de la Brașov
- grupa nr. 2 – Iancu de Hunedoara – Castelul Huniazilor
- grupa nr. 3 – Vlad Țepeș – Cetatea Poienari
- grupa nr. 4 – Ștefan cel Mare – jurământul de la Overchelăuți
- grupa nr. 5 – Mihai Viteazul – Tratatul de la Mănăstirea Dealu

2. Desfășurarea activității pe grupe, prin utilizarea jocului de rol

a. Moment organizatoric:

La începutul activității, profesorul le reamintește elevilor regulile stabilite în desfășurarea jocului, prezentate în activitatea anterioară, respectiv:

- jocul de rol să aibă la bază documentarea științifică sau/și să fie inspirat dintr-o piesă de teatru/film artistic sau documentar cu caracter istoric;
- fiecare joc de rol să dureze 5-7 minute și să fie implicați toți elevii grupei.

b. Prezentarea jocului de rol Fiecare grupă prezintă, rând pe rând, jocul de rol pregătit ca temă, având la dispoziție și câteva minute pentru amenajarea scenei. În paralel, elevii celorlalte grupe, completează fișa de lucru în vederea evaluării competenței specifice vizate, respectiv recunoașterea contextului istoric.

Aspecte referitoare la corectitudinea informației istorice	25p.
Aspecte referitoare la valorificarea în prezent a informațiilor	25p.
Formularea punctelor de vedere, într-un limbaj istoric adecvat	25p
Creativitate, originalitate	25p

Așadar, desfășurarea procesului instructiv-educativ în sistem blended-learning modifică relația dintre profesor și elev. Profesorul sprijină procesul de învățare în care elevul joacă un rol activ. Rolul transformator al profesorului se raportează la organizarea conținutului adaptat noului context, la stabilirea strategiilor potrivite în vederea transformării elevului în factor activ al procesului. În consecință, sistemul blended-learning, deschide noi posibilități de individualizare și ajută elevii să dobândească abilități și competențe.

1.Cerghit, I. *Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii*. Bucureşti, 2002, Editura Aramis

2.Roaită, Alicia Ionela, *Didactica Istoriei. Un manual pentru profesorul de istorie,* Editura Paralela 45, 2017

3. Iordan Petrescu, *Ghid Pentru Elaborarea Resurselor De Studiu În Tehnologia Educației La Distanță*, 2011

FACTORII EDUCATIEI RELIGIOASE - FAMILIA, BISERICA ȘI ȘCOALA

Negrea Iuliana

„Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească” Textul din Epistola I, către Corinteni din „Didactica Magna„ oglindește întreg fundamentul didacticii și educatiei creștine. Se observă clar distincția între didactică și educația morală.

Educația urmărește creșterea moral-spirituală a elevilor, în vederea dezvoltării armonioase a ființei si vietii lor pentru sine, pentru societate si Biserica cărora ei aparțin.

Scopul educației, în general, este realizarea caracterului și personalității omului. Personaliatatea însă se caracterizează printr-un larg spirit de inițiativă si de libertate. La acestea două se adaugă un element esențial, harul lui Dumnezeu. Efortul omului, oricât de mare ar fi el, nu poate duce la împlinirea idealului educației creștine fără ajutorul lui Dumnezeu. Această realitate de netăgăduit, o exprimă Însuși Mântuitorul Iisus Hristos: „ Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic.”

Educatia religioasă creștina este o acțiune specific umană care este realizată de un educator, conform unui plan și a unor metode bine precizate, lucrare susținută de iubire, de încredere , de libertate si de harul lui Dumnezeu: „Însuși Dumnezeu trebuie să întindă mâna Lui mântuitoare, căci omul prăbușit prin păcatul strămoșesc în prăpastia pierzării, nu se poate ridica singur. Dar nu numai pentru a se ridica, ci si pentru a crește și a se desăvârși în viata, (în Hristos), omul are trebuință de ajutorul dumnezeiesc.”

În același timp trebuie precizat și faptul că Mântuitorul Hristos nu lovește în libertatea de voință a omului, căci, în alt loc, spune „ Iată, stau la ușă si bat, de va auzi cineva glasul Meu si va deschide ușa, voi intra la el si voi cina cu el si el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20). Principiul sinergismului, adica al colaborării libere si active între harul dumnezeiesc și strădania crestinului , în scopul desăvârșirii acestuia din urmă stă si astăzi la baza educatiei religioase crestin ortodoxe.

Pentru asigurarea unei educații religioasea copiilor, este necesară conlucrarea celor trei mari piloni ai societății: biserica, școala și familia.

„Poarta spre Dumenezeu este credința, iar forma prin care se intră la Dumnezeu este rugăciunea.”(Petre Țuțea)

Cunoscutul om de cultură și bun creștin , Simion Mehedinti spune: „Punctul de plecare al educației creștine e acesta, perfecțiunea nu e cu putință, e posibilă totuși perfecționarea. A face din poporul nostru un popor de sfinți, asta nu stă în cadrul firii omenești. Să îl apropiem însă de învățăturile Evangheliei, asta se poate oricând”.

Foarte important în educatia religioasă este grija pe care trebuie să o aibă profesorul, pe de o parte tot ceea ce se poate explica, iar pe de alta parte „ de a nu a alunga misterul, fără de care religia nu ar mai fi religie”.

Un mare scriitor bisericesc – Sfântul Grigorie de Nazianz – spune despre educator. „Mai întâi trebuie să fie cineva curat, ca să facă și pe altul curat”.

Profesorul trebuie să dea dovada de obiectivitate în aprecierea elevilor, a faptelor și realizărilor lor, de seninătate sufletească, de îngăduință și înțelegere față de copii.

„Profesorul seamănă cu un tâmplar, care ia un lemn murdar din noroi, îl spală si face mobilă de lux” (Petre Țuțea)

Mai presus profesorul de religie trebuie să iubească copii. Iubirea este coroana tuturor însușirilor unui educator. Fără dragoste nu se poate concepe educația. Iubirea de oameni și iubirea față de Dumnezeu, sunt ca două aripi ale aceluiasi suflet, ale sufletului creștin, ,doua flăcări ale aceluiași foc (suflet), care nimicește păcatul și susține urcușul spre Dumnezeu, precum și înaintarea către semenul nostru în acte de dăruire si jertfă.

După cum un grădinar se ocupă cu multă grijă de fiecare floare în toate fazele de creștere și dezvoltare, tot așa și profesorul trebuie să se ocupe de educația religioasă a copiilor de la cea mai fragedă vârstă.

Pe plan comunitar social, idealul educației crestine se concretizează în adâncirea spiritului frățietății și solidarității larg umane.În acest sens copii trebuie să fie deprinși cu rugăciunea în comun, participarea la sfintele slujbe, - în special la Sfînta Liturghie-, curățenia, practicarea milosteniei, a oricărei forme de ajutorare materială și morală fată de cei aflați în nevoință.. Cinstea și omenia, dăruirea de sine și chiar jertfa în folosul celor mulți, sunt expresii ale iubirii luminată de credința în Dumnezeu.

Educația moral-creștină urmărește realizarea comuniunii omului cu Dumnezeu și cesterea continuă a omului în această comuniune. Copiii sunt obiectul atenției Mântuitorului nostru Iisus Hristos: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriti, că a unora ca acestora este Împărăția cerurilor”, atât pentru deschiderea și disponibilitatea lor pentru cuvântul lui Dumnezeu cît și pentru curățirea lor moral spiritual și trupească.

Potrivit Vechiului Testament rolul fundamental al educației îi revenea mamei, dar și ambilor părinți cu scopul unei solide instruiri religios morale.. Familia nu are numai datoria de a asigura condițiile materiale de dezvoltare a copiilor, ci și de a crea toate condițiile unei educatii spirituale. Autorii inspirați nu uită să atragă atenția asupra faptului că învățătura, dacă nu este însoțită de înțelepciune și moraliatate se poate întoarce împotriva omului. Vechiul Testament socotește om înțelept, omul moral.

În concepția vetero-testamentară este considerat om înțelept nu cel care are multe cunoștințe, ci cel care știe cum să trăiască pentru a fi plăcut lui Dumnezeu.

Educația religioasă începută în familie, continuată în școală prin mijloace specifice și completata în Biserică, bazată pe învățătura Sfinților Părinți, pe care elevii le vor utiliza și aplica în viață, atât în interesul personal, cât și în interesul semenilor și al Bisericii . Cunoașterea lui Dumnezeu presupune atât trăirea religioasă – ceea ce simte, gândește și exteriorizează copii fați de Dumnezeu, în anumite momente ale vieții-, cât și însușirea învățăturii de credință.

Viata noastră de educatori, în întregul ei, este extrem de frumoasă. Elevul trebuie să ajungă în mod liber la înțelegerea și mai ales la simțirea că a crede, a fi bun și milos, a se ruga din tot sufletul, nu înseamnă o dictare a cuiva, ci că toate acestea sunt rezultatul dragostei către oameni și către Dumnezeu.

Platon spunea: „Educația trebuie fîcută din plăcere și cu plăcere, fără a fi forțată, fiindcă omul liber nu trebuie să învețe nimic cu de-a sila. Ostenelile trupești, venite cu de-a sila, nu fac nici un rău, dar nici nu rămân în suflet”.

BIBLIOGRAFIE

1. SFÂNTA SCRIPTURĂ, Ed. Institutului Biblic si de misune al BOR, București 1988
2. Andrutos Hristu, SISTEME DE MORALĂ, Ed. Arhidiecezana, Sibiu 1945
3. Bologa L., PSIHOLOGIA VIEȚII SPIRITUALE, Institutul de psihologie, Cluj Napoca, 1930
4. Bulacu Mihail, PEDAGOGIA CREȘTINĂ ORTODOXĂ, București, 1935
5. Călugăr Dumitru, CATEHETICA, București ,1984
6. Cucoș Constantin, EDUCAȚIA RELIGIOASĂ, CONȚINUT SI FORME DE REALIZARE, București, 1996.
7. Evdochimov Paul, IUBIREA NEBUNĂ A LUI DUMNEZEU, București, 1992
8. Țuțea Petre, 322 DE VORBE MEMORABILE ALE LUI PETRE ȚUȚEA, București, 2009